

Sejm  
Rzeczypospolitej Polskiej  
Kadencja VI



# Sprawozdanie Stenograficzne

z 86 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 2, 3 i 4 marca 2011 r.

## **ANEKS**

**Interpelacje i zapytania poselskie  
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa  
2011



## TREŚĆ

### Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 86. posiedzenia Sejmu w dniach 2, 3 i 4 marca 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
<b>Załącznik nr 1</b> – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Piotr van der Coghen . . . . .	61
<b>Załącznik nr 2</b> – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Bożena Sławiak . . . . .	62
Interpelacje		Poseł Marek Rząsa . . . . .	63
Poseł Marek Polak . . . . .	21	Poseł Henryk Milcarz . . . . .	65
Poseł Gabriela Masłowska . . . . .	22	Poseł Grażyna Ciemniak . . . . .	66
Poseł Marek Rząsa . . . . .	23	Poseł Krzysztof Brejza . . . . .	67
Poseł Sławomir Kłosowski . . . . .	23	Poseł Maria Zuba . . . . .	69
Poseł Henryk Milcarz . . . . .	24	Poseł Beata Małecka-Libera . . . . .	70
Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza . . . . .	25	Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza . . . . .	72
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	25	Poseł Krzysztof Brejza . . . . .	72
Poseł Eugeniusz Grzeszczak . . . . .	26	Poseł Beata Małecka-Libera . . . . .	73
Poseł Barbara Marianowska . . . . .	26	Poseł Tomasz Głogowski . . . . .	73
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański . . . . .	28	Poseł Jerzy Budnik . . . . .	74
Poseł Józef Piotr Klim . . . . .	29	Poseł Stanisław Wziątek . . . . .	74
Poseł Krzysztof Jurgiel . . . . .	29	Poseł Marek Zieliński . . . . .	75
Poseł Ewa Drozd oraz grupa posłów . . . . .	30	Poseł Wiesław Andrzej Szczepański . . . . .	75
Poseł Paweł Arndt . . . . .	30	Poseł Andrzej Pałys . . . . .	76
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	31	Poseł Krystyna Kłosin . . . . .	77
Poseł Piotr Walkowski . . . . .	32	Poseł Domicela Kopaczewska . . . . .	77
Poseł Anna Bańkowska . . . . .	33	Poseł Wojciech Szarama . . . . .	78
Poseł Mariusz Grad . . . . .	33	Poseł Mariusz Grad . . . . .	78
Poseł Stanisław Witaszczyk . . . . .	33	Poseł Tomasz Lenz . . . . .	78
Poseł Jan Bury s. Antoniego . . . . .	35	Poseł Tadeusz Arkit . . . . .	79
Poseł Tadeusz Iwiński . . . . .	38	Poseł Dariusz Lipiński . . . . .	80
Poseł Jan Dziejczak . . . . .	38	Poseł Tadeusz Tomaszewski . . . . .	80
Poseł Henryk Siedlaczek . . . . .	40	Poseł John Abraham Godson . . . . .	81
Poseł Jacek Osuch . . . . .	42	Poseł Piotr van der Coghen . . . . .	83
Poseł Jan Warzecha . . . . .	45	Poseł Jan Bury s. Antoniego . . . . .	83
Poseł Andrzej Ćwierz . . . . .	45	Poseł Elżbieta Streker-Dembińska . . . . .	85
Poseł Jarosław Stawiarski . . . . .	47	Poseł Michał Marcinkiewicz . . . . .	86
Poseł Mariusz Grad . . . . .	47	Odpowiedzi na interpelacje	
Poseł Tomasz Garbowski . . . . .	48	Minister Jerzy Miller . . . . .	89
Poseł Artur Górski . . . . .	49	Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	90
Poseł Wiesław Janczyk . . . . .	51	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek . . . . .	91
Poseł Jarosław Stawiarski . . . . .	51	Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	93
Poseł Barbara Bartuś . . . . .	52	Minister – członek Rady Ministrów	
Poseł Jerzy Polaczek . . . . .	53	Michał Boni . . . . .	94
Poseł Krzysztof Lipiec . . . . .	54	Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk . . . . .	95
Poseł Anna Bańkowska . . . . .	54	Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	96
Poseł Andrzej Mikołaj Dera . . . . .	54	Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	97
Poseł Jerzy Polaczek . . . . .	55	Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	99
Poseł Marek Rząsa . . . . .	56	Minister Barbara Kudrycka . . . . .	100
Poseł Jacek Osuch . . . . .	57	Minister Aleksander Grad . . . . .	102
Poseł Izabela Leszczyna . . . . .	60	Podsekretarz stanu Marian Zalewski . . . . .	106
		Minister Aleksander Grad . . . . .	109
		Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki . . . . .	109
		Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	111
		Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	112

Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera . . . . .	113
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	114
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	115
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	115
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	116
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	117
Minister Bogdan Zdrojewski . . . . .	118
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	119
Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	120
Minister Jolanta Fedak . . . . .	122
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	123
Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	124
Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	127
Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	128
Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	128
Minister Barbara Kudrycka . . . . .	129
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	129
Minister Jolanta Fedak . . . . .	131
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	132
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni . . . . .	133
Minister Bogdan Zdrojewski . . . . .	133
Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	134
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	134
Minister Jolanta Fedak . . . . .	135
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	137
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak . . . . .	138
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	140
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	142
Minister Jolanta Fedak . . . . .	143
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	144
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	145
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	145
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	147
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni . . . . .	147
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	148
Minister Aleksander Grad . . . . .	149
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	149
Minister Aleksander Grad . . . . .	151
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk . . . . .	151
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	153
Minister Barbara Kudrycka . . . . .	154
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	155
Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	156
Podsekretarz stanu Jacek Kapica . . . . .	157
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski . . . . .	158
Podsekretarz stanu Jacek Kapica . . . . .	159
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	161
Minister Jolanta Fedak . . . . .	162
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	163
Minister Jolanta Fedak . . . . .	164
Minister Adam Giersz . . . . .	164
Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	165
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	166

Minister Bogdan Zdrojewski . . . . .	167
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . . . .	168
Minister Aleksander Grad . . . . .	170
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	170
Minister Jolanta Fedak . . . . .	171
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	172
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	173
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	176
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki . . . . .	178
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	180
Zastępca głównego inspektora	
ochrony środowiska Roman Jaworski . . . . .	180
Minister Jolanta Fedak . . . . .	181
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	183
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	184
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	187
Podsekretarz stanu Marcin Idzik . . . . .	188
Minister Barbara Kudrycka . . . . .	189
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	190
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	191
Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	192
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	192
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	193
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	194
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . . . .	198
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	199
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	199
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	199
Podsekretarz stanu Jacek Weksler . . . . .	201
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski . . . . .	202
Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	202
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	203
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk . . . . .	205
Minister Adam Giersz . . . . .	206
Podsekretarz stanu	
Anna Wypych-Namiołko . . . . .	207
Minister Adam Giersz . . . . .	207
Minister Jolanta Fedak . . . . .	208
Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	209
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	211
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	213
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska . . . . .	215
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczczyk . . . . .	216
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	217
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	219
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	219
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł . . . . .	220
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	221
Podsekretarz stanu Igor Działuk . . . . .	222
Podsekretarz stanu Marek Bucior . . . . .	223
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	225
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	225
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	227
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	229
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	230

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	231
Podsekretarz stanu Jacek Kapica . . . . .	232
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	234
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	235
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	235
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	237
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	239
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk . . . . .	239
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	241
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	242
Sekretarz stanu Adam Zdziebło . . . . .	243
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	244
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	246
Podsekretarz stanu Hanna Trojanowska . . . . .	249
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	250
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	251
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	252
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	252
Minister Aleksander Grad . . . . .	253
Minister Jolanta Fedak . . . . .	253
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	254
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	255
Podsekretarz stanu Jacek Kapica . . . . .	255
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	257
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	258
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk . . . . .	259
Minister Aleksander Grad . . . . .	260
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	261
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	261
Podsekretarz stanu Marian Zalewski . . . . .	262
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	263
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	265
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	266
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	267
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	269
Minister Aleksander Grad . . . . .	270
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	271
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . . . .	272
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska . . . . .	272
Minister Aleksander Grad . . . . .	277
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	278
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	279
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	279
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	281
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	282
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . . . .	282
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	283
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	284
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . . . .	285
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . . . .	286
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	286
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	287
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	290
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	292
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	293
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł . . . . .	293
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . . . .	294

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	299
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . . . .	299
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . . . .	300
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . . . .	301
Podsekretarz stanu Jacek Dominik . . . . .	303
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	304
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	304
Zapytania	
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	305
Poseł Marek Polak . . . . .	305
Poseł Krystyna Łybacka . . . . .	305
Poseł Elżbieta Zakrzewska . . . . .	306
Poseł Stanisław Wziątek . . . . .	306
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański . . . . .	307
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	307
Poseł Marzena Machałek . . . . .	307
Poseł Marek Łatas . . . . .	308
Poseł Henryk Milcarz . . . . .	308
Poseł Stanisław Witaszczyk . . . . .	309
Poseł Wojciech Szarama . . . . .	309
Poseł Jan Dziedziczak . . . . .	310
Poseł Jan Warzecha . . . . .	310
Poseł Tomasz Garbowski . . . . .	311
Poseł Maria Nowak . . . . .	311
Poseł Wiesław Janczyk . . . . .	311
Poseł Anna Zalewska . . . . .	312
Poseł Wiesław Suchowiejko . . . . .	312
Poseł Barbara Bartuś . . . . .	313
Poseł Daniela Chrapkiewicz . . . . .	315
Poseł Renata Butryn . . . . .	316
Poseł Zbysław Owczarski . . . . .	316
Poseł Marek Rząsa . . . . .	317
Poseł Jadwiga Wiśniewska . . . . .	317
Poseł Izabela Leszczyna . . . . .	318
Poseł Marzena Machałek . . . . .	319
Poseł Marek Łatas . . . . .	319
Poseł Jarosław Żaczek . . . . .	320
Poseł Marzena Dorota Wróbel . . . . .	320
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak . . . . .	321
Poseł Grzegorz Karpiński . . . . .	322
Posłowie Leszek Cieślak i Robert Tyszkiewicz . . . . .	323
Poseł Jan Kochanowski . . . . .	324
Poseł Gabriela Masłowska . . . . .	324
Poseł Grzegorz Pisalski . . . . .	324
Odpowiedzi na zapytania	
Minister Bogdan Klich . . . . .	327
Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	328
Minister Jolanta Fedak . . . . .	329
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona . . . . .	330
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	331
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	332
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	338
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	341
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	341
Sekretarz stanu Czesław Piątas . . . . .	343
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek . . . . .	344

*str.*

Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska . . . . .	344
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	345
Podsekretarz stanu Andrzej Butra . . . . .	346
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	348
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak . . . . .	349
Sekretarz stanu Jarosław Duda . . . . .	349
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	350
Podsekretarz stanu Igor Działuk . . . . .	352
Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	353
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	354
Minister Cezary Grabarczyk . . . . .	358
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	360
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	361
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . . . .	362
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	362
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	364
Sekretarz stanu Ryszard Stachurski . . . . .	364
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski . . . . .	365
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk . . . . .	366
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	367
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	368
Minister Jolanta Fedak . . . . .	369
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	370
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	371
Minister Jolanta Fedak . . . . .	372
Podsekretarz stanu Marek Haber . . . . .	374

*str.*

Podsekretarz stanu Piotr Kluz . . . . .	375
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	375
Minister Jerzy Miller . . . . .	376
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	376
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak . . . . .	377
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	380
Podsekretarz stanu Adam Rapacki . . . . .	381
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . . . .	382
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . . . .	383
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	384
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . . . . .	388
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	390
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń . . . . .	391
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas . . . . .	392
Podsekretarz stanu Andrzej Massel . . . . .	394
Sekretarz stanu Jan Borkowski . . . . .	395
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	396
Podsekretarz stanu Marcin Idzik . . . . .	397
Podsekretarz stanu Adam Fronczak . . . . .	397
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	398
Minister Marek Sawicki . . . . .	399
Sekretarz stanu Jakub Szulc . . . . .	400
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	402
Minister Jolanta Fedak . . . . .	402
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . . . .	405
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń . . . . .	407



## Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

### INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Marka Polaka w sprawie palenia tytoniu podczas przewozu pojazdem mechanicznym osób poniżej 13. roku życia – do ministra zdrowia (20694),

2) posła Marka Polaka w sprawie powstrzymania chaosu organizacyjnego w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie stanowiącego zagrożenie zarówno dla zdrowia pacjentów, jak i funkcjonowania placówek ochrony zdrowia – do ministra zdrowia (20695),

3) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko – do ministra środowiska (20696),

4) posła Marka Rząsy w sprawie zwolnienia rehabilitacji dzieci niepełnosprawnych z podatku VAT – do ministra finansów (20697),

5) posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie likwidacji szkół w woj. opolskim na granicy polsko-czeskiej – do prezesa Rady Ministrów (20698),

6) posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie przyszłości Krajowego Festiwalu Polskiej Piosenki w Opolu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20699),

7) posła Henryka Milcarza w sprawie podjęcia działań w kierunku udzielenia pomocy dwóm spółkom: Zakładowi Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których ZUCHiAP Chemar SA jako jednoosobowa spółka Skarbu Państwa posiada 100% udziałów – do ministra skarbu państwa (20700),

8) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad oznakowania miejsc kontroli przez strażników gminnych (miejskich) ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urzędów rejestrujących – do ministra infrastruktury (20701),

9) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie planowanych zwolnień pracowników cywilnych armii – do ministra obrony narodowej (20702),

10) posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie zwiększenia środków na aktywne formy przeciwdzia-

łania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (20703),

11) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzestrzegania przez stronę niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisanego w Bonn dnia 17 czerwca 1991 r., oraz dyskryminacji obywateli polskich przez sądy Republiki Austrii przy jednoczesnym braku dbałości polskich placówek dyplomatycznych o zapewnienie obywatelom polskim należytej pomocy prawnej – do ministra spraw zagranicznych (20704),

12) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzestrzegania przez stronę niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisanego w Bonn dnia 17 czerwca 1991 r. – do ministra spraw zagranicznych (20705),

13) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku możliwości oceny zgodności w zakresie interoperacyjności kolei przez krajowe jednostki notyfikowane w obszarze rynku kolejowego – do prezesa Rady Ministrów (20706),

14) posła Józefa Piotra Klima w sprawie programu wspierającego pacjentów wymagających leczenia insulinami analogowymi – do ministra zdrowia (20707),

15) posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20708),

16) poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie uregulowań prawnych dotyczących możliwości uzyskania świadczeń emerytalnych w Polsce przez małżonków repatriantów polskiego pochodzenia – do ministra pracy i polityki społecznej (20709),

17) posła Pawła Arndta w sprawie nieuwzględnienia określonej grupy osób w ustawie o opłatach abonamentowych i jej późniejszych zmianach – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20710),

18) posła Wojciecha Szaramy w sprawie potencjalnych działań Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego związanych z publikacją książki „Złote żniwa” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20711),

19) posła Wojciecha Szaramy w sprawie inicjatywy potępiającej prześladowania chrześcijan na świecie – do prezesa Rady Ministrów (20712),

20) posła Piotra Walkowskiego w sprawie zmiany ustawy o izbach rolniczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20713),

21) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie skuteczności egzekucji należności od dłużników alimentacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20714),

22) posła Mariusza Grada w sprawie budowy Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Zamościu – do ministra sprawiedliwości (20715),

23) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie ewentualnych działań zmierzających do znacznego obniżenia cen leków w naszym kraju – do ministra zdrowia (20716),

24) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie zmniejszenia środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywną walkę z bezrobociem w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20717),

25) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie planów Ministerstwa Zdrowia dotyczących skrócenia edukacji lekarzy i staży lekarskich – do ministra zdrowia (20718),

26) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie drastycznego ograniczenia środków przeznaczanych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (20719),

27) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie niewywiązywania się większości dostawców Internetu z ustaleń dotyczących szybkości transferu określonej w umowach z klientami – do ministra infrastruktury (20720),

28) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie ingerencji rządu w obecnie funkcjonujący system ubezpieczeń społecznych w segmencie dotyczącym otwartych funduszy emerytalnych (OFE) – do prezesa Rady Ministrów (20721),

29) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie ograniczeń w dostępie do szkoleń dla bezrobotnych osób, które ukończyły 50. rok życia – do ministra pracy i polityki społecznej (20722),

30) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie projektu zmian właściwości terytorialnej sądów, na przykładzie Warmii i Mazur – do ministra sprawiedliwości (20723),

31) posła Jana Dziedziczaka w sprawie niepokojącego zjawiska zadłużania się w bankach i innych instytucjach finansowych mieszkańców domów pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (20724),

32) posła Jana Dziedziczaka w sprawie stanowiska Komisji Krajowej Krajowego Związku Zawodowego Pracowników Ratownictwa Medycznego dotyczącego proponowanych zmian systemu ratownictwa medycznego w Polsce – do ministra zdrowia (20725),

33) posła Henryka Siedlaczka w sprawie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, ustawy

o scalaniu i wymianie gruntów, ustawy o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych w kwestii gruntów położonych w tzw. międzywalu – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20726),

34) posła Henryka Siedlaczka w sprawie refundowania terapii preparatem Myozyme osobom po ukończeniu 18. roku życia – do ministra zdrowia (20727),

35) posła Henryka Siedlaczka w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (20728),

36) posła Jacka Osucha w sprawie konieczności pozyskania nowoczesnych lokomotyw przez spółkę PKP InterCity – do prezesa Rady Ministrów (20729),

37) posła Jacka Osucha w sprawie konieczności zakupu przez spółkę PKP InterCity nowoczesnych wagonów przystosowanych do poruszania się z prędkością 200 km/h – do prezesa Rady Ministrów (20730),

38) posła Jacka Osucha w sprawie braku kontraktów dla części poradni specjalistycznych Szpitala św. Anny w Miechowie – do ministra zdrowia (20731),

39) posła Jacka Osucha w sprawie znaczącego wzrostu bezrobocia w pow. olkuskim w styczniu 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20732),

40) posła Jacka Osucha w sprawie nieprawidłowości w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w związku z interwencją Okręgowej Rady Lekarskiej w Krakowie – do ministra zdrowia (20733),

41) posła Jacka Osucha w sprawie zaopatrzenia w wodę mieszkańców ziemi olkuskiej po zakończeniu eksploatacji złóż przez Zakłady Górniczo-Hutnicze Bolesław – do prezesa Rady Ministrów (20734),

42) posła Jana Warzechy w sprawie braku insuliny analogowych na liście leków refundowanych – do ministra zdrowia (20735),

43) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie umów na świadczenia stomatologiczne pomiędzy lekarzami pow. jarosławskiego a Podkarpackim Oddziałem Wojewódzkim NFZ z siedzibą w Rzeszowie – do ministra zdrowia (20736),

44) posła Andrzeja Ćwierza w sprawie obniżenia środków finansowych przeznaczonych na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu w woj. podkarpackim w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20737),

45) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych – do ministra finansów (20738),

46) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie interwencji ministra finansów na rynku walutowym – do ministra finansów (20739),

47) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie ograniczenia możliwości zadłużania się i inwestowania przez samorządy terytorialne – do ministra finansów (20740),

48) posła Mariusza Grada w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (20741),



49) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie podziału środków z krajowej rezerwy wykonania – do ministra rozwoju regionalnego (20742),

50) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie prowadzenia loterii fantowych przez szkoły – do ministra finansów (20743),

51) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wprowadzenia przez NFZ nowych zasad organizacji świadczenia nocnej, świątecznej i wyjazdowej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (20744),

52) posła Artura Górskiego w sprawie apelu ukraińskiego portalu o niszczenie polskiego dziedzictwa na Ukrainie – do ministra spraw zagranicznych (20745),

53) posła Artura Górskiego w sprawie problemów i nieprawidłowości z zarządzaniem LOT AMS sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (20746),

54) posła Wiesława Janczyka w sprawie podjęcia czynności skutkujących utworzeniem i podaniem do publicznej wiadomości danych dotyczących specjalnego konta bankowego, na które osoby fizyczne i podmioty mogłyby dobrowolnie wpłacać darowizny przeznaczone bezpośrednio na spłatę zadłużenia Polski – do ministra finansów (20747),

55) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wysokości deficytu sektora finansów publicznych za 2010 r. – do ministra finansów (20748),

56) posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie gwałtownego wzrostu inflacji w styczniu 2011 r. i spowodowanej tym drożyzny, zwłaszcza produktów żywnościowych – do ministra finansów (20749),

57) poseł Barbary Bartuś w sprawie poprawy warunków finansowych pracowników zatrudnionych w domach pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (20750),

58) posła Jerzego Polaczka w sprawie zmiany odcinków zwolnionych z opłat za przejazd autostradami A1 i A4 w woj. śląskim, w związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych – do ministra infrastruktury (20751),

59) posła Krzysztofa Lipca w sprawie znowelizowanego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który znacząco zmienia przyjęte wcześniej priorytety inwestycyjne i może skutkować odroczeniem w czasie realizacji ważnych przedsięwzięć inwestycyjnych dotyczących obwodnicy Wąchocka na drodze krajowej nr 42 – do ministra infrastruktury (20752),

60) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie możliwości zmian w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej – do ministra pracy i polityki społecznej (20753),

61) posła Andrzeja Mikołaja Dery w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno – do ministra infrastruktury (20754),

62) posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk GDDKiA oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikających z oszczędności przy przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł – do prezesa Rady Ministrów (20755),

63) posła Marka Rząsy w sprawie działań Urzędu Komunikacji Elektronicznej w celu wyeliminowania tzw. konkursowych SMS-ów przychodzących do abonentów sieci komórkowych – do ministra infrastruktury (20756),

64) posła Jacka Osucha w sprawie zagospodarowania części niewykorzystanych nieruchomości należących do PKP SA – do prezesa Rady Ministrów (20757),

65) posła Jacka Osucha w sprawie problemów z poprawnym działaniem numeru ratunkowego 112 na terenie Małopolski Zachodniej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20758),

66) posła Jacka Osucha w sprawie przeprowadzenia modernizacji budynku dworca PKP w Miechowie oraz konieczności remontu peronów na stacji Miechów – do ministra infrastruktury (20759),

67) posła Jacka Osucha w sprawie konieczności przeprowadzenia modernizacji dworca kolejowego w miejscowości Olkusz – do ministra infrastruktury (20760),

68) posła Jacka Osucha w sprawie remontu torów i zwiększenia prędkości pociągów osobowych na linii kolejowej nr 62 Sosnowiec Południowy – Tunel przez Olkusz – do ministra infrastruktury (20761),

69) posła Jacka Osucha w sprawie remontu dworca kolejowego w Wolbromiu i udostępnienia go podróżnym – do ministra infrastruktury (20762),

70) posła Jacka Osucha w sprawie zmiany przepisów dotyczących oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi – do ministra infrastruktury (20763),

71) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie przyznawania zasiłku dla bezrobotnych osobom, które skorzystały z preferencyjnych warunków opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności, na podstawie art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (20764),

72) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie niezgodności polskiego prawa akcyzowego z prawem wspólnotowym w zakresie alkoholu etylowego – do ministra finansów (20765),

73) posła Piotra van der Coghena w sprawie niekontrolowanego rozsiewu parzącej rośliny zwanej barszczem Sosnowskiego – do ministra środowiska oraz ministra zdrowia (20766),

74) posła Piotra van der Coghena w sprawie ewentualnego zagrożenia powodowanego przez smugi kondensacyjne tworzone przez samoloty odrzutowe – do ministra obrony narodowej oraz ministra środowiska (20767),

75) poseł Bożeny Sławiak w sprawie obniżenia wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych

na realizację programów rynków pracy oraz aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20768),

76) poseł Bożeny Sławiak w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego dla opiekunów osób niepełnosprawnych, które pozostają w związku małżeńskim – do ministra pracy i polityki społecznej (20769),

77) posła Marka Rząsy w sprawie zniesienia refundacji wynagrodzenia uczniów szkolonych przez rzemieślników – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra edukacji narodowej (20770),

78) posła Marka Rząsy w sprawie ustawy o kierujących pojazdami – do ministra infrastruktury (20771),

79) posła Henryka Milcarza w sprawie zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim” – do ministra infrastruktury (20772),

80) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wyeliminowania dyskryminacji energochłonnych branż polskiego przemysłu, w tym przemysłu chemicznego, w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej na rynku UE – do ministra gospodarki (20773),

81) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie egzekwowania zakazu palenia papierosów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20774),

82) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie nauczania języków obcych w gimnazjach – do ministra edukacji narodowej (20775),

83) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przesyłania reklam gier losowych przez operatorów telefonii komórkowej – do ministra infrastruktury (20776),

84) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad prowadzenia egzekucji administracyjnej przez miasta – do ministra finansów (20777),

85) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przepisów regulujących odszkodowania dla podróżnych korzystających z usług kolei – do ministra infrastruktury (20778),

86) poseł Marii Zuby w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń pielęgnacyjnych w projekcie rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (20779),

87) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie realizacji projektu ASEKU odnoszącego się do bezpieczeństwa osobistego ludzi i zabezpieczenia ich działań – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20780),

88) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie promocji szczepień ochronnych jako najskuteczniejszej metody profilaktyki chorób zakaźnych – do ministra zdrowia (20781),

89) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie ostrzeżeń dotyczących sprzedaży napojów energetycznych – do ministra zdrowia (20782),

90) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie ekranów świetlnych umieszczanych w pobliżu dróg – do ministra infrastruktury (20783),

91) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie znaków informujących o monitoringu zainstalowanym w miastach – do ministra infrastruktury (20784),

92) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie gwarancji składu i jakości wprowadzanych na rynek produktów żywnościowych dla niemowląt i małych dzieci – do ministra zdrowia (20785),

93) posła Tomasza Głogowskiego w sprawie zwolnień od odpłatności za przejazd autostradami na terenie aglomeracji górnośląskiej – do ministra infrastruktury (20786),

94) posła Jerzego Budnika w sprawie wdrożenia „Programu polskiej energetyki jądrowej” – do ministra gospodarki (20787),

95) posła Jerzego Budnika w sprawie rozwiązań systemowych dla żołnierzy zawodowych odwoływanych ze stanowisk służbowych w instytucjach cywilnych – do ministra obrony narodowej (20788),

96) posła Stanisława Wziątka w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa – do ministra finansów (20789),

97) posła Marka Zielińskiego w sprawie świadectw energetycznych – do ministra infrastruktury (20790),

98) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie regulacji dotyczących sprzedaży napojów energetyzujących – do ministra zdrowia (20791),

99) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie gospodarowania nieruchomościami w Poczcie Polskiej SA – do ministra infrastruktury (20792),

100) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie zlecania w latach 2007–2011 przez Poczta Polską SA i zależne od niej spółki opracowań firmom zewnętrznym – do ministra infrastruktury (20793),

101) posła Andrzeja Pałysa w sprawie budowy drogi ekspresowej S7 oraz budowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Wola Morawicka – do ministra infrastruktury (20794),

102) poseł Krystyny Kłosin w sprawie możliwości połączenia dokumentu, jakim jest karta ubezpieczenia zdrowotnego, z nowym dowodem osobistym – do ministra zdrowia (20795),

103) poseł Domiceli Kopaczewskiej w sprawie nałożenia podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne – do ministra finansów (20796),

104) posła Wojciecha Szaramy w sprawie dalszych prac nad prototypem platformy bojowej Anders – do ministra obrony narodowej (20797),

105) posła Mariusza Grada w sprawie przywrócenia zlikwidowanego posterunku Policji w Komarowie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20798),

106) posła Tomasza Lenza w sprawie ponoszenia kosztów utrzymania oraz modernizacji punktów świetlnych stanowiących własność zakładów energetycznych – do ministra gospodarki (20799),

107) posła Tadeusza Arkita w sprawie informacji o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej – do ministra edukacji narodowej (20800),



108) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planowanych zmian w zakresie warunków pracy służb mundurowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20801),

109) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań systemu edukacji do objęcia 5-latków obowiązkiem przedszkolnym – do ministra edukacji narodowej (20802),

110) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20803),

111) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA – do ministra skarbu państwa (20804),

112) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie spółki „Niewiadów” SA – do ministra skarbu państwa (20805),

113) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie metalowych tabliczek dołączanych do listów – do ministra infrastruktury (20806),

114) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wiz dla studentów z Afryki – do ministra spraw zagranicznych (20807),

115) posła Piotra van der Cogheny w sprawie stosowanego masowo proceduru zalegania z zapłatą za faktury VAT powodującego bankructwo firm – do ministra finansów oraz ministra gospodarki (20808),

116) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie odbioru i utylizacji żarówek kompaktowych zawierających rtęć – do ministra środowiska (20809),

117) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie braku działań modernizacyjnych i remontowych na drodze krajowej nr 4 na odcinku od Łańcuta do wschodniej granicy kraju – do ministra infrastruktury (20810),

118) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie konsekwencji późnego wdrożenia dyrektywy Unii Europejskiej dotyczącej zamówień publicznych – do ministra rozwoju regionalnego (20811),

119) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie efektów działalności Rady Akredytacyjnej i Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia – do ministra zdrowia (20812),

120) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie możliwości realizacji finansowania inwestycji w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego – do ministra finansów (20813),

121) posła Michała Marcinkiewicza w sprawie wydatkowania środków na tworzenie małych firm na wsi – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20814),

122) posła Michała Marcinkiewicza w sprawie cofnięcia dotacji na szkolenie uczniów szkół zawodowych – do ministra pracy i polityki społecznej (20815),

123) posła Michała Marcinkiewicza w sprawie sprzedaży napojów energetycznych w sklepikach szkolnych – do ministra zdrowia (20816),

124) posła Michała Marcinkiewicza w sprawie zwolnień usług kulturalnych z podatku VAT – do ministra finansów (20817).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów i uwarunkowań związanych z katastrofą lotniczą pod Smoleńskiem dotyczących regulacji prawnych (16531),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie przygotowania przez Ministerstwo Sprawiedliwości projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy, który zakłada zlikwidowanie Wydziałów Pracy w Chełmie, Białej Podlaskiej i Puławach oraz przekazanie wszystkich spraw z zakresu prawa pracy Sądowi Rejonowemu w Lublinie z siedzibą w Świdniku (19584),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie zmiany definicji usługi medycznej zwolnionej z podatku VAT (19593),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie planowanego przeniesienia XI Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z Lublina do Świdnika (19638),

5) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących reformy systemu ubezpieczeniowego rolników (19652),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Gowina i Tadeusza Arkita w sprawie braku implementacji dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (19733),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie punktowania w procedurach konkursowych NFZ posiadania certyfikatów jakości ISO przez podmioty ubiegające się o kontrakt na 2011 r. (19813),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie postępów prac dotyczących modernizacji wałów przeciwpowodziowych (19822),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie kontraktowania przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ usług medycznych (19833),

10) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie braku funduszy na dokończenie badań nad szczepionką na czerniaka (19843),

11) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie braku realizacji programu ratunkowego dla gospodarki polskiej, na przykładzie zakładów pracy w Stalowej Woli (19871),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie terminu rozpatrywania wniosków oraz wypłaty środków finansowych dla beneficjentów PROW na lata 2007–2013 (19890),

13) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jana Burego s. Józefa w sprawie ograniczania możliwości regionalnych ośrodków TVP w pełnieniu misji publicznej (19893),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie planowanej reformy OFE (19896),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Andzela w sprawie zwrotu kosztów leczenia nieubezpieczonych pacjentów (19908),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie składowanej przeprawy przez Wisłę w Toruniu (19921),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pozwów rodzin ofiar katastrofy samolotu CASA (19933),

18) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie łamania przez władze Warszawy przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej (19941),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie połączenia zawodów adwokata i radcy prawnego (19950),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktowania przez NFZ neuronawigacji (19957),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowych uprawnień inspektorów transportu drogowego (19962),

22) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania leczenia metodą ECMO (19965),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia na rynku usług medycznych definicji pielęgniarstwa rodzinnej (19972),

24) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego (19973),

25) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Lamczyka w sprawie nierówności w opłatach za prawo do korzystania z akwenów wodnych w zakresie rybactwa śródlądowego (19976),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie niskich wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w opiece społecznej (19981),

27) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie obniżenia środków finansowych z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych (19984),

28) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie ograniczenia dostępu do usług medycznych w Małopolsce w 2011 r. i latach następnych (19991),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przekształceń wojskowych zakładów remontowo-budowlanych (19995),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie zwolnień pracowników cywilnych w armii (20009),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzmocnienia polskiego kontyngentu stacjonującego w Afganistanie (20022),

32) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych (20025),

33) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów przesunięcia unijnych pieniędzy przewidzianych na realizację projektów kolejowych na realizację projektów drogowych (20028),



34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie programu pozwalającego na leczenie dzieci z zespołem Niemann-Picka (20031),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rotacyjnego stacjonowania amerykańskich samolotów w Polsce (20033),

36) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wsparcia budowy nowej siedziby Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie (20034),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie wadliwości konkursu ofert przeprowadzonego przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na świadczenia medyczne w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie pow. gorlickiego (20045),

38) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 oraz projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do 5 lat (20058),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Pięty w sprawie udroźnienia i regulacji rzek i potoków w pow. żywieckim (20063),

40) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działalności rządu i PO podejmowanej na szkodę milionów Polaków, polegającej na uzupełnianiu deficytu budżetowego kosztem osób wnoszących składki emerytalne do OFE (20080),

41) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy mającej odpolitycznić media publiczne (20091),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie racjonalizacji zatrudnienia pracowników cywilnych Sił Zbrojnych (20097),

43) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Schetyny oraz grupy posłów w sprawie otwarcia drogi wodnej rzeki Odry na odcinku skanalizowanym od Portu Koźle 98 km do Portu Wrocław 254 km (20099),

44) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie planowanego pomniejszenia środków Funduszu Pra-

cy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (20103),

45) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie zapewnienia środków finansowych na prace interwencyjne dla powodzian (20104),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie podjęcia działań przez Ministerstwo Zdrowia i NFZ zmierzających do zwiększenia dostępności bezpłatnych świadczeń medycznych dla mieszkańców pow. olkuskiego (20114),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie opóźnień w płatnościach zagrażających płynności finansowej podmiotów gospodarczych (20119),

48) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie konieczności przeprowadzenia nowych inwestycji w energetyce (20120),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Piotra Klimy w sprawie aktualizacji „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” (20121),

50) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (20122),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Czykwina w sprawie zmiany w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (20124),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie Krajowego Rejestru Karnego w Lublinie (20125),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (20127),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Kurów – Lublin oraz przebudowy drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy Puław (20128),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Czaplickiej w sprawie trzeciej, dodatkowej tablicy rejestracyjnej pojazdu (20131),

56) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów



– na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie łatania dziury budżetowej pieniędzmi przeznaczonymi na przyszłe emerytury (20132),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Jakubiak w sprawie polityki personalnej w spółkach Grupy PKP (20133),

58) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie planowanych zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (20136),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych (20138),

60) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych i podtrzymaniu decyzji o umieszczeniu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa (20139),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych zaniechań w zakresie wydania rozporządzenia prezesa Rady Ministrów w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji dotyczącej organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych (20140),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie nowelizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, która zapowiada znaczące ograniczenie wielu przedsięwzięć inwestycyjnych w infrastrukturze drogowej, w tym modernizację drogi krajowej nr 7 i dostosowanie jej do parametrów drogi ekspresowej (20141),

63) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w sprawie ujednoczenia tytułów zawodowych w Szkole Głównej Służby Pożarniczej (20142),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zasiłków pielęgnacyjnych (20143),

65) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wykorzystania środków europejskich na budowę drogi ekspresowej S5 (20144),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie włączenia loterii fantowych organizowanych przez kościelne osoby prawne do ustawy o grach hazardowych (20145),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie zgody na wypożyczenie za granicę obrazu Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem” (20146),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej (20147),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie aktualnego stanu procesów legislacyjnych dotyczących TBS-ów (20148),

70) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie nieprzekazywania przez Łódzki Urząd Wojewódzki do MOPS w Łodzi środków finansowych na zasiłki okresowe dla osób najbardziej potrzebujących (20150),

71) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian w ustawie Prawo o ruchu drogowym i niektórych innych ustaw (20153),

72) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (20154),

73) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie braku regulacji odnoszących się do obowiązku używania kasków ochronnych przez uprawiające narciarstwo osoby do 15. roku życia (20155),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie refundacji kosztów leczenia dzieci cierpiących na zespół Niemann-Picka typu C (20157),

75) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju (20158),

76) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Józefa Rackiego w sprawie skreślenia z rejestru zabytków części zabytku, jakim jest cały obszar miasta Kalisza w granicach z 1957 r. (20161),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Piotra Ołowskiego w sprawie potrzeby precy-

zowania, co powinno być celem nadzoru sprawowanego przez kuratora sądowego, a także zadań, jakie w związku z tym winny być podejmowane w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich, oraz wyjaśnienia, czy są prowadzone w tym zakresie prace w Ministerstwie Sprawiedliwości (20162),

78) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację poseł Haliny Olendzkiej w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (druk nr 3111) (20164),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie remontu drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk (20165),

80) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (20167),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” (20168),

82) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji epidemiologicznej zakażeń szpitalnych w Polsce (20171),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sprzedaży w polskich sklepach skażonego dioksynami mięsa (20177),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzrostu cen produktów w Polsce (20179),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji powodziowej w Polsce (20180),

86) zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska Romana Jaworskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wpływu chlorku sodu używanego przez drogowców na środowisko naturalne (20181),

87) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie egzekucji ze świadczeń emerytalnych i rentowych (20182),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie pominięcia przedstawicieli polskiej mniej-

szości na Litwie przy wyborze przewodniczących w samorządowych komisjach wyborczych (20185),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie zmian cen gazu (20187),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie podatku VAT od abonamentów medycznych (20188),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych (20190),

92) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie poziomu nauki w Polsce (20192),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji na kolei (20193),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie zastosowania w Polsce systemu obowiązkowego znakowania psów (20196),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie problemów z realizacją zamówień na sprzęt dla osób niepełnosprawnych (20197),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie procesu łączenia spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu Węglowego SA (20199),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych (20200),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Agnieszki Hanajczyk w sprawie otwarcia rynku pracy w Niemczech i Austrii (20202),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Elżbiety Witek w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń rolników (20203),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie procedury zakupu lekarstw i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych do wykonania usługi podstawowej, po wprowadzeniu nowej ustawy o podatku VAT (20205),

101) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych (20206),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy służb porządkowych krajów UE sprawujących nadzór we współpracy z funkcjonariuszami polskich służb porządkowych nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (20208),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy sprawujących nadzór nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (20209),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Jacka Wekslera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, priorytet: Muzyka, pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrawiskowej Muzyka Świata”, złożonego przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie (20210),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, zadanie pn. „Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny system fortyfikacji miejskich. Remont i modernizacja południowo-wschodniego odcinka średniowiecznych murów obronnych, rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części traktów pieszych (schronów) wpisanych w strukturę fortyfikacji miejskich”, złożonego przez gm. Bystrzyca Kłodzka, woj. dolnośląskie (20211),

106) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Butryn w sprawie sposobu udzielania przez PFRON osobom niepełnosprawnym pomocy finansowej z programu „Student” (20212),

107) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie postępującego wzrostu cen benzyny i oleju napędowego (20213),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie interpretacji przepisów dotyczących ewidencji ludności (20215),

109) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie rozwoju amatorskiego sportu strzeleckiego w obliczu nowych przepisów ustawy o broni i amunicji (20216),

110) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Anny Wypych-Namietko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniami wykonawczymi wynikającymi z art. 24a i art. 37a ust. 5 ustawy o żegludze śródlądowej (20219),

111) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do ustawy o sporcie (20220),

112) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przyznawania świadczeń pieniężnych dla osób deportowanych w granicach państwa polskiego (20221),

113) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Krzysztofa Jurgieła i Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wycięcia z harmonogramu pierwszego etapu modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku (20223),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie niemieckiego mięsa wieprzowego skażonego dioksynami (20224),

115) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie konieczności zmiany wadliwych zapisów zarządzenia prezesa NFZ dotyczącego podstawowej opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa rodzinnego (20227),

116) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmniejszającej się liczby małych sklepów tradycyjnych na rzecz sklepów wielkopowierzchniowych (20231),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie przepisów regulujących zasady wydawania pozwoleń związanych z emisją gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego (20234),



118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie problemów dotyczących egzekwowania opłaty planistycznej z tytułu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (20237),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Schetyny oraz grupy posłów w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, w szczególności opłat za przejazd autostradą obwodnicą Wrocławia A8 na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska dla samochodów osobowych poruszających się w ruchu tranzytowym (20239),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie okazywania przez funkcjonariuszy Policji świadectwa wzorcowania analizatora wydechu badanym kierowcom (20241),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie „Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej na lata 2011–2020” (20245),

122) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie ułatwienia powrotu dzieci przymusowo wywiezionych za granicę (20246),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie zmiany obowiązujących przepisów, a w szczególności ustawy o świadczeniach rodzinnych (20247),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasza w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie obiektów związanych z obsługą turysty na obszarze strefy uzdrowiskowej A (20248),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasza w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na 2011 r. (20249),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych (20250),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na inter-

pelację posła Mariana Starownika w sprawie sposobu ustalania planów finansowych przez Centralę NFZ poprzez zaniżanie przychodów przy konstruowaniu planu finansowego dla oddziałów wojewódzkich NFZ Polski południowo-wschodniej, w tym Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w latach poprzednich oraz na lata 2011–2013 (20251),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie ograniczenia możliwości doliczania okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby funkcjonariuszom Policji, których pobierane świadczenia emerytalne stanowią 75% podstawy wymiaru (20252),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Filipa Libickiego w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile (20259),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogusława Wontora w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych (20260),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Szlachty w sprawie wstrzymania wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej (20261),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie planów likwidacji VI Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Toruniu (20262),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie, w szczególności drogi ekspresowej S17 (20264),

134) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie roli i miejsca Arktyki w polityce zagranicznej Polski (20265),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i przyspieszenia budowy trasy S8 na odcinku Wyszaków – Białystok (20268),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie budowy drogi S19 na odcinku Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów – Kraśnik – Stobiernia (20269),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie sposobu naliczeń etatowych w Policji (20270),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego” (20273),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie możliwości rejestracji firmy w urzędzie skarbowym (20274),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zasad wyjazdu do uzdrowiska (20275),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niewykorzystanych miejsc szpitalnych (20276),

142) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyludniania się woj. podlaskiego (20278),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie złego stanu technicznego bloków mieszkalnych budowanych z prefabrykatów (20281),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie renegotjacji umów m.in. z Cyprzem, Luksemburgiem czy Holandią, których zamorskie terytoria, takie jak Antyle Holenderskie, są tzw. rajami podatkowymi (20282),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie otrzymania ulgi prorodzinnej (20283),

146) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Hanny Trojanowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie „Programu polskiej energetyki jądrowej” (20285),

147) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Adamczyka w sprawie kontraktów z placówkami służby zdrowia w Małopolsce (20288),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie podatku od towarów i usług (20289),

149) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnie-

nia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie terminów ważności świadectw kwalifikacyjnych, którymi muszą legitymować się pracownicy i użytkownicy urządzeń, instalacji i sieci elektrycznych, cieplnych oraz gazowych (20291),

150) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie projektowanych zmian w ustawie o samorządzie gminnym dotyczących procedury zmiany granic i utworzenia nowej jednostki samorządu gminnego (20292),

151) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Janusza Krasonia w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP (20295),

152) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zmian w strukturze wydatków Funduszu Pracy na 2011 r. (20296),

153) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Religi w sprawie zmian proponowanych przez Ministerstwo Zdrowia w art. 38 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (20297),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie uruchomienia w Szczecinie zakładu montującego wagony towarowe z chińskich części (20298),

155) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy oraz grupy posłów w sprawie likwidacji ulgi akcyzowej od biokomponentów dodawanych do paliw (20299),

156) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka w sprawie dofinansowania lokali zastępczych dla powodzian (20300),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie zamiarów wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradami na odcinkach aglomeracyjnych (20301),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie zmiany ustawowych ograniczeń możliwości zadłużania się jednostek samorządu terytorialnego wynikających z indywidualnego wskaźnika zadłużenia (20303),

159) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie planowanej sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji Grupy Lotos SA (20305),



160) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie szykan litewskiej inspekcji językowej wobec administracji samorządu rejonu wileńskiego (20306),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie niewystarczającej ochrony danych osobowych podatników w systemie „Karta kontroli” (20309),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie dopłat bezpośrednich dla rolników (20313),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasę w sprawie wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy północnej obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi ekspresowej S7 (20317),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Filipa Libickiego w sprawie budowy obwodnicy w Jarocinie (20320),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatku od nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (20322),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie planów zaniechania realizacji inwestycji oraz anulowania przetargu na budowę odcinka drogi S7 od Skarżyska do granic woj. świętokrzyskiego (20326),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie doprecyzowania zapisów znowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie katalogu usług medycznych, które od 1 stycznia 2011 r. mogą nie być w dalszym ciągu zwolnione z podatku, a co za tym idzie, zostanie na nie nałożona 23-procentowa stawka podatku VAT (20328),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Rydzonia w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (20331),

169) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju (20333),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację posła Marka Polaka w sprawie zapewnienia przez rząd środków finansowych na realizację Beskidzkiej Drogi Integracyjnej (20337),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie uproszczenia i skrócenia drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentystów (20341),

172) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Szydło w sprawie przyjęcia przez Komisję Europejską nowych warunków przyznawania darmowych uprawnień do emisji dwutlenku węgla przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej (20342),

173) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Konstantego Oświęcimskiego w sprawie prywatyzacji Uzdrawiska Kamień Pomorski SA (20344),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji KE (20345),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie zasad przekazywania po 1 stycznia 2011 r. dla GOPR 15% środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów za udostępnianie szlaków przez parki narodowe (20346),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie planowanej budowy dużej obwodnicy dla Starogardu Gdańskiego (20350),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie utrzymania w planach inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi S7 w obszarze woj. świętokrzyskiego na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granicy woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granicy woj. małopolskiego (20351),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie utrzymania w planach inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi nr 73 od granicy Kielc do Woli Morawickiej wraz z budową obwodnicy Morawickiej (20352),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom – Kielce (20353),

180) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na interpelację poseł Haliny Rozpondek w sprawie odpłatności za przejazd autostradą A1 na odcinku miasta Częstochowy (20354),

181) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie problemu nienależnego pobierania dotacji państwowych przez niektóre niepubliczne szkoły dla dorosłych (20361),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne dla osób niepełnosprawnych (20362),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie danych do wykazu organizacji pożytku publicznego (20369),

184) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie możliwości wdrożenia stosownych uregulowań, które pozwolą na uniknięcie niespójności mogących wystąpić w trakcie realizacji projektu „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” (20376),

185) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślika w sprawie rozważenia możliwości wznowienia produkcji cukru w cukrowni w Łapach (20378),

186) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy środkami transportu publicznego dla emerytów i rencistów (20379),

187) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie problemów wynikających z realizacji ustawy o obowiązku szkolnym dla sześciolatków (20391),

188) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie zmniejszającej się liczby gabinetów stomatologicznych działających w placówkach oświatowych (20395),

189) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przywrócenia zwolnienia turnusów rehabilitacyjnych z podatku od towarów i usług (20402),

190) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w spra-

wie przywrócenia połączeń pociągów pasażerskich na Zamojszczyźnie (20410),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie rozporządzenia ministra finansów dotyczącego zmiany zasad dofinansowywania barów mlecznych (20411),

192) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie pomocy państwa w prowadzeniu szkół wiejskich i przedszkoli (20412),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Butryn w sprawie protestu producentów wyrobów ciastkarskich dotyczącego zmiany stawki podatku VAT z 7% na 23%, która została przyjęta w nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r. (20419),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie korytarza transportowego Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) (20420),

195) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie proponowanych zmian do ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym (20454),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie uzyskiwania przez jednostki organizacyjne OHP akredytacji kuratora oświaty (20463),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie perspektyw szkolnictwa zawodowego w naszym kraju (20468),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwości bankructwa Polski (20471),

199) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty w Bydgoszczy (20475),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie odliczania podatku VAT od paliwa (20484).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na interpelację:

1) posła Jana Widackiego w sprawie nieodwołania przedstawiciela społeczności romskiej ze składu Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych mimo jednoznacznego stanowiska tej społeczności – od ministra spraw wewnętrznych i administracji (20307) – 6 dni.

## ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

2) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie likwidacji wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim – do ministra sprawiedliwości (8699),

3) posła Marka Polaka w sprawie realizacji budowy obwodnicy Zabierzowa w pierwszym etapie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (8700),

4) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie ograniczenia zakresu świadczeń opieki paliatywnej wykonywanych przez poznańskie Hospicjum Paliu – do ministra zdrowia (8701),

5) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie tzw. pustych radarów ustawionych na terenie woj. dolnośląskiego, szczególnie wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra – do ministra infrastruktury (8702),

6) posła Stanisława Wziątka w sprawie możliwości zakończenia aktywności zawodowej przez nauczycielkę – do ministra pracy i polityki społecznej (8703),

7) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie likwidacji pociągu EIC Słowacki – do ministra infrastruktury (8704),

8) posła Wojciecha Szaramy w sprawie terminu zakończenia prac nad odwróconym kredytem hipotecznym – do ministra finansów (8705),

9) poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy – do ministra sprawiedliwości (8706),

10) posła Marka Łatasę w sprawie unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach w woj. małopolskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8707),

11) posła Henryka Milcarza w sprawie uznania wykonywanej pracy za pracę w warunkach szczególnych – do ministra pracy i polityki społecznej (8708),

12) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie zmian prawnych dotyczących odbierania przez Skarb Państwa ziemi wspólnotom ziemskim – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8709),

13) posła Stanisława Witaszczyka w sprawie problemu dotyczącego nękania młodszych uczniów przez starszych, czyli zjawiska tzw. fali w szkołach – do ministra edukacji narodowej (8710),

14) posła Wojciecha Szaramy w sprawie przeniesienia projektu „Kamienne Piekło II” na listę podstawową projektów indywidualnych Programu Ope-

racyjnego „Infrastruktura i środowisko” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8711),

15) posła Jana Dziedziczaka w sprawie udzielenia pomocy powiatowym urzędом pracy w Lesznie i Rawiczu na aktywne zwalczanie skutków bezrobocia w związku z masowymi zwolnieniami w leszczyńskich i rawickich zakładach SEWS – do ministra pracy i polityki społecznej (8712),

16) posła Jana Warzechy w sprawie inicjatywy burmistrza miasta Dębicy dotyczącej komunalizacji PKS w Dębicy – do ministra skarbu państwa (8713),

17) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planów inwestycyjnych w zakresie modernizacji i remontów sieci kolejowej na terenie woj. opolskiego – do ministra infrastruktury (8714),

18) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wpisania budowy krytej pływalni w Opolu do programu rozwoju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r. – do ministra sportu i turystyki (8715),

19) poseł Marii Nowak w sprawie aktualnej sytuacji w Katowickim Holdingu Węglowym SA – do ministra gospodarki (8716),

20) posła Wiesława Janczyka w sprawie odmowy MOW NFZ dotyczącej zakontraktowania świadczeń w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu – do ministra zdrowia (8717),

21) poseł Anny Zalewskiej w sprawie możliwości objęcia nadzorem postępowań sądowych związanych z protestami wyborczymi dotyczącymi wyborów samorządowych w Wałbrzychu – do ministra sprawiedliwości (8718),

22) posła Wiesława Suchowiejko w sprawie opóźnień w realizacji budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8719),

23) poseł Barbary Bartuś w sprawie wstrzymania środków finansowych na funkcjonowanie biura PCK w Gorlicach – do ministra zdrowia (8720),

24) poseł Barbary Bartuś w sprawie kontraktu na świadczenia w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu – do ministra zdrowia (8721),

25) poseł Barbary Bartuś w sprawie uzasadnienia rozstrzygnięć konkursowych w zakresie poradni kardiologicznej dla pow. gorlickiego – do ministra zdrowia (8722),

26) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie trybu głosowań nad uchwałami rad gmin – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8723),

27) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie zmian w systemie emerytalnym – do ministra pracy i polityki społecznej (8724),

28) poseł Renaty Butryn w sprawie systemu odszkodowań za zniszczenia pól uprawnych dokonane przez zwierzynę łowną – do ministra środowiska (8725),

29) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie zakupu na potrzeby realizacji zadań statutowych niepublicznej placówki oświatowej środka trwałego, od



którego należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych – do ministra finansów (8726),

30) posła Marka Rząsy w sprawie propozycji likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jasle – do ministra sprawiedliwości (8727),

31) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie – do ministra sprawiedliwości (8728),

32) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie zamiaru likwidacji urzędów pocztowych na terenie północnego subregionu woj. śląskiego – do ministra infrastruktury (8729),

33) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie – do ministra sprawiedliwości (8730),

34) poseł Marzeny Machałek w sprawie prywatyzacji jeleniogórskiego przedsiębiorstwa Dolfamex sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (8731),

35) posła Marka Łatasa w sprawie prawnych warunków i sposobu wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8732),

36) posła Jarosława Żaczka w sprawie budowy nowej Komendy Powiatowej Policji w Rykach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8733),

37) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie przeprowadzania egzaminów dla aplikantów radcowskich – do ministra sprawiedliwości (8734),

38) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie elektrowni wiatrowych powstających lub mających powstać w Polsce – do ministra środowiska (8735),

39) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie dotrzymania terminu opłat za wydaną koncesję na sprzedaż napojów alkoholowych do 4,5% i piwa oraz powyżej 4,5% – do ministra gospodarki (8736),

40) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wykorzystania i utrzymania inwestycji stadionowych po zakończeniu Euro 2012 – do ministra sportu i turystyki (8737),

41) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie sieci autostrad i superszybkich kolei – do ministra rozwoju regionalnego (8738),

42) posłów Leszka Cieślaka i Roberta Tyszkiewicza w sprawie możliwości przeznaczenia środków finansowych na budowę drogi krajowej S8 na odcinku Wyszaków – Białystok – do ministra infrastruktury (8739),

43) posła Jana Kochanowskiego w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie programów promocji zatrudnienia i innych fakultatywnych zadań w ramach tzw. algorytmu oraz projektów systemowych Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra pracy i polityki społecznej (8740),

44) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie działań rządu w celu modyfikacji limitów produkcji cukru w związku z brakiem cukru na światowych rynkach

oraz wstrzymania demontażu polskich cukrowni – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8741),

45) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych – do ministra finansów (8742),

46) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie realnych możliwości zwiększenia liczebności śląskiego garnizonu Policji w 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8743),

47) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyków – do ministra zdrowia (8744),

48) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie stanu wyposażenia Policji w kamizelki kuloodporne – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8745),

49) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie propozycji wydłużenia strefy wolnej od opłat na autostradzie A1 w woj. śląskim – do ministra infrastruktury (8746).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie odprawy mieszkaniowej przysługującej żołnierzom odchodzącym do cywila (8288),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie uwzględnienia okresu pracy u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej zawodowej służby wojskowej (8414),

3) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie możliwości przejścia na emeryturę między 55. a 60. rokiem życia, a także możliwości udokumentowania pracy w warunkach szczególnych (8415),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wróby – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zasadności zwrotu kosztów szkolenia oraz dodatku stażowego (8416),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Krupy w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz (8439),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Barbary Bartuś w sprawie braku kontraktu z NFZ na pion specjalistyczny dla ZOZ Ars Medica w Gorlicach (8458),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie niepodpisania kontraktu przez NFZ ze Specjalistycznym Gabinetem Lekarskim Pulmonologicznym w Gorlicach (8468),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Polaka w sprawie ograniczenia mieszkańcom gm. Andrychów dostępu do świadczeń zdrowotnych (8475),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza w sprawie rozstrzygnięć konkursowych Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w Krakowie dotyczących poradni prowadzących działalność w zakresie opieki zdrowotnej na terenie pow. tarnowskiego (8476),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kwitka w sprawie problemów z uzyskaniem zezwolenia na wycinkę drzew i krzewów w międzywalu Sandomierza i okolic w sytuacji konieczności wykonania prac minimalizujących ryzyko powodziowe w kolejnych latach (8488),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Arkita w sprawie pomocy w dofinansowaniu budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt na terenie gm. Libiąż (8494),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie braku kontraktów na specjalistyczne usługi medyczne w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach (8500),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasa – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie prawidłowego przeprowadzania weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI (8502),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie funkcjonowania Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku (8506),

15) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie zagrożenia praw pracowniczych, do jakiego doszło w procesie konsolidacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA (8509),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Ewy Drozd w sprawie realizacji zadań przez TBS-y (8510),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Janiny Okragły w sprawie programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń (8511),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących braku pieniędzy na zabezpieczenie brzegów rzeki Poprad po wybudowaniu nowego mostu kolejowego (8513),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie uwag dotyczących szczegółowych zapisów ujętych w projekcie pn. „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” (8514),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zatrudniania w urzędach administracji publicznej osób niepełnosprawnych (8515),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie reorganizacji Izby Skarbowej w Zielonej Górze (8516),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie działań podjętych przez ministra sprawiedliwości dotyczących powołania wspólnego zespołu śledczego do zbadania katastrofy smoleńskiej w sytuacji złożenia ustnej oferty powołania takiego zespołu przez prezydenta Rosji Dimitrija Miedwiediewa (8522),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Abramowicza w sprawie planów likwidacji w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej wydziałów gospodarczego i pracy (8523),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie częstochowskiego odcinka autostrady A1 w kontekście „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (8530),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79 (8533),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska (8536),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – udziału w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami (8539),



28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie realizacji inwestycji drogowej – budowy autostrady A4 Kraków – Tarnów, węzeł Szarów – węzeł Krzyż (8541),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko (8542),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przełożenia drogi krajowej nr 73 umożliwiającego połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska) (8543),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów (8544),

32) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie zasad kontroli czynności zarządzania wspólnotami mieszkaniowymi przez członków wspólnot mieszkaniowych określonych w ustawie o własności lokali (8545),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie ogłaszania terminów naboru wniosków do programu „Razem bezpieczniej” (8546),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie zamiaru wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostradowej obwodnicy Wrocławia (8547),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości podatku VAT w 2011 r. (8549),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie celowej dotacji rządowej dla samorządów na sfinansowanie świadczeń zdrowotnych (8550),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o broni i amunicji (8551),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki Ryszarda Stachurskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie interpretacji art. 9 ustawy o sporcie (8552),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Rydzonia w sprawie realizacji projektu inwestycyjnego „Droga wodna górnej Wisły” oraz projektu wykonawczego Kanału Śląskiego łączącego Wisłę z Odrą (8554),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Szydło w sprawie wniosku gmin Brzeszcze, Oświęcim i Kęty o zabezpieczenie w ustawie budżetowej na 2011 r. środków z przeznaczeniem dla RZGW Kraków na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole na łączną kwotę 2500 tys. zł (8558),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zapobiegania wypadkom drogowym z udziałem łośi (8561),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów wykonawczych w dziedzinie gospodarki odpadami (8562),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (8564),

44) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie walki z bezrobociem w pow. grajewskim (8565),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie inwestycji drogowych na terenie woj. podlaskiego, w tym obwodnicy miasta Grajewa (8566),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie siedziby Urzędu Skarbowego w Legnicy (8569),

47) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia kwestii prawidłowego zastosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa w zakresie obowiązkowego odprowadzenia składek w przypadku zatrudnienia pracownika jednocześnie w wielu spółkach (8571),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mariana Starownika w sprawie możliwości zaprzestania działalności oddziału bądź poradni specjalistycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz konsekwencji zaprzestania takiej działalności w kontekście podpisywania kontraktów na lecznictwo szpitalne z Lubelskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ na 2011 r. (8574),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie propozycji utworzenia sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej w Olsztynie (8576),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji linii kolejowej Sucha Beskidzka – Żywiec (8577),

51) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie zabezpieczenia transportu dla polskiej delegacji, która miała wylądować na lotnisku w Smoleńsku dnia 10 kwietnia 2010 r. (8579),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Krasonia w sprawie opłat za przejazd autostradą obwodnicą Wrocławia (8585),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie dalszej przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinku Czelusín – Żydowo – Gniezno (8587),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie wniosków z Expo 2010 w Szanghaju dla promocji polskiej gospodarki w świecie (8588),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Paluch w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych z zakresu neurochirurgii – hospitalizacji przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w Krakowie (8589),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie remontu budynku komendy Policji w Zakopanem (8591),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Szyszki w sprawie stanowiska Ministerstwa Środowiska odnośnie do społecznego projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody (8594),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie sytuacji i przyszłości Instytutu Reumatologii w Warszawie (8595),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej (8596),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie planowanej likwidacji radomskiego

Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie (8600),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 2 (DK2) na odcinku Siedlce – Warszawa (8601),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie zwrotu 1/2 nieruchomości położonej w Płocku, zabranej na mocy decyzji prezydenta nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. uchylonej decyzją ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa, jako że decyzję prezydenta podjęto z rażącym naruszeniem prawa (8602),

63) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej (8604),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Wolbromiu w woj. małopolskim (8607),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Miechowie w woj. małopolskim (8608),

66) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Neumanna w sprawie konieczności przerejestrowywania samochodów przez obywateli RP pracujących w Królestwie Danii (8611),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie remontu drogi krajowej na odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno (8614),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Gibały w sprawie przekazania przez MON 254 ha gruntów dla Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków-Balice (8617),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie karygodnego zaniechania rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne m.in. leczenie raka jelita grubego, nerki, płuca, piersi, wątroby, leczenie WZW typu B i C, pierwotnej osteoporozy u kobiet, leczenie hormonem wzrostu niskorosłych dzieci i innych programów (8624),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie

tanie posła Wiesława Janczyka w sprawie utrudnień w dostępie do świadczeń rehabilitacyjnych i poważnych wątpliwości związanych ze stanem kontraktacji usług medycznych na rzecz pacjentów z pow. limanowskiego (8628),

71) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na zapytanie posła Bogusława Kowalskiego w sprawie zgłaszania kandydatów do izb rolniczych (8631),

72) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych w szkołach (8632),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław (8635),

74) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży w szkołach (8642),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie pozbawienia rolników swobodnego dojazdu do swoich pól uprawnych z drogi krajowej nr 74 na odcinku Annopol – Gościeradów (8648),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza w sprawie wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łączycy woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4” (8651),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie planowanego przesunięcia w czasie realizacji niektórych inwestycji drogowych w regionie radomskim (8654),

78) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Babinetza w sprawie nadzoru nad merytoryczną poprawnością oceny ustalonej przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny w procedurze odwoławczej określonej w art. 9c ust. 9 ustawy Karta Nauczyciela (8662).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na zapytanie:

1) posła Piotra Ołowskiego w sprawie wykorzystania procedury mediacji w sprawach o rozwód i separację – od ministra sprawiedliwości (8524) – 13 dni.



**Teksty interpelacji i zapytań poselskich  
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

**INTERPELACJE**

Interpelacja  
(nr 20694)

do ministra zdrowia

**w sprawie palenia tytoniu podczas przewozu  
pojazdem mechanicznym osób poniżej  
13. roku życia**

Pierwotny projekt ustawy z dnia 8 kwietnia 2010 r. nowelizującej ustawę z 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych przewidywał zakaz palenia tytoniu podczas przewozu pojazdem mechanicznym osób poniżej 13. roku życia. Wprowadzenie takiej regulacji uzasadniała toksyczność tych wyrobów i zagrożenie, jakie powodują dla zdrowia, a nawet życia dzieci. Jednak zakaz ten ostatecznie nie znalazł się w tekście ustawy. Tym niemniej proceder palenia tytoniu w obecności małych dzieci przewożonych w pojazdach jest bardzo szkodliwy dla ich organizmów.

Pytania:

1. Jakie kroki (w formie kampanii reklamowych, edukacyjnych) zamierza podjąć resort zdrowia, wspólnie z innymi zainteresowanymi resortami, aby uświadomić kierowcom i innym użytkownikom pojazdów mechanicznych wielką szkodliwość palenia tytoniu podczas przewożenia dzieci (przynajmniej do 13. roku życia)?

2. Czy resort zdrowia planuje podjęcie działań legislacyjnych mających na celu wprowadzenie takiego zakazu do polskiego ustawodawstwa (wzorem ustawodawstw niektórych innych państw)?

3. Czy nie należałoby, w przypadku ujawnienia przypadków (np. podczas rutynowej kontroli drogowej) palenia tytoniu w pojeździe, zwłaszcza podczas przewożenia niemowląt i najmłodszych dzieci, wszczynać postępowania karnego z przepisów art. 160 § 1 Kodeksu karnego, względnie art. 160 § 2 K.k. (w przypadku jeśli czynią to rodzice i inni opiekunowie ustawowi)? Wspomniany przepis przyjmuje odpowiedzialność karną osób za spowodowanie bezpośredniego zagrożenia utraty życia lub zdrowia osób trzecich (a taka sytuacja ma niewątpliwie miejsce w przy-

padku palenia wobec małych dzieci w niewielkim pomieszczeniu). Wówczas dziecku grozi utrata życia z powodu tzw. zespołu nagłej śmierci łóżeczkowej albo ciężkie poparzenie od niedopałka papierosa, co ostatnio miało miejsce w głośnym przypadku w Skierniewicach, kiedy to paląca matka naraziła na śmiertelne niebezpieczeństwo 2-letniego syna.

4. Ustawa z 9 listopada 1995 r. (znowelizowana 8 kwietnia 2010 r.) wprowadza całkowity zakaz reklamy i promocji wyrobów tytoniowych. Jak pogodzić ten zakaz z reklamami wyrobów tytoniowych nadal pojawiających się na tzw. reklamówkach, czyli jednorazowych opakowaniach plastikowych służących do przenoszenia zakupionego towaru? Reklamówki są również, jak sama nazwa wskazuje, specyficznym nośnikiem reklamy. Co zamierza uczynić resort zdrowia, aby skutecznie wyegzekwować ustawowy zakaz?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20695)

do ministra zdrowia

**w sprawie powstrzymania chaosu  
organizacyjnego w Małopolskim Oddziale  
Wojewódzkim NFZ w Krakowie stanowiącego  
zagrożenie zarówno dla zdrowia pacjentów,  
jak i funkcjonowania placówek ochrony  
zdrowia**

Chaos organizacyjny, jaki w ostatnim czasie zapanował po przeprowadzeniu konkursu na realizację świadczeń medycznych w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie, budzi ogromny niepokój wśród przedstawicieli Okręgowej Izby Lekarskiej

w Krakowie, którzy obawiają się zagrożenia zarówno dla zdrowia pacjentów, jak i funkcjonowania placówek ochrony zdrowia.

Od zakończenia tzw. konkursu na świadczenia medyczne do chwili obecnej większość świadczeniodawców nie otrzymała umów i praktycznie nie posiada informacji co do wymogów formalnych i zasad dotyczących ich finansowania. Jednocześnie we wszystkich protokołach związanych z konkursem NFZ dokonał zastrzeżenia, że nie jest związany z poczynionymi uzgodnieniami.

Świadczeniodawcy, którzy otrzymali umowy podpisane obustronnie w wersji papierowej i elektronicznej (np. na usługi psychiatryczne czy opiekę długoterminową), nie są w stanie ich rozliczyć, bo nie ma nowej wersji programu rozliczeniowego, która ma obowiązywać od 1 stycznia 2011 r., a co za tym idzie, nie mogą wystawiać faktur za wykonane świadczenia w styczniu 2011 r.

Kolejny problem dotyczy braku weryfikacji przez NFZ wysyłanych przez świadczeniodawców danych o deklaracjach POZ, na skutek czego podstawowa opieka zdrowotna pomimo posiadanych umów podpisanych w wersji papierowej i elektronicznej nie ma możliwości wystawienia faktur za zrealizowane świadczenia lekarza, pielęgniarki POZ i opieki całodobowej.

Bałagan organizacyjny powstał również wokół programów profilaktycznych. Brak umów u części świadczeniodawców powoduje brak możliwości realizacji świadczeń, ponieważ nie można wykonać opisu zrealizowanego badania w programie SIMP bez podpisanej umowy. Powoduje to, że pomimo wykonania u pacjenta badania diagnostycznego nie można tego badania opisać i tym samym pacjent nie może otrzymać wyniku i poddać się dalszej diagnostyce. Podkreślenia wymaga, że programy profilaktyczne dotyczą w większości pacjentów ze schorzeniami onkologicznymi i wszelkie utrudnienia w terminowej ich realizacji stwarzają zagrożenie zdrowia i życia pacjentów.

Świadczeniodawcy twierdzą, że wszelkie próby podejmowane przez nich kontaktu z MOW NFZ i uzyskania informacji dotyczących terminu otrzymania umów czy też rozliczenia świadczeń zrealizowanych w styczniu 2011 r. są bezskuteczne.

Pytanie: Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby powstrzymać dalszą eskalację bałaganu organizacyjnego w MOW NFZ w Krakowie, który stanowi zagrożenie zarówno dla zdrowia pacjentów, jak i funkcjonowania placówek ochrony zdrowia?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 14 lutego 2011 r.

## Interpelacja (nr 20696)

do ministra środowiska

### **w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko**

Panie Ministrze! W związku z licznymi zapytaniami skierowanymi do mojego biura poselskiego dotyczącymi przepisów § 2 ust. 1 pkt 7 lit. a, b, c, d oraz § 3 ust. 1 pkt 8 lit. a, b, c, d, e, f, g rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z dnia 12 listopada 2010 r.) uważam, iż konieczne jest wyjaśnienie sposobu dokonywania kwalifikacji przedsięwzięcia. Wobec powyższego zwracam się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w rozporządzeniu, ustalając miejsca dostępne dla ludności w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny, chodzi o badanie, czy oś przechodzi przez miejsca dostępne dla ludności i tym samym bliżej nieokreślona linia poprowadzona w głównej wiązce promieniowania decyduje o konieczności lub braku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, czy też chodzi o konkretną wartość natężenia pola elektromagnetycznego?

2. Czy w przypadku, w którym dochodzi do kumulacji pola elektromagnetycznego w środowisku, należy badać tylko moc pojedynczej anteny, a jeżeli tak, jakie jest tego racjonalne wytłumaczenie?

3. Z jakich racjonalnych powodów z rozporządzenia zostało wykreślone słowo „wzdłuż”?

4. Kto konkretnie był inicjatorem wykreślenia słowa „wzdłuż” z rozporządzenia i na jakim etapie procesu legislacyjnego to nastąpiło?

Moim zdaniem najbardziej logiczne stanowisko zaprezentował WSA w Bydgoszczy (znak: II SA/Bd 446/10) w wyroku z dnia 4 sierpnia 2010 r. W wyroku tym podkreślono, że trudno przyjąć, iż prawodawca uznał – zakładając z jednej strony, iż promieniowanie anteny o określonej mocy w określonej odległości od anteny może powodować negatywne oddziaływanie na środowisko, a z drugiej strony przyjmując, że promieniowanie anteny jest równomierne w całej przestrzeni objętej promieniowaniem (promieniowanie izotropowe) – że wnikliwe badanie w postaci sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko wymagane jest tylko w takim przypadku, kiedy miejsca dostępne dla ludności znajdują się na osi promieniowania, a nie gdziekolwiek w przestrzeni objętej promieniowaniem takim samym jak na osi promieniowania.

Ponadto ogromne znaczenie ma badanie kumulacji pól elektromagnetycznych (PEM) w środowisku (tu – stanowisko polskich naukowców), albowiem, jak



mi wiadomo, dochodzi już aktualnie do przekroczeń dopuszczalnych norm. Dlatego wykluczam taką interpretację, według której bliżej nieokreślona linia (a nie konkretna wartość natężenia PEM) decydowała by o zdrowiu i życiu obywateli.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 9 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20697)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia rehabilitacji dzieci  
niepełnosprawnych z podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Od początku 2011 r. turnusy rehabilitacyjne objęto podstawową 23-procentową stawką VAT, podczas gdy do końca 2010 r. były zwolnione z VAT. Rodzice niepełnosprawnych dzieci są zaniepokojeni, gdyż zmiana ta w znaczący sposób utrudni leczenie tak ciężko pokrzywdzonych przez los ich pociech. W tym miejscu nadmienić należy, iż w przypadku dzieci z zespołem Downa czy porażeniem mózgowym kompleksowe leczenie rehabilitacyjne to prawdopodobnie jedyna szansa na powrót do pełnego funkcjonowania w środowisku. Przypomnieć należy, że Narodowy Fundusz Zdrowia refunduje tylko turnusy rehabilitacyjne w oddziałach szpitalnych. Jednak takich szpitalnych turnusów jest niewiele i nie zaspokajają one popytu.

Dodać należy, iż placówek całonocnych i wszechstronnie zajmujących się dziećmi, które wymagają przedmiotowej rehabilitacji, jest w kraju bardzo mało, a na Podkarpaciu na przykład w ogóle ich nie ma. Dlatego też rodzice zmuszeni są do wniesienia opłaty za turnusy rehabilitacyjne w prywatnych ośrodkach, co przy podatku VAT wynoszącym 23% jest ciężarem finansowym często nie do udźwignięcia.

Ministerstwo Finansów, podnosząc VAT na turnusy rehabilitacyjne, wymusza niejako na prywatnych ośrodkach świadczących przedmiotowe usługi medyczne podwyżkę cen turnusów dochodzącą nawet do 1000 zł. W praktyce może to niestety doprowadzić rodziców niepełnosprawnych dzieci albo do zaprzestania ich leczenia albo do popadania w coraz to większe zobowiązania finansowe.

W związku z powyższym uprzejmie pytam Pana Ministra:

1. Czy objęcie 23-procentowym podatkiem VAT turnusów rehabilitacyjnych było konsultowane z organizacjami społecznymi zajmującymi się przedmiotową działalnością?

2. Czy resort planuje w najbliższym czasie prace legislacyjne nad zwolnieniem z podatku VAT turnusów rehabilitacyjnych dzieci niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20698)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji szkół w woj. opolskim  
na granicy polsko-czeskiej**

Szanowny Panie Premierze! Z wielkim zaniepokojeniem przyjąłem informację o decyzji władz gminy Głubczyce o likwidacji czterech szkół na jej terenie. Informuję Pana, że w obronie tych szkół rodzice utworzyli komitet protestacyjny obrony szkół i zaangażowali się w akcję zbierania podpisów za ich pozostawieniem. Do dnia dzisiejszego w prowadzonej spontanicznej akcji zebrali kilka tysięcy podpisów w obronie szkół.

Rodzice dzieci z likwidowanych szkół oraz nauczycielskie związki zawodowe zorganizowały do dnia dzisiejszego pikietę w obronie swoich szkół i zapowiadają następne. Nauczycielskie związki zawodowe, z którymi przeprowadziłem rozmowy na jednym ze spotkań, mają poczucie lekceważenia w swoich zabiegach o pozostawienie szkół. Protestujący rodzice na jednym ze spotkań poinformowali mnie, że ich determinacja w walce o szkoły jest tak duża m.in. dlatego, że w kampanii samorządowej kilka miesięcy temu startujący z poparciem Platformy Obywatelskiej kandydat na burmistrza zobowiązywał się do pozostawienia szkół w wielu miejscowościach gminy. Moja interpelacja powodowana jest troską o istnienie małych, bezpiecznych szkół nie tylko w jednej z gmin woj. opolskiego, ale przede wszystkim szkół w strefie przygranicznej Rzeczypospolitej. Tak więc uważam, że sprawa ta nie jest wewnętrzną sprawą właściwego samorządu, lecz nabiera znaczenia sprawy wagi państwowej. Mam świadomość, że ustawa o systemie oświaty, niestety, pozostawia decyzje o likwidacji szkół do wyłącznej kompetencji jednostki samorządu terytorialnego, a ostatnia jej nowelizacja autorstwa Pana rządu pozbawiła kuratora oświaty możliwości sprzeciwu wobec likwidacji szkół, co skutkuje takimi właśnie problemami jak opisany przeze mnie. Jednak biorąc pod uwagę fakt, że dwie z likwidowanych szkół zlokalizowane są zaledwie kilka kilometrów od granicy z Republiką Czeską, a rodzice rozważają możliwość posyłania swoich dzieci do szkół w granicznych czeskich miejscowościach, liczę na osobiste zaangażowanie się Pana w rozwiązanie tej kwestii i pozostawienie

stawienie szkół. W zaistniałej sytuacji i przy obecnym nastawieniu rodziców, władz samorządowych i związków zawodowych sprawa ta z oczywistych względów przekracza wymiar samorządowy i staje się sprawą o znaczeniu państwowym.

Wobec powyższego proszę Pana o interwencję i osobiste zainteresowanie się nią. Mam świadomość, że sprawa ta nie jest, przy obecnych uregulowaniach ustawowych łatwa, ale stało się tak na własne życzenie Pana rządu i ministerstwa edukacji. Czy w związku z powyższym rząd zamierza podjąć jakieś działania?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kłosowski

Opole, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20699)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przyszłości Krajowego Festiwalu  
Polskiej Piosenki w Opolu**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z napływającymi w ostatnim czasie licznymi informacjami o ograniczeniach w organizacji i finansowaniu lub wręcz rezygnacji Telewizji Publicznej z organizacji lub współorganizacji trzeciego dnia festiwalu polskiej piosenki w Opolu, zwracam się do Pana z pytaniem: Czy nie rozważyłby Pan możliwości wsparcia finansowego opolskiego festiwalu ze środków budżetowych w postaci rezerw celowych, jakie pozostają do dyspozycji Pana Ministra?

Opolski festiwal piosenki stał się przez lata marką kulturalną naszego kraju i woj. opolskiego. Jego organizacja i wydźwięk kulturowy stanowią wielką wartość w propagowaniu polskiej muzyki i odkrywaniu młodych talentów, które często stają się mecenasami sztuki w kraju oraz idolami młodzieży. Rezygnacja z organizacji festiwalu w Opolu lub ograniczenie jego formuły wobec inwestycji, jakie poczyniło miasto Opole na remont legendarnego amfiteatru i budowę Muzeum Polskiej Piosenki, stanowiłoby marnotrawstwo publicznych funduszy oraz uszczerbek dla krajowej kultury muzycznej.

Proszę Pana również o rozważenie możliwości wsparcia starań parlamentarzystów z regionu opolskiego w negocjacjach z zarządem telewizji publicznej o utrzymanie pełnej formuły i pełnego finansowania opolskiego festiwalu piosenki.

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kłosowski

Opole, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20700)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie podjęcia działań w kierunku  
udzielenia pomocy dwóm spółkom:  
Zakładowi Armatury Chemar sp. z o.o.  
oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których  
ZUCHiAP Chemar SA jako jednoosobowa  
spółka Skarbu Państwa posiada 100%  
udziałów**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł ziemi świętokrzyskiej z ogromnym niepokojem i troską o los moich wyborców śledzę przebieg procesu prywatyzacji spółek Zakład Armatury Chemar i Odlewnia Chemar w Kielcach. Proces prywatyzacji tych spółek trwa już kilka lat. Sukcesem zakończona została prywatyzacja Zakładu Rurociągów Chemar sp. z o.o. oraz Zakładu Tłoczenia Chemar sp. z o.o. Sprywatyzowane spółki osiągają bardzo dobre wyniki finansowe i systematycznie zwiększają zatrudnienie.

Niepokój wzbudza przedłużający się proces prywatyzacji pozostałych spółek: Zakład Armatury Chemar i Odlewnia Chemar, których właścicielem pozostaje Chemar SA. Sytuacja w tych spółkach jest bardzo zła. Potrzebują one natychmiastowej inwestycji na odnowienie parku maszynowego, wdrożenie nowych technologii produkcji w celu sprostania rosnącym wymaganiom odbiorców zarówno na rynku krajowym, jak i zagranicznym. Zdaniem międzyzakładowych organizacji związkowych istnieje uzasadnione zagrożenie upadłości Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Chemar SA. Rezultatem takiego stanu byłoby zagrożenie istnienia prawie 500 miejsc pracy, co w przypadku bezrobocia w Kielcach i regionie jest poważnym problemem społecznym i gospodarczym.

Duże kontrowersje budzi toczący się od kilku lat proces prywatyzacji majątku Chemar SA. W 2010 r. wybrano firmę konsultingowo-doradcą oraz dokonano wyceny obu spółek. W lipcu 2010 r. ukazało się w prasie ogólnopolskiej zaproszenie do składania ofert na zakup udziałów. Wpłynęło prawdopodobnie kilka ofert od potencjalnych inwestorów. 16 grudnia 2010 r. prezes Zarządu ZUCHiAP poinformował, że żadna ze złożonych ofert nie spełnia wymaganych kryteriów. Wbrew wcześniejszym deklaracjom zarząd oświadczył również, że w 2011 r. prywatyzacja nie będzie wznowiona. W obecnej sytuacji ekonomiczno-finansowej obu spółek oznacza to po prostu upadłość, a dla 500 pracowników – bezrobocie. Międzyzakładowe organizacje związkowe jedyną szansę dostrzegają w szybkim znalezieniu inwestora i w prywatyzacji.

Przyłączając się do głosów niepokoju o los pracowników obu spółek, zwracam się do Pana Ministra o wnikliwe zapoznanie się z obecną kondycją ww. spółek. Apeluję równocześnie o wzmożenie nadzoru właścicielskiego, aby zapobiec sygnalizowanym

niebezpieczeństwom. Równocześnie oczekuję odpowiedzi na pytania:

1. Czy ministerstwo planuje w br. wznowienie prywatyzacji obu kieleckich spółek?

2. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, aby wspomóc spółki w przypadku niepodjęcia procesu prywatyzacji?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 8 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20701)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zasad oznakowania miejsc kontroli przez strażników gminnych (miejskich) ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 255, poz. 1466) o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw. Ustawa ta zmienia m.in. brzmienie art. 129b, który zezwala strażnikom gminnym (miejskim) na dokonywanie na drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich oraz drogach krajowych w obszarze zabudowanym, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących w oznakowanym miejscu i określonym czasie, uzgodnionymi z właściwym miejscowo komendantem powiatowym (miejskim) lub komendantem stołecznym Policji. Jak zauważają eksperci, można domniemać, że ustawodawca chciał, by dobrze oznakowane urządzenia rejestrujące zwane potocznie fotoradarami działały przede wszystkim prewencyjnie, poprawiając bezpieczeństwo w miejscach uczęszczanych przez pieszych (np. okolice szkół, kościołów, targowisk) bądź szczególnie niebezpiecznych odcinków dróg. Specjaliści donoszą, że zmiany obowiązującego stanu prawnego podyktowane były nierzadkimi praktykami strażników gminnych (miejskich) powodującymi niweczenie prewencyjnego charakteru tychże urządzeń na korzyść czysto retrybucyjnego. Niestety, jak alarmują eksperci, sposób oznakowania ww. miejsc kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących nie został uregulowany stosownym rozporządzeniem ministra infrastruktury. Jak zauważają specjaliści, brak rozporządzenia uniemożliwia strażnikom gminnym

(miejskim) dokonywanie czynności z zakresu kontroli pomiarów prędkości.

Panie Ministrze:

Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Jakie podejmie Pan działania w celu umożliwienia dokonywania kontroli ruchu drogowego z użyciem przenośnych albo zainstalowanych w pojeździe urządzeń rejestrujących?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz  
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 4 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20702)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planowanych zwolnień pracowników cywilnych armii**

Zwracam się z interpelacją do Pana Ministra w sprawie planowanych zwolnień pracowników cywilnych armii.

W tym roku zatrudnienie może stracić kilka tysięcy osób cywilnych pracujących dla armii. Związki zawodowe podają, że może chodzić nawet o grupę ponad 6 tys. osób. Stanowi to ponad 12% wszystkich zatrudnionych. Zatrudnienie w całej sferze budżetowej od kilku lat rośnie, jednak właśnie w wojsku ma tendencje spadkowe. Tylko w 2010 r. pracę straciło ok. 2,3 tys. pracowników cywilnych. Armia podaje, że zmiany te są związane z nieustanną reorganizacją wojska i jego instytucji. Jeszcze w marcu 2010 r. wydał Pan Minister decyzję w sprawie zwolnień, która zakładała, że do 2012 r. poziom zatrudnienia ma utrzymać się na poziomie ok. 45 tys. Tymczasem w związku z likwidacją 38 wojskowych komend uzupełnień pracę straci ok. 600 osób. Kolejne 2 tys. ma odejść w wyniku zwolnień w oddziałach wart cywilnych. W dalszej kolejności reorganizacji podlegać będzie logistyka.

Zwracam się w interpelacji do Pana Ministra z pytaniem: Czy istnieje możliwość zatrudnienia zwalnianych osób w innych sektorach armii? W wielu przypadkach stanowią oni wszechstronnie wyszkoloną kadre, której utrata może spowodować więcej strat niż zamierzonych korzyści.

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 lutego 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 20703)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zwiększenia środków na aktywne  
formy przeciwdziałania bezrobociu**

Wyrażam głębokie zaniepokojenie w związku ze zmniejszeniem o ok. 70% środków w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w stosunku do roku 2010. Nie mam żadnych wątpliwości, iż obniżenie tych środków negatywnie wpłynie na rynek pracy.

Przyznany limit na 2011 r. wystarczy jedynie na pokrycie zobowiązań z tytułu umów zawartych w 2010 r., a to niesie ze sobą poważne konsekwencje. Mniej środków finansowych w 2011 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu doprowadzi do wzrostu bezrobocia, a tym samym zwiększy liczbę osób korzystających z pomocy społecznej i zmniejszy wpłaty na Fundusz Pracy. Taka sytuacja spowoduje brak osiągnięcia zaplanowanych wskaźników spadku bezrobocia. Nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) przewiduje wzrost kosztów związanych z realizacją instrumentów rynku pracy oraz zwiększenie dostępności wielu form dla podmiotów, które dotychczas nie mogły korzystać ze środków Funduszu Pracy (gospodarstwa rolne, niepubliczne szkoły i przedszkola). Ograniczony limit uniemożliwi bądź znacznie zmniejszy możliwość korzystania z pomocy finansowej, co pogorszy sytuację na rynku pracy.

Środki Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu skierowane są głównie do osób znajdujących się w szczególnej sytuacji na rynku pracy, ograniczenie środków na ich aktywizację pogorszy i tak trudną sytuację finansową ww. osób. Ograniczenie organizacji robót publicznych i prac społecznie użytecznych skutkować będzie pogorszeniem sytuacji finansowej osób bezrobotnych. Sytuacja osób korzystających z ww. form jest bardzo trudna. Przeważnie są to osoby po 50. roku życia, matki samotnie wychowujące dzieci, osoby w trakcie odbywania różnorodnych terapii itp. Pozbawienie możliwości udziału tych osób w robotach publicznych lub pracach społecznie użytecznych znacznie obniży i tak bardzo niski poziom ich życia, a z pewnością nie zwiększy ich szans na zatrudnienie.

Instrumenty rynku pracy są bardzo ważnym elementem przy przygotowywaniu indywidualnych planów działania dla każdej osoby bezrobotnej. Brak możliwości wykorzystywania form aktywizacji finansowanych ze środków Funduszu Pracy to utrudniona praca z bezrobotnym, która ma skutkować zatrudnieniem. Na wzrost gospodarczy w regionie ma niewątpliwie wpływ zwiększająca się liczba podmiotów gospodarczych, które generują wpływy do budżetu państwa, w tym na Fundusz Pracy. Nowe podmioty

gospodarcze to również potencjalni nowi pracodawcy. Ograniczone środki Funduszu Pracy to mniej możliwości wsparcia na tworzenie nowych miejsc pracy oraz na rozpoczęcie działalności gospodarczej przez osoby bezrobotne.

Grupą, którą trzeba objąć szczególnym wsparciem, są osoby młode, po raz pierwszy wchodzące na rynek pracy. Dotychczas, korzystając ze staży zawodowych, osoby takie mogły zdobyć niezbędne do zatrudnienia doświadczenie zawodowe. Mniejsze środki spowodują ograniczenie realizacji staży zawodowych, co znacznie utrudni zdobycie przez osoby młode doświadczenia zawodowego, a w konsekwencji podjęcie pracy. Młodzież do 25. roku życia oraz absolwenci szkół wyższych zwiększą szeregi bezrobotnych. Brak możliwości finansowej aktywizacji ww. grupy może spowodować wejście w długotrwałe bezrobocie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy istnieje możliwość zwiększenia środków Funduszu Pracy w roku 2011 na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Grzeszczak

Słupca, dnia 26 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20704)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie nieprzestrzegania przez stronę  
niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą  
Polską a Republiką Federalną Niemiec  
o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy,  
podpisanego w Bonn dnia 17 czerwca 1991 r.,  
oraz dyskryminacji obywateli polskich przez  
sądy Republiki Austrii przy jednoczesnym  
braku dbałości polskich placówek  
dyplomatycznych o zapewnienie obywatelom  
polskim należytej pomocy prawnej**

Szanowny Panie Ministrze! Interpelacja do ministra spraw zagranicznych w sprawie dyskryminacji obywateli polskich przez sądy Republiki Austrii przy jednoczesnym braku dbałości polskich placówek dyplomatycznych o zapewnienie obywatelom polskim należytej pomocy prawnej.

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji:

Ostatnio zapadł wyrok Austriackiego Sądu Najwyższego sygnatura 7 Ob 233/10f oddalający odwołanie pana W.L. P. od postanowienia sądu okręgowego w sprawach cywilnych: Sąd Apelacyjny w Wiedniu z 2 czerwca 2010 GZ 48 139/10m R, 48 R 140/10h-254.

Jest to już wyrok ostatniej instancji sądowej w Republice Austrii, tym samym panu P. zostały w majestacie prawa odebrane wszelkie prawa rodzicielskie, a dwóm jego córkom J.M. oraz I.P. będącymi obywatelkami polskimi odebrano prawo do poznania języka i kultury polskiej. Pan P. wobec powyższego rozważy skierowanie skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu.

Sam fakt wyrokowania sądów austriackich a wcześniej niemieckich w sposób jawnie dyskryminujący obywatelstwo, narodowość, język i kulturę Polaków, którzy założyli bądź posiadają rodziny na terytorium Niemiec i Austrii, jest powszechnie znany i wielokrotnie był omawiany w mediach, a także w Sejmie i Senacie RP.

Wyroki sądowe, które zapadały w sprawie pana P. stanowią swoiste kuriozum, jeśli weźmie się pod uwagę ich uzasadnienia przez wyrokujących sędziów. Podnoszony jest argument o zerwaniu wszelkich więzi między córkami a ojcem spowodowanym brakiem kontaktów, jako okoliczności przemawiającej na niekorzyść postulowanych przez pana P. rozstrzygnięć. Tymczasem to właśnie sąd w Wiedniu (sędzia mgr R. P.) w 2007 r. doprowadził do zastrzeżenia adresu córek przed panem P., uzasadniając tę decyzję domniemaną chęcią ich porwania przez powoda, które do domniemania nie znajduje żadnych realnych podstaw. Wyrokowanie na podstawie domniemań nie mieści się w kanonach żadnego cywilizowanego systemu prawnego, w inkryminowanej jednak sprawie nabiera posmaku działań o podłożu dyskryminacyjnym. Tym samym powinien zostać uruchomiony potencjał dyplomatyczny oraz prawny polskich placówek Ministerstwa Spraw Zagranicznych na terytorium Republiki Austrii, aby zapobiec tego typu praktykom.

Wobec powyższego interpeluję:

1. Czy polskie placówki dyplomatyczne są przygotowane do działania, którego celem powinno być ukrócenie przez Republikę Austrii praktyk dyskryminowania obywateli polskich posiadających rodziny na terytorium tego państwa oraz zagwarantowanie obywatelom polskim pełnego dostępu do rodzimego języka i dorobku kulturowego?

2. Czy dysponuje Pan projektem szeroko zakrojonej kampanii medialnej, której celem było by przedstawienie austriackiej opinii publicznej, polskiego punktu widzenia na kwestie dyskryminacji Polaków tak przez społeczeństwo jak i prawo Republiki Austrii?

3. Czy wobec zamiaru pana P. o skierowaniu sprawy do rozpatrzenia przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu zostanie mu udzielona pomoc prawna ze strony państwa polskiego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 1 lutego 2011 r.

## Interpelacja (nr 20705)

do ministra spraw zagranicznych

### **w sprawie nieprzestrzegania przez stronę niemiecką Traktatu między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisanego w Bonn dnia 17 czerwca 1991 r.**

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji. W sprawie „Pomorski przeciwko miastu Hamburg”, która została wytoczona miastu Hamburg w dniu 16.08.2005 r., odbył się proces w dniu 27.11.2009 r. w Hamburgu, natomiast 8.01.2010 r. został ogłoszony wyrok. Wyrok jest jednoznacznym potwierdzeniem działań Jugendamtu i został przez środowiska polonijne oraz media uznany za zakaz rozmowy Polaków między sobą po polsku. Nadmienić też należy, iż taki wyrok był w społeczeństwie niemieckim oczekiwany i został przyjęty z aprobatą także przez niemieckie media.

Pan P. tak opisuje działania strony niemieckiej względem swojej rodziny, cyt: Córki zostały porwane z rodzinnego domu w Hamburgu w dniu 09.07.2003 r. przez ich niemiecką matkę – moją byłą żonę. Jugendamt robił wszystko, abym się nie dowiedział, gdzie przebywają dzieci i była żona oraz czuwał nad tym, bym nie miał jakiegokolwiek kontaktu z córeczkami, z którymi rozmawiałem w domu po polsku (właściwie tylko przy Niemcach nieznaną języka polskiego rozmawialiśmy w języku niemieckim). Sąd zobowiązał Jugendamt Bergedorf do organizowania spotkań z córkami. Gdy z wyrokiem sądu przyszedłem do Jugendamtu Hamburg Bergedorf, urzędnik Martin Schröder – mimo wyroku – zakazał mi rozmawiać z córeczkami w naszym języku. Gdy się nie zgodziłem na taki szantaż, odwołałem spotkania i córek nie pozwalano mi pod tym pretekstem widzieć ich latami, aż całkiem zapomniały języka polskiego.

Trudno takie praktyki nazwać inaczej niż dyskryminacyjnymi. Teraz zostały one usankcjonowane przez wyrok sądu, który rozpatrywał zgodność działań niemieckich urzędników z obowiązującym w Republice Federalnej Niemiec prawem. Tymczasem od 1991 r. obowiązuje Traktat między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, podpisany w Bonn dnia 17 czerwca tegoż roku. Art. 20 i 21 ww. aktu prawa międzynarodowego stanowią wzajemne wyrzeczenie się wszelkich praktyk dyskryminacyjnych, przy czym w art. 20 w pkt 3 czytamy m.in., cyt: Mają prawo do swobodnego posługiwania się językiem ojczystym w życiu prywatnym i publicznie.

Należy bezspornie uznać, iż działania Jugendamtu stoją w jawnej sprzeczności z ww. traktatem. W związku z powyższym interpeluję:

1. Szanowny Panie Ministrze, czy wobec powyższych faktów podejmie Pan stosowne działania dyplomatyczne, aby ukrócić ten karygodny stan rzeczy?

2. Czy polskie służby dyplomatyczne są przygotowane, aby udzielać obywatelom polskim zdecydowanej pomocy prawnej wobec wszelkich przejawów dyskryminowania ich ze względu na narodowość?

3. Czy dysponuje Pan projektem szeroko zakrojonej kampanii medialnej, której celem byłoby przedstawienie niemieckiej opinii publicznej polskiego punktu widzenia na kwestie dyskryminacji Polaków tak przez społeczeństwo, jak i prawo Niemieckiej Republiki Federalnej?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 1 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20706)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie braku możliwości oceny zgodności  
w zakresie interoperacyjności kolei przez  
krajowe jednostki notyfikowane w obszarze  
ryнку kolejowego**

Szanowny Panie Premierze! W związku z wejściem w życie 19 lipca 2008 r. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie i zapisami w art. 40 tej dyrektywy z dniem 19 lipca 2010 r. uchylone zostały: dyrektywa Rady 96/48/WE z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywa 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego.

Brak do dnia dzisiejszego implementacji dyrektywy 2008/57/WE do prawa polskiego spowodował zablokowanie pracy krajowych jednostek notyfikowanych w zakresie kolejnictwa oraz destabilizację rynku dla nowych inwestycji i wyrobów kolejowych wymagających oceny zgodności przed oddaniem do eksploatacji. Doprowadzono do konieczności wykonywania przez krajowych producentów oceny zgodności w zakresie interoperacyjności kolei u droższych zagranicznych jednostek notyfikowanych. Realizacja tych zadań przez podmioty zagraniczne wpływa w znacznej mierze na dalszą niekorzystną sytuację ekono-

miczną wielu producentów wyrobów kolejowych, a w konsekwencji zmniejszenie wpływów do budżetu państwa i powoduje dalszą redukcję zatrudnienia w sektorze kolejowym. W związku z tym wiele nowych krajowych podsystemów i składników interoperacyjności przegrywa na rynku w branży kolejowej z wyrobami z pozostałych krajów Unii Europejskiej, w których na czas dokonano wdrożenia nowej dyrektywy kolejowej, 2008/57/WE, w zakresie interoperacyjności kolei.

Zamierzone doprowadzanie do tego stanu destabilizacji zawdzięczamy kierownictwu UTK, które już dawno stwierdziło, że w przypadku realizacji inwestycji na linii interoperacyjnej będzie się wymagać zatrudniania jednostek notyfikowanych zagranicznych („Transport i Komunikacja” 2/2010 str. 8). Należy rozważyć pilnie inną możliwość, gdyż według Komisji Europejskiej niezależnie od tego, czy dane państwo członkowskie transponowało nową dyrektywę 2008/57/WE, czy nie, ma ono obowiązek notyfikowania do niej jednostek krajowych, co w naszym kraju się nie dzieje. Organem władzy, który upoważnia (autoryzuje) powyższe jednostki w Polsce w tym zakresie jest prezes UTK.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy ponad dwa lata to za mało czasu dla resortu infrastruktury, aby wdrożyć wymagania Unii (tj. dyrektywy 2008/57/WE) w zakresie kolei do prawa krajowego, żeby obowiązywały zgodnie z terminem, tj. od 19 lipca 2010 r.?

2. Dlaczego, pomimo tego, że ww. dyrektywa nie została implementowana do prawa polskiego, nie stworzono możliwości prawnych i nie notyfikuje się jednostek krajowych w Polsce w zakresie tej dyrektywy mimo braku jej implementacji?

3. Kto jest odpowiedzialny za obecne blokowanie krajowym jednostkom notyfikowanym, na podstawie starych dyrektyw 2001/16/WE i 96/48/WE, dostępu do uzyskania nowych wymaganych uprawnień wg dyrektywy 2008/57/WE?

4. Jakie są straty dla budżetu z tytułu nieodprowadzonych podatków, gdy nie wykonują tych zadań krajowe jednostki notyfikowane, tylko zagraniczne i ile na tym tracą krajowi producenci z branży kolejowej?

5. Czy dotychczasowe wnioski krajowych podmiotów starających się o autoryzację w UTK i notyfikację w zakresie nowej dyrektywy 2008/57/WE zostały już załatwione?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 4 lutego 2011 r.



Interpelacja  
(nr 20707)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu wspierającego  
pacjentów wymagających leczenia  
insulinami analogowymi**

Szanowna Pani Minister! Cukrzyca to epidemia XXI w. Na świecie liczbę chorych szacuje się już na 285 mln. W Polsce choruje 2,6 mln osób, z czego 750 tys. nie wie o swojej chorobie i nie jest leczonych. Z badań WHO wynika, że w ciągu najbliższych 25 lat liczba chorych podwoi się. Zbyt późne rozpoznanie cukrzycy oraz jej nieskuteczne leczenie może spowodować rozwój późnych powikłań tej choroby, szczególnie naczyniowych, będących przyczyną przedwczesnego inwalidztwa i zwiększonej umieralności tej grupy osób.

W grudniu 2010 r. wiceminister zdrowia Marek Twardowski informował, że insuliny analogowe znajdują się na liście leków refundowanych. Informacja ta została przychylnie przyjęta przez pacjentów chorych na cukrzycę, bowiem analogi insuliny po wstrzyknięciu wchłaniają się do krwi po 20–40 minutach. Dzięki temu chory ma mniejsze ograniczenia w przyjmowaniu posiłków, co znacznie poprawia komfort życia. Nowoczesne analogi długo działających insulin są ratunkiem dla tych chorych, którzy podczas terapii znacznie przybierają na wadze. Dużo rzadziej podczas terapii nowoczesnymi środkami występuje stan hipoglikemii, która może powodować zaburzenia psychiczne chorych lub nawet śmierć.

O lek, który umożliwi cukrzykom aktywne życie i jest niezbędny do prawidłowego leczenia choroby, od dawna ubiegają się pacjenci i lekarze. Preparaty te, wbrew wcześniejszym zapowiedziom resortu zdrowia, nie znalazły się na liście refundacyjnej, która weszła w życie 30 grudnia. Warto nadmienić, iż Polska jest jedynym krajem Unii Europejskiej, gdzie analogi insulin długo działających nie są refundowane.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Zdrowia planuje opracowanie specjalnego programu wspierającego pacjentów chorych na cukrzycę, a w szczególności wymagających leczenia insuliną analogową?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20708)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie  
osób przebywających na obszarach wodnych**

Przedstawiciele Towarzystwa Zapobiegania Tonięciem i Ratowania Tonących przedstawili mi następujące uwagi do projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych:

1. W projekcie ww. ustawy wprowadza się w art. 2 pkt 2 bardzo zawężoną definicję kąpieliska (porównując ją z zapisami w pkt 3 i 4 dotyczącymi pływalni i parku wodnego). Według zainteresowanych należy rozszerzyć tę definicję o dodatkowe zapisy precyzujące wymagania związane z odpowiednią infrastrukturą i wyposażeniem, gwarantującymi bezpieczeństwo, kulturę pobytu i higienę wypoczynku na tego typu obiektach, oraz dokonać ich podziału na kąpieliska zorganizowane i prowizoryczne. W art. 2 zabrakło również punktu w brzmieniu: Towarzystwo Zapobiegania Tonięciem i Ratowania Tonących, zwane dalej TZT i RT – specjalistyczne stowarzyszenie ratownictwa wodnego o zasięgu regionalnym.

2. W art. 3 ust. 1 zdaniem zainteresowanych pominięty został zapis, odnoszący się do jednego z najważniejszych zadań służb specjalistycznych, o zapewnieniu bezpiecznego wypoczynku nad wodą realizowanego poprzez zapobieganie, a nie tylko organizowanie pomocy w ratowaniu osób. Niepokój zainteresowanych budzi również, że w przedmiotowym artykule wyeksponowano stowarzyszenie MSR, a pominięto zupełnie inne specjalistyczne stowarzyszenie ratownictwa wodnego powstałe w 1993 r. – TZT i RT. Brak jest również zapisu o Policji, PSP, SAR, które również działają na rzecz bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych.

3. Zainteresowani nie zgadzają się z zapisami art. 3 ust. 2, który stanowi, że WOPR uzyskał wyłączność (monopol) na organizację, prowadzenie szkoleń, egzaminowanie i nadawanie stopni ratownikom wodnym. W zaistniałej sytuacji nastąpił konflikt prawny. TZT i RT, jako organizacja niezależna, autonomiczna, uprawnienia do: szkolenia, doszkalania, nadawania stopni z zakresu ratownictwa wodnego uzyskało już w 1993 r., zgodnie ze statutem zatwierdzonym przez Sąd Wojewódzki w Białymstoku, ustawą o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz ustawą o stowarzyszeniach. Zainteresowani twierdzą, że jest to działanie w kierunku eliminacji uprawnień posiadanych przez TZT i RT i docelowo likwidacji tejże organizacji. Postulują, aby likwidując ust. 2 art. 3, przyjęć sprawdzone wzorce szkoleń i nadawania uprawnień na wzór Kwalifikowanej Pierwszej Pomocy (KPP).

4. Zainteresowani z art. 3 i 6 przedmiotowego projektu wnioskuje, że ustawa jest napisana głównie na

potrzeby WOPR-u. Twierdzą, że w przypadku przyjęcia tej ustawy, w obecnym brzmieniu, w poważnym stopniu ograniczone zostaną możliwości działania innych organizacji pozarządowych, istniejących w sferze ratownictwa wodnego, poprzez utrudnienie dostępu do pozyskiwania środków z budżetu państwa, co potwierdza ust. 3 art. 6.

5. Art. 3 i 6 w opinii zainteresowanych są niekonstytucyjne, gdyż uprzywilejowują tylko jedną organizację pożytku publicznego – WOPR, pomijając np.: OSP, TZT i RT i inne.

6. Art. 11 zdaniem zainteresowanych powinien zawierać zapis, że ekspertyzy funkcjonowania danego obiektu mają być sporządzone przez organizacje ratownictwa wodnego (a nie jedynie WOPR), które działają na danym terenie i w danych obiektach, z którymi zostały podpisane umowy na poziomie gminy lub właściwego administratora obiektu.

7. W art. 12 ust. 1 w pkt 3 w opinii zainteresowanych należy wykreślić „informowanie WOPR”, pozostawiając dalszą część zapisu bez zmian.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się z prośbą o:

1) wyrażenie opinii na temat propozycji zmian przedstawionych przez przedstawicieli Towarzystwa Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących do projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych;

2) poinformowanie mnie, czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji ocenia pozytywnie założenia projektu ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych oraz czy widzi potrzebę wprowadzenia zmian do projektu postulowanych przez Towarzystwo Zapobiegania Tonięciom i Ratowania Tonących.

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20709)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uregulowań prawnych dotyczących możliwości uzyskania świadczeń emerytalnych w Polsce przez współmałżonków repatriantów polskiego pochodzenia**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) gwarantuje prawa do świadczeń emerytalnych w Polsce, przy uwzględnieniu okresów zatrudnienia za granicą, osobom „zatrudnionym za granicą, które w tym czasie nie były obywatelami polskimi, jeżeli osoby te powróciły do kraju, po dniu 22 lipca 1944 r. i zostały uznane za repatriantów”.

Uprawnień tych pozbawieni są jednak współmałżonkowie nieposiadający korzeni polskich, mimo iż otrzymali obywatelstwo polskie. Wynika z tego, iż obywatele polscy pomimo długoletniej pracy za granicą (na terenie np. Kazachstanu czy Białorusi) nie mają prawa pobierać świadczenia emerytalnego, mimo posiadania odpowiedniego okresu pracy. Sytuacja ta wynika z braku podpisanej pomiędzy państwem polskim a państwami takimi jak Kazachstan czy Białoruś umowy międzynarodowej regulującej kwestie wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie są, w chwili obecnej, szanse wyjścia dla tych osób z niekorzystnej sytuacji?

2. Czy resort polityki społecznej pracuje nad prawnym rozwiązaniem problemu dotyczącego możliwości uzyskania prawa do świadczeń emerytalnych przez współmałżonków repatriantów pochodzenia polskiego? Jeżeli tak, to na jakim etapie są uzgodnienia związane z tą ustawą?

Poseł Ewa Drozd  
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 1 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20710)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie nieuwzględnienia określonej grupy osób w ustawie o opłatach abonamentowych i jej późniejszych zmianach**

Ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych w art. 4 określa wyraźnie osoby zwolnione z uiszczania opłaty abonamentowej. Dokument uwzględnia osoby:

— które zaliczono do I grupy inwalidów lub orzeczono ich całkowitą niezdolność do pracy lub znaczny stopień niepełnosprawności lub trwałą lub okresową całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym;

— które ukończyły 75 lat;

— które otrzymują świadczenie pielęgnacyjne z właściwego organu realizującego zadania w zakresie świadczeń rodzinnych jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej lub rentę socjalną z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub innego organu emerytalno-rentowego;

— niesłyszące, u których stwierdzono całkowitą głuchotę lub obustronne upośledzenie słuchu (mierzone na częstotliwości 2000 Hz o natężeniu od 80 dB);

— niewidome, których ostrość wzroku nie przekracza 15%.

1 marca 2010 r. weszła w życie zmieniona ustawa o opłatach abonamentowych za korzystanie z radia i telewizji. Poszerza ona krąg abonentów zwolnionych z opłat za radio i telewizor o osoby, które:

— ukończyły 60 lat oraz mają ustalone prawo do emerytury, której wysokość nie przekracza miesięcznie kwoty 50% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego;

— mają prawo do korzystania ze świadczeń pieniężnych z tytułu ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej;

— spełniają kryteria dochodowe określone w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych;

— są bezrobotne, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

— posiadają prawo do zasiłku przedemerytalnego określonego w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

— posiadają prawo do świadczenia przedemerytalnego określonego w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Analizując grupy osób zwolnionych z uiszczania opłat abonamentowych za korzystanie z radia i telewizji oraz na podstawie wielu bezpośrednich informacji uzyskanych od wyborców, zwracam uwagę na brak uwzględnienia w omawianej grupie tych abonentów, którzy pobierają rentę rodzinną. Będąc świadomy obszerności i różnorodności osób, którym przysługuje świadczenie renty rodzinnej, w swej interpelacji wprowadziłem zawężenie o określoną grupę, którą rozumiem jako osoby, które ukończyły 60 lat oraz mają ustalone prawo do renty rodzinnej, której wysokość nie przekracza miesięcznie kwoty 50% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Czy dostrzega Pan Minister możliwość umieszczenia omawianych grup ludzi wśród abonentów zwolnionych z uiszczania opłat za korzystanie z odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych?

Z poważaniem

Poseł Paweł Arndt

Gniezno, dnia 31 stycznia 2011 r.

## Interpelacja (nr 20711)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

### **w sprawie potencjalnych działań Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego związanych z publikacją książki „Złote żniwa”**

Za kilka tygodni trafić ma do polskich księgarń książka Jana Tomasza Grossa „Złote żniwa”. Zdaniem wielu historyków książka ta ma wydźwięk antypolski i nierzetelnie, a nawet fałszywie, przedstawia zachowania mieszkańców polskich wsi, obwiniając ich o masowe bezczeszczenie i grabież grobów Żydów – ofiar niemieckich obozów koncentracyjnych. Już dzisiaj wiadomo, iż jeden z głównych dowodów, na jaki powołuje się niebędący historykiem autor książki, okazał się manipulacją. Chodzi o zamieszczone w publikacji zdjęcie osób rzekomo plądrujących w Treblince masowe groby, którzy tak naprawdę okazali się ludźmi porządkującymi szczątki ofiar na terenie obozu. W Treblince do dzisiaj zachowały się dokumenty świadczące, iż miejscowi Polacy brali udział w takich pracach. Jak podnoszą polscy historycy, tego typu zafalszowań, półprawd i zwykłych manipulacji jest w książce więcej.

„Złote żniwa” nie są pierwszą pracą Jana Tomasza Grossa oskarżającą Polaków o masową kolaborację z niemieckimi narodowymi socjalistami. Wcześniej ukazały się „Sąsiedzi” i „Strach”, które także zostały zakwestionowane przez wielu wybitnych polskich historyków. W obydwu przypadkach podkreślano braki warsztatowe, pomijanie dowodów niepasujących do stawianych tez, fałszerstwa oraz kłamstwa. Przeciwno upublicznianiu tych nieprawdziwych informacji protestowało wiele opiniotwórczych środowisk intelektualnych, między innymi redakcja tygodnika „Nasza Polska”, która piórami swoich dziennikarzy wielokrotnie ujawniała nieprawdziwość twierdzeń stawianych przez Grossa. Niestety, dzięki silnej promocji obydwie książki tego autora do dzisiaj uchodzą za obiektywne prace historyczne, szkodząc tym samym wizerunkowi Polski i Polaków w Europie i USA. Wszystko wskazuje na to, że również „Złote żniwa” przyczynią się do wywołania nowej fali antypolskich stereotypów w świecie i będą asumptem do oskarżeń Polaków o współpracę z niemieckimi nazistami.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w sprawie tego typu publikacji?

2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo planuje podjęcie działań niwelujących niekorzystny obraz Polski i Polaków przedstawiony w książce Grossa „Złote żniwa”?

3. Czy MKiDN rozważy opracowanie – być może we współpracy z muzeum w Treblince – i wydanie kome-



tentnego, opartego na prawdziwym studium poświęconego tematowi poruszonemu przez J.T. Grossa?

4. Czy bierze Pan Minister pod uwagę wsparcie, także materialne, działań edukacyjnych i poszukiwawczych związanych z pracami nad przywróceniem prawdy o czasach okupacji niemieckiej prowadzonymi przez pracownię naukową muzeum w Treblince?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 stycznia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20712)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie inicjatywy potępiającej  
prześladowania chrześcijan na świecie**

Współcześnie – jak ocenia dr Tomasz Korczyński z międzynarodowej organizacji „Pomoc Kościołowi w potrzebie” – w niemal 80 krajach na świecie dochodzi do prześladowania chrześcijan. Oznacza to, że w co trzecim kraju na świecie łamie się podstawowe prawo człowieka do wolności religijnej zgodnie z art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka. Tylko w ostatnim czasie byliśmy świadkami między innymi zabójstwa Salmana Taseera w Pakistanie, wybuchu 6 bomb w chrześcijańskich dzielnicach Gada Biyu i Unguwar Rukuba w Nigerii, gdzie bomby zostały podłożone w pobliżu kościoła i zatłoczonych miejsc, w których chrześcijanie robili ostatnie przedświąteczne zakupy, czy zamachów bombowych wymierzonych w domy chrześcijan w Iraku, w których zginęły przynajmniej 2 osoby, a 13 zostało rannych. Według wielu badań chrześcijanie są dzisiaj najbardziej prześladowaną grupą religijną na świecie. Z opublikowanego niedawno raportu organizacji „Pomoc Kościołowi w potrzebie” wynika, iż za wyznawanie chrześcijaństwa cierpi na świecie ok. 200 mln ludzi.

Tragedia chrześcijan nie spotyka się, niestety, ze stanowczą reakcją płynącą ze strony państw demokratycznych. Przykładem może być odbyte niedawno spotkanie unijnych ministrów spraw zagranicznych, które miało na celu potępienie ataków na tle wyznaniowym w okresie Bożego Narodzenia. Do ataków na chrześcijan doszło wówczas w Egipcie i Iraku. Posiedzenie to nie dało żadnych rezultatów, co spotkało się z krytyką Francji i Włoch. Na zakończenie rozmów minister spraw zagranicznych Włoch oskarżył Catherine Ashton, minister spraw zagranicznych UE, o nadmierną poprawność polityczną, gdyż odmówiła nazwania konkretnych grup religijnych, jakie padły ofiarą ataków. Franco Frattini, włoski minister spraw zagranicznych, domagał się reakcji UE na prześladowania chrześcijan po noworocznym za-

machu samobójczym w koptyjskim kościele w północnym Egipcie, w wyniku którego zginęły 23 osoby. Niezgoda Unii Europejskiej na oświadczenie potępiające ataki na mniejszości religijne w świecie islamskim jest niedopuszczalną biernością wobec krzywd, jakich udziałem są wyznawcy chrześcijaństwa.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znane są Panu Premierowi badania obrazujące skalę prześladowań, jakim poddawani są na świecie chrześcijanie?

2. Czy rozważa Pan wystąpienie na forum ONZ z inicjatywą podjęcia rezolucji potępiającej ataki na chrześcijan i chrześcijaństwo?

3. Czy obrona i promocja wartości chrześcijańskich, będących przecież fundamentem cywilizacyjnym naszego kontynentu, znajdzie swoje odzwierciedlenie w działaniach Polski po objęciu przez nasz kraj prezydencji Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 4 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20713)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmiany ustawy o izbach rolniczych**

W odniesieniu do zarządzonych na dzień 3 kwietnia 2011 r. wyborów do walnych zgromadzeń izb rolniczych zwracam się o określenie wykładni przepisów ustawy o podatku rolnym w związku z zapisami ustawy o izbach rolniczych.

Precyzując, chodzi o powszechnie przyjętą, bardzo szeroką definicję podatnika podatku rolnego, który w myśl art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o izbach rolniczych jest jednym z członków samorządu rolniczego. Ugruntowaną praktyką jest odwoływanie się do brzmienia art. 3 ustawy o podatku rolnym, zupełnie pomijając przy tym treść art. 17a zawartego w tej samej ustawie. Zgodnie z art. 17a „Ilekc w odrębnych przepisach jest mowa o podatniku podatku rolnego, należy przez to rozumieć właściciela, posiadacza samoistnego, użytkownika wieczystego lub posiadacza gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów ustawy”. W przypadku izb rolniczych wszystkie ustawowe przesłanki do zastosowania tego przepisu są spełnione, albowiem ustawę o izbach należy uznać za odrębne przepisy w stosunku do ustawy o podatku rolnym, w których jest mowa o podatniku podatku rolnego. Art. 17a stanowi *lex specialis* wobec art. 3 ustawy o podatku rolnym, który pozostaje przepisem o charakterze *generalnym*. Wychodząc z

założenia, że ustawodawca działa racjonalnie, trzeba uznać, iż zawarcie w ustawie o podatku rolnym art. 17a miało na celu zawężenie pojęcia „podatnik podatku rolnego” do kręgu podmiotów dysponujących gruntami rolnymi o powierzchni spełniającej wymagania dla definicji gospodarstwa rolnego w rozumieniu art. 2 ustawy o podatku rolnym. W podobnym tonie wypowiedział się L. Etel w komentarzu „Podatek rolny”, rok wydania 2005, wydawnictwo C. H. Beck, wydanie 2, stwierdzając, iż „W przepisie tym ograniczono pojęcie »podatnik podatku rolnego« tylko do podmiotów, które płacą podatek rolny od gruntów gospodarstwa rolnego. Podmioty opłacające podatek rolny od użytków rolnych i gruntów zakrzewionych i zakrzewionych na użytkach rolnych niebędących gospodarstwem rolnym w rozumieniu komentowanej ustawy nie są na gruncie odrębnych przepisów traktowane jako podatnicy podatku rolnego. Przykładem takiego przepisu jest art. 40a ustawy o podatku od towarów i usług, na mocy którego podatnikom podatku rolnego spełniającym określone warunki przysługują bony paliwowe”.

Z uwagi na powagę problemu i obowiązujący kalendarz wyborczy zwracam się do Pana Ministra o ostateczną interpretację przepisu: Kto jest członkiem samorządu rolniczego i tym samym którzy podatnicy są osobami uprawnionymi do udziału w wyborach?

Z szacunkiem

Poseł Piotr Walkowski

Warszawa, dnia 30 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20714)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie skuteczności egzekucji należności od dłużników alimentacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ustawą z 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z dnia 19 października 2007 r., z późn. zm.) wznowił działalność fundusz alimentacyjny. Jedną z przesłanek wprowadzonych zmian miała być lepsza ściągальność alimentów od osób prawnie i sądownie do tego zobowiązanych, prowadzona również przez urzędy skarbowe i gminy.

Z ostatnich informacji wynika, że ściągальność alimentów w Polsce jest nadal bardzo niska, a główne narzędzia walki z tym niekorzystnym zjawiskiem zawodzą. Świadczy to o małej skuteczności instrumentów, którymi posługują się podmioty zobowiązane do egzekucji.

Taki stan rzeczy powoduje, że znaczną część finansowej odpowiedzialności za dziecko bierze na siebie państwo, a nie rodzic.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki procent osób, prawnie zobligowanych do płacenia alimentów, uchyla się od tego obowiązku? Ile wynoszą zaległości alimentacyjne?

2. Jak wygląda ta sytuacja w innych krajach Unii Europejskiej?

3. Czy i w jaki sposób rząd chce wpłynąć na poprawę skuteczności egzekucji należności od dłużników alimentacyjnych?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20715)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie budowy Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Zamościu**

Szanowny Panie Ministrze! Bardzo ważną i potrzebną, realizowaną w Zamościu, inwestycją będzie budowa nowego obiektu dla sądu okręgowego i sądu rejonowego. Inwestycja zostanie sfinansowana ze środków Ministerstwa Sprawiedliwości, które zostały zabezpieczone w budżecie. Zamojski samorząd przekazał nieodpłatnie działkę. Budowa nowoczesnych, spełniających wszelkie przewidziane prawem wymagania obiektów jest konieczna, by pracownicy sprawnie i skutecznie mogli wykonywać swoje obowiązki.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Na jakim etapie znajdują się prace dotyczące budowy Sądu Okręgowego i Sądu Rejonowego w Zamościu?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20716)

do ministra zdrowia

**w sprawie ewentualnych działań zmierzających do znacznego obniżenia cen leków w naszym kraju**

Na spotkaniach z wyborcami spotkałem się kilkakrotnie z pytaniami dotyczącymi wysokich cen leków. Analizując ceny medykamentów w innych, często znacznie zamożniejszych krajach Europy,

można wyciągnąć wniosek, że ceny te w Polsce są znacznie wyższe niż w innych państwach w stosunku do zarobków i siły nabywczej Polaków. Z tego powodu wielu pacjentów nie stać na wykupienie leków i rozpoczęcie czy kontynuację leczenia.

Również wiele kontrowersji budzi projekt ustawy dotyczący systemu refundacji leków. Podział lekarzy na uprawnionych do wystawienia recept na leki refundowane i innych, a także wskazywanie aptek, w których można takie leki kupować, wydaje się rozwiązaniem z różnych powodów nietrafnym. Z jednej strony może to stwarzać warunki korupcyjne (jak chodzi o lekarzy uprawnionych), z drugiej pacjenci będą musieli poszukiwać aptek, w których takie leki będzie można kupić.

Sprzeciw budzi także propozycja obniżenia kosztów i szukania oszczędności nie u producentów leków, lecz u hurtowników i sprzedawców.

Na koszt leków składa się: cena producenta (ok. 70%), marża apteki (ok. 21%) i marża hurtownika (ok. 9%). Szukanie oszczędności poprzez zmniejszenie marż hurtownika i detalisty, a nie obniżenie cen produkcji leków spowoduje bardzo nieznaczny spadek cen – chroniąc jednocześnie producentów, czyli bogate koncerny farmaceutyczne. Zasadne wydaje się proporcjonalne obniżenie kosztów, biorąc pod uwagę zarówno producenta, jak i apteki oraz hurtownie.

Biorąc powyższe pod uwagę, proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie dalsze konkretne działania zmierzające do znaczącego obniżenia cen leków w naszym kraju zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia?

Z poważaniem

Posel Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja  
(nr 20717)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywną walkę z bezrobociem w 2011 r.**

Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zwrócili się na piśmie przedstawiciele Starostwa Powiatowego w Radomsku, Rady Powiatu w Opocznie oraz powiatowych urzędów pracy w tych miastach w sprawie rządowego projektu, który zakłada radykalne zmniejszenie środków w Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych. Z przytoczonych kwot wynika, że w 2011 r. urzędy pracy na aktywną walkę z bezrobociem otrzymają o ok. 70% mniej środków z Funduszu Pracy. Zmniejszenie takie spowoduje dra-

styczne ograniczenie w zakresie możliwości aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych. Jest to szczególnie istotne w czasie trwającego kryzysu gospodarczego i finansowego. Środki finansowe będące w dyspozycji urzędów pracy przeznaczone są w całości na realizację zadań określonych ustawą o promocji zatrudnienia, m.in. na aktywną walkę ze skutkami bezrobocia głównie poprzez pośrednictwo pracy, aktywizację zawodową osób bezrobotnych oraz inicjację tworzenia nowych miejsc pracy. Planowane na 2011 rok środki nie zabezpieczą nawet najbardziej istotnych potrzeb i mogą przyczynić się do znacznego wzrostu bezrobocia oraz obniżenia poziomu życia społeczeństwa. Urzędy pracy podkreślają, że przyjęcie zapisów ustawy budżetowej w kwestii środków na walkę z bezrobociem w tym brzmieniu może spowodować następujące ujemne skutki:

— zmniejszenie liczby aktywizowanych osób, co oznacza zwiększenie liczby osób w rejestrach PUP, a tym samym zwiększenie kosztów biernej obsługi i wydłużenia czasu pozostawania bezrobotnym,

— spadek liczby osób kierowanych na subsydiowane zatrudnienie, tj. staże, prace społecznie użyteczne, prace interwencyjne, roboty publiczne, spowoduje wzrost kosztów u pracodawców (w tym w administracji),

— mniejsze kwoty na dotacje i refundacje zmniejszą zakupy inwestycyjne, zmniejszą zatrudnienie i spowodują spadek podatków,

— otwarcie rynku pracy w Niemczech i Austrii z jednoczesnym spadkiem aktywności PUP-ów zmusi wielu kandydatów na podatników do emigracji i płacenia podatków poza Polską, co w konsekwencji obniży dochody budżetu państwa,

— ograniczenie aktywności największego inwestora rynku pracy (PUP-y tworzą poprzez dotacje i refundacje corocznie ponad 100 tys. miejsc pracy) nie będzie obojętne dla budżetów gmin i państwa,

— mniej osób pracujących oznacza więcej klientów opieki społecznej i mniejsze wpłaty na Fundusz Pracy,

— Fundusz Pracy w części przeznaczony na aktywizację bezrobotnych jest funduszem inwestycyjnym o wyjątkowo szybkim okresie zwrotu, a nie funduszem zapomogowym.

W związku z tym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej będzie podejmować działania w celu zwiększenia środków finansowych przyznanych na aktywną walkę z bezrobociem przez powiatowe urzędy pracy w roku 2011?

2. Czy zdaniem ministerstwa istnieją realne szanse na zwiększenie tych środków?

Z poważaniem

Posel Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 17 stycznia 2011 r.



Interpelacja  
(nr 20718)

do ministra zdrowia

**w sprawie planów Ministerstwa Zdrowia  
dotyczących skrócenia edukacji lekarzy  
i staży lekarskich**

Pani Minister! Pewne zaniepokojenie środowiska medycznego budzą plany Ministerstwa Zdrowia dotyczące skrócenia edukacji lekarzy i zlikwidowania staży lekarskich. Z pytaniami na ten temat spotkałem się na spotkaniach z przedstawicielami służby zdrowia, a także studentami medycyny.

Zarówno lekarze, jak i studenci zamierzają resortu zdrowia w tym temacie traktują z dużą rezerwą – a nawet słyszy się głosy zdecydowanie przeciwne takim rozwiązaniom. Zarówno sześćoletnie studia, jak i staże lekarskie służą przecież jednemu celowi – jak najlepszemu wykształceniu lekarzy. Zdaniem lekarzy rozwiązanie proponowane przez ministerstwo absolutnie nie zlikwiduje problemu braku lekarzy specjalistów.

Lepszym rozwiązaniem byłaby tu modyfikacja programów nauczania i odbywania staży. Powinno to odbywać się na drodze konsultacji z organizacjami lekarskimi w celu wprowadzenia stosownych rozwiązań. Jednym z nich byłoby zwiększenie miejsc na specjalizacje, a także rozważenie możliwości przyznawania wynagrodzenia dla opiekunów stażystów.

Zdaję sobie sprawę, że podejmowane działania mają spowodować w miarę szybkie uzupełnianie braku lekarzy specjalistów. Zmiany te moim zdaniem powinny odbywać się na drodze ewolucji, a modyfikacje programów studiów i sposobu odbywania staży winny zmierzać w celu jeszcze lepszego kształcenia lekarzy. Działania takie wzmocnią zapewne całą służbę zdrowia, podniosą kwalifikacje lekarzy i przyczynią się do lepszego i skutecznego leczenia pacjentów.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Czy resort zdrowia zamierza zmodyfikować program nauczania na kierunkach medycznych, który przyczyni się do skrócenia studiów medycznych i staży lekarskich?

Jeśli tak, to w jakim czasie Ministerstwo Zdrowia zamierza wprowadzić takie zmiany?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja  
(nr 20719)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie drastycznego ograniczenia  
środków przeznaczanych na finansowanie  
aktywnych form przeciwdziałania  
bezrobociu**

Szanowna Pani Minister! Dobry gospodarz będzie, i owszem, oszczędzał – lecz tam, gdzie jest to możliwe i gdzie takie działania nie spowodują negatywnych skutków. Gabinet Donalda Tuska trudno określić mianem kompetentnego gospodarza z prostej przyczyny, iż cięć finansowych dokonuje bez dokonania dogłębnych analiz skutków, jakie one spowodują. A w przypadku „oszczędności” w sferze finansowania walki z bezrobociem są one wprost wymierzone w setki tysięcy osób, które przeważnie nie z własnej winy pozostają bez pracy. Do tej pory rząd premiera Tuska raczej średnio radził sobie – pomimo daleko idących wcześniejszych deklaracji – ze skuteczną walką z kilkunastoprocentowym bezrobociem. Do niedawna bezrobotni pewne nadzieje wiązali z możliwością finansowania w ramach Funduszu Pracy różnego rodzaju przedsięwzięć pozwalających skuteczniej walczyć z bardzo wysokim nadal – szczególnie w takich regionach jak Podkarpacie – bezrobociem. Jednakże drastyczne ograniczenie finansowania tej sfery, jakie ma miejsce w bieżącym roku, znacznie ogranicza takie perspektywy.

Pani Minister, podniesiony wyżej problem dobitnie pokazuje, jak bezradny jest obecny rząd w obliczu kryzysu finansowego, do którego sam się przyczynił swoją polityką realizowaną od 2007 r. Nie neguję faktu konieczności oszczędzania, bo w sytuacji gdy brakuje pieniędzy, jest to działanie wręcz konieczne. Lecz oszczędzanie tam, gdzie powinno lokować się większe od dotychczasowych środki finansowe – mam na myśli wspieranie wszelkich form działań zmniejszających poziom bezrobocia oraz aktywizowanie bezrobotnych – to posunięcia zupełnie nieprzemysłowe, a ze społecznego punktu widzenia wręcz szkodliwe. Z informacji, jakie napływają z powiatowych urzędów pracy, wynika, że drastycznie zostały ograniczone w bieżącym roku – nawet o ponad 70% – środki Funduszu Pracy przeznaczone na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. W efekcie we wszystkich bez wyjątku urzędach radykalnemu ograniczeniu ulegnie liczba pozytywnie rozpatrywanych wniosków na sfinansowanie staży, doposażenia stanowisk pracy i wsparcie zainicjowanej własnej działalności gospodarczej. Czyżby problem bezrobocia i skutecznej z nim walki nie był już jednym z priorytetów rządu? Co z realizacją tak mocno swego czasu nagłaśnianych przez obecną administrację programów „50+” czy „Absolwent”? Czyżby okazały się one kolejnymi obietnicami gabinetu premiera Tuska bez pokrycia, zresztą jak wiele innych?

Pani Minister:

Czy w wyniku drastycznego ograniczenia finansowania aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu można w chwili obecnej w ogóle mówić o tym, że jest to fizycznie możliwe? Jeżeli tak, to w imieniu urzędów pracy proszę o radę, jak to czynić.

Co z bezrobotnymi, którzy w opisanej sytuacji będą mieli o wiele mniejsze możliwości powrotu do pracy? Czy mają liczyć wyłącznie na wsparcie opieki społecznej, która również dysponuje mniejszymi pieniędzmi na realizację swoich ustawowych obowiązków, a może pozostanie im egzystencja na granicy ubóstwa, co jest codziennością coraz większego odsetka obywateli?

Co zamierza czynić rząd z problemem rosnącego bezrobocia?

Kto był inicjatorem wprowadzenia oszczędności (?) w sferze finansowania walki z bezrobociem i wspierania oddolnych inicjatyw osób pozostających bez pracy?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20720)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niewywiązywania się większości dostawców Internetu z ustaleń dotyczących szybkości transferu określonej w umowach z klientami**

Szanowny Panie Ministrze! Praktycznie nigdy odbiorca usługi internetowej nie ma możliwości otrzymania transferu z szybkością, jaka została określona w zawartej z dostawcą umowie. Stałą praktyką stosowaną przez dostawców jest znaczne zaniżanie szybkości przepływu bez ponoszenia jakichkolwiek konsekwencji z tego tytułu. Jak okazuje się, obecne przepisy nie określają dolnej granicy szybkości transferu, a zadeklarowana w umowie szybkość jest wartością maksymalną, której w praktyce dostawcy nigdy nie realizują. Zaniżając parametry transmisji, dostawca usługi internetowej ma możliwość „obsłużenia” większej liczby klientów. Takie praktyki przynoszą wyłącznie korzyści dostawcy, zaś brak stosownych regulacji prawnych praktycznie uniemożliwia odbiorcom Internetu możliwość dochodzenia swoich racji.

Dlatego też potrzebą chwili staje się uzupełnienie obowiązujących przepisów w zakresie określenia dolnych szybkości przekazu, poniżej których dostawca nie mógłby realizować swojej usługi. W przeciwnym wypadku klient miałby pełne prawo docho-

dzić swoich racji poprzez żądanie obniżenia ceny usługi, a w przypadku odmowy dostawcy lub dalszego zaniżania parametrów transferu – rozwiązania umowy bez ponoszenia konsekwencji finansowych w niej określonych.

Panie Ministrze:

Czy jest Panu znany poruszony wyżej problem i jaka jest ocena jego skali?

Jakie działania zamierza podjąć resort infrastruktury, aby go zlikwidować?

Czy są przewidziane ze strony ministerstwa działania, aby prawnie uregulować kwestie dotyczące określenia dolnych szybkości transmisji, jak również przekazania odbiorcom uprawnień umożliwiających skuteczne ich egzekwowanie od dostawców Internetu?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20721)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ingerencji rządu w obecnie funkcjonujący system ubezpieczeń społecznych w segmencie dotyczącym otwartych funduszy emerytalnych (OFE)**

Szanowny Panie Premierze! Zmiany, jakie w zakresie funkcjonującego od 1999 r. systemu ubezpieczeń emerytalnych proponuje rząd, zarówno w opinii przeważającej części społeczeństwa, jak i fachowców nie dają żadnych podstaw, by sądzić, że są one planowane z myślą o korzyściach dla ubezpieczonych. Podstawową przesłanką, jaką kierował się rząd, planując ograniczenie wielkości składki przekazywanej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), jest ograniczenie deficytu finansów publicznych. To kolejny raz, gdy władza bez uwzględnienia stanowiska społeczeństwa samowolnie dysponuje jego pieniędzmi. Zapewnianie w chwili obecnej, że dysponowanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych większymi środkami pieniężnymi będzie skutkowało w przyszłości wyższymi świadczeniami, jest czymś, co można spokojnie określić jako obiecywanie przysłowiowych gruszek na wierzbie. I rząd doskonale o tym wie.

Jak już wspomniałem, w grze, jaką prowadzi rząd, chodzi o pieniądze obywateli, o 13 mld zł, jakie potencjalnie mogą pozostać w kasie ZUS-u, jeżeli zostaną przeferowane kontrowersyjne plany Pańskiego gabinetu. Wówczas do OFE trafiłoby tylko 9 mld zł, tj. 40% dotychczasowych składek. Gdyby tak się stało, rząd nie musiałby emitować obligacji na kwotę, jaka dodatkowo zasiliałaby konto ZUS, i o tyle zmniejszyłoby się zadłużenie i deficyt sektora finansów publicznych.

Rząd zamierza pieniędzmi podatników ratować trudną sytuację finansów publicznych, do której doprowadził, prowadząc w ostatnich trzech latach fatalną politykę fiskalną. Pragnę przypomnieć, że czołowi polscy ekonomiści uważają, iż proponowana reforma systemu emerytalnego to decyzja wyłącznie polityczna i w dodatku zupełnie nieprzemyślana.

Panie Premierze, czyż nie właściwszym rozwiązaniem byłoby, gdyby każdy z ubezpieczonych sam mógł zdecydować, gdzie woli lokować tę część składki, która do tej pory była odprowadzana na konta otwartych funduszy? To każdy z ubezpieczonych powinien zdecydować, czy chce proponowanych przez Pański rząd zmian, czy woli, by tak do tej pory 7,3% składki było nadal odprowadzane na osobiste konto w wybranym funduszu.

Panie Premierze:

Dlaczego po raz kolejny społeczeństwo ma ponosić skutki niekompetencji rządzących, których wcześniejsze decyzje spowodowały dramatyczny wzrost deficytu finansów publicznych oraz znaczny przyrost długu publicznego?

Dlaczego nie rozważa Pan wprowadzenia innych rozwiązań, aby ograniczyć zadłużenie państwa bez posiłkowania się pieniędzmi obywateli?

Dlaczego Pański rząd nadal forsuje kontrowersyjne plany ograniczenia środków przekazywanych na osobiste konta ubezpieczonych w OFE, zasilając równocześnie kasę ZUS, co do gospodarności którego można mieć wiele zastrzeżeń?

Czy przyjmuje Pan do wiadomości fakt, że znaczna część ubezpieczonych w II filarze nie godzi się na proponowane przez Pański rząd rozwiązania? Czy ten fakt jest przez Pana zauważany, czy też nadal zamierza Pan bez uwzględnienia opinii społecznej realizować swoje zamierzenia?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 7 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20722)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczeń w dostępie do szkoleń dla bezrobotnych osób, które ukończyły 50. rok życia**

Szanowna Pani Minister! Mogłoby się wydawać, że zgodnie z wieloma wcześniejszymi obietnicami rządu osoby, które ukończyły 50. rok życia, a które pozostają bez pracy, znajdują się pod szczególną ochroną zarówno prawną, jak i instytucjonalną. W tym ostatnim przypadku mam na myśli działanie firm zajmujących się organizowaniem różnego rodzaju kursów i szkoleń umożliwiających bezrobotnym

skuteczniejsze poszukiwanie zatrudnienia. Szczególnie jeżeli korzystają one ze wsparcia pochodzącego ze środków unijnych. Nic bardziej błędnego. Zostałem poinformowany, że warszawska firma Gamma prowadząca nabór chętnych m.in. na kursy przygotowujące do realizowania profesjonalnej opieki nad osobami starszymi (projekt POKL.08.01.01-22-219/10) stawia warunek, iż ze szkolenia skorzystać mogą osoby, które ukończyły 50 rok życia, lecz muszą pozostać w stosunku pracy. Trudno doszukać się logiki w – kuriozalnym w mojej ocenie – ograniczeniu możliwości do korzystania ze szkolenia wyłącznie przez osoby pracujące. Jeżeli ktoś potrzebuje przeszkolenia, to przede wszystkim bezrobotni. Kto po pięćdziesiątce, posiadając stałe zatrudnienie, będzie zainteresowany tego rodzaju szkoleniem? Dalsze ograniczenia dotyczą wykształcenia – z kursu mogą skorzystać osoby z co najwyżej średnim przygotowaniem zawodowym. Dla przeciętnego zainteresowanego szkoleniem trudno w tych ograniczeniach doszukać się spójności i sensu. Chyba, że powyższe bariery mają inny, znany wyłącznie organizatorom kursu, kontekst. Pragnę jeszcze raz szczególnie mocno podkreślić fakt, iż szkolenie jest w całości finansowane ze środków unijnych.

Z informacji znajdujących się na stronie internetowej serwisu Służby Cywilnej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ([www.dsc.kprm.gov.pl](http://www.dsc.kprm.gov.pl)) można wnioskować, że komórka ta współpracuje z przywołaną wyżej firmą Gamma, umieszczając informacje o szkoleniach prowadzonych przez Gammę.

Zaistniała sytuacja jest jawnym dyskryminowaniem obywateli ze względu na wykształcenie oraz – i to jest najważniejsze – tych, którzy pozostają bez pracy. Takie praktyki pozostają w sprzeczności z obowiązkami nakładanymi na administrację publiczną, w szczególności rząd, w zakresie skutecznego przeciwdziałania bezrobociu przez przepisy prawa.

Pozwolę sobie zacytować treść art. 65 ust. 5 Konstytucji RP: Władze publiczne prowadzą politykę zmierzającą do pełnego, produktywnego zatrudnienia poprzez realizowanie programów zwalczania bezrobocia, w tym organizowanie i wspieranie poradnictwa i szkolenia zawodowego oraz robót publicznych i prac interwencyjnych.

Jak w odniesieniu do przedstawionego wyżej problemu pozostają założenia rządowego programu wsparcia dla bezrobotnych osób po 50. roku życia (Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+), zainicjowanego i swego czasu tak szeroko promowanego przez obecną administrację?

Pani Minister!

Proszę o wytłumaczenie, jakie przesłanki zdecydowały o wyeliminowaniu osób niepracujących oraz posiadających wyższe wykształcenie z możliwości udziału w szkoleniu, o którym wspomniałem na wstępie? Czy osoby posiadające wyższe wykształcenie, lecz chętne do sprawowania opieki nad osobami starszymi, mają prawo być eliminowane z takiej możliwości?



Jak takie działania – firmowane przez instytucje rządowe – mają się do realizacji programu wspierania bezrobotnych, którzy ukończyli 50. rok życia?

Czy te działania są zgodne ze stosownymi zapisami Konstytucji RP zakazującymi dyskryminowania obywateli z jakiegokolwiek powodu?

Jakie w opisanej sytuacji działania zamierza podjąć rząd?

Z poważaniem

Posel Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20723)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektu zmian właściwości terytorialnej sądów, na przykładzie Warmii i Mazur**

Szanowny Panie Ministrze! Nie po raz pierwszy w ostatnich latach kierowany przez Pana resort przedstawia niezwykle kontrowersyjne i de facto niekonsultowane projekty zmian właściwości terytorialnej sądów, które w praktyce utrudniłyby znacząco (co widać szczególnie na przykładzie Warmii i Mazur) dostęp obywateli do instytucji wymiaru sprawiedliwości. Tym razem chodzi zwłaszcza o mające wejść w życie 1 IV 2011 r. projekty rozporządzeń w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, a także sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości. W pierwszym przypadku – bez podania żadnego uzasadnienia – miałyby m.in. ulec likwidacji wydziały pracy w sądach rejonowych Bartoszyc, Biskupca, Braniewa, Działdowa, Giżycka i Hawy. W drugim – sądy rejonowe w Elku, Giżycku, Olecku i Piszcu (w nowej wersji, co dowodzi chaosu decyzyjnego, tylko w Elku i Olecku) miałyby przejść pod jurysdykcję Sądu Okręgowego w Suwałkach (woj. podlaskie).

Owe propozycje spotkały się z jednomyślnym sprzeciwem władz samorządowych, mieszkańców a także samych sędziów. Przyjęto w tej materii specjalne stanowiska (np. zarządu powiatu w Olsztynie, władz Biskupca, Mrągowa i Działdowa czy Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie). We wszystkich jasno wskazuje się, że trudno dostrzec w projektach rozporządzeń racjonalne jądro. Nie prowadziłyby one do oszczędności, co więcej, to obywatele słabo rozwiniętych rejonów kraju, często spauperyzowani, musieliby ponosić zwiększone koszty wydłużonej drogi do sądów. Przytaczana nieformalnie przez urzędników ministerstwa argumentacja, iż do likwidacji miałyby pójść małe wydziały o minimal-

nej obsadzie, gdzie rozpatruje się mniej niż 120 spraw rocznie, nie wytrzymuje krytyki.

Obecny podział terytorialny sądów funkcjonuje od 10 lat i jego zmiana mogłaby doprowadzić do chaosu. Miałyby też negatywne konsekwencje kadrowe i ekonomiczne (4,5 mln zł wydano na skoordynowanie systemów informatycznych w sądach okręgu olsztyńskiego). Ponadto przekreślałaby starania na rzecz utworzenia Sądu Apelacyjnego w Olsztynie, nie mówiąc o utrudnieniu odbywania praktyk aplikantom i studentom. Nie chce mi się zarazem wierzyć w dość powszechne opinie o tym, iż tak naprawdę chodzi o wzmocnienie (raczej słabego) Sądu Okręgowego w Suwałkach.

W grudniu 2009 r. wystąpiłem do Pana z interpelacją w sprawie planów likwidacji szeregu sądów rejonowych, na przykładzie Olecka. Uzyskałem odpowiedź, iż od połowy tamtego roku działa zespół ds. racjonalizacji struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego i powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Szczerze mówiąc, w planowanych poczynaniach resortu niezwykle trudno dopatrzeć się dowodów na ową racjonalizację. Wprost przeciwnie. Dlatego też tym razem proszę Pana Ministra o klarowną odpowiedź na kilka pytań.

1. Dlaczego z uporem godnym lepszej sprawy resort sprawiedliwości podejmuje kolejne próby wyłączenia sądów rejonowych ze wschodniej części Warmii i Mazur spod jurysdykcji Sądu Okręgowego w Olsztynie?

2. Skąd wzięły się pomysły likwidacji sześciu wydziałów pracy w sądach rejonowych województwa?

3. Czy nie słuszniej byłoby np., aby te sprawy przejęły wydziały cywilne?

4. Dlaczego projekty zmian są przygotowywane tak pospiesznie i bez należytych konsultacji, co w istocie narusza ducha Konstytucji RP?

5. I wreszcie pytanie zasadnicze: Czy nie powinien Pan Minister odstąpić od tych niezbyt przemyślanych decyzji?

Z wyrazami poważania

Posel Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20724)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie niepokojącego zjawiska zadłużania się w bankach i innych instytucjach finansowych mieszkańców domów pomocy społecznej**

Szanowna Pani Minister! Niepokojącym zjawiskiem staje się zadłużanie w bankach i innych instytucjach finansowych mieszkańców domów pomocy społecznej. Osoby te, posiadające bardzo skromne

środki finansowe, popadają w pułapkę zadłużenia. Wydaje się, że liczba osób, które będą miały problem z rzetelnym wywiązaniem się ze zobowiązań, będzie rosła, a osoby te będą wymagały wsparcia w postaci świadczeń z pomocy społecznej. Już teraz należy zapewnić osobom, które popadły w pułapkę zadłużenia, pomoc i wsparcie o charakterze pracy socjalnej, która skupiłaby się na ochronie osób słabych i ubogich przed negatywnymi konsekwencjami niespłacania przez nie rat kredytów, pożyczek i odsetek.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o informację, czy poczyniono kroki celem zabezpieczenia interesów tej grupy społecznej. Konieczne wydaje się doprecyzowanie zasad działania banków, które to prowadziłyby do bardziej racjonalnego udzielania kredytów i pożyczek dla osób z grup szczególnego ryzyka, w tym dla mieszkańców domów pomocy społecznej.

Łączę najserdeczniejsze pozdrowienia.

Poseł Jan Dziędziczak

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20725)

do ministra zdrowia

**w sprawie stanowiska Komisji Krajowej  
Krajowego Związku Zawodowego  
Pracowników Ratownictwa Medycznego  
dotyczącego proponowanych zmian systemu  
ratownictwa medycznego w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Komisja Krajowa Krajowego Związku Zawodowego Pracowników Ratownictwa Medycznego przekazała mi swoje stanowisko stanowczo sprzeciwiające się wprowadzaniu w życie planów działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego, które ich zdaniem są niedopracowane i mogą spowodować pogorszenie funkcjonowania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego w naszym kraju. Związkowcy przedstawili wady planowanych rozwiązań, które przedstawiam poniżej:

1. Dezorganizacja sprawnie działających jednostek podległych szpitalom powiatowym. Problemy z zawieraniem umów na podwykonawstwo, sprzeciw NFZ dla tworzenia konsorcjów szpitali publicznych.

2. Wbrew założeniom plan doprowadzi do wydłużenia czasów dotarcia w niektórych rejonach operacyjnych, co spowoduje zagrożenie zdrowia i życia pacjentów.

3. Brak systemu łączności, ponieważ nie funkcjonuje system teleinformatyczny, a przyjęte założenia nie odpowiadają w chwili obecnej polskim realiom.

Wady rozwiązania systemu łączności to:

— zastosowanie systemu dwustopniowego – najpierw operator w CPR odbiera zgłoszenie, potem

przekazuje je odpowiednim służbom, oznacza straty czasu oraz problemy z przekazywaniem danych do tych, którzy mają udzielić pomocy,

— problemy z egzekwowaniem od operatorów telekomunikacyjnych obowiązku przekazywania informacji na temat lokalizacji abonentów wywołujących numer alarmowy, w przypadku dużych rejonów operacyjnych i braku znajomości terenu przez dyspozytorów przyjmujących zgłoszenia doprowadzi to do znacznych opóźnień i zagrożenia zdrowia i życia pacjentów,

— koncentracja systemu mogąca doprowadzić do zwiększenia podatności na ataki i awarie powodująca odcięcie od możliwości wezwania pomocy dużą liczbę ludzi zamieszkałą na terenie działania CPR, dotychczas głównym kryterium opracowywanego systemu powiadamiania ratunkowego jest zmniejszenie kosztów jego funkcjonowania kosztem bezpieczeństwa.

4. Różnice w sposobie pracy poszczególnych służb ratowniczych i brak zapewnienia ich koordynacji.

5. Zagrożenie dla ratowników i dyspozytorów związane z redukcją miejsc pracy.

6. Przyjęcie rozwiązań proponowanych w planie spowoduje zagrożenie zwrotu środków unijnych pozyskanych na zakup i wyposażenie karettek przez szpitale i samorządy powiatowe.

Związkowcy stwierdzają, że wprowadzanie niedopracowanych zmian systemu jest bardzo ryzykowne i może doprowadzić do dezorganizacji funkcjonowania systemu ratownictwa medycznego.

Sygnatariusze stanowiska wskazują alternatywę dla proponowanych zmian. Proponują utworzenie 16 wojewódzkich stacji ratownictwa medycznego (na bazie personelu medycznego i taboru szpitali miejskich, powiatowych, stacji pogotowia ratunkowego etc.), które podlegałyby bezpośrednio nadzorowi Ministerstwa Zdrowia (analogicznie jak SP ZOZ LPR). Ich zdaniem system taki powoduje, iż obszar województwa staje się jednocześnie rejonem operacyjnym (co poprawia skuteczność działania systemu), znosi się obowiązek postępowań konkursowych, a finansowanie odbywa się w sposób bezpośredni z pominięciem pośrednika jakim jest NFZ. Zwracają uwagę, że system taki sprzyja zakupom jednolitego sprzętu medycznego, ambulansów, środków łączności, odzieży ochronnej, zmniejsza koszty administracyjne, co pozwala przeznaczyć zaoszczędzone w ten sposób środki, na podwyżki płac dla personelu i niezbędne inwestycje.

Proszę o informację, czy przedstawione stanowisko Krajowego Związku Zawodowego Pracowników Ratownictwa Medycznego jest Pani znane. Jeśli tak, to proszę o ustosunkowanie się do niego i poinformowanie mnie, czy będą one wzięte pod uwagę przy budowie systemu ratownictwa medycznego, nad którym pracuje Pani ministerstwo.

Z poważaniem

Poseł Jan Dziędziczak

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20726)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przepisów ustawy o gospodarce  
nieruchomościami, ustawy o scalaniu  
i wymianie gruntów, ustawy o szczególnych  
zasadach przygotowania do realizacji  
inwestycji w zakresie budowy  
przeciwpowodziowych w kwestii gruntów  
położonych w tzw. międzywale**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku budowy wałów przeciwpowodziowych część gruntów rolnych zostaje zajęta pod międzywale, tj. obszar pomiędzy linią brzegową rzeki i wałem przeciwpowodziowym zakwalifikowany ustawą Prawo wodne do obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią, co jest przyczyną znaczącej zmiany warunków użytkowania tych gruntów.

Grunty rolne często o wysokich klasach bonitacyjnych, które użytkowane są jako gleby orne, po przeprowadzeniu budowy wału mogą być wykorzystywane tylko jako użytki zielone tzn. łąki i pastwiska. Powyższe spowodowane jest zmianą warunków agrotechnicznych – grunty w międzywale charakteryzują się podwyższonym poziomem wód gruntowych. Dlatego wprowadzenie stosownych zmian w art. 6 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2004 r. Nr 261, poz. 2603) i zakwalifikowanie tego obszaru do celu publicznego pozwoliłoby rolnikom gruntów położonych na tym obszarze uzyskać grunty zamienne. Jest to istotne z uwagi na odsuwanie wałów od koryt rzek, celem zwiększenia przestrzeni dla rzeki. Większa ilość gruntu znajduje się w międzywale, uniemożliwiając racjonalne użytkowanie. Istotnym zagadnieniem jest także możliwość wprowadzenia zmiany w art. 24 pkt 5 niniejszej ustawy w celu przekazania na własność jednostce samorządu terytorialnego gruntów w tzw. międzywale na cele związane z realizacją inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych.

W związku z tym, że niektórzy właściciele nieruchomości przekazali swoje grunty na inwestycje celu publicznego, należałoby także zastanowić się nad zmianą w art. 29 ustawy dającą pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości przysługującego właścicielom gruntu, którzy przekazali grunt na inwestycje celu publicznego.

W konsekwencji podobne zmiany dotyczące gruntów międzywala należałoby rozważyć w art. 4 pkt 1.2 i art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 26.03.1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów, a dotyczyć by miały rozszerzenia przepisów obu wskazanych artykułów niniejszej ustawy o grunty położone w międzywale oraz w art. 23 ustawy z dnia 08.07.2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, rozszerzając interpretację tego przepisu poprzez ujęcie w nim także

kwestii nabywania nieruchomości przez inwestora celem dokonania zamiany gruntów.

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze istotne kwestie dotyczące gruntów znajdujących się w pasie tzw. międzywala, kieruję do Pana Ministra następujące pytanie: Czy, kiedy i w jakim zakresie resort rozważy wprowadzenie zmian w ustawach, o których mowa w treści niniejszej interpelacji?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20727)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundowania terapii preparatem  
Myozyme osobom po ukończeniu  
18. roku życia**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani w imieniu osoby, która ukończyła obecnie 49 lat, a u której w badaniu odcinka lędźwiowego kręgosłupa, wykonanym metodą rezonansu magnetycznego RM dnia 20.02.2007 r., stwierdzono masywny zanik mięśni przykręgosłupowych, biodrowo-lędźwiowych.

Na podstawie wyników badania RM odcinka lędźwiowego kręgosłupa osoba ta została skierowana do szpitala Instytutu Psychiatrii i Neurologii w Warszawie w celu przeprowadzenia dalszej diagnostyki, gdzie na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono:

- widoczną lordozę w odcinku lędźwiowym kręgosłupa,
- zanik mięśni piersiowych, mniejszych,
- osłabienie siły kończyn dolnych proksymalnie,
- osłabienie mięśni brzucha i mięśni grzbietu,
- zmiany miopatyczne o niewielkim nasileniu w wycinku mięśnia dwugłowego lewego ramienia.

Nie postawiono diagnozy. Lekarz prowadzący zasugerował szukanie pomocy w Klinice Neurologii Centralnego Szpitala Klinicznego (SPCSK) w Warszawie.

Od 18.10.2009 r. do 30. 10.2009 r. zainteresowany przebywał w Klinice Neurologii Centralnego Szpitala Klinicznego w Warszawie. Na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono, że najbardziej prawdopodobnym rozpoznaniem jest forma dwuobrczowa postępującej dystrofii mięśniowej. Zalecono rehabilitację i okresowe kontrole w Poradni Chorób Mięśni SPCSK.

Z uwagi na brak jednoznacznej diagnozy zdecydowano się na dalsze poszukiwanie pomocy medycznej w Klinice Neurologii i Chorób Naczyniowych Układu



Nerwowego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu, gdzie badany przebywał od 22.03.2010 r. do 25.03.2010 r. Na podstawie tam przeprowadzonych badań stwierdzono postępującą miopatię dwuobrczową z początkową niewydolnością oddechową i zalecono m.in. opiekę lekarza rodzinnego, leczenie pod opieką poradni chorób mięśni i pulmonologicznej, zastosowanie wentylacji dodatnim ciśnieniem przy użyciu maski twarzowej w czasie snu nocnego.

Z uwagi na dalszy brak jednoznacznej diagnozy przyczyny choroby poszukiwano dalszej możliwości skutecznej diagnostyki poza granicami kraju. Od 06.07.2010 r. do 17.07.2010 r. chory przebywał na Oddziale Neurologii Polikliniki Uniwersyteckiej im. A. Gemellego w Rzymie, gdzie na podstawie przeprowadzonych badań stwierdzono:

— diagnoza główna: glikogenoza mięśniowa (brak maltazy kwaśnej) 271.0,

— diagnoza drugorzędna: niewydolność wydechu.

W terapii zalecono stosowanie obecnie jedyne dopuszczonego do stosowania preparatu o nazwie Myozyme. Terapia tym preparatem jest bardzo kosztowna, ale dopuszczona i refundowana w Polsce, zgodnie z rekomendacją Zespołu Koordynacyjnego ds. Chorób Ultraradzkich, tylko dla pacjentów do 18. roku życia. Terapia preparatem Myozyme nie jest refundowana obecnie dla pacjentów dorosłych.

Pani Minister, ponieważ leczenia schorzenia, o którym mowa wyżej jest kosztowne i długotrwałe, kieruję do Pani następujące pytania:

1. Czy NFZ będzie refundował leczenie preparatem Myozyme?

2. Czy i dlaczego NFZ nie refunduje leczenia osób starszych?

3. Jakie wymogi należy spełnić, aby skutecznie ubiegać się o refundację leczenia?

4. Czy w przypadku odmowy istnieje skuteczny tryb odwoławczy, a jeśli tak, to jak on przebiega?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20728)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania świadczeń  
zdrowotnych przez NFZ na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Skutki rozstrzygnięć konkursu ofert na kontraktowanie przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ świadczeń medycznych w 2011 r. mogą okazać się niekorzystne nie tylko dla bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców śląskiego

regionu, ale także dla należnych warunków pracy znaczącej grupy lekarzy oraz współpracujących z nimi przedstawicieli innych zawodów.

Do Śląskiej Izby Lekarskiej wpływają głosy oburzenia; z wielu środowisk medycznych, przekazywane są liczne uwagi i wątpliwości zgłaszane przez pacjentów. Także Komisja Zdrowia Sejmiku Województwa w swoim stanowisku z dnia 10 stycznia sygnalizuje realne zagrożenia.

Przyczyną tej sytuacji są ostatnie decyzje NFZ, których skutkiem będzie przerwanie ciągłości opieki nad chorymi oraz brak opieki medycznej w rejonach, w których nie podpisano kontraktów na udzielanie świadczeń medycznych na warunkach narzuconych przez NFZ. Sytuację pogarsza faworyzowanie przez NFZ w prowadzonych postępowaniach oferentów, którzy zaniżają ceny świadczeń. Proces ten, przy już obecnym niedofinansowaniu ochrony zdrowia, doprowadzi do dalszego niebezpiecznego pogarszania ich jakości i ograniczania do nich dostępu.

Zdaniem przedstawicieli Okręgowej Rady Lekarskiej zastosowane przez NFZ w konkursach ofert zasady wyboru nie uwzględniają w należyтым stopniu wiedzy, kompetencji, doświadczenia zawodowego i rzetelności lekarzy, pozbawiając dużą ich grupę źródła zarobkowania w sytuacji, gdy dodatkowo ponieśli oni ogromne koszty inwestycji, wymuszonych przez NFZ jako warunek konieczny do przystąpienia do konkursu kontraktowania świadczeń.

Dyskryminująca Śląsk polityka znacznie obniżająca finansowanie świadczeń w przeliczeniu na ubezpieczonego, w województwie uprzemysłowionym, z ośrodkami o olbrzymim potencjale naukowo-dydaktycznym, z ośrodkami wykonującymi wysokospecjalistyczne świadczenia, powoduje dramatycznie niebezpiecznie złą sytuację ochrony zdrowia.

Pani Minister, mając na uwadze interes wszystkich, dla których istotna jest skuteczna ochrona zdrowia i poprawa bezpieczeństwa zdrowotnego w regionie śląskim, kieruję do Pani następujące pytania:

1. Czy możliwe jest zreorganizowanie procedury konkursowej w ten sposób, aby wybór najkorzystniejszych ofert odbywał się pod wpływem autentycznie obiektywnych, bezstronnych kryteriów, bez stwarzania sytuacji faworyzowania oferentów, celowo obniżających ceny świadczeń?

2. Czy przeprowadzono jakiegokolwiek rozeznanie, czy i w jaki sposób stosowana w konkursach zasada wyboru wpływa na jakość udzielanych świadczeń zdrowotnych?

3. Dlaczego w regionie Śląska dokonano znacznego obniżenia finansowania świadczeń w przeliczeniu na ubezpieczonego?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20729)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności pozyskania  
nowoczesnych lokomotyw przez spółkę  
PKP InterCity**

Prawdopodobnie do 2012 r. PKP Polskie Linie Kolejowe przystosują część Centralnej Magistrali Kolejowej od Olszawowic do Zawiercia do prowadzenia pociągów pasażerskich z prędkością 200 km/h. Tymczasem spółka PKP InterCity, która uruchamia pociągi w taryfie Express InterCity lub EuroCity posiada wyłącznie 10 nowoczesnych lokomotyw Siemens Europrinter (ES 64 U4). Lokomotywy wykorzystywane są głównie na trasach pociągów międzynarodowych (m.in. BWE) oraz na CMK. Wprowadzenie prędkości 200 km/h powinno wymóc na przewoźnikach zakup lub leasing nowych pojazdów, które będą w stanie wykorzystać prędkość rozkładową. Pozostałe lokomotywy, które posiada przewoźnik PKP IC, tj. pojazdy EP09, EP08, i EP07 nie pozwalają na osiągnięcie prędkości powyżej 160 km/h, zaś procedura zamówień na składy zespolone ciągle jest przesuwana ze względu na wątpliwości dotyczące montażu tilt, czyli wychylnego pudła.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy spółka PKP InterCity zamierza zakupić lub wyleasingować dodatkowe lokomotywy, które będą dostosowane do prędkości powyżej 200 km/h?

2. Ile sprawnych wagonów osobowych posiada obecnie przewoźnik, które są w stanie poruszać się z prędkością 200 km/h, i na jakich trasach są one wykorzystywane?

3. Czy wśród wagonów, które mają dopuszczenie do prędkości 200 km/h, są wagony barowe, a jeśli tak, to ile sztuk jest w bieżącej eksploatacji?

4. Jakie prace pozostały do wykonania przez spółkę PKP PLK, aby na CMK istniała możliwość podwyższenia prędkości do 200 km/h i kiedy te prace zostaną ostatecznie ukończone?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20730)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności zakupu przez spółkę  
PKP InterCity nowoczesnych wagonów  
przystosowanych do poruszania się  
z prędkością 200 km/h**

Tragiczna sytuacja taborowa spółki PKP InterCity spowodowana brakiem rewizji wagonów oraz brak prowadzonej przez przewoźnika spójnej i konsekwentnej polityki w zakresie pozyskiwania taboru spowodowały paraliż komunikacyjny, który miał miejsce na przełomie grudnia i stycznia 2010 r. i 2011 r. Jednocześnie uruchamianie przez przewoźnika dotowanych pociągów (TLK) w zestawieniu 3-wagonowym (1+2+2) wydaje się być na niektórych liniach niedopuszczalne i powoduje, że pasażerowie w wielu przypadkach musieli odbywać podróż w warunkach niespełniających jakichkolwiek standardów. Wobec powyższego spółka powinna podjąć szereg działań, które spowodują zwiększenie parku taborowego, w tym zakup nowych wagonów przystosowanych do poruszania się z prędkością 200 km/h.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy PKP InterCity zamierza rozpocząć, a jeśli tak, to kiedy, procedurę zakupu nowych wagonów mogących poruszać się z prędkością 200 km/h?

2. Kiedy spółka PKP InterCity kupiła ostatnie nowe wagony do przewozu osób? W jakiej ilości i w jakim standardzie (z podziałem na ilość wagonów klasy 1 i klasy 2)?

3. Ile napraw głównych zleciła PKP IC w 2010 r., a ile zamierza zlecić w 2011 r.? Jaki będzie zakres naprawy głównej i czy prace te spowodują podwyższenie prędkości maksymalnej dla wspomnianych wagonów?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20731)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku kontraktów dla części  
poradni specjalistycznych Szpitala św. Anny  
w Miechowie**

W związku z interwencją przedstawicieli samorządu powiatu miechowskiego zwracam się z uprzejmą prośbą o przeprowadzenie działań kontrolnych w

MOW Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących sposobu zakontraktowania usług medycznych (w poradniach specjalistycznych i lecznictwa szpitalnego) dla Szpitala św. Anny w Miechowie.

Przedstawiciele samorządu miechowskiego są głęboko zaniepokojeni sposobem kontraktowania wspomnianych usług medycznych. W skierowanej do mnie interwencji wyrażają zdecydowany sprzeciw wobec działań NFZ w Krakowie, które mają na celu ograniczenie dostępu dla mieszkańców do specjalistycznych przyszpitalnych poradni oraz spowodowały obniżenie kontraktu dla szpitala w Miechowie. Od stycznia br. brakuje kontraktów dla poradni: kardiologicznej, leczenia bólu oraz zakaźnej.

Istnieje również potrzeba zwiększenia zakontraktowanych środków dla poradni okulistyki. Samorządowcy podnoszą, że funkcjonowanie tych poradni w Miechowie wynika z ogromnych potrzeb zdrowotnych starzejącego się społeczeństwa ziemi miechowskiej, jak również z centralnego położenia szpitala w powiecie.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie szczegółowych odpowiedzi:

1. Dlaczego MOW NFZ nie podpisuje kontraktów z poradniami obsługiwanyymi przez cenionych specjalistów, posiadającymi bardzo dobre zaplecze diagnostyczne i warunki techniczne do świadczenia usług?

2. Z jakich powodów MOW NFZ w Krakowie nie podpisał kontraktu dla części poradni specjalistycznych w szpitalu powiatowym w Miechowie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20732)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie znaczącego wzrostu bezrobocia  
w pow. olkuskim w styczniu 2011 r.**

Od początku 2011 r. bardzo źle przedstawiają się statystyki dotyczące osób bezrobotnych w pow. olkuskim. O ile pod koniec grudnia 2010 r. w Powiatowym Urzędzie Pracy w Olkuszu zarejestrowanych było 6618, to już miesiąc później liczba ta wzrosła aż o 500 osób. Obecnie poziom bezrobocia w pow. olkuskim przewyższa średnią wojewódzką i krajową. Ten znaczący wzrost liczby osób bezrobotnych zbiegł się z faktem, iż PUP w Olkuszu nie otrzymał dotąd środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, tj. na staże, szkolenia czy wypłacanie dotacji. Jest to związane z faktem, iż na dzień dzisiejszy nie uzyskano decyzji ministra pracy w sprawie wysokości środ-

ków przyznanych z Funduszu Pracy na rok 2011. Tymczasem w ubiegłym roku PUP w Olkuszu otrzymał ponad 20 mln zł na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Ponadto według nieoficjalnych informacji środki przeznaczone na aktywne formy zwalczania bezrobocia mają być w bieżącym roku niższe nawet o 60%.

Wobec powyższego bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego do dnia dzisiejszego Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie dostarczyło do PUP decyzji o wysokości środków przyznanych z Funduszu Pracy na rok 2011 na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

2. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo celem ograniczenia drastycznego wzrostu bezrobocia w pow. olkuskim, jaki rozpoczął się w 2011 r.?

3. Czy Powiatowy Urząd Pracy w Olkuszu może wobec powyższego liczyć na dodatkowe środki przeznaczone na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011?

4. Czy w 2011 r. planuje się (w skali całego kraju) zmniejszyć środki z Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla takich PUP jak w Olkuszu?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20733)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprawidłowości w Małopolskim  
Oddziale Wojewódzkim NFZ w związku  
z interwencją Okręgowej Rady Lekarskiej  
w Krakowie**

10 lutego wpłynęła do mnie pisemna interwencja Okręgowej Rady Lekarskiej w Krakowie. Wynika z niej, że w Małopolskim Oddziale Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia dochodzi do sytuacji, które mogą stanowić realne zagrożenie zarówno dla zdrowia pacjentów, jak i funkcjonowania placówek ochrony zdrowia.

Przedstawiciele ORL twierdzą, że:

1. Od zakończenia tzw. konkursu na świadczenia medyczne minął miesiąc i do chwili obecnej większość świadczeniodawców nie otrzymała umów i praktycznie nie posiadają oni informacji co do wymogów formalnych i zasad dotyczących ich finansowania. Jednocześnie we wszystkich protokołach związanych z konkursem NFZ dokonał zastrzeżenia, że nie jest związany z poczynionymi uzgodnieniami. A więc świadczeniodawcy, przyjmując pacjentów, nie



mają do końca pewności, czy i na jakich zasadach będą one sfinansowane. Świadczy to o nierówności stron, a jednocześnie wskazuje na bezkarność działań monopolisty, jakim jest NFZ. Doszło do paradoksalnej sytuacji, że z uwagi na niewydolność i bałagan organizacyjny małopolski oddział wojewódzki wbrew swoim ustawowym obowiązkom zrzucił na świadczeniodawców obowiązek finansowania leczenia ubezpieczonych pacjentów.

2. Świadczeniodawcy, którzy otrzymali umowy podpisane obustronnie w wersji papierowej i elektronicznej (np. na usługi psychiatryczne czy opiekę długoterminową), nie są w stanie ich rozliczyć, bo nie ma nowej wersji programu rozliczeniowego, która ma obowiązywać od 1 stycznia 2011 r., a co za tym idzie, nie mogą wystawiać faktur za wykonane świadczenia w styczniu 2011 r.

3. Podstawowa opieka zdrowotna – pomimo posiadanych umów podpisanych w wersji papierowej i elektronicznej – nie ma możliwości wystawienia faktur za zrealizowane świadczenia lekarza, pielęgniarki POZ i opieki całodobowej, ponieważ wysłane przez świadczeniodawców dane o deklaracjach POZ nie zostały do chwili obecnej zweryfikowane przez NFZ.

4. Programy profilaktyczne – brak umów u części świadczeniodawców powoduje brak możliwości realizacji świadczeń, ponieważ nie można wykonać opisu zrealizowanego badania w programie SIMP bez podpisanej umowy. Powoduje to, że pomimo wykonania u pacjenta badania diagnostycznego, np. badania mammograficznego, nie można tego badania opisać i tym samym pacjent nie może otrzymać wyniku i poddać się dalszej diagnostyce. Należy zaznaczyć, że programy profilaktyczne dotyczą w większości pacjentów ze schorzeniami onkologicznymi i wszelkie utrudnienia w terminowej ich realizacji stwarzają zagrożenie zdrowia i życia pacjentów – piszą przedstawiciele Okręgowej Rady Lekarskiej w Krakowie.

Wobec powyższego bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia miało wiedzę o podnoszonych przez okręgową izbę lekarską zarzutach wobec Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia? Czy ministerstwo podejmie w tej sprawie działania?

2. Jakie są wyniki kontroli przeprowadzonej w MOW NFZ w Krakowie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Interpelacja (nr 20734)

do prezesa Rady Ministrów

### **w sprawie zaopatrzenia w wodę mieszkańców ziemi olkuskiej po zakończeniu eksploatacji złóż przez Zakłady Górniczo-Hutnicze Bolesław**

Od kilku lat bardzo mocno podnoszona jest kwestia zaopatrzenia w wodę mieszkańców części powiatu olkuskiego po zakończeniu eksploatacji złóż przez Zakłady Górniczo-Hutnicze Bolesław w Bukownie. Szacuje się, że obecnie co minutę z kopalń należących do ZGH Bolesław wypompowywane jest ponad 250 m<sup>3</sup> wody. Ta sytuacja doprowadziła do powstania tzw. leja depresyjnego, który swoim zasięgiem obejmuje kilkadziesiąt kilometrów.

Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Olkuszu, które dostarcza wodę dla mieszkańców gminy Olkusz, Bolesław, Bukowno i Klucze, na dzień dzisiejszy w większości (ponad 90%) pozyskuje wodę z kopalni. Po zakończeniu eksploatacji i w momencie ewentualnego zaprzestania wypompowywania wód ich poziom może się znacząco podnieść, co może skutkować ogromnymi problemami dla miejscowej ludności.

Obecnie trwają prace zmierzające do znalezienia alternatywnych źródeł, które byłyby w stanie zaopatrzyć w wodę ok. 100 tys. mieszkańców terenu olkuskiego. Planowane jest bądź przedłużenie rurociągu z kierunku GOP-u lub prowadzenie wydobywania wody ze złóż za pomocą studni głębinowych w okolicach Kolbarku (gm. Klucze, pow. olkuski).

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Kiedy planowane jest zakończenie eksploatacji przez ZGH Bolesław złóż w okolicach Olkusza?

2. Czy Skarb Państwa może po zakończeniu eksploatacji partycypować w kosztach pompowania wód, tak by nie doszło do zatopienia kopalni i przerwania możliwości dalszego dostarczania wody dla mieszkańców regionu olkuskiego?

3. Kto w sytuacji podniesienia się poziomu wód po zakończeniu eksploatacji złóż w rejonie Olkusza będzie wypłacał ewentualne odszkodowania osobom, których nieruchomości zostały zniszczone lub uszkodzone w wyniku zalania lub podtopień?

4. Jakie inne formy zaopatrzenia w wodę mieszkańców ziemi olkuskiej są brane pod uwagę?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20735)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku insuliny analogowych  
na liście leków refundowanych**

Szanowna Pani Minister! Mimo zapowiedzi Ministerstwa Zdrowia, na nowej liście leków refundowanych nie znalazły się ponownie insuliny analogowe o przedłużonym działaniu. Tą wiadomością szczególnie zaniepokojeni są rodzice dzieci i młodzieży chorych na cukrzycę insulinozależną. Ten typ cukrzycy, nazywany również cukrzycą młodzieńczą lub typem 1, według specjalistów spowodowany jest zniszczeniem komórek beta trzustki odpowiedzialnych za produkcję i wydzielanie insuliny. Cukrzyca typu 1 stanowi ok. 10% wszystkich przypadków zachorowań. Najczęściej dotyka ona dzieci i młodzież oraz osoby przed 30. rokiem życia. Początek tej choroby w większości przypadków występuje między 12. a 15. rokiem życia. Jedynym sposobem leczenia tej choroby jest podawanie insuliny. Leczenie wspomagane jest również odpowiednią dietą i wysiłkiem fizycznym. Niemal wszyscy chorzy cierpiący na cukrzycę insulinozależną, w tym również dzieci, leczeni są insulinami analogowymi. Leki te niezbędne są, aby osoby dotknięte tą chorobą mogły normalnie żyć i by nie wystąpiły u nich takie powikłania, jak na przykład: retinopatia – prowadząca do ślepoty, angiopatia – uszkodzenia naczyń krwionośnych, nefropatia – uszkodzenie nerek, neuropatia – uszkodzenia systemu nerwowego. Należy podkreślić, że Polska jest jedynym krajem Unii Europejskiej, w którym insuliny analogowe nie są refundowane przez państwo.

W związku z tą sytuacją pragnę zapytać Panią Minister:

1. Czym jest spowodowane nieumieszczenie na liście leków refundowanych insuliny analogowych?
2. Czy i kiedy ministerstwo zamierza podjąć działania, które doprowadziłyby do wpisania tych preparatów na listę leków refundowanych?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Dębica, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20736)

do ministra zdrowia

**w sprawie umów na świadczenia  
stomatologiczne pomiędzy lekarzami  
pow. jarosławskiego a Podkarpackim  
Oddziałem Wojewódzkim NFZ z siedzibą  
w Rzeszowie**

Szanowna Pani Minister! W związku z napływającymi do mojego biura poselskiego apelami dotyczącymi umów na świadczenia stomatologiczne zawierane pomiędzy lekarzami dentykami powiatu jarosławskiego a Podkarpackim Oddziałem Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia z siedzibą w Rzeszowie zwracam się do Pani Minister z interpelacją.

Według lekarzy stomatologów z powiatu jarosławskiego zaistniała sytuacja jest wynikiem nieprzejdanej postawy POW NFZ w Rzeszowie wobec postulatów stawianych lekarzom, dotyczących wyceny świadczeń stomatologicznych. Obecnie NFZ kontraktuje świadczenia stomatologiczne, które nie gwarantują pokrycia ich kosztów, co stanowi realne zagrożenie bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentów.

Z badań przeprowadzonych przez niezależnego pracownika akademii ekonomicznej wynika, że koszt wizyty pacjenta w gabinecie stomatologicznym wynosi ok. 25 zł, a NFZ za każdą taką wizytę płaci 11,22 zł, za obowiązkowe przyjęcie pacjenta z bólem zęba płaci 8,16 zł lub 12,24 zł, a za usunięcie zęba jedнокorzeniowego – 20,40 zł. Lekarze stomatolodzy nie chcą i nie mogą nadal ponosić odpowiedzialności za istniejący stan rzeczy.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. ponad 300 stomatologów z woj. podkarpackiego nie ma podpisanych umów z Narodowym Funduszem Zdrowia na leczenie pacjentów. Podkarpacki Oddział Związku Lekarzy Dentyków uważa, że wynika to z braku negocjacji i porozumienia z NFZ. Związek uważa, że stawki, które oferuje NFZ, nie są wystarczające, aby pokryć leczenie pacjentów oraz by utrzymać gabinety. W listopadzie 2010 r. NFZ zaproponował lekarzom stomatologom 1,02 zł za punkt rozliczeniowy, jednak lekarze nie zaakceptowali tej propozycji. Uważają, że cena za punkt rozliczeniowy powinna wynosić przynajmniej 1,10 zł. Dlatego też lekarze stomatolodzy nie chcą dodatkowej puli pieniędzy z budżetu, a jedynie w ramach tej puli zwiększenia wyceny za punkt. Narodowy Fundusz Zdrowia twierdzi, że nie może podnieść ceny za punkt, ponieważ byłoby to nieuczciwe względem tych lekarzy, którzy podpisali kontrakty na obecny rok.

Od 2011 r. nastąpi wzrost cen mediów, stawki VAT, a także wzrosną ceny za sprzęt i materiały dentystryczne niezbędne do pracy w gabinetach. Według ceny za punkt rozliczeniowy proponowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia stomatolodzy nie są w stanie udzielać świadczeń stomatologicznych na okre-

ślonej przez fundusz jakości oraz na wymaganym poziomie. Taki poziom finansowania przyczyni się do tego, że lekarze dentyści nie będą w stanie wypracować środków na zakup materiałów i sprzętu stomatologicznego. Ponadto NFZ wymaga od lekarzy używania do pracy drogich materiałów, które wykorzystywane są w gabinetach prywatnych, np. gutaperka. Z gabinetów, które mają podpisane kontrakty z NFZ, korzystają głównie osoby o bardzo niskich dochodach, których nie stać na korzystanie ze świadczeń w gabinetach prywatnych, a w obecnym stanie rzeczy będą musieli płacić za leczenie prywatne.

Według postulatów lekarzy dentyistów NFZ współpracuje tylko z tymi gabinetami, które są wyposażone w najnowszy sprzęt, nie finansując jego kosztów, oraz z tymi lekarzami, którzy gotowi są pracować za najniższą stawkę. Dodatkowe punkty w kontraktach otrzymują jedynie lekarze II stopnia specjalizacji, a także osoby, które zatrudniają do pracy w gabinecie asystentkę i pokrywają koszty zatrudnienia we własnym zakresie oraz gabinety posiadające certyfikaty jakości ISO. Ponadto w całej Polsce zawierane kontrakty wynoszą 15 tys. punktów na 30 godzin tygodniowo, a w woj. podkarpackim 12 tys. punktów na tak samo przypadającą liczbę godzin.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Pani Minister w powyższej sprawie?

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort planuje wprowadzenie zmian, które umożliwią zwiększenie ceny punktu jednostkowego?

Z poważaniem

Posel Andrzej Ówierz

Jarosław, dnia 10 stycznia 2011 r.

### Interpelacja (nr 20737)

do ministra pracy i polityki społecznej

#### **w sprawie obniżenia środków finansowych przeznaczonych na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu w woj. podkarpackim w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W związku z napływającymi do mojego biura poselskiego apelami dotyczącymi kwot finansowych przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu zwracam się do Pani Minister z interpelacją.

Ograniczenie środków przeznaczonych na przeciwdziałanie bezrobociu wpłynie bardzo negatywnie na sytuację na rynku pracy w woj. podkarpackim,

gdzie stopa bezrobocia w porównaniu do innych województw utrzymuje się na wysokim poziomie. Ze środków na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu finansowane są: szkolenia, studia podyplomowe, prace interwencyjne, roboty publiczne, prace społeczno-użyteczne, stypendia, przygotowanie zawodowe dorosłych, staże, dotacje na podjęcie działalności gospodarczej i refundacje kosztów utworzenia nowych miejsc pracy.

Zmniejszenie środków Funduszu Pracy spowoduje spadek zatrudnienia poprzez subsydiowane formy pracy, które stanowią ok. 60% miejsc pracy oferowane przez powiatowe urzędy pracy. Publiczne służby zatrudnienia nie będą mogły w takiej sytuacji prowadzić skutecznych działań, szczególnie w przypadku osób będących w trudnej sytuacji na rynku pracy. Ponadto obniżenie kwoty środków Funduszu Pracy oraz wzrost kosztów jednostkowych wynikający z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy związanych z realizacją instrumentu rynku pracy wpłynie negatywnie na regionalne warunki na rynku pracy.

Realizacja aktywnych form pracy w strukturze bezrobocia dotyczy głównie osób długotrwale bezrobotnych, bezrobotnych bez kwalifikacji i doświadczenia zawodowego – w tej grupie najczęściej oferowane są prace społecznie użyteczne oraz roboty publiczne, co nie tylko aktywizuje osoby bezrobotne, ale także zapewnia środki finansowe na utrzymanie rodziny. Formy aktywizacji bezrobotnych dotyczą również młodych osób, którym oferowane są staże. Odbycie stażu pozwala nie tylko na zdobycie doświadczenia, ale ok. 30% zostaje zatrudnionych po odbyciu stażu, a pozostałym łatwiej starać się o pracę. Realizacja tych form zatrudnienia przynosi konkretne efekty w społeczności lokalnej. Ograniczenie środków z Funduszu Pracy znacznie utrudni dostęp do uzyskania umiejętności praktycznych, kwalifikacji zawodowych oraz wejście na rynek zatrudnienia oraz wpłynie negatywnie na powiatowe urzędy pracy poprzez krytykę ze strony społeczeństwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko Pani Minister wobec sygnalizowanego problemu?

2. Czy Pani Minister i kierowany przez Panią resort przewiduje wprowadzenie nowych programów zastępujących dotychczasowe formy przeciwdziałania bezrobociu?

3. Czy obecny rząd RP przewiduje wprowadzenie nowych rozwiązań i podjęcie skutecznych działań dotyczących zwiększenia środków finansowych przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

Posel Andrzej Ówierz

Jarosław, dnia 18 stycznia 2011 r.



I n t e r p e l a c j a  
(nr 20738)

do ministra finansów

**w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie  
o organizacji i funkcjonowaniu funduszy  
emerytalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z planowanymi przez rząd zmianami w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 34, poz. 189, z późn. zm.), od początku kwietnia br. obecna składka do OFE, wynosząca 7,3% zarobków brutto, zostanie podzielona. Fundusze dostaną początkowo 2,3%, docelowo – w 2017 r. – 3,5%. Reszta składki ma trafić na indywidualne konto zarządzane przez ZUS. Według rządu dzięki tym działaniom dług publiczny nie przekroczy 55% PKB.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów utrzymuje termin 1 kwietnia 2011 r. do wprowadzenia zmian w ustawie o OFE?

2. Skoro, według zapowiedzi Ministra Finansów, oszczędności z tytułu zmniejszenia składek do OFE mają pomniejszyć relację długu publicznego do PKB w tym roku o ok. 0,70 punktu procentowego, to czy ewentualne opóźnienie procesu legislacyjnego i późniejsze wejście w życie ustawy niż 1 kwietnia 2011 r. nie spowoduje zagrożenia przekroczenia 55% prognozy relacji długu do PKB?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20739)

do ministra finansów

**w sprawie interwencji ministra finansów  
na rynku walutowym**

Szanowny Panie Ministrze! W grudniu 2010 r. Ministerstwo Finansów poprzez Bank Gospodarstwa Krajowego kilkakrotnie interweniowało na rynku walutowym, wymieniając waluty na złote. Rezerwy walutowe na przełomie roku stopniały o ok. 4 mld euro – z kwoty 5,6 mld euro do kwoty 1,6 mld euro w styczniu 2011 r.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki był sens ekonomiczny opisanej w niniejszej interpelacji interwencji na rynku walutowym i jakie są rzeczywiste koszty tej operacji?

2. Jakie koszty w związku z tym poniósł Skarb Państwa oraz czym podyktowana była tego typu bezprecedensowa interwencja walutowa?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20740)

do ministra finansów

**w sprawie ograniczenia możliwości  
zadłużania się i inwestowania  
przez samorządy terytorialne**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z napływającymi informacjami dotyczącymi przygotowywania przez rząd projektów ustaw ograniczających możliwość zadłużania się i inwestowania przez samorządy terytorialne uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów planuje wprowadzenie, od początku 2012 r., ogólnego limitowania wydatków samorządu terytorialnego, w tym wprowadzenie drastycznego ograniczenia deficytów samorządów terytorialnych od 2012 r. do 4% dochodów, od 2013 r. – 3% dochodów, od 2014 r. – 2% dochodów i 1% dochodów w roku 2015, w tym również w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego?

2. Jaki będzie wpływ tego typu działań na sytuację gospodarczą samorządów terytorialnych i makroekonomiczną całego kraju?

3. Czy oszacowano skalę oszczędności z tego tytułu dla budżetu państwa i dla wielkości długu publicznego oraz spodziewaną utratę dochodów samorządów z tytułu cięć w inwestycjach i niższego wpływu z podatków od lokalnych przedsiębiorców?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20741)

do ministra środowiska

**w sprawie utworzenia strefy ochronnej  
zwierząt łownych w otulinie  
Poleskiego Parku Narodowego**

Szanowny Panie Ministrze! Dyrekcja Poleskiego Parku Narodowego planuje utworzyć strefę ochronną

zwierząt łownych w otulinie parku. Z 28 obszarów proponowanych w projekcie rozporządzenia 12 z nich znajduje się w gminie Urszulin.

Według założeń polskich parków narodowych należy dokonać redukcji populacji żyjących obecnie na terenie Poleskiego Parku Narodowego, a nie tworzyć strefę ochronną. Plany Poleskiego Parku Narodowego są sprzeczne z planami publikowanymi na stronach polskich parków narodowych. Utworzenie strefy ochronnej zwierząt łownych spowoduje zwiększenie się populacji gatunków, które będą powodowały szkody rolnikom na terenie gminy Urszulin. Ponadto zmiany te mogą pogłębić istniejące już spory pomiędzy kołami łowieckimi a rolnikami.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy utworzenie strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego jest zasadne?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 7 stycznia 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20742)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie podziału środków z krajowej rezerwy wykonania**

Województwo opolskie otrzymało najwięcej środków z dokonanego przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego podziału 512 mln euro z krajowej rezerwy wykonania przeznaczonych dla regionalnych programów operacyjnych na lata 2007–2013. Zanim jednak rozpoczęły się konsultacje społeczne w sprawie podziału uzyskanych przez region 64,3 mln euro, marszałek woj. opolskiego ogłosił listę projektów, które na pewno zostaną dofinansowane z owej puli. Co więcej stwierdził również, które z projektów nie mają najmniejszych szans na staranie się o wsparcie.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przedstawiło województwom wytyczne dotyczące podziału środków z krajowej rezerwy wykonania?

Czy odstąpienie przez Zarząd Województwa Opolskiego w wielu przypadkach od procedury konkursowej bądź sugerowanie, jeszcze przed jej rozpoczęciem, które inwestycje mają szansę na wsparcie finansowe, należy traktować jako obowiązującą wszystkich zasadę, czy jedynie osobliwy pomysł władz, które arbitralnie postanowiły rozdzielić dodatkowe środki?

Czy w związku z zaistniałą sytuacją Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przewiduje przeprowadzenie stosownej kontroli w przedmiotowej sprawie?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20743)

do ministra finansów

**w sprawie prowadzenia loterii fantowych przez szkoły**

Nowa ustawa o Służbie Celnej, która weszła w życie 1 listopada 2009 r. nakłada na służbę przejęcie od aparatu skarbowego całości zadań z zakresu podatku od gier, w tym także wydawania zezwoleń na urządzenie loterii fantowych. Ich prowadzenie może się odbywać tylko zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), które nakazują wystąpienie z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na prowadzenie loterii do dyrektora izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej są urządzone loterie. Za wydanie przedmiotowego zezwolenia podmiot zarządzający ponosi opłatę w wysokości 50% kwoty bazowej. Prowadzenie loterii opodatkowane jest również podatkiem od gier.

Wieloletnia praktyka życia społecznego pokazała, że organizatorami loterii fantowych są często szkoły, a ideą ich prowadzenia nie jest osiągnięcie korzyści finansowych, a nastawienie na cele charytatywne bądź zaspokojenie potrzeb samej placówki (np. zakup pomocy dydaktycznych). Loterie fantowe miały też w opinii pracowników szkół charakter dydaktyczny i integrujący uczniów.

Ponieważ – po wprowadzeniu nowych przepisów – uzyskanie zezwolenia na prowadzenie loterii wiąże się z kosztami niejednokrotnie przewyższającymi kwoty zebrane podczas niej, a urządzenie loterii bez zezwolenia podlega karze pieniężnej i związane jest z odpowiedzialnością karnoskarbową, wielu dyrektorów szkół zmuszonych jest zrezygnować z ich prowadzenia.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy Ministerstwo Finansów przewiduje nowelizację obowiązujących w przedmiotowej materii przepisów i uproszczenie procedur w przypadku prowadzenia loterii fantowych przez szkoły i placówki dydaktyczne?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20744)

do ministra zdrowia

**w sprawie wprowadzenia przez NFZ nowych  
zasad organizacji świadczenia nocnej,  
świątecznej i wyjazdowej opieki zdrowotnej**

Wprowadzenie przez Narodowy Fundusz Zdrowia – od dnia 1 marca br. – nowych zasad świadczenia nocnej, świątecznej i wyjazdowej opieki zdrowotnej w wymiarze 1 lekarz na 50 tys. mieszkańców znacznie ograniczy dostępność mieszkańców niniejszych miejscowości do świadczeń zdrowotnych. Przykładem takiej sytuacji w woj. opolskim jest gmina Głuchołazy, której pozbawiono możliwości realizacji w 2011 r. świadczenia przedmiotowej opieki zdrowotnej. Zgodnie z propozycją NFZ zapewnić ją ma dla całego powiatu nyskiego, do którego gmina należy, miasto Nysa. Władze i mieszkańcy gminy odbierają ten fakt jako naruszenie konstytucyjnej gwarancji równego dostępu obywateli do świadczeń medycznych finansowanych ze środków publicznych i trudno się z tym nie zgodzić, biorąc pod uwagę wielkość powiatu, ale i położenie gminy Głuchołazy. Znaczny obszar gminy leży bowiem na terenie Parku Krajobrazowego Góry Opawskie, więc jej charakter turystyczny warunkuje konieczność zapewnienia pomocy medycznej również odwiedzającym region turystom.

Ponieważ pełne zabezpieczenie potrzeb zdrowotnych mieszkańców gminy może być zapewnione tylko pod warunkiem pozostawienia w Głuchołazach punktu świadczenia nocnej, świątecznej i wyjazdowej opieki zdrowotnej, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy w konkretnych i uzasadnionych przypadkach Ministerstwo Zdrowia może rozszerzyć lokalizację jednostek świadczących nocną, świąteczną i wyjazdową opiekę zdrowotną?

Posel Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20745)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie apelu ukraińskiego portalu  
o niszczenie polskiego dziedzictwa  
na Ukrainie**

Jak podaje dwutygodnik „Kurier Galicyjski” nr 3 (127) z 15–28 lutego 2011 r., który jest niezależnym pismem Polaków żyjących na Ukrainie, w dniu 5 lutego na iwanofrankowskim portalu firtka.if.ua ukazał się artykuł pod tytułem „Pałac Potockich trzeba zburzyć”. Autorka tekstu na ukraińskim portalu Ma-

riana Warciw, pielęgniarka, ukraińska poetka i literatka – jak zostało podpisane jej zdjęcie – apeluje o zburzenie pałacu Potockich, a następnie i innych budowli w centrach wszystkich miast galicyjskich na Ukrainie, ze Lwowem włącznie, które – jak twierdzi autorka – zostały zbudowane w okresie „tysiącletniej okupacji” Ukrainy przez Polaków.

We wspomnianym artykule czytamy: „Wiemy ze szkoły, kim byli Potoccy i podobni do nich magnaci, jak bardzo nienawidzili wszystkiego, co ukraińskie, chłopskie. A teraz wnuki tych bitych kańczugami chłopów i gwałconych ukraińskich dziewcząt aż podskakują, tak chcieliby, by nasze miasto znów nazwano Stanisławowem. Tak byłoby po europejsku (tak im się zdaje, bo to nieuki, którzy nie słuchają ludzi mądrych, prawdziwych Ukraińców)”. I dalej: „Uwolnić Ukrainę od wpływu tysiącletniej okupacji należy nie poprzez poniżający nas szacunek do gnębieli – magnatów, a przez niszczenie okupacyjnego spadku, tych to austriacko-polskich kamienic w centrum Iwanofrankowska i w innych miastach, których architektura deformuje psychikę przechodniów – Ukraińców, przypominając im, że są oni i dzisiaj mali, biedni i zniewoleni”.

Z powyższych zdań przebija nienawiść do Polaków i wszystkiego, co wiąże się z Rzeczpospolitą Trojga Narodów i wspólnym wielowiekowym dziedzictwem istniejącym na ziemiach dzisiejszej Ukrainy. Autorka chce tą nienawiścią zarazić swoich rodaków, których nawołuje do agresji i niszczenia wszystkiego, co wiąże się z polskością, w tym do dewastacji dziedzictwa kulturowego. W przywołanym tekście znajdujemy kłamstwo historyczne i pogardę dla polskiej arystokracji. Przede wszystkim jednak budzi niepokój nawoływanie do burzenia pałaców i kamienic, które zostały wybudowane w okresie, gdy nie było samodzielnego państwa ukraińskiego, a których obecność – zdaniem autorki – powoduje „deformację psychiki” Ukraińców.

Marcin Romer, autor tekstu pt. „Zburzyć Galicję”, w którym przywołane zostały fragmenty z artykułu Mariany Warciw, porównuje jej apel m.in. do działań afgańskich talibów, którzy wysadzili w powietrze jeden z uznanych cudów świata – olbrzymie skalne posągi Buddy. I ma nadzieję, że tego typu teksty siejące nienawiść narodowościową spotkają się z należyłą reakcją, czyli stanowczym sprzeciwem. „Trzeba jednak pamiętać – pisze Romer – że brak reakcji to też reakcja”. Dlatego należy oczekiwać zdecydowanej reakcji ze strony władz polskich na tego typu antypolskie wystąpienia, wpisujące się we wcześniejsze działania w tym tonie prowadzone m.in. przez samorząd miasta Lwowa.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pana Ministra:

— Czy Pan Minister zna przywołany artykuł, umieszczony na ukraińskim portalu i czy MSZ zajęło lub zajmie stanowisko w tej sprawie i zwróci się do strony ukraińskiej, aby także reagowała na tego typu antypolskie wystąpienia?



— Jak często zdarzają się antypolskie wypowiedzi publiczne na Ukrainie i czy w ostatnich latach Polacy mieszkający w Galicji byli dyskryminowani przez ukraińskich nacjonalistów?

— Jak obecnie Ukraina dba o wspólne dziedzictwo kulturowe? Czy budowle kojarzone z Polakami, jak choćby wspomniany pałac Potockich, pochodzący z XVII w., są objęte opieką konserwatorską i odrestaurowywane z funduszy ukraińskich?

— W jakim stopniu strona polska partycypuje finansowo i organizacyjnie w odnowieniu i zabezpieczeniu przed zniszczeniem polskiego dziedzictwa architektonicznego na terytorium zachodniej Ukrainy?

— Czy faktycznie jest obecnie w Iwano-Frankowsku inicjatywa tamtejszych mieszkańców, aby przywrócić miastu starą nazwę Stanisławów?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20746)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie problemów i nieprawidłowości  
z zarządzaniem LOT AMS sp. z o.o.**

W lipcu ubiegłego roku z PLL LOT wydzielona została baza techniczna, którą przekształcono w spółkę LOT Aircraft Maintenance Services (LOT AMS). Przeszło do niej z LOT-u ok. 850 wysoko wykwalifikowanych pracowników. Stworzenie samodzielnej bazy technicznej było m.in. odpowiedzią na oczekiwania nadzoru lotniczego w zakresie rozdzielania działań operatora od działalności bazy obsługowej. Ponadto prowadziło do zwiększenia możliwości dostosowania się do zapotrzebowania rynku usług MRO – maintenance, repair, overhaul, czyli mogło przyciągnąć nowych, zagranicznych kontrahentów. Jednak, jak twierdzą pracownicy LOT AMS w liście skierowanym do mnie, „niestety – kierownictwo już od momentu powstania LOT AMS nie sprawiało wrażenia zainteresowania ekspansją na rynku usług lotniczych. Ich działalność ograniczała się na ograniczaniu wynagrodzeń podległego personelu i utrudnianiu działania związków zawodowych”.

Baza techniczna LOT-u uzyskała certyfikat NATO E-3A Source of Repair Activation Certificate, który umożliwił wykonanie kontraktu z firmą IAMCO – głównym kontraktorem NATO. Założeniem kontraktu z IAMCO było wykonywanie napraw powierzchni sterownych samolotów Boeing 707 AWACS. Wszystko wskazywało na to, że współpraca z IAMCO będzie korzystna i długoterminowa. Jednak w trakcie przygotowań do realizacji i samej realizacji pierw-

szej fazy kontraktu z tą firmą doszło do zaistnienia wielu problemów. W szczególności zmiany kadrowe w obszarze zarządzania bazą techniczną LOT AMS dramatycznie utrudniły realizację projektu. Na skutek przekształceń pionu technicznego w LOT AMS sprawność dostaw części i materiałów uległa pogorszeniu. Zarząd LOT AMS wymuszał na pracownikach wykonywanie napraw i procedury techniczne niezgodne z ustaleniami z kontrahentem. Jak czytamy w liście: „Na skutek braku chęci i kompetencji kierownictwa LOT AMS nie stworzono samodzielnego zespołu, który miałby to zadanie (kontrakt z firmą IAMCO) realizować. Robiono to w bałaganie, przrzucano się odpowiedzialnością, delegowano do pracy przypadkowe osoby, nie reagowano na zgłaszane lawinowo problemy. Skutkiem tego było złe wykonanie pracy, kwestionowanie jakości przez odbiorców, podważanie wiarygodności naszych usług. Bulwersujący jest fakt, że jako winnych tego stanu rzeczy dyrekcja LOT AMS wskazała szeregowych pracowników i zagroziła surowymi konsekwencjami – do zwolnienia z pracy włącznie. (...) dzisiejsze działanie kierownictwa LOT AMS jest działaniem na szkodę spółki i LOT-u”.

W poprzednich latach, kiedy Polska jako pierwszy kraj w Europie Wschodniej zakupiła samoloty zachodnie, była szansa na zbudowanie bazy Boeinga na tę część Europy. Niestety, zaprzepaszczone ją. Kilka lat temu pojawiła się szansa na wybudowanie bazy, która stanowiłaby zaplecze techniczne dla samolotów Embraer na Europę Środkowo-Wschodnią. Utraciliśmy tę szansę, a centrum obsługowe Embraera powstało we Francji. Kolejnym przykładem nieudolnego działania Zarządu LOT AMS jest utrata kontraktu z ukraińskim przewoźnikiem Dniproavia, który po kilku latach współpracy wycofa się, gdyż strona polska była mało elastyczna.

Obecnie wciąż jeszcze jest szansa, że w najbliższych latach będzie kontynuowana współpraca z IAMCO, jednak baza techniczna na Okęciu nie spełnia wszystkich wymogów. „Od kilku lat konsekwentnie odraczano decyzję o budowie hangaru Nr 5, który mógłby pomieścić większe samoloty, jak np. Boeing 787 Dreamliner. Niestety – nie powstał on do dnia dzisiejszego i na chwilę obecną nie ma w LOT AMS miejsca, gdzie ten samolot się zmieści. Jego przybycie planowane jest w końcu tego roku” – piszą pracownicy, którzy obawiają się kompromitacji swojej firmy i utraty miejsc pracy w przypadku zlecenia obsługi samolotu Boeing 787 innej bazie technicznej.

Wreszcie pracownicy stwierdzają w liście: „Kierownictwo LOT AMS w ostatnich dwóch latach zrobiło wszystko, żeby skutecznie zdemotywować pracowników. Jest stałe zagrożenie zwolnieniami, pracownicy są sukcesywnie pozbawiani dodatków finansowych, ogranicza się zdobywane latami uprawnienia, (...) a Zarząd LOT AMS przekracza prawo (pracownicze) w zasadzie na co dzień. (...) Próbowa-  
liśmy już zainteresować opisanymi powyżej problemami kierownictwo PLL LOT SA jako naszego wła-

ściciela oraz Min. Skarbu Państwa. Niestety – bez rezultatu”.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pana Ministra:

Czy Pan Minister zna opisaną wyżej trudną sytuację w spółce LOT AMS i podziela pogląd, że za zaistniały kryzys odpowiada zarząd spółki, i czy ma świadomość, jaki może mieć wpływ zaistniała sytuacja w LOT AMS na PLL LOT SA?

Czy Pan Minister podziela pogląd, że degradacja bazy technicznej otworzy drogę do ekspansji na terytorium Polski podobnych baz obcych przewoźników, które mogą przejąć wykwalifikowany personel, wyszkolony w zakładach Boeinga, ATR-a, Embraera za pieniądze LOT-u?

Czy Pan Minister podejmie starania, aby zarząd spółki podjął takie działania naprawcze, we współpracy ze związkami zawodowymi działającymi w spółce, które doprowadzą do uratowania zagrożonego kontraktu z IAMCO i otworzą LOT AMS na innych kontrahentów zagranicznych?

Czy Pan Minister akceptuje fakt, że brak działań w temacie obsługi naziemnej samolotów na lotnisku Modlin spowoduje stworzenie miejsc pracy dla obcej firmy (Niemców, Anglików, Turków czy nawet Chińczyków), która przejmie tam obsługę przed Euro 2012?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20747)

do ministra finansów

**w sprawie podjęcia czynności skutkujących utworzeniem i podaniem do publicznej wiadomości danych dotyczących specjalnego konta bankowego, na które osoby fizyczne i podmioty mogłyby dobrowolnie wpłacać darowizny przeznaczone bezpośrednio na spłatę zadłużenia Polski**

W związku z narastającym i powiększającym się zadłużeniem sektora finansów publicznych w Polsce wiele osób wyraża ogromne zaniepokojenie o stan finansów naszego państwa.

Wszyscy zdajemy sobie sprawę z konsekwencji, jakie niesie gwałtowny przyrost długu naszego kraju w odniesieniu do wierzycieli kupujących obligacje, bony skarbowe i inne instrumenty dłużne sprzedawane na przetargach Ministerstwa Finansów w celu rolowania długu, jak również zaciągania nowych zobowiązań emitowanych w celu pokrycia bieżącego deficytu budżetowego i innych wydatków.

Działania i reformy ograniczające i hamujące wzrost zadłużenia nie przynoszą jak na razie żadnych widocznych rezultatów.

Szczególnie od momentu instalacji licznika długu Polski przez pana Leszka Balcerowicza w Warszawie i podawania do publicznej wiadomości skali i kwoty zadłużenia przekraczającego obecnie 750 mld zł społeczeństwo czuje ogromny dyskomfort połączony z jednostkową bezradnością każdego obywatela.

W związku z powyższym (namawiając jednocześnie do podjęcia większej ilości skutecznych reform w celu naprawy finansów) chciałbym zaproponować, aby Pan Minister podjął kroki i uruchomił proste działania skutkujące utworzeniem specjalnego konta bankowego, na które można byłoby wpłacać darowizny przeznaczone bezpośrednio na spłatę długu publicznego.

Potrafię sobie wyobrazić, że szereg osób w Polsce zatroskanych o stan finansów państwa zechce wpłacić mniejsze lub większe kwoty na powstrzymanie choćby na sekundę lub parę chwil tego rozpędzonego licznika długu i uzyskać odrobinę satysfakcji, że wnosi swój drobny wkład w naprawę finansów państwa.

Na dzisiaj brak możliwości jakiegokolwiek działania ze strony indywidualnego obywatela pogarsza sytuację, jest dołujący i być może u wielu osób powoduje nawet frustrację z powodu bezradności i niemożności podjęcia jakichkolwiek jednostkowych działań w tym względzie.

Zatem kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo utworzy specjalne konto bankowe dla dobrowolnych wpłat darczyńców osób fizycznych i podmiotów gospodarczych i rozpozyszechni go do formy ogólnie dostępnej dla każdego obywatela?

2. Czy jest możliwe, aby kwoty wpłacone na ten cel zostały zwolnione od podatku dochodowego?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20748)

do ministra finansów

**w sprawie wysokości deficytu sektora finansów publicznych za 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W kontekście wizyty w dniu 16 lutego 2011 r. w Polsce komisarza Unii Europejskiej do spraw gospodarczych i walutowych Olli Rehna mającej na celu uzyskanie harmonogramu zejścia z deficytem sektora finansów publicznych do poziomu 3% w 2012 r., jak i wcześniejszych deklaracji Ministra Finansów Jana Vincenta-Rostowskie-

go, że deficyt sektora finansów publicznych na koniec 2010 r. wyniósł 7,9% PKB, wyrażając swoją obawę co do realności tych wyliczeń, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Minister Finansów podtrzymuje opinię, że deficyt sektora finansów publicznych wyniósł 7,9% PKB za rok 2010, co w świetle wyliczeń wielu ekonomistów, a nawet niektórych przedstawicieli rządu, jest nierealistyczne i znacząco zaniżone?

2. Czy przedstawiciele Komisji Europejskiej otrzymali zapewnienia o podobnej skali deficytu sektora finansów publicznych w czasie swojej wizyty w Polsce?

3. Czy wielkość deficytu może ulec jeszcze zmianie w wyniku szczegółowej analizy danych makroekonomicznych na wiosnę tego roku?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20749)

do ministra finansów

**w sprawie gwałtownego wzrostu inflacji  
w styczniu 2011 r. i spowodowanej tym  
drożyzny, zwłaszcza produktów  
żywnościowych**

Szanowny Panie Ministrze! W styczniu 2011 r. inflacja osiągnęła poziom 3,8%, znacznie przekraczając zakładany całoroczny wzrost inflacji na ten rok – 2,3%. Podwyżki VAT na żywność i produkty rolne, nieprzetworzone, które weszły w życie od nowego roku na poziomie 5,7%, dodatkowo pogłębiły wzrosty cen artykułów żywnościowych i koszty utrzymania polskich gospodarstw domowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów, mimo tak gwałtownego wzrostu inflacji do poziomu 3,8% oraz znaczącego wzrostu cen produktów żywnościowych i kosztów utrzymania w styczniu br., nadal podtrzymuje swoją opinię, zgodnie z którą w budżecie na ten rok poziom inflacji średniorocznej wyniesie 2,3%?

2. Czy Ministerstwo Finansów przygotowuje działania osłonowe dla najuboższych polskich rodzin w przypadku dalszego wzrostu cen żywności i produktów rolnych oraz czy MF przygotowało plan przeciwdziałania skutkom dalszego zubożenia polskiego społeczeństwa?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Stawiarski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20750)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie poprawy warunków finansowych  
pracowników zatrudnionych w domach  
pomocy społecznej**

W ostatnim okresie podczas moich spotkań z mieszkańcami domów pomocy społecznej w moim okręgu często poruszany był problem bardzo niskich płac pracowników tam zatrudnianych – pielęgniarek, opiekunów i innych, przy jednocześnie bardzo ciężkiej oraz odpowiedzialnej pracy tych osób. Satisfakcjonujące jest jedynie to, iż często w tych miejscach pracują osoby, dla których ta praca jest powołaniem. Są one zawsze uśmiechnięte i życzliwe drugiemu człowiekowi. Miałam przyjemność przekonać się o tym osobiście.

Obecna sytuacja płacowa powoduje jednak, iż pracownicy domów pomocy społecznej, jeśli tylko mogą, to odchodzą do innej pracy. Ostatnio też coraz częściej wyjeżdżają za granicę, ponieważ mimo tego że pracę swą wykonują profesjonalnie i z największym oddaniem, to pensja, którą otrzymują, nie wystarcza nawet na bardzo skromne przeżycie ich rodzin. Ponadto wymagane jest od nich też podnoszenie i uzupełnianie kwalifikacji, co pociąga za sobą wydatki finansowe, które niestety zmuszeni są ponosić sami. Biorąc pod uwagę, że jesteśmy starzejącym się społeczeństwem, jest to zjawisko niezwykle niepokojące.

Pielęgniarka w DPS jest niezbędna przez całą dobę, ponieważ pensjonariusze potrzebują intensywnej pielęgnacji – przeciwdrożdżynowej, cewnikowania, iniekcji dożylnych itp. Ponadto pielęgniarka jako jedyna pracownik w DPS ma uprawnienia do użycia środków przymusu bezpośredniego, czyli unieruchomienia osoby, by podać jej leki. W DPS często znajdują się osoby chore psychicznie i leżące. Pracownicy domów pomocy społecznej wykonują równie trudną i odpowiedzialną pracę, jak pracownicy zakładów opieki zdrowotnej, a czasem ta praca jest nawet cięższa. Tymczasem ich zarobki są o wiele niższe. W wyniku opisanych sytuacji następuje pogarszająca się sytuacja kadrowa tych placówek. Może to mieć w przyszłości niekorzystny wpływ na jakość świadczonych usług.

Niestety obecna płaca zatrudnionych w domach opieki społecznej zmierza wyraźnie ku minimum socjalnemu. Jeżeli ta tendencja się utrzyma, to pracownicy DPS-ów, zamiast być aktywnymi zawodowo i pomagać innym, wkrótce staną się sami klientami pomocy społecznej.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, co prawda, nie ustala wysokości wynagrodzeń, bo ustala je natomiast właściwy samorząd lokalny, który często takich środków nie ma, to może i powinno wprowadzić zmiany systemowe. Ministerstwo ma też wpływ na wysokość dotacji z budżetu państwa.



W związku z powyższym pozwalam sobie zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza rozwiązać problem urealnienia płac pracowników domów pomocy społecznej?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej rozważa podjęcie działań zmierzających do zmian regulacji prawnych w przedmiotowej sprawie?

3. Czy Pani Minister zamierza dążyć do zwiększenia środków z budżetu państwa na ten cel?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20751)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany odcinków zwolnionych z opłat za przejazd autostradami A1 i A4 w woj. śląskim, w związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z niniejszą interpelacją celem uzyskania Pana stanowiska do opinii, jaką skierował do ministra infrastruktury Górnośląski Związek Metropolitalny (GZM), w związku z skierowaniem do konsultacji w dniu 10 stycznia br. projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, w tym ustalenia odcinków autostrad A1 i A4 w woj. śląskim, na których generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad nie pobiera opłat od pojazdów.

Wniosek i jego uzasadnienie, jakie zostały skierowane do Pana Ministra przez GZM, sprowadzają się w swojej istocie do niebudzącego w przeszłości ani aktualnie poglądu i stanowiska, które ukształtowałyby we wspomnianym wyżej projekcie rozporządzenia odstępnie od opłat za przejazdy wszystkimi odcinkami autostrad A1 i A4 w obrębie Aglomeracji Górnośląskiej A1 węzeł Międzynarodowy Port Lotniczy (MPL) Katowice w Pyrzowicach – węzeł Piekary – węzeł Bytom – węzeł Sośnica, A4 węzeł Kleszczów – węzeł Brzęczkowice, gdyż stanowią one integralne elementy wewnętrznego układu drogowego w obrębie miast metropolii „Silesia”.

Jednolite stanowisko w tej sprawie władz samorządowych (prezydentów i Rad Miejskich) wszystkich miast tworzących metropolię Silesia, a także opinii publicznej w regionie stoi w sprzeczności z propozycjami zawartymi w przedstawionym przez Pana Ministra projekcie rozporządzenia, który nie zawiera

zwolnienia z opłat za pojazdy na odcinkach A4 węzeł Murckowska – Węzeł Brzęczkowice oraz A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary – węzeł MPL Katowice – Pyrzowice.

Podzielałam w pełni wniosek wraz z uzasadnieniem Górnośląskiego Związku Metropolitalnego, jaki został skierowany do Pana Ministra w dniu 20 stycznia br. Dodatkowo w dniu 10 stycznia, w którym na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury opublikowano projekt rozporządzenia, wydałam jako poseł na Sejm ziemi śląskiej i były minister transportu oświadczenie odnośnie do projektu, w którym wskazałam na brak uwzględnienia GZM w rozdzielniku podmiotów, do których skierowano do konsultacji przedmiotowy projekt rozporządzenia (Ministerstwo Infrastruktury po mojej bezpośredniej interwencji dokonało w tej sprawie korekty, za co dziękuję), a także wskazałam na niepełność i sprzeczność proponowanych na obszarze woj. śląskiego rozwiązań z praktyką stosowaną zarówno w Polsce, jak i Europie.

W szczególności próba objęcia odpłatnością odcinka A1 od węzła Bytom do MPL Katowice w Pyrzowicach budzi zdumienie, gdyż w sposób bezpodstawny i nieznaający uzasadnienia pod względem społecznym, gospodarczym, finansowym i środowiskowym dzieli obszar miast aglomeracji śląskiej, a także w sposób całkowicie nieuprawniony „wylacza” Międzynarodowy Port Lotniczy Katowice w Pyrzowicach (trzeci największy port lotniczy w Polsce – uwzględniony w europejskiej sieci portów lotniczych) z jednolitej struktury obszaru metropolii pod względem gospodarczym, społecznym i funkcjonalnym.

Ocena zawarta w proponowanym projekcie rozporządzenia Rady Ministrów – wpływu proponowanej regulacji na sektor finansów publicznych określa średnioroczną utratę wpływów w wysokości ok. 118 mln zł z tytułu niepobierania opłat od pojazdów na proponowanych odcinkach autostrad na obszarze kraju (w tym w woj. śląskim) w ujęciu 25-letnim.

Pragnę wskazać dla przykładu i dla porównania, iż przegłosowana na wniosek rządu w 2008 r. przez obecną koalicję zmiana w ustawie o autostradach płatnych przedłużająca do 2011 r. mechanizm wypłat rekompensat za przejazdy samochodów powyżej 3,5 ton na dzisiejszych odcinkach płatnych autostrad zarządzanych przez prywatne podmioty (sieć niewiele powyżej dwustu kilometrów) wygeneruje wypłaty z Krajowego Funduszu Drogowego na rzecz tych podmiotów tylko w latach 2008–2011 na kwotę przekraczającą 2 mld zł.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o przedstawienie stanowiska odnośnie do skierowanego wniosku wraz z uzasadnieniem przez Górnośląski Związek Metropolitalny. Proszę w szczególności o precyzyjną odpowiedź, czy w proponowanym przez ministra infrastruktury projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zostaną uwzględnione odcinki autostrad w woj. śląskim (A4 węzeł Murckowska – węzeł Brzęczkowice, A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary – wę-

zeł MPL Katowice w Pyrzowicach), na których nie będzie się pobierało opłat od pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20752)

do ministra infrastruktury

**w sprawie znowelizowanego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który znacząco zmienia przyjęte wcześniej priorytety inwestycyjne i może skutkować odroczeniem w czasie realizacji ważnych przedsięwzięć inwestycyjnych dotyczących obwodnicy Wąchocka na drodze krajowej nr 42**

Szanowny Panie Ministrze! Z ogromnym niepokojem obserwuję działania obecnego rządu w zakresie modernizacji dróg krajowych. Bardzo jednoznaczne oznaki zaniepokojenia tą sprawą odbieram także od mieszkańców woj. świętokrzyskiego podczas wypełniania moich obowiązków poselskich.

W ostatnim czasie Ministerstwo Infrastruktury na swoich stronach internetowych opublikowało „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Z przykrością muszę zauważyć, że zawarte w tym dokumencie informacje nie są zbyt optymistyczne dla woj. świętokrzyskiego. Pragnę zauważyć, że w pierwotnym projekcie dokumentu, w załączniku pod nazwą „Lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.” znajdowała się budowa dwujezdniowej drogi nr 42 od Skarżyska do Starachowic wraz z obwodnicą Wąchocka. Oznaczało to pewność realizacji tej inwestycji już w najbliższym czasie.

W przyjętym przez rząd dokumencie inwestycja ta nie należy już niestety do zadań priorytetowych ponieważ została zakwalifikowana do zadań, które mogą zostać rozpoczęte do 2013 r. Sformułowanie „może” robi w tym przypadku wielką różnicę i wzbudza uzasadniony niepokój co do dalszych losów tej inwestycji. W związku z tym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki był bezpośredni powód przesunięcia realizacji wspomnianej inwestycji?
2. Czy zawarte we wspomnianym dokumencie sformułowanie mówiące o tym, że inwestycja ta może zostać rozpoczęta do 2013 r., oznacza, że możliwe jest dalsze przesuwanie jej w czasie?
3. Czy przesunięcie w czasie realizacji tej inwestycji nie spowoduje niepotrzebnych i kosztownych perturbacji związanych z aktualizacją dokumentacji bądź też szeregu zezwoleń i decyzji?

4. Czy na dzień dzisiejszy możliwe jest określenie konkretnej daty rozpoczęcia i zakończenia wspomnianej inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Starachowice, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20753)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości zmian w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej**

Szanowna Pani Minister! Do Klubu Poselskiego Sojusz Lewicy Demokratycznej wpłynęło pismo Stowarzyszenia na Rzecz Niepełnosprawnych SPES z siedzibą w Katowicach odnośnie do propozycji zmian w rozporządzeniu w sprawie warsztatów terapii zajęciowej.

Proponowana zmiana umożliwiłaby WTZ tworzenie funduszu aktywizacji zawodowej i społecznej uczestników warsztatu ze środków pochodzących ze sprzedaży produktów i usług wykonanych przez uczestników warsztatu w ramach realizowanego programu terapii.

Przesyłając w załączeniu przedmiotową propozycję, proszę o ustosunkowanie się Pani Minister do jej zakresu i odpowiedź na pytania:

1. Jaki wpływ na działanie warsztatów miałaby proponowana zmiana i czy wiązałyby się ona z poprawą funkcjonowania WTZ?

2. Czy Pani Minister uważa te propozycje za zasadne i możliwe do uwzględnienia w rozporządzeniu?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20754)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno**

W dniu 25 stycznia 2011 r. uchwałą Rady Ministrów nr 10/2011 został przyjęty „Program budowy

dróg krajowych na lata 2011–2015”. Tym samym straciła moc uchwała Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r. w sprawie ustalenia programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” Program ten przewidywał m.in. budowę drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo. Projekt budowy drogi ekspresowej S5 znalazł się na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.

Drogi krajowe stanowią prawie 5% wszystkich dróg publicznych w kraju, przenosząc ponad 60% ruchu. Drogi ekspresowe i autostrady stanowią najwyższą klasę wszystkich dróg publicznych.

Należy zauważyć, że obok autostrady A2 droga ekspresowa S5 jest drugą co do ważności drogą przebiegającą przez Wielkopolskę. Jej zadaniem jest odciążenie przeciążonej na większości odcinków drogi krajowej nr 5 i usprawnienie ruchu tranzytowego i międzynarodowego. Realizacja budowy drogi ekspresowej S5 na omawianym odcinku według nowego programu może zostać rozpoczęta dopiero w 2013 r. Tak odległa realizacja spowoduje znaczne pogorszenie płynności ruchu w ciągu drogowym drogi krajowej nr 5, co w oczywisty sposób wpłynie m.in. na obniżenie bezpieczeństwa. A co za tym idzie, zaistnieje potrzeba wydatkowania dużych kwot na rzecz bieżącego jej utrzymania oraz koniecznych remontów.

Przesunięcie w czasie budowy drogi ekspresowej S5 będzie miało również negatywne skutki społeczno-gospodarcze związane z wyhamowaniem rozwoju regionu, jak i poszczególnych społeczności lokalnych, gdyż samorządy lokalne uchwały plany zagospodarowania przestrzennego ściśle związane z drogą ekspresową S5. Może również podważyć zasady współpracy pomiędzy organami szczebla centralnego a samorządami lokalnymi, które są zaangażowane w realizację tej ważnej dla Wielkopolski inwestycji.

Budowa drogi ekspresowej na odcinku węzeł Głuchowo (Poznań) – węzeł Kaczkowo, jak też Mielno – Gniezno to ważne inwestycje z uwagi na rozwój Wielkopolski oraz zbliżające się Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, gdzie jednym z miast gospodarzy będzie miasto Poznań. Dlatego związane z tym wydarzeniem znaczne natężenie ruchu pojazdów powinno być brane pod uwagę jako podstawowa przesłanka wyboru inwestycji do realizacji w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Inwestycje przeprowadzane w związku z mistrzostwami wymagają zapewnienia sprawnych połączeń pomiędzy ośrodkami gospodarczymi kraju generującymi zwiększony popyt tranzytowy.

Osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu dróg oraz wysokiego poziomu bezpieczeństwa ruchu na wielkopolskich drogach nie jest możliwe bez szybkiej budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno.

Dlatego chciałbym zapytać pana ministra:

1. Dlaczego budowa drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, odcinka Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – węzeł Kaczkowo, a także odcinka Mielno – Gniezno znalazła się na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.?

2. Czy budowa drogi S5 na całym odcinku w Wielkopolsce ma szansę na to, aby została rozpoczęta jeszcze przed rokiem 2013?

3. Na jakim etapie są w chwili obecnej prace nad budową drogi ekspresowej S5?

4. Jakie są przyczyny wstrzymania realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Mikołaj Dera

Ostrów Wielkopolski, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20755)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wyjaśnienia informacji dotyczącej sprzecznych stanowisk GDDKiA oraz Ministerstwa Finansów w zakresie środków wynikających z oszczędności przy przetargach na kontrakty drogowe w latach 2009–2010 w kwocie 16 mld zł**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 9 lutego 2011 r. gazeta „Puls Biznesu” zamieściła materiał prasowy, w którym wskazano, iż GDDKiA wielokrotnie przekazywała informacje o uzyskaniu ogromnych oszczędności w kontraktach drogowych wynikających z faktu, iż wartość zawartych kontraktów była znacznie mniejsza od szacowanej ich wartości kosztorysowej.

Posiłkując się danymi z podległej ministrowi infrastruktury GDDKiA, oszacowano łączną wartość oszczędności z tego tytułu za lata 2009–2010 na kwotę ok. 16 mld zł. Dla przypomnienia warto podkreślić, że w 2009 r. wydatkowano taką kwotę na całokształt zadań związaną z budową i utrzymaniem dróg krajowych.

Z powyższej informacji prasowej wynikało, że wedle informacji przedstawianych przez przedstawicieli GDDKiA „oszczędności” trafiły do budżetu centralnego, czemu stanowczo zaprzecza Ministerstwo Finansów.

16 mld zł to nie jest „igła w stogu siana” i organy administracji publicznej powinny precyzyjnie wskazać, gdzie i w jaki sposób zostały zaksięgowane oszczędności wynikające ze znacznie niższych wartości kontraktów drogowych niż wynikałoby to z



kosztorysów inwestorskich. Sprzeczne stanowiska obydwu instytucji ośmieszają administrację rządową, która nie umie udzielić dokładnej i przejrzystej informacji, co stało się z owymi 16 mld zł.

Powyższe informacje należy również odnieść do obowiązującego do stycznia 2011 r. rządowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętego przez Radę Ministrów we wrześniu 2007 r. Wydatki na inwestycje drogowe w latach 2008–2010 wyniosły ok. 48,9 mld zł, podczas gdy plany zakładały wydatkowanie sumy ok. 73,6 mld zł. W związku z tym realne nakłady były o jedną trzecią mniejsze od planowanych. W 2008 r. wydatkowano ok. 75% zakładanej kwoty, w 2009 r. – 65,7%, a w 2010 r. – 61,2%.

W obowiązujących przepisach dotyczących postępowań przetargowych zamawiający, ogłaszając przetarg, musi mieć zabezpieczone środki na realizację inwestycji.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jak zostały zaksięgowane oszczędności w budżecie państwa i Krajowym Funduszu Drogowym w latach 2009–2010 i czy „oszczędności” te faktycznie zaistniały?

2. Na podstawie jakich przesłanek faktycznych Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad oraz Ministerstwo Finansów mają w tej tak elementarnej kwestii rozbieżne stanowisko?

3. Jeśli w latach 2009–2010 miały miejsce tak znaczące „oszczędności” w realizacji inwestycji drogowych w Polsce, to dlaczego w „nowym” rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” dokonano tak znaczących cięć w wymiarze rzeczowym i finansowym? Jak w tym kontekście sytuje się zapowiedź Pana Premiera o nagłej konieczności „przesunięcia” części środków europejskich z inwestycji kolejowych na drogowe w kwocie 4,8 mld zł?

4. Czy Rada Ministrów podjęła w latach 2008, 2009 lub 2010 decyzję (uchwałę), która stanowiłaby podstawę prawną do rządowego programu budowy dróg na lata 2008–2012 określającą zmianę źródeł finansowania inwestycji drogowych w celu zapewnienia stabilnego ich wydatkowania przez GDDKiA? Jeśli tak, to proszę o wskazanie odpowiedniej decyzji Rady Ministrów.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o obszernie wyjaśnienia w podnoszonych przeze mnie w niniejszej interpelacji kwestiach w sposób niepozostawiający cienia wątpliwości.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20756)

do ministra infrastruktury

**w sprawie działań Urzędu Komunikacji  
Elektronicznej w celu wyeliminowania  
tzw. konkursowych SMS-ów przychodzących  
do abonentów sieci komórkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Tzw. konkursowe SMS-y przychodzą do większości klientów sieci komórkowych. Oczywiście wszystkie z różnymi propozycjami udziału w licznych konkursach i zabawach organizowanych przez operatorów sieci komórkowych. Już sama treść wspomnianych wiadomości tekstowych pozostawia wiele do życzenia, gdyż SMS-y typu: „Człowieku oprzytomnij! Ile mamy czekać na 1 pusty SMS od Ciebie” lub „Chcesz 10 000 zł czy nie?!” – pozostawia wiele do życzenia. Także duża częstotliwość ich przesyłania przez operatorów sieci komórkowych nie pozostawia żadnych złudzeń co do zamiarów wysyłających.

Z nieukrywanym zdziwieniem przyjąłem informację, iż po wysłaniu negatywnego SMS-a dotyczącego propozycji udziału w konkursie zainteresowana osoba otrzymała zwrotną wiadomość tekstową z... (sic!) potwierdzeniem udziału w zabawie.

Pragnę także nadmienić, że brak odpowiedzi na wysłane propozycje konkursowe także jest równoznaczny z automatycznym udziałem adresata odbierającego wiadomość tekstową.

Niestety ww. przykłady powodują u abonentów sieci komórkowych bardzo duże koszty, gdyż nie są oni informowani o cenach wiadomości zwrotnych dotyczących odmowy bądź udziału w tych pseudokonkursach i zabawach. Ogromne niezadowolenie klientów sieci komórkowych powoduje także codzienna liczba wysyłanych wiadomości promocyjnych oraz ich częstotliwość.

W związku z powyższym uprzejmie pytam Pana Ministra:

1. Czy podległy Panu Urząd Komunikacji Elektronicznej sprawdza przedmiotowe działanie operatorów sieci komórkowych pod względem zgodności z prawem (tj. np. pełne informowanie klientów o konsekwencjach udziału w konkursie)?

2. Czy ministerstwo planuje prace legislacyjne w celu umożliwienia klientom operatorów sieci komórkowych zablokowania przedmiotowych propozycji wiadomości tekstowych lub multimedialnych?

3. Czy UKE wszczął już postępowanie wobec kogoś z operatorów sieci komórkowych?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemysław, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20757)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagospodarowania części  
niewykorzystanych nieruchomości  
należących do PKP SA**

Od lat nierozwiązana pozostaje kwestia ogromnych długów, jakie posiadają spółki należące do grupy PKP. Równocześnie spółki wchodzące w skład PKP SA posiadają olbrzymi majątek – często od lat niewykorzystany – w postaci terenów w okolicach dworców kolejowych zarówno w małych miejscowościach, jak i w metropoliach, tj. Poznań, Katowice. Tereny te mogłyby być dla wielu samorządów lub prywatnych inwestorów doskonałymi miejscami inwestycyjnymi. Sprzedaż lub dzierżawa tych terenów mogłaby nie tylko przyczynić się do zmniejszenia zadłużenia spółek kolejowych, ale być także impulsem do rozwoju dla lokalnej społeczności przy jednoczesnym zaoferowaniu nowych miejsc pracy.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy Pan Premier rozważa możliwość przygotowania specjalnych przepisów, które umożliwią zagospodarowanie terenów należących do PKP SA, a niewykorzystywanych od lat na cele kolejowe?

2. Jaki jest majątek nieruchomości należących do spółki PKP SA, które nie są wykorzystywane na cele związane z rozwojem infrastruktury kolejowej lub jej towarzyszącej?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20758)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie problemów z poprawnym  
działaniem numeru ratunkowego 112  
na terenie Małopolski Zachodniej**

Wprowadzenie jednego numeru alarmowego 112 w Polsce oraz powołanie centrów powiadomienia ratunkowego miało usprawnić udzielanie pomocy poszkodowanym. Numer 112 obowiązuje w 27 krajach Unii Europejskiej. Dzwoni się na niego w każdym przypadku wymagającym interwencji ratowników: pogotowia, straży pożarnej czy Policji.

Tymczasem na terenie powiatu olkuskiego istnieje spory problem dotyczący funkcjonowania numeru alarmowego. W Olkuszu, kiedy dzwoni się z numeru

stacjonarnego pod 112, telefon odbierze dyspozytor pogotowia. Z telefonu komórkowego połączenie zostanie przekierowane na Policję. Jeśli dzwoni się na 112 z terenu gminy Trzyciąż (powiat olkuski), połączenie zostanie skierowane do Krakowa, zaś z Bukowna do Dąbrowy Górniczej. Podobne problemy z numerem alarmowym mają mieszkańcy powiatu chrzanowskiego i oświęcimskiego.

Sytuacja taka pokazuje, że funkcjonowanie numeru alarmowego 112 na terenie Małopolski Zachodniej jest dalekie od ideału i istnieją spore problemy z jego poprawnym działaniem. Zasadnym byłoby utworzenie w powiatach olkuskim, chrzanowskim i oświęcimskim profesjonalnego centrum powiadomienia ratunkowego, w którym specjalnie przeszkolony dyspozytor decydowałby o wysłaniu na miejsce akcji służb ratunkowych.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Kiedy na terenach powiatów olkuskiego, oświęcimskiego i chrzanowskiego powstaną centra powiadomienia ratunkowego? Jakie są planowane koszty tego przedsięwzięcia?

2. Dlaczego na terenie powiatu olkuskiego mieszkańcy poszczególnych gmin, dzwoniąc na numer 112, są łączeni do różnych służb ratunkowych – także tych spoza powiatu olkuskiego, co znacząco wydłuża czas udzielenia pomocy poszkodowanym?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20759)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przeprowadzenia modernizacji  
budynku dworca PKP w Miechowie  
oraz konieczności remontu peronów  
na stacji Miechów**

Miechowski budynek dworca PKP jest niestety wątpliwą wizytówką miasta. Tymczasem Miechów położony jest w ważnym korytarzu transportowym łączącym Kraków m.in. z Gdańskiem, Warszawą (CMK), Radomiem, Kielcami, czy Lublinem. Codziennie z dworca korzystają setki pasażerów, którzy udają się w podróż zarówno pociągami Przewozów Regionalnych, jak i pociągami dalekobieżnymi TLK spółki PKP InterCity.

Z uwagi na dobre położenie stacja w Miechowie generuje potoki pasażerów nie tylko z samej okolicy, ale także podróżnych z powiatów położonych obok, m.in. z powiatu olkuskiego, którzy nie mają możliwości skorzystania z bezpośredniego połączenia w

najdalsze rejonu Polski. Niestety zarówno parking, elewacja budynku dworca, poczekalnia oraz podziemny tunel prowadzący do peronów są niezwykle zaniedbane. Stąd konieczność przeprowadzenia w jak najszybszym czasie prac modernizacyjnych. Niezbędne wydaje się także podniesienie krawędzi peronu i remont jego nawierzchni, gdyż obecnie szczególnie starsi podróżni mają trudności przy wsiadaniu do pociągów.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy w planach zarządcy obiektu na rok 2011 przewidywane są prace modernizacyjne dworca kolejowego w Miechowie? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

2. Czy planowany jest remont przejścia podziemnego prowadzącego do peronów? Jaki jest koszt tego przedsięwzięcia? Kiedy zostanie ono wykonane?

3. Czy PKP PLK zamierza wyremontować peron na stacji Miechów, m.in. poprzez podwyższenie krawędzi peronu, tak aby podróżni mogli w komfortowy i bezpieczny sposób wsiadać i wysiadać do i z pociągów?

4. Czy w najbliższym czasie przewiduje się przekazanie samorządowi miasta i gminy Miechów obiektu dworca kolejowego w Miechowie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20760)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności przeprowadzenia modernizacji dworca kolejowego w miejscowości Olkusz**

Dworzec kolejowy w Olkuszu od lat czeka na gruntowną modernizację. Warto podkreślić, że jest to obecnie jedyny czynny dworzec w powiecie olkuskim, w którym pasażerowie mogą zakupić bilety na pociągi osobowe, pospieszne i InterCity. Jednocześnie obiekt od lat nie był remontowany, a dotychczas prowadzono w nim jedynie drobne prace utrzymaniowe, tj. malowanie poczekalni, okien itp. W chwili obecnej niezbędne wydaje się jednak przeprowadzenie kompleksowej modernizacji obiektu. Remont elewacji, wymiana stolarki okiennej, wymiana dachu, modernizacja poczekalni to główne zadania, które powinny jak najszybciej zostać przeprowadzone na olkuskim dworcu. Ponadto konieczne jest także przeprowadzenie remontu kładki nad torami, którą codziennie setki pasażerów przechodzi z okolic dworca na perony.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Kiedy zostanie przeprowadzona kompleksowa modernizacja budynku dworca PKP w Olkuszu? Jaki jest przewidywany zakres modernizacji i jakie są planowane koszty realizacji tych zadań?

2. Jakie wydatki zarządca obiektu planuje przeznaczyć na remont dworca w 2011 r. i na co będą przeznaczone środki?

3. Czy planowane jest ewentualne przekazanie dworca kolejowego w Olkuszu samorządowi miasta i gminy Olkusz? Na jakim etapie jest obecnie kwestia usamorządowienia dworca?

4. Czy w najbliższym czasie planowany jest remont kładki nad torami, którą codziennie podróżni udają się na peron?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20761)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu torów i zwiększenia prędkości pociągów osobowych na linii kolejowej nr 62 Sosnowiec Południowy – Tunel przez Olkusz**

Od kilku lat PKP PLK nie przeprowadzały żadnych większych prac remontowych na odcinku linii kolejowej nr 62 Sosnowiec Płd. – Tunel przez Bukowno, Olkusz, Wolbrom. Kilkanaście lat temu zmodernizowany został na tej linii odcinek torów od Bukowna poprzez Olkusz, Wolbrom do okolic przystanku osobowego w miejscowości Gajówka. Dzięki modernizacji jednego z torów znacząco została podniesiona prędkość rozkładowa dla pociągów. Niestety stale pogarsza się stan drugiego toru na odcinku z Gajówki do Bukowna. Jeszcze kilka lat temu pociągi jeździły tam z prędkością 80–100 km/h obecnie prędkość wynosi ok 50–60 km/h z miejscowymi ograniczeniami. W ubiegłych latach czas przejazdu na odcinku Gajówka–Bukowno wydłużał się praktycznie z każdą zmianą rozkładu o kilka minut.

Podobnie bardzo zła sytuacja ma miejsce na odcinku linii nr 62 Bukowno – Sosnowiec Płd., gdzie pociągi jeżdżą z prędkością 30 km/h. Pokonanie 47 km odcinka pomiędzy stacjami Olkusz a Katowice zajmuje pociągom osobowym uruchamianym przez spółkę Przewozy Regionalne od 76 do 85 minut. Zarządca infrastruktury powinien przygotować plan remontu linii, dzięki któremu przy stosunkowo nie-



wielkich kosztach udałoby się podnieść prędkość do poziomu 70–80 km/h na odcinku Bukowno – Sosnowiec Płd. i 90–100 km/h dla odcinka Gajówka – Bukowno.

Dzięki temu czas przejazdu pociągami byłby konkurencyjny do przejazdu busem, który na linii Olkusz – Katowice jest określony czasowo na ok. 45 min.

Wobec powyższego bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie prace remontowe zamierza wykonać PKP PLK w 2011 r. na linii nr 62 Sosnowiec Płd. – Tunel? Jaki jest przewidywany koszt tych prac oraz co one obejmą?

2. Ile kosztowałyby przeprowadzenie remontu torów, tak aby podnieść prędkość do poziomu 70–80 km/h na odcinku Bukowno – Sosnowiec Płd. i 90–100 km/h dla odcinka Gajówka – Bukowno? Czy przeprowadzenie tych prac ujęto w budżetach na rok 2011 lub planach na rok 2012?

3. Ile wynosi średnia prędkość dla pociągów osobowych na linii kolejowej nr 62 po torze nr 1, a ile po torze nr 2?

4. Czy w bieżącym roku planowane są remonty i modernizacje drogowych przejazdów kolejowych na linii nr 62?

5. Czy PKP PKL wspólnie z PKP LHS zamierza w najbliższym czasie wyremontować przejazd w miejscowości Rabsztyn (droga wojewódzka nr 783 Olkusz – Miechów), który obecnie znajduje się w fatalnym stanie technicznym?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20762)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu dworca kolejowego w Wolbromiu i udostępnienia go podróżnym**

Od kilku miesięcy dworzec kolejowy w Wolbromiu jest zamknięty. Wcześniej poczekalnia dla podróżnych oraz kasa funkcjonowały w określone dni tygodnia w godzinach kursowania pociągów. Pasażerowie oczekujący na pociąg w kierunku Kielc (Sędziszowa/Kozłowa) czy Katowic mogli skorzystać z poczekalni i zakupić bilety zarówno jednorazowe, jak i okresowe (miesięczne) na pociąg spółki Przewozy Regionalne. Obecnie zarówno poczekalnia, jak i kasa są zamknięte, a obiekt niszczeje.

Sytuacja ta sprawia, że niewątpliwie przychody ze sprzedaży biletów w pociągach spółki Przewozy

Regionalne spadają. W wielu przypadkach konduktor lub kierownik pociągu nie jest w stanie wypisać kilkunastu pasażerom biletów – szczególnie w sytuacji gdy pasażerowie udają się do stacji położonych 6–10 km od Wolbromia. Doprowadza to do spadku rentowności połączeń i jest powodem do zawieszania pociągów osobowych na linii kolejowej nr 62.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy istnieje możliwość ponownego otwarcia poczekalni i kasy dla podróżnych na stacji Wolbrom?

2. Czy w planach zarządcy obiektu na rok 2011 przewidywane są prace modernizacyjne dworca kolejowego w Wolbromiu? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

3. Czy w najbliższym czasie przewiduje się przekazanie samorządowi miasta i gminy Wolbrom obiektu dworca kolejowego w Wolbromiu?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20763)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi**

Od kilku tygodni samorządowcy z gmin leżących przy drogach ekspresowych i autostradach podnoszą kwestię dotyczącą zmian przepisów, które nakładają na samorządy ponoszenie opłat za energię elektryczną wykorzystywaną do oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi. Taka sytuacja spowoduje, że część samorządów – szczególnie tych mniejszych lub mniej zamożnych – nie będzie w stanie utrzymać istniejącego oświetlenia ze względu na wysokie koszty.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Ile dotychczas GDDKiA płaciła za oświetlenie autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi?

2. Czy resort we współpracy z innymi ministerstwami zamierza przygotować stosowne przepisy, aby zrekompensować samorządom przynajmniej część poniesionych nakładów na oświetlenie ww. dróg?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20764)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przyznawania zasiłku  
dla bezrobotnych osobom, które skorzystały  
z preferencyjnych warunków opłacania  
składek na ubezpieczenia społeczne  
w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia  
działalności, na podstawie art. 18a ustawy  
o systemie ubezpieczeń społecznych**

Szanowna Pani Minister! Nie jest żadną tajemnicą, że to ludzie młodzi są przyszłością Polski oraz Europy i to w ich rękach spoczywa los przyszłych pokoleń. Dziwi zatem fakt, iż przepisy prawne zamiast ułatwiać im start w dorosłość i dawać wiele możliwości rozwoju są niesprawiedliwe i hamują ich aktywność.

Na podstawie art. 18a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) osoby, które po 24 sierpnia 2005 r. rozpoczęły prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, przez okres 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania tej działalności mogą opłacać składki na ubezpieczenia społeczne od zadeklarowanej przez siebie kwoty, nie niższej jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Przepisy miały zachęcić Polaków do podejmowania samozatrudnienia. Często z takich regulacji korzystają ludzie młodzi. Część firm nie jest jednak w stanie utrzymać się na rynku, także przez wysokie koszty ZUS po ustaniu okresu preferencyjnego. Po upływie 24 miesięcy działalność jako generująca tylko koszty zostaje zlikwidowana, a osoby, które podjęły ryzyko samozatrudnienia, nie tylko pozostają bez dochodów, ale i bez prawa do zasiłku.

Z ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.) wynika, że korzystanie przez przedsiębiorcę z ulgi przewidzianej ustawą oznacza brak ochrony na wypadek bezrobocia w tym okresie, oznacza również uszczuplenie przyszłych uprawnień emerytalnych przedsiębiorcy, jak również obniżenie zasiłków z ubezpieczenia chorobowego i ewentualnych rent z tytułu niezdolności do pracy, gdyby taka niezdolność powstała w okresie 24 miesięcy korzystania przez przedsiębiorcę z ulgi przewidzianej wspomnianą ustawą z 1 lipca 2005 r. W myśl art. 104 ustawy o promocji zatrudnienia składki na Fundusz Pracy ustalone są od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (...), wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę. Oznacza to, iż osoby korzystające ze wspomnianych wyżej możliwości z racji podejmowa-

nia działalności po raz pierwszy czy po 5-letniej przerwie nie płacą składki na Fundusz Pracy.

W związku z przytoczoną sytuacją chciałabym zadać Pani Minister pytanie: Czy ministerstwo ma zamiar podjąć prace, które prowadzić będą ostatecznie do zmiany przepisów w sposób dający odważnym, młodym ludziom większe szanse na rozwój oraz ułatwiają im podjęcie kolejnych działań w przypadku, gdy ich pierwsze starania na drodze zawodowej zakończą się fiaskiem?

Z poważaniem

Poseł Izabela Leszczyńska

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20765)

do ministra finansów

**w sprawie niezgodności polskiego prawa  
akcyzowego z prawem wspólnotowym  
w zakresie alkoholu etylowego**

Szanowny Panie Ministrze! Poprzez niekompatybilność czy wręcz sprzeczność polskiego prawa akcyzowego z prawem wspólnotowym dopuszcza się do omijania niektórych przepisów akcyzowych, co prowadzi do zdecydowanego nadużycia w obrocie alkoholem etylowym. Rzeczony nadużycia mogą prowadzić do miliardowych wręcz strat w budżecie państw Wspólnoty, w tym także i Polski. Cierpią na tym niestety nie tylko cła i podatki, ale także producenci owoców rolnych, producentów wódek i surowców do produkcji biopaliw.

Poprzez niewłaściwe implementowanie prawa krajowego na teren UE wielkich ilości etanolu importowanego w sposób umożliwiający ominięcie podatku i bezwarunkowe zwolnienie z akcyzy. Taki alkohol przedostaje się na rynek europejski i jest przeznaczony do konsumpcji, co nie tylko naraża państwa Wspólnoty na straty finansowe, ale, co ważniejsze, może powodować utratę zdrowia przez jej obywateli. Przykrym faktem jest, że sporządzone przez koordynatora Krajowej Grupy Zadaniowej ds. Wyrobów Alkoholowych w Izbie Celnej w Krakowie oficjalne dokumenty (znane jako „raport Archackiego”) nie przyniosły żadnych zmian, podobnie zresztą jak interwencje ze strony mediów.

Kuriozalnym przepisem jest traktowanie przez polskie prawo zarówno skażonego i nieskażonego alkoholu etylowego za „napój alkoholowy”. Zapis ten jest sprzeczny z prawem UE i prowadzi do utrudnień w egzekwowaniu prawa przez celników czy wręcz pomaga w dokonywaniu oszustw akcyzowych. Prawo

polskie wedle art. 30 obowiązującej ustawy akcyzowej zwalnia bezwarunkowo od akcyzy:

— alkohol etylowy zawarty w olejkach eterycznych, mieszaninach substancji zapachowych stosowanych do wytwarzania artykułów spożywczych i napojów alkoholowych o rzeczywistej mocy alkoholu nieprzekraczającej 1,2% objętości bez względu na jego stężenie (nawet 96%);

— skażony etanol zawarty w importowanych wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia.

Produkcja ze skażeniem ma miejsce poza UE, co powinno wykluczyć zwolnienie z akcyzy. Stanowi to poważne naruszenie art. 27 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r.

Celem zwolnienia z akcyzy na terenie Polski dozwolone jest skażenie alkoholu sposobami nieumieszczonymi w Rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3199/93. Są to przeważnie metody zgłoszone przez inne państwa, a zalicza się do nich metodę trzecią lotewską. Poprzez niezgodność wyżej wymienionego rozporządzenia z dyrektywą Rady 92/83/EWG ułatwia się wypieranie z rynku alkoholu z zapłaconą akcyzą, co powiększa straty państw członkowskich Wspólnoty. Przemysł alkoholu jest nagminnym procederem, a polska Policja niejednokrotnie natknęła się na nielegalne rozlewnie i wytwórnie etanolu przeznaczonego na rynek spożywczy.

Wedle przepisów wykonawczych regulowany jest zarówno zakres, jak i sposób kontrolowania alkoholu objętego zwolnieniem od akcyzy ze względu na przeznaczenie, czyli innymi słowy zwolniony od akcyzy na podstawie art. 32 ustawy o podatku akcyzowym. Nie podlega kontroli natomiast alkohol zwolniony z akcyzy na podstawie art. 30 te same ustawy, co wykorzystują grupy działające nielegalnie.

Nieprawidłowości ulegają pogłębieniu poprzez wprowadzenie polskich organów ustawodawczych w błąd, co do rzeczywistych źródeł i skali pojawiającego się na rynku nielegalnego i nieopodatkowanego akcyzą alkoholu etylowego. Dowodzą tego słowa szefa Służby Celnej oraz podsekretarza stanu w MF Jacka Kapicy:

— „(...) od roku 2007 nie notujemy już przypadków odkażania alkoholu skażonego polskimi skażalnikami, natomiast notujemy przypadki odkażania alkoholu skażalnikami z zagranicy, z innych krajów unijnych, ale najczęściej jest to alkohol, który został tam zgodnie z przepisami zwolniony, wyprowadzony ze składu podatkowego i przywieziony do nas, ale nie w imporcie, tylko w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej” (pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, druk nr 2966, w dniu 28 kwietnia 2010 r.;

— „Zmiana nr 16 ma prowadzić do ograniczenia obrotu alkoholem skażonym w Polsce, ponieważ w Polsce mamy do czynienia z częstym zjawiskiem odkażania skażonego alkoholu, który został wyprodukowany do celów przemysłowych. (...) Ograniczenie produkcji alkoholu skażonego w Polsce spowoduje, że

dostępność skażonego alkoholu zostanie ograniczona” (wypowiedź na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych w dniu 5 maja 2010 r.;

— „Jeśli chodzi o import tzw. spryskiwaczy, monitorujemy tę kwestię. Żaden z przypadków nie został zidentyfikowany jako odkażanie płynu do spryskiwaczy, tylko jako odkażanie alkoholu całkowicie skażonego” (wypowiedź na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych w dniu 20 maja 2010 r.

W związku z powyższym pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy planowane jest podjęcie interwencji mającej na celu ujednoczenie prawa krajowego z prawem obowiązującym w UE?

2. Jakie kroki mogą zostać podjęte celem zaostreżenia kontroli mającej zapobiec przedostawaniu się na rynek nielegalnego alkoholu, przynoszącemu straty w budżecie RP i zagrażającemu zdrowiu obywateli?

Z poważaniem

Posel Izabela Leszczyna

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

#### Interpelacja (nr 20766)

do ministra środowiska oraz ministra zdrowia

#### **w sprawie niekontrolowanego rozsiewu parzącej rośliny zwanej barszczem Sosnowskiego**

Szanowni Panowie Ministrowie! W okresie końcowym PRL sprowadzano z ZSRR na tereny ówczesnych PGR-ów nasiona rośliny zw. barszczem Sosnowskiego. Argumentem był walor bardzo szybkiego przyrostu tej rośliny, a celem – tania pasza dla bydła.

Niestety okazało się, że liście i łodygi tej rośliny mają właściwości parzące i projekt upadł, ale niestety po upadku PGR-ów nastąpił niekontrolowany rozsiew tej rośliny, tworzący jej prawdziwe „zagajniki”.

Kontakt z tym chwastem rosnącym i rozprzestrzeniającym się dziko powoduje trudno gojące się rany jak po najcięższych oparzeniach. W miejscach wygojonych pozostają trwałe ślady – odbarwienia skóry. Miejscowi lekarze biją na alarm, ponieważ ilość osób w ten sposób poszkodowanych zwiększa się z roku na rok.

W związku z tym, że rozprzestrzenianie się tej rośliny w terenach udostępnianych turystycznie (jak np. na Jurze Krakowsko-Częstochowskiej czy w okolicach Zakopanego) będzie powodowało rosnącą ilość oparzeń u nieprzewidywalnej liczby osób, mam pytanie: Czy ministerstwo zamierza podjąć działanie w zakresie omówionego wyżej zagrożenia?



Dokładne informacje o roślinie można znaleźć na stronie internetowej [www.BarszczSosnowskiego](http://www.BarszczSosnowskiego).

Z poważaniem

Poseł Piotr van der Coghén

Warszawa, dnia 1 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20767)

do ministra obrony narodowej  
oraz  
ministra środowiska

**w sprawie ewentualnego zagrożenia  
powodowanego przez smugi kondensacyjne  
tworzone przez samoloty odrzutowe**

Szanowni Panowie Ministrowie! Moich wyborców niepokoją smugi kondensacyjne tworzone na niebie przez samoloty odrzutowe i utrzymujące się tam przez dłuższy czas. Twierdzą, że zawierają one szkodliwe dla zdrowia związki chemiczne zagrażające mieszkańcom regionu, nad którym występują (szczególnie w rejonach lotnisk zarówno cywilnych, jak i wojskowych). Dla przykładu załączam jeden z listów pisany przez pana Ł. R. szeroko opisujący powyższe zagadnienie\*).

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Czy opisywane zjawisko jest groźne dla środowiska lub bezpieczeństwa mieszkańców?

Z poważaniem

Poseł Piotr van der Coghén

Warszawa, dnia 1 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20768)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia wysokości środków  
Funduszu Pracy przeznaczonych  
na realizację programów rynków pracy  
oraz aktywnych form przeciwdziałania  
bezrobociu w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Lubuskie samorządy w przesyłanych do mnie pismach wyrażają swoje negatywne stanowisko wobec obniżenia środków Funduszu Pracy, których zmniejszenie zostało zaplanowane w ustawie budżetowej na rok 2011. Wskazują, że ob-

\*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

cięcie do wysokości 1/3 planu z 2010 r. uniemożliwi dalszy rozwój powiatów i jego mieszkańców. Tym samym ograniczy lokalizację nowych przedsięwzięć, tworzenie miejsc pracy i dalszy rozwój firm, a także możliwości podniesienia kwalifikacji zawodowych. W konsekwencji doprowadzi do wzrostu bezrobocia. Wiele powiatów nie będzie mogło realizować ustawowych zadań w zakresie polityki rynku pracy ze względu na zaciągnięte jeszcze w 2010 r. zobowiązania finansowe.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo przewiduje możliwość przekazania dodatkowych środków finansowych urzędом pracy, które ze względu na zaciągnięte zobowiązania finansowe nie będą mogły w bieżącym roku podjąć się realizacji aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

2. Jaka jest opinia Pani Minister o poruszonym zagadnieniu?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 15 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20769)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego  
dla opiekunów osób niepełnosprawnych,  
które pozostają w związku małżeńskim**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.) świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z pracy zarobkowej przysługuje tylko krewnym sprawującym opiekę nad osobą niepełnosprawną niepozostającą w związku małżeńskim. Bardzo często jednak osoba niepełnosprawna jest w związku małżeńskim również z osobą niepełnosprawną i oboje wymagają stałej opieki. W świetle obowiązującego prawa opiekunom tych osób nie przysługuje to świadczenie pielęgnacyjne, pomimo że nakład pracy i opieki nad tymi osobami jest dwukrotnie większy. W opinii wielu środowisk jest to wyraźna nierówność wobec prawa oraz naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej. Podczas posiedzenia Sejmu w dniu 6 maja 2010 r. w trakcie odpowiedzi na pytania w sprawach bieżących pan minister Jarosław Duda powiedział, że w istocie świadczenie pielęgnacyjne w swym pierwotnym założeniu miało dotyczyć opiekunów dzieci niepełnosprawnych. Pan minister wyraził jednak pogląd, że rodzinom osób niepełnosprawnych na pewno należy

się szczególne wsparcie, jednak nie w postaci świadczenia pielęgnacyjnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi zapytaniami:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje stworzyć nowy produkt lub nową formułę nadania analogicznego świadczenia dla opiekunów osób niepełnosprawnych, które pozostają w związku małżeńskim?

2. Czy w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej toczą się prace nad nowelizacją ustawy o świadczeniach rodzinnych, zmieniające w tym zakresie sytuację niepełnosprawnych osób, które pozostają w związku małżeńskim?

3. Jaka jest opinia Pani Minister o poruszonych zagadnieniach?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20770)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zniesienia refundacji  
wynagrodzenia uczniów szkolonych  
przez rzemieślników**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 77 poz. 518) oraz zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1601) pracodawca, który zamierza zatrudnić młodocianych, może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń wypłacanych nieletnim oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń. Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą zalicza się m.in. wynagrodzenia i obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących szkolenie, koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia, w tym koszty zakwaterowania oraz inne wydatki bieżące.

Przedmiotowa forma przygotowania zawodowego, które polega na organizacji nauki zawodu w zakładzie pracy, znajduje uznanie wśród pracodawców oraz do niedawna resortu edukacji. Wskazana jest także w dokumentach Komisji Europejskiej jako forma osiągnąca dobre efekty. Tymczasem w chwili obecnej Komenda Główna Ochotniczych Hufców Pracy – refundująca wskazane wyżej koszty – wstrzymała podpisywanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach. Jako przyczynę podnosi się brak środków finansowych oraz decyzję Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. W konsekwencji spowoduje to ogra-

niczenie ofert pracy oraz gwałtowne zmniejszenie ilości nowych miejsc pracy dla bezrobotnych. Nie sposób nie wspomnieć także o ograniczeniu dostępu do edukacji małoletnich czy zmniejszeniu w przyszłości liczby wyspecjalizowanej kadry.

W przedmiotowej sprawie otrzymałem oświadczenie Cechu Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Dębicy, w którym zawarty jest apel o przywrócenie stanu rzeczy sprzed września 2010 r.

CRiP wskazuje szereg argumentów dla podtrzymania swojego stanowiska. Niewątpliwie rzemiosło jest najtańszą formą zdobycia zawodowych umiejętności, gdyż praktyczna nauka zawodu odbywa się bezpośrednio w zakładach pracy. Po reformie edukacyjnej likwidującej wiele szkół zasadniczych cechy rzemiosł stały się jedynym miejscem praktycznej nauki zawodu. Dodatkowo – jak podkreślają przedsiębiorcy – brak refundacji to ogromny wzrost kosztów dla małych firm, które są trzonem gospodarki polskiej, a także mają bardzo duży udział w tworzeniu budżetu państwa. Pracodawcy utrzymują, iż w chwili obecnej zawarli z uczniami umowy o pracę w świetle do niedawna obowiązujących przepisów refundacji części kosztów przez OHP. Nadmieniam tylko, że w krajach Europy Zachodniej – jak poinformował mnie Cech Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Dębicy – pracodawcy szkolący młodzież mają szereg ulg i przywilejów. Niestety zachodzi obawa, iż jeśli nie będzie częściowej choćby refundacji kosztów utrzymania, to pracodawcy, będący jednocześnie nauczycielami, zaprzestaną dalszego kształcenia przyszłych rzemieślników. Ucierpi na tym gospodarka narodowa, gdyż w przyszłości może zabraknąć młodych i dobrze wyszkolonych kadr rzemieślniczych.

W związku z powyższym uprzejmie pytam Panią Minister:

1. Jakie są przyczyny odmowy przez Komendę Główną OHP i resort pracy i polityki społecznej refundacji wynagrodzenia i składek ZUS-owskich?

2. Czy z cechami rzemiosł przeprowadzono konsultacje społeczne dotyczące przedmiotowej sprawy?

3. Co z pracodawcami, którzy już podpisali umowy z uczniami?

4. Czy ministerstwo wraz z resortem edukacji planuje zmiany w szkolnictwie zawodowym i ewentualnie w jakim kierunku?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemysł, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20770)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zniesienia refundacji  
wynagrodzenia uczniów szkolonych  
przez rzemieślników**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 (Dz. U. Nr 77, poz. 518) oraz zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2008r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1601) pracodawca, który zamierza zatrudnić młodocianych, może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń wypłacanych nieletnim oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń. Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą zalicza się m.in. wynagrodzenia i obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących szkolenie, koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia, w tym koszty zakwaterowania oraz inne wydatki bieżące.

Przedmiotowa forma przygotowania zawodowego, która polega na organizacji nauki zawodu w zakładzie pracy, znajduje uznanie wśród pracodawców oraz do niedawna resortu edukacji. Wskazana jest także w dokumentach Komisji Europejskiej jako forma osiągająca dobre efekty.

Tymczasem w chwili obecnej Komenda Główna Ochronniczych Hufców Pracy – refundująca wskazane wyżej koszty – wstrzymała podpisywanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach. Jako przyczynę podnosi się brak środków finansowych oraz decyzję ministerstwa pracy i polityki społecznej. W przedmiotowej sprawie otrzymałem oświadczenie Cechu Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Dębicy, w którym zawarty jest apel o przywrócenie stanu rzeczy sprzed września 2010 r. CRiP wskazuje szereg argumentów dla podtrzymania swojego stanowiska. Niewątpliwie rzemiosło jest najtańszą formą zdobycia zawodowych umiejętności, gdyż praktyczna nauka zawodu odbywa się bezpośrednio w zakładach pracy. Po reformie edukacyjnej likwidującej wiele szkół zasadniczych cechy rzemiosł stały się jedynym miejscem praktycznej nauki zawodu. Dodatkowo – jak podkreślają przedsiębiorcy – brak refundacji to ogromny wzrost kosztów dla małych firm, które są trzonem gospodarki polskiej, a także mają bardzo duży udział w tworzeniu budżetu państwa. Pracodawcy utrzymują, iż w chwili obecnej zawarli z uczniami umowy o pracę w świetle do niedawna obowiązujących przepisów o refundacji części kosztów przez OHP. Nadmieniam tylko, że w krajach Europy Zachodniej – jak poinformował mnie Cech Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Dębicy – pracodawcy szkolący młodzież mają szereg ulg i przywilejów. Niestety zachodzi obawa, iż jeśli nie będzie częściowej choćby refundacji kosztów utrzymania, to pracodawcy, bę-

dący jednocześnie nauczycielami, zaprzestaną dalszego kształcenia przyszłych rzemieślników. Ucierpi na tym gospodarka narodowa, gdyż w przyszłości może zabraknąć młodych i dobrze wyszkolonych kadr rzemieślniczych.

W związku z powyższym uprzejmie pytam Panią Minister:

1. Czy resortowi edukacji znane są problemy cechów rzemiosł w przedmiotowej sprawie?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej wraz z resortem pracy i polityki społecznej planuje zmiany w szkolnictwie zawodowym i ewentualnie w jakim kierunku?

Z szacunkiem

Poseł Marek Rząsa

Przemysław, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20771)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ustawy o kierujących pojazdami**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o kierujących pojazdami ma wejść w życie za rok. Niewątpliwie w przedmiotowym akcie normatywnym zawartych jest wiele dobrych rozwiązań w znaczący sposób poprawiających bezpieczeństwo na polskich drogach. Nowelizacja przedmiotowej ustawy ma w zamyśle podwyższyć także jakość kształcenia przyszłych kierowców.

W przedmiotowym akcie prawnym zostały wprowadzone uregulowania dotyczące ośrodków szkolenia kierowców. Otóż wedle nowych przepisów kursanci na prawo jazdy będą mogli zaliczyć teorię przez Internet w systemie tzw. e-learningu. Jednocześnie tylko nieliczne ośrodki szkolenia kierowców będą mogły przeprowadzać wspomniane egzaminy w taki właśnie sposób. Bowiem, stosownie do przepisów ustawy, z takiego zapisu skorzystają wyłącznie te z nich, które szkołą kierowców we wszystkich kategoriach: A, B, C i D i w związku z tym muszą dysponować co najmniej po jednym samochodzie osobowym, motocyklu, autobusie i ciężarówce. Ponadto samochody i motocykle nie mogą być starsze niż 5 lat, ciężarówki – 7 lat, a autobusy – 12 lat.

W Polsce jest niewiele ośrodków szkolących kierowców, które na obecną chwilę posiadają w dyspozycji i użytkowaniu wszystkie rodzaje pojazdów mechanicznych wprowadzonych literalnie przez nowelizację ustawy. Zdecydowana większość podmiotów szkolących przyszłych kierowców to małe, przeważnie jednoosobowe firmy prowadzące działalność gospodarczą, dysponujące często jednym pojazdem, najczęściej samochodem osobowym. Ustawowy zapis wymagający od ośrodków posiadania także motocykli, autobusów oraz ciężarówek spowoduje, że kur-



sanci decydujący się na szkolenie w małej firmie utracą możliwość zdawania egzaminu teoretycznego metodą e-learningu. Taki zapis może w konsekwencji zmuszać małe, funkcjonujące od wielu lat, wyspecjalizowane podmioty gospodarcze albo do zamknięcia działalności, albo do zakupu kolejnych pojazdów mechanicznych, co – jak utrzymują instruktorzy – stanowi ogromny wydatek, niewspółmierny do osiągniętych przychodów.

W świetle nowych, choć jeszcze nieobowiązujących przepisów pojawiają się uzasadnione obawy o praktyki monopolistyczne największych ośrodków szkolenia kierowców. Dodatkowo nasuwa się pytanie dotyczące zgodności ustawy z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, a także z ustawą o swobodzie gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych kwestii i stosowne odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy przedmiotowy akt normatywny był w toku prac legislacyjnych konsultowany z organizacjami zrzeszającymi ośrodki szkolenia kierowców i jaka była ich opinia dotycząca projektu nowelizacji ustawy?

2. Czy przedmiotowa ustawa uzyskała pozytywną opinię Biura Analiz Sejmowych w świetle zgodności z ustawą zasadniczą, ustawą o swobodzie działalności gospodarczej oraz dyrektywami Wspólnoty Europejskiej?

3. Czy resort planuje ewentualną nowelizację ustawy w zakresie e-learningu?

Z poważaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 17 lutego 2011 r.

### Interpelacja (nr 20772)

do ministra infrastruktury

#### w sprawie zmian w rządowym programie „Rodzina na swoim”

Szanowny Panie Ministrze! Z dużym niepokojem przyjąłem projekt nowelizacji ustawy normującej program „Rodzina na swoim”. Wbrew nadziejom wielu osób przyjęty przez rząd projekt zmian ma przynieść jedynie jego ograniczenia. Nie będzie można kupić mieszkania używanego, limit cen zostanie obniżony o ponad 21%, a z dopłat nie będą mogły korzystać osoby prowadzące jednoosobowe gospodarstwa domowe, czyli tzw. single.

Wszystkie przyjęte zmiany ograniczą strumień publicznych pieniędzy kierowanych na rynek mieszkaniowy.

Ogromne kontrowersje budzi we mnie ograniczenie dopłat tylko do mieszkań na rynku pierwotnym.

Wpłyne to bardzo negatywnie na sytuację na rynku mieszkań używanych. Obecnie aż 60% kredytów udzielanych było właśnie dla wsparcia takich transakcji. Fakt, że zakup mieszkania będzie możliwy tylko na rynku pierwotnym, przyczyni się niewątpliwie do wzmocnienia pozycji deweloperów. Wstrzymanie dopłat do zakupu mieszkań używanych uderzy głównie w najbiedniejszych, których po prostu nie stać na zakup drogiego, nowego lokalu.

W sprzeczności z interesem przeciętnej rodziny pozostaje też proponowana obniżka limitów cen nieruchomości, które będzie można kupić na kredyt z dopłatą. Analiza sytuacji na pierwotnym rynku nieruchomości w największych miastach w Polsce prowadzi do wniosku, że po obniżeniu limitu trudno będzie uzyskać dopłatę na lokal o powierzchni poniżej 75 m<sup>2</sup>. Oznacza to, że znowu ustawa ta ograniczy możliwość uzyskania dopłaty przeciętnym, niezbyt bogatym nabywcom, którzy poszukują właśnie mniejszych mieszkań. Obniżenie limitu ograniczy pulę mieszkań kwalifikujących się do dopłat.

Projekt ustawy zupełnie pomija osoby samotne, które pierwotnie miały zostać do programu dołączone. Nowe normy uniemożliwiają singlom uzyskanie dopłaty na zakup mieszkania. Wielu osobom zamyka to drogę do nabycia własnego lokalu i często założenia rodziny. Nieobjęcie osób samotnych projektem „Rodzina na swoim” jest przejawem dyskryminacji. A często powodem, dla którego młodzi ludzie odkładają założenie rodziny, poczęcie dziecka, jest to, że nie mają własnego mieszkania.

Proponowany projekt zmian nabija kabzę deweloperom i podwyższa ceny mieszkań. Pozostaje w sprzeczności z prorodzinną polityką państwa. Chroni bowiem interesy bogatych i im ułatwia zakup drogiego i dużego mieszkania na rynku pierwotnym. Utrudnia przeciętnym rodzinom zakup taniego, mniejszego mieszkania na rynku pierwotnym i wtórnym.

Istnieje duża obawa, że nowelizacja projektu „Rodzina na swoim” spowoduje paraliż na rynku nieruchomości. Ograniczy przyrost naturalny i liczbę zawieranych małżeństw. Młodzi ludzie nie będą bowiem mieli szansy na zakup własnego mieszkania. Apeluję więc o ponowną, dogłębną analizę proponowanych zmian.

Równocześnie kieruję do Pana Ministra pytania:

1. W jaki sposób ministerstwo chce wspomóc wtórny rynek nieruchomości i ułatwić zakup takich mieszkań biedniejszym nabywcom?

2. Z jakimi propozycjami wyjdzie ministerstwo do osób samotnych, aby ułatwić im zakup mieszkania i rozpoczęcie samodzielnego życia oraz założenie rodziny?

3. Jakie preferencje planuje ministerstwo dla tych, których stać na zakup tylko małego mieszkania?

4. Czym ministerstwo argumentuje zmianę w przepisach funkcjonowania programu „Rodzina na swoim”?

5. Czy wprowadzenie ograniczenia do kupna mieszkań tylko na rynku pierwotnym nie spowoduje zmniejszenia zainteresowania tym programem?

6. Czy i w jaki sposób resort zamierza doprecyzować przepisy dotyczące limitów cenowych oraz powierzchni lokali?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20773)

do ministra gospodarki

**w sprawie wyeliminowania dyskryminacji energochłonnych branż polskiego przemysłu, w tym przemysłu chemicznego, w zakresie podatku akcyzowego od energii elektrycznej na rynku UE**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie bardzo istotnej dla konkurencyjności polskich przedsiębiorstw przemysłowych, a dotyczącej zasad opodatkowania energii elektrycznej podatkiem akcyzowym, dyskryminującym polskie przedsiębiorstwa w porównaniu z przedsiębiorstwami innych krajów Unii Europejskiej, których rządy wprowadziły zwolnienia z płatności akcyzy od energii elektrycznej dla odbiorców energochłonnych branż przemysłu.

Dyrektywa 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ma na celu ujednoczenie na obszarze Unii Europejskiej zasad opodatkowania energii elektrycznej podatkiem akcyzowym. Dyrektywa ta daje możliwość całkowitego zwolnienia energii elektrycznej stosowanej w procesach energochłonnych z podatku akcyzowego, umożliwia państwom członkowskim UE przyznawanie zwolnień lub obniżki w poziomach opodatkowania bezpośrednio, poprzez zróżnicowaną stawkę albo przez jego refundowanie, oraz daje państwom członkowskim UE możliwość stosowania obniżki podatku dotyczącego energii elektrycznej dla zakładów energochłonnych.

Polskie prawo nie uwzględnia tych możliwości, co obniża konkurencyjność krajowych producentów energochłonnych branż polskiego przemysłu, a z możliwości wynikających z dyrektywy korzystają inne kraje UE.

Z dostępnych informacji wynika, że polskie przedsiębiorstwa prowadzące energochłonną produkcję (m.in. przemysł chemiczny) płacą za energię elek-

tryczną najwięcej w Unii Europejskiej. Firmy niemieckie płacą o 22 euro za 1 MWh mniej niż polskie, a hiszpańskie o 40 euro za 1 MWh mniej niż polskie. Ma to kolosalny wpływ na konkurencyjność energochłonnych branż polskiego przemysłu, tym bardziej że podatek akcyzowy od energii elektrycznej jest istotnym elementem kosztowym. Przykładowo stawka podatku akcyzowego dla odbiorców przemysłowych wynosi w Niemczech 12,60 euro za 1 MWh, a przemysł energochłonny płaci jedynie 0,62 euro za 1 MWh. Uważam, że polskiej gospodarki nie stać na utrzymywanie nadal jednej z najwyższych stawek podatku akcyzowego od energii elektrycznej. Stanowi to zagrożenie dla polskich przedsiębiorstw i miejsc pracy, ale również może narazić budżet państwa na wielomilionowe koszty z tytułu przegranych sporów w Europejskim Trybunale Sprawiedliwości i w konsekwencji do zwrotu akcyzy zapłaconej nienależnie przez producentów. Warto uwzględnić fakt, że jeżeli branży chemicznej stanowiącej 10% wartości przemysłu, zatrudniającej ponad 288 tys. pracowników oraz odprowadzającej do budżetu państwa i budżetów samorządów ponad 10 mld zł w postaci podatków i opłat ma grozić zapaść i likwidacja spółek ze względu na pogarszającą się konkurencyjność z powodu rosnących cen energii, jednego z podstawowych czynników stanowiących o opłacalności produkcji, to warto zastosować zmniejszony podatek akcyzowy od energii elektrycznej, aby budżety państwa i samorządów nie utraciły dochodów od tych przedsiębiorstw, uwzględniając fakt, że podatek akcyzowy od przedsiębiorstw branży chemicznej w dochodzie budżetu państwa stanowi tylko ułamek kwoty 2,6 mld zł pochodzącej od wszystkich spółek przemysłowych.

W związku z powyższym i z rosnącymi w Polsce nieproporcjonalnie szybko kosztami energii elektrycznej oraz zmniejszającą się konkurencyjnością polskich przedsiębiorstw, które nie mogą sprostać chronionym przez krajowe polityki energetyczne unijnym konkurentom, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Pan Minister dostrzega problem dostrzeżony już przez wiele europejskich rządów, które aktywnie wspierają branże energochłonne poprzez zmiany w polityce energetycznej?

2. Czy aktualnie są prowadzone w Ministerstwie Gospodarki prace nad zmianą polskiego prawa uwzględniające możliwości wynikające z dyrektywy 2003/96/WE z dnia 23 października 2003 r., które pozwolą polskim przedsiębiorstwom prowadzącym energochłonną produkcję konkurować na równych zasadach z przedsiębiorstwami innych krajów UE?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20774)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie egzekwowania zakazu palenia  
papierosów**

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 15 listopada 2010 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 8 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 81, poz. 529). W wyniku powyższej nowelizacji znacznemu rozszerzeniu uległ katalog miejsc, w których zabronione jest palenie tytoniu oraz wyrobów tytoniowych. Największe znaczenie praktyczne ma zakaz palenia papierosów w lokalach gastronomicznych i rozrywkowych, jak puby, kluby czy restauracje.

Pomimo kar, jakimi obwarowane jest naruszenie wspomnianych zakazów, regularnie można napotkać przypadki ich łamania. Właściciele niektórych lokali dają faktyczne przyzwolenie na palenie tytoniu, licząc na zyski ze strony osób palących. Otrzymuję wiele informacji ze strony osób skarżących się na brak przestrzegania nowo wprowadzonych norm. Faktem jest, że znowelizowane przepisy mogły wydawać się wielu osobom zbyt daleko idące, jednak upłynął już wystarczająco długi czas, aby zarówno właściciele lokali, jak i ich klienci przyzwyczaili się do nowo obowiązujących regulacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy podległe ministerstwu służby, w szczególności Policja, kontrolują przestrzeganie zakazów, o których mowa powyżej?

2. Czy ministerstwo dysponuje danymi, jaka liczba postępowań była lub jest prowadzona w związku z naruszeniem tych zakazów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 7 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20775)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nauczania języków obcych  
w gimnazjach**

Szanowna Pani Minister! Z niepokojem przyjąłem informacje dotyczące raportu Ministerstwa Edukacji Narodowej, z którego wynika, że co czwarta szkoła gimnazjalna nie stwarza uczniom dobrych

warunków do kontynuacji nauki języka obcego. W świetle obowiązujących przepisów gimnazja mają obowiązek zapewnienia uczniom możliwości kontynuowania nauki języka, którego uczyli się w szkole podstawowej. Ponadto, aby dostosować poziom nauczania do poziomu już posiadanej wiedzy, uczniowie powinni być dzieleni na grupy według poziomów zaawansowania.

Jak wynika ze wspomnianego raportu, zdecydowana większość gimnazjów wywiązuje się z obowiązku zapewnienia kontynuacji nauki języka. Niestety jedna czwarta szkół nie realizuje obowiązku podziału na grupy zaawansowania. Jak wskazują dyrektorzy powyższych placówek, przyczyną wskazanego stanu rzeczy są trudności kadrowe i organizacyjne.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy według wiedzy ministerstwa możliwości kadrowe szkół gimnazjalnych pozwalają na realizację obowiązku tworzenia grup zaawansowania we wszystkich takich szkołach?

2. Czy ministerstwo podejmuje działania w celu wdrożenia obowiązku tworzenia grup zaawansowania w życie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20776)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przesyłania reklam gier losowych  
przez operatorów telefonii komórkowej**

Szanowny Panie Premierze! Docierają do mnie regularnie informacje ze strony osób skarżących się na działania przedsiębiorców, prowadzących działalność telekomunikacyjną w zakresie telefonii komórkowej. Osoby korzystające z telefonów komórkowych otrzymują regularnie w formie krótkich wiadomości tekstowych (SMS) propozycje wzięcia udziału w różnego rodzaju grach losowych, loteriach lub konkursach z nagrodami.

Tym, co budzi moje wątpliwości, jest sposób sformułowania wielu spośród takich reklam. W części z nich jest zawarta sugestia, że adresat już wygrał cenną nagrodę i jest proszony o dopełnienie formalności w celu jej odebrania. Inne reklamy posługują się z kolei językiem oficjalnym, sugerując, że nadawcą wiadomości jest organ urzędowy, na którego wezwanie adresat powinien odpowiedzieć.



O ile świadomy, ostrożny konsument jest w stanie dotrzeć do odpowiednich informacji i ocenić je w sposób właściwy, to ofiarą opisanych praktyk padają często osoby starsze lub niedoświadczone w posługiwaniu się nowoczesnymi technologiami. Są to jednocześnie osoby, które zwykle nie posiadają dostatecznych sił i środków na dochodzenie swoich praw.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo lub podległe mu organy kontrolowały zgodność z prawem opisanych praktyk?
2. Czy ministerstwo prowadzi lub planuje działania zmierzające do ochrony konsumentów przed powyższymi działaniami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20777)

do ministra finansów

**w sprawie zasad prowadzenia egzekucji  
administracyjnej przez miasta**

Szanowny Panie Ministrze! W świetle obowiązujących przepisów dotyczących egzekucji administracyjnej miasta w Polsce mają zróżnicowane uprawnienia. Tylko czterdzieści sześć z nich posiada uprawnienia organu egzekucyjnego. Pozostałe w celu egzekwowania należności muszą korzystać z pośrednictwa urzędów skarbowych.

Jak wskazują przedstawiciele samorządów mniejszych miast brak powyższych uprawnień przekłada się na niższą ściągalskość wierzytelności, a przez to niższe wpływy do lokalnych budżetów. W rezultacie niniejsze miasta znajdują się w gorszej sytuacji, tracąc możliwości rozwoju i poprawy swojej sytuacji względem metropolii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje danymi dotyczącymi związku pomiędzy posiadaniem uprawnień organu egzekucyjnego a ściągalskością danin publicznych?
2. Czym uzasadnione jest zróżnicowanie sytuacji prawnej miast w zależności od ich wielkości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20778)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przepisów regulujących  
odszkodowania dla podróżnych  
korzystających z usług kolei**

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymuję liczne informacje ze strony pasażerów próbujących dochodzić swoich praw w związku z niewłaściwym świadczeniem usług przez przewoźników kolejowych. Najczęściej powoływaną podstawą niezadowolenia tych osób są opóźnienia pociągów. Wiele z nich dotyczy również niezgodności warunków przewozu z umową, w szczególności braku w pociągu miejsca, na które została dokonana rezerwacja, lub rezerwowanie tego samego miejsca dla kilku osób jednocześnie. Rezultatem jest konieczność podróżowania w złych warunkach nawet przez wiele godzin, co wiąże się z niedogodnościami natury zarówno fizycznej, jak i psychicznej.

W obecnym stanie prawnym klienci kolei mają bardzo niewielkie możliwości uzyskania jakiegokolwiek rekompensaty, nawet jeżeli umowa została wykonana w sposób rażąco niezgodny z umową i przepisami prawa. Pasażerowie nie ponoszą zwykle szkód materialnych, a odpowiedzialności za szkody niematerialne przepisy nie przewidują.

W rezultacie przewoźnicy nie dokładają należytej staranności, aby wykonywać umowy w sposób właściwy. Konkurencja na rynku przewozów pasażerskich wydaje się być niewystarczająca, aby rozwiązać powyższy problem przy pomocy mechanizmów rynkowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zdaniem ministerstwa obowiązujące przepisy zapewniają w wystarczającym stopniu możliwość dochodzenia odszkodowań przez klientów korzystających z przewozów kolejowych?
2. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość dokonania zmian w obowiązujących przepisach w sposób zwiększający uprawnienia pasażerów?
3. Czy ministerstwo w szczególności dopuszcza możliwość dokonania zmian polegających na możliwości dochodzenia odszkodowania za doznane szkody niematerialne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a  
(nr 20779)

do ministra zdrowia

**w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń  
pielęgniacyjnych w projekcie rozporządzenia  
ministra zdrowia w sprawie świadczeń  
gwarantowanych z zakresu podstawowej  
opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. 2003 Nr 221, poz. 2199; Dz. U. 2004 Nr 210, poz. 2135; Dz. U. 2005 Nr 48, poz. 446; Dz. U. 2006 Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Panią Minister o rozszerzenie o dodatkowe świadczenia pielęgnacyjne zakresu świadczeń gwarantowanych w projekcie rozporządzenia ministra zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej.

Uzasadnienie: Pielęgniarki i położne realizujące świadczenia zdrowotne w podstawowej opiece zdrowotnej w woj. świętokrzyskim zwróciły się do mojego biura poselskiego z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie uwzględnienia zgłoszonych przez nie uwag do projektu rozporządzenia z dn. 29 sierpnia 2009 r. ministra zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej. W oparciu o swoją długoletnią praktykę zawodową i zdobyte doświadczenia w zawodach pielęgniarki i położnej zwracają uwagę na szereg dobrych rozwiązań w obecnie funkcjonującym systemie oraz wskazują te obszary podstawowej opieki zdrowotnej, które wymagają dopracowania.

Obecnie obowiązujące przepisy nie gwarantują pacjentom możliwości korzystania ze świadczeń pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej w miejscu zamieszkania, ograniczają możliwość korzystania ze świadczeń zabiegowych w gabinecie zabiegowym lekarza POZ. Brak jest jednoznacznej interpretacji w zakresie zadań możliwych do realizacji w gabinecie pielęgniarki i w gabinecie zabiegowym lekarza POZ. Od lat lekarze POZ otrzymują środki finansowe na organizację pobierania i transportu próbek do badań laboratoryjnych. Jakość badań laboratoryjnych realizowanych w tym systemie jest zagwarantowana i jest na wysokim poziomie, więc nie ma uzasadnienia wprowadzenia w nim jakichkolwiek zmian. Natomiast matki i dzieci nie mają zagwarantowanej możliwości skorzystania w ciągu 48 godzin od zgłoszenia pierwszej wizyty patronażowej położnej środowiskowej. Ponadto nasuwa się potrzeba wprowadzenia częstszych, minimum czterech, tj. raz na kwartał wizyt patronażowych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej u dzieci do 12. miesiąca życia. W szkołach występuje poważny brak dostępności dzieci i mło-

dzieży do świadczeń pielęgniarki środowiska nauczania i wychowania.

Istotnym utrudnieniem w dostępności dzieci i młodzieży do świadczeń pielęgniarki środowiska nauczania i wychowania jest brak w szkołach i na ich terenie gabinetów pomocy przedlekarskiej. Pracę pielęgniarki środowiska nauczania i wychowania utrudnia również brak możliwości samodzielnego dostosowania harmonogramu czasu pracy pielęgniarki środowiska nauczania i wychowania do liczby szkół, uczniów i planu lekcji.

W celu zagwarantowania niezakłóconej dostępności do świadczeń zdrowotnych oraz poczucia bezpieczeństwa zdrowia obywateli, bez względu na ich wiek, w projektowanym rozporządzeniu powinny znaleźć się przepisy porządkujące ten ważny obszar podstawowej opieki zdrowotnej.

Mając na uwadze powyżej opisane niedociągnięcia w systemie podstawowej opieki zdrowotnej, proszę Panią Minister o podjęcie działań w celu ich wyeliminowania oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy podejmie Pani działania w celu zagwarantowania pacjentom:

- możliwości korzystania ze świadczeń pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej (środowiskowo-rodzinnej) w miejscu zamieszkania pacjenta lub jego rodziny,

- niczym nieograniczonej możliwości korzystania ze świadczeń zabiegowych w gabinecie zabiegowym lekarza podstawowej opieki zdrowotnej,

- zapewnienia jednoznacznej interpretacji w zakresie zadań możliwych do realizacji w gabinecie pielęgniarki/położnej podstawowej opieki zdrowotnej i w gabinecie zabiegowym lekarza podstawowej opieki zdrowotnej,

- wysokiej jakości badań laboratoryjnych poprzez pozostawienie organizacji ich pobrania i transportu w gestii świadczeniodawcy, który od lat otrzymuje na ten cel środki finansowe z NFZ czyli lekarza POZ,

- dzieciom do 12. miesiąca życia częstszych, minimum czterech, tj. 1 raz na kwartał, wizyt patronażowych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej,

- dzieciom i młodzieży szkolnej dostępności do świadczeń pielęgniarki środowiska nauczania i wychowania w każdej szkole w gabinecie pomocy przedlekarskiej lub innym pomieszczeniu na terenie szkoły,

- matce i dziecku uzyskanie pierwszej wizyty patronażowej położnej środowiskowej do 48 godzin od zgłoszenia,

- możliwości samodzielnego dostosowania harmonogramu czasu pracy pielęgniarkom środowiska nauczania i wychowania z uwzględnieniem liczby szkół, uczniów i planu lekcji?

2. Z jakich źródeł, w jakiej wysokości i wg jakich zasad samorządy będące organami założycielskimi dla placówek oświatowych mogą pozyskać środki finansowe na urządzenie i wyposażenie gabinetów pomocy przedlekarskiej?

3. Czy w budżecie państwa na 2011 r. zostały zabezpieczone środki finansowe na gabinety lekarskie i stomatologiczne w szkołach?

4. Jakie wobec szalejącej wśród polskich dzieci i młodzieży próchnicy w uzębieniu podjęła Pani działania organizacyjne i finansowe, aby ograniczyć to zjawisko w naszym kraju?

Wnoszę o poinformowanie mnie o podjętych przez Panią Minister decyzjach w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20780)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie realizacji projektu ASEKU  
odnoszącego się do bezpieczeństwa  
osobistego ludzi i zabezpieczenia ich działań**

Szanowny Panie Ministrze! Kwestia bezpieczeństwa i ochrony przed zagrożeniami jest w dobie społeczeństwa informacyjnego bardzo popularna. Zbędnym dowodzić, że wachlarz potencjalnych zagrożeń nie tylko dla naszego życia, zdrowia, ale także codziennych działań jest szeroki. W związku z tym pragnę zapoznać Pana Ministra z założeniami projektu ASEKU, które odnoszą się bezpośrednio do bezpieczeństwa osobistego i mogą obniżyć poziom ryzyka, na jakie jesteśmy każdego dnia narażeni.

Projekt w celu podniesienia poziomu bezpieczeństwa i zabezpieczenia działań poszczególnych osób wykorzystuje proste rozwiązanie kojarzące konto mailowe z urządzeniem mobilnym. Jest to sposób na polepszenie bezpieczeństwa z wykorzystaniem platformy teleinformatycznej. Ma on umożliwić użytkownikom umieszczenie na swoim koncie w systemie wszelkich informacji w postaci tekstowej, głosowej, zdjęć, filmów, nagrań, które mogą mieć z jakichkolwiek powodów znaczenie dla danej osoby w kwestii jej bezpieczeństwa. Jak informuje autor projektu, dane mogą być umieszczane poprzez sieć oraz z innych urządzeń mobilnych, w tym telefonu. Informacje zawarte na danym koncie mogą być dostępne dla osób trzecich na warunkach określonych przez właściciela. Oczywiście wszelkie dane mogą być na bieżąco (biorąc pod uwagę możliwość wykorzystania urządzeń mobilnych) modyfikowane, usuwane, aktualizowane. Warto nadmienić, że sama uwaga o zamieszczeniu informacji dotyczącej konkretnej sprawy czy osoby może spełniać funkcję ochrony poprzez zapobieganie. Tym samym projekt odnosi się do kwestii szeroko rozumianego bezpieczeństwa. Z jego rozwiązań mogą korzystać: młodzież i rodzice, przedsiębiorcy w sytuacjach biznesowych, kierowcy pomagający nieznanym na drodze, osoby sporządzające testament, pragnące poinformować rodzinę np. o konieczności odrzucenia spadku. Przykładowe rozwiązania

są tylko możliwymi z wielu zastosowań ASEKU i nie sposób ich wszystkich wyliczyć. Można jednak z całą pewnością stwierdzić, że ASEKU ze względu na pełnione funkcje stanowi zabezpieczenie w sytuacjach nie do końca przewidywalnych, daje ujście naszym obawom, stanowi narzędzie odstrasżające, dowodowe.

Podstawą działania systemu ASEKU jest strona internetowa będąca platformą umieszczania i wymiany informacji. Użytkownik po akceptacji regulaminu i rejestracji w celu aktywacji konta i powiązania z nim numeru telefonu wysyła SMS Premium na podany numer systemu ASEKU. Konto może funkcjonować na zasadzie abonamentu, jest tworzone w oparciu o login i hasło. Właściciel może tworzyć dodatkowe subkonta, do których dostęp będą miały wskazane przez niego osoby. Konto to będzie umożliwiało jedynie przegląd danych. Będzie jednocześnie rejestrowało wejścia i wyjścia, co powoduje „kontrolę zaufania” – właściciel może sprawdzić, kto i kiedy korzystał z konta, to z kolei eliminuje zaglądnienie do danych z ciekawości, a jedynie w uzasadnionych przypadkach. System umożliwi także natychmiastowe powiadomienie odpowiednich służb ratunkowych i podjęcie przez nie interwencji.

Trzeba dodać, że do funkcjonowania systemu wskazana jest współpraca z instytucjami czy podmiotami związanymi z tematem bezpieczeństwa oraz mającymi wpływ na informowanie społeczeństwa. Głównym partnerem co do zasady jest Policja. Innymi partnerami, co do pełnionych funkcji, mogą być: wszelkie organizacje zajmujące się osobami zaginionymi, firmy ochrony osób i mienia, szkoły, MSWiA, MEN, media.

Bezpieczeństwo, szczególnie dzieci i młodzieży, to dziedzina, na którą powinno się kłaść duży nacisk. W związku z tym chciałabym zapytać:

1. Czy aktualny stan prawny pozwala na wprowadzenie przedstawionego rozwiązania?
2. Czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, po wstępnej analizie założeń projektu, widzi szanse powodzenia proponowanego serwisu i możliwość jego uruchomienia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20781)

do ministra zdrowia

**w sprawie promocji szczepień ochronnych  
jako najskuteczniejszej metody profilaktyki  
chorób zakaźnych**

Szanowna Pani Minister! Nie ulega żadnej wątpliwości, że szczepienia ochronne są najskuteczniej-



szą metodą profilaktyki chorób zakaźnych na całym świecie. Wykonane w zalecanych terminach szczepionki mogą chronić przed takimi chorobami, jak dyfteryt, tężec, koklusz, Hib, polio, odra, świnka, różyczka. Wszystkie wymienione choroby mogą przybrać bardzo groźny przebieg. W tej sytuacji szczepienia ochronne zapewniają ochronę zaszczeplonym dzieciom, ale także uniemożliwiają rozprzestrzenianie się infekcji, chroniąc tym samym dzieci, które z różnych przyczyn nie mogą być poddane szczepieniu. Niestety jednak świadomość sporej części społeczeństwa okazuje się być niewystarczająca w tym zakresie.

Wzrost niepokoju rodziców spowodowały między innymi doniesienia wskazujące na mocny związek autyzmu oraz innych chorób neurologicznych dzieci z podanymi wcześniej szczepionkami. Powszechnie wiadomo, że przeprowadzono szereg badań zaprzeczających tej tezie, jednak informacje zawarte w niektórych źródłach, m.in. w Internecie, mogą wciąż niepokoić rodziców. Wśród najczęściej zadawanych pytań dotyczących szczepień ochronnych pojawiają się zapytania o bezpieczeństwo leku oraz skutki uboczne jego podania, takie jak gorączka, zaczerwienienie w miejscu zastrzyku, rozdrażnienie, a nawet objawy choroby, przeciwko której dziecko zostało zaszczeplone.

Badania prowadzone na całym świecie jednoznacznie dowodzą, iż szczepionki są najbezpieczniejszym sposobem ochrony zdrowia dzieci. Co więcej, nie ma dla nich porównywalnie skutecznej i bezpiecznej alternatywy. Dużą rolę odgrywa tutaj kwestia uświadomienia rodzicom znaczenia szczepień ochronnych dla zdrowego rozwoju ich dzieci oraz zainteresowanie ich szczepieniami zalecanymi. Ważna jest również wiedza na temat aktualnego kalendarza szczepień ochronnych obowiązkowych i zalecanych, dostępnych programów szczepień, a także infekcji wieku dziecięcego i związanych z nimi zagrożeń.

Biorąc pod uwagę powyższe, w związku z pojawiającymi się kontrowersjami odnośnie do szczepień dzieci pragnę zapytać:

1. W jaki sposób prowadzona jest obecnie edukacja zdrowotna w zakresie promocji szczepień ochronnych u dzieci i młodzieży?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje wzmocnienie przekazu promującego szczepienia dzieci i młodzieży jako najskuteczniejszej metody ochrony przed groźnymi powikłaniami chorobowymi?

3. Czy planuje się refundację mniej obciążających układ odpornościowy dziecka szczepionek skojarzonych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20782)

do ministra zdrowia

### **w sprawie zastrzeżeń dotyczących sprzedaży napojów energetycznych**

Szanowna Pani Minister! Napoje energetyczne, bardzo popularne na naszym rynku, są ogólnodostępne, sprzedawane w każdym sklepie, supermarkecie, na stacjach benzynowych. Co więcej, mogą być sprzedawane bez żadnych ograniczeń wiekowych. Czy jednak na pewno są bezpieczne?

Niewiele osób zdaje sobie sprawę z tego, jakie reakcje wywołują one w naszym organizmie. Nie każdy pamięta, że zostały one stworzone z myślą o sportowcach czy osobach podejmujących zwiększony wysiłek fizyczny. Tym samym napoje te zaczęły być stosowane jako sposób na ugaszenie pragnienia, schłodzenie czy, co gorsze, dodatek do drinka.

Tymczasem przeważająca większość z nich zawiera składniki rozcieńczające krew, co w pewnych sytuacjach może grozić wylewem. W składzie napojów energetycznych można znaleźć witaminę B12, która w nadmiarze może doprowadzić do nadciśnienia. Warto zaznaczyć, że regularne spożywanie napojów energetycznych może w nieodwracalny sposób prowadzić do zaburzeń nerwowych i różnych schorzeń neurotycznych. Inne potencjalne skutki uboczne spożywania napojów energetycznych, związane z dużą zawartością kofeiny, to palpacje serca czy udary. Zdaniem niektórych naukowców sprzedaż takich produktów powinna podlegać obostrzeniom porównywalnym z dystrybucją alkoholu, wyrobów tytoniowych czy nawet leków na receptę. Przede wszystkim zaś powinno się chronić dzieci i młodzież, jak dotąd nie został bowiem zbadany wpływ długotrwałego spożycia napojów energetycznych na ich zdrowie.

W związku z tym chciałabym zapytać:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje wynikami badań dotyczących wpływu długotrwałego spożycia napojów energetycznych na zdrowie i życie człowieka?

2. Czy planuje się podjęcie kroków mających na celu wprowadzenie obostrzeń w zakresie sprzedaży napojów energetycznych?

3. Czy istnieje obowiązek zamieszczania na etykietach informacji o szkodliwości mieszania napojów energetycznych z alkoholem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20783)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ekranów świetlnych  
umieszczanych w pobliżu dróg**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz powszechniejszym zjawiskiem staje się umieszczanie wzdłuż dróg ekranów świetlnych emitujących spoty reklamowe. Ekran, te zwane są również ekranami LED bądź telebimami, z reguły ustawiane są wzdłuż najczęściej uczęszczanych ulic, gdzie ruch samochodowy jest szczególnie natężony. Niejednokrotnie ekrany emitujące reklamy oraz długie spoty reklamowe powodują powstawanie rozbłysków światła, które mimowolnie dekoncentrują kierowców, tzn. odwracają uwagę kierujących od kontroli sytuacji na drodze, nie pozwalając na zachowanie szczególnej ostrożności. Tym bardziej zjawisko to stwarza realne zagrożenie po zmroku i w godzinach nocnych, gdzie błyski światła mogą spowodować nie tylko oślepienie, ale również dezorientację kierowców.

Obowiązujący stan prawny zezwala podmiotom na budowę ekranów wzdłuż pasa drogowego po uzyskaniu pozwolenia w drodze decyzji administracyjnej. O ile zarządca drogi każdorazowo, przed podjęciem decyzji o zajęciu pasa drogowego, dokonuje oceny, czy montaż bądź budowa ekranu są w konkretnym miejscu dopuszczalne w myśl ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, o tyle właściciele gruntów położonych w sąsiedztwie pasa drogowego ustawa już nie dotyczy. Jak alarmują eksperci, pomimo obecnych uregulowań ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w szczególności art. 45 ust.1 pkt. 7 zabraniającego umieszczania na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepienie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu, to brak jest odpowiednich aktów wykonawczych, które dokładnie określiłyby parametry techniczne i jasność tychże urządzeń w zależności od odległości od pasa drogowego. Specjaliści zwracają uwagę, że wyłącznie skonkretyzowane zapisy aktów wykonawczych określających warunki techniczne (np. jasność, okresy czasu pomiędzy rozbłyskami) pozwoliłyby skutecznie egzekwować obecnie obowiązujące zapisy ustawowe.

Panie Ministrze:

1. Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

2. Jakie podejmie Pan działania w celu sprecyzowania warunków technicznych ekranów świetlnych umieszczanych wzdłuż pasa drogowego?

3. Czy budowa ekranów świetlnych na prywatnych posesjach, skierowanych jednak w stronę drogi, nie powinna być poprzedzona uzyskaniem opinii o wpływie teje inwestycji na bezpieczeństwo na drodze publicznej?

4. Czy podejmie Pan działania w celu zakazu emisji reklam na ekranach świetlnych powodujących rozbłyski po zmroku?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz  
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20784)

do ministra infrastruktury

**w sprawie znaków informujących  
o monitoringu zainstalowanym w miastach**

Szanowny Panie Ministrze! W wielu miastach w celu zapewnienia bezpieczeństwa i skuteczniejszej walki z przestępczością instalowane są systemy monitoringu. Aby o tym poinformować, na drogach wjazdowych do miast ustawiane są znaki „miasto monitorowane” lub znaki o podobnej treści. Informacje tego rodzaju pozwalają na poprawienie bezpieczeństwa, również w zakresie ruchu drogowego.

Katalog znaków drogowych, zawarty w rozporządzeniu z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393, ze zm.), nie obejmuje znaku „miasto monitorowane”. Jednocześnie zgodnie z art. 4 pkt 23 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115) wszelkie nośniki informacji wizualnej w jakiegokolwiek formie, umieszczone w polu widzenia użytkowników drogi, niebędące znakiem w rozumieniu przepisów o znakach i sygnałach drogowych należy traktować jako reklamę.

W rezultacie znaki informujące o zainstalowanym w mieście monitoringu w świetle obowiązujących przepisów powinny być ustawiane na zasadach przewidzianych dla reklam, co nie odpowiada ich funkcji i społecznej roli. Najlepszym rozwiązaniem byłoby zatem opracowanie jednego wzoru znaku „miasto monitorowane” wraz z zasadami ustawiania takich znaków.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w powyższej sprawie?

2. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość włączenia znaku „miasto monitorowane” do regulacji rozporządzenia w sprawie znaków drogowych?

3. Jaki podmiot powinien zdaniem ministerstwa podejmować decyzję w sprawie ustawienia znaku, o którym mowa powyżej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 10 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20785)

do ministra zdrowia

**w sprawie gwarancji składu i jakości  
wprowadzanych na rynek produktów  
żywnościowych dla niemowląt i małych dzieci**

Szanowna Pani Minister! Prawidłowe, bezpieczne żywienie niemowląt i małych dzieci jest podstawą ich zdrowia oraz fizjologicznego rozwoju. Z pojęciem prawidłowego żywienia wiąże się nie tylko konieczność dostarczenia dziecku odpowiedniej, dostosowanej do wieku i potrzeb, ilości składników pokarmowych, ale także, a nawet przede wszystkim składników najlepszych jakościowo. Dlatego każdy produkt żywnościowy przeznaczony dla dzieci i niemowląt powinien spełniać rygorystyczne normy jakościowe, mieć odpowiednie oznaczenia jak indeks wiekowy czy stopień rozdrobnienia składników. Rodzice powinni mieć pewność, że podają swojemu dziecku pokarm przebadany, a tym samym bezpieczny.

Z informacji, jakie posiadam, zgodnie z najnowszymi regulacjami prawnymi dotyczącymi produktów żywnościowych przeznaczonych dla niemowląt i dzieci, tylko producenci są odpowiedzialni za skład i jakość wprowadzanych na rynek wyrobów. Zgodnie z tym ustalił obowiązek uzyskiwania odpowiednich atestów niezależnych placówek badawczych. W zaistniałej sytuacji to sam producent jest gwarantem jakości własnych wyrobów i, jak można się spodziewać, każdy wytwórca zapewnia o spełnieniu rygorystycznych krajowych i unijnych wymagań nakładanych na produkty przeznaczone do żywienia niemowląt. Tymczasem w składzie podanym na etykietach słoiczków z jedzeniem dla niemowląt można znaleźć zmielone ścięgna, włókna i błony z drobiu. Takie mięso stosuje się w tanich parówkach, kielbasie i pasztetach – czyli produktach, których zwykle nie podaje się małym dzieciom. Zawartość MOM – mięsa oddzielonego mechanicznie – maksymalizuje zyski producenta kosztem jakości oferowanych produktów, a tym samym zdrowia dziecka.

W związku z tym chciałabym zapytać:

1. W jaki sposób prowadzony jest nadzór nad produktami przeznaczonymi do żywienia niemowląt?
2. Czy producenci środków spożywczych specjalnego żywnościowego przeznaczenia, w tym również żywności dla niemowląt i małych dzieci do 3 lat, muszą uzyskiwać zezwolenie głównego inspektora sanitarnego oraz atest Instytutu Matki i Dziecka?
3. Czy planuje się podjęcie kroków mających na celu zakaz dodawania MOM do produktów przeznaczonych do żywienia niemowląt?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20786)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwolnień od odpłatności  
za przejazd autostradami na terenie  
aglomeracji górnośląskiej**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim tygodniu została podjęta decyzja, iż przejazd autostradami na odcinkach będących obwodnicami dużych miast i aglomeracji będzie zwolniony od opłaty. To słuszna decyzja, idąca za oczekiwaniami lokalnych społeczności.

W konurbacji górnośląskiej nie można mówić o tradycyjnej obwodnicy – jej rolę spełniać będą przecinające konurbację wzdłuż i wszerz autostrady A1 i A4, krzyżujące się w okolicy Gliwic. Także w przypadku tych autostrad przewidziane jest zwolnienie z poboru opłat na odcinkach przebiegających przez najbardziej zurbanizowane fragmenty, które dzięki temu mogłyby przejąć sporą część lokalnego ruchu drogowego.

W skierowanym do konsultacji projekcie rozporządzenia Rady Ministrów bezpłatny przejazd jest przewidywany na autostradzie A4 od węzła Gliwice Kleszczów do węzła Katowice Murkowska oraz na autostradzie A1 od węzła Gliwice Sośnica do węzła Bytom.

Wydaje się, że takie określenie bezpłatnych fragmentów autostrad jest nie do końca właściwe, ponieważ umiejscawia punkty poboru opłat jeszcze wewnątrz aglomeracji, pozostawiając płatne końcowe odcinki, przebiegające jeszcze przez silnie zurbanizowane tereny. Można porównać to do sytuacji, gdyby w przypadku obwodnicy Wrocławia lub Krakowa bezpłatny był przejazd na 90% jej długości, a wprowadzono by opłaty na dwóch jej krótkich fragmentach.

Ze względów urbanistycznych, jak i logicznych byłoby uzasadnione zwolnienie od poboru opłat na autostradzie A1 od węzła Gliwice Sośnica do węzła MPL Katowice w Pyrzowicach (lub przynajmniej do węzła Piekary Śląskie) oraz na autostradzie A4 od węzła Gliwice Kleszczów do węzła Mysłowice Brzęczkowie.

Takie nieznaczne – wobec rozporządzenia Rady Ministrów – rozszerzenie długości autostrad z bezpłatnym przejazdem usprawniłoby bardzo ruch lokalny w woj. śląskim, a nie wpłynęłoby zasadniczo na budżet państwa – kierowcy przejeżdżający tranzytem i tak wnosiliby opłatę za korzystanie z autostrady na dłuższych odcinkach, a nikt z lokalnych użytkowników dróg i tak nie wybierałby płatnych odcinków autostrad na krótkich trasach, np. Bytom – Piekary Śląskie, czy Gliwice – Knurów.

W związku z powyższym pragnę zapytać pana ministra: Czy zamierza pan minister przychylić się do postulatów płynących z lokalnych środowisk samorządowych woj. śląskiego i wprowadzić zwolnienie od odpłatności za przejazdy na terenie aglomeracji



górnosławskiej na autostradzie A1 od węzła Gliwice Sośnica do węzła MPL Katowice w Pyrzowicach oraz na autostradzie A4 od węzła Gliwice Kleszczów do węzła Mysłówice Brzęczkowice?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tomasz Głogowski

Tarnowskie Góry, dnia 8 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20787)

do ministra gospodarki

**w sprawie wdrożenia „Programu polskiej energetyki jądrowej”**

Przyjęty przez rząd „Program polskiej energetyki jądrowej” zakłada wybudowanie co najmniej dwóch elektrowni jądrowych. Przynajmniej jedna z nich powinna zacząć działać od 2020 r. Za budowę elektrowni jądrowych odpowiadać ma Polska Grupa Energetyczna SA.

W związku powyższymi decyzjami, które już zostały podjęte, bardzo proszę Pana Ministra o przedstawienie harmonogramu przygotowania i wdrożenia ww. programu. Oczekuję także na informacje na temat procedury ustalenia lokalizacji pierwszej elektrowni atomowej oraz trybu podjęcia decyzji w tej sprawie.

1. Jaka procedura przyjęto do ustalenia lokalizacji pierwszej elektrowni atomowej w Polsce?

2. Jaki przyjęto tryb podjęcia decyzji w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 14 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20788)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie rozwiązań systemowych dla żołnierzy zawodowych odwoływanych ze stanowisk służbowych w instytucjach cywilnych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych wyznaczonych na stanowiska służbowe w instytucjach cywilnych, decyzje o odwołaniu z pełnienia zawodowej służby wojskowej otrzymują żołnierze

zawodowi pracujący w tych instytucjach. Odwołania te są efektem profesjonalizacji Sił Zbrojnych, a więc są wynikiem sytuacji, na którą żołnierze pełniący służbę zawodową, poza MON, nie mieli żadnego wpływu. Wśród odwoływanych są także żołnierze, którym do uzyskania pełni praw emerytalnych brakuje zaledwie kilkunastu miesięcy. Ci żołnierze, którzy zostali odwołani, a dla których nie znaleziono stanowisk w instytucjach, w których byli dotychczas zatrudnieni, lub w strukturach wojskowych, otrzymali decyzje o przeniesieniu do rezerwy kadrowej.

Na prośbę tych żołnierzy, którzy znaleźli się właśnie w takiej sytuacji, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie rozwiązania systemowe ma resort obrony narodowej w stosunku do żołnierzy zawodowych odwołanych ze służby w instytucjach cywilnych, dla których nie ma propozycji zatrudnienia w strukturach MON?

2. Czy jest możliwe wydłużenie okresu przebywania w rezerwie kadrowej do przewidzianych w stosownej ustawie dwóch lat, w sytuacji gdy odwołanemu żołnierzowi do tzw. pełnej wysługi emerytalnej brakuje kilku lub kilkunastu miesięcy?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 16 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20789)

do ministra finansów

**w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Uregulowanie sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych w rzeczywistości godzi w osobowość prawną gmin, dla których ustawodawca określił sposób reglamentacji długu publicznego. Limit 60% dotyczył kredytów, pożyczek i zobowiązań wymagalnych. Włączenie do tej grupy z dnia na dzień wszystkich zobowiązań spowoduje, że nawet gminy będące w dobrej kondycji finansowej będą zagrożone zarządem komisarycznym czy programem naprawczym. Po przekroczeniu limitów gminy będą zdyskwalifikowane w oczach banków, co będzie skutkowało utratą płynności finansowej. Jednym pociągnięciem długopisu minister finansów spowodował, że kilkadziesiąt, a może kilkaset gmin będzie miało problemy finansowe i naruszy dyscyplinę

finansów publicznych. Nawet kilka lat wcześniej za-  
ciągnięte wieloletnie zobowiązania inwestycyjne jako  
nierzetujące na wskaźnik długu publicznego po  
zmianie klasyfikacji spowodują, że gmina z dopusz-  
czalnych 40% będzie miała 60%, 80% a może 120%  
długu publicznego.

Najprawdopodobniej nie przypadkiem, w tym sa-  
mym dniu, tj. 23 grudnia 2010 r. minister finansów  
wydał rozporządzenie w sprawie pożyczek z budżetu  
państwa udzielanych jednostkom samorządu teryto-  
rialnego w ramach postępowań ostrożnościowych lub  
naprawczych (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2010 r.). W  
kontekście powyższego w wielu jednostkach samo-  
rządu terytorialnego minister finansów będzie mógł  
ingerować w samodzielność gmin, przymuszając je  
do stosowania programu naprawczego lub ostrożno-  
ściowego, dysponując instrumentem pożyczki z bu-  
dżetu państwa. Gmina z przekroczonymi wskaźni-  
kami nie uzyska pożyczki z banku i aby utrzymać  
płynność finansową będzie musiała wprowadzić dzia-  
łania pod dyktando ministra finansów, aby taką po-  
życzkę uzyskać.

W związku z powyższym zwracam się do Pana  
Ministra z pytaniem:

1. Dlaczego podjęto decyzję o szczegółowym spo-  
sobie klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do  
państwowego długu publicznego, w tym do długu  
Skarbu Państwa?

2. Czym zostało spowodowane podjęcie decyzji,  
która spowoduje, że nawet gminy będące w dobrej  
kondycji finansowej będą zagrożone zarządem komi-  
sarycznym?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 9 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20790)

do ministra infrastruktury

**w sprawie świadectw energetycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Według doniesień me-  
dialnych rozporządzenie z 6 listopada 2008 r. w spra-  
wie metodologii obliczania charakterystyki ener-  
getycznej budynku i lokalu mieszkalnego zawiera lic-  
zne błędy. Rok temu Ministerstwo Infrastruktury  
obiecało usunąć błędy i znowelizować rozporządzenie  
w tej sprawie. Zwłokę tłumaczono oczekiwaniem na  
tłumaczenie normy ISO 13/790 zawierającej metodo-  
logię obliczania charakterystyki energetycznej bu-  
dynku. Normę przetłumaczono, lecz nowelizacji  
nadal nie ma.

W związku z powyższym proszę o udzielenie od-  
powiedzi i wyjaśnień na następujące pytania:

1. Kiedy Ministerstwo Infrastruktury planuje no-  
welizację rozporządzenia w sprawie metodologii ob-  
liczania charakterystyki energetycznej budynku i  
lokalu mieszkalnego?

2. Czy ministerstwo planuje ulepszenie mecha-  
nizmów weryfikacji świadectw energetycznych?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Poznań, dnia 8 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20791)

do ministra zdrowia

**w sprawie regulacji dotyczących sprzedaży  
napojów energetyzujących**

Szanowna Pani Minister! W związku ze sprzeda-  
żą znacznej ilości napojów energetyzujących (typu  
Red Bull, zawierających takie składniki jak kofeina  
i tauryna) w sklepach zwracam się do Pani Minister  
z zapytaniem:

1. Czy istnieją regulacje prawne dotyczące ogra-  
niczeń sprzedaży napojów energetyzujących dzieciom  
i młodzieży poniżej 16. roku życia?

2. Jeśli nie, to czy nie warto byłoby wprowadzić  
tego typu dolnego przedziału wiekowego ze względu  
na szkodliwość spożywania tych napojów w zmożonej  
ilości?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 8 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20792)

do ministra infrastruktury

**w sprawie gospodarowania  
nieruchomościami w Poczcie Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska SA to  
obecnie największe przedsiębiorstwo państwowe. Po-  
siada olbrzymi majątek, w tym wartość kilka miliardów  
nieruchomości. Poczta Polska SA posiada kilka-  
naście nieruchomości gruntowych (niezabudowa-  
nych) o powierzchni łącznej przekraczającej 100 ha,  
które od ponad 5 lat nie są użytkowane na cele sta-  
tutowe, przynosząc wymierne straty dla firmy. Sza-  
cuje się, że same podatki i opłaty z tytułu ich posia-  
dania przekraczają rocznie 5 mln zł.

Mimo że Poczta posiada nieruchomości, na której można byłoby postawić własną siedzibę dyrekcji, od 2007 r. najmuje powierzchnię biurową od SGGW przy ul. Rakowieckiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy Poczta Polska SA włada takimi nieruchomościami: w Warszawie ul. Żelazna/Chmielna 75 (1,05 ha), ul. Bliska (obok dworca PKP Warszawa Wsch. – 2,73 ha), ul. Annapol 6 (3,73 ha), ul. Zabraniecka 21 (1,13 ha), ul. Ostroroga (ok. 1,5 ha), w Szczecinie ul. Lubczyńska (14,3 ha), w Bydgoszczy ul. Jana Pawła II 175 (2,5 ha), w Pile ul. Wawelska (10,2 ha), w miejscowości Choroszcz/k. Białegostoku (14,6 ha), w Chęcinach/k. Kielc (13,6 ha), w Łodzi ul. Obywatelska (2,3 ha), w Jesionce/k. Rzeszowa (13,9 ha), w Olsztynie i szereg częściowo zabudowanych, w stosunku do których od wielu lat nie podejmuje się decyzji o sposobie zagospodarowania na własne potrzeby bądź sprzedaży? Ile kosztuje roczne utrzymanie tych obiektów Poczta Polska SA? Jakie działania podejmowane są w Poczcie celem ich zagospodarowania?

2. Prasa, w tym „Rzeczpospolita”, informowała w 2005 r. i 2009 r. o budowie siedziby dyrekcji PP na działce przy ul. Żelaznej 23, róg Chmielnej 75, w Warszawie. Od 4 lat działka w centrum miasta straszy brakiem zabudowy. Jaka jest aktualna wartość tej nieruchomości? Ile wynoszą koszty roczne związane z jej podatkami i opłatami?

3. Jakie są aktualne decyzje w sprawie zabudowy nieruchomości przy ul. Żelaznej?

4. Jakie koszty poniosła Poczta Polska SA z tytułu adaptacji na siedzibę dyrekcji powierzchni biurowych najmowanych od SGGW przy ul. Rakowieckiej oraz ile wynoszą roczne koszty tego najmu? Czy umowa najmu jest terminowa, jeśli tak, to do kiedy zawarta?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20793)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zlecenia w latach 2007–2011  
przez Poczta Polska SA i zależne od niej  
spółki opracowań firmom zewnętrznym**

Szanowny Panie Ministrze! W Poczcie Polskiej i całej grupie kapitałowej wydawane są ogromne pieniądze na opracowania dla firm zewnętrznych. Zwracam się więc z zapytaniem:

1. Jakie wydatki poniosła Poczta Polska SA, zlecając firmie KPMG Advisory SA sp. z o.o. audyt funkcjonujących systemów informatycznych oraz doradztwo dotyczące współpracy Poczty Polskiej ze spółką, w której jest większościowym udziałowcem – Postdata SA?

2. Czy prawdą jest, że KPMG robiła wszystko, doradzając tak, żeby Poczta Polska SA podpisała z nimi kolejne aneksy na kolejne wymyślone prace, np. wybór innego, alternatywnego okienkowego systemu informatycznego, przeciąganie odbioru e-poczty?

3. Kto potwierdzał z Poczty Polskiej SA wykonane przez KPMG prace i ile to Poczta Polska kosztowało? Jakimi były tego efekty?

4. Czy prawdą jest, że audytor z KPMG po wykonaniu audytu systemów informatycznych Poczty Polskiej awansował na prezesa Post-Tel – spółki w 100% Poczty Polskiej, a następnie został członkiem Rady Nadzorczej Post-Tel?

5. Ile kosztowało zlecenie przez Post-Tel firmie Audytel audytu sieci WAN? Jakimi są tego efekty?

6. Jakimi są koszty i efekty kolejnego zlecenia Poczty Polskiej SA firmie Eisei Pirst mającej ocenić współpracę z TP SA?

7. Ile kosztowało zlecenie dla LOZA 5 wizualizacji Poczty Polskiej SA? Jaki był sens aneksowania tej umowy i odbioru prac ze znakami p.p.u.p. Poczta Polska, jak Poczta Polska była już spółką akcyjną?

8. Ile wydały w latach 2007–2011 spółki grupy Poczty Polskiej SA na zlecenie dla firm doradczych i audytorskich?

9. Ile kosztowała wycena Pocztovej Agencji Usług Finansowych i czy prawdą jest, że została zrobiona, aby przekazać udziały Poczty Polskiej dla Banku Pocztowego?

10. Ile Poczta Polska zapłaciła firmie A.T. Kearney za opracowanie strategii na najbliższe lata, strategii ograniczenia przychodów, zmniejszenia dostępu do sieci pocztowej i zwolnień grupowych?

11. Czy prawdą jest, że w nowej i starej strategii są identyczne slajdy i strony, które zostały skopiowane?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20794)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S7  
oraz budowy drogi krajowej nr 73 na odcinku  
Kielce – Wola Morawicka**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z doniesieniami prasowymi o problemach z budową autostrady A4, a dokładnie o planowanym wypowiedze-



niu umowy na budowę blisko 21-kilometrowego odcinka autostrady A4, pragnę poruszyć temat zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogi S7 oraz drogi nr 73.

Z otrzymanej informacji na moje zapytanie dotyczące „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” można uznać, iż jedyną przeszkodą w rozpoczęciu budowy ww. dróg są możliwości finansowe państwa. W świetle doniesień o wycofaniu się konsorcjum polsko-macedońskiego z budowy odcinka autostrady A4, trasy, która miała powstać na Euro 2012 i znalazła się w rządowym programie budowy dróg krajowych, można brać pod uwagę różne scenariusze, również związane z koniecznością rozpisania przetargu, by wyłonić nowego wykonawcę. To opóźni inwestycję o kilka miesięcy i odcinek nie powstanie na Euro 2012.

To oznacza, że pojawiają się niewykorzystane środki, które pozwalają przejść płynnie w fazę realizacji budowy drogi nr 73 oraz drogi S7, gdyż te projekty nie mają żadnych problemów. Są odpowiednio przygotowane do rozpoczęcia realizacji. Uregulowane są sprawy własnościowe, dokonane wykupy gruntów, wydane są stosowne decyzje środowiskowe, gotowa jest dokumentacja budowlana, przeprowadzone są przetargi.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy w przypadku opóźnienia inwestycji budowy odcinka autostrady A4 istnieje możliwość rozpoczęcia budowy drogi nr 73 oraz S7 w trybie natychmiastowym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Kielce, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20795)

do ministra zdrowia

**w sprawie możliwości połączenia dokumentu, jakim jest karta ubezpieczenia zdrowotnego, z nowym dowodem osobistym**

Szanowna Pani Minister! Doskonaliśmy teraz ustawę o podpisie elektronicznym. Niebawem udoskonalone też zostaną nasze dowody osobiste. W związku z tym chcę poruszyć sprawę tzw. projektu RUM. Chodzi o rejestr usług medycznych bazujący na elektronicznym dokumencie, służącym:

— potwierdzeniu praw pacjenta do świadczeń finansowanych ze środków publicznych,

— uwierzytelnianiu informacji generowanych przez świadczeniodawców o usługach medycznych zrealizowanych na rzecz konkretnego pacjenta.

W negocjacjach prowadzonych dotychczas między Narodowym Funduszem Zdrowia a Ministerstwem Spaw Wewnętrznych i Administracji rozpatrywane były dwa sposoby rozwiązania tego zagadnienia.

Pierwszy wariant zakładał wygenerowanie krajowej lub europejskiej karty ubezpieczenia zdrowotnego (KUZ) emitowanej przez terenowe placówki utworzone przez oddziały NFZ, nazywane punktami obsługi ubezpieczonych. Zadaniem tych punktów byłoby generowanie i dystrybucja wspomnianych kart.

Z kolei drugi, nowszy projekt, którego odzwierciedleniem jest pkt 4 w art. 13 ustawy o dowodach osobistych, przynosi niezwykle optymistyczny zapis, że warstwa elektroniczna dowodu osobistego zawiera także przestrzeń na zamieszczenie danych służących do wykorzystania tego dokumentu jako karty ubezpieczenia zdrowotnego. Pojawiła się więc realna szansa połączenia obu dokumentów.

W związku z tym zwracam się do pani minister zdrowia z następującymi pytaniami:

1. Czy drugie rozwiązanie przyjęto ostatecznie, czy też nadal rozważane jest wprowadzenie karty ubezpieczenia zdrowotnego KUZ jako odrębnego dokumentu?

2. Na jakim etapie są uzgodnienia pomiędzy NFZ i MSWiA w sprawie rodzaju interfejsów stykowych i bezstykowych oraz jak daleko posunęły się uzgodnienia wymagań funkcjonalnych i technicznych dotyczące projektowanego rozwiązania?

Kto będzie odpowiedzialny za prawidłowość i bezpieczeństwo weryfikacji danych o pacjentach?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Kłosin

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20796)

do ministra finansów

**w sprawie nałożenia podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne**

Szanowny Panie Ministrze! Nowelizacją ustawy o podatku od towarów i usług wprowadzono opodatkowanie podatkiem VAT turnusów rehabilitacyjnych. Budzi to niepokój rodzin osób niepełnosprawnych zgłaszających ten problem w moim biurze poselskim.

Od 1 stycznia 2011 r. turnusy w prywatnych ośrodkach rehabilitacyjnych zostały opodatkowane 23-procentową stawką podatku VAT, której do tej pory nie było. Rodziny osób niepełnosprawnych zostały zaskoczone wzrostem odpłatności.

Wyjazdy na turnusy odgrywają niezmiernie ważną rolę w procesie usprawniania osób niepełnosprawnych. W przypadkach niektórych schorzeń terapia

musi być regularna i intensywna. Dzięki takim wyjazdom rehabilitacyjnym rodziny widzą efekty.

W związku z tym, że wprowadzona zmiana w ustawie od towarów i usług uderza w grupę społeczną, która wymaga wsparcia i pomocy ze strony państwa, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy znany jest Panu sygnalizowany problem?

Czy planowane są zmiany prawne przewidujące zwolnienia podatkowe na turnusy rehabilitacyjne?

Z poważaniem

Poseł Domicela Kopaczewska

Włocławek, dnia 8 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20797)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie dalszych prac nad prototypem platformy bojowej Anders**

Powstanie prototypu wielofunkcyjnej konstrukcji pancernej – platformy bojowej Anders wiązało się z wielkimi nadziejami polskiego przemysłu zbrojeniowego. Produkcja na rzecz polskiej armii oraz realizacja zamówień zagranicznych oddaliłaby na dłuższy czas widmo redukcji etatów m.in. w Zakładach Mechanicznych Bumar Łabędy w Gliwicach. Anders, tzw. lekki czołg, to najnowszy pojazd opancerzony, opracowany przez Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Urządzeń Mechanicznych OBRUM w Gliwicach przy wsparciu Grupy Bumar. Lekki czołg ma bardzo duże zdolności bojowe i może być przeznaczony do różnych zadań zarówno w warunkach bojowych, jak i podczas misji pokojowych (wóz bojowy, wyrzutnia rakiet, sanitarka). Obsługę stanowić będą 3 osoby; dodatkowo konstrukcja może pomieścić 4 żołnierzy desantu.

Specjaliści zgodnie twierdzą, że polskiej armii brakuje takiego sprzętu; wielofunkcyjna platforma byłaby doskonałym nabytkiem dla wojsk lądowych. Środki Komitetu Badań Naukowych pozwoliły sfinansować prototyp, który z powodzeniem był prezentowany na międzynarodowych targach zbrojeniowych. Pozostaje otwarte pytanie dotyczące sfinansowania produkcji.

Mając na uwadze nowatorskie rozwiązanie, jakim jest wielozadaniowa platforma bojowa Anders, oraz szansę dla polskiego przemysłu zbrojeniowego, zwracam się do pana ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Jaki okres czasu przewidziano na dalsze testy i próby sprzętu?

3. Czy ministerstwo planuje przeznaczyć środki na wdrożenie produkcji wielozadaniowej platformy bojowej Anders?

4. Czy po międzynarodowych targach zbrojeniowych jakiekolwiek państwo wyraziło zainteresowanie ew. zamówieniem i zakupem platformy bojowej Anders?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 11 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20798)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przywrócenia zlikwidowanego posterunku Policji w Komarowie**

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 1 lutego został zlikwidowany Posterunek Policji w Komarowie-Osadzie w woj. lubelskim.

Likwidacja posterunku Policji ogromnie zaniepokoiła społeczność lokalną oraz samorządowców w obawie przed pogorszeniem się ich bezpieczeństwa w miejscu zamieszkania – spora grupa społeczności lokalnej to ludzie starsi. Mieszkańcy obawiają się, że w razie sytuacji kryzysowych niemożliwa będzie natychmiastowa interwencja funkcjonariuszy Policji.

W trosce o spokojne i bezpieczne życie mieszkańców gminy Komarów-Osada samorząd gminny deklaruje poniesienie kosztów związanych z utrzymaniem posterunku Policji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy istnieje możliwość przywrócenia Posterunku Policji w Komarowie-Osadzie?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 9 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20799)

do ministra gospodarki

**w sprawie ponoszenia kosztów utrzymania oraz modernizacji punktów świetlnych stanowiących własność zakładów energetycznych**

Celem ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne jest zgodnie z jej art. 1 ust. 2 m.in. tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędności i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkurencji, przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopolii oraz równoważenia

interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Tymczasem odmienne interpretacje art. 18 powodują zachwianie realizacji celów, dla jakich ta ustawa została uchwalona. Art. 18 ust. 1 przytoczonej ustawy wskazuje, że do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy, planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Z powołanego art. 18 przedsiębiorstwa energetyczne wywodzą, że gminy powinny ponosić koszty utrzymania oraz modernizacji punktów świetlnych stanowiących własność zakładów energetycznych. Taka interpretacja budzi stanowczy sprzeciw gmin. Gmina bowiem, utrzymując i modernizując oświetlenie uliczne, ponosi nakłady na cudzy majątek, niebędący jej własnością. Samorządy wskazują, że w taryfie za energię dostarczaną przez to przedsiębiorstwo energetyczne jest uwzględniona opłata eksploatacyjna i domaganie się dodatkowych opłat za utrzymanie, naprawy i konserwacje instalacji oświetlenia ulicznego poprzez zawieranie odrębnych umów eksploatacyjnych stoi w sprzeczności z prawem.

Zgodnie ze stanowiskiem Konwentu Burmistrzów Województwa Kujawsko-Pomorskiego monopolistyczne praktyki stosowane przez ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. stawiają gminy przed groźbą wyłączenia oświetlenia ulicznego w sytuacji niepodpisania narzuconych przez spółkę umów eksploatacyjnych, zgodnie z którymi gminy ponoszą koszty konserwacji, remontów i modernizacji oświetlenia ulicznego. Należy wskazać, że wykładnia art. 18 Prawa energetycznego nie powinna być dokonywana z pominięciem struktury własności instalacji oświetlenia ulicznego. Ponośzenie kosztów utrzymania punktów świetlnych powinno odbywać się zgodnie z opłatą eksploatacyjną zawartą w taryfie, a nie na podstawie odrębnych umów zawieranych ze spółkami będącymi tylko operatorami systemu dystrybucyjnego – nie dostawcami energii. Niedopuszczalnym również jest utożsamianie kosztów utrzymania z kosztami modernizacji. Modernizacja to działanie o charakterze remontowym zmierzające do udoskonalenia użytkowanych obiektów majątku i zwiększające jednocześnie jego wartość. Przez koszty utrzymania natomiast, wobec braku definicji w Prawie energetycznym, należy rozumieć tylko normalne koszty eksploatacji punktów świetlnych, z pominięciem jednak kosztów ich modernizacji. Obowiązek modernizowania przez gminy punktów świetlnych będących własnością zakładów energetycznych nie wynika z art. 3 pkt 22 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 3 Prawa energetycznego. Jak wskazywał minister gospodarki, przepisy regulujące zadania gminy w zakresie planowania i finansowania oświetlenia miejsc publicznych zawarte w ustawie Prawo energetyczne powinny zostać uchylone w sytuacji wydzielenia działalności

dystrybucyjnej od innego rodzaju działalności niezwiązanej z dystrybucją. W roku 2007 r. nastąpiło wydzielenie poprzez podział przedsiębiorstwa energetycznego. Przepisy Prawa energetycznego dotyczące finansowania przez gminy oświetlenia ulicznego nie zostały jednak uchylone, co daje w opinii przedsiębiorstwa energetycznego podstawę do żądania zawarcia odpłatnych umów dotyczących konserwacji, napraw i modernizacji instalacji oświetlenia ulicznego. Poddanie zagadnienia modernizacji instalacji oświetleniowej woli stron zainteresowanych świadczeniem usług oświetleniowych nie przystaje do obecnej rzeczywistości rynkowej i odbywa się kosztem jednostek samorządu terytorialnego. Rozbieżności w zakresie wykładni przepisów Prawa energetycznego nakładających na gminy obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania oświetlenia ulicznego, jak również faktycznie dokonujące się wydzielenie działalności dystrybucyjnej od innego rodzaju działalności niezwiązanej z dystrybucją determinują nowelizację Prawa energetycznego. Pozwoli ona wyeliminować działanie polegające na modernizowaniu przez gminy punktów oświetleniowych poprzez instalację na słupach będących własnością przedsiębiorstw energetycznych energooszczędnych opraw zakupionych ze środków gminy. Działanie takie determinuje zawieranie umów dzierżawy słupów w celu zalegalizowania wydatku ponoszonego ze środków publicznych na majątek spółek energetycznych.

Panie Ministrze:

Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

Czy podejmie Pan działania w celu nowelizacji Prawa energetycznego?

Jakie znajduje Pan rozwiązanie umożliwiające modernizację oświetlenia ulicznego stanowiącego własność przedsiębiorstw energetycznych, które pogodzi interes gmin nacechowany dążeniem do energooszczędności z interesem przedsiębiorstw energetycznych?

Czy podejmie Pan działania w celu jasnego określenia podmiotu obowiązującego do finansowania modernizacji oświetlenia?

Z poważaniem

Poseł Tomasz Lenz

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20800)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie informacji o gotowości dziecka  
do podjęcia nauki w szkole podstawowej**

Działając na podstawie art. 191 i art. 192 regulaminu Sejmu, składam interpelację poselską do



ministra edukacji narodowej w sprawie informacji o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej.

Stan faktyczny: Zgodnie z obowiązującymi przepisami każda placówka prowadząca wychowanie przedszkolne zobowiązana jest wypełnić dokument pn. „Informacja o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej”.<sup>\*)</sup> Jest to niewątpliwie potrzebny dokument, jednak środowiska oświatowe, głównie dyrektorzy przedszkoli, zgłaszają problem, który wymaga wyjaśnienia. Otóż dyrektorzy twierdzą, że dokument ten jest możliwy do wypełnienia tylko w formie formularza, który został wydrukowany na zlecenie MEN. Według informacji, jakie telefonicznie uzyskali z ministerstwa, nie można dokonać żadnych zmian w tym druku. Nie chodzi tu o zmiany merytoryczne, ale o możliwość zwiększenia powierzchni przeznaczonej na wypełnienie poszczególnych punktów. W obowiązującym formularzu powierzchnia ta jest bardzo ograniczona i pozwala w zasadzie na jednozdaniowe opinie w poszczególnych punktach, podczas gdy należy się zgodzić, że w wielu przypadkach informacje te powinny być bardziej rozbudowane, aby przekazać pełną informację o poziomie rozwojowym dziecka. Wydaje się zatem, że formularz przygotowany przez MEN powinien służyć jako obowiązujący wzór, jeśli chodzi o treść poszczególnych punktów, powinien jednak pozwalać na bardziej obszerne w uzasadnionych przypadkach informacje.

Pytanie: Czy formularz pn. „Informacja o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej” jest obowiązujący w postaci formularza zatwierdzonego przez MEN, czy też jest wzorem, który można powielić, zwiększając możliwości bardziej obszernej opinii w poszczególnych punktach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20801)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planowanych zmian w zakresie warunków pracy służb mundurowych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie otrzymałem od przedstawicieli NSZZ Policjantów województwa wielkopolskiego liczne informacje dotyczące planowanych zmian w zakresie zwolnień lekarskich dla funkcjonariuszy służb mundurowych. Szczególne wzburzenie związków zawodowych wzu-

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

dziły niektóre sformułowania zawarte w założeniach projektu ustawy o racjonalizacji uposażeń służb mundurowych. Ze strony związkowców padają nieraz mocne słowa o stosowaniu przez ministerstwo odpowiedzialności zbiorowej i dyskredytowaniu służb mundurowych jako całości przy pomijaniu faktu, iż zdecydowana większość funkcjonariuszy pracuje w sposób uczciwy i rzetelny. Oczywiście dyskusja o szczegółach planowanych zmian jest jeszcze przed nami, natomiast już na tym etapie potrzebna jest informacja o konkretnych liczbach, które mogłyby nakreślić realny rozmiar problemu. Tylko pełne i rzetelne informacje pozwolą nam racjonalnie debatować o tym, czy skala zjawiska jest tak olbrzymia, że uzasadnia wprowadzanie radykalnych zmian, jeśli chodzi o zwolnienia lekarskie funkcjonariuszy służb mundurowych. Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Ile odnotowano przypadków wykorzystywania przez policjantów zwolnień lekarskich niezgodnie z przeznaczeniem?

2. Pojawiają się zarzuty, że policjanci w czasie zwolnienia wyjeżdżają w celach turystycznych, opiekują się dziećmi, podejmują dodatkową pracę zarobkową – ile takich przypadków ujawniono i ilu policjantów zostało za to ukaranych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20802)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie przygotowań systemu edukacji do objęcia 5-latków obowiązkiem przedszkolnym**

Szanowna Pani Minister! Media opisują problemy związane z faktem, że w roku szkolnym 2011/2012 do przedszkoli obowiązkowo pójda wszystkie 5-latki, a niektóre zaczną nawet naukę w szkole. Oznacza to, że dla młodszych dzieci miejsc w przedszkolach będzie jeszcze mniej niż przed rokiem. W tym roku po raz pierwszy do przedszkoli obowiązkowo idą wszystkie 5-latki, które rok później zaczną naukę w pierwszej klasie. Skutkiem tego będzie problem rodziców 3-latków, którzy jeśli nawet dostaną miejsce w przedszkolu, to może ono być oddalone o kilka kilometrów od miejsca zamieszkania.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Pani Minister ocenia przygotowanie samorządów do przyjęcia nowej grupy przedszkolaków?

2. Jakie środki finansowe w latach 2011/2012 zostaną przeznaczone na wsparcie samorządów?

3. Czy resort na bieżąco monitoruje powyższy problem?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20803)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie programu budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek”**

Szanowny Panie Ministrze! Jeszcze w tym roku ma ruszyć program budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek”. O dofinansowanie takiej inwestycji będą mogły się ubiegać gminy i związki międzygminne, przy czym dotacje mają być przyznawane na targowiska usytuowane w miejscowościach liczących nie więcej niż 50 tys. mieszkańców. W Polsce jest wiele miast powiatowych powyżej 50 tys. mieszkańców, w których mieszkańcy i rolnicy postulują funkcjonowanie targowisk. Jednym z takich miast jest Gniezno.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy na etapie planowania istnieje możliwość zwiększenia progu liczby mieszkańców gmin ubiegających się o dofinansowanie z uwagi na chęć przystąpienia do programu gmin z liczbą mieszkańców pomiędzy 50 a 80 tys.?

2. Jaki jest budżet programu „Mój rynek” i na jakich zasadach, i z jakich źródeł będzie finansowany?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20804)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się przedstawiciele związków zawodowych pracowników grupy kapitałowej ENEA w Poznaniu z prośbą o wyjaśnienie decyzji Pana Mini-

stra odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF.

Zdaniem związkowców sprzedaż przedsiębiorstwa wiąże się z szeregiem zagrożeń, m.in.:

— zagrożeniem bezpieczeństwa energetycznego spowodowane utratą kontroli nad sieciami energetycznymi na prawie 20% obszaru Polski,

— istnieje obawa, że EdF nie będzie realizował inwestycji, które w zachodniej części Polski wymagają kwoty ponad 3,5 mld zł,

— zagrożeniem dla realizacji bloku węglowego 1000 MW w Koziencach jako sprzecznego z polityką EdF; ograniczenie inwestycji w energetykę węglową trzeba rozciągnąć na polski przemysł wydobywczy (górnictwo) ze świadomością negatywnych konsekwencji społecznych i finansowych,

— możliwością wprowadzenia własnych dostawców i eliminacji polskich kooperantów spowoduje poważne konsekwencje dla lokalnych rynków województwa wielkopolskiego, zachodniopomorskiego, lubuskiego, kujawsko-pomorskiego i mazowieckiego.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Pan Minister ocenia przygotowanie do przejęcia spółki ENEA SA przez francuską spółkę EdF?

2. Czy zagrożenia ww. podnoszone przez związkowców podziela Pan Minister?

Proszę o ustosunkowanie się do katalogu tych zagrożeń.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20805)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie spółki „Niewiadów” SA**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacją uzyskaną od prezesa zarządu firmy „Niewiadów” SA z siedzibą w Ujeździe, woj. łódzkie, dotyczącą ogłoszenia upadłości spółki zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o zainteresowanie się ww. sprawą i ewentualną interwencję.

Spółka „Niewiadów” szczyci się 90-letnią historią istnienia. W swojej ofercie firma posiada m.in. przyczepy, w tym przyczepy campingowe, wózki i transportery dwukołowe. Pomimo realizacji wielu zamówień, spółka od ponad 3 lat ma problemy finansowe. Od 2009 r. próbowano poddać firmę procesowi prywatyzacji. Równolegle przeprowadzono szereg działań marketingowych, restrukturyzując firmę i zmia-

ny kadrowe. Niestety działania związane z prywatyzacją, niezależne już od kierownictwa firmy, podejmowane były w zbyt wolnym dla przyszłości spółki tempie, co doprowadziło do konieczności ogłoszenia upadłości.

Obecnie firma zatrudnia 400 pracowników. Należy zauważyć, że jest to jedna z największych firm w okolicach miejscowości Ujazd. Utrata pracy przez zatrudnione w niej osoby oznaczałaby w wielu przypadkach długoterminowy okres bezrobocia.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy istnieje możliwość udzielenia jakiegokolwiek pomocy spółce „Niewiadów” SA?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 21 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20806)

do ministra infrastruktury

**w sprawie metalowych tabliczek dołączanych do listów**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zgłaszanymi skargami dotyczącymi metalowych blaszek dołączanych do listów zwracam się z uprzejmą prośbą o interwencję w tej sprawie.

Metalowe blaszki są niepotrzebnym dodatkowym obciążeniem korespondencji. Są utrudnieniem zarówno dla kurierów, jak i dla osób otrzymujących pocztę. Dla firm i przedsiębiorstw, które otrzymują znacznie większą ilość listów niż osoby fizyczne, problem staje się niezwykle kłopotliwy.

Należy zauważyć również brak rozwiązania zapewniającego utylizację metalowych tabliczek.

Poczta Polska oferowała najniższe ceny za przesyłki do 50 g. Oferta firmy InPost okazała się konkurencyjna cenowo do propozycji Poczty. Jednak ze względu na monopol, jaki posiada Poczta na przesyłki do 50 g, firma InPost zdecydowała się na dołączenie do listów obciążenia w postaci metalowych blaszek. Dzięki dodatkowemu balastowi list klasyfikowany jest jako cięższy. Przyjęte rozwiązanie wydaje się być jednak absurdalne.

Dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą o interwencję oraz odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość znalezienia innego rozwiązania tej sprawy?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 21 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20807)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wiz dla studentów z Afryki**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie przyczyn braku zgody na wydawanie wiz dla obywateli krajów afrykańskich, których celem przyjazdu do Polski jest podjęcie nauki na uczelniach wyższych.

Polskie szkoły szczerzą się wysokim poziomem nauczania zapewnionym przez wykwalifikowaną kadrę naukową. Nasze ośrodki akademickie zyskały uznanie na całym świecie, czego dowodem mogą być otrzymane prestiżowe nagrody, a także udział polskich naukowców w roli ekspertów na konferencjach międzynarodowych.

Nie dziwi więc zainteresowanie podjęciem studiów w Polsce przez obcokrajowców. Uczelnie współpracują w programach pomostowych, dzięki którym stwarza się dla studentów możliwość kilkumiesięcznej nauki w wybranym przez nich kraju. Napawa dumą informacja, że coraz więcej młodych Europejczyków decyduje się na studia w Polsce. Należy zauważyć, że wiele szkół wyższych w swojej ofercie przedstawia programy nauczania z przeznaczeniem dla studentów z zagranicy.

Ze zdumieniem jednak przyjmuję informacje o trudnościach, jakie spotykają młodzież z Afryki, która zainteresowana jest podjęciem studiów w Polsce. Należy zauważyć, że przyjazd obcokrajowców na studia do Polski można traktować nie tylko jako formę promocji polskiej nauki. Dla naszych uczelni jest to również sposób na pozyskanie środków finansowych. Dla przykładu koszt studiów na Uniwersytecie Medycznym w Łodzi wynosi 10 tys. euro rocznie. W Wielkiej Brytanii dzięki opłatom cudzoziemców za czesne szkoły wyższe corocznie zarabiają 7 mld funtów brytyjskich.

Zastanawiający jest fakt, że największe problemy z uzyskaniem polskiej wizej mają właśnie obywatele krajów afrykańskich. Trudności te zaprzeczają zasadzie internacjonalizacji i stwarzaniu swobodnej strefy wymiany naukowej i kulturowej. Problem odmowy udzielenia wizej jest często poruszany w korespondencji, jaką otrzymuję z krajów afrykańskich (m.in. z Nigerii). Ze strony polskich uczelni dochodzą natomiast głosy zapewniające o gotowości przyjęcia studentów obcokrajowców, w tym Afrykańczyków.

Umożliwienie podjęcia studiów przez młodzież afrykańską to także rozwiązanie problemu niżu społecznego, przed którym stoi Polska. Zgodnie z artykułem opublikowanym w dniu 21 lutego 2011 r. na stronach internetowych gazety „Rzeczpospolita” ([www.rp.pl](http://www.rp.pl)) w 2020 r. liczba słuchaczy uczelni wyższych spadnie o 0,6 mln. Autorzy artykułu wymieniają konsekwencje zmniejszenia ilości studentów. Maturzyści wybierając będą prestiżowe uczelnie, co spowoduje brak zainteresowania



sowania ośrodkami studenckimi w mniejszych miastach. Spowoduje to konieczność zamknięcia części placówek i obniżenie poziomu nauczania na uczelniach cieszących się mniejszym zainteresowaniem. Niektóre szkoły będą zachęcały do podjęcia studiów w nich poprzez głoszenie haseł o łatwiejszej nauce.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o interwencję w tej sprawie i odpowiedź na pytania: Dlaczego obcokrajowcy pochodzenia afrykańskiego, zwłaszcza mieszkańcy Nigerii, mają trudności w uzyskaniu polskich wiz? Czy możliwa jest zmiana obecnej sytuacji w najbliższym czasie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 21 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20808)

do ministra finansów  
oraz  
ministra gospodarki

**w sprawie stosowanego masowo procederu  
zalegania z zapłatą za faktury VAT  
powodującego bankructwo firm**

Szanowny Panie Ministrze! Moi wyborcy prowadzący działalność gospodarczą zgłaszają, że w Polsce panuje proceder polegający na długim zaleganiu, a nawet wręcz niepłaceniu za wystawione faktury VAT.

Mnożą się zarzuty, że znaczna część nieuczciwych przedsiębiorców stosuje praktykę niepłacenia za faktury VAT (zarówno za usługi, jak i za materiały), co przyczynia się w znacznej mierze do upadłości wielu firm budowlanych, transportowych oraz hurtowni.

Stosowane są różne praktyki polegające na przesuwaniu terminu płatności, aby następnie wykorzystać ustawę o przedawnieniu. W tej sytuacji przepis umożliwiający przedawnienie wystawionej faktury wydaje się być krzywdzący dla wystawiającego.

Wygląda na to, że płatność w formie odsuniętego w czasie przelewu to w praktyce nic innego, jak udzielony kredyt (pożyczka) w systemie handlowym. Zainteresowani wnoszą, aby zmienić prawo handlowe, tak aby określenie płatności faktury „przelew” miało walory zbliżone do określenia „kredyt (pożyczka)” w banku.

Zainteresowani postulują, aby przy każdym urzędzie skarbowym było stanowisko komisarza śledczego z uprawnieniami skutecznego zmuszenia płatnika do uregulowania należności wynikających z faktur. Twierdzą, że to do komisarza powinny być przesyłane wykazy niezapłaconych faktur, a on z mocy ustawy mógłby zmusić dłużnika do zapłaty.

Zainteresowani twierdzą, że najlepszym rozwiązaniem byłaby zmiana sposobu księgowania i rozliczania faktur. Rozliczenie następowaloby po zapłaceniu faktury. Niezapłacone w terminie faktury nie byłyby rozliczane w systemie podatkowym, ale księgowane jako niezapłacone. Nabywca podlegałby karze na mocy ustawy o obowiązku podatkowym. Sprzedający po otrzymaniu zapłaty zaliczałby fakturę do rozliczenia podatkowego. Nabywca faktury też nie mógłby rozliczyć faktury do chwili jej zapłaty. Skarb Państwa zawsze domaga się zapłaty podatku należnego, ale kluczowa powinna być zapłata za fakturę. Przy takim systemie rozliczeniowym nikt nie wchodziłby w konflikt ze Skarbem Państwa, a firmy dotknięte nieuczciwością kontrahentów nie bankrutowałyby (bo przecież bankructwo firm nie leży w interesie państwa).

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra pytanie, jakie działania zamierza podjąć ministerstwo, aby uzdrowić zgłaszaną sytuację.

Z poważaniem

Poseł Piotr van der Coghren

Warszawa, dnia 1 lutego 2011 r.

**Interpelacja**  
(nr 20809)

do ministra środowiska

**w sprawie odbioru i utylizacji żarówek  
kompaktowych zawierających rtęć**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz powszechniejsze staje się używanie świetlówek kompaktowych w miejsce dotychczas stosowanych tradycyjnych żarówek z włóknem wolframowym. Dzieje się tak nie dlatego, że użytkownicy do końca są przekonani co do ich zdecydowanie większej w porównaniu z tradycyjnymi żarówkami energooszczędności, lecz w wyniku sukcesywnego wycofywania z obiegu tych ostatnich. Bardzo istotnym problemem – do tej pory nierozwiązanym – są kwestie dotyczące odbioru zużytych żarówek kompaktowych zawierających, jak chyba Panu wiadomo, lotną rtęć będącą silną trucizną, niebezpieczną dla środowiska i człowieka. Do chwili obecnej wiele placówek handlowych mających w swej ofercie żarówki kompaktowe nie podjęło działań dotyczących odbioru zużytych świetlówek i bezpiecznego ich utylizowania.

Wraz z rozpoczęciem wycofywania żarówek tradycyjnych i przechodzeniem na świetlówki kompaktowe winien być wdrożony spójny program odbioru i recyklingu żarówek działających z wykorzystaniem rtęci. Program winien zapewniać obywatelom możliwość łatwego przekazania zużytych żarówek kompaktowych we wszystkich placówkach handlowych

prowadzących sprzedaż kompaktów. Niestety według mojej wiedzy wiele placówek – także tych należących do dużych sieci handlowych – do chwili obecnej nie rozwiązało problemu odbioru zużytych żarówek kompaktowych. Tym samym klient ma bardzo utrudnioną możliwość zwrotu zużytej świetlówki, tak by jej utylizacja nie zagrażała środowisku. Można odnieść wrażenie, iż resort środowiska nie przykłada do tego faktu należytej wagi i nie podejmuje działań wymuszających na wszystkich dystrybutorach żarówek kompaktowych obowiązek ich odbioru po zakończeniu eksploatacji. Pozostawienie tej sytuacji bez rozwiązań systemowych może skutkować niekontrolowanym pozbywaniem się tych wyjątkowo niebezpiecznych odpadów przez obywateli.

Wracając do podjętej na wstępie kwestii energooszczędności żarówek kompaktowych, należy podkreślić, że jest ona jedynie pozorna z tej racji, iż wspomniane wyżej świetlówki pobierają prąd impulsowo. Oprócz tego – o czym się nie mówi – świetlówki wprowadzają do sieci wyższe harmoniczne prądu, pogarszając tym samym jakość energii elektrycznej, negatywnie wpływając na stacje transformatorowe. Po stronie negatywów można byłoby wymienić wiele innych czynników zarówno natury ekonomicznej, jak i dotyczących negatywnego oddziaływania na środowisko oraz ludzi. Dlatego też do procesu wycofywania tradycyjnych żarówek należy podejść rozsądnie i z dystansem, gdyż w określonych pomieszczeniach wręcz wskazane jest ich dalsze użytkowanie.

Panie Ministrze, proszę o ustosunkowanie się do podjętego wyżej problemu i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy sprzedawcy żarówek kompaktowych posiadają obowiązek odbioru zużytych świetlówek od klientów?

Czy ze strony Ministerstwa Środowiska jest prowadzony w tym zakresie monitoring?

Czy w stosunku do podmiotów nierealizujących obowiązku odbioru zużytych urządzeń zawierających rtęć wyciągane są konsekwencje? Jeżeli tak, to na czym one polegają i czy odnoszą określone skutki?

Czy resort posiada dane dotyczące poziomu odzysku zużytych świetlówek? Jak ma się to do ilości sprzedanych w tym czasie nowych żarówek kompaktowych?

Jakie działania zamierza podjąć rząd w przyszłości, aby całkowicie zlikwidować problem ewentualnego niekontrolowanego pozbywania się przez użytkowników zużytych żarówek kompaktowych?

Czy w przyszłości przewidziane jest całkowite zaprzestanie produkcji żarówek tradycyjnych, wszak świetlówki kompaktowe, aby ich użytkowanie przynosiło konkretne korzyści ekonomiczne, muszą pracować z zachowaniem określonych standardów?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 17 lutego 2011 r.

## Interpelacja (nr 20810)

do ministra infrastruktury

### **w sprawie braku działań modernizacyjnych i remontowych na drodze krajowej nr 4 na odcinku od Łańcuta do wschodniej granicy kraju**

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 4 jest fragmentem trasy europejskiej E40 biegnącej z Calais (Francja) do Leninogorska (Federacja Rosyjska). Obsługuje ona nie tylko znaczną część krajowego transportu samochodowego od Olszyny do Medyki, lecz także międzynarodowy ruch tranzytowy o sporym natężeniu. Ten czynnik w połączeniu z faktem, iż ze wspomnianej wyżej drogi korzystają ciężkie zestawy samochodowe, nie pozostają obojętne na stan jej infrastruktury, w szczególności tam, gdzie istnieją tylko dwa pasy ruchu. W tej sytuacji potrzebą chwili jest pilne podjęcie stosownych działań ze strony administratora zapewniających użytkownikom drogi możliwość bezpiecznego poruszania się. Pragnę ze szczególnym naciskiem podkreślić, że odcinek drogi z Łańcuta w kierunku wschodnim od lat nie był modernizowany, co bezpośrednio przełożyło się na fatalny w chwili obecnej jej stan techniczny, zagrażający wręcz na niektórych jej odcinakach bezpieczeństwu użytkowników. Wieloletnich zaniedbań ze strony zarządcy drogi nie można bez końca tłumaczyć brakiem środków finansowych. Winien on mieć na uwadze fakt, że za stan techniczny drogi i związane z nim bezpośrednio bezpieczeństwo użytkowników drogi właśnie on ponosi pełną odpowiedzialność. O tym fakcie powinno pamiętać także Ministerstwo Infrastruktury mające bezpośredni nadzór nad GDDKiA oraz będące decydem w kwestiach związanych z finansowaniem działań pozwalających utrzymać infrastrukturę drogową na określonym poziomie.

Panie Ministrze! Dotychczasowe, doraźne działania organu zarządzającego drogą nie dają satysfakcjonujących rezultatów. Co więcej – pomimo ciągłych interwencji i monitów kierowanych do rzeszowskiego oddziału Głównej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad zarówno przez lokalne instytucje samorządowe, jak i parlamentarzystów – instytucja ta zachowuje się tak, jakby nie dostrzegała problemu, nie podejmując stosownych działań, jakie z mocy prawa na niej spoczywają. Obecny stan drogi – szczególnie na odcinku biegnącym przez Łańcut, Głuchów aż do granicy z powiatem przeworskim – jest wręcz katastrofalny. Skandalem jest brak chodników wzdłuż części drogi biegnącej przez miasto, głębokie koleiny w ciągu drogi, liczne dziury, brak widocznych na wielu fragmentach drogi oznakowań poziomych oraz, o co od dłuższego czasu zabiegają radni powiatu łańcuckiego, brak usytuowania na skrzyżowaniu z drogą wojewódzką nr 881 sygnalizacji świetlnej, co zde-

cydowanie poprawiłoby bezpieczeństwo tak zmechanizowanych, jak i pieszych użytkowników drogi.

Szanowny Panie Ministrze! W sytuacji gdy każdy kierowca przy zakupie paliwa aż w 56% jego ceny obciążany jest różnego rodzaju podatkami, ma prawo oczekiwać, że państwo te środki w przeważającej części będzie przeznaczało na utrzymanie dróg w odpowiednim stanie. Jednak jak się okazuje zaledwie 1/4 tej kwoty kierowana jest na poprawę infrastruktury drogowej, pozostała część służy do łatania dziur w budżecie państwa.

W kontekście przedstawionego wyżej problemu proszę o udzielenie odpowiedzi:

1. Czy zarządca drogi ma w planie niezwłoczne przeprowadzenie jej remontu na odcinku od Łańcuta do granicy z powiatem przeworskim?

2. Czy w ocenie ministerstwa oraz administratora drogi jej obecny stan techniczny zapewnia podróżującym odpowiedni poziom bezpieczeństwa oraz czy spełnia wymogi określone stosownymi przepisami i normami?

3. Kiedy w Łańcucie zostanie wykonana sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 4 z drogą wojewódzką 881?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20811)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie konsekwencji późnego wdrożenia  
dyrektywy Unii Europejskiej dotyczącej  
zamówień publicznych**

Szanowna Pani Minister! Warunkiem skorzystania z finansowania projektów ze środków Unii Europejskiej jest dostosowanie krajowego prawa. Polska została zobowiązana do dostosowania swojego prawa zgodnie z dyrektywą UE m.in. w zakresie zamówień publicznych. Termin dostosowania minął w 2006 r. Beneficjenci, którzy realizują projekty przyznane do realizacji przed 2008 r., są zaniepokojeni faktem podnoszonym przez Komisję Europejską i kwestionującym prawidłowość realizacji projektów. Nieprawidłowość ta nie jest jednak spowodowana ich zaniechaniem czy niedbałością, ale niespełnieniem wymagań przez rząd polski. Trudno się więc spodziewać, że konsekwencje finansowe wynikające z sankcji nałożonych przez Komisję Europejską będą miały obciążać beneficjentów. A są to znaczące kwoty stanowiące 5% projektów, których sankcje dotyczą, bądź zmniejszenie wszystkich unijnych projektów o 2%.

Obarczenie beneficjentów niezawinionymi przez nich błędami jest niedopuszczalne. Kto poniesie odpowiedzialność za ten stan?

Proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co rząd polski zamierza zrobić, aby uniknąć konsekwencji finansowych związanych z nieprawidłowościami związanymi z brakiem terminowego wdrożenia dyrektywy UE?

2. Jak wiele projektów zagrożonych jest sankcjami?

3. Ilu i jakich samorządów dotyczą projekty, które zostały obciążone niezawinionym błędem?

4. Jaka kwota środków zostanie w związku z tym potrącona przy ostatecznym rozliczeniu?

5. Czy rząd zdecyduje się na pokrycie tych kosztów ze środków budżetu państwa?

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20812)

do ministra zdrowia

**w sprawie efektów działalności Rady  
Akredytacyjnej i Centrum Monitorowania  
Jakości w Ochronie Zdrowia**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o akredytacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 418) określiła zasady dobrowolnego systemu potwierdzania spełniania przez podmioty standardów jakości w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych. Rozwiązania ustawowe miały przyczynić się do poprawy jakości świadczonych usług, podniesienia zadowolenia pacjentów oraz poprawy racjonalności dysponowania środkami publicznymi przeznaczonymi na ochronę zdrowia.

Ustawa określiła również zasady powoływania i funkcjonowania Rady Akredytacyjnej finansowanej z budżetu państwa. Ośrodkiem akredytacyjnym zostało, istniejące już wcześniej, powołane przez ministra zdrowia jako jednostka budżetowa Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia.

Od lipca 2008 r. Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia w Krakowie jest beneficjentem systemowym realizującym projekt „Wsparcie procesu akredytacji zakładów opieki zdrowotnej” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, działanie 2.3: Wzmocnienie potencjału zdrowia osób pracujących oraz poprawa jakości funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, poddziałanie 2.3.3: Podniesienie jakości zarządzania w ochronie zdrowia.

Zgodnie z informacjami znajdującymi się na stronie internetowej CMJ rekrutacja szpitali do projektu „Wsparcie procesu akredytacji zakładów opieki zdro-



wotnej”, współfinansowanego przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, rozpoczęła się 15 października 2008 r. Chęć włączenia się do procesu akredytacji i poddania się ocenie zewnętrznej zgłosiło już znacznie więcej szpitali niż zaplanowano objąć wsparciem w latach 2008–2014. Szpitale w dalszym ciągu zgłaszające chęć udziału w projekcie wpisywane są na listę rezerwową uczestników projektu.

Uprzejmie proszę o informację, jak wdrożenie ustawy przyczyniło się do realizacji wymienionych na wstępie zamierzonych celów.

1. Jakie są koszty i korzyści wynikające z przyjęcia w 2008 r. ustawy o akredytacji w porównaniu z okresem poprzednim, kiedy nie funkcjonowała Rada Akredytacyjna?

2. Czy zmiany uległ zakres zadań i koszty funkcjonowania centrum monitorowania jakości i o ile zwiększyła się efektywność CMJ?

3. Jakie korzyści dla szpitali wynikają z faktu otrzymania akredytacji podczas kontraktowania świadczeń

4. Czy przyznanie akredytacji wpływa na poprawę funkcjonowania i wyników finansowych szpitali?

5. Jakie są rezultaty akredytacji w odniesieniu do oceny zadowolenia pacjentów przed i po akredytacji?

6. W jakim stopniu wykorzystane zostały środki przeznaczone na realizację programu „Wsparcie procesu akredytacji zakładów opieki zdrowotnej”?

7. Ile czasu zajmie akredytowanie szpitali, zakładając dotychczasowe tempo i kolejne, cykliczne potwierdzenia akredytacji?

Posel Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20813)

do ministra finansów

**w sprawie możliwości realizacji finansowania inwestycji w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy z niepokojem przyjęły rozporządzenie ministra finansów, z którego wynika konieczność wpisywania zobowiązań wynikających z partnerstwa publiczno-prywatnego do długu publicznego.

Partnerstwo publiczno-prywatne jako forma finansowania inwestycji z wielkim trudem znajdowała akceptację w naszym kraju. Samorządy niechętnie z niej korzystały, wskazując przede wszystkim na bariery formalnoprawne i zawilość procedur. Z tego powodu rząd polski podjął się zadania nowelizacji ustawy. W dniu 19 grudnia 2008 r. Sejm uchwalił ustawę o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr

19, poz. 100). Ustawa miała „stworzyć akceptowane rozwiązania prawne, które mogłyby uwolnić realizację przedsięwzięć z wykorzystaniem partnerstwa publiczno-prywatnego w Polsce poprzez przyznanie zainteresowanym jak największej swobody kształtowania partnerstwa, ochronę najważniejszych interesów publicznych, ochronę uzasadnionych interesów partnerów prywatnych, ochronę długu publicznego”.

Dotychczas podejmowane były wszystkie próby promocji i wsparcia PPP w Polsce. Rozporządzenie przygotowane przez ministra finansów niweczy cały ten wysiłek i jest zaprzeczeniem intencji, która towarzyszyła prawnym zmianom. PPP miało być metodą podniesienia rentowności i efektywności projektów, by w czasie trudnej sytuacji budżetowej zobowiązania budżetowe samorządów nie obciążały długu publicznego. Brak precyzyjnego sformułowania, które długi samorządów realizujących projekty w systemie PPP mają wpływ na poziom długu publicznego, powoduje więc wycofywanie się z takich projektów.

Uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jaka jest rzeczywista intencja rządu dotycząca partnerstwa publiczno-prywatnego?

2. Dlaczego po raz kolejny nieprecyzyjność rozporządzeń, wymagających dodatkowych interpretacji, niweczy wysiłek, jaki podjęły samorządy, przystępując do realizacji projektów w ramach PPP?

3. Jak można budować zaufanie do Państwa i prawa, jeśli w krótkim czasie podejmuje się sprzeczne decyzje?

Posel Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja  
(nr 20814)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wydatkowania środków na tworzenie małych firm na wsi**

Szanowny Panie Ministrze! Polska otrzymała z Unii Europejskiej ponad 4 mld zł na tworzenie nowych małych firm na wsi oraz rozwój już istniejących. Jednak Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa rozdysponowała jedynie 327 mln zł. W naborze, który agencja przeprowadziła w 2010 r., wpłynęło ponad 10,5 tys. wniosków, z czego do końca roku udało się rozpatrzyć tylko 190.

Eksperci ostrzegają, że jeśli Polska nie przyspieszy tempa wydawania tych pieniędzy, to większość z nich przepadnie. Do 30 czerwca 2015 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa musi rozdysponować całą kwotę, a inwestorzy rozliczyć się z otrzymanych pieniędzy. Inwestor ma dwa lata od momentu zawarcia umowy z agencją na zrealizowanie inwestycji. W programie są dostępne środki nawet

dla 40 tys. beneficjentów, tyle samo mogłoby powstać miejsc pracy. Tymczasem urzędnicy ARiMR mnożą wymogi, nie wywiązują się z zobowiązań i opóźniają podejmowanie decyzji.

Wolne tempo rozpatrywania wniosków przez agencję to nie jedyny problem inwestorów, którzy chcieliby dzięki wsparciu z Unii Europejskiej uruchomić firmę na wsi. W szufladach zalegają również wnioski o dotację z programu „Leader”. Tylko 59 wniosków z 675 zostało rozpatrzonych pozytywnie. Planowana inwestycja musi być zgodna ze strategią rozwoju obszaru, który obejmuje dana grupa lokalna, grupa działania. Lokalne grupy nie potrafią jednak udzielać przedsiębiorcom żadnych informacji. W związku z licznymi problemami na starcie i nie mogąc doczekać się decyzji agencji, zmienia plany i rezygnuje z przedsięwzięć.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje uproszczenie wniosków o dotację z Unii Europejskiej dla rolników chcących skorzystać z działania 312 i działania 413 Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich?

2. Czy ministerstwo planuje usprawnić pracę Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, tak aby środki unijne nie zostały zaprzepaszczone?

Z wyrazami szacunku

Poseł Michał Marcinkiewicz

Szczecin, dnia 15 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20815)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie cofnięcia dotacji na szkolenie uczniów szkół zawodowych**

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wstrzymało wypłatę dotacji na szkolenie uczniów szkół zawodowych. W obecnym budżecie obcięto do 170 mln zł, tj. o 30% w stosunku do ub.r., środki na refundowanie m.in. wynagrodzeń dla uczniów. Z tych pieniędzy każdy przedsiębiorca po trzech latach dostaje również zryczałtowaną kwotę 8 tys. zł za jednego ucznia, pod warunkiem, że uczeń zda pozytywnie egzamin czeladniczy. Zamrożono również kwotę 4,5 mld zł z Funduszu Pracy. Środki te miały być przeznaczone m.in. na wspieranie szkolenia młodocianych pracowników czy dofinansowanie kosztów szkolenia osób dorosłych, czyli takich, którzy skończyli np. liceum profilowe i nie kontynuują dalej nauki.

Na rynku polskim jest ok. 300 tys. firm, które mają odpowiednie uprawnienia do kształcenia uczniów szkół zawodowych. Muszą oni mieć nie tylko

przygotowanie merytoryczne, ale także odpowiedni warsztat do nauki zawodu. Niestety większość przedsiębiorców umożliwiających odbycie praktyk zawodowych rozważa rozwiązanie umów zawartych we wrześniu 2010 r. w związku z zawieszonymi dotacjami. Podpisując umowy, mieli zagwarantowane środki na kształcenie zawodowe uczniów.

Bez dotacji duża część firm, głównie prywatnych, nie będzie przyjmować i szkolić uczniów rzemiosła. Wstrzymanie dotacji na szkolenia młodzieży skutkować może koniecznością likwidacji szkół zawodowych, ponieważ nie można uczyć zawodu tylko w części teoretycznej, bez jakiegokolwiek praktyki. W szkołach zawodowych w całym kraju uczy się blisko 130 tys. uczniów, z czego prawie 100 tys. odbywa praktykę w przedsiębiorstwach prywatnych.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie plany ma Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na szkolenie młodzieży szkół zawodowych?

2. Co planuje ministerstwo w przypadku, gdy przedsiębiorstwa przestaną przyjmować uczniów na obowiązkowe dla nich praktyki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Michał Marcinkiewicz

Szczecin, dnia 8 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20816)

do ministra zdrowia

**w sprawie sprzedaży napojów energetycznych w sklepikach szkolnych**

Szanowna Pani Minister! Z badań przeprowadzonych przez Mazowieckie Centrum Profilaktyki Uzależnień wynika, że co siódmy uczeń szkoły podstawowej i gimnazjalnej codziennie spożywa tzw. energy drinki.

Dzieci spożywają te napoje przed sprawdzianami, podczas długotrwałego siedzenia przed komputerem, dyskotekami, a także w czasie treningów sportowych. Puszki z energy drinkami sprzedawane są bez żadnych ograniczeń w sklepikach szkolnych.

Na puszkach napojów możemy przeczytać, że: przewyciężają stres, zmęczenie, poprawiają koncentrację, że są polecane dla menedżerów, kierowców i studentów w okresie wzmożonego wysiłku fizycznego lub intelektualnego. Ale bardzo rzadko widuje się napis: niepolecane dla dzieci.

Jak wskazują lekarze, jedna puszka takiego napoju spożyta przez dziecko jest równoznaczna z wypiciem 7 czarnych kaw, co niesie za sobą poważne skutki zdrowotne. Przedawkowanie napoju typu energy drink powoduje pobudzenie, zaburzenia rytmu serca, nadciśnienie, agresję, odwodnienie, a na-

wet zatrucie z zaburzeniami świadomości. Spożywana w tak dużej ilości przez dzieci kofeina może uzależnić nie tylko fizycznie, ale również psychicznie. Nadużywanie kofeiny u dzieci prowadzi również może do szybkiej choroby wieńcowej. W większości polskich szkół dzieci te napoje mogą zakupić w szkolnych sklepikach.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie zakazu sprzedaży napojów typu energy drink na terenie szkół?

2. Czy planowane jest przeprowadzenie szerokiej kampanii informacyjnej dotyczącej skutków picia energy drinków przez dzieci?

Z wyrazami szacunku

Poseł Michał Marcinkiewicz

Szczecin, dnia 14 lutego 2011 r.

**I n t e r p e l a c j a**  
(nr 20817)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnień usług kulturalnych  
z podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Nowelizacja ustawy o VAT, która obowiązuje od 1 stycznia br., zmienia

zakres zwolnień podatkowych, w tym również tych dotyczących usług kulturalnych. Do końca ub.r. zwolnienie z VAT obowiązywało wszystkie usługi związane z kulturą, niezależnie od tego, kto takie usługi świadczył.

Po nowelizacji ustawa przewiduje, że ze zwolnienia korzystać mogą artyści wynagradzani w formie honorariów, a więc ci, którzy są zatrudniani bezpośrednio przez organizatora imprezy. Natomiast gdy artystę reprezentuje agent, obowiązuje już 23% VAT.

W związku z różną interpretacją przepisów kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy organizacje pozarządowe (stowarzyszenia i fundacje) prowadzące działalność pożytku publicznego w zakresie kultury mogą korzystać ze zwolnienia z VAT-u?

2. W przypadku honorariów – czy 23-procentowym Vatem objęta jest cała kwota wynagrodzenia, czy tylko ta część kwoty, która jest częścią wynagrodzenia agenta reprezentującego artystę?

3. Czy organizacja pozarządowa nieprowadząca działalności nastawionej na zysk w przypadku sprzedaży biletów na koncert również powinna objąć bilety 23% Vatem, przy założeniu, że wpływy z biletów pokrywają część kosztów organizacyjnych koncertu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Michał Marcinkiewicz

Szczecin, dnia 15 lutego 2011 r.



## ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na ponowną interpelację posła  
Jerzego Polaczka**

**w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów  
i uwarunkowań związanych  
z katastrofą lotniczą pod Smoleńskiem  
dotyczących regulacji prawnych (16531)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 września 2010 r. (sygn. SPS-023-16531p/10) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Jerzego Polaczka w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów i uwarunkowań związanych z katastrofą lotniczą pod Smoleńskiem dotyczących regulacji prawnych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, iż w pełni podzielam troskę pana posła wyrażoną w pańskim stanowisku odnoszącym się do oceny możliwości zweryfikowania zaniedbań bądź uchybień, jakie mogły mieć miejsce po stronie rosyjskiej w związku z zaistnieniem katastrofy TU-154M. Wyras takiemu stanowisku został dany m.in. w treści uwag przekazanych w imieniu naszego kraju do projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego, któremu specjalna komisja rządu Federacji Rosyjskiej zleciła przeprowadzenie badań technicznych w zakresie ustalenia przyczyn i okoliczności zaistnienia katastrofy naszego samolotu TU-154M o numerze 101, jaka miała miejsce w dniu 10 kwietnia 2010 r., w wyniku której śmierć poniósł prezydent Rzeczypospolitej Polskiej pan Lech Kaczyński wraz z innymi osobami znajdującymi się na pokładzie samolotu, które to uwagi zostały w ostatecznej treści przygotowane przez kierowany przeze mnie zespół specjalistów.

Pragnąc przeprosić pana posła za zbyt, jak się okazało, lakoniczną odpowiedź, której zakres wynikał przede wszystkim ze stanu zaawansowania prac kierowanej przeze mnie komisji oraz ograniczonej prawnie polityki informacyjnej, biorąc pod uwagę, iż Międzypaństwowy Komitet Lotniczy zakończył swoje badania i opublikował swój raport końcowy, niniejszym przedstawiam nieco szerzej stanowisko w poruszanych przez pana posła pytaniach zawartych w interpelacji z dnia 18 czerwca 2010 r. (sygn. SPS-023-16531/10).

Pytanie 1: Jakie przepisy i procedury ruchu lotniczego obowiązują w przestrzeni powietrznej (kontrolowanej i niekontrolowanej) Federacji Rosyjskiej, które obowiązują w odniesieniu do wlotu w prze-

strzeń, lotu i lądowania obcego statku powietrznego wojskowego o statusie HEAD?

Informacje o zasadach obowiązujących w przestrzeni powietrznej danego państwa są zamieszczone w powszechnie dostępnym Zbiorze Informacji Lotniczych wydanym dla Federacji Rosyjskiej (AIP FR). Każda załoga mająca zamiar wykonać lot w przestrzeni innego państwa powinna zapoznać się z informacjami tam zawartymi, gdyż determinują one sposób wykonania planowanego lotu, a co ważniejsze, jest zobowiązana do przestrzegania zasad w tym zbiorze podanych. Należy jednak pamiętać, że AIP FR jest tylko formą wskazania zasad, czymś w rodzaju wyciągu z przepisów obowiązujących, a nie samymi przepisami regulującymi zasady obowiązujące w przestrzeni powietrznej Federacji Rosyjskiej.

Pytanie 2: Jakie przepisy odpowiednie władze Federacji Rosyjskiej odpowiedzialne za zarządzanie przestrzenią powietrzną zastosowały w tym względzie w stosunku do lotów w dniach 7 i 10 kwietnia br. na lotnisko Smoleńsk-Siewiernyj?

Stanowisko w tym względzie przedstawił Międzypaństwowy Komitet Lotniczy w swoim raporcie końcowym. Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego stanowisko w tym zakresie przedstawi w swoim dokumencie końcowym zawierającym wyniki prowadzonego badania.

Ponadto uprzejmie przedstawiam informacje odnoszące się do wystąpienia pana posła, zawartego w piśmie z dnia 15 września 2010 r. (sygn. SPS-023-16531p/10).

Pytanie 1: Czy władze Rzeczypospolitej Polskiej zamierzają skierować odpowiednie wnioski (skargi) do Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego (ICAO) w związku z brakiem przekazania m.in. przedmiotowych materiałów pozwalających na analizę ewentualnych źródeł i przyczyn związanych z zaistnieniem katastrofy lotniczej 10 kwietnia 2010 r.?

Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego nie ma informacji w tym zakresie, nie może więc przekazać żadnego stanowiska odnoszącego się do powyższego pytania.

Pytanie 2: Czy obserwator z ramienia polskich władz akredytowany przy Międzypaństwowym Komitecie Lotniczym posiada bezpośredni dostęp do tych przepisów i procedur obowiązujących na terenie Federacji Rosyjskiej?

Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego nie jest właściwym adresatem powyższego pytania.

Pytanie 3: Jakie działania w tej sprawie po 10 kwietnia podjął rząd? A jeśli tak, to proszę o przytoczenie w odpowiedzi źródłowych wystąpień przedstawicieli polskiego rządu (w szczególności MSZ, MON), a także prokuratury, aby uzyskać źródłową wiedzę w tej materii prawnej.

Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego w trakcie swoich działań, w celu zabezpieczenia materiałów do prowadzenia swoich badań, występowała o udostępnienie szeregu dokumentów oraz ubiegała się o możliwość pozyskania materiałów do badań. W wyniku tego zostały pozyskane jeszcze w maju nagrania z rejestratora MARS BM samolotu TU-154M nr 101, które były przedmiotem prowadzonych badań i analiz. Ponadto należy zwrócić uwagę, że doradcy, będący jednocześnie członkami Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, wspomagając akredytowanego przedstawiciela RP pana Edmunda Klich, niejednokrotnie przygotowywali dla niego wystąpienia i wnioski o udostępnienie niezbędnych dokumentów.

Pytanie 4: Proszę o precyzyjne wskazanie konkretnych organów Federacji Rosyjskiej zobowiązanych do przekazania tychże dokumentów, a także wskazanie precyzyjnie odpowiednich władz Federacji, które zobowiązane są do ujawnienia treści przedmiotowych procedur lotniczych.

Na podstawie przyjętej procedury badania katastrofy zgodnie z zasadami załącznika nr 13 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.), akredytowany przedstawiciel RP pan Edmund Klich miał zagwarantowane prawo do uzyskiwania kopii wszystkich dokumentów związanych z prowadzonym badaniem od podmiotu prowadzącego tzw. badanie techniczne, to znaczy od komisji technicznej Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego, któremu premier Federacji Rosyjskiej zlecił przeprowadzenie tego badania. Zgodnie z przyznanymi kompetencjami, poprzez komisję techniczną MAK, akredytowany przedstawiciel RP pan Edmund Klich miał prawo dostępu nie tylko do wszystkich dowodów, ale również do wnioskowania o wykonanie badań, przesłuchań i uczestnictwa w naradach, w tym również takich, na których były prowadzone analizy i ustalane przyczyny i zalecenia profilaktyczne. Dokumenty te powinny również obejmować przepisy i procedury, jakie były stosowane przez stronę rosyjską przy zabezpieczeniu lotu zakończonego katastrofą. Niezależnie od ścieżki dostępu do dokumentów, jaką miał zagwarantowaną akredytowany przedstawiciel RP pan Edmund Klich, prokuratura w ramach prowadzonego przez siebie postępowania posiada środki prawne do uzyskiwania takich informacji od swojego odpowiednika w Federacji Rosyjskiej.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie przygotowania  
przez Ministerstwo Sprawiedliwości  
projektu rozporządzenia zmieniającego  
rozporządzenie w sprawie utworzenia  
sądów pracy, który zakłada zlikwidowanie  
Wydziałów Pracy w Chełmie, Białej Podlaskiej  
i Puławach oraz przekazanie wszystkich spraw  
z zakresu prawa pracy Sądowi Rejonowemu  
w Lublinie z siedzibą w Świdniku (19584)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie przygotowania przez Ministerstwo Sprawiedliwości projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy, który zakłada zlikwidowanie Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych: w Chełmie, w Białej Podlaskiej i w Puławach, przesłaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19584/10, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszło w życie rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 16 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 245, poz. 1648), które uwzględniła zmiany wynikające z utworzenia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku i Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie. Przepisami wskazanego aktu prawnego Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie określony został jako właściwy dla spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych z całego obszaru właściwości miejscowej zlikwidowanego Sądu Rejonowego w Lublinie. Rozporządzenie to nie zawiera żadnych przepisów dotyczących likwidacji jakiegokolwiek wydziału pracy, a więc także Wydziałów Pracy w Sądach Rejonowych: w Białej Podlaskiej, w Chełmie i w Puławach.

Pragnę dodać, że takich przepisów nie zawierał także projekt rozporządzenia opiniowany przez Krajową Radę Sądownictwa.

W kwestii rozważanego zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Chełmie uprzejmie informuję, że plan likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych przygotowany został w ramach prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości prac dotyczących zmiany struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego, podjętych przede wszystkim w celu racjonalnego wykorzystania kadry orzeczniczej i administracyjnej.

Należy podkreślić, że zniesienie małych wydziałów gospodarczych uzasadnione jest także ze względu

na potrzebę utworzenia silnych, wyspecjalizowanych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tego rodzaju sprawach i podniesie jakość orzekania w sprawach gospodarczych. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

W razie likwidacji wydziału gospodarczego w Chełmie rozpoznawanie spraw gospodarczych przejmie Wydział Gospodarczy Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. Z uwagi na niewielką liczbę spraw wpływających do Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Chełmie reorganizacja ta nie spowoduje wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Świdnika nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych będzie ograniczony. W przypadku podjęcia decyzji o zniesieniu Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Chełmie sędziowie oraz pozostali pracownicy wykonujący czynności w tym wydziale podejmą obowiązki w innych wydziałach chełmskiego sądu rejonowego.

Wyrażam przekonanie, że powyższa odpowiedź wyjaśnia wątpliwości podniesione w interpelacji pana posła Tadeusza Sławackiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie zmiany definicji usługi medycznej  
zwolnionej z podatku VAT (19593)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 stycznia 2011 r., sygn. MZ-BFA-024-2712-50/KL/11, będącego odpowiedzią na interpelację złożoną przez panią poseł Beatę Małecką-Libere, przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19593/10, w sprawie zmiany definicji usługi medycznej zwolnionej z podatku od towarów i usług, uprzejmie przekazuję w uzupełnieniu kopię pisma ministra finansów z dnia 11 lutego 2011 r., sygn. PT1/063-4-178/EFU/2011BMI9-17943.

*Załącznik*

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na pismo pana ministra, znak MZ-BFA-024-2712-47/KL/10, z dnia 20 grudnia 2010 r., dotyczące zakresu zwolnienia od podatku od towarów i usług w odniesieniu do usług opieki medycznej, uprzejmie informuję:

Przepisy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., uchyliły załącznik nr 4 do ustawy, zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku. Uregulowania dotyczące tematyki zwolnień zostały przeniesione do treści ustawy. Przy określaniu zakresu zwolnień, które dotychczas były ujęte w załączniku nr 4, odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, określając ich zakres z wykorzystaniem treści przepisów prawa unijnego i krajowego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE. Zasadniczym powodem odejścia od stosowania klasyfikacji statystycznych przy określaniu zakresu zwolnień od podatku było bowiem zapewnienie pełniejszej implementacji przepisów unijnych, w szczególności dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Należy podkreślić, że projekt ustawy wprowadzającej ww. zmiany był w konsultacjach międzyresortowych już w 2009 r. i został on uzgodniony międzyresortowo, w tym z ministrem zdrowia. Obecnie zgłaszane przez pana ministra postulaty podważają sens wcześniejszych uzgodnień międzyresortowych. Zgłaszane propozycje (wykreślenie pkt 19 w art. 43 ust. 1 oraz modyfikację pkt 18 w zaproponowanym przez pana ministra kierunku) prowadzą wprost do niezgodności z dyrektywą 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 29 października 2010 r., od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnione od podatku są usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej.

Przepis powyższy stanowi implementację do polskiego porządku prawnego przepisu art. 132 ust. 1 lit. b dyrektywy 2006/112/WE Rady, zgodnie z którym zwolnieniu od podatku przez państwa członkowskie podlegają opieka szpitalna i medyczna oraz ściśle z nimi związane czynności podejmowane przez podmioty prawa publicznego lub, na warunkach społecznych porównywalnych do stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, przez szpitale, ośrodki medyczne i diagnostyczne oraz inne odpowiednio uznane placówki o podobnym charakterze.

Zwolnienie określone w tym przepisie ma charakter przedmiotowo-podmiotowy. Oznacza to, że zwol-



nieniu od podatku podlega określony rodzaj usług, wykonywanych przez zdefiniowany krąg podmiotów. Stąd też analogiczną konstrukcją zastosowano w przepisach ustawy o podatku od towarów i usług, wskazując, jaki rodzaj usług podlega zwolnieniu (usługi opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane) oraz definiując krąg podmiotów, wykonujących te usługi (zakłady opieki zdrowotnej). W mojej ocenie zatem wskazanie w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług zakładów opieki zdrowotnej jako podmiotów, których usługi w zakresie opieki medycznej są zwolnione od podatku, wpisuje się w warunki stosowania zwolnienia określonego w ww. przepisach dyrektywy 2006/112/WE Rady.

Mając jednak na uwadze sytuacje, w których zakłady opieki zdrowotnej nabywają usługi z zakresu opieki medycznej od podmiotów nieposiadających statusu zakładu opieki zdrowotnej, w trakcie trwających obecnie prac parlamentarnych nad projektem ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (druk sejmowy nr 3738) wprowadzono nowy pkt 18a w art. 43 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym zwolnione od podatku mają być usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane wynikające bezpośrednio z procesu leczenia, świadczone na rzecz zakładów opieki zdrowotnej na ich terenie. Zgodnie z projektowanym przepisem zwolnione od podatku byłyby świadczone na rzecz zakładów opieki zdrowotnej m.in. usługi przy łóżku chorego (np. usługi salowych) czy też usługi transportu wewnętrznego, wykonywane przez podmioty inne niż zakłady opieki zdrowotnej.

Informuję również, że przewidywany termin wejścia w życie powyższej nowelizacji to 1 kwietnia 2011 r., jednak zgodnie z projektowanym przepisem art. 6 nowelizacji w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 marca 2011 r. podatnicy będą mieli prawo do zastosowania zwolnienia, o którym mowa wyżej.

Podkreślić jednak należy, że proces legislacyjny nad ww. projektem jeszcze się nie zakończył, zatem ostateczny kształt ww. regulacji nie jest jeszcze znany.

W kwestii propozycji pana ministra, aby wykreślić w art. 43 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług pkt 19, wyjaśniam, że propozycja ta spowodowałaby brak implementacji w prawie krajowym art. 132 ust. 1 lit. c dyrektywy 2006/112/WE Rady, którego właśnie pkt 19 stanowi wdrożenie.

Odnosząc się natomiast do kwestii zakresu przedmiotowego usług opieki medycznej zwolnionych od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług (również art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy), wyjaśniam uprzejmie, że przy konstruowaniu przepisów określających ten zakres uwzględ-

nione zostało orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE. Z orzecznictwa tego jednoznacznie wynika, że zwolnieniu od podatku nie powinny podlegać takie usługi, których celem nie jest ochrona zdrowia. Dla przykładu w wyroku w sprawie L.u.P. GmbH Trybunał stwierdził: „pojęcia”opieki medycznej”oraz”świadczeń opieki medycznej”(...) odnoszą się do świadczeń, które służą diagnozie, opiece oraz, w miarę możliwości, leczeniu chorób lub zaburzeń zdrowia” (C-106/05, pkt 27).

Również w wyroku w sprawie d’Ambrumenil Trybunał podkreślał: „Jeżeli chodzi o pojęcie świadczenia opieki medycznej (...), pojęcia tego nie można podać wykładni, która obejmuje świadczenia medyczne realizowane w innym celu niż postawienie diagnozy, udzielenie pomocy medycznej oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, leczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych” (C-307/01, pkt 57).

Zdefiniowanie w przepisach art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług zakresu zwolnienia usług opieki medycznej do tych, które służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, odpowiada co do zasady używanym przez Trybunał określeniom: postawienie diagnozy, udzielenie pomocy medycznej oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, leczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych. Ponadto z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE wynika, że ze zwolnienia mogą korzystać również usługi medyczne realizowane w celach profilaktycznych (wyrok w sprawie Unterpertinger, C-212, pkt 40).

Warto przywołać tu ugruntowane stanowisko Trybunału Sprawiedliwości UE, że zwolnienia zawarte w art. 132 dyrektywy stanowią autonomiczne pojęcia prawa wspólnotowego i mają na celu uniknięcie rozbieżności w stosowaniu systemu VAT w poszczególnych państwach członkowskich (np. wyrok C-307/01, pkt 52). Oznacza to, że zakres przedmiotowy zwolnień zawartych w art. 132 dyrektywy powinien być taki sam we wszystkich krajach członkowskich.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do zawartych w wystąpieniu pana ministra szczegółowych pytań dotyczących sposobu opodatkowania podatkiem od towarów i usług od dnia 1 stycznia 2011 r. określonych czynności, uprzejmie informuję, że usługi medyczne (świadczone przez ZOZ-y, a także przez osoby wykonujące zawody medyczne, w tym lekarzy), które nie służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu ani poprawie zdrowia, są od dnia 1 stycznia 2011 r. opodatkowane stawką podstawową podatku od towarów i usług.

Wymienione przez pana ministra badania lekarskie związane z ubieganiem się o otrzymanie uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, wydawanie zaświadczeń o stanie zdrowia do celów uzyskania uprawnień rentowych, badania krwi na obecność alkoholu czy innych substancji odurzających w związku z odpowiedzialnością karną nie podlegają zwolnieniu od podatku od towarów i usług. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości UE za-

wartym w wyroku w sprawie d'Ambrumenil: „to, czy dana usługa medyczna powinna zostać zwolniona z podatku VAT, warunkuje jej cel. Dlatego jeżeli kontekst, w jakim realizowana jest dana usługa medyczna, pozwala określić, że jej podstawowym celem nie jest ochrona zdrowia, w tym jego utrzymanie lub przywrócenie, lecz raczej udzielenie porady wymaganej przed podjęciem decyzji wiążącej się z konsekwencjami prawnymi, zwolnienie (...) nie ma zastosowania do tej usługi” (C-307/01, pkt 60). Również w wyroku w sprawie Unterpertinger Trybunał jednoznacznie orzekł, iż „zwolnienie z podatku VAT nie ma zastosowania do usług lekarza polegających na sporządzeniu raportu biegłego na temat stanu zdrowia danej osoby w celu poparcia lub wykluczenia wniosku o wypłatę renty inwalidzkiej”.

Co do usług banków krwi pępowinowej oraz komórek macierzystych uprzejmie informuję, że kwestia ewentualnego zwolnienia tych usług od podatku była przedmiotem orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie CopyGene. W sprawie tej Trybunał orzekł, iż usługi polegające na pobraniu, transporcie, badaniu i przechowywaniu krwi pępowinowej oraz przechowywaniu komórek macierzystych zawartych w tej krwi nie mieszczą się w zakresie pojęcia działalności ściśle związanej z opieką szpitalną i medyczną (nie są zatem zwolnione od podatku), jeżeli opieka medyczna udzielana w warunkach szpitalnych, z którą działalność ta powiązana jest wyłącznie potencjalnie, nie jest przeprowadzona, rozpoczęta bądź też planowana (C-262/08).

Natomiast co do innych usług medycznych wymienionych w piśmie pana ministra (w tym chirurgii refrakcyjnej rogówki, korekcyjnych zabiegów stomatologicznych, protetyki i ortodoncji, chirurgii korekcyjnej, zabiegów in vitro czy też podnoszenia sprawności sportowej technikami medycznymi) uprzejmie wyjaśniam, że – ze względu na brak szczegółowych informacji dotyczących stanu faktycznego, w tym określenia sytuacji, w których te zabiegi mogą być przeprowadzane, a w szczególności ze względu na brak informacji, czy zabiegi te służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia – nie jest możliwe udzielenie jednoznacznej odpowiedzi na zadane pytanie. Można jedynie przykładowo wyjaśnić, że zabiegi in vitro, które związane są z procesem leczenia niepłodności, mieszczą się w zakresie zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

Natomiast możliwość uzyskania odpowiedzi na szczegółowe pytania dotyczące konkretnych stanów faktycznych ustawodawca przewidział w ramach instytucji interpretacji indywidualnych. Zgodnie z art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidu-

alną). Podatnicy świadczący tego typu usługi mogą zatem wystąpić z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej. Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b §3 Ordynacji podatkowej). Prezentując powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że nie stanowią one interpretacji ogólnej, o której mowa w ww. ustawie Ordynacja podatkowa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie planowanego przeniesienia  
XI Wydziału Gospodarczego Krajowego  
Rejestru Sądowego z Lublina do Świdnika  
(19638)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Joanny Muchy w sprawie planowanego przeniesienia XI Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z Lublina do Świdnika, przesłaną przy piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19638/10, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszło w życie rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 245, poz. 1645). Na podstawie przepisów tego rozporządzenia wydziały gospodarcze dotychczasowego Sądu Rejonowego w Lublinie, w tym także Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, zostały usytuowane w strukturze Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. Było to konsekwencją zniesienia z dniem 1 stycznia 2011 r. Sądu Rejonowego w Lublinie i utworzenia w jego miejsce Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku i Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Uzasadniając wymienione powyżej działania, wskazać należy, że celem wzniesienia budynku sądowego w Świdniku było umożliwienie podziału Sądu Rejonowego w Lublinie, który był największym sądem

rejonowym w kraju. Powierzchnia użytkowa powstałego budynku została zatem zaplanowana tak, aby mógł on stać się siedzibą dużej jednostki.

Funkcjonowanie Sądu Rejonowego w Lublinie w niezmienionej formie organizacyjnej oznaczałoby, iż potencjał kadrowy tej jednostki nie byłby wykorzystany w sposób właściwy. Usytuowanie w Sądzie Rejonowym Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku wszystkich wydziałów gospodarczych umożliwia racjonalne wykorzystanie odpowiednio do tego celu przygotowanej powierzchni nowego budynku, a co za tym idzie – pozwala na usprawnienie pracy lubelskich sądów rejonowych.

Biorąc pod uwagę niewielką odległość z Lublina do Świdnika, dogodne połączenie komunikacyjne między tymi miastami oraz fakt, iż Lublin i Świdnik stanowią właściwie jedną aglomerację miejską, usytuowanie w Świdniku jednostki sądowej rozpoznającej sprawy gospodarcze, w tym rejestrowe, z obszaru właściwości byłego Sądu Rejonowego w Lublinie nie będzie stanowiło utrudnienia w zakresie dostępu obywateli do sądu w sprawach gospodarczych.

Przekazanie rozpoznawania spraw gospodarczych do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku nie może być utożsamiane z obniżeniem rangi miasta Lublina jako stolicy regionu. Rozważanie sprawy w takich kategoriach jest pozbawione podstaw. Nie można w żadnym razie wysuwać tezy o obniżaniu rangi Lublina przez zmiany organizacyjne dotyczące jednostek sądownictwa, w sytuacji kiedy w tym mieście został usytuowany jedyny, właściwy dla obszaru całego kraju, wydział Sądu Rejonowego Lublin-Zachód, rozpoznający sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Biorąc pod uwagę zaprezentowane powyżej argumenty, należy stwierdzić, że obawa dotycząca obniżenia rangi Lublina jako stolicy regionu w związku z umieszczeniem w Sądzie Rejonowym Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego jest nieuzasadniona.

Wyrażam przekonanie, że powyższa odpowiedź wyjaśnia wątpliwości podniesione w interpelacji pani poseł Joanny Muchy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra-członka Rady Ministrów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych  
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,  
dotyczących reformy systemu  
ubezpieczeniowego rolników (19652)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 17 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19652/10, poniżej przedstawiam stanowisko wobec kwestii podniesionej w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej.

Co zamierza zrobić rząd, aby wprowadzić sprawiedliwy system podatkowy dla rolników?

Zgodnie z „Planem prac rządu na 2011 r.” rząd kontynuuje przygotowanie koncepcji reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników. W ramach koncepcji rozważa się uzależnienie składek zamożniejszych gospodarstw rolnych od dochodów. Związane z tym wprowadzenie ewidencji dochodów z działalności rolniczej otworzyłoby pole do dyskusji nad wprowadzeniem zmian w systemie opodatkowania rolników.

Czy rząd zamierza przeprowadzić dokładne analizy, jeśli tak, to jakie, dotyczące dochodowości rolnictwa w poszczególnych sektorach wsi?

W chwili obecnej rząd prowadzi prace analityczne mające na celu oszacowanie skutków wprowadzenia zmian w systemie ubezpieczenia społecznego rolników. Prace analityczne prowadzone przez rząd obejmują m.in. następujące wskaźniki:

— stopę obciążenia rolników i gospodarstw rolnych podatkami i quasi-podatkami; wstępne analizy wskazują, że w niektórych przypadkach podatek dochodowy mógłby być bardziej korzystny z punktu widzenia płatnika niż obecny podatek rolny;

— skutek finansowy dla sektora finansów publicznych: budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego.

Analizy dotyczące dochodowości rolnictwa prowadzi Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej (w ramach projektu Polski FADN) oraz Główny Urząd Statystyczny.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów  
Michał Boni

Warszawa, dnia 4 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów  
Jarosława Gowina i Tadeusza Arkita**

**w sprawie braku implementacji dyrektywy  
2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady  
z 13 listopada 2007 r. w sprawie usług  
płatniczych w ramach rynku wewnętrznego  
(19733)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Gowina oraz pana posła Tadeusza Arkita z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie braku implementacji dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (dalej: PSD) pragnę uprzejmie przekazać następujące informacje.

Odpowiadając na pytanie dotyczące terminu implementacji PSD do prawa polskiego, pragnę uprzejmie poinformować panów posłów, iż dokładne wskazanie kalendarzowej daty wejścia w życie ustawy o usługach płatniczych na aktualnym etapie procesu legislacyjnego nie jest możliwe, jednak Ministerstwo Finansów dokłada wszelkiej staranności, aby ustawa o usługach płatniczych weszła w życie jak najszybciej. W drugiej połowie grudnia br. ministerialny projekt ustawy o usługach płatniczych został skierowany do komitetu stałego Rady Ministrów. Komitet stały Rady Ministrów przyjął przedmiotowy projekt w dniu 17 stycznia 2011 r. i zarekomendował go do przyjęcia przez Radę Ministrów. W dniach 19–24 stycznia br. w ramach Komisji Prawniczej zostały przeprowadzone końcowe prace nad kształtem projektu. Obecnie projekt ustawy, zgodnie z zaleceniami Komisji Prawniczej, jest uzupełniany i przygotowywany do przedłożenia Radzie Ministrów, czego należy spodziewać się w najbliższych dniach.

W odpowiedzi na pytania dotyczące konsekwencji finansowych i źródeł finansowania ewentualnych kar nałożonych przez UE za brak implementacji przedmiotowej dyrektywy pragnę poinformować panów posłów, iż Komisja Europejska, realizując swoje zadania wynikające z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w listopadzie br. skierowała przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej skargę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o stwierdzenie braku przyjęcia i notyfikacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania dyrektywy PSD. Komisja Europejska nie wskazała kwoty ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej, do której zapłacenia Polska byłaby zobligowana.

Stanowisko rządu RP stanowiące odpowiedź na ww. skargę Komisji Europejskiej oparte zostało na

założeniu, iż planowane działania w przedmiotowej sprawie będą mieć charakter dwutorowy. Z jednej strony kontynuowany będzie spór sądowy z Komisją Europejską na kolejnych etapach postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości UE, tj. pełnomocnik RP będzie wnosił o oddalenie skargi Komisji Europejskiej w zakresie zarzutu całkowitego braku przyjęcia przez Rzeczpospolitą Polską przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do tych postanowień dyrektywy 2007/64/WE i niedokonania w tym zakresie poinformowania skarżącej. Część ustanowionych w dyrektywie 2007/64/WE regulacji dotyczących usług płatniczych, praw i obowiązków stron umowy o świadczenie tych usług oraz nadzoru nad dostawcami tych usług obowiązuje już obecnie w polskim systemie prawnym na skutek stosowania ogólnych zasad systemu prawa cywilnego (np. swoboda stron co do treści umów w zakresie prawa do wypowiedzenia umowy oraz ustalenia walut płatności – odpowiednio art. 45 ust. 1 i art. 49 ust. 1 dyrektywy), zasad przetwarzania danych osobowych ustanowionych na gruncie ustawy o ochronie danych osobowych (art. 79 dyrektywy), regulacji dotyczących tajemnicy zawodowej obowiązującej pracowników Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 22 dyrektywy), a także na skutek zapewnienia w prawie polskim prawa do odwołania się od decyzji organu nadzoru (tj. KNF) do sądu administracyjnego (art. 23 dyrektywy) oraz możliwości skorzystania z pozasądowego mechanizmu rozstrzygania sporów w postaci Sądu Arbitrażowego przy KNF (art. 83 dyrektywy). W konsekwencji zarzut Komisji o całkowitym braku implementacji przepisów krajowych wykonujących postanowienia dyrektywy 2007/64/WE należy uznać za nieuzasadniony.

Z drugiej strony na bieżąco są podejmowane działania zmierzające do pozasądowego zakończenia sporu, którym byłoby wycofanie skargi przez Komisję Europejską, po dokonaniu notyfikacji wszystkich polskich przepisów implementujących dyrektywę 2007/64/WE. W tym celu kontynuowany jest proces legislacyjny mający na celu doprowadzenie do ostatecznego uchwalenia i wejścia w życie ustawy o usługach płatniczych oraz jej notyfikowania do bazy krajowych aktów wykonawczych. Podkreślenia wymaga fakt, iż Ministerstwo Finansów na bieżąco informuje Komisję Europejską, zarówno drogą korespondencyjną jak i podczas spotkań z jej przedstawicielami, o aktualnych pracach związanych z implementacją dyrektywy PSD.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie punktowania w procedurach  
konkursowych NFZ posiadania certyfikatów  
jakości ISO przez podmioty ubiegające się  
o kontrakt na 2011 r. (19813)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Sławomira Zawislaka, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wice-marszałka Sejmu, z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19813/10, w sprawie punktowania w procedurach konkursowych NFZ posiadania certyfikatów jakości ISO przez podmioty ubiegające się o kontrakt na 2011 r. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje w szczególności ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Stosownie do przepisu art. 132 ust. 2 ww. ustawy umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 ustawy. Przepisów dotyczących konkursu ofert i rokowań nie stosuje się do zawierania umów ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonującymi czynności w zakresie zapotrzenia w środki pomocnicze i wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi.

Przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. W celu przeprowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu powołuje komisję. Tryb pracy komisji określa regulamin uchwalony przez radę funduszu. W trakcie trwania procedury konkursowej komisja konkursowa porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają cią-

głość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy obejmuje w szczególności: ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, na podstawie wewnętrznej i zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją, ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacje kosztów, zgodnie z przepisem art. 148 ww. ustawy.

Prezes NFZ, uwzględniając ww. elementy, określa kryteria oceny ofert w formie zarządzenia, wydanego na podstawie art. 102 ust. 5 pkt 25 i art. 146 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy. Zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., mające zastosowanie do kontraktowania świadczeń na 2011 r., zawiera ponadto szczegółowe parametry kryteriów oceny oraz wagę poszczególnych kryteriów w ocenie łącznej, w podziale na poszczególne rodzaje lub zakresy świadczeń opieki zdrowotnej, jak również sposób oceny ofert pod względem kryterium ceny dla wszystkich rodzajów i zakresów świadczeń opieki zdrowotnej.

Należy podkreślić, iż kryteria oceny ofert nie podlegają zmianie w toku postępowania. Ewentualne zastrzeżenia odnośnie do kryteriów oceny ofert mogą być zgłaszane na etapie konsultacji projektu, natomiast po wydaniu przez prezesa NFZ w formie zarządzenia są wiążące zarówno dla oddziałów wojewódzkich funduszu, jak i dla oferentów.

Odnosząc się do zawartych w treści interpelacji informacji o niekorzystnym dla niektórych świadczeniodawców rozstrzygnięciu postępowania konkursowego przeprowadzonego przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ, uprzejmie informuję, że fakt, iż oferent świadczy usługi zdrowotne od kilku lat, nie oznacza, że wygra konkurs ofert bez względu na ostateczną ocenę punktową złożonej przez niego oferty, na którą składają się punkty za poszczególne kryteria określone w ww. zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ, ze zm. Należy również wskazać, że certyfikat jakości ISO jest elementem dodatkowo ocenianym w przedkładanej ofercie, tym samym nie jest możliwe, aby wymienionym w interpelacji oferentom odejmowano punkty za brak certyfikatu.

W odpowiedzi na pytania pana posła dotyczące zasadności dodatkowego punktowania ofert świadczeniodawców posiadających systemy jakości potwierdzone certyfikatem, w przypadku gdy w danym postępowaniu biorą udział podmioty jedno- lub kilk osobowe, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 134 ww. ustawy fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń

opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach. Zasada równego traktowania świadczeniodawców przejawia się w stosowaniu takich samych kryteriów do wszystkich świadczeniodawców biorących udział w danym postępowaniu. Niedopuszczalne jest stosowanie do niektórych świadczeniodawców dodatkowych kryteriów, włącznie wyłączenie stosowania określonych kryteriów wobec niektórych świadczeniodawców. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego nr II GSK 748/08 określone przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia kryteria muszą być stosowane jednolicie przez komisję konkursową i zastrzeżenia oferentów w tym zakresie, o ile nie dotyczą naruszenia zasad postępowania, w wyniku którego ich interes prawny doznał uszczerbku, nie mogą być uwzględniane.

Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące możliwości pozytywnego rozpatrzenia odwołań wymienionych w interpelacji podmiotów, które nie zostały wybrane do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w 2011 r., lub unieważnienia dotychczasowych procedur konkursowych i ogłoszenie nowych, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w ww. ustawie.

W myśl art. 154 ust. 1 ww. ustawy świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu może wnieść do dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania. Po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Decyzja jest zamieszczana, w terminie 2 dni od dnia jej wydania, na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Od decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu przysługuje odwołanie do prezesa funduszu. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu. Prezes funduszu rozpatruje odwołanie w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania i wydaje decyzję administracyj-

ną w sprawie. Decyzja prezesa funduszu podlega natychmiastowemu wykonaniu. Od decyzji prezesa NFZ świadczeniodawcy przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Przysługujące świadczeniodawcy ww. środki odwoławcze od decyzji podejmowanych w trakcie postępowania konkursowego wnosi się do organów Narodowego Funduszu Zdrowia, a następnie do sądu administracyjnego. Sprawy dotyczące decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej wyłączone są spod nadzoru ministra zdrowia, o czym przesądza art. 163 ust. 5 ww. ustawy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie postępów prac dotyczących  
modernizacji wałów przeciwpowodziowych  
(19822)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Wilka z dnia 8 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19822/10, w sprawie postępów prac dotyczących modernizacji wałów przeciwpowodziowych, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez marszałka województwa lubelskiego.

Ad 1. Czy we wszystkich miejscach, gdzie doszło do przerwania wałów, zostały one odbudowane i należyce wzmocnione? Jakie środki finansowe wydano na ten cel?

Nadejście fal powodziowych w maju i czerwcu 2010 r., a po nich długotrwałe wysokie stany wód utrzymujące się przez większość lata spowodowały zniszczenia wałów wiślanych na 4 odcinkach:

- a) w miejscowości Zastów Polanowski, w km 22+000 – 22+430,
  - b) w miejscowości Popów, w km 7+600 – 7+690,
  - c) w miejscowości Kopiec, w km 0+640,
  - d) na granicy wsi Janowiec i Janowice, w km 2+700 – 2+800,
- na łącznej długości 780 m i zalanie 3 zawałi o łącznej pow. 12,050 ha.

Po przejściu drugiej fali powodziowej i spłynięciu znacznej części wody z zawałi wykonano w pierwszej



kolejności, w ramach doraźnego zabezpieczenia powstałych wyrw, w okresie czerwiec – lipiec 2010 r., wały opaskowe w nw. miejscowościach:

— w m. Kopiec, w km 0+640 rz. Wisły, wykonano wał opaskowy ziemny o długości 185,10 m,

— w m. Janowiec, w km 2+700 rz. Wisły, wykonano wał opaskowy ziemny o długości 264,20 m,

— w m. Popów, w km 309+500 rz. Wisły, wykonano wał opaskowy ziemny o długości 155,0 m,

— w m. Zastów Polanowski, w km 350–351 rz. Wisły, wykonano wał opaskowy o długości 430,0 m.

Obowiązek wykonania ww. doraźnego wału opaskowego został nałożony przez Wojewódzki Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Lublinie decyzjami nakazującymi wykonanie grodzy ziemnej jako zabezpieczenia obiektu obwałowania przeciwpowodziowego rzeki Wisły zlokalizowanego przy odcinku jego przerwania.

Po przeprowadzeniu postępowania przetargowego w oparciu o art. 61 i art. 62 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) rozpoczęto roboty mające na celu odbudowę zniszczonych wałów.

Zakres obejmował:

1) odbudowę wału przeciwpowodziowego w m. powstałej wyrwy w Dolinie Świeciechowskiej w m. Popów w km 309,5 rz. Wisły, gm. Annapol, pow. Kraśnik;

2) odbudowę wału przeciwpowodziowego w miejscu powstałej wyrwy w Dolinie Opolskiej w m. Zastów Polanowski w km 350–351 rz. Wisły, gm. Wilków, pow. Opole Lubelskie;

3) odbudowę wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły „Janowiec” w miejscu powstałej wyrwy na granicy miejscowości Janowiec i Janowice w km 2+700, gm. Janowiec, pow. Puławy;

4) odbudowę wału przeciwpowodziowego w miejscu powstałej wyrwy w Dolinie Świeciechowskiej w m. Kopiec w km 0+640, gm. Annapol, pow. Kraśnik;

5) zabudowę wyrwy w miejscu przerwanego prągu obwałowania rz. Chodelki w m. Dobrze o objętości 800 m<sup>3</sup>.

Roboty budowlane prowadzone były w okresie: czerwiec–listopad 2010 r.

Koszt realizacji robót naprawczych mających na celu zabezpieczenie przerwanych odcinków obwałowania przeciwpowodziowego wyniósł 18,6 mln zł, w tym:

— doraźne zabezpieczenie powstałych wyrw – 3,2 mln zł,

— odbudowa obwałowania przeciwpowodziowego – 15,4 mln zł.

Wyżej wymienione środki pochodziły z rezerwy celowej budżetu państwa.

Ad 2. Służby odpowiedzialne za stan wałów na Wiśle po majowo-czerwcowej powodzi zapowiadały badanie przyczyn ich przerwania. Czy takie badania

zostały rzeczywiście przeprowadzone i jakie są ich rezultaty?

Tak, badanie przyczyn przerwania wałów po majowo-czerwcowej powodzi zostało wykonane dla wspomnianych czterech miejsc przerwania wałów. Ze względu na rozmycie zarówno wałów, jak i ich podłoża na znacznych odcinkach obecnie nie sposób bezpośrednio stwierdzić, co było pierwotną przyczyną ich przerwania właśnie w danym miejscu. W ekspertyzach wskazuje się na możliwość przebiecia hydraulicznego przez korpus wału lub jego podłożę, zwłaszcza w miejscach wystąpienia soczewek czy wkładek gruntów łatwo ulegających sufozji. Wskazuje się nadto na możliwość osłabienia nasypu przez korzenie drzew rosnących u jego skarpy oraz jamy czy korytarze powstałe wskutek działalności bobrów czy innych zwierząt wykonujących schronienia w gruncie. Są to przyczyny wysoce prawdopodobne, których potwierdzeniem mogą być dane o stanie wałów bezpośrednio przy krawędziach wyrw. W tych miejscach zostały odsłonięte przekroje poprzeczne wałów z wyraźnie widocznymi korzeniami drzew i jamami bobrów. W trakcie przeglądu wałów po powodzi znaleziono na skarpach szereg uszkodzeń spowodowanych przez zwierzęta kopiące jamy w ziemi. Można założyć, że zwierzęta zagrożone znacznym przyborem wody zaczęły intensywną penetrację wałów celem znalezienia nowych miejsc schronienia. Należy podkreślić, że w żadnym w czterech wymienionych przypadków nie nastąpiło przelanie się wody przez wały, gdyż woda nie osiągnęła ich korony. Według ekspertyz w chwili katastrofy wzniesienie korony wału nad zwierciadłem wody wynosiło odpowiednio 0,3 m w Kopcu; 1,0 m w Popowie i 1,7 m w Zastowie Polanowskim.

Ad 3. Jakie środki zostały zaplanowane na rok przyszły na modernizację obwałowania wiślanego na terenie Lubelszczyzny i na jakie zadania mają one zostać przeznaczone?

W 2011 r. zaplanowano do realizacji nw. zadania inwestycyjne:

1) rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły w dolinie Janiszowskiej zad. I Janiszów – Zabełcze w km 0+000 (8+080) – 3+820 (11+900) m. i gm. Annapol, obiekt 2 w km 1+710 – 3+820; termin zakończenia – 30.11.2012 r.;

2) rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły w dolinie Janiszowskiej zad. II Zabełcze – Opoła w km 3+820 (11+900) – 7+080 (15+160) m. i gm. Annapol, obiekt 1 w km 11+900 – 13+300; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

3) rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły w dolinie Janiszowskiej zad. II Zabełcze – Opoła w km 3+820 (11+900) – 7+080 (15+160), m. i gm. Annapol, obiekt 2 w km 13+300 – 15+160; termin zakończenia – 30.11.2012 r.;

4) rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły w Dolinie Puławsko-Parchacko-Bochotnickiej w km 0+000 – 4+580 m. i gm. Kazimierz Dolny, pow. Puławy, ob. 1 w km 3+203 – 4+580, gm. i m. Kazi-

mierz Dolny, pow. Puławy, woj. lubelskie; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

5) rozbudowa wału przeciwpowodziowego rzeki Wisły w Dolinie Puławsko-Parchacko-Bochotnickiej w km 0+000 – 4+580, ob. 2 w km 1+558 – 3+203, gm. i m. Kazimierz Dolny, pow. Puławy, woj. lubelskie; termin zakończenia – 30.11.2012 r.;

6) rozbudowa wału wstecznego prawego rzeki Chodelki w km 0+000 – 3+325, obiekt 4 w km 0+000 – 1+700; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

7) rozbudowa wału wstecznego prawego rzeki Chodelki w km 0+000 – 3+325, obiekt 5 w km 1+700 – 3+325; termin zakończenia – 30.11.2012 r.;

8) modernizacja obwałowania wstecznego rzeki Sanny w dolinie Janiszowskiej w km 0+000 – 8+835, obiekt 4 – odbudowa (modernizacja) wału w km 4+550 – 6+220 na dł. 1,67 km; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

9) modernizacja obwałowania wstecznego rzeki Sanny w dolinie Janiszowskiej w km 0+000 – 8+835, obiekt 5 odbudowa (modernizacja) wału w km 6+220 – 8+835, na dług. 2,615 km; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

10) modernizacja (rozbudowa) obwałowania rzeki Wisły w Dolinie Opolskiej w km 20+310 – 23+360, obiekt 1 w km 20+310 – 21+678; termin zakończenia – 30.11.2011 r.;

11) modernizacja (rozbudowa) obwałowania rzeki Wisły w Dolinie Opolskiej w km 20+310 – 23+360, obiekt 2 i 3 w km 21+678 – 23+360; termin zakończenia – 30.11.2012 r.;

12) rozbudowa wału przeciwpowodziowego w m. Gołęb w km 2+500 – 8+700, obiekt 1 w km 2+500 – 5+620 na dł. 3,120 km, gm. Puławy; termin zakończenia – 30.11.2011 r.

Łączny koszt realizacji ww. zadań inwestycyjnych wynosi: 77 152 334,81 zł, w tym w 2011 r. przeznaczono środki finansowe w wysokości 48 133 045,03 zł.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Wojciecha Wilka.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie kontraktowania  
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ  
usług medycznych (19833)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Barbary Bartuś, posła na Sejm Rzeczy-

pospolitej Polskiej, z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie „kontraktowania przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia usług medycznych”, która została przesłana przy piśmie marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19833/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym do prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad Narodowym Funduszem Zdrowia minister zdrowia wystąpił do funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do kwestii zasad kontraktowania usług medycznych na 2011 r., prezes NFZ poinformował, że wymagania dotyczące realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej określa aktualnie obowiązujące rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1142). Narodowy Fundusz Zdrowia kontraktuje świadczenia w przedmiotowym zakresie, uwzględniając warunki realizacji, które znajdują się w ww. rozporządzeniu ministra zdrowia.

Ponadto oferenci przystępujący do konkursu ofert oprócz wymagań wynikających z przepisów prawa powszechnie obowiązującego powinni spełniać wymagania określone przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, wydane na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zawarte w:

— zarządzeniu nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna;

— zarządzeniu nr 67/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze zm.;

— zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze zm.

Stosownie do postanowienia art. 152 ust. 1 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finanso-

wanych ze środków publicznych świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługują środki odwoławcze i skarga na zasadach określonych w art. 153 i 154 ustawy.

Odpowiadając na pytanie dotyczące kształtowania się wysokości stawek zakontraktowanych usług medycznych w opiece specjalistycznej na 2011 r. w stosunku do roku 2010, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia poinformował, że obecnie przekazanie takich danych nie jest możliwe ze względu na fakt, iż centrala funduszu otrzymuje dane z oddziału wojewódzkiego NFZ po utworzeniu elektronicznej wersji dokumentacji dotyczącej wyników kontraktowania świadczeń w oddziałowym systemie informacyjnym, a proces ten nie został jeszcze zakończony. W związku z powyższym analiza i przekazanie przedmiotowych danych będzie możliwe dopiero po skompletowaniu danych dotyczących wszystkich świadczeniodawców udzielających świadczeń w poszczególnych zakresach.

Odnosząc się do pytania pani poseł w kwestii zapewnienia dostępności opieki specjalistycznej w pobliżu miejsca zamieszkania, prezes NFZ poinformował, że świadczenia uznane jako specjalistyczne mogą być udzielane przez personel i w warunkach określonych przede wszystkim rozporządzeniem ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych (tzw. koszykowym). Przyjęcie takich warunków zapewnia właściwy poziom świadczonych usług i bezpieczeństwo pacjentom. Kryterium „umiejscowienia placówki udzielającej świadczeń specjalistycznych w pobliżu miejsca zamieszkania” w przypadku opieki specjalistycznej nie stanowi warunku wiodącego. Zapewnienie dostępności do opieki specjalistycznej nie jest równoznaczne z lokalizacją poradni w pobliżu miejsca zamieszkania.

Pragnę także poinformować, że dyrektor oddziału wojewódzkiego NFZ, wykonując ustawowe zadania, w tym przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, współpracuje z organami jednostek samorządu terytorialnego, organizacjami świadczeniodawców i ubezpieczonych działającymi w danym województwie, w celu stałego monitorowania i zabezpieczenia potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców na terenie danego województwa oraz prawidłowej realizacji zadań funduszu.

Minister zdrowia corocznie monitoruje proces kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej przez poszczególne oddziały wojewódzkie NFZ. Zgodnie z informacjami ze stycznia 2011 r. większość świadczeń zabezpieczona została na poziomie poprzedniego roku. W pozostałych przypadkach trwają postępowania uzupełniające.

W 2011 r. dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej powinien się nieznacznie poprawić, gdyż w planie finansowym NFZ na 2011 r. koszty świadczeń opieki

zdrowotnej w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej wynoszą 4 175 970 tys. zł (z 13.08.2010 r.), co stanowi wzrost o 4,19% w porównaniu do planu na 2010 r. (z 16.12.2009 r.), w tym Małopolskiego OW NFZ wynoszą 337 858 tys. zł (z 13.08.2010 r.), co stanowi wzrost o 10,28% w porównaniu do planu na 2010 r. (z 16.12.2009 r.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie braku funduszy na dokończenie  
badań nad szczepionką na czerniaka (19843)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Krystyny Łybackiej w sprawie braku funduszy na dokończenie badań nad szczepionką na czerniaka, przesłaną przy piśmie z dnia 10 stycznia 2011 r, znak: SPS-023-19843/11, oraz pytania zadane przez panią poseł podczas 84. posiedzenia Sejmu RP, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 2011 r., uprzejmie informuję.

1. Ze środków budżetowych na naukę w okresie od 1 grudnia 2001 r. do 30 grudnia 2006 r. finansowany był projekt badawczy zamawiany nr PBZ-KBN-034/P05/2000 pt. „Prospektywne, randomizowane badania IH fazy modyfikowanej genetycznie komórkowej szczepionki czerniakowej”. Na realizację projektu przyznano kwotę 5 800 000 zł. Umowę o realizację ww. projektu badawczego zamawianego, zawartą pomiędzy Komitetem Badań Naukowych a prof. dr. hab. Andrzejem Mackiewiczem oraz Akademią Medyczną im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu, podpisano w dniu 10 grudnia 2001 r.

Ze względu na opóźnienia w realizacji projektu, mimo przedłużenia o 12 miesięcy okresu realizacji przewidzianego w umowie, zadanie dotyczące wieloosrodkowego testowania genetycznie modyfikowanej komórkowej szczepionki czerniakowej w leczeniu chorych nie zostało wykonane. Przedłużenie terminu zakończenia umowy o okres dłuższy niż 12 miesięcy nie było możliwe, ponieważ przepisy dotyczące zasad przyznawania i rozliczania środków na realizację projektów badawczych określały maksymalny okres realizacji projektu badawczego na 5 lat. Realizacja projektu zakończyła się uzyskaniem zezwolenia głównego inspektora farmaceutycznego na wytwa-



rzanie produktu leczniczego o nazwie „Genetycznie modyfikowana szczepionka czerniakowa AGI-101”, natomiast Akademia Medyczna im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu zwróciła kwotę 1 926 568 zł z tytułu niewykonania badań klinicznych.

Doceniając wartość badań prowadzonych przez zespół prof. dr. hab. Andrzeja Mackiewicza, należy stwierdzić, że w pełni uzasadniona jest kontynuacja ich finansowania. Środki finansowe na realizację badań naukowych są jednak przyznawane na podstawie wniosku złożonego przez uprawniony podmiot, natomiast w latach 2007–2010 prof. dr. hab. Andrzej Mackiewicz nie występował z wnioskiem o dofinansowanie ze środków budżetowych badań klinicznych nad tą szczepionką.

Z racji znaczenia przedmiotowych badań dla pacjentów ważne są dalsze starania o finalizację projektu. Dzięki reformie niewydolnego systemu finansowania nauki stworzone zostały nowe możliwości uzyskiwania środków finansowych na badania naukowe. Obecnie kompetencje w zakresie finansowania badań naukowych i prac rozwojowych zostały przekazane do dwóch niezależnych agencji: Narodowego Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowego Centrum Nauki. Ze względu na stan zaawansowania badań prowadzonych nad szczepionką czerniakową wniosek w sprawie finansowania kontynuacji badań powinien być skierowany do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, które, przy udziale wybitnych naukowców specjalistów, przyznaje środki na badania stosowane. Misją Narodowego Centrum Badań i Rozwoju jest bezpośrednio wspieranie tak istotnych projektów badawczych.

Ze względu na duże znaczenie badań klinicznych nad szczepionką czerniakową dla wprowadzenia do praktyki nowej metody leczenia oraz wymagania dotyczące badań klinicznych (m.in. wydanie pozwolenia na prowadzenie badań klinicznych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, zapewnienie właściwej opieki medycznej osób włączonych do badań, nadzór nad prowadzeniem badań) innym rozwiązaniem mogłoby być finansowanie tych badań w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”, wprowadzonego w życie ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 143, poz. 1200, z późn. zm.). W związku z wagą sprawy w pełni uzasadnione jest rozszerzenie zakresu zadań objętych „Narodowym programem zwalczania chorób nowotworowych”, aby możliwe było finansowanie III fazy badań genetycznie modyfikowanej komórkowej szczepionki czerniakowej.

2. Jeśli chodzi o finansowanie z budżetu nauki podawania chorym produktu leczniczego będącego w fazie badań, jest to możliwe tylko w przypadku, gdy chorzy włączeni są do badań objętych projektem badawczym. W sprawie zabezpieczenia środków na kontynuację leczenia szczepionką czerniakową w dniu 10 lutego 2011 r. wystosowane zostało pismo do podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia z prośbą o możliwie jak najszybsze wskazanie potencjalnych

źródeł finansowania wytwarzania i podawania szczepionki grupie chorych, którzy obecnie są nią leczeni.

3. Wniosek firmy Biocontract sp. z o.o. pod nazwą „Budowa Centrum Biotechnologii Medycznej – ośrodek naukowy i wytwórni innowacyjnych biopreparatów” składany był w dwóch konkursach w Programie Operacyjnym „Innowacyjna gospodarka” w ramach działania 2.1: Rozwój ośrodków o wysokim potencjale badawczym. Mimo pozytywnych opinii recenzentów ostateczna ocena zespołu i pozycja wniosku na liście rankingowej projektów rozpatrzonych w konkursie nie pozwalały na objęcie finansowaniem projektu Firmy Biocontract sp. z o.o. W pierwszym konkursie projekt uzyskał ocenę 68 punktów przy minimalnej punktacji 87,5 umożliwiającej uzyskanie dofinansowania. W drugim konkursie ocena wynosiła 76,6 punktów, natomiast minimalna liczba punktów uprawniająca do uzyskania finansowania wynosiła 82,2. Ograniczone środki finansowe otrzymane przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego na II oś priorytetową Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” nie pozwoliły na objęcie finansowaniem wniosków, które uzyskały niższe oceny. W obu przypadkach wnioskodawca wykorzystał środki odwoławcze.

Obecnie, ze względu na wyczerpanie środków finansowych na II oś Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, nie jest planowany kolejny konkurs, w którym firma Biocontract sp. z o.o. mogłaby ubiegać się o fundusze na budowę Centrum Biotechnologii Medycznej.

Reasumując, wyrażam przekonanie, że kontynuowanie badań nad szczepionką czerniakową powinno znaleźć dodatkowe źródła finansowania, wśród których szczególnie rekomenduję odpowiednie ścieżki finansowania wprowadzone reformą nauki, poprzez nowy zakres zadań Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Możliwe jest również ubieganie się o dofinansowanie projektu badawczego w obszarze badań podstawowych poprzez skierowanie wniosku do Narodowego Centrum Nauki, po ogłoszeniu konkursu przez centrum. Środki na aparaturę niezbędną do badań naukowych można uzyskać z Funduszu Nauki i Technologii Polskiej. 24 stycznia 2011 r. minister nauki i szkolnictwa wyższego ogłosił nabór wniosków w ramach „Programu wspierania infrastruktury badawczej w ramach Funduszu Nauki i Technologii Polskiej”. W ramach programu finansowane lub dofinansowane będą koszty inwestycji polegających na zakupie lub wytworzeniu niezbędnej do badań aparatury naukowo-badawczej. Podmiotami uprawnionymi do składania wniosków są jednostki naukowe w rozumieniu w art. 2 pkt 9 lit. a–e ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615), m.in. podstawowe jednostki organizacyjne uczelni. Firma Biocontract sp. z o.o. nie jest więc podmiotem uprawnionym, ale o przyznanie środków na aparaturę niezbędną do kontynuowania badań szczepionki czerniakowej może ubiegać się odpowiedni wydział Uniwersytetu Medyczne-

go im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, którego pracownikiem jest prof. Andrzej Mackiewicz.

Ze swojej strony pragnę zapewnić, że dołożę wszelkich starań, aby umożliwić zespołowi prof. Mackiewicza realizację dalszych badań nad szczepionką, a o wszystkich podejmowanych krokach w tej sprawie pani poseł będzie na bieżąco informowana.

Łączę wyrazy szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa**  
**- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -**  
**na interpelację posła Antoniego Błądka**

**w sprawie braku realizacji programu**  
**ratunkowego dla gospodarki polskiej,**  
**na przykładzie zakładów pracy w Stalowej Woli**  
(19871)

W odpowiedzi na interpelację pana posła Antoniego Błądka (znak: SPS-023-19871/11 z dnia 4.01.2011 r.), skierowaną na ręce pana Donalda Tuska prezesa Rady Ministrów w sprawie „braku realizacji programu ratunkowego dla gospodarki polskiej, na przykładzie zakładów pracy w Stalowej Woli”, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia (przygotowane przy współudziale ministra gospodarki oraz ministra pracy i polityki społecznej):

Odpowiedzią rządu na pojawienie się zjawisk kryzysowych w gospodarce i realizacją rekomendacji Komisji Europejskiej był „Plan stabilności i rozwoju” – wzmocnienie gospodarki Polski wobec światowego kryzysu finansowego, przyjęty przez Radę Ministrów 30 listopada 2008 r. i zawierający szereg inicjatyw i instrumentów mających na celu zwiększenie zaufania na rynku międzybankowym i obniżenie kosztu pozyskania pieniądza, jak również wprowadzenie mechanizmów służących zwiększeniu inwestycji finansowanych zarówno ze środków publicznych, jak i prywatnych. Plan wprowadzał także instrumenty służące pobudzeniu popytu konsumpcyjnego poprzez ograniczenie podatków oraz obciążeń paropodatkowych oraz popytu inwestycyjnego poprzez ograniczenie barier administracyjnych, ułatwienia w wykorzystaniu środków unijnych, a także rozwój inicjatyw oraz wprowadzenie ułatwień w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego).

W pierwszej kolejności antykryzysowe działania polskiego rządu objęły sektor finansowy. Dążono do utrzymania zaufania i stabilności sektora oraz ogra-

niczenia spadku akcji kredytowej, która bezpośrednio uderzała w rozwój realnego sektora gospodarki. Ponadto przyjęto ustawę o Komitecie Stabilności Finansowej, którego działania miały na celu zwiększenie efektywności procesu koordynacji działań publicznych, prowadzonych dla utrzymania stabilności finansowej.

Dodatkowe działania w obszarze systemu finansowego prowadził bank centralny. W październiku 2008 r. Narodowy Bank Polski przyjął pakiet zaufania, który miał ograniczać ryzyko płynności banków i ryzyko walutowe (służyć miały temu m.in. wprowadzenie operacji zasilających repo czy możliwość zawierania przez banki z NBP transakcji swapów walutowych).

Wszystkie te działania zmierzały do łagodzenia skutków kryzysu w najbliższym otoczeniu przedsiębiorstw, co pośrednio wpływało na poprawę ich sytuacji i warunków prowadzenia działalności.

Ważnym elementem walki z efektami kryzysu, szczególnie dla przedsiębiorstw i ich pracowników, były działania na rzecz utrzymania miejsc pracy w przedsiębiorstwach. W wyniku prac Komisji Trójstronnej rząd wraz ze związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców przygotował zestaw ustaw składających się na tzw. pakiet antykryzysowy. W ramach tego pakietu powstała m.in. ustawa z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035, z późn. zm.). Wydzielone zostały na ten cel środki państwowe oraz wprowadzono bardziej elastyczne rozwiązania w zakresie rozliczania czasu pracy.

Ważniejszym z zaproponowanych przez rząd rozwiązań stało się wprowadzenie tzw. urlopów postojowych. Przewidywało ono, iż pracownicy firm znajdujących się w przejściowych trudnościach finansowych, mogą otrzymywać pensję co najmniej na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę, w części finansowanego ze środków pracodawcy, w części zaś ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych albo ze środków Funduszu Pracy.

Realizując założenia „Planu stabilności i rozwoju”, przygotowano dokument pn. „Działania Ministerstwa Gospodarki na rzecz stabilności i rozwoju”. Dokument zakładał m.in. zwiększanie popytu konsumpcyjnego i inwestycyjnego, wzmocnienie systemu finansowania małych i średnich przedsiębiorstw, przyspieszenie inwestycji ze środków Unii Europejskiej, rozwój innowacyjności oraz uelastycznienie rynku pracy. Prace te mają charakter ciągły i dotyczą przede wszystkim rozwiązań legislacyjnych. Do chwili obecnej przeprowadzono zmiany ukierunkowane nie tylko na wzmocnienie gospodarki w czasie kryzysu, ale i na stworzenie lepszych ramowych warunków prowadzenia działalności. Do najważniejszych działań, jakie do tej pory zostały zrealizowane w ramach ww. dokumentu, należą rozwiązania z zakresu pakietu dla przedsiębiorczości. Celem pakietu jest ułatwienie i uproszczenie działalności gospodarczej

oraz wspieranie przedsiębiorczości. W jego skład wchodzi ponad dwadzieścia ustaw. W pierwszym etapie zmian najważniejszym projektem było wprowadzenie tzw. jednego okienka, w drugim – kluczowe ograniczenie barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

W prawie podatkowym wprowadzono instrument wcześniejszego zawiadomienia przedsiębiorcy o kontroli oraz zasadę tzw. domniemanej uczciwości podatnika, która znacznie poprawiła sytuację przedsiębiorców w relacji z organami podatkowymi. Ponadto poprzez zniesienie tzw. zasady walutowości ułatwiono rozliczanie się przedsiębiorców w walutach obcych. W ramach pakietu wprowadzono także zmiany mające na celu rozwój inwestycji dzięki ułatwieniu współpracy podmiotu publicznego z partnerem prywatnym przy realizacji wspólnych przedsięwzięć.

Zrealizowane zostały również działania w zakresie ułatwień dla eksporterów. W życie weszły nowelizacje rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie udzielania pomocy de minimis. Przystosowano przepisy do aktualnych warunków gospodarczych oraz uproszczono zasady ubiegania się o dotację, a także jej rozliczania. Wprowadzone zostały również możliwości refundacji kosztów poniesionych przed dniem złożenia wniosku o dofinansowanie projektu, rozszerzenie katalogu kosztów kwalifikowanych, a także skrócenie terminu wypłaty dotacji. W ramach wsparcia dla eksporterów przewidziano również finansowanie, w tym także refinansowanie, kredytów eksportowych w fazie przed- i po wysyłkowej, jak i szeroko rozumiane ubezpieczenia i gwarancje związane z kredytowaniem działalności eksportowej, w tym także ubezpieczenie od ryzyka kursowego oraz od ryzyka związanego z podejmowaniem inwestycji za granicą. W tym zakresie przyjęto nowelizację ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw. BGK będzie udzielał kredytów eksportowych zagranicznym nabywcom polskich towarów i usług. Do zadań BGK należeć będzie obsługa transakcji eksportowych z zastosowaniem instrumentów wspierania eksportu.

Ministerstwo Gospodarki prowadzi także prace nad kierunkami działań w ramach przeciwdziałania upadłości przedsiębiorstw oraz polityki drugiej szansy, stanowiącymi z jednej strony realizację zobowiązań podjętych w ramach przeciwdziałania negatywnym skutkom globalnego kryzysu finansowego w latach 2008–2009, z drugiej natomiast wpisującymi się w zadania o charakterze strategicznym, realizowane w latach 2010–2011, tj.: opracowanie średniookresowej strategii innowacyjności i efektywności gospodarki łącznie z programem wykonawczym (tzw. programem rozwoju przedsiębiorstw) oraz „Krajowego programu reform na rzecz realizacji unijnej strategii Europa 2020”. Celem działań, jakie będą podejmowane w ramach opracowywanych kierunków, jest zwiększenie przeżywalności przedsiębiorstw oraz

utworzenie warunków do ponownego podejmowania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, którzy doświadczyli bankructwa.

Powyższe cele zostaną realizowane poprzez wypracowanie propozycji zmian w obowiązujących przepisach, jak również poprzez wypracowanie nowoczesnego zestawu instrumentów wsparcia adresowanych do przedsiębiorców znajdujących się w sytuacji zagrażającej upadłością bądź już w trakcie postępowania upadłościowego.

Planowane działania zawierają się w następujących czterech obszarach:

- przeciwdziałanie upadłości przedsiębiorstw,
- sprawnie prowadzone postępowanie upadłościowe/naprawcze,
- druga szansa – szybkie ponowne podjęcie działalności gospodarczej,
- kampania informacyjno-promocyjna na rzecz racjonalnego podejścia do procedur upadłościowych oraz promocji dobrego zarządzania.

Jednym z najważniejszych elementów przeciwdziałania upadłości przedsiębiorstw jest analiza jakości obowiązującego prawa. W efekcie pogorszenia koniunktury i warunków płatniczych w gospodarce od 2009 r. wzrasta liczba postanowień o ogłoszeniu upadłości, a wraz z tą tendencją wzrasta waga dyskusji na temat efektywności polskiego prawa upadłościowego i naprawczego. Jedną z istotnych kwestii jest bardzo niewielkie, w porównaniu z postępowaniem upadłościowym, wykorzystanie prawa naprawczego jako środka dochodzenia roszczeń przez wierzycieli. W latach 2005–2009 średnio na ok. 600 postanowień o ogłoszeniu upadłości przypadały rocznie zaledwie ok. 3 zatwierdzone postępowania naprawcze<sup>\*)</sup>. Tymczasem szybka reakcja przedsiębiorców po wystąpieniu pierwszych oznak niewypłacalności mogłaby zapobiec części upadłości i doprowadzić do skutecznej naprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstwa. Przygotowywane są propozycje zmian, które mają na celu zwiększenie praktycznego wykorzystania prawa naprawczego w obrocie gospodarczym.

Wielu przedsiębiorców, którzy doświadczyli bankructwa, rezygnuje z dalszych prób podejmowania działalności gospodarczej, mimo że paradoksalnie ich szanse na sukces mogłyby okazać się większe między innymi w wyniku tego doświadczenia. Polityka drugiej szansy będzie obejmowała działania na rzecz ułatwienia takim przedsiębiorcom ponownego podejmowania działalności gospodarczej. Prowadzone prace dotyczą w szczególności dostępu do finansowania, w tym również pomocy publicznej. Planowane działania będą miały na celu promocję idei ponownego podejmowania aktywności gospodarczej przez takich przedsiębiorców oraz przeciwdziałanie ich społecznej stygmatyzacji i dyskryminacji.

<sup>\*)</sup> Na podstawie danych z Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Raportu z Badań: „Procesy upadłościowe przedsiębiorstw w Polsce”, dr P. Antonowicz, Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, Warszawa–Gdańsk 2010 r.



Do działań mających na celu przeciwdziałanie upadłości, nad którym prowadzone są prace koncepcyjne należy „Instrument badania kondycji przedsiębiorstwa”, za pomocą którego przedsiębiorcy (zwłaszcza mikro i mali) mogliby on-line zdiagnozować kondycję finansową swojej firmy, w szczególności w kontekście płynności i wypłacalności.

W założenia kierunków wpisują się także działania podejmowane przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości, która we współpracy z Małopolską Szkołą Administracji Publicznej – Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie realizuje projekt pn. „Instrument szybkiego reagowania (ISR)”. Celem projektu jest wypracowanie i wdrożenie rozwiązania systemowego pozwalającego na prowadzenie działań prewencyjnych wobec firm i pracowników, które pozwoli na wczesną identyfikację zagrożeń oraz kompleksowe i adekwatne reagowanie.

W tym celu przygotowywane są badania dotyczące antycypacji zmiany dynamiki kluczowych trendów makroekonomicznych, zjawisk ekonomicznych zachodzących na poziomie określonych branż gospodarczych. ISR dzięki wczesnej identyfikacji problemu umożliwi podjęcie szybkiej interwencji i integrowanie działań stabilizujących sytuację pracodawcy i pracowników. Projekt ISR ukierunkowany jest także na wsparcie szkoleniowo-doradcze przedsiębiorstw, w efekcie którego powstanie plan naprawy przedsiębiorstwa. Celem projektu, jest wsparcie przedsiębiorstw i pracowników mające na celu złagodzenie negatywnych skutków zmiany gospodarczej.

W ramach projektu „Polityka II szansy – zapotrzebowanie na usługi doradcze oraz instrumenty wsparcia dla ponownie rozpoczynających działalność gospodarczą”, realizowane są prace badawcze z wykorzystaniem metod jakościowych oraz ilościowych obejmujące przedsiębiorców, dla których obecna firma jest drugą lub kolejną (po doświadczeniu upadłości) oraz przedsiębiorców, których przedsiębiorstwa są obecnie w stanie upadłości lub w ciągu ostatniego roku podlegały procedurom prawa upadłościowego i naprawczego. Na podstawie wyników powyższych badań opracowane zostaną założenia systemowe dotyczące określenia i zaprogramowania usług doradczych oraz instrumentów wsparcia na rzecz przedsiębiorców w zakresie prowadzenia postępowań upadłościowych i naprawczych.

Niezależnie od działań podejmowanych na gruncie analizy obowiązującego prawa inny rodzaj działań realizowały instytucje otoczenia biznesu. W II kwartale 2009 r. PARP rozpoczęła wzmocnianie pakietu usług instytucji otoczenia biznesu, funkcjonujących w strukturach krajowego systemu usług (KSU), skierowanych do osób ponownie rozpoczynających działalność gospodarczą. Przeprowadzono szereg szkoleń dla pracowników punktów konsultacyjnych KSU, m.in. z zakresu udzielania niezbędnych informacji dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej w warunkach spowolnienia gospodarczego.

Odnosząc się do problematyki bezrobocia w powiecie stalowowolskim, należy stwierdzić, że sytuacja na rynku pracy w tym rejonie jest trudna, jednak nie występuje na tym terenie poziom bezrobocia wyraźnie przewyższający średnią krajową, która na koniec 2010 r. wyniosła 12,3%. W latach 2007–2008 stopa bezrobocia w powiecie stalowowolskim wynosiła 9,8%, natomiast znaczący wzrost tego wskaźnika – do poziomu 15,2% – odnotowano dopiero w roku 2009, co było pochodną światowego kryzysu gospodarczego. W roku 2010 stopa bezrobocia w powiecie stalowowolskim zmniejszyła się o 0,8% do 14,4%. W ubiegłym roku powiat ten otrzymał z Funduszu Pracy 19,62 mln zł.

Sytuacja na wspomnianych lokalnych rynkach pracy jest systematycznie monitorowana przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. W dniu 31.12.2010 r. ogłoszona została upadłość spółki HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o., powiązanej kooperacyjnie i kapitałowo z Hutą Stalowa Wola SA. Zarząd HSW SA zamierza dzierżawić niezbędny majątek do produkcji zespołów napędowych i deklaruje przystąpienie do przetargu po jego ogłoszeniu przez syndyka. Deklaruje też, że jeśli dojdzie do wydzierżawienia zakładu przez hutę, utrzymane będą miejsca pracy dla znacznej części załogi upadłej spółki. Należy podkreślić, iż w przeciągu ostatnich dwóch lat udało się wyraźnie poprawić sytuację ekonomiczną samej Huty Stalowa Wola SA, co było między innymi efektem prac zespołu do spraw działań mających na celu wsparcie Huty Stalowa Wola SA, powołanego w dniu 23 marca 2009 r. przez prezesa Rady Ministrów. Dzięki podjętym działaniom nie doszło do upadłości tego największego w regionie pracodawcy, a ponadto HSW SA odzyskała pozycję znaczącego producenta maszyn budowlanych i sprzętu wojskowego. Widowym efektem tej poprawy jest pozyskanie inwestora branżowego i podpisanie w dniu 18 stycznia br. przedwstępnej umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa HSW SA realizującej produkcję maszyn budowlanych (HSW oddział I) z chińskim producentem koparek Guangxi LiuGong Machinery. Umowa ta jest wynikiem wielomiesięcznych negocjacji z potencjalnym inwestorem i określa cenę transakcyjną oraz warunki konieczne do dalszych negocjacji umowy ostatecznej, której zawarcie uzależnione będzie od uzyskania niezbędnych zgód administracyjnych i rządowych w Polsce i Chinach, a także wynegocjowanie pakietu socjalnego dla załogi (spotkanie organizacji związkowych HSW SA z potencjalnym inwestorem chińskim przewidziane jest w lutym br.). Transakcja zbycia oddziału I HSW powinna być zrealizowana w pierwszej połowie bieżącego roku. Stanowi to namacalny dowód wyraźnej poprawy sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa będącego dwa lata temu na skraju upadłości.

Oczywiście wysoki poziom bezrobocia w regionie stalowowolskim musi generować negatywne skutki społeczne. Długotrwałe bezrobocie często skutkuje – oprócz problemów ekonomicznych – zaniżaniem sa-

mooceny, poczuciem bezradności, frustracją, koniecznością korzystania z ośrodków pomocy społecznej. Jedynym rzeczywistym sposobem pomocy jest w tych przypadkach ponowna aktywizacja zawodowa. Dlatego ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) szczególnie nacisk kładzie na wszystkie formy aktywizacji osób bezrobotnych.

Bezrobotni zwolnieni z pracy w wyniku upadłości HSW Zakładu Zespołów Napędowych sp. z o.o., będący w rejestrach urzędu pracy w Stalowej Woli, mogą zostać zaliczeni do osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy i dzięki temu mogą być adresatami specjalnych działań aktywnej polityki rynku pracy określonych w art. 49a–61b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Należy przy tym wspomnieć, że promocja zatrudnienia i aktywizacja lokalnego rynku pracy jest zadaniem samorządu powiatowego – zgodnie z art. 9 wspomnianej ustawy.

Niezależnie od tego pragnę poinformować, że Powiatowy Urząd Pracy w Stalowej Woli może opracować program specjalny mający na celu aktywizację zawodową osób bezrobotnych zwolnionych z upadłej HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o. W takim przypadku istnieje możliwość dodatkowego dofinansowania programu z rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej. W roku bieżącym PUP w Stalowej Woli otrzyma na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu 3,559 mln zł. Jak zaznaczono, środki te mogą być zwiększone po uruchomieniu rezerwy.

Ponadto należy wspomnieć, że obecnie istnieją rozwiązania, pozwalające przetrwać przedsiębiorcom przejściowe trudności finansowe i jednocześnie zachować dotychczasowe miejsca pracy, które mogą być stosowane w przypadku zakładów pracy w Stalowej Woli. Regulacje w tym zakresie zawarte są w wspomnianej wyżej ustawie o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców i dotyczą organizacji tzw. elastycznego czasu pracy, który mogą wprowadzać wszyscy przedsiębiorcy bez względu na ich sytuację finansową. Przedsiębiorcy mogą także korzystać z rozwiązań dotyczących szczególnych zasad zatrudniania pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony.

Każdy przedsiębiorca w okresie działania ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, bez względu na sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy:

— może wydłużyć okres rozliczeniowy czasu pracy pracowników do 12 miesięcy, co oznacza, że wynagrodzenie za godziny nadliczbowe będzie wypłacane później;

— może wprowadzić indywidualny rozkład czasu pracy przewidujący różne godziny rozpoczęcia i końca pracy (godziny pracy w poszczególne dni mogą być ruchome);

— musi zastosować się do obowiązku ograniczenia zatrudnienia pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony maksymalnie do 24 miesięcy.

Może także dostosować organizację i czas pracy pracowników do faktycznych potrzeb wynikających z ograniczenia produkcji, braku jej rytmiczności czy też poziomu i terminu wpływających zamówień, bez konieczności dokonywania zwolnień pracowników, poprzez: obniżenie wymiaru czasu ich pracy (nie więcej niż do 1/2 pełnego wymiaru czasu pracy), na co musi uzyskać zgodę związków zawodowych albo przedstawicieli pracowników lub objęcie pracowników przestojem ekonomicznym (za pisemną zgodą pracownika), ograniczając jednocześnie koszty tego zatrudnienia poprzez wykorzystanie systemu dopłat ze środków publicznych do ich wynagrodzenia. Z pomocy finansowej określonej w ww. ustawie mogą korzystać przedsiębiorcy, którzy znaleźli się w przejściowych trudnościach finansowych, spełniający określone w ww. ustawie warunki. Przedsiębiorca znajdujący się w przejściowych trudnościach finansowych i spełniający ww. warunki może liczyć na następującą pomoc państwa:

— dopłaty do wynagrodzenia pracownika,

— dofinansowanie składek pracowników na ubezpieczenie społeczne w części płaconej przez pracodawcę,

— dofinansowanie kosztów szkolenia,

— renegotiację warunków spłaty należności FGŚP powstałych przed 30 czerwca 2008 r.

Istnieje również możliwość skorzystania z pomocy przewidzianej w ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych (Dz. U. Nr 158, poz. 1121, z późn. zm.).

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w latach ubiegłych istotnymi beneficjentami wsparcia finansowego państwa ze środków pomocy publicznej były dwie spółki z powiatu stalowowolskiego, tj. Huta Stalowa Wola SA oraz HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o.

W latach 2003–2007 Huta Stalowa Wola SA realizowała proces restrukturyzacji w oparciu o ustawę z dnia 30 października 2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (Dz. U. Nr 213, poz. 1800, z późn. zm.). W okresie tym spółka otrzymała pomoc publiczną na restrukturyzację w kwocie nominalnej 211,6 mln zł oraz pomoc na cele dotyczące ochrony podstawowych interesów obronnych w kwocie 19,1 mln zł, z czego 11 mln zł dotyczyło wsparcia na prace badawczo-rozwojowe i restrukturyzację zatrudnienia w ramach ustawy z dnia 7 października 1999 r. o wspieraniu restrukturyzacji przemysłowego potencjału obronnego i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 83, poz. 932, z późn. zm.).

W latach 2008–2010 HSW SA korzystała z pomocy publicznej de minimis oraz w ramach programów operacyjnych: „Kapitał ludzki” – na szkolenia, oraz



„Innowacyjna gospodarka” – na prace badawczo-rozwojowe. Łączna wartość nominalna pomocy publicznej z tych tytułów wyniosła 8,4 mln zł.

W roku 2009 HSW SA uzyskała również z Agencji Rozwoju Przemysłu SA pożyczkę w wysokości 20 mln zł (na warunkach komercyjnych) na finansowanie kontraktu obejmującego modernizację sprzętu wojskowego, która została spłacona w 2010 r. Ponadto ARP SA udzieliła spółce 20 mln zł pożyczki na finansowanie kontraktu zawartego z Ministerstwem Obrony Narodowej w zakresie realizacji pracy wdrożeniowej (do rozliczenia w 2011 r.).

Niezależnie od powyższego w 2010 r. w ramach programu antykrzysowego „Program wspierania przez ARP SA inicjatyw pobudzających polską gospodarkę” przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 26 maja 2009 r. ARP SA udzieliła HSW SA pożyczki (na warunkach komercyjnych) w wysokości 45,99 mln zł, która została przeznaczona na realizację kontraktu obejmującego modernizację sprzętu wojskowego dla Ministerstwa Obrony Narodowej. W dniu 31 grudnia 2010 r. realizacja umowy pożyczki została zakończona.

Również spółka HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o. otrzymała w 2004 r. z Funduszu Skarbu Państwa pomoc publiczną w kwocie 10 mln zł w formie dokapitalizowania z przeznaczeniem na wsparcie procesu restrukturyzacji zgodnie z założeniami „Programu restrukturyzacji HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o. na lata 2003–2007”. Pomimo znaczącej poprawy wyników ekonomicznych w końcowym etapie realizacji planu restrukturyzacji w kolejnych dwóch latach w następstwie światowego kryzysu gospodarczego nastąpiło załamanie zamówień na wyroby spółki ze strony strategicznych odbiorców. Trudną sytuację ekonomiczną spółki dodatkowo pogłębiły straty wynikające z osłabienia wartości złotówki oraz skutki rozliczenia transakcji zabezpieczających ryzyko kursowe. Pomimo zwiększenia zamówień i bieżącego wspierania działalności produkcyjnej HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o. przez HSW SA spółka nie była w stanie regulować swoich zobowiązań. W wyniku tej sytuacji w dniu 21.12.2010 r. zarząd złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Postanowienie sądu o ogłoszeniu upadłości zostało wydane w dniu 31.12.2010 r. Stan ten nie oznacza jednak zaprzestania działalności produkcyjnej przez upadły podmiot. Huta Stalowa Wola SA w dalszym ciągu składa zamówienia na wyroby syndykowi HSW – Zakład Zespołów Napędowych sp. z o.o. w upadłości, co pozwala kontynuować pracę i utrzymać zatrudnienie.

Przedstawiając powyższe, pozostaję w przekonaniu, że przedstawione panu posłowi wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożoną interpelację.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie terminu rozpatrywania wniosków  
oraz wypłaty środków finansowych  
dla beneficjentów PROW na lata 2007–2013  
(19890)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19890/11, dotyczące interpelacji posła Adama Krupy w sprawie terminu rozpatrywania oraz wypłaty środków finansowych dla beneficjentów PROW na lata 2007–2013, uprzejmie przekazuję, co następuje.

Ad 1. Działania wdrażanie przez ARiMR. W zakresie wniosków składanych w ramach środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, zgodnie z ustawą z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 64, poz. 427), funkcje wdrożeniowe w zakresie obsługi wniosków zostały delegowane do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Należy podkreślić, iż w dniu 16 października 2008 r. minister finansów przyznał ARiMR pełną akredytację na obsługę 10 działań z PROW 2007–2013.

W odniesieniu do działań inwestycyjnym wdrażanych przez ARiMR w 2010 r. przeprowadzono naboru wniosków o przyznanie pomocy w ramach działań: „Ułatwianie startu młodym rolnikom (od dnia 17.08.2010 r. do 31.12.2010 r.); „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” (od dnia 12.08.2010 r. do 10.09.2010 r.); „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” (od dnia 24.08.2010 r. do 31 grudnia r.); „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw” (od dnia 28.06.2010 r. do 09.07.2010 r.). W zakresie działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” w roku 2010 naboru nie przeprowadzono. W trakcie trwania opisanych powyżej naborów do ARiMR wpłynęło łącznie ponad 35 tys. wniosków.

Poziom weryfikacji wniosków złożonych w 2010 r. jest bardzo zróżnicowany w poszczególnych działaniach. Widoczne są również znaczne różnice w zaawansowaniu obsługi wniosków w samych oddziałach regionalnych ARiMR. Dla przykładu w działaniu „Ułatwianie startu młodym rolnikom” złożono 12 898 wniosków, z czego dotychczas oceniono 11 680 i wydano decyzję w przypadku 10 120 wniosków. Oznacza to, iż poziom weryfikacji wspomnianych wniosków przekracza 90%.

Z kolei w działaniu „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” wpłynęło 989 wniosków, z czego prawie 90% wniosków została złożonych w ostatnich dwóch dniach naboru. Do dnia



24.01.2011 r. podpisano 2 umowy dofinansowania. Tak niski stopień zaawansowania weryfikacji wniosków dla działania 123 wynika z faktu, iż aż do 970 wnioskodawców wysłano wezwania do uzupełnienia dokumentacji. Należy również zaznaczyć, iż większość wnioskodawców korzysta z możliwości wydłużenia terminu na dokonanie uzupełnień od 1 do 6 miesięcy, co oznacza, że dalsza ocena wniosków uzależniona jest od tempa składanych uzupełnień i ich jakości. Sytuacja taka nie pozwala więc na precyzyjne określenie grupy wniosków, które ostatecznie uzyskają dofinansowanie.

W działaniu „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” w województwie wielkopolskim, gdzie złożono najwięcej wniosków w skali kraju, rozpatrzono 3,8% złożonych wniosków (pełną weryfikację przeszło 64 wnioski), w dolnośląskim – 2% (7 wniosków), natomiast w województwie pomorskim – ponad 30% (84 wnioski), a w zachodniopomorskim – ponad 33% (70 wniosków). Według danych ARiMR etap wstępnej weryfikacji do dnia 31 grudnia 2010 r. przeszło ponad 45% ogółu złożonych wniosków.

W przypadku działania „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”, dla przykładu w województwie lubuskim zweryfikowano tylko 0,36% złożonych wniosków (pełną weryfikację przeszedł jeden wniosek), natomiast w województwie podlaskim – ponad 23% (88 wniosków). Należy podkreślić, iż w tym działaniu obsługa wniosków rozpoczęła się od 16 sierpnia br., tj. w dniu podania do publicznej wiadomości przez prezesa ARiMR kolejności przysługiwania pomocy. Według informacji przekazanych z ARiMR do dnia 31 grudnia 2010 r. etap wstępnej weryfikacji przeszło 7664 wniosków, co oznacza, iż proces weryfikacji obejmował w tym momencie prawie 72% ogółu złożonych wniosków.

Podobnie jak w przypadku innych działań o charakterze inwestycyjnym, zarówno w skali całego kraju, jak i poszczególnych województw jest niska jakość składanych aplikacji, w tym przede wszystkim ich niekompletność. Ponadto uzupełnienia wniosków przez wnioskodawców są również niekompletne i wymagają wysyłania kolejnego pisma o uzupełnienie. Na tempo rozpatrywania wniosków wpływa także możliwość dokonywania przez wnioskodawców jednorazowej zmiany zestawienia rzeczowo-finansowego (będącego załącznikiem do wniosku), z której duża grupa wnioskodawców również korzysta.

W zakresie działania „Grupy producentów rolnych” wsparcie dla grup producentów rolnych udziela się w celu ułatwienia tworzenia i działalności administracyjnej grup producentów. Zryczałtowana pomoc udzielana grupom producentów rolnych w formie rocznych rat przez okres pierwszych 5 lat działalności grupy może być przeznaczana także na inwestycje, o ile grupa realizuje ww. cele wynikające z przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFR-

ROW). Ponadto Komisja Europejska orzekła, iż wysokość kwoty, która może zostać przeznaczona na inwestycje, zależy od decyzji grupy, o ile realizowane są przez grupę cele określone w art. 35 rozporządzenia 1698/2005. Zgodnie z ww. rozporządzeniem pomoc dla grup producentów rolnych udzielana jest według kolejności otrzymywania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosków o przyznanie pomocy. Wniosek składa się w terminie 6 miesięcy od dnia wpisu grupy do rejestru właściwego ze względu na siedzibę grupy dyrektora oddziału regionalnego agencji. Decyzja w sprawie przyznania pomocy jest wydawana w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku o przyznanie pomocy. Do wniosku dołącza się zaświadczenie marszałka województwa o wpisie grupy do rejestru, wydane nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku. Pomoc wypłacana jest w formie rocznych płatności i obejmuje okresy kolejnych 12 miesięcy prowadzenia działalności przez grupę, liczone od dnia wydania decyzji o wpisie grupy do rejestru. Dotychczas ze środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 grupom producentów rolnych wypłacono pomoc finansową w następującej wysokości: w roku 2008 – 9 617 795,41 zł, w roku 2009 – 38 255 286,26 zł, w roku 2010 – 56 551 011,58 zł. W działaniu tym nie zanotowano opóźnień w zakresie przyznania pomocy.

Działania wdrażane przez samorząd województwa.

Na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich zadania instytucji zarządzającej w zakresie wdrażania wybranych działań objętych programem wykonuje jako zadania delegowane samorząd województwa. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ubiegać się o przyznanie pomocy w ramach działań: „Odnowa i rozwój wsi”, „Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej”, „Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez scalanie gruntów”.

W ramach ww. działań złożono wnioski o przyznanie pomocy w następującej liczbie: „Odnowa i rozwój wsi” – 6378, „Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej” – 2436, „Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa przez scalanie gruntów” – 72.

Jak wynika z kontroli przeprowadzonej przez urząd kontroli skarbowej w poszczególnych samorządach województw, opóźnienia wystąpiły w 6 z nich. Przekroczenia terminu oceny dokumentacji aplikacyjnej spowodowane było najczęściej koniecznością rozpatrzenia dużej liczby wniosków przy niewystarczającej ilości osób wyznaczonych do ich weryfikacji.

Działania osi 4: Leader.

Dane monitoringowe na dzień 21 stycznia 2011 r. wskazują, iż ogólnie w zakresie osi 4 Leader złożono 15 739 wniosków na łączną kwotę 1 728 123 380,95 zł,

co stanowi 55,32% limitu do wykorzystania. Beneficjentom wypłacono zaś 277 082 141,66 zł.

W zakresie wdrażania działania 413 „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” złożono 12 437 wniosków na kwotę 1 029 493 965,59 zł, natomiast umów podpisano 2601, co stanowi prawie 21% złożonych wniosków. Wypłacono zaś 96 601 402,58 zł.

Dane odnośnie do małych projektów wskazują, iż złożono 10 849 wniosków na kwotę 194 022 976,29 zł – podpisano 2537 umów stanowiących ponad 23% złożonych wniosków. W zakresie operacji polegających na realizacji małych projektów wypłacono 21 935 816,15 zł.

W zakresie wdrażania działania 421 „Wdrażanie projektów współpracy” złożono 147 wniosków na kwotę 4 472 723,58 zł. Umów w zakresie tego działania podpisano 39, co stanowi prawie 27% złożonych wniosków. Suma wypłaconych dotychczasowo środków wynosi 43 974,6 zł.

Natomiast w zakresie działania 431 „Funkcjonowanie lokalnych grup działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja” złożono 1018 wniosków na łączną kwotę 536 305 677,34 zł, podpisano 671, co stanowi prawie 66% złożonych wniosków. Lokalnym grupom działania wypłacono 82 785 621,5 zł.

Rozpatrując dane w zakresie wdrażania całej osi 4 Leader, zauważyć należy, iż w czerwcu 2010 r. złożono wnioski na 27,61% limitu; natomiast dane na 21.01.2011 r. wskazują już na 55,32% wykorzystania limitu w złożonych wnioskach. Analogiczna sytuacja występuje w zakresie zawartych umów (czerwiec 2010 r. – 6,08%, 21.01.2011 r. – 18,36%) oraz zrealizowanych płatności (czerwiec 2010 r. – 1,39%, 21.01.2011 r. – 3,09%), a także w zrealizowanych płatnościach (czerwiec 2010 r. – 1,39%, 21.01.2011 r. – 3,09%). Powyższe dane pokazują ponad 100% zwiększenie zagospodarowania środków podejścia Leader na przełomie sześciu miesięcy.

Ad 2. Zgodnie z przepisami rozporządzeń wykonawczych dotyczących poszczególnych instrumentów pomocy zarówno ARiMR, jak i organy samorządu województwa dokonują wypłaty środków finansowych niezwłocznie po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku o płatność, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

W zakresie kwestii oceny wniosków o płatność i wypłaty pomocy w ramach działań wdrażanych przez ARiMR i samorządy województw do chwili obecnej nie zanotowano poważnych opóźnień. Należy podkreślić, iż kontrola Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie przeprowadzona w grudniu 2010 r. potwierdziła ten stan.

W odniesieniu do samorządów województw po kontrolach wniosków o płatność przeprowadzonych w II połowie 2010 r. zanotowano opóźnienia w 6 województwach. Na podstawie wyników kontroli przekazanych przez UKS należy stwierdzić, że opóźnienie wynosiło maksymalnie 2 miesiące.

Odnosząc się do kwestii uproszczenia procedury rozliczeniowej, uprzejmie informuję, że uruchomienie

wszystkich powyższych działań poprzedzone zostało audytem, który sprawdził zgodność procedur z obowiązującym prawem wspólnotowym. W związku z tym beneficjent ma obowiązek dostarczenia wyłącznie tych dokumentów, których weryfikacja jest niezbędna w celu stwierdzenia, że realizacja operacji jest zgodna z prawem. Należy podkreślić, iż przyczyną opóźnień w refundacji środków beneficjentom było przede wszystkim dokonywanie uzupełnień dokumentów i innych braków przez beneficjentów, co z kolei miało wpływ na wydłużenia całego okresu weryfikacji dokumentacji.

Z kolei przyczyną opóźnień w refundacji środków beneficjentom działania 431 „Funkcjonowanie lokalnej grupy działania, nabywanie umiejętności i aktywizacja” w ramach osi 4: Leader jest specyficzny charakter tego działania. Istota przyznawanej pomocy w ramach działania (finansowanie bieżącej działalności LGD związanej z rolą LGD w rozwoju obszarów wiejskich na obszarze lokalnej strategii rozwoju) sprawia, że dokumentacja potwierdzająca prawdziwość wnioskowanych do refundacji wydatków jest obszerniejsza niż w pozostałych działaniach PROW 2007–2013. Weryfikacja tej dokumentacji jest jednym z punktów kontroli administracyjnej wniosku o płatność, które muszą być przeprowadzone wobec wszystkich wniosków o płatność, co wynika wprost z przepisów prawa wspólnotowego wiążących w całości i stosowanych we wszystkich państwach członkowskich UE. Podczas tych kontroli okazuje się, że wnioski zawierają dużo więcej nieprawidłowości i braków niż ma to miejsce w przypadku innych działań PROW 2007–2013.

Wobec powyższego samorządy województw, które wykonują część zadań agencji płatniczej w ramach tego działania, wskazują m.in. na braki kadrowe, które starają się niwelować, ale nadal faktyczny termin wpłaty środków może się przesunąć w związku z koniecznością wezwania beneficjenta do wyjaśnień oraz usunięcia nieprawidłowości i braków stwierdzonych podczas kontroli administracyjnej.

Ad 3. Wymagania, jakie powinien spełniać prawidłowo wypełniony wniosek o przyznanie pomocy w ramach poszczególnych działań inwestycyjnych („Modernizacja gospodarstw rolnych”, „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej”, „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej”, „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”), określają rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy w ramach ww. działań.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzania procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do działań wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz. Urz. UE L 368 z 23.11.2006 r., str. 74, z późn. zm.), wnioski o wsparcie i wnioski o płatność mogą być skorygowane w każdym momen-

cie po ich złożeniu w przypadku stwierdzenia przez właściwe władze oczywistych błędów.

W związku z powyższym w celu usprawnienia obsługi wniosków o przyznanie pomocy ARiMR koryguje oczywiste błędy w złożonych wnioskach, bez konieczności wzywania wnioskodawcy do ich poprawiania. Za błędy oczywiste można uznawać np. błędy rachunkowe (np. błędnie obliczona suma kosztów kwalifikowalnych), błędy pisarskie (np. błędnie wpisany numer PESEL, który można ustalić na podstawie załączonej do wniosku kserokopii dowodu osobistego). Fakt zaistnienia błędu nie powinien wzbudzać żadnych wątpliwości. W takich przypadkach ARiMR informuje wnioskodawcę o przeprowadzonej korekcie przed zawarciem umowy oraz umożliwia mu ewentualne wniesienie uwag odnośnie do skorygowanych przez ARiMR błędów.

Takie same zasady obowiązują w przypadku poprawiania literówek i innych błędów pisarskich przez pracowników samorządu województwa weryfikujących wnioski w ramach programu, dlatego nie ma obowiązku wzywania wnioskodawcy lub beneficjenta do usunięcia tego typu pomyłek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Jana Burego s. Józefa**

**w sprawie ograniczania możliwości  
regionalnych ośrodków TVP  
w pełnieniu misji publicznej (19893)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 20 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19893/11, pana Jana Burego, posła na Sejm RP, dotyczącą ograniczenia możliwości regionalnych ośrodków TVP w pełnieniu misji publicznej, uprzejmie informuję, iż Skarb Państwa, jedyny właściciel spółki Telewizja Polska SA, wykonuje prawa korporacyjne wynikające z posiadanych akcji spółki. Minister skarbu państwa nie ma podstaw prawnych do podjęcia działań niwelujących ograniczenia w dostępie do sygnału telewizji publicznej. Podobnie minister skarbu państwa nie ma podstaw prawnych do podjęcia działań zapobiegających ograniczaniu przez Telewizję Polską SA oferty programowej i osób zatrudnionych w terenowych oddziałach spółki. W obecnie obowiązującym ustroju prawnym prowadzenie polityki kadrowej w zakładzie pracy należy do kompetencji zarządu spółki prawa handlowego, jaką jest

Telewizja Polska SA. Kodeks spółek handlowych zakazuje wydawania wiążących zaleceń zarówno zarządowi, jak i radzie nadzorczej spółki, zaś art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zm.) stanowi, iż zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu. Z uwagi na zainteresowanie pana posła wyżej wymienionymi kwestiami Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do zarządu Telewizji Polskiej SA z prośbą o przedstawienie stosownych wyjaśnień, które stanowią załącznik do niniejszego pisma<sup>\*)</sup>.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie planowanej reformy OFE (19896)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 stycznia 2011 r., nr SPS-023-19896/11, dotyczące interpelacji pana posła Jana Warzechy w sprawie planowanej reformy OFE, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Projekt ustawy wprowadzający zmiany w funkcjonowaniu otwartych funduszy emerytalnych, w tym kwestia zmniejszenia części składki emerytalnej przekazywanej do OFE została zawarta w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych. Projekt ten został opracowany przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów i w dniu 24 stycznia br. pan Michał Boni, minister – członek Rady Ministrów w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, projekt ten skierował do konsultacji resortowych i społecznych. Właściwym adresatem pytań pana posła jest zatem Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

2. W uzasadnieniu projektowanej ustawy podkreśla się, „iż kształt reformy wymaga racjonalnej korekty. Korekta ta powinna dotyczyć przede wszystkim kwestii związanych z zagrożeniem dla narastającego jawnego długu publicznego, które są związane z koniecznością pokrywania niedoboru w FUS w wyniku przekazania części składki emerytalnej do OFE. Powoduje to wzrost potrzeb pożyczkowych i narastanie jawnego długu publicznego, który zbliża się do

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.



II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Podstawowym celem proponowanych zmian jest ograniczenie tempa przyrostu państwowego długu publicznego poprzez zmniejszenie kosztów wprowadzenia II filara kapitałowego przy jednoczesnym zachowaniu neutralności tego rozwiązania dla wysokości emerytur z obowiązkowej części systemu emerytalnego oraz stymulowanie wzrostu poziomu oszczędności emerytalnych, a tym samym i całkowitych stóp zastąpienia. Cele te będą realizowane poprzez przesunięcie części składki emerytalnej na nowo utworzone specjalne subkonto prowadzone przez ZUS (zachowujące integralność II filaru), zmiany limitów inwestycyjnych OFE (a na dalszym etapie także zmiany w polityce inwestycyjnej OFE) oraz wprowadzenie zachęt podatkowych do dodatkowego oszczędzania na emeryturę”.

3. Wbrew twierdzeniu zawartemu w interpelacji z punktu widzenia finansów publicznych planowana zmiana w funkcjonowaniu systemu emerytalnego będzie miała rzeczywisty, a nie jedynie księgowy wpływ na dług publiczny, ponieważ zmniejszenie części składki przekazywanej w ramach powszechnego systemu do OFE zmniejszy potrzeby pożyczkowe budżetu państwa, a tym samym wielkość długu publicznego koniecznego do zaciągnięcia na rynkach finansowych. Zmiana wpłynie zatem na rzeczywiste przepływy finansowe, a nie tylko na zapisy księgowe. Mniejsze potrzeby pożyczkowe przyczynią się do obniżenia długu publicznego zarówno wg metodologii polskiej, jak i UE. Mniejszy dług wpłynie również na obniżenie wydatków na jego obsługę, tym samym przyczyniając się do obniżenia deficytu budżetu państwa. Dzięki temu, przy neutralnych dla wysokości emerytur zmianach, ograniczony zostanie wzrost długu publicznego (w relacji do PKB będzie on się obniżał). A pamiętać należy o tym, że wyższy dług publiczny oznaczałby wyższe podatki w przyszłości.

4. W odniesieniu do efektów inwestycyjnych funduszy emerytalnych pragnę podkreślić, iż intencją rządu RP nigdy nie było kreowanie fałszywego obrazu sytuacji OFE oraz ich wyników inwestycyjnych. Wydaje się, iż wskazany w interpelacji wskaźnik wyników OFE w wysokości 181,86% wymaga zweryfikowania, w szczególności w zakresie sposobu, w jaki został on obliczony. Suma składek przekazanych przez ZUS do OFE, wraz z odsetkami, osiągnęła na dzień 31 grudnia 2010 r. (tj. w latach 1999–2010) wysokość 161,68 mld zł. Wartość aktywów netto OFE w tym samym okresie, na dzień 31 grudnia 2010 r., wyniosła 221,25 mld zł. Oznacza to, że od początku funkcjonowania OFE osiągnęły one wskaźnik przyrostu gromadzonych w nich aktywów w wysokości 136,84%, a więc znacznie niższy niż przedstawiony w interpelacji.

Jednocześnie należy zauważyć, że na taką stopę przyrostu aktywów złożyły się w całości odsetki od obligacji będących w posiadaniu OFE. Wartość aktywów w OFE na koniec grudnia 2010 r. wyniosła

222 mld zł, a przekazane środki wraz z obsługą deficytów (1999–2010) wyniosły 223 mld zł. Po 10 latach wartość aktywów zgromadzonych w OFE jest nieznacznie niższa niż wartość transferów i obsługi deficytów powodowanych przez te transfery.

Należy zaznaczyć, iż wskazany przez pana posła wskaźnik budzi wątpliwości również w kontekście stóp zwrotu uzyskiwanych przez OFE w poszczególnych okresach. Najwyższa 36-miesięczna średnia ważona stopa zwrotu została osiągnięta za okres 28 września 2001 r. – 30 września 2004 r. i wyniosła 53,824%. Najniższa z dotychczasowych średnich ważonych stóp zwrotu była natomiast ujemna, przypadła na okres 31 marca 2006 r. – 31 marca 2009 r. i wyniosła – 2,930%.

5. Weryfikacji wymaga także wskazany w interpelacji „wskaźnik kosztów w OFE”, w wysokości 1,26%; w szczególności powstaje pytanie, jakie pozycje zostały uwzględnione do jego obliczenia.

Należy zaznaczyć, iż przez koszty funkcjonowania funduszy (o których mowa w interpelacji) rozumie się najczęściej opłaty pobierane przez zarządzające nimi powszechnie towarzystwa emerytalne. W 2009 r. przychody towarzystw z tytułu zarządzania OFE, na które składają się pobierane przez nie opłaty od wpłacanych składek, opłaty za zarządzanie OFE oraz opłaty związane z wypłatami transferowymi, wyniosły łącznie ponad 2 mld zł. Relacja ich wartości do wartości aktywów netto OFE w 2009 r. wyniosła zatem 1,14%, co przy ogromnym wolumenie zgromadzonych składek jest znaczącą wartością.

Jednocześnie należy podkreślić, iż opłaty te pobierane są od kwoty wpłacanych składek, czyli od oszczędności emerytalnych będących częścią obowiązkowego powszechnego systemu zabezpieczenia emerytalnego. Wysokość tych opłat wpływa na wartość oszczędności gromadzonych w OFE, a w konsekwencji na wartość przyszłych świadczeń emerytalnych wypłacanych z obowiązkowego powszechnego systemu. Między innymi z tych względów wysokość opłaty prowizyjnej pobieranej od składek odprowadzanych do OFE została od stycznia 2010 r. obniżona do 3,5% wartości wpłacanych składek.

Za nieuzasadnione należy zatem uznać porównywanie tych opłat do kosztów w funduszach inwestycyjnych, o których mowa jest w interpelacji. Opłaty towarzystw funduszy inwestycyjnych pobierane są bowiem od dobrowolnych dodatkowych oszczędności.

6. Należy także podkreślić, iż na ostateczny kształt zmian w systemie emerytalnym wpłyną konsultacje resortowe i społeczne, prace w parlamencie, a także zaangażowanie prezydenta RP.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Waldemara Andzela**

**w sprawie zwrotu kosztów leczenia  
nieubezpieczonych pacjentów (19908)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Waldemara Andzela, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-19908/11, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Szczegółowe unormowania prawne regulujące kwestie finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych osobom nieubezpieczonym uprawnionym do bezpłatnych świadczeń regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje świadczenia opieki zdrowotnej ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, udzielane osobom inny niż ubezpieczone, posiadającym obywatelstwo polskie i posiadającym miejsce zamieszkania na terytorium RP, zgodnie z:

— art. 12 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.),

— art. 12 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.),

— art. 12 pkt 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.),

— art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom nieubezpieczonym, które spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008r. Nr 115, poz. 728), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy,

— art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom nieubezpieczonym, które nie ukończyły 18 roku życia lub są w okresie ciąży, porodu i połogu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 wymienionej wyżej ustawy osoby nieubezpieczone posiadające obywatelstwo polskie i posiadające miejsce zamieszkania na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy, mają prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonym dla ubezpieczonych. Potwierdzenie tego prawa następuje na podstawie wydanej decyzji w trybie postępowania administracyjnego. Stroną tego postępowania jest co do zasady osoba zainteresowana w uzyskaniu decyzji oraz wójt (burmistrz, prezydent) właściwej gminy. W przypadku osoby, której miejsca stałego pobytu (a także tożsamości) nie można ustalić, zasadne jest dla ochrony jej praw wystąpienie do sądu rodzinnego o ustanowienie przedstawiciela w trybie art. 34 Kodeksu postępowania administracyjnego. Art. 34 § 1 K.p.a. stanowi, że organ administracji publicznej wystąpi do sądu z wnioskiem o wyznaczenie przedstawiciela dla osoby nieobecnej lub niezdolnej do czynności prawnych, o ile przedstawiciel nie został już wyznaczony. § 2 tegoż artykułu stanowi, że w przypadku konieczności podjęcia czynności niecierpiącej zwłoki organ administracji publicznej wyznacza dla osoby nieobecnej przedstawiciela uprawnionego do działania w postępowaniu do czasu wyznaczenia dla niej przedstawiciela przez sąd.

Dodatkowo należy stwierdzić, że zadaniem wyznaczonego przedstawiciela będzie ustalenie tożsamości oraz miejsca pobytu (zamieszkania, zameldowania) ww. osoby. Oznacza to, że po dokonaniu tego ustalenia osoba ta będzie mogła wystąpić do właściwego organu gminy o wydanie decyzji, o której mowa w art. 54 ustawy o świadczeniach (...). Jeżeli zajdzie potrzeba udzielenia świadczenia opieki zdrowotnej w trybie pilnym, istnieje możliwość uzyskania takiej decyzji już po udzieleniu świadczenia. Prawo do wystąpienia z wnioskiem o wydanie takiej decyzji ma również świadczeniodawca (szpital), który udzielił świadczenia w stanie nagłym.

Jeżeli w wyniku przeprowadzenia postępowania administracyjnego okaże się, że osoba „nieznana” nie jest osobą ubezpieczoną albo brak jest przesłanek do wydania decyzji w trybie art. 54 ustawy o świadczeniach (...), może być ona obciążona kosztami udzielonych świadczeń.

Do czasu zakończenia postępowania administracyjnego w przedmiocie wyznaczenia przedstawiciela oraz ustalenia podstaw do odmowy udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej w rozumieniu ww. ustawy o świadczeniach (...), zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), żadne okoliczności nie mogą stanowić podstawy do odmowy udzielenia świadczenia zdrowotnego, jeżeli osoba zgłaszająca się do zakładu opieki zdrowotnej potrzebuje natychmiastowego udzielenia świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia. W takim wypadku Narodowy Fundusz

Zdrowia będzie obowiązany pokryć koszty świadczeń zdrowotnych udzielonych w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia osobom nieposiadającym uprawnień z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r., I CSK 125/07, Rejent 2007/12/205).

Podstawą rozliczenia wykonanych świadczeń jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej podpisana pomiędzy świadczeniodawcą i Narodowym Funduszem Zdrowia. Do rozliczenia świadczeń wykonanych na rzecz osób wskazanych w art. 12 pkt 2–4, 6 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o świadczeniach (...) niezbędne jest przesłanie do Narodowego Funduszu Zdrowia faktury i zestawienia zawierającego dane określone w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej za dany miesiąc sprawozdawczy (Dz. U. Nr 137, poz. 858). Do rozliczenia świadczeń wykonanych na rzecz osób wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach (...) niezbędne jest dołączenie do faktury kserokopii dokumentu, o którym mowa w art. 54 tejże ustawy.

W roku 2009 wysokość dotacji, z której Narodowy Fundusz Zdrowia sfinansował świadczenia opieki zdrowotnej dla poszczególnych osób z wyżej wskazanych tytułów, wyniosła 152 mln zł., a świadczeń opieki zdrowotnej udzielono 70 000 osobom. Natomiast w roku 2010 r. wysokość dotacji na osoby nieubezpieczone, wychodzące z narkomanii i alkoholizmu, a także leczące się psychiatrycznie wyniosła już 200 mln zł, a świadczeń opieki zdrowotnej udzielono 110 000 osobom. Kwota dotacji więc rośnie w kolejnych latach i pokrywa wszystkie świadczenia z ww. tytułów, które sfinansował Narodowy Fundusz Zdrowia.

Podsumowując, należy stwierdzić, że minister zdrowia całościowo pokrywa ze środków publicznych wydatki ponoszone przez świadczeniodawców na osoby nieubezpieczone. Procedury przewidziane w zakresie leczenia osób nieubezpieczonych, przewidziane w ustawie o świadczeniach (...) oraz Kodeksie postępowania administracyjnego, mają na celu ustalenie faktycznej sytuacji osoby nieubezpieczonej, wykluczając tym samym możliwość nadużyć w przypadku finansowania świadczeń opieki zdrowotnej dla osób nieubezpieczonych ze środków publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie składanej przepawy przez Wisłę  
w Toruniu (19921)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie składanej przepawy przez Wisłę w Toruniu (SPS-023-19921/11), uprzejmie informuję, że wybudowanie przez wojsko składanej przepawy przez Wisłę w Toruniu może być zrealizowane przez wyspecjalizowane pododdziały inżynieryjne w ramach wykonywania specjalistycznych usług wojskowych w czasie realizacji zadań szkoleniowych.

Zgodnie z ustawą z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570, ze zm.) powyższe przedsięwzięcie mogłoby zostać wykonane po cenie kosztów eksploatacyjnych poniesionych przez wojsko.

Odnosząc się do poruszony w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej kwestii ewentualnego posiadania przez wojsko przepawy, uprzejmie informuję, że na etatowym wyposażeniu jednostek wojskowych znajdują się konstrukcje drogowych mostów składanych. Niemniej jednak, ze względu na przewidywany długi okres funkcjonowania przepawy tymczasowej w Toruniu, użyczenie tych przepaw znacznie obniżyłoby zdolność reagowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w sytuacjach kryzysowych. W związku z tym zasadne jest, aby inwestor pozyskał konstrukcję mostu składanego z innych źródeł, np. z zasobów Ministerstwa Infrastruktury.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pozwów rodzin ofiar katastrofy  
samolotu CASA (19933)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie po-



zwów rodzin ofiar katastrofy CASA (SPS-023-19933/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień

Decyzją nr 20/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 stycznia br. powołałem Zespół do spraw udziału Ministerstwa Obrony Narodowej w przedśadowym postępowaniu o zawezwanie do próby ugodowej z wniosków pełnomocników rodzin ofiar katastrofy lotniczej samolotu CASA C-295, która miała miejsce w dniu 23 stycznia 2008 r. pod Mirosławcem. Do jego zadań należy w szczególności wypracowanie stanowiska w sprawach zasadności roszczeń zgłaszanych przez pełnomocników rodzin ofiar, wysokości ewentualnych odszkodowań i zadośćuczynień wypłacanych przez resort obrony narodowej oraz kręgu osób, którym przysługiwałoby świadczenie. Na pierwszym spotkaniu zespołu uzgodniono, że Ministerstwo Obrony Narodowej dołoży wszelkich starań, aby przedmiotową sprawę rozpatrzyć wnikliwie i szybko, mając na względzie dobro rodzin ofiar, jak i konieczność rzetelnego, celowego, racjonalnego oraz legalnego wydatkowania środków publicznych. Priorytetem jest podpisanie ugód w drodze zawezwania do próby ugodowej. W przypadku wyraźnego oświadczenia woli ze strony pełnomocników rodzin ofiar możliwe jest również zawarcie ugody pozasądowej.

W związku z powyższym przewodniczący zespołu wystosował pisma do pełnomocników rodzin ofiar katastrofy z zaproszeniem do udziału w rozmowach w tej sprawie w lutym br. w siedzibie Ministerstwa Obrony Narodowej.

Odnosząc się do pytania pani poseł Anny Sobeckiej dotyczącego ustalenia przyczyn katastrofy samolotu C-295M CASA, zaistniałej w dniu 23 stycznia 2008 r., uprzejmie informuję, że zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 26 maja 2004 r. w sprawie organizacji oraz zasad funkcjonowania Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego (Dz. U. Nr 138, poz. 1464, ze zm.) po zakończeniu prac komisji, badając przyczyny tej katastrofy, przewodniczący komisji przedstawił mi do zatwierdzenia za pośrednictwem szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego protokół wraz z całością materiałów zebranych przez komisję.

W dniu 7 kwietnia 2008 r. podpisałem orzeczenie w sprawie badania katastrofy samolot C-295M CASA, w którym zatwierdziłem „Protokół komisyjnego badania wypadku wraz z zaleceniami”.

W związku z powyższym oraz postanowieniem § 5 przywołanego rozporządzenia, zgodnie z którym „z chwilą zatwierdzenia protokołu badania wypadku lub poważnego incydentu lotniczego przez ministra obrony narodowej następuje rozwiązanie komisji” uznaje się, że przyczyny zaistnienia katastrofy samolotu C-295M CASA zostały wyjaśnione, a badanie zdarzenia lotniczego zakończone.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostając w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie łamania przez władze Warszawy  
przepisów ustawy o dostępie  
do informacji publicznej (19941)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19941/11, w sprawie interpelacji poselskiej posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej dotyczącej łamania prawa przez władze Warszawy, ustawy o dostępie do informacji publicznej, przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa, tj. dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279), prezydent m.st. Warszawy ustanawia bądź odmawia ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu wyłącznie na rzecz dawnych właścicieli hipotecznych, ich spadkobierców lub następców prawnych.

Ponadto informuję, iż w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu m.st. Warszawy (<http://bip.warszawa.pl/>) umieszczony został wykaz nieruchomości zabudowanych objętych roszczeniami dawnych właścicieli w postępowaniach toczących się przed prezydentem m.st. Warszawy. Informuję również, iż w latach 2002–2010 na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. wydano 1555 decyzji ustanawiających prawo użytkowania wieczystego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów  
Julia Pitera

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie połączenia zawodów adwokata  
i radcy prawnego (19950)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 19 stycznia 2011 r. (nr SPS-023-19950/11) interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 15 grudnia 2010 r. dotyczącą projektu ustawy łączącej zawody prawnicze adwokata i radcy prawnego uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Aktualnie status prawny adwokatury i radców prawnych regulują: ustawa z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, z późn. zm.).

Istnienie w Rzeczypospolitej Polskiej adwokatury i samorządu radców prawnych jako odrębnych od siebie instytucji spełniających w istocie te same zadania w systemie ochrony prawnej wynika z historycznych uwarunkowań, które uległy obecnie zasadniczej zmianie. Podzielić należy zatem zaprezentowany przez panią poseł pogląd, iż z punktu widzenia odbiorcy usług prawnych niezbędne jest uproszczenie i ujednoczenie systemu ich świadczenia. Połączenie wymienionych zawodów, a także poddanie ich jednolitym regulacjom powinno sprzyjać procesowi koniecznych zmian w całym systemie świadczenia pomocy prawnej.

Kierując się przedstawionymi zapatrywaniami, minister sprawiedliwości podjął działania zmierzające do przedstawienia nowych ram funkcjonowania podmiotów świadczących kwalifikowaną pomoc prawną. Nowa regulacja miałaby nie tylko ujednoczyć zasady nabycia prawa do wykonywania zawodu, lecz stworzyć silny samorząd, który byłby gwarantem niezależności, jak również i wysokiego poziomu etyczno-zawodowego jego członków.

Ukształtowanie w ten sposób samorządu zawodowego nowej adwokatury powinno przełożyć się w ocenie społecznej na zaakcentowanie sprawowania przez niego pieczy nad zawodem adwokata w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony. Na potrzebę wprowadzenia nowych rozwiązań mających na celu podniesienie standardu usług prawnych zwrócił uwagę również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 lutego 2004 r. o sygn. akt P 21/2 (OTK-A 2004/2/9).

Wychodząc naprzeciw tym postulatом, minister sprawiedliwości zarządzeniem z dnia 22 lipca 2008 r. powołał zespół do spraw opracowania koncepcji ustroju nowej adwokatury, którego celem było połączenie zawodów adwokata i radcy prawnego. Podejmując decyzję o rozpoczęciu wymienionych prac minister sprawiedliwości miał na uwadze, że zakres usług prawnych świadczonych przez adwokatów i radców praw-

nych jest zbliżony. Wykonywanie wymienionych zawodów polega na świadczeniu pomocy prawnej, a w szczególności na udzielaniu porad prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami, z jedynym wyjątkiem dotyczącym radców prawnych – nie mogą oni obecnie występować w charakterze obrońcy w postępowaniu karnym i w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe.

W toku prac wskazanego zespołu przygotowano projekt założeń do ustawy o zawodzie adwokata. Dokument ten stanowi jedynie projekt założeń do projektu ustawy, z czego wynika fakt, że treść konkretnych rozwiązań prawnych nie została w nim ostatecznie przesądzona. W celu uzyskania opinii środowisk prawniczych przygotowany projekt został przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych. Jednocześnie wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym oraz samorządów zawodowych, przedstawione w projekcie założeń koncepcje zostały zaprezentowane w dniu 22 września 2009 r. na konferencji w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister sprawiedliwości, dostrzegając szczególną potrzebę uwzględnienia w toku prac legislacyjnych stanowisk samorządów bezpośrednio zainteresowanych omawianymi regulacjami, spotkał się z przedstawicielami Naczelnej Rady Adwokackiej oraz Krajowej Rady Radców Prawnych.

Odpowiadając na pytanie zawarte w interpelacji pani poseł, pragnę poinformować, że w wyniku przeprowadzonych konsultacji z zainteresowanymi środowiskami minister sprawiedliwości wystąpił z inspiracją wspólnej pracy samorządów zawodowych nad stworzeniem jednolitej koncepcji połączenia zawodów adwokata i radcy prawnego.

Dążeniem ministra sprawiedliwości jest bowiem to, aby połączenie było wynikiem współdziałania z oboma samorządami przy uwzględnieniu wieloletniego dorobku oraz specyfiki i doniosłej roli adwokatów i radców prawnych w systemie ochrony prawnej.

Proces łączenia zawodów prawnych winien uwzględniać gwarancje samorządności i dlatego nie powinien przebiegać bez udziału bezpośrednio zainteresowanych środowisk, zwłaszcza ze względu na konstytucyjną rangę tych samorządów wyrażoną w art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kontraktowania przez NFZ  
neuronawigacji (19957)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 15 grudnia 2010 r., w sprawie kontraktowania przez NFZ neuronawigacji, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 19 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-19957/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pani poseł, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z informacji przekazanych przez dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ wynika, w odniesieniu do kwestii wysokości kontraktu na 2011 r. Specjalistycznego Szpitala Miejskiego im. M. Kopernika w Toruniu, że szpital ten jest jednym z 7 świadczeniodawców realizujących w województwie kujawsko-pomorskim świadczenia z zakresu neurochirurgii. Kontrakt zaproponowany ww. placówce na rok 2011 r. jest o 876 027 zł wyższy niż kwota zobowiązania określona dla przedmiotowego zakresu w roku 2010 (rok 2010 – kontrakt 2 397 800 zł, rok 2011 – kontrakt 4 854 027 zł). Propozycja NFZ na 2011 r. jest

wyższa od wartości wykonania w zakresie neurochirurgii, która w 2010 r. wyniosła 4 280 175 zł według danych sprawozdawanych w raportach statystycznych przez specjalistyczny szpital miejski w Toruniu.

Dyrektor oddziału poinformował również w odniesieniu do stwierdzenia pani poseł o kolejkach do planowanych zabiegów, na które czeka się nawet do 2 lat, że czas oczekiwania na udzielenie świadczeń w Oddziale Neurochirurgicznym Specjalistycznego Szpitala Miejskiego w Toruniu jest jednym z najkrótszych w województwie oraz że ograniczone środki w planie finansowym oddziału nie pozwalają na zwiększenie kwoty zobowiązania w przedmiotowym zakresie świadczeń.

W załączeniu raporty z list oczekujących w województwie kujawsko-pomorskim w poszczególnych oddziałach neurochirurgicznych (brak danych z Oddziału Neurochirurgicznego Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w Toruniu, gdyż przekazywane przez szpital raporty są niepełne).

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nowych uprawnień inspektorów  
transportu drogowego (19962)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 19 stycznia 2011 r., nr SPS-023-19962/11, przekazane przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, dotyczące interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowych uprawnień inspektorów transportu drogowego, uprzejmie informuję.

Nowe uprawnienia kontrolne zostały nadane inspektorom Inspekcji Transportu Drogowego na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). Były one reakcją na trudną do zaakceptowania przed nowelizacją sytuację polegającą na wyposażeniu inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego (ITD) we wszystkie atrybuty organu kontroli ruchu drogowego analogiczne jak w przypadku Policji, przy jednostronnym ograniczeniu możliwości reakcji na łamanie prawa, nawet rażące, wyłącznie do kierowców pojazdów ciężarowych, autobusów oraz taksówek. Funkcjonariusze ITD nie mieli dotąd możliwości bezpośredniej



interwencji w przypadku poważniejszych naruszeń przepisów ruchu drogowego, takich jak ucieczka z miejsca wypadku, jeżeli popełnione one zostały przez kierującego pojazdem osobowym. Aby zmienić taki stan rzeczy, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyposażył inspektorów ITD w uprawnienia organu kontroli ruchu drogowego identyczne, w odniesieniu do kierujących pojazdami osobowymi, jak uprawnienia Policji. Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że kierujący pojazdem znajduje się w stanie nietrzeźwości, po użyciu alkoholu bądź po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, a także w przypadku gdy kierujący pojazdem rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego lub spowodował zagrożenie jego bezpieczeństwa, inspektorzy ITD będą karać takich kierowców. Są to więc uprawnienia specjalne w stosunku do głównego zadania kontrolnego realizowanego przez inspektorów ITD na polskich drogach, tj. kontroli przewozów drogowych w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. Z nowych uprawnień inspektorzy ITD korzystać więc będą nie kosztem realizowanych do momentu nowelizacji swych podstawowych zadań, lecz jedynie komplementarnie do nich, wtedy gdy w czasie realizowanych standardowych kontroli będą świadkami rażącego naruszenia przepisów ruchu drogowego przez kierującego pojazdem osobowym, gdy spowoduje on zagrożenie bezpieczeństwa ruchu lub zachodzić będzie – w szczególności w związku z zachowaniem na drodze – uzasadnione podejrzenie, że kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości, po użyciu alkoholu bądź po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu. Nowe uprawnienia kontrolne inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego nie tylko nie będą miały ujemnego wpływu na sposób wykonywania kontroli przez tych inspektorów, ale wręcz stanowić będą pozytywną przesłanką poprawy bezpieczeństwa ruchu na polskich drogach.

Podkreślenia wymaga również fakt, że ww. ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw została przyjęta przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej praktycznie jednogłośnie, bowiem posłowie wszystkich klubów parlamentarnych byli zgodni, iż omawiane zmiany w przepisach kompetencyjnych są uzasadnione pilną koniecznością redukcji wypadków drogowych w Polsce i służyć będą realizacji celu, jakim jest ograniczenie liczby ofiar, a w szczególności ofiar śmiertelnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie finansowania leczenia metodą  
ECMO (19965)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, z dnia 15 grudnia 2010 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 19 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-19965/11), w sprawie finansowania leczenia metodą pozaustrojowej oksygenacji krwi (ECMO), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Narodowego Funduszu Zdrowia o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń opieki zdrowotnej w dniu 25 stycznia 2011 r. do Śląskiego OW NFZ wpłynęło pismo dyrektora Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr 7 w Katowicach w sprawie sfinansowania kosztów leczenia 19-letniej pacjentki, u której w trakcie leczenia zastosowano pozaustrojową oksygenację krwi. Aktualnie, z uwagi na złożony charakter sprawy, trwa postępowanie wyjaśniające, a co za tym idzie – nie zostały podjęte ostateczne decyzje w zakresie sfinansowania omawianej hospitalizacji.

Równocześnie, mając na uwadze pytania poruszone w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zarządzeniem prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 18 stycznia 2011 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie określenia warun-

ków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, wprowadzono możliwość rozliczania pozaustrojowej oksygenacji krwi u osób dorosłych w ramach procedury o kodzie: 5.53.01.0001368 Wspomaganie serca lub płuc – ECMO w rozpoznaniu ciężkiej niewydolności oddechowej, zgodnie z zaleceniami i wytycznymi nadzoru krajowego oraz konsultanta krajowego w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej  
oraz grupy posłów**

**w sprawie przywrócenia na rynku  
usług medycznych definicji  
pielęgniarki rodzinnej (19972)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów przekazaną przy piśmie (znak: SPS-023-19972/11) z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przywrócenia na rynku usług medycznych definicji pielęgniarki rodzinnej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej zapewnia świadczeniobiorcom w kosztach własnej działalności, zgodnie z zakresem zadań w szczególności dostęp do opieki ambulatoryjnej. Natomiast rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zakresu zadań lekarza, pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 214 poz.1816) wskazuje, że pielęgniarka podstawowej opieki zdrowotnej (POZ) wybrana przez świadczeniobiorcę zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych planuje i realizuje kompleksową opiekę pielęgniarską i pielęgnacyjną nad świadczeniobiorcą w miejscu zamieszkania i nauki, z uwzględnieniem miejsca wykonywania świadczenia, w zakresie: promocji zdrowia i profilaktyki chorób; świadczeń pielęgnacyjnych; świadczeń diagnostycznych; świadczeń leczniczych; świadczeń rehabilitacyjnych. Ponadto rozporządzenie to określa zakres zadań

możliwych do realizacji w gabinecie pielęgniarki POZ i w gabinecie zabiegowym lekarza POZ.

Zgodnie z powyższym udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez pielęgniarkę POZ może odbywać się zgodnie z kompetencjami pielęgniarki poz zarówno w warunkach domowych lub ambulatoryjnych, np. w gabinecie pielęgniarki POZ.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z załącznikiem nr 2 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 208, poz. 1376) świadczeniodawca zapewnia dostępność do świadczeń pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej od poniedziałku do piątku, w godzinach od 8.00 do 18.00, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy. Nie oznacza to jednak, że pielęgniarka POZ powinna przebywać przez cały ten czas w gabinecie pielęgniarki POZ. Powinna zorganizować pracę w zależności od potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców uzasadnionych stanem zdrowia i stosownie do zakresu zadań, jaki zobowiązana jest realizować na podstawie umowy zawartej z funduszem, zarówno w warunkach domowych, jak i ambulatoryjnych. Jednocześnie należy podkreślić, że świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej jest obowiązany do informowania świadczeniobiorców o zasadach organizacji opieki.

Ponadto organizacja udzielania świadczeń przez pielęgniarkę POZ nie powinna ograniczać dostępności do świadczeń dla świadczeniobiorców, którzy chcą korzystać ze świadczeń możliwych do zrealizowania w trybie ambulatoryjnym i nie wymagają ich udzielenia w trybie wizyt domowych. Zatem od potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców zależy czas pracy w gabinecie pielęgniarki POZ, czyli udzielanie świadczeń w trybie ambulatoryjnym. Ocena potrzeb świadczeniobiorców pozwala wskazać, czy większa część czasu pracy będzie realizowana w domu, czy w gabinecie pielęgniarki POZ. W celu prawidłowej organizacji pracy godziny realizacji świadczeń w gabinecie pielęgniarki POZ powinny być ustalone i znane dla świadczeniobiorców, w szczególności poprzez umieszczenie informacji w miejscu udzielania świadczeń. Zatem zapewnienie kompleksowej i profesjonalnej opieki pielęgniarskiej powinno wynikać z harmonogramu pracy świadczeniodawcy oraz z indywidualnego planu opieki ustalonego dla świadczeniobiorcy.

Ponadto należy wyjaśnić, że po godzinie 18.00 realizowane są świadczenia w ramach nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej w placówkach podstawowej opieki zdrowotnej, szpitalach itp. jako odrębny zakres świadczeń opieki zdrowotnej. Nie ma takiej potrzeby, by pielęgniarka POZ realizowała w nocy zlecenia lekarza POZ, ponieważ ten zakres przypisany jest, jak wcześniej wskazano zostało, dla nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej.

W związku z tym, że miejsce wykonywanych świadczeń pielęgniarki POZ uzależnione jest od potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców i może odbywać się

w domu lub w gabinecie pielęgniarki POZ, świadczeniodawca zobligowany jest do posiadania zarejestrowanego miejsca udzielania świadczeń. Natomiast odstąpienie od tego wymogu byłoby niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa i skutkowałoby ograniczeniem dostępności do świadczeń dla pacjentów, którzy mogą korzystać ze świadczeń udzielanych w trybie ambulatoryjnym i nie wymagają ich udzielania w trybie wizyt domowych przez wybraną pielęgniarkę POZ. Zatem organizacja udzielania świadczeń przez pielęgniarkę POZ powinna zabezpieczyć zarówno praktykę w gabinecie pielęgniarki POZ, jak i w środowisku zamieszkania świadczeniobiorcy. Ponadto nadrzędnym celem realizacji świadczeń zdrowotnych jest zapewnienie świadczeniobiorcom dostępności do świadczeń na optymalnym, równym dla wszystkich poziomie jakości.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych szczegółowo definiuje pielęgniarkę podstawowej opieki zdrowotnej. Przedmiotowa definicja precyzuje zakres kwalifikacji, który powoduje naturalny podział zadań i czynności wśród pielęgniarek podstawowej opieki zdrowotnej, w tym również tzw. pielęgniarki rodzinnej. Zadania pielęgniarki POZ może wykonywać pielęgniarka, która w ramach kształcenia podyplomowego uzyskała wymaganą specjalizację lub kurs kwalifikacyjny, ewentualnie jest w trakcie kształcenia podyplomowego. Natomiast zakres obowiązków poszczególnych świadczeniodawców uzależniony jest od warunków kontraktowania zawartych w umowie o udzielanie świadczeń zdrowotnych.

W systemie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych przez NFZ pielęgniarka środowiskowo-rodzinna jest świadczeniodawcą działającym w ramach indywidualnej albo grupowej praktyki pielęgniarskiej lub NZOZ lub wykonuje zadania u świadczeniodawcy (SPZOZ, NZOZ) w rodzaju świadczeń, jakimi są świadczenia podstawowej opieki zdrowotnej. Zasady wykonywania zadań pielęgniarki POZ określa NFZ jako płatnik na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 22 października 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej oraz na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zakresu zadań lekarza, pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej.

Zawężenie tej definicji nie byłoby celowe, ponieważ świadczenia w rodzaju pielęgniarska opieka rodzinna należą do świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, które to kontraktuje fundusz. Jednocześnie nadmieniam, iż fundusz nie zawiera odrębnych umów z pielęgniarkami POZ na świadczenia w rodzaju pielęgniarska opieka rodzinna. Podstawowa opieka zdrowotna to rodzaj świadczeń, który jest realizowany przez lekarzy, pielęgniarki i położne posiadających przygotowanie do wykonywania określonych zadań. W ramach funkcjonowania systemu pod-

stawowej opieki zdrowotnej pielęgniarka rodzinna ma możliwość realizacji zadań z wykorzystaniem wiedzy i umiejętności właściwych dla tej dziedziny pielęgniarstwa.

Odnosząc się do poruszonego zagadnienia dotyczącego chorych na nowotwory m.in. kości, którzy zmuszeni są do częstych wizyt w gabinetach pielęgniarek POZ w celu przyjęcia niezbędnych w leczeniu zastrzyków, uprzejmie wyjaśniam, że podawanie leków cytostatycznych świadczeniobiorcy w jego domu przez pielęgniarki POZ nie jest przedmiotem umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w podstawowej opiece zdrowotnej. W przypadku kontynuacji leczenia cytostatykami w warunkach pozaszpitalnych ten zakres świadczeń realizowany jest w ramach świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, należy podkreślić, iż brak definicji pielęgniarki rodzinnej nie utrudnia pielęgniarkom wykonywania swojego zawodu. Natomiast wprowadzenie zmian legislacyjnych polegających na wyodrębnieniu pielęgniarki rodzinnej jest nieuzasadnione, ponieważ funkcjonujące zakresy świadczeń realizowane przez pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej spełniają wymogi określone przepisami i zabezpieczają usługi zdrowotne dla osób korzystających z podstawowej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego.

Równocześnie należy podkreślić, że system świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej zabezpiecza ich realizację zarówno w gabinecie pielęgniarki POZ, jak i w środowisku zamieszkania świadczeniobiorcy.

Ponadto wszyscy świadczeniobiorcy, którzy dokonali wyboru pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru, powinni być objęci kompleksową i odpowiednią do stanu zdrowia opieką pielęgniarską, zgodnie z zakresem kompetencji pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie przyznania dodatkowych  
środków finansowych z przeznaczeniem  
na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników  
administracji i obsługi  
w szkolnictwie artystycznym  
stopnia podstawowego i średniego (19973)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do złożonej interpelacji (SPS-023-19973/11) pana posła



Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, chciałbym zapewnić, iż w pełni podzielał stanowisko pana posła w sprawie zasadności rozwiązania tego problemu.

Pragnę nadmienić, iż podjąłem w tej sprawie odpowiednie działania mające na celu uwzględnienie w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011, co umożliwiłoby podwyższenie wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto), jednakże plan zamrożenia płac w sferze administracji publicznej dotychczas uniemożliwił mi realizację powyższego.

Z poważaniem

Minister  
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 28 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Stanisława Lamczyka**

**w sprawie nierówności w opłatach za prawo  
do korzystania z akwenów wodnych w zakresie  
rybactwa śródlądowego (19976)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Lamczyka, przekazaną pismem Pana Marszałka, znak: SPS-023-19976/11, z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie różnic w opłatach za rybackie użytkowanie wód obwodów rybackich, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne oraz ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym, prawo do rybackiego korzystania z wód obwodów rybackich od 2006 r. przekazywane jest przez dyrektora RZGW użytkownikowi rybackiemu wyłonionemu w drodze postępowania konkursowego. Konkurs ogłaszany jest i przeprowadzany zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego. Ten system prawny stanowi jednolity i jedyny obowiązujący sposób przekazywania uprawnień Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego. Zgodnie z powyższymi przepisami nie można w jakikolwiek inny sposób niż tyl-

ko w formie konkursu ofert przekazać uprawnień do rybackiego użytkowania wód.

Wyłoniony w drodze konkursu użytkownik rybacki zobowiązany jest do ponoszenia zaproponowanych w ofercie nakładów rzeczowo-finansowych, które są jednym z elementów oferty podlegających ocenie przez komisję konkursową, a w konsekwencji wpływają na punktację całej oferty. Dodatkowo użytkownik rybacki ponosi zaproponowaną przez siebie opłatę roczną za użytkowanie obwodu rybackiego, przy czym maksymalna stawka opłaty rocznej za użytkowanie 1 ha powierzchni obwodu wyrażona w dt żyta określona jest w załączniku nr 2 do rozporządzenia z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego.

Wprowadzając obowiązujący od 2006 r. system prawny, ustawodawca uwzględnił wcześniejsze zasady, na podstawie których Agencja Nieruchomości Rolnych, wykonując uprawnienia właściciela gruntów pod wodami jezior, oddawała w dzierżawę prawa rybackiego ich użytkowania. W obrocie prawnym pozostały więc umowy zawierane przez Agencję Nieruchomości Rolnych. Do końca 2005 r. w zamian za możliwość rybackiego korzystania z wód jezior, dzierżawca zobowiązany był ponosić nakłady finansowe wyrażone w dt pszenicy. Wysokość zaproponowanej opłaty stanowiła jedyne kryterium decydujące o wygranej w przetargu na dzierżawę praw rybackiego korzystania z wód jezior przeprowadzanym przez ANR. Prowadziło to bardzo często do sytuacji, kiedy przystępujący do przetargu w swoich ofertach proponowali zawyżone wartości czynszu dzierżawnego, aby „przelicytować” pozostałych startujących w przetargu. Wyżej opisana sytuacja stanowi jedną z głównych przyczyn późniejszych problemów z terminowym regulowaniem czynszu za dzierżawę.

Odpowiadając na zadane przez Pana Posła pytania, informuję, że nie ma przesłanek ekonomicznych, a tym bardziej prawnych zrównania użytkowników rybackich wyłonionych zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa z dzierżawcami praw do rybackiego użytkowania jezior, z uwagi na przedstawione powyżej różnice w zasadach wyłaniania użytkownika, jak również odmienny przedmiot dzierżawy. W jednym przypadku cały ustanowiony przez dyrektora RZGW obwód rybacki, w drugim jedynie jeziora, którymi dysponowała ANR.

Odnosząc się natomiast do kwestii ujednolicenia wysokości czynszu dzierżawnego poprzez bezpośrednie zastosowanie dt żyta w miejsce dotychczasowej pszenicy, jako opłaty za dzierżawę praw rybackiego użytkowania wód, informuję, że zmiana ta nie może być zastosowana. Zamiana podstawy naliczania opłat na tą, o której mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, mogłaby doprowadzić do ograniczenia swobody działalności gospodarczej oraz do przedstawienia zarzutu nierównego traktowania wszystkich podmiotów. Zmiana warunków podpisanej wiele lat temu umowy mogłaby skutkować protestami pozostałych uczestników przetargów, którzy przedstawia-

jąc oferty do zawarcia umów dzierżawy praw na rybackie korzystanie z wód jezior, uwzględniali zarówno aspekty środowiskowe akwenu, jak i jego możliwości produkcyjne, a także ryzyko zmiany wartości pszenicy. Zaoferowany przez nich bardziej realny czynsz dzierżawy praw rybackiego użytkowania jezior spowodował, że nie zostali wyłonieni jako przyszli dzierżawcy. Trudno jest również obwiniać agencję za wysokość oferowanych w trakcie przetargów czynszów dzierżawnych, kiedy sami zainteresowani proponowali coraz to wyższe stawki dzierżawy, nie bacząc na możliwość prowadzenia racjonalnej gospodarki rybackiej.

Jednocześnie informuję, że kwestia zasad ustalania wysokości czynszów za dzierżawę praw do rybackiego użytkowania jezior była także przedmiotem odpowiedzi dla pana posła Zdzisława Czuchy, przekazanej pismem z dnia 12 marca 2010 r., znak: BMwpr-070-177/11770/10/IP\*).

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpretacji złożonej przez pana posła Stanisława Lamczyka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie niskich wynagrodzeń pracowników  
zatrudnionych w opiece społecznej (19981)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na Pana wystąpienie z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19981/11, w sprawie interpelacji pana posła Tadeusza Tomaszewskiego dotyczącej niskich wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w pomocy społecznej, wyjaśniam, co następuje.

Chociaż początek pisma pana posła dotyczy ogólnej kategorii „pracowników zatrudnionych w opiece społecznej”, to jednak pewne przesłanki, takie jak kwota miesięcznego utrzymania, dział terapeutyczno-opiekuńczy, świadczą, że interpelacja dotyczy pracowników domów pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 123 ustawy o pomocy społecznej prawa i obowiązki pracowników zatrudnionych w samorządowych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, w tym w domach pomocy społecznej, regulują (z wyjątkiem pracowników zatrudnionych na podstawie ustawy Karta Nauczyciela) przepisy o pracownikach samorządowych. Z dniem 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 2 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458). Rozdział 4 tej ustawy określa uprawnienia pracownika samorządowego. Na podstawie upoważnienia określonego w art. 37 tej ustawy w dniu 18 marca 2009 r. zostało przyjęte przez Radę Ministrów rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych. Rozporządzenie to w odniesieniu do pracowników jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego, także domów pomocy społecznej, określa m.in.: wykaz stanowisk z podziałem na stanowiska kierownicze urzędnicze, urzędnicze, pomocnicze i obsługi, minimalne wymagania kwalifikacyjne niezbędne na poszczególnych stanowiskach, warunki i sposób wynagradzania pracowników, w tym minimalny poziom wynagradzania zasadniczego oraz maksymalny poziom dodatku funkcyjnego.

Mając na uwadze przepisy ww. rozporządzenia, pracodawca, zgodnie z art. 39 ww. ustawy, określa w regulaminie wynagradzania:

- wymagania kwalifikacyjne pracowników samorządowych,
- szczegółowe warunki wynagradzania, w tym maksymalny poziom wynagrodzenia zasadniczego.

W regulaminie wynagrodzeń pracodawca może także określić warunki przyznawania oraz warunki i sposób wypłacania premii i nagród (z wyłączeniem nagrody jubileuszowej), warunki i sposób przyznawania dodatków funkcyjnych, specjalnych, a także innych dodatków. Jeżeli jednak pozwala na to sytuacja finansowa danego pracodawcy, nie ma żadnych przeszkód, aby ustalił on w regulaminie wynagradzania znacznie wyższy poziom minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników niż określony w rozporządzeniu RM.

Rada Ministrów, określając zasady wynagradzania pracowników jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego, przyjęła, iż finansowanie wydatków na wynagrodzenia tych pracowników następuje w ramach środków przewidzianych na ten cel w budżetach jednostek samorządu terytorialnego. Nie ma żadnych przeszkód prawnych, aby samorząd przeznaczył dodatkowe środki na podwyższenie wynagrodzeń pracowników domów pomocy społecznej.

W roku ubiegłym zebrano informacje dotyczące wynagrodzeń pracowników w domach pomocy społecznej w 2009 r. w całej Polsce (w przeliczeniu na etat). Wg nich roczne wydatki na wynagrodzenia pracowników tych jednostek wynosiły 1 240 816 560,06 zł (bez dodatkowego wynagrodzenia rocznego, tzw. 13. pensji). Średnie wynagrodzenie w domach samorządowych w Polsce wynosiło 2151,92 zł (najwyższe

\*) Patrz: Aneks do sprawozdania stenograficznego z 64 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, odpowiedź na interpelację posła Zdzisława Czuchy nr 14484, s. 469–471

w Polsce – woj. świętokrzyskie – wynosiło 2468,46 zł, zaś najniższe – woj. podkarpackie – 1952 zł). W województwie wielkopolskim średnie wynagrodzenie w domach samorządowych wynosiło 2198,16 zł, zaś najwyższe wynagrodzenie spośród domów w tym województwie wynosiło 2732,31 zł, a najniższe 1572,70 zł.

W domach prowadzonych na zlecenie samorządu wynagrodzenia są na nieco niższym poziomie. Średnie wynagrodzenie w domach prowadzonych na zlecenie samorządu w Polsce wynosiło 1922,40 zł (najwyższe średnie wynagrodzenie w Polsce – woj. zachodniopomorskie – wynosiło 2146,32 zł, zaś najniższe – woj. podlaskie – 1686,90 zł). W województwie wielkopolskim średnie wynagrodzenie w domach prowadzonych na zlecenie samorządu wynosiło 2015,28 zł, przy czym najwyższe średnie wynagrodzenie w domach niepublicznych w tym województwie wynosiło 3679,51 zł, zaś najniższe 1558,00 zł.

Prowadzenie domów pomocy społecznej jest zadaniem własnym powiatu, dotowanym z budżetu państwa. W praktyce powiatowe domy pomocy społecznej finansowane są z odpłatności mieszkańców, odpłatności rodzin mieszkańców kierowanych po 1 stycznia 2004 r., odpłatności gmin kierujących osoby do domów pomocy społecznej oraz z dotacji państwowej. Bardzo rzadko zdarza się, że powiat dodatkowo dofinansowuje działalność bieżącą domu pomocy społecznej, chociaż jest to jego zadanie własne.

Dotacja z budżetu państwa przekazywana jest na podstawie art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dla powiatów, które prowadzą lub zlecają prowadzenie domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci przed dniem 1 stycznia 2004 r., a także ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Miesięczna kwota dotacji dla powiatu ustalana jest jako iloczyn liczby ww. mieszkańców domów w powiecie i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonego o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca w domu. Przy czym dotacja na 1 mieszkańca miesięcznie nie może być wyższa niż średnia miesięczna dotacja na 1 mieszkańca wyliczona dla województwa. Dodatkowo, zgodnie z art. 155 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, dotacja dla powiatu może zostać w uzasadnionych przypadkach zwiększona, nie więcej niż o 20%, w zależności od znajdujących się w powiecie typów domów oraz uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności.

Pobyt mieszkańców skierowanych do domu pomocy społecznej po dniu 1 stycznia 2004 r. opłacany jest do wysokości średniego kosztu utrzymania. Średni koszt utrzymania ustalany jest corocznie przez organ prowadzący dom lub zlecający prowadzenie domu, w oparciu o koszty działalności domu. Opłatę ponosi mieszkaniowiec, rodzina i gmina.

Dotacje dla domów pomocy społecznej planowane są w budżetach wojewodów. Minister finansów określa limit środków dla każdego województwa, zaś wojewoda w ramach posiadanego limitu planuje środki na poszczególne zadania, w tym na dotacje dla do-

mów pomocy społecznej. Średnią miesięczną kwotę dotacji na 1 mieszkańca w województwie stanowi ustalana w budżecie wojewody miesięczna kwota dotacji przeznaczona na działalność domów, podzielona przez liczbę mieszkańców w tych domach. W praktyce średnia miesięczna kwota dotacji na jednego mieszkańca może co miesiąc się zmieniać (wzrastać), ponieważ liczba dotowanych mieszkańców zmniejsza się.

Według informacji uzyskanych z wydziałów polityki społecznej poszczególnych urzędów wojewódzkich pod koniec lutego 2010 r. wysokość dotacji wstępnie określono na poziomie: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1783 zł, lubelskie – 1626 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1687 zł, opolskie – 1546 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1738 zł, warmińsko-mazurskie – 1738 zł, wielkopolskie – 1829 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł.

Według stanu na dzień 26 listopada ub.r. średnia dotacja w poszczególnych województwach kształtowała się następująco: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1900 zł, lubelskie – 1705 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł do 1697 zł w grudniu, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1747 zł, opolskie – 1614 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1761 zł do 1860 zł w listopadzie i grudniu, warmińsko-mazurskie – 1757 zł, wielkopolskie – 1970 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł z jednorazowym zwiększeniem w grudniu po ok. 400 zł na 1 mieszkańca). Z informacji zamieszczonej powyżej wynika, że dotacja w województwie wielkopolskim była najwyższa w kraju.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że województwa przekazują nieco wyższe dotacje na dofinansowanie pobytu mieszkańców w domach dla osób przewlekle psychicznie chorych i niepełnosprawnych intelektualnie, w szczególności dla dzieci i młodzieży, z uwagi na niższe dochody powiatów z tytułu odpłatności za pobyt w tych domach.

W projekcie budżetu na 2011 r. województwo wielkopolskie zaplanowało dla domów pomocy społecznej środki w wysokości 82 329 tys. zł, co stanowi 100,58% tegorocznego planu. Wynika więc, że wojewoda wielkopolski planuje zwiększenie średniej dotacji na 1 mieszkańca w roku przyszłym.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ma świadomość trudnej sytuacji domów pomocy społecznej. Pogłębia ją wzrost inflacji, którego nie można przewidzieć na etapie planowania budżetu. Rosnące koszty utrzymania domów pomocy społecznej powodują, że dotacja wojewódzka nie zabezpiecza pełnych kosztów utrzymania osób skierowanych do domów pomocy społecznej przed dniem 1 stycznia 2004 r.

W roku 2008 w celu poprawy sytuacji pracowników, na wniosek ministra pracy i polityki społecznej, za zgodą Komisji Finansów Publicznych przeznaczono z rezerw celowych budżetu państwa, pozostają-



cych w gestii ministra do spraw zabezpieczenia społecznego, dodatkowe środki w wysokości ponad 174 mln zł. Przyznane środki służyły przede wszystkim zabezpieczeniu wszystkich niezbędnych wydatków w 2008 r. związanych z utrzymaniem standardu usług świadczonych w tych jednostkach, w tym także zrekomensowaniu niskich wynagrodzeń pracownikom tych jednostek.

Także w roku 2009 ze środków rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczono dodatkowe, choć niewielkie środki w wysokości 8300 tys. zł na dofinansowanie działalności bieżącej w domach pomocy społecznej. Środki te pozwoliły jednak na wzrost dotacji w województwach o najniższych dotacjach, a także wzrost dotacji dla niektórych domów pomocy społecznej w pozostałych województwach.

W roku 2008 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt ustawy zmieniającej ustawę o pomocy społecznej, a także niektóre inne ustawy, w tym ustawę o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w części dotyczącej art. 87. Zaproponowane zmiany pozwoliłyby na podwyższenie dotacji dla domów pomocy społecznej do wysokości średniego kosztu utrzymania. Niestety z uwagi na skutki finansowe tej zmiany Ministerstwo Finansów nie wyraziło zgody na takie działanie.

Obecnie nie ma możliwości wprowadzenia zmian, które w sposób natychmiastowy doprowadziłyby do rozwiązania problemów finansowych domów pomocy społecznej. Nie przewiduje się też żadnych radykalnych zmian przepisów dotyczących zasad wynagradzania pracowników samorządowych, w tym pracowników pomocy społecznej. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie posiada środków w swoim budżecie, ani też w rezerwach celowych pozostających w gestii ministra do spraw zabezpieczenia społecznego, które mogłyby być przeznaczone na dofinansowanie działalności bieżącej domów pomocy społecznej. Zapewniam jednak Pana Marszałka i pana posła, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dokłada i będzie dokładać dalszych starań w celu rozwiązania problemów dotyczących finansowania domów pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posłów Grzegorza Roszaka  
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie obniżenia środków finansowych  
z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych  
(19984)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Grzegorza Roszaka oraz pana Marka Wojtkowskiego w sprawie obniżenia środków finansowych z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 19 stycznia 2011 r., sygn.: SPS-023-19984/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy

się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków Funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie ograniczenia dostępu  
do usług medycznych w Małopolsce w 2011 r.  
i latach następnych (19991)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Bronisława Dutki, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 3 stycznia 2011 r. w sprawie ograniczenia dostępu do usług medycznych w Małopolsce w roku 2011 i latach następnych, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19991/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zwiększenia finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w Małopolskim OW NFZ, uprzejmie informuję, że zgodnie z nowym brzmieniem art. 118 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 178, poz. 1374) planowane

środki na pokrycie kosztów finansowania przez oddziały wojewódzkie funduszu świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych dzieli się pomiędzy oddziały wojewódzkie funduszu, uwzględniając:

1) liczbę ubezpieczonych zarejestrowanych w oddziale wojewódzkim funduszu;

2) wydzielone, według wieku i płci, grupy ubezpieczonych oraz wydzielone grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczenia wysokospecjalistyczne;

3) ryzyko zdrowotne odpowiadające danej grupie ubezpieczonych, w zakresie danej grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w porównaniu z grupą odniesienia.

Zgodnie z delegacją zawartą w art. 119 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów, po zasięgnięciu opinii prezesa funduszu, wydał rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 193, poz. 1495), uwzględniając znowelizowane przepisy art. 118. Powyższe zasady podziału zostały zastosowane po raz pierwszy do planu finansowego NFZ na rok 2010.

Zmiana ww. przepisów dotyczących zasad podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ doprowadziła do istotnej modyfikacji sposobu podziału środków, a jednym z beneficjentów tej zmiany jest Małopolski OW NFZ. Wpływ tej zmiany na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w Małopolskim OW NFZ będzie bardziej widoczny w kolejnych latach wraz ze wzrostem ogólnej puli środków będącej w dyspozycji NFZ, który umożliwi większy wzrost udziału Małopolskiego OW NFZ w finansowaniu świadczeń opieki zdrowotnej.

Ponadto uprzejmie informuję, że w planie finansowym Małopolskiego OW NFZ na 2011 r. planowane koszty świadczeń opieki zdrowotnej wynoszą 4 685 941 tys. zł (plan finansowy NFZ na 2011 r. z dnia 13 sierpnia 2010 r.), co stanowi wzrost o 5,96% w porównaniu do planu finansowego oddziału na 2010 r. (plan finansowy NFZ na 2010 r. z dnia 16 grudnia 2009 r.) przy średniej dynamice wzrostu środków we wszystkich OW NFZ 4,83%. Szczegółowo koszty świadczeń opieki zdrowotnej przedstawia załączone zestawienie\*). Ww. środki pozwolą na poprawienie dostępności świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosnie do kwestii dotyczącej uruchomienia tzw. rezerwy migracyjnej uprzejmie informuję, że z wyjaśnień dyrektora Małopolskiego OW NFZ wynika, że w dniu 26 sierpnia 2010 r. prezes Narodowego Funduszu Zdrowia dokonał przesunięć w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2011 r. w trybie art. 124 ust. 7 i 9 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej poprzez uruchomienie rezerwy na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w ramach

\* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

migracji ubezpieczonych z przeznaczeniem na zwiększenie poszczególnych pozycji planowanych kosztów świadczeń opieki zdrowotnej Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Małopolski OW NFZ nie dysponuje zatem żadnymi wolnymi środkami w ramach rezerwy migracyjnej na 2011 r. Rozwiązanie rezerwy oraz odpowiednie przesunięcie środków w planie jest związane z udzieleniem dyrektorom innych oddziałów NFZ upoważnień do zaciągania zobowiązań w zakresie świadczeń opieki zdrowotnej na rzecz ubezpieczonych małopolskich. Środki z tej rezerwy nie są zatem przeznaczone na finansowanie kontraktów w Małopolsce. Finansowanie świadczeń realizowanych przez małopolskich świadczeniodawców na rzecz ubezpieczonych z innych oddziałów wojewódzkich NFZ odbywa się na podstawie udzielonych dyrektorowi Małopolskiego OW NFZ przez dyrektorów tych oddziałów upoważnień obciążających odpowiednio ich plany finansowe.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie przekształceń wojskowych zakładów  
remontowo-budowlanych (19995)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przekształceń wojskowych zakładów remontowo-budowlanych (znak: SPS-023-19995/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obowiązek likwidacji państwowych zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych wynikał z art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.). Niezbędne stało się określenie nowych form organizacyjno-prawnych, które zapewniłyby ciągłość realizacji zadań i w sposób prawidłowy zabezpieczyły potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. W celu właściwej i kompleksowej koordynacji działań w tym zakresie wydana została decyzja nr 399/MON ministra obrony narodowej z dnia 1 grudnia 2009 r. w sprawie organizacji procesu likwidacji w resorcie obrony narodowej zakładów budżetowych i gospodarstw po-

mocniczych oraz utworzenia nowych form organizacyjno-prawnych (Dz. Urz. MON Nr 22, poz. 243).

Zgodnie z postanowieniami przedmiotowej decyzji sytuacja każdego gospodarstwa pomocniczego poddana była indywidualnej ocenie na kilku szczeblach organizacyjnych. Podczas prac niezbędnym było zwrócenie uwagi na potrzeby profesjonalnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zasadność zmniejszenia infrastruktury, kondycję finansową gospodarstwa pomocniczego, ale przede wszystkim na charakter jego zadań i ich powiązanie z zadaniami jednostki budżetowej, jak również potrzebę i możliwość nabywania usług na zewnątrz.

Mając powyższe na uwadze i w związku z postanowieniem o kontynuacji działalności prowadzonej przez wojskowe zakłady remontowo-budowlane, w resorcie obrony narodowej przyjęto koncepcję zakładającą przeniesienie ich zadań, mienia oraz pracowników do Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. W myśl przyjętego rozwiązania usługi świadczone dotychczas przez wojskowe zakłady remontowo-budowlane są i mają być w przyszłości realizowane przez jednostkę organizacyjną Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

W dniu 28 października 2010 r. wydana została decyzja nr 399/MON w sprawie przekazania zadań oraz mienia likwidowanych gospodarstw pomocniczych wojskowych zakładów remontowo-budowlanych w Gnieźnie, Jarosławiu, Krotoszynie oraz Nowym Dworze Mazowieckim i przejścia tych zakładów pracy do Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Zgodnie z jej pkt 1 w dniu 29 listopada 2010 r. w oparciu o przepis art. 14 ust. 2b ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, z późn. zm.) między ministrem obrony narodowej a Wojskową Agencją Mieszkaniową zawarta została umowa o świadczenie usług na rzecz jednostek podległych lub nadzorowanych przez ministra obrony narodowej. Na jej mocy w oparciu o przepis art. 14 ust. 2c ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej mienie dotychczas użytkowane przez wojskowe zakłady remontowo-budowlane zostało przekazane do Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

Następnie prezes Wojskowej Agencji Mieszkaniowej decyzją z dnia 30 listopada 2010 r. nr 154/2010, działając na podstawie § 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 w związku z § 9 ust. 1-3 statutu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej stanowiącego załącznik do rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie nadania statutu Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (Dz. U. Nr 108, poz. 705), utworzył nową jednostkę organizacyjną agencji pod nazwą Zakłady Remontowo-Budowlane Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, co było jednoznaczne z zakończeniem reorganizacji wojskowych zakładów remontowo-budowlanych.

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa z mocy prawa wstąpiła w miejsce pracodawcy osób zatrudnionych w zlikwidowanych zakładach w trybie art. 23<sup>1</sup> ustawy



z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.). Zatem z przekształceniem wojskowych zakładów remontowo-budowlanych nie wiązały się żadne zwolnienia pracowników.

Reasumując, działalność prowadzona do końca 2010 r. przez wojskowe zakłady remontowo-budowlane jest obecnie realizowana w ramach nowoutworzonej jednostki organizacyjnej Wojskowej Agencji Mieszkaniowej – Zakładów Remontowo-Budowlanych WAM.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie zwolnień pracowników cywilnych  
w armii (2009)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Kamińskiego w sprawie zwolnień pracowników cywilnych w armii (znak: SPS-023-20009/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z zaplanowanymi zmianami organizacyjno-dyslokacyjnymi ujętymi w dokumentach planistycznych resortu obrony narodowej na najbliższe lata, a przede wszystkim z profesjonalizacją Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, konsekwencją której jest między innymi zmniejszenie liczebności żołnierzy, zaistniała konieczność optymalizacji zatrudnienia pracowników wojska. Działania w tym zakresie skorelowane są bezpośrednio między innymi z „Programem rozwoju Sił Zbrojnych na lata 2009–2018” i są prowadzone zgodnie z decyzją nr 88/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65, z późn. zm.). Ich realizacja przyczyni się do racjonalnego dostosowania struktury zatrudnienia pracowników, adekwatnie do wykonywanych zadań służbowych, a w konsekwencji do efektywniejszego wykorzystania środków publicznych na wynagrodzenia. Ponadto zgodnie z przywołaną decyzją uzyskane ze zmniejszenia liczby pracowników oszczędności przeznaczone będą między innymi na

zwiększenie wynagrodzeń. Działanie powyższe jest tym bardziej zasadne, że przeciętne wynagrodzenie pracowników wojska w stosunku do pracowników innych resortów kształtuje się od wielu lat na jednym z niższych poziomów.

Przewiduje się, że w wyniku powyższego procesu w bieżącym roku w resorcie obrony narodowej zwolnionych zostanie ok. 3 tys. pracowników, a stan zatrudnienia na dzień 1 stycznia 2012 r. zgodnie z decyzją w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej wyniesie nie więcej niż 44 690.

Jednocześnie zostały podjęte działania, w wyniku których pracodawcy przy podejmowaniu decyzji w zakresie zmniejszenia zatrudnienia winni uwzględniać między innymi konieczność zabezpieczenia właściwego funkcjonowania jednostki organizacyjnej i realizacji określonych dla niej zadań, umiejętności i doświadczenie zatrudnionych pracowników, dotychczasowy przebieg ich zatrudnienia oraz wyniki i jakość ich pracy, jak również zasady współzycia społecznego, w tym sytuację materialną, rodzinną i osobistą pracowników. Nawiązana została współpraca z ministrem pracy i polityki społecznej w zakresie możliwości aktywizacji zawodowej zwalnianych pracowników, a także z właściwymi terytorialnie urzędami pracy w celu uzgodnienia możliwości dalszej aktywizacji zawodowej zwalnianych pracowników, w tym zakresu i form świadczonej pomocy. Zorganizowano spotkanie z reprezentatywnymi związkami zawodowymi w celu przedstawienia problematyki zwolnień pracowniczych i ustalenia zasad współpracy. Ponadto pracodawcy zobowiązani zostali do udzielania zwalnianym pracownikom pomocy w znalezieniu nowego miejsca pracy przez nawiązanie współpracy z funkcjonującymi na danym terenie pracodawcami wojskowymi i cywilnymi.

Odnosząc się natomiast do poruszonej w interpelacji pana posła Jana Kamińskiego kwestii wzrostu zatrudnienia w pionie dyrektora generalnego Ministerstwa Obrony Narodowej, uprzejmie informuję, że związane jest to z przejęciem zadań i pracowników jednego ze zlikwidowanych gospodarstw pomocniczych MON, zgodnie z decyzją nr 296 ministra obrony narodowej z dnia 3 sierpnia 2010 r. w sprawie likwidacji gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Obrony Narodowej (Dz. Urz. MON Nr 16, poz. 207).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wzmocnienia polskiego kontyngentu  
stacjonującego w Afganistanie (20022)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzmocnienia polskiego kontyngentu stacjonującego w Afganistanie (SPS-023-20022/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ze względu na warunki panujące w Afganistanie oraz konieczność realizacji aktywnych zadań operacyjnych potrzeby w zakresie śmigłowców transportowych i wsparcia lotniczego są znaczne. Dopuszczenie polskich sił zadaniowych w dodatkowe śmigłowce jest dla resortu obrony narodowej priorytetem. Aktualnie trwa proces przygotowania do skierowania do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie dodatkowych śmigłowców typu Mi-17. Trzy śmigłowce Mi-17 (z pięciu zakupionych z przeznaczeniem dla PKW Afganistan) znajdują się w Wojskowych Zakładach Lotniczych w Łodzi, gdzie w przeciągu około sześciu miesięcy będą doposażone, m.in. w dodatkowe opancerzenie i środki łączności. Po wykonaniu tych prac od III kwartału br. będą kierowane do PKW Afganistan. Kolejne dwa Mi-17 zostaną dostarczone przez stronę rosyjską pod koniec lutego br. i po doposażeniu na przełomie III oraz IV kwartału br. również zostaną skierowane w rejon operacji.

Ponadto uprzejmie informuję, że dwa kolejne śmigłowce Mi-24 w najbliższym czasie znajdą się w Afganistanie.

W celu zabezpieczenia właściwego i efektywnego funkcjonowania PKW Afganistan, również pod kątem zrekompensowania posiadanej liczby śmigłowców, przyjęto rozwiązania organizacyjne oraz funkcjonalne umożliwiające efektywne wykorzystanie posiadanych środków transportowych. W tym zakresie dokonano rozbudowy infrastruktury, zwiększono potencjał remontowy i obsługowy śmigłowców oraz wprowadzono rozwiązania gwarantujące czasowe wsparcie kontyngentu w zakresie prowadzonych prac obsługowych. Część dotychczasowych zadań realizowanych przez śmigłowce, głównie rozpoznawczych, została przekierowana na bezpilotowe środki rozpoznawcze. W połowie lutego br., w ramach realizacji amerykańskiego programu wsparcia, do PKW Afganistan zostanie dostarczony bezałogowy system rozpoznania krótkiego zasięgu typu Scan Eagle dla komponentu Wojsk Specjalnych. Pełną gotowość operacyjną osiągnie on do końca kwietnia br. Operacyjne wykorzystanie dostępnych bezpilotowych środków rozpoznawczych w znacznym stopniu przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa naszych żołnierzy wykonujących zadania w prowincji Ghazni.

W zakresie doposażenia PKW Afganistan w pojazdy zwiększające bezpieczeństwo żołnierzy uprzejmie informuję, iż w ciągu najbliższego tygodnia nastąpi przekazanie kolejnych dwudziestu pojazdów typu MaxxPro. Ponadto po dniu 30 kwietnia br. przewiduje się skierowanie do Afganistanu dodatkowych dziesięciu kołowych transporterów opancerzonych Rosomak.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie Satelitarnego Centrum  
Operacji Regionalnych (20025)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych (SPS-023-20025/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Satelitarne Centrum Operacji Regionalnych SA z siedzibą w Warszawie (SCOR SA) powstało w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego, zainicjowanego przez spółkę Techmex SA i Agencję Mienia Wojskowego, reprezentującą Skarb Państwa – ministra obrony narodowej.

Z informacji uzyskanych z Agencji Mienia Wojskowego wynika, że głównym przedmiotem działalności SCOR SA jest dostarczanie wysokorozdzielczych zdjęć satelitarnych pochodzących przede wszystkim z satelity Ikonos i oferowanie produktów wytworzonych na ich podstawie. Spółka jest właścicielem stacji satelitarnej w Komorowie, której infrastruktura techniczna umożliwia pozyskiwanie obrazów z satelitów optycznych, bez dostępu do wysokorozdzielczych sensorów, w tym radarowych, niezbędnych do tworzenia nowoczesnego, efektywnego systemu rozpoznania obrazowego. Potencjał SCOR SA jest związany z satelitą Ikonos, który kończy swój resurs. W takiej sytuacji kontynuacja działalności satelitarnej stacji odbiorczej w Komorowie uwarunkowana jest umową dostępową do satelitów nowej generacji, np. Vord View 1 i 2 czy Geo Eye, oraz kosztowną gruntowną modernizacją dotychczasowej infrastruktury technicznej.

Zdaniem Agencji Mienia Wojskowego sytuacja finansowa głównego akcjonariusza Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych SA, tj. Techmex SA (75,42% akcji w kapitale zakładowym spółki), która doprowadziła do postawienia SCOR SA w dniu 30 listopada 2009 r. w stan upadłości (postanowienie o upadłości likwidacyjnej uprawomocniło się w dniu 5 listopada 2010 r.), nie miała wpływu na potencjalne techniczne możliwości pozyskiwania przez spółkę SCOR SA zobrazowań satelitarnych, natomiast miała znaczący wpływ na jej sytuację finansową i kondycję. Techmex SA był głównym kontrahentem SCOR SA, a obrót handlowy między jednostkami powiązаныmi stanowił około 80% obrotów SCOR SA. W chwili obecnej SCOR SA nie prowadzi działalności podstawowej. Spółka jest w złej sytuacji finansowej, zaprzestała regulowania zobowiązań i toczą się przeciwko niej postępowania komornicze. W dniu 2 marca 2010 r. Zarząd Spółki SCOR SA złożył do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy ds. Upadłościowych i Naprawczych wniosek o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację jej majątku. Wniosek został odrzucony przez sąd z uwagi na braki formalne. Od śmierci prezesa zarządu spółki pozostaje ona bez zarządu, gdyż próba jego powołania przez walne zgromadzenie akcjonariuszy nie powiodła się. W zaistniałej sytuacji w styczniu br. został złożony wniosek do sądu o ustanowienie kuratora sądowego dla spółki. Aktualna sytuacja SCOR SA i głównego jej akcjonariusza Techmex SA oraz brak uzasadnienia dla dalszego zaangażowania kapitałowego Agencji Mienia Wojskowego w SCOR SA wskazują na brak możliwości kontynuacji działalności przez ostatni z wymienionych podmiotów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra infrastruktury**  
**- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -**  
**na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów przesunięcia unijnych**  
**pieniędzy przewidzianych na realizację**  
**projektów kolejowych na realizację**  
**projektów drogowych (20028)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Matwiejuka przekazaną pismem z 19 stycznia br. (sygn. SPS-023-20028/11)

w sprawie przesunięcia pieniędzy z projektów kolejowych na drogowe, poniżej przedstawiam stanowisko Ministerstwa Infrastruktury w tej sprawie.

Ministerstwo Infrastruktury pismem z 23 grudnia 2010 r. (sygn. MU8MG0831-13/10) wystąpiło do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z propozycją przesunięcia na projekty drogowe 1,2 mld EUR ze środków zarezerwowanych na realizację projektów kolejowych. Planowane do przeniesienia środki pochodzą z części przeznaczonych na inwestycje w zakresie modernizacji linii kolejowych, za realizację których odpowiedzialna jest spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA. Propozycja ta wynika z analizy stanu zaawansowania projektów kolejowych. Przeprowadzona przez MI analiza oparta była na założeniu realizacji pełnego zakresu inwestycji PKP PLK SA określonego w „Dokumencie implementacyjnym porządkującym do roku 2015 wdrażanie Master Planu dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku” oraz uzyskanych w toku prowadzonych postępowań przetargowych oszczędności. Z danych przedstawionych przez PKP PLK SA wynika, że podpisane dotychczas kontrakty stanowią ok. 66% wartości szacunkowych inwestycji. Spadek wartości inwestycji powoduje obniżenie poziomu wykorzystania środków UE przez PKP PLK SA o ok. 4,8 mld PLN, czyli ok. 1,2 mld EUR (przy kursie EUR/PLN wynoszącym 4 PLN/EUR). Z analizy wartości podpisanych dotychczas umów o dofinansowanie wynika, że wykorzystanie środków UE przez PKP PLK SA kształtuje się obecnie na poziomie 5,67 mld PLN, co stanowi ok. 31% alokacji UE. Analiza wykazała brak przygotowanych innych projektów, na które można byłoby wykorzystać alokację kolejową. Taka sytuacja groziłaby utratą środków UE przeznaczonych na sektor transportu w latach 2007–2013.

W bieżącym roku rozpoczął się proces przygotowania zmian we wszystkich programach operacyjnych. W ramach tego procesu możliwe jest dokonanie korekt w PO IiŚ, które spowodowane są m.in. zmianą warunków realizacji inwestycji w stosunku do roku 2007, kiedy zatwierdzany był PO IiŚ. Ministerstwo Infrastruktury zaproponowało, oprócz powyższej zmiany, m.in. podwyższenie udziału środków UE w dofinansowaniu projektów kolejowych realizowanych przez PKP PLK SA z dotychczasowych 70% do 85%. Pozwoli to na obniżenie udziału środków krajowych w całkowitych kosztach inwestycji oraz szybsze wykorzystanie dostępnej alokacji unijnej.

Jak już zaznaczono, wszelkie zmiany w zapisach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” muszą być zatwierdzone przez Komisję Europejską. Przedstawiona przez MI propozycja przesunięcia 1,2 mld EUR na projekty drogowe musi być w pierwszej kolejności zaakceptowana przez Komitet Monitorujący PO IiŚ, jednak ostateczna decyzja w tym zakresie należy do Komisji Europejskiej.

Propozycja MI dotycząca przesunięcia środków obecnie przewidywanych do wsparcia projektów kolejowych jest działaniem, które ma na celu przede



wszystkim minimalizację ryzyka niepełnego wykorzystania dostępnych funduszy.

Ponadto w odniesieniu do pytania nr 3, czy przedmiotowa decyzja jest zasadna, zważywszy, iż w ostatnich dniach 2010 r. oraz pierwszych dniach 2011 r. doszło do swoistego paraliżu pracy na kolei, należy podkreślić, że przesunięte środki dotyczą wyłącznie oszczędności przetargowych i nie zmniejszają zakresu inwestycji przewidzianych do wsparcia ze środków UE.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie programu pozwalającego na leczenie  
dzieci z zespołem Niemann-Picka (20031)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka dotyczącą finansowania ze środków publicznych leku Zavesca w terapii choroby Niemann-Picka typu C.

Minister zdrowia rozważył możliwość utworzenia programu zdrowotnego leczenia dla dzieci z chorobą Niemann-Picka typu C z zastosowaniem leku Zavesca. Dla podjęcia wiążących decyzji w tym zakresie konieczne jest przeprowadzenie odpowiedniej procedury określonej ustawą z dnia 25 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w tym uzyskanie rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych. Jednocześnie, mając na uwadze obecną sytuację finansową Narodowego Funduszu Zdrowia oraz konieczność zapewnienia stabilnego finansowania uruchomionych już programów terapeutycznych, w chwili obecnej wprowadzanie nowych programów jest istotnie utrudnione.

Wartość kontraktów na 5 programów terapeutycznych na 2009 r. wyniosła 54 122 902,50 PLN. Łącznie w 2009 r. wydane zostało 46 668 379,22 PLN. Kwota ta stanowi około 5% całkowitych wydatków Narodowego Funduszu Zdrowia na programy zdrowotne w 2009 r. Ze względu na fakt, że w 2009 r. nowe programy terapeutyczne były uruchamiane w trakcie trwania roku, kwota zakontraktowana na 2010 r. jest znacząco wyższa i wynosi 137 827 912,14 PLN (ponad 10% wydatków zakontraktowanych na programy zdrowotne). W ramach programów terapeu-

tycznych leczenia 5 wspomnianych chorób ultrazdawkich zakwalifikowanych jest 123 pacjentów. Roczny koszt programu zdrowotnego z wykorzystaniem leku Zavesca szacowany jest na 15–30 mln PLN.

Minister zdrowia podjął kroki konieczne dla uruchomienia programu zdrowotnego terapii choroby Niemann-Picka typu C. Zgodnie ze wspomnianą wyżej procedurą dnia 14 stycznia 2011 r. prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych zostało przekazane zlecenie dokonania oceny zasadności zakwalifikowania ww. świadczenia jako świadczenia kwalifikowanego. Na podstawie rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych będzie mogła zostać podjęta decyzja w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie rotacyjnego stacjonowania  
amerykańskich samolotów w Polsce (20033)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rotacyjnego stacjonowania amerykańskich samolotów w Polsce (SPS-023-20033/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Planowany rotacyjny pobyt amerykańskich samolotów F-16 i C-130 na terenie Polski wynika z rozwijającej się współpracy sił powietrznych Stanów Zjednoczonych Ameryki i Rzeczypospolitej Polskiej. Będzie on prowadzony w celach szkoleniowych i pozwoli na praktyczne przetestowanie zdolności interooperacyjnych polskich oraz amerykańskich sił powietrznych, a w konsekwencji zwiększenie potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z założeniem rotacje samolotów wspierane mają być przez personel naziemny na stałe rozmieszczony w naszym kraju. Według wstępnych ustaleń pierwsza rotacja nastąpi wiosną 2013 r. Dokładny termin będzie jednak znany dopiero po zakończeniu szczegółowych uzgodnień ze stroną amerykańską. Przewiduje się stacjonowanie na lotniskach Łask (samoloty F-16) i Powidz (samoloty C-130). Wstępne uzgodnienia przewidują, że rotacje naprzemienne obu typów samolotów będą przeprowadzane cztery razy w roku. Szacowane jest, iż w pierwszych rotacjach przebywać będzie w Polsce

kilka samolotów. Zakłada się jednak, że w kolejnych latach możliwy jest rozwój zakresu szkolenia, a w konsekwencji także zakresu współpracy – w odniesieniu do liczby, jak i rodzajów samolotów w poszczególnych rotacjach.

Odnosząc się do poruszonych w interpelacji pana posła Jarosława Matwiejuka kwestii stacjonowania baterii Patriot, pragnę poinformować, że we wspólnym oświadczeniu prezydentów Bronisława Komorowskiego i Baracka Obamy z grudnia 2010 r. nie odniesiono się do tego zagadnienia. W resorcie obrony narodowej nie są znane żadne informacje mogące wskazywać na ewentualne zakończenie tej formy współpracy polsko-amerykańskiej i zastąpienie jej wspomnianymi wyżej rotacjami amerykańskich samolotów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je pan marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wsparcia budowy nowej siedziby  
Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej  
w Warszawie (20034)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jarosława Matwiejuka (znak: SPS-023-20034/11) w sprawie wsparcia z budżetu państwa budowy nowej siedziby Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie przedstawiam, co następuje.

W grudniu 2010 r., a zatem po przyjęciu przez Radę Ministrów projektu budżetu państwa na rok bieżący, uczelnia złożyła w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego program inwestycyjny pn. „Budowa siedziby Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie przy ul. Broniewskiego 48”.

Należy zaznaczyć, iż uczelnia nie planuje zaangażowania własnych środków i oczekuje pełnego sfinansowania wspomnianego zadania inwestycyjnego z budżetu państwa, łącznie z kosztami nabycia działki gruntowej i sporządzenia dokumentacji projektowej wraz z nadzorem autorskim. Wnioskowana łączna kwota dotacji z budżetu państwa na realizację tej inwestycji wynosi 100 mln zł, tj. w przeliczeniu na jednego studenta wg stanu na 30 listopada 2010 r.

kwota wspomnianej dotacji wyniosłaby 158 730 zł, a w przeliczeniu na jednego studenta studiów stacjonarnych – 243 902 zł.

W chwili obecnej nie mogę określić wysokości środków z budżetu państwa, jakie zostaną przyznane na realizację omawianego zadania inwestycyjnego, ponieważ wniosek może być rozpatrywany dopiero po uzupełnieniu go o dokument potwierdzający prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, a stopień sfinansowania będzie uzależniony zarówno od wysokości nakładów niezbędnych dla zagwarantowania odpowiednich warunków kształcenia studentów Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej, jak i możliwości budżetu państwa. Widzę natomiast możliwość uwzględnienia zadania w ramach prac planistycznych nad ustawą budżetową na 2012 r.

Łączę wyrazy szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Barbary Bartuś  
oraz grupy posłów**

**w sprawie wadliwości konkursu ofert  
przeprowadzonego przez Małopolski Oddział  
Wojewódzki NFZ na świadczenia medyczne  
w zakresie ambulatoryjnej opieki  
specjalistycznej na terenie pow. gorlickiego  
(20045)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację grupy posłów: pani Barbary Bartuś, pana Arkadiusza Mularczyka, pana Roberta Telusa, pana Krzysztofa Sońty, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-20045/11, w sprawie wadliwości konkursu ofert przeprowadzonego przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na świadczenia medyczne w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie powiatu gorlickiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzie-

lanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ wszystkie umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, obowiązujące w 2010 r. i latach wcześniejszych, utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r., to jest z upływem okresu, na jaki zostały podpisane. W związku z powyższym Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r., zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą, poprzez przeprowadzenie konkursu ofert.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych, w tym rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, ze zm.) oraz zarządzeniu nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna.

Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa – zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm.

Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego OW NFZ postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r. Następnie, po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

W kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach, które realizowały w 2010 r.

świadczenia w ramach umów zawartych z NFZ, uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów w 2011 r. zadecydowała procedura konkursowa, która nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego, jaki następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i NFZ ogłasza konkursy ofert. Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w 2010 r. (powiat gorlicki o ok. 1 147 875 zł), nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek, przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.), nie pozwalają na stosowanie preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie bowiem praktyki byłyby uznawane za przejaw nierównego traktowania.

Odnosnie do wysokości cen jednostkowych w 2011 r. Małopolski OW NFZ poinformował, że cena oczekiwana w planie zakupów na 2011 r., w większości poradni specjalistycznych, wynosiła 8,50 zł za punkt (w 2010 r. w I kwartale – 8,10 zł za punkt; od II kwartału 2010 r. – 8,20 zł za punkt). Uzyskane ostatecznie ceny w umowach na 2011 r. w większości przypadków są wyższe niż w 2010 r. Natomiast zaproponowanie ceny niższej niż oczekiwana przez fundusz jest prawem oferenta, a obniżenie ceny do 10% w stosunku do ceny oczekiwanej funduszu daje dodatkowe punkty przy ocenie kryterium cenowego, zgodnie z zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa NFZ, i tym samym nie może być uznawane za dumping cenowy lub oferowanie rażąco niskiej ceny.

Uwzględniając natomiast pytanie zawarte w przedmiotowej interpelacji, czy Ministerstwo Zdrowia zatwierdzało kryteria do przeprowadzania konkursów przez NFZ, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 163 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych minister zdrowia bada uchwały przyjmowane przez radę funduszu oraz decyzje podejmowane przez prezesa funduszu i stwierdza nieważność uchwały lub decyzji, w całości lub w części, w przypadku gdy narusza ona prawo lub prowadzi do niewłaściwego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej lub prowadzi do niezrównoważenia przychodów i kosztów funduszu.

Zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., było przedmiotem badania ministra zdrowia, w ramach którego nie stwierdzono podstaw do jego uchylenia.



Odnosząc się natomiast do kwestii przechowywania i przekazywania dokumentacji medycznej, informuję, że szczegółowe przepisy w tym zakresie określa ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania (Dz. U. Nr 252, poz. 1697).

Zgodnie z ww. ustawą pacjent ma prawo do dostępu do dokumentacji medycznej dotyczącej jego stanu zdrowia oraz udzielonych mu świadczeń zdrowotnych. Podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych udostępnia dokumentację medyczną pacjentowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu bądź osobie upoważnionej przez pacjenta. Podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych udostępnia dokumentację medyczną również podmiotom udzielającym świadczeń zdrowotnych, jeżeli dokumentacja ta jest niezbędna do zapewnienia ciągłości świadczeń zdrowotnych.

Dokumentacja medyczna jest udostępniana:

- 1) do wglądu w siedzibie podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych;
- 2) poprzez sporządzenie jej wyciągów, odpisów lub kopii;
- 3) poprzez wydanie oryginału za pokwitowaniem odbioru i z zastrzeżeniem zwrotu po wykorzystaniu, jeżeli uprawniony organ lub podmiot żąda udostępnienia oryginałów tej dokumentacji.

Zgodnie z § 76 ww. rozporządzenia, w przypadku likwidacji zakładu opieki zdrowotnej, miejsce przechowywania dokumentacji określa podmiot, który utworzył zakład lub organ prowadzący rejestr zakładów opieki zdrowotnej, w przypadku gdy wykreślenie zakładu z rejestru nastąpiło w trybie i na zasadach określonych w art. 15 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej. Jeżeli zadania zlikwidowanego zakładu opieki zdrowotnej przejmuje inny podmiot, podmiot ten przejmuje dokumentację tego zakładu.

W przypadku zaprzestania wykonywania zawodu lekarza w ramach praktyki lekarskiej albo zawodu pielęgniarki albo położnej, odpowiednio lekarz, pielęgniarka albo położna wydają dokumentację na wniosek uprawnionych podmiotów, za pokwitowaniem (§ 77 ww. rozporządzenia).

Reasumując, uprzejmie informuję, że Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r., zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowa-

dziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie informuję, że w związku z zastrzeżeniami dotyczącymi wyników konkursu ofert w województwie małopolskim Centrala NFZ, na wniosek dyrektora Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, obecnie przeprowadza kontrolę ogłoszonych i rozstrzygniętych przez Małopolski OW NFZ postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie projektu ustawy o opiece  
nad dziećmi w wieku do lat 3  
oraz projektu ustawy o formach opieki  
nad dziećmi w wieku do 5 lat (20058)**

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20058/10, dotyczące interpelacji posłanki Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 oraz projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do 5 lat, uprzejmie informuję.

Konieczność systemowego rozwiązania problemu opieki nad dziećmi w wieku do 3 lat wynika ze zobowiązań międzynarodowych Polski. Od 2002 r. w krajach Unii Europejskiej problemom opieki instytucjonalnej nad dziećmi poświęca się znacznie więcej uwagi niż miało to miejsce wcześniej. Szczególną uwagę rządy krajów członkowskich powinny poświęcić rozwojowi instytucjonalnej opieki nad dziećmi. W dokumentach tych podkreśla się, że rozwój sieci instytucji, które mogą sprawować taką opiekę może – i powinien – być instrumentem nie tylko wspierania zatrudnienia kobiet, ale też i ograniczania bezrobocia. W założeniach Europejskiej Strategii Zatrudnienia zapisano, że do 2010 r. instytucjonalną opieką pozarodzinną powinno być objętych 33% dzieci w wieku 0–3 lata i 90% dzieci w wieku od 3 lat do osiągnięcia wieku

obowiązku szkolnego. Zawarcie powyższego sformułowania w tej rangi dokumencie spowodowało, że za stan i rozwój instytucjonalnej opieki nad dziećmi odpowiedzialne stały się rządy poszczególnych krajów.

Wejście w życie ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 pozwoli na wprowadzenie w życie sugerowanych przez UE standardów i systemowe rozwiązanie problemu opieki nad dziećmi w wieku do 3 lat. Ustawa jest więc regulacją wspierającą godzenie życia zawodowego z rodzinnym.

Odnosząc się do kwestii subwencjonowania instytucji opieki nad dziećmi, należy stwierdzić, że omawiana ustawa w rozdziale 8 określa zasady finansowania żłobków i innych form opieki. Zasadniczo nie ulegnie zmianie mechanizm finansowania opieki nad dzieckiem do 3 lat. Nadal w dużej mierze obowiązek ten będzie obciążał gminę, ponieważ będzie to jej zadanie własne.

Zgodnie z art.60 ustawy gminy mogą otrzymywać dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych z zakresu organizacji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, a także uczestniczyć, zgodnie z art.59, w programach rządowych i resortowych z tego zakresu.

Uzupełnieniem finansowania przewidzianych w proponowanych rozwiązaniach form opieki nad dziećmi do lat 3 mogą być fundusze Unii Europejskiej. W ramach priorytetu I Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, zgodnie z obowiązującymi zapisami szczegółowego opisu priorytetów Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013 istnieje możliwość finansowania rozwoju niektórych form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3. Rady gmin będą mogły określać zakres i zasady udzielania pomocy rodzicom, którzy skorzystają z jednej z form opieki nad dziećmi do lat 3, uwzględniając ich sytuację dochodową i rodzinną.

Dodatkowo informuję, że wymogi dotyczące liczby dzieci przypadających na 1 opiekuna są wymogiem minimalnym i nie uwzględniają personelu pomocniczego. Podmiot organizujący opiekę nad dziećmi do lat 3 może wprowadzić korzystniejsze warunki dla bezpieczeństwa dziecka.

Reasumując, ustawa, wprowadzając zróżnicowane formy opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, uzupełni system opieki, wychowania i edukacji dziecka, tworząc w ten sposób kompleksową metodę opieki nad dziećmi do momentu rozpoczęcia edukacji szkolnej oraz umożliwi korzystanie z tej formy opieki większej liczbie dzieci.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Stanisława Pięty**

**w sprawie udroźnienia i regulacji rzek  
i potoków w pow. żywieckim (20063)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Pięty z dnia 3 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20063/11, w sprawie udroźnienia i regulacji rzek i potoków w powiecie żywieckim, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej.

Odnosnie do pytania dotyczącego prowadzenia prac polegających na przygotowaniu i wdrożeniu planu odbudowy infrastruktury rzecznej i potokowej na ciekach wodnych powiatu żywieckiego uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Środowiska, jako jeden z organów administracji publicznej odpowiedzialny za ochronę przeciwpowodziową kraju, otrzymuje na ten cel środki finansowe z budżetu państwa. Podkreślenia wymaga fakt, iż wysokość środków budżetowych przeznaczanych na zadania statutowe, nadzorowanych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, regionalnych zarządów gospodarki wodnej (RZGW) jest dalece nieproporcjonalna do rzeczywistych potrzeb w tym zakresie. W związku z tym dyrektorzy poszczególnych RZGW czynią starania o dotacje ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a także z rezerw celowych budżetu państwa. Pomimo ograniczeń finansowych jednostki regionalne sukcesywnie do otrzymywanych z budżetu państwa środków realizują swoje zadania statutowe w zakresie utrzymania wód i urządzeń wodnych.

Zeszłoroczne szkody powodziowe, powstałe na obszarze administrowanym przez RZGW w Krakowie, oszacowano na łączną kwotę ponad 652 mln zł, z czego szkody powstałe tylko w powiecie żywieckim wyniosły 76 mln zł. Na pokrycie tych szkód RZGW w Krakowie w 2010 r. otrzymał z puli środków rezerwy celowej budżetu państwa ponad 28 mln zł oraz 8,5 mln zł ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, co łącznie daje kwotę 36,5 mln zł. Wszystkie otrzymywane środki wykorzystywane są w sposób racjonalny, z uwzględnieniem stopnia pilności prac. W pierwszej kolejności realizowane są zadania priorytetowe związane z ochroną życia ludzkiego lub mienia o znacznej wartości. W obecnej sytuacji RZGW w Krakowie kontynuuje starania o finansowanie zadań związanych z usuwaniem zeszłorocznych skutków powodziowych. Należy przy tym podkreślić, że proces odbudowy powstałych zniszczeń powodziowych, przy dużym zaangażowaniu finansowym budżetu państwa i rezerw celowych, musi być rozłożony na kilka lat, przy jednoczesnym zapewnieniu stałego poziomu finansowania zadań

statutowych, związanych z utrzymaniem wód i urządzeń wodnych.

Na zakończenie informuję, że skuteczna ochrona przed powodzią wymaga współpracy organów administracji samorządowej i rządowej. Świadczy o tym art. 81 ustawy Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.), zgodnie z którym ochrona przeciwpowodziowa kraju jest zadaniem zarówno organów administracji rządowej, jak i samorządowej. Jednostki samorządu terytorialnego mają, podobnie jak regionalne zarządy gospodarki wodnej, możliwość ubiegania się o środki finansowe na ochronę przeciwpowodziową terenów zagrożonych wystąpieniem zjawiska powodzi. Jednocześnie jednostki te, w celu zwiększenia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, już na etapie tworzenia planów zagospodarowania przestrzennego, powinny konsekwentnie wyłączać z inwestycji oraz intensywnego zagospodarowania tereny potencjalnie narażone na zjawisko powodzi.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Stanisława Piętę.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra-członka Rady Ministrów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działalności rządu i PO  
podejmowanej na szkodę milionów Polaków,  
polegającej na uzupełnianiu  
deficytu budżetowego kosztem osób  
wnoszących składki emerytalne do OFE (20080)**

Szanowny Panie Marszałku! w nawiązaniu do pisma z 10 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20080/11, poniżej przedstawiam stanowisko odnośnie do kwestii podniesionych w interpelacji pana posła Zbigniewa Kozaka.

1. Wszystkie działania podejmowane obecnie przez rząd w kontekście zmian dotyczących składek przekazywanych do otwartych funduszy emerytalnych są ukierunkowane na zahamowanie wzrostu długu publicznego.

2. Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych znajduje się obecnie na etapie konsulta-

cji społecznych. Planowane wejście w życie projektu to 1 kwietnia 2011 r.

3. Uprzejmie informuję, że wszelkie raporty, analizy, dane oraz plany przedstawiające stan finansów państwa są cyklicznie publikowane na stronach internetowych Ministerstwa Finansów (przykładowo „Strategia zarządzania długiem sektora finansów publicznych”, „Informacja kwartalna o sytuacji makroekonomicznej i stanie finansów publicznych”, coroczne aktualizacje programów konwergencji, raporty roczne dotyczące długu publicznego, kwartalne dane dotyczące zadłużenia Skarbu Państwa i sektora finansów publicznych czy też miesięczne dane dotyczące szacunkowego wykonania budżetu).

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów  
Michał Boni

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ustawy mającej odpolitycznić  
media publiczne (20091)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (sygn. SPS-023-20091/11) w sprawie ustawy mającej odpolitycznić media publiczne uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Odnosząc się do pytania dotyczącego prac parlamentarnych nad projektem ustawy o mediach publicznych, przygotowanym przez twórców, należy podkreślić, iż projekt ten został złożony odrębnie przez dwie grupy posłów. Sposób prac nad tym projektem uregulowany jest w uchwale Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu RP. Minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma więc wpływu na decyzję o skierowaniu ww. projektu do pierwszego czytania.

Jednocześnie należy podkreślić, iż kwestia zmian w zakresie regulacji prawnych dotyczących mediów publicznych wymaga dyskusji i szczegółowej analizy. W ramach zmian regulacji dotyczących mediów publicznych szczególną uwagę zwrócić należy na definicję misji publicznej. Nowa definicja misji publicznej powinna być zgodna z wymaganiami określonymi w komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej. Zgodnie z komunikatem misja publiczna musi być określona precyzyjnie, a także musi być związana z celem, jakim jest zaspokajanie potrzeb demokratycznych, społecznych i kultural-



nych danego społeczeństwa oraz zagwarantowanie pluralizmu, w tym różnorodności kulturalnej i językowej. Dyskusja dotycząca mediów publicznych powinna także wiązać się z kwestią finansowania tych mediów.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister  
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego  
oraz grupy posłów**

**w sprawie racjonalizacji zatrudnienia  
pracowników cywilnych Sił Zbrojnych (20097)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie racjonalizacji zatrudnienia pracowników cywilnych Sił Zbrojnych (SPS-023-20097/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z zaplanowanymi zmianami organizacyjno-dyslokacyjnymi ujętymi w dokumentach planistycznych resortu obrony narodowej na najbliższe lata, a przede wszystkim z profesjonalizacją Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, konsekwencją której jest między innymi zmniejszenie liczebności żołnierzy, zaistniała konieczność optymalizacji zatrudnienia pracowników wojska. Działania w tym zakresie skorelowane są bezpośrednio przede wszystkim z „Programem rozwoju Sił Zbrojnych na lata 2009–2018” i są prowadzone zgodnie z decyzją nr 88/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65, ze zm.). Ich realizacja przyczyni się do racjonalnego dostosowania struktury zatrudnienia pracowników, adekwatnie do wykonywanych zadań służbowych, a w konsekwencji do efektywniejszego wykorzystania środków publicznych na wynagrodzenia. Ponadto zgodnie z przywołaną decyzją uzyskane ze zmniejszenia liczby pracowników oszczędności przeznaczone będą między innymi na zwiększenie wynagrodzeń. Działanie powyższe jest tym bardziej zasadne, że przeciętne wynagrodzenie pracowników wojska w stosunku do pracowników in-

nych resortów kształtuje się od wielu lat na jednym z niższych poziomów.

Przewiduje się, że w wyniku powyższego procesu w bieżącym roku w resorcie obrony narodowej zwolnionych zostanie około trzech tysięcy pracowników, a stan zatrudnienia na dzień 1 stycznia 2012 r. – zgodnie z decyzją w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej – wyniesie nie więcej niż 44 690.

Jednocześnie zostały podjęte działania, w wyniku których pracodawcy, przy podejmowaniu decyzji w zakresie zmniejszenia zatrudnienia, winni uwzględniać między innymi konieczność zabezpieczenia właściwego funkcjonowania jednostki organizacyjnej i realizacji określonych dla niej zadań, umiejętności i doświadczenie zatrudnionych pracowników, dotychczasowy przebieg ich zatrudnienia oraz wyniki i jakość ich pracy, jak również zasady współżycia społecznego, w tym sytuację materialną, rodzinną i osobistą pracowników. Nawiązana została współpraca z ministrem pracy i polityki społecznej w zakresie możliwości aktywizacji zawodowej zwalnianych pracowników, a także z właściwymi terytorialnie urzędami pracy w celu uzgodnienia możliwości dalszej aktywizacji zawodowej zwalnianych pracowników, w tym zakresu i form świadczonej pomocy. Zorganizowano spotkanie z reprezentatywnymi związkami zawodowymi w celu przedstawienia problematyki zwolnień pracowniczych i ustalenia zasad współpracy. Ponadto pracodawcy zobowiązani zostali do udzielania zwalnianym pracownikom pomocy w znalezieniu nowego miejsca pracy przez nawiązanie współpracy z funkcjonującymi na danym terenie pracodawcami wojskowymi i cywilnymi.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Grzegorza Schetyny  
oraz grupy posłów**

**w sprawie otwarcia drogi wodnej rzeki Odry  
na odcinku skanalizowanym od Portu Koźle  
98 km do Portu Wrocław 254 km (20099)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Grzegorza Schetyny oraz gru-

py posłów, znak: SPS-023-20099/11, z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie otwarcia drogi wodnej rzeki Odry na odcinku skanalizowanym od portu Koźle 98 km do portu Wrocław 254 km, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Droga wodna na odcinku od portu Koźle do portu Wrocław znajduje się w administracji Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu. W roku 2010 wykonano roboty pogłębiarskie na kwotę 3, 314 mln zł, dodatkowo na te prace potrzeba ok. 1,455 mln zł. Obecnie trwają działania związane z pozyskaniem tych środków na kontynuację prac pogłębiarskich w roku 2011.

Oprócz robót pogłębiarskich na ww. drodze wodnej konieczne jest wykonanie prac remontowych urządzeń wodnych (stopnia wodnego Oława, stopnia wodnego Groszowice, awanportów śluzowych przy stopniach wodnych Kąty i Dobrzeń) oraz usunięcie zatorów z drzew. Koszt tych prac szacowany jest na kwotę 4, 95 mln zł. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej wystąpił w dniu 8 lutego 2011 r. o przyznanie tej kwoty ze środków rezerwy celowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przeznaczonej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Realizacja zadań rozpocznie się po zapewnieniu finansowania.

Dodatkowo informuję, iż w 2011 r. w budżecie państwa w ramach przedmiotowej rezerwy ujęte zostały środki finansowe w wysokości ponad 1,422 mld zł. Ze środków m.in. ww. rezerwy celowej w 2011 r. będzie kontynuowane finansowanie „Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry”. Przedmiotowy projekt zakłada stworzenie systemu czynnego i biernego zabezpieczenia przeciwpowodziowego doliny Odry poprzez budowę suchego zbiornika przeciwpowodziowego (polderu) Racibórz Dolny oraz odbudowę i modernizację systemu zabezpieczeń przeciwpowodziowych Wrocławia (Wrocławski Węzeł Wodny). Przewiduje się, że ww. projekt, będący częścią realizowanego obecnie rządowego „Programu dla Odry 2006”, zostanie zakończony w 2014 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Grzegorza Schetynę oraz grupę posłów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie planowanego pomniejszenia  
środków Funduszu Pracy na aktywne formy  
przeciwdziałania bezrobociu (20103)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pani Joanny Muchy w sprawie planowanego pomniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 18 stycznia 2011 r., sygn. SPS-023-20103/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r. stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowej, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej prze-

kroczenia II prognozy ostrożnościowej, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie zapewnienia środków finansowych  
na prace interwencyjne dla powodzi (20104)**

W odpowiedzi na interpelację posłanki pani Joanny Muchy przekazaną przy piśmie o sygnaturze SPS-023-20104/11 z dnia 18 stycznia 2011 r., w sprawie zapewnienia środków finansowych na prace interwencyjne dla powodzi, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Ustawa z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. weszła w życie w dniu 9 lipca 2010 r. W celu zabezpieczenia środków na zadania wynikające z ustawy minister pracy i polityki społecznej 2 czerwca 2010 r. wystąpił do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy. Wynikiem powyższego było uruchomienie rezerwy Funduszu Pracy w kwocie 172 765,6 tys. zł.

Na złożone w roku 2010 wnioski 24 powiatowych urzędów pracy dotyczące realizacji zadań wynikających z ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczegól-

nych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. rozdysponowano zgodnie z decyzjami finansowymi kwotę 13 357,8 tys. zł, natomiast ze złożonych sprawozdań powiatowych urzędów pracy wynika, że wydatkowana została kwota 8939,6 tys. zł.

W związku z ubiegłoroczną powodzią minister pracy i polityki społecznej uruchomił w dniu 21 maja 2010 r. kolejny nabór wniosków o przyznanie dodatkowych środków Funduszu Pracy z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej przeznaczonych na realizację programów związanych z aktywizacją osób bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Na powyższe programy rozdysponowano w 2010 r. kwotę 107 101,8 tys. zł.

W projekcie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. zabezpieczono środki na finansowanie zadań wynikających z ustawy w wysokości 273 936 tys. zł. Jednak w trakcie prac sejmowych dokonano przesunięć i aktualnie w projekcie ustawy budżetowej na powyższy cel jest przewidziana kwota 39 936 tys. zł. Wysokość środków uchwalona przez Sejm RP na realizację ww. zadań w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. jest czterokrotnie wyższa niż wydatkowana na te zadania przez urzędy pracy w roku 2010.

Złożone na rok 2011 wnioski powiatowych urzędów pracy w liczbie 26 opiewały na kwotę 60 716,3 tys. zł. W 90% sporządzone zostały wadliwie, w szczególności nie zawierały wymaganych danych na temat wysokości strat powodziowych powiatu i pracodawców, liczby osób obejmowanych świadczeniami, wysokości wkładu własnego organizatorów robót publicznych. Zdarzały się przypadki niepoprawnie wyliczonej kwoty środków oraz wnioskowanie o kwotę wyższą niż wartość szkód materialnych poniesionych przez przedsiębiorcę, któremu starosta zamierzał udzielić pomocy.

Według stanu na dzień 4 lutego br. zweryfikowane pozytywnie wnioski dotyczą 24 urzędów pracy, na sfinansowanie których przygotowano decyzje finansowe na kwotę 39 415,3 tys. zł. Pozostałe 2 wnioski są w trakcie uzupełnień dokonywanych przez urzędy pracy.

Dodatkowo informuję, że w roku bieżącym do ministra pracy i polityki społecznej nie wpłynął jeszcze żaden wniosek o przyznanie środków, w oparciu o ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z rezerwy ministra na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki rezerwy na ten rodzaj programów w 2011 r. są uruchamiane na bieżąco, w kolejności wpływu wniosków.

Wniosek Powiatowego Urzędu Pracy w Opolu Lubelskim z dnia 17 grudnia 2010 r. dotyczący środków Funduszu Pracy na usuwanie skutków powodzi wymagał uzupełnienia brakujących danych na temat poniesionych strat powiatu i pracodawców, liczby osób obejmowanych świadczeniami, wysokości wkładu własnego organizatorów robót publicznych i sko-



rygowania kwoty środków Funduszu Pracy wnioskowanej na rok 2011. Po wpłynięciu wymaganych uzupełnień do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w dniu 2 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej podpisał decyzję finansową dla starosty opolskiego na kwotę 9861,5 tys. zł.

Na zakończenie należy dodać, iż realizacją zadań wynikającą z ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. zajmuje się starosta powiatu. On również odpowiada za prawidłowość złożonych wniosków o środki i właściwą organizację wsparcia poszkodowanym, tak aby mogli oni otrzymywać pomoc przez wymagany ustawowo okres.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie podjęcia działań  
przez Ministerstwo Zdrowia i NFZ  
zmiierzających do zwiększenia dostępności  
bezpłatnych świadczeń medycznych  
dla mieszkańców pow. olkuskiego (20114)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-20114/11, w sprawie podjęcia działań przez Ministerstwo Zdrowia i NFZ zmiierzających do zwiększenia dostępności bezpłatnych świadczeń medycznych dla mieszkańców powiatu olkuskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu.

Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki

zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 tejże ustawy, z zastrzeżeniem, iż bez przeprowadzenia postępowania zawiera się umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonującymi czynności w zakresie zaopatrzenia w środki pomocnicze i wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do kwestii poruszonej w przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, że ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r. Po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przeprowadził postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przy szpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert. O wyborze realizatorów poszczególnych świadczeń na danym obszarze (powiecie, grupie powiatów lub województwie) zdecydowała wyłącznie procedura konkursowa odbywająca się zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Mając na uwadze pytania zawarte w przedmiotowej interpelacji, przekazuję w załączeniu<sup>\*)</sup> dane otrzymane z Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, obrazujące stan zabezpieczenia świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna na terenie powiatu olkuskiego, w tym miasta Wolbromia oraz powiatu chrzanowskiego (zestawienie lata 2010 i 2011), które zgodnie z wyjaśnieniami funduszu należy rozpatrywać przy uwzględnieniu liczebności populacji obu powiatów (olkuski – 114 013, chrzanowski – 127 692), jak również potencjału wykonawczego placówek ochrony zdrowia na ich obszarze (np. uruchomienie w drugiej połowie 2010 r. nowej pracowni rezonansu magnetycznego w Chrzanowie) oraz rozmieszczenia populacji.

W kwestii pytania, czy Ministerstwo Zdrowia zamierza przesunąć dodatkowe środki na lecznictwo specjalistyczne w II kwartale 2011 r. dla małopolskiego oddziału NFZ, aby ten zakontraktował dodatkowe świadczenia medyczne, uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych prezes funduszu sporządza corocznie plan finansowy funduszu zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Zmiany planu finansowego funduszu zatwierdzonego w trybie, o którym mowa w art. 121 ust. 4 ww. ustawy, może dokonać prezes funduszu. Natomiast dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu, po poinformowaniu prezesa funduszu, może dokonać przesunięcia kosztów w ramach kosztów przeznaczonych na świadczenia opieki zdrowotnej oraz uruchomić rezerwę na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w ramach migracji ubezpieczonych w planie finansowym oddziału wojewódzkiego funduszu. W związku z powyższym działania związane ze zmianą planu finansowego NFZ wykraczają poza zakres kompetencji ministra zdrowia.

Reasumując, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie opóźnień w płatnościach  
zagrożających płynności finansowej  
podmiotów gospodarczych (20119)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r. (SPS-023-20119/11), przy którym przekazano interpelację posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie opóźnień w płatnościach zagrożających płynności finansowej podmiotów gospodarczych, w załączeniu uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Kwestia opóźnionych płatności w relacjach między przedsiębiorcami uregulowana jest w ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 133, z późn. zm.). Ustawa ta daje wierzycielowi możliwość żądania od dłużnika odsetek ustawowych, zarówno w przypadku gdy termin zapłaty nie został określony w umowie (od 31 dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego), jak również w przypadku gdy termin ten określony został przez strony na okres dłuższy niż 30 dni. Celem tego drugiego rozwiązania było przyznanie wierzycielowi uprawnienia domagania się odsetek przed terminem wymagalności świadczenia pieniężnego w sytuacji, gdy termin ten był nadmiernie długi. W przypadku gdy dłużnik nie dokona zapłaty w terminie określonym w umowie lub wezwaniu do zapłaty, wierzyciel ma również prawo do naliczenia odsetek w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Przedmiotowa ustawa stanowi realizację obowiązku wdrożenia do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/35 WE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Od maja 2009 r. trwały prace Grupy Roboczej ds. Konkurencyjności i Wzrostu Rady Unii Europejskiej nad zmianą powyższej dyrektywy, której celem było uzupełnienie jej głównych elementów dodatkowymi narzędziami umożliwiającymi ograniczenie liczby przypadków opóźnień w płatnościach. Dnia 24 stycznia br. przedmiotowa dyrektywa została przyjęta przez Radę Unii Europejskiej. Najważniejsze zmiany wprowadzone w dyrektywie obejmują m.in. zniesienie pomijania przez państwa członkowskie roszczeń o zapłatę odsetek o wartości poniżej 5 EUR, przyznanie wierzycielowi prawa do dochodzenia zwrotu kosztów odzyskania należności uregulowanej z opóźnieniem jako uzupełnienie odsetek ustawowych, wprowadzenie zasady regulowania przez władze publiczne należności w terminie 30 dni, zaostrzenie przepisów dotyczących nieuczciwych klauzul umownych. Celem zapobiegania ustalania zbyt długich terminów płat-

ności w transakcjach między przedsiębiorcami wprowadzono regulację, iż termin płatności wynikający z umowy nie będzie przekraczał 60 dni, chyba że obie strony umowy wyraźnie ustalą inaczej, a ponadto nie będzie to rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Państwa członkowskie zobowiązane będą również do zapewnienia przejrzystości w zakresie praw i obowiązków wynikających z tej dyrektywy, a w szczególności do publikowania stopy procentowej ustawowych odsetek za opóźnienia w płatnościach.

Działania te powinny zniechęcić do dokonywania opóźnionych płatności w transakcjach handlowych oraz zwiększyć stabilność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. W konsekwencji korzyści odniosłyby w szczególności małe i średnie przedsiębiorstwa, dla których istnienie opóźnień w płatnościach stanowi istotną barierę w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Ministerstwo Gospodarki, jako odpowiedzialne za wdrożenie dyrektywy do polskiego porządku prawnego, podejmie prace nad wprowadzeniem odpowiednich zmian w ustawie o terminach zapłaty.

Niezależnie od prac, które zostaną podjęte w związku z wdrożeniem dyrektywy w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, jak również w celu zapobiegania tworzenia się zatorów płatniczych w przedsiębiorstwach, należy wspomnieć o korzystnych zmianach, które w ubiegłym roku już weszły w życie i które również powinny przyczynić się do ukrócenia praktyk nieuczciwych kontrahentów.

W dniu 14 czerwca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530), której celem jest zapewnienie szczelności systemu informacji gospodarczej poprzez umożliwienie udostępniania informacji o zobowiązaniach różnych podmiotów z różnych tytułów prawnych, bez ograniczeń nałożonych poprzednią ustawą (ustawa z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych, Dz. U. Nr 50, poz. 424)). Nowa ustawa umożliwi przekazywanie informacji o zobowiązaniach przez wszystkich wierzycieli, którzy nie otrzymali w terminie należności, w tym również przez tzw. wierzycieli wtórnych, którzy nabyli wierzytelności np. od banku. Takie rozwiązanie z pewnością przyczyni się do podniesienia wiarygodności całego systemu informacji gospodarczej. Rozszerzono również katalog tytułów prawnych uprawniających do przekazania informacji gospodarczych do biur. Oprócz informowania o dłużniku będącym konsumentem, którego zadłużenie powstało z tytułu kredytu kupieckiego lub konsumenckiego albo umowy o przewóz osoby w regularnej komunikacji publicznej, dodatkowo można obecnie informować o zadłużeniu z tytułu umów o świadczenie usług pocztowych i telekomunikacyjnych, przewozu osób i bagażu w komunikacji masowej, dostarczania energii elektrycznej, gazu i oleju opałowego, dostarczania wody i odprowadzania ścieków, wywozu nieczystości

czy dostarczania energii cieplnej. Dla zwiększenia wiarygodności danych doprecyzowano, iż możliwość zgłoszenia dłużnika do biura jest uzależniona od wymagalności należności. Wprowadzono ponadto mechanizmy pozwalające na wymianę informacji pomiędzy różnymi podmiotami przetwarzającymi dane o dłużnikach, w tym pomiędzy biurami a biurem informacji kredytowej, jak też pomiędzy biurami a podobnymi instytucjami działającymi w krajach Unii Europejskiej dysponującymi danymi na temat wiarygodności płatniczej, co ma umożliwić przepływ danych w drugą stronę, tzn. z rejestrów zagranicznych do polskich kredytodawców/przedsiębiorców. Umożliwi to polskim podmiotom łatwy i szybki dostęp do informacji na temat wiarygodności płatniczej osób, które nie posiadają historii kredytowej w krajowych bazach danych.

Ze względu na możliwość udostępniania informacji przez szerszy katalog podmiotów, jak również łatwiejszą możliwość weryfikacji i usunięcia nieaktualnych danych, systemy informacji gospodarczej mogą stać się bardziej użytecznym narzędziem dla przedsiębiorców, zwiększającym bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

Ponadto dnia 16 kwietnia 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 40, poz. 222) wprowadzająca istotne zmiany w zakresie umowy o roboty budowlane. Konieczność przeprowadzenia nowelizacji ww. ustawy w tym zakresie wiązała się z coraz częściej pojawiającymi się na rynku przypadkami nieregulowania lub nieterminowego regulowania należności za wykonane świadczenia w zakresie robót budowlanych, w szczególności podmiotom występującym w procesie inwestowania w charakterze podwykonawców. Dotyczyło to bardzo często należności za roboty budowlane wykonywane przez małych i średnich przedsiębiorców, których kontrahentami są inwestorzy i wykonawcy (generalni wykonawcy) – na ogół duże przedsiębiorstwa budowlane (spółki akcyjne lub z ograniczoną odpowiedzialnością), dysponujące znacznym kapitałem wytwórczym i finansowym. Potencjał ten okazywał się niejednokrotnie pozorny i często zgłaszane były wnioski o wszczęcie postępowania układowego lub nawet ogłaszana była upadłość tych inwestorów. Dotychczas instrumentem prawnym mającym zapobiegać tego rodzaju zjawiskom miała być ustawa z dnia 9 lipca 2003 r. o gwarancji za roboty budowlane (Dz. U. Nr 180, poz. 1758). Zgodnie z wolą ustawodawcy, instytucja gwarancji zapłaty miała stanowić zabezpieczenie roszczeń wykonawcy robót budowlanych w stosunku do inwestora o zapłatę wynagrodzenia z tytułu zrealizowanych robót. Cel wprowadzenia tej instytucji wyrażał się przede wszystkim w dążeniu do wyeliminowania nieuczciwych praktyk stosowanych przez inwestorów, którzy zwlekali z zapłatą wykonawcom za zrealizowane roboty budowlane, co z kolei nierzadko prowadziło do utraty płynności finansowej przedsiębiorców świadczących usługi budowlane. Wyrokiem z dnia



27 listopada 2006 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z konstytucją art. 4 ust. 4 oraz art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o gwarancji zapłaty za roboty budowlane. Ustawa powyższa została uchylona, Ministerstwo Sprawiedliwości opracowało natomiast zmiany w tym zakresie w ramach nowelizacji Kodeksu cywilnego.

Ustawa z 2010 r. wprowadza normę stanowiącą o stosowaniu jej przepisów do umów zawieranych pomiędzy wykonawcą a inwestorem oraz pomiędzy wykonawcą (generalnym wykonawcą) a dalszymi wykonawcami (podwykonawcami). Wprowadzenie kaskadowej możliwości żądania gwarancji zapłaty przez głównych uczestników procesu budowlanego jest jednym z celów ustawy, który ma zapewnić jej skuteczność w praktyce. W procesie budowlanym rzadko bowiem mamy do czynienia z jednym wykonawcą. W większości przypadków w procesie tym występuje cały łańcuch nieznanych sobie wcześniej wykonawców i podwykonawców. Ustawa przyznaje uczestnikom budowlanego procesu inwestycyjnego uprawnienia do żądania udzielenia zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z umowy, na podstawie której dany podmiot uczestniczy w budowlanym procesie inwestycyjnym. Zabezpieczeniem wierzytelności jest gwarancja bankowa, gwarancja ubezpieczeniowa, akredytywa bankowa lub poręczenie banku udzielone na zlecenie inwestora – a więc formy zabezpieczeń szeroko stosowane i ugruntowane w obrocie gospodarczym, zapewniające bezpieczeństwo i skuteczność czynności prawnych podejmowanych przez kontrahentów. Ustawa wprowadza również zakaz wyłączenia lub ograniczenia przez inwestora możliwości żądania gwarancji. Stanowi również o bezskuteczności odstąpienia inwestora od umowy spowodowanej żądaniem wykonawcy przedstawienia gwarancji zapłaty. Nowa regulacja wprowadza również możliwość żądania gwarancji na każdym etapie procesu budowlanego.

Niezależnie od wskazanych wyżej rozwiązań prawnych już istniejących, jak również sygnalizacji wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, należy zauważyć, że w ciągu ostatnich kilku miesięcy sytuacja na rynku zaczyna się powoli stabilizować. Jak wynika z najnowszego badania „Portfel należności polskich przedsiębiorstw” przeprowadzonego przez Krajowy Rejestr Długów oraz Konferencję Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce w styczniu 2011 r. problem zatorów płatniczych wśród polskich przedsiębiorców zaczyna powoli się zmniejszać. Coraz niższy jest odsetek podmiotów, u których narastają problemy z przedawnionymi płatnościami. Zmniejszeniu uległy też koszty obsługi zobowiązań. Największy problem stanowią nadal zobowiązania powstałe w czasie kryzysu, których ściąganie od dłużników może wiązać się z dużymi trudnościami. Rośnie natomiast zdolność do szybkiej realizacji zobowiązań krótkoterminowych, co jest pozytywnym sygnałem

wskazującym, że negatywne zjawisko w gospodarce, jakim niewątpliwie jest problem opóźnień w płatnościach, ma szansę zostać zahamowane.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie konieczności przeprowadzenia  
nowych inwestycji w energetyce (20120)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Sławomira Kopycińskiego, przekazaną przy piśmie o znaku: SPS-023-20120/11, z dnia 28 stycznia 2011 r., w sprawie konieczności przeprowadzenia nowych inwestycji w energetyce, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

1. Czy i jakie inwestycje w zakresie produkcji energii elektrycznej są prowadzone przez polskie koncerny energetyczne?

Zgodnie z „Prognozą zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 r.”, stanowiącą załącznik nr 2 do „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.”, przewidyuje się umiarkowany wzrost finalnego zapotrzebowania na energię elektryczną z poziomu ok. 111 TWh w 2006 r. do ok. 172 TWh w 2030 r., tzn. o ok. 55%, co jest spowodowane przewidywanym wykorzystaniem istniejących jeszcze rezerw transformacji rynkowej i działań efektywnościowych w gospodarce. Zapotrzebowanie na moc szczytową wzrośnie z poziomu 23,5 MW w 2006 r. do ok. 34,5 MW w 2030 r. Zapotrzebowanie na energię elektryczną brutto wzrośnie z poziomu ok. 151 TWh w 2006 r. do ok. 217 TWh w 2030 r.

Znaczna część mocy wytwórczych w polskim systemie elektroenergetycznym jest wyeksploatowana. Konsekwencją struktury wiekowej i stanu technicznego elektrowni w Polsce jest w dużej mierze coraz mniejsza nadwyżka mocy dyspozycyjnych w stosunku do zapotrzebowania szczytowego. W szeregu przypadków nieplanowane ubytki mocy, spowodowane m.in. awariami urządzeń wytwórczych, powodują, że operatorowi systemu przesyłowego coraz trudniej jest zachować bezpieczną operacyjną nadwyżkę dostępnych mu mocy, która zgodnie z „Polityką energetyczną Polski do 2030 r.” powinna utrzymywać się na poziomie 15%.

Ze względu na postępujący proces starzenia się jednostek wytwórczych oraz systematyczne zaostrowanie unijnych norm dotyczących emisji zanieczyszczeń, zwłaszcza dwutlenku siarki (SO<sub>2</sub>) i tlenków azotu (NO<sub>x</sub>), istniejące bloki energetyczne będą wycofywane z eksploatacji lub poddawane głębokiej modernizacji.

Wycofanie bloków energetycznych z eksploatacji jest przesądzone tylko dla tych jednostek, które operatorzy instalacji zgłosili administracji rządowej do likwidacji w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2015 r. w ramach tzw. derogacji naturalnych, wynikających z dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania. Dyrektywa dopuszcza odstępstwo od standardów emisji, jakie zaczęły obowiązywać od 1 stycznia 2008 r., jednakże pod warunkiem wycofania jednostek z eksploatacji po przepracowaniu co najwyżej 20 000 godzin we wskazanym okresie.

Wśród jednostek wytwórczych centralnie dysponowanych (JWCD), czyli jednostek wytwórczych bezpośrednio dostępnych dla PSE Operator SA, derogacje te objęły 9 jednostek o łącznej mocy 1336 MW. Obecnie z tej grupy pracuje 5 jednostek o łącznej mocy 770 MW – w październiku 2010 r. wyłączono z eksploatacji blok nr 8 w Elektrowni Turów o mocy 206 MW.

Minister gospodarki gromadzi informacje od potencjalnych inwestorów na temat planowanych lub będących w trakcie realizacji inwestycji w moce wytwórcze energii elektrycznej. Ze względu na dynamikę zjawisk w szerokim otoczeniu gospodarczym trudno jest jednoznacznie przewidzieć, które z tych inwestycji zostaną rzeczywiście podjęte i zrealizowane w zakładanych dziś terminach. Wielkość jednostek wytwórczych, jak również miejsca ich lokalizacji są przedmiotem bieżącej analizy potencjalnych inwestorów. Na ostateczne decyzje inwestycyjne, poza uwarunkowaniami ekonomicznymi, społecznymi i ekologicznymi, bez wątpienia duży wpływ będzie miała europejska i krajowa polityka klimatyczna. Zmieniające się warunki skłaniają bowiem inwestorów do weryfikacji wcześniejszych planów.

Działające obecnie w polskiej energetyce firmy prezentują w ramach swoich strategii funkcjonowania konkretne plany inwestycyjne w zakresie wytwarzania energii elektrycznej. Z informacji uzyskanych od operatora systemu przesyłowego, który również gromadzi dane dotyczące planowanych inwestycji w nowe moce wytwórcze, wynika, że do roku 2020 w lokalizacjach istniejących elektrowni wybudowanych zostanie blisko 9000 MW, a w nowych lokalizacjach do roku 2025 planowane jest powstanie kolejnych 8500 MW.

Uwzględniając powyższe dane oraz realizację przygotowywanego „Programu polskiej energetyki jądrowej”, trzy polskie grupy energetyczne (Polska Grupa Energetyczna – PGE, TAURON, ENEA) planują zbudować blisko 80% wszystkich planowanych nowych

mocy w najbliższych 15 latach. Liderem jawi się PGE z udziałem w nowych inwestycjach szacowanym na ok. 45%.

2. Jakie kroki zamierza podjąć rząd w celu zapewnienia produkcji energii elektrycznej na poziomie zabezpieczającym potrzeby gospodarki?

Pragnę nadmienić, że w dniu 10 listopada 2009 r. został przyjęty przez Radę Ministrów dokument „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.”, który wskazuje na najważniejsze wyzwania stojące przed polską energetyką, zarówno w perspektywie krótkoterminowej, jak i w perspektywie do 2030 r.

Wysokie zapotrzebowanie na energię, nieadekwatny poziom rozwoju infrastruktury wytwórczej i transportowej paliw i energii, znaczne uzależnienie od zewnętrznych dostaw gazu ziemnego i niemal pełne od zewnętrznych dostaw ropy naftowej oraz zobowiązania w zakresie ochrony środowiska, w tym dotyczące klimatu, powodują konieczność podjęcia zdecydowanych działań zapobiegających pogorszeniu się sytuacji odbiorców paliw i energii.

Polska, jako kraj członkowski UE, czynnie uczestniczy w tworzeniu wspólnotowej polityki energetycznej, a także dokonuje implementacji jej głównych celów w specyficznych warunkach krajowych, biorąc pod uwagę ochronę interesów odbiorców, posiadane zasoby energetyczne oraz uwarunkowania technologiczne wytwarzania i przesyłu energii.

Podstawowymi kierunkami polskiej polityki energetycznej są zatem:

- poprawa efektywności energetycznej,
- wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii,
- dywersyfikacja struktury wytwarzania energii elektrycznej poprzez wprowadzenie energetyki jądrowej,
- rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym biopaliw,
- rozwój konkurencyjnych rynków paliw i energii,
- ograniczenie oddziaływania energetyki na środowisko.

Przyjęte kierunki polityki energetycznej są w znacznym stopniu współzależne. Poprawa efektywności energetycznej ogranicza wzrost zapotrzebowania na paliwa i energię, przyczyniając się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego na skutek m.in. zmniejszenia uzależnienia od importu tych paliw i energii, a także działa na rzecz ograniczenia wpływu energetyki na środowisko poprzez redukcję emisji. Podobne efekty przynosi rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii, w tym zastosowanie biopaliw, wykorzystanie czystych technologii węglowych oraz wprowadzenie energetyki jądrowej.

Realizując działania zgodnie z tymi kierunkami, mamy możliwość dążenia do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego kraju przy zachowaniu zasady zrównoważonego rozwoju.

3. Jak będzie źródło pokrycia kosztów inwestycji niezbędnych dla zwiększenia produkcji prądu?

Głównymi źródłami finansowania programów inwestycyjnych, prezentowanych przez cztery grupy energetyczne (PGE, TAURON, ENEA, ENERGA), będą środki generowane z podstawowej działalności oraz środki pochodzące z finansowania zewnętrznego (np. kredyty, papiery dłużne, euroobligacje).

Odnosząc się do kwestii ewentualnego wpływu kosztów inwestycyjnych na wzrost cen energii elektrycznej, należy zaznaczyć, że wynikające z polityki ekologicznej Unii Europejskiej uwarunkowania rynku energii wymuszają wyłączenie z ruchu dużej części majątku wytwórczego do 2015 r. Mając na uwadze konieczność dostosowania bazy wytwórczej do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju i realizacji celów unijnej polityki energetyczno-klimatycznej, wzrost hurtowej ceny energii elektrycznej jest praktycznie nieunikniony. Skala i dynamika wzrostu uzależnione będą od wielu czynników, m.in. celów redukcyjnych w zakresie CO<sub>2</sub> i ceny pozwoleń na jego emisję, dostosowania jednostek wytwórczych do wymogów ochrony środowiska, dostępności i kosztów paliw oraz wysokości nakładów inwestycyjnych na modernizację, odtworzenia i nowe moce.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że do 2007 r. ceny energii elektrycznej były utrzymywane działaniami administracyjnymi na stosunkowo niskim poziomie, niepozwalającym na prowadzenie niezbędnych inwestycji w całym sektorze energetycznym.

W wyniku wprowadzenia zmian w prawie (rozwiązanie KDT, wprowadzenie obowiązku sprzedaży energii elektrycznej przez giełdę towarową) nastąpiła poprawa płynności na rynku hurtowym energii elektrycznej. Nadal jednak utrzymywane jest taryfowanie obrotu energią elektryczną w segmencie odbiorców w gospodarstwach domowych, co powoduje małe różnicowanie ofert cenowych oraz niewielką skłonność tych odbiorców do korzystania z prawa wyboru sprzedawcy.

Biorąc pod uwagę dynamikę powyższych czynników i zjawisk, trudno jest określić jednoznacznie przyszły wzrost cen energii elektrycznej, a tym bardziej wyodrębnić, jaka jego część będzie wynikała z realizacji inwestycji w nowe moce, tym bardziej że niewątpliwie będzie to też zależało od polityki kredytowej banków i oczekiwanych przez nie okresów spłat zaciągniętych kredytów.

4. Na jakich zasadach zostaną rozdzielone pomiędzy firmy energetyczne darmowe pozwolenia na emisję dwutlenku węgla?

Obecnie w Komisji Europejskiej trwają prace nad przygotowaniem wytycznych umożliwiających zastosowanie derogacji w obrębie uprawnionych państw członkowskich. Toczą się one dwutorowo. Art. 10c(3) dyrektywy ETS dotyczący metodologii przydziału darmowych uprawnień dla elektroenergetyki został opracowany w formie decyzji Komisji Europejskiej, natomiast pozostałe aspekty art. 10c, m.in. trajektoria dochodzenia do pełnego aukcjoningu, definicja instalacji o fizycznie rozpoczętym procesie inwestycyjnym, zakres Krajowego Planu Inwestycyjnego,

znajdą się w przygotowywanym obecnie przez KE komunikacie. Oba ww. dokumenty zostaną w najbliższym czasie oficjalnie opublikowane przez KE i posłużą za podstawę do przygotowania wniosku derogacyjnego, który będzie zawierał m.in. zasady rozdziału uprawnień pomiędzy instalacje wytwarzające energię elektryczną.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w interpelacji pana posła Sławomira Kopycińskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie aktualizacji „Krajowego programu  
oczyszczania ścieków komunalnych” (20121)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Józefa Piotra Klima, przekazanej pismem (znak: SPS-023-20121/11) z dnia 28 stycznia 2011 r., dotyczącej aktualizacji „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” uprzejmie informuję, co następuje.

W celu realizacji zadań w zakresie wyposażenia aglomeracji w systemy kanalizacji zbiorczej i oczyszczalnie ścieków komunalnych, wynikających z traktatu akcesyjnego, został sporządzony przez ministra środowiska „Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOSK). Program ten został zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 16 grudnia 2003 r.

Zgodnie z przepisami ustawy Prawo wodne, dokument ten podlega okresowej aktualizacji. Pierwsza aktualizacja KPOSK (AKPOSK 2005) została zatwierdzona przez Radę Ministrów 7 czerwca 2005 r. W dniu 2 marca 2010 r. przyjęto natomiast drugą aktualizację programu (AKPOSK 2009).

W prowadzonych od czerwca 2007 r. pracach nad AKPOSK 2009 uczestniczyły tylko te aglomeracje, dla których:

— do dnia 31 grudnia 2007 r. właściwe gminy przesłały za pośrednictwem urzędów wojewódzkich dokument pt. „Informacje na potrzeby AKPOSK”,

— do dnia 28 lutego 2008 r. wydane zostały rozporządzenia wojewody wyznaczające obszar i granice danej aglomeracji.



W AKPOŚK 2009 znajduje się załącznik 3: Aglomeracje pozostałe, obejmujący 104 aglomeracje, które nie spełniły ww. wymogów formalnych, aby znaleźć się w załączniku 1 lub 2. Aglomeracje te nie są wliczone do zakresu rzeczowego oraz finansowego AKPOŚK 2009 i stanowią jedynie listę informacyjną o aglomeracjach, które zostaną zweryfikowane w kolejnej aktualizacji programu.

Aglomeracja Choroszcz została wyznaczona uchwałą nr XXV/310/09 Sejmiku Województwa Podlaskiego dopiero w marcu 2009 r., a co za tym idzie mogła być wpisana jedynie do załącznika 3.

Biorąc powyższe pod uwagę, w załączniku 1 i 2 aktualizacji znalazły się wyłącznie te aglomeracje, które przesłały wypełnione ankiety aktualizacyjne do końca 2007 r. oraz posiadają rozporządzenie wyznaczające aglomerację wydane do końca lutego 2008 r. Dlatego też aglomeracje, które wyznaczyły swoje granice po lutym 2008 r. będą mogły być wpisane do zakresu rzeczowego i finansowe KPOŚK dopiero przy kolejnej aktualizacji dokumentu.

Pragnę podkreślić, że już w kwietniu 2007 r. Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej poinformował urzędy wojewódzkie o planowanej aktualizacji i zwrócił się z prośbą do wojewodów o zakończenie procesu wyznaczania aglomeracji. Stosowne rozporządzenie ministra środowiska z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie wyznaczenia obszaru i granic aglomeracji weszło w życie 1 stycznia 2005 r. Obecnie obowiązuje rozporządzenie ministra środowiska z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie wyznaczenia obszaru i granic aglomeracji (Dz. U. Nr 137, poz. 922).

W związku z powyższym, gminy miały wystarczająco dużo czasu na wybranie koncepcji rozwiązania gospodarki ściekowej na swoim terenie i przygotowania planu aglomeracji, a co za tym idzie właściwe utworzenie aglomeracji.

Zakres trzeciej aktualizacji KPOŚK ograniczony był jedynie do danych dotyczących terminów realizacji inwestycji, stąd sytuacja gminy Choroszcz nie mogła ulec zmianie.

Obecnie planowana jest czwarta aktualizacja KPOŚK. Jej zakres ma być najszerszy z dotychczasowych, przewiduje się dogłębną analizę dotychczas wyznaczonych aglomeracji, w tym niezaliczonych do załączników 1 i 2 (dających m.in. podstawę do ubiegania się o współfinansowanie ze środków z regionalnego programu operacyjnego). Tym samym status poszczególnych gmin, w tym Choroszczy, może ulec zmianie.

Aktualizacja będzie dokonywana prawdopodobnie na zbliżonych do dotychczasowych zasadach, polegających m.in. na wypełnieniu stosownych tzw. ankiet aktualizacyjnych. O szczegółach przedmiotowej procedury, po ich zatwierdzeniu, gminy powiadomione zostaną za pośrednictwem urzędów marszałkowskich oraz na stronach KZGW. Ze względu na rozważane ułatwienia systemowe dotyczące przeprowadze-

nia aktualizacji, jak np. zastosowanie specjalnego systemu informatycznego do zbierania i obróbki danych z aglomeracji oraz konieczność pozyskania na ten cel środków, szacowanym terminem zainicjowania czwartej aktualizacji KPOŚK jest II półrocze 2011 r., a jej zatwierdzenie powinno nastąpić po 12 miesiącach.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że samo wpisanie aglomeracji do załącznika 1 lub 2 programu nie jest gwarancją na uzyskanie dofinansowania na planowaną inwestycję. Inwestycje przedstawione w tych załącznikach są jedynie propozycjami gmin. Będą one podlegać wielokryterialnej weryfikacji dokonywanej przez właściwe dla danego programu pomocowego instytucje.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytanie zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Józefa Piotra Klima.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posłów Tomasza Lenza  
i Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie ustawy o pomocy osobom  
uprawnionym do alimentów (20122)**

W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20122/11, dotyczącym interpelacji posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, uprzejmie informuję.

W wyroku z dnia 22 września 2009 r., sygn. akt P 46/07, (Dz. U. z 2009 r., Nr 159, poz. 1261), Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. Nr 86, poz. 732, z późn. zm.) jest niezgodny z art. 2 i art. 31 ust. 3 konstytucji. Wyrok ten dotyczył ustawy, która zgodnie z art. 47 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.) została z dniem 1 października 2008 r. uchylona. Mając powyższe na uwadze, brak jest podstawy prawnej, w oparciu o którą organ właściwy dłużnika prowadzący postępowanie wobec dłużnika alimentacyjnego na podstawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów zwolniony jest z obowiązku składania

wniosku o zatrzymanie prawa jazdy dłużnika alimentacyjnego w przypadku zaistnienia określonych w przepisach przesłanek, a starosta zwolniony jest z obowiązku zatrzymania prawa jazdy na podstawie takiego wniosku. Tak więc również obecnie zgodnie z obowiązującym prawem w określonych w ustawie sytuacjach powinny być zatrzymywane prawa jazdy dłużnikom alimentacyjnym.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt nowelizacji ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, który został przyjęty przez komitet Rady Ministrów i w najbliższym czasie zostanie skierowany pod obrady Rady Ministrów.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów utrzymuje nadal instytucję zatrzymywania praw jazdy dłużnikom alimentacyjnym w przypadku bezskuteczności egzekucji zasądzonych alimentów i wystąpienia innych przesłanek określonych w ustawie i jednocześnie uwzględnia zalecenia Trybunału Konstytucyjnego w powyższym zakresie, dostosowując przepisy obowiązującej ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów do ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Wprowadzenie zmian do ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentacji ma na względzie realizację zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) oraz wprowadzenie zasady sprawiedliwej procedury (art. 2 Konstytucji RP), które uznane zostały przez Trybunał Konstytucyjny za naruszone obecnym kształtem instytucji zatrzymywania prawa jazdy. Realizacja zasady proporcjonalności osiągnięta zostanie poprzez ograniczenie instytucji zatrzymania prawa jazdy do wyjątkowych sytuacji. Prawo jazdy zatrzymywane będzie po spełnieniu dodatkowego warunku – w przypadku powstania zaległości za okres dłuższy niż 6 miesięcy.

Prawo jazdy nie będzie ponadto zatrzymywane w przypadku, gdy dłużnik alimentacyjny, choćby częściowo, wywiązuje się ze zobowiązań alimentacyjnych. Wprowadzony zostanie również szczególny tryb postępowania w przypadku zatrzymywania prawa jazdy gwarantujący dłużnikowi alimentacyjnemu możliwość odwołania się od decyzji organu właściwego dłużnika, na podstawie której starosta następnie zatrzymuje prawo jazdy dłużnika alimentacyjnego.

Proponowana nowelizacja ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów jest zgodna z postulatami panów posłów dotyczącymi zachowania możliwości zatrzymywania praw jazdy dłużnikom alimentacyjnym, który to mechanizm zwiększa skuteczność egzekucji zasądzonych alimentów na dzieci.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

### podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Eugeniusza Czykwina

#### w sprawie zmiany w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (20124)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Eugeniusza Czykwina przekazanej przy piśmie z dnia 28 stycznia 2010 r., znak SPS-023-20124/11, w sprawie terminów realizacji inwestycji w woj. podlaskim, ujętych w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania związane z przygotowaniem i realizacją inwestycji drogowych. Działania w tym zakresie są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.).

Aktualnie dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i zostało dostosowane do określonych możliwości finansowych państwa.

Załącznik nr 1 programu zawiera szczegółową listę zadań, których realizacja zostanie rozpoczęta do 2013 r. Ujęto w nim z terenu woj. podlaskiego nw. zadania:

- przebudowę drogi S8 na odcinku Jeżewo – węzeł Choroszcz – Białystok plus obwodnice miast Zambrów i Wiśniewo,
- budowę obwodnicy Augustowa łącznie z przebudową ul. Kardynała Wyszyńskiego na drodze nr 8,
- budowę obwodnicy Wasilkowa na drodze nr 19,
- budowę obwodnicy Szczuczyna, Bargłowa Kościelnego i Stawisk na drodze nr 61,
- przebudowę drogi nr 8 Białystok – Katarynka (w celu rozliczenia finansowego).

Załącznik nr 1a programu zawiera szczegółową listę zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r. Ujęto w nim z terenu woj. podlaskiego nw. zadania:

- przebudowę drogi S8 Wyszaków – Białystok (bez odcinków: Jeżewo – węzeł Choroszcz – Białystok i obwodnicy miast Zambrów i Wiśniewo),

— budowę południowej obwodnicy Augustowa do sieci drogowej wraz z rekultywacją odcinka północnego,

— przebudowę drogi nr 8 na odcinku Katarynka – Przewalanka – Augustów, łącznie z obwodnicami Suchowoli wraz z zespołem wsi, Sztabina i Białobrzegów.

Załącznik nr 2 programu zawiera listę zadań, których realizacja przewidywana jest po 2013 r. Ujęto w nim z terenu woj. podlaskiego nw. zadania:

— przebudowę drogi S19 granica państwa (Kuźnica) – Białystok – Międzyrzec Podlaski,

— budowę drogi S61 od S8 (Ostrów Mazowiecka) – Łomża – Stawiski – Szczuczyn – Ełk – Raczki – Suwałki – Budzisko (granica państwa).

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie Krajowego Rejestru Karnego  
w Lublinie (20125)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 28 stycznia 2011 r. przekazującym interpelację pani poseł Joanny Muchy dotyczącą zlikwidowania Punktu Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Rejonowym w Lublinie uprzejmie informuję, że zaprzestanie działalności tego punktu informacyjnego było konsekwencją likwidacji Sądu Rejonowego w Lublinie, na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie zniesienia Sądu Rejonowego w Lublinie i Zamiejscowego Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Trzciance z siedzibą w Czarnkowie, utworzenia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lu-

blinie z siedzibą w Świdniku i Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie oraz zmiany rozporządzenia w sprawie sądów apelacyjnych, okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedziby i obszarów właściwości (Dz. U. z 2010 r. Nr 245, poz. 1640). Punkt informacyjny Krajowego Rejestru Karnego uległ likwidacji z dniem 1 stycznia 2011 r.

Wniosek prezesa Sądu Okręgowego w Lublinie o utworzenie Punktu Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, wszczynający procedurę utworzenia przez ministra sprawiedliwości punktu informacyjnego, wpłynął dnia 5 stycznia 2011 r. i stał się podstawą rozpoczęcia prac legislacyjnych.

Opracowany przez Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie udzielania informacji o osobach oraz o podmiotach zbiorowych na podstawie danych zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym, przewidujący utworzenie punktu informacyjnego przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód po uzgodnieniach wewnętrznych i uzyskaniu akceptacji członków kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości dnia 11 lutego 2011 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych.

Termin rozpoczęcia działalności punktu informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego w Lublinie uzależniony jest od zakończenia prac legislacyjnych. Ze względu na pilny charakter sprawy § 2 projektowanego rozporządzenia przewiduje, że wchodzi ono w życie z dniem ogłoszenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie projektu „Programu budowy dróg  
krajowych na lata 2011–2015” (20127)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Joanny Muchy, przekazanej przy piśmie z dnia 28 stycznia 2010 r., znak SPS-023-20127/11, w sprawie określonych w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” terminów budowy dróg na Lubelszczyźnie, przedstawiam następujące wyjaśnienia.



Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania w celu przygotowania do realizacji inwestycji drogowych. Budowę drogi S17 na terenie Lubelszczyzny ze względu na stan prac przygotowawczych umożliwiającą rozpoczęcie robót budowlanych oraz możliwości finansowe państwa podzielono na dwa główne zadania pn.:

- 1) budowa drogi S17 Kurów – Lublin – Piaski,
- 2) budowa drogi ekspresowej S17 Piaski – Hrebenne.

Budowa strategicznego odcinka drogi S17 Kurów – Lublin – Piaski została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., w załączniku nr 1 – lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Dodatkowa kwota 4,8 mld zł pozwoliła na wpisanie ww. zadania do podstawowego załącznika programu. Stało się to możliwe dzięki podjętym przez resort infrastruktury działaniom w celu powiększenia limitu finansowego, zatwierdzonego m.in. w wieloletnim planie finansowym.

Niestety, poziom finansowania zadań drogowych, zarówno z Krajowego Funduszu Drogowego, jak i z budżetu państwa, nie jest w stanie zapewnić realizacji wszystkich zadań do 2013 r. Przede wszystkim z tego powodu drugie zadanie – budowa drogi ekspresowej S17 Piaski – Hrebenne, ujęte zostało w załączniku nr 2 programu – lista zadań, których realizacja przewidziana jest po roku 2013. Również z ww. powodu budowa drogi ekspresowej S19 (z wyłączeniem budowy obwodnicy Kocka i Woli Skromowskiej) ujęta została w załączniku nr 2 projektu programu.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu  
przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku  
Kurów – Lublin oraz przebudowy drogi nr 12  
wraz z II etapem obwodnicy Puław (20128)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Joanny Muchy, przekazanej przy piśmie z dnia 28 stycznia 2010 r., znak SPS-023-20128/11, w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Kurów – Lublin oraz przebudowy drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy Puław, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Budowa strategicznego odcinka drogi S17 Kurów – Lublin – Piaski została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., w załączniku nr 1 na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Dodatkowa kwota 4,8 mld zł pozwoliła na wpisanie całego odcinka S17 do podstawowego załącznika programu przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Stało się to możliwe dzięki podjętym przez resort infrastruktury działaniom w celu powiększenia limitu finansowego zatwierdzonego m.in. w wieloletnim planie finansowym.

Niestety poziom finansowania zadań drogowych zarówno z Krajowego Funduszu Drogowego, jak i z budżetu państwa nie jest w stanie zapewnić realizacji wszystkich zadań do 2013 r. Przede wszystkim z tego powodu budowę obwodnicy Puław (II etap) na DK nr 12 oraz budowę drogi ekspresowej S12 na odcinku Sulejów – Radom – Puławy – Kurów i Piaski – Dorohusk ujęto w załączniku nr 2 programu na liście zadań, których realizacja przewidziana jest po roku 2013.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Barbary Czaplickiej**

**w sprawie trzeciej, dodatkowej tablicy  
rejestracyjnej pojazdu (20131)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20131/11, przy którym przekazano interpelację poseł na Sejm RP pani Barbary Czaplickiej w sprawie trzeciej dodatkowej tablicy rejestracyjnej dla bagażnika rowerowego, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury rozumie potrzebę obywateli przewożenia rowerów z wykorzystaniem bagażnika mocowanego na zaczepie z tyłu pojazdu.

Rozwiązanie tej sprawy nie ogranicza się jednak tylko do wydania przepisu umożliwiającego wydanie przez organ rejestrujący, za opłatą, właścicielowi pojazdu trzeciej tablicy rejestracyjnej. W tym zakresie bardzo istotny jest aspekt prawny zapewnienia bezpieczeństwa użytkownikom ruchu drogowego, w przypadku stosowania takiego wyposażenia, oraz dopuszczenia wyrobu (bagażnika) do obrotu i dotyczy to nie tylko ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

W obecnym stanie prawodawstwa europejskiego nie ma określonych wymagań homologacyjnych dla takich bagażników. Nieliczne państwa stosują własne rozwiązania w tym zakresie. W ubiegłym roku ministerstwo analizowało możliwości związane z wprowadzeniem stosownego rozwiązania również w prawie polskim, przy okazji prac nad projektem ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego. Nadmienię, że wobec prac nad tym projektem nie są planowane dodatkowe nowelizacje Prawa o ruchu drogowym.

Wprowadzenie omawianych rozwiązań w przyszłej ustawie o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego, według dokonanej oceny przez MI, mogłoby być powiązane z art. 31 dyrektywy 2007/46/WE, który ma zastosowanie w zakresie dopuszczania do ruchu oryginalnych części lub wyposażenia, które nie są objęte systemem homologacji. Jednak Komisja Europejska nie określiła dotychczas w wykonaniu ww. art. 31 załącznika do tej dyrektywy, który stanowiłby wykaz ww. przedmiotów wyposażenia.

Zdaniem ministerstwa bagażniki przed dopuszczeniem do ruchu drogowego powinny być poddane odpowiedniej procedurze dopuszczenia do obrotu, a pojazd wyposażony w taki bagażnik dodatkowemu badaniu technicznemu. Z uzyskanych w 2010 r. opinii Ministerstwa Gospodarki i Przemysłowego Instytutu Motoryzacji, dotyczących obecnego stanu przepisów związanych z oceną zgodności wyrobów, istnieje możliwość certyfikacji dobrowolnej ww. bagażnika rowerowego.

W tej sytuacji można rozważyć wydanie trzeciej tablicy rejestracyjnej czy też przełożenia tylnej tablicy rejestracyjnej, ale tylko dla bagażników, które zostały poddane certyfikacji dobrowolnej i którego konstrukcja nie zakrywa świateł i urządzeń sygnalizacyjnych, wymaganych tablic i znaków, nie powodując naruszenia wymagań, o których mowa obecnie w art. 60 ust. 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym.

Wobec braku rozwiązań europejskich i mając na uwadze sygnalizowane wnioski właścicieli pojazdów, Ministerstwo Infrastruktury, przy okazji przygotowywania przepisów wykonawczych do przyszłej ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu drogowego, proponuje do konsultacji tego typu rozwiązanie.

Panie Marszałku! Ministerstwo Infrastruktury w ostatnich latach niejednokrotnie wprowadzało rozwiązania prawne usprawniające procedury dopuszczania pojazdów do ruchu drogowego oraz ich rejestracji. Pragnę zapewnić Pana Marszałka i panią poseł Barbarę Czaplicką, że taką przesłanką będzie się również kierować w sprawie przedstawionej w otrzymanej interpelacji, ale z zachowaniem warunków zapewniających odpowiedni poziom bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Natomiast za kontrolę ruchu drogowego i eliminowanie nielegalnych praktyk z tym związanych odpowiadają właściwe organy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra-członka Rady Ministrów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie łatania dziury budżetowej  
pieniędzmi przeznaczonymi  
na przyszłe emerytury (20132)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 28 stycznia 2010 r., znak: SPS-023-20132/11, poniżej przedstawiam stanowisko do pytań postawionych w interpelacji pana posła Artura Górskiego.

1. W wyniku przekazywania części składki emerytalnej przez ZUS do OFE w funduszu emerytalnym powstaje niedobór, który zostaje uzupełniony przez refundację z budżetu państwa. W celu jego sfinansowania Skarb Państwa emituje obligacje, co przyczynia się do narastania długu publicznego. Dzięki obniżeniu składki emerytalnej przekazywanej przez ZUS do OFE niedobór funduszu emerytalnego będzie mniejszy, co umożliwi zmniejszenie skali zadłużania

państwa. Przy składce przekazywanej do OFE na poziomie 2,3% (zamiast 7,3%) konieczność emisji długu publicznego zostanie obniżona rocznie o ok. 18 mld zł, tj. 1,2% PKB (dane dla 2012 r.).

2. Zgodnie z propozycją rządową przedstawioną w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych składka emerytalna będzie trafiała na indywidualne konto emerytalne w ZUS (I filar), subkonto wyodrębnione w ramach II filara w ZUS oraz do OFE. Kapitał gromadzony w I filarze podlega corocznej waloryzacji zgodnie ze wzrostem funduszu płac, kapitał gromadzony na subkoncie w ZUS w ramach II filara będzie waloryzowany średnim nominalnym wzrostem PKB z ostatnich 5 lat, zaś stopa zwrotu kapitału gromadzonego w OFE jest zależna od sytuacji na rynkach finansowych.

3. Obecna wysokość składki przekazywanej do OFE (7,3% podstawy wymiaru) prowadzi do narastania jawnego długu publicznego. Tylko w roku 2010 wysokość refundacji FUS składki przekazywanej do OFE wyniosła 22,5 mld zł (tj. 1,6% PKB), zaś od początku reformy emerytalnej w 1999 r. do 2010 r. bezpośredni koszt refundacji z budżetu państwa ubytku składki emerytalnej w FUS wskutek jej przekazania do OFE wyniósł ok. 162 mld zł, a więc ok. 11,4% przewidywanego na 2010 r. PKB.

4. Jedynym źródłem zasilania indywidualnych kont emerytalnych w ZUS są składki płacone przez poszczególnych ubezpieczonych i od ich wysokości będzie zależeć przyszła emerytura. Zasilanie kont emerytalnych przychodami z prywatyzacji byłoby niezgodne z systemem zdefiniowanej składki, wprowadzonym reformą z 1999 r., według którego wysokość emerytury zależy jedynie od kapitału zgromadzonego w okresie aktywności zawodowej oraz oczekiwanego dalszego trwania życia w wieku przejścia na emeryturę. Z kolei wpływy funduszu emerytalnego pochodzą głównie ze składek emerytalnych oraz refundacji składek przekazanych do OFE.

Minister – członek Rady Ministrów  
Michał Boni

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Elżbiety Jakubiak**

**w sprawie polityki personalnej  
w spółkach Grupy PKP (20133)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Jakubiak (SPS-023-20133/11 z dnia 28 stycznia 2011 r.) w sprawie poli-

tyki personalnej w spółkach Grupy PKP, uprzejmie informuję, co następuje.

Pan A. W. został odwołany z funkcji prezesa Zarządu PKP SA na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia PKP SA z dnia 30 grudnia 2010 r. W związku z ww. uchwałą spółka PKP SA wypowiedziała panu A. W. umowę o pracę zawartą w dniu 22 września 2004 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że kwestia odwołania pana A. W. z pełnienia funkcji w radach nadzorczych spółek zależnych od PKP SA pozostaje w gestii walnych zgromadzeń tych spółek, tj. PKP SA.

Wysokość miesięcznego wynagrodzenia członków rad nadzorczych spółek Grupy PKP regulują zapisy ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.). Stosownie do art. 8 ww. ustawy wynagrodzenie miesięczne przewodniczącego/członka rady nadzorczej ustala się jako iloczyn przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i mnożnika wynagrodzenia, który w spółkach Grupy PKP dla członków rad nadzorczych kształtuje się na poziomie 0,6–1,0.

Uprzejmie informuję, że zawarcie umowy o zakazie konkurencji z panem A. W. nastąpiło wraz z umową o pracę w dniu 22 września 2004 r., na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia PKP SA z dnia 9 października 2001 r. Wyżej wymieniona umowa oznaczała zakaz świadczenia pracy, obejmowania funkcji w organach konkurencyjnych podmiotów oraz prowadzenia własnej konkurencyjnej działalności w zakresie: transportu kolejowego, transportu pasażerskiego miejskiego, pozarozkładowego transportu pasażerskiego oraz kolejowych agencji transportowych i firm spedycyjnych.

Zawieranie umów o zakazie konkurencji jest w kluczowych spółkach Grupy PKP standardem, ponieważ rynek usług kolejowych jest rynkiem zliberalizowanym i co się z tym wiąże, rynkiem konkurencyjnym, a wiedza i doświadczenie menedżerów stanowią rzeczywistą, wymierną finansowo wartość. Na rynku kolejowych przewozów towarowych działa kilkadziesiąt konkurencyjnych w stosunku do PKP Cargo SA podmiotów, natomiast na rynku przewozów pasażerskich funkcjonuje 9 przewoźników kolejowych, z których jedynie PKP InterCity SA i PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście sp. z o.o. należą do Grupy PKP.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ze względu na obowiązujące regulacje z zakresu prawa cywilnego i prawa pracy, a także ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.) PKP SA nie może bez zgody pana A. W. ujawnić treści umowy o pracę zawartej pomiędzy nim a spółką. Ujawnienie przez pra-



codawcę treści ww. umowy bez zgody zainteresowanego może stanowić naruszenie dóbr osobistych w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie planowanych zmian w ustawie  
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach  
i obszarach ochrony uzdrowiskowej  
oraz o gminach uzdrowiskowych (20136)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 10 stycznia 2011 r. (znak GS-023-20136/11) pana Henryka Milcarza, posła na Sejm RP, w sprawie prac nad nowelizacją ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.), przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odnośnie do kwestii podjęcia decyzji w sprawie zmiany w przedmiotowej ustawie art. 38 dotyczącego lokowania w strefie A uzdrowisk obiektów służących obsłudze turysty oraz uchylecia art. 64 dotyczącego ustanowienia przez ministra właściwego do spraw skarbu państwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia w drodze rozporządzenia wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego działających w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji, informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie wносиło o zmianę art. 38 oraz o usunięcie art. 64 z ww. ustawy. Należy mieć na uwadze, iż gospodarzem przedmiotowej ustawy odpowiedzialnym za ostateczne jej brzmienie jest minister zdrowia.

Ponadto informuję, iż wszelkie kwestie związane z lecznictwem uzdrowiskowym leżą w kompetencji ministra zdrowia.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż celem podejmowanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa działań jest umożliwienie spółkom o profilu uzdrowiskowym dynamicznego rozwoju i tym samym stworzenie warunków do skutecznego konkurowania na rynku usług lecznictwa uzdrowiskowego. W związku z tym także ewentualna prywatyzacja może być skutecznym sposobem pozyskania dodatkowego kapitału i zapewnienia stabilnego rozwoju spółek.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie prowadzonych postępowań  
administracyjnych dotyczących unieważnienia  
decyzji komunalnych (20138)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn.: SPS-023-20138/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Łukasza Borowiaka w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie uprzejmie informuję, że minister spraw wewnętrznych i administracji przeprowadził z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących komunalizacji mienia opisanego w następujących decyzjach:

- wojewody leszczyńskiego z dnia 28 lipca 1994 r., znak: GGG.GK.726/IV/179/94,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 18 lipca 1997 r., znak: GKKN.GK.726/IV/68/97,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 12 lipca 1994 r., znak: GGG.GK.726/IV/176/94,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 29 sierpnia 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/369,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/27/95,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 26 listopada 1996 r., znak: GGG.GK.726/IV/108/96,
- wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/26/95.

W wyniku przeprowadzenia wskazanych postępowań minister spraw wewnętrznych i administracji wydał następujące decyzje:

1) nr 824 z dnia 17 listopada 2010 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 29 sierpnia 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/369/95, w części dotyczącej lokalu nr 1 w klatce schodowej nr 36 i lokalu nr 2 w klatce schodowej nr 36 wraz z udziałami przypadającymi właścicielom tych lokali w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnych tym lokalom, została wydana z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 29 sierpnia 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/369/95;

2) nr 437 z dnia 31 maja 2010 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 18 lipca 1997 r., znak: GKKN.GK.726/IV/68/97, w części dot. 5 lokali sprzedanych (tj. lokalu nr 4 w klatce schodowej nr 22, lokalu nr 1 w klatce schodowej nr 20, lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 20, lokalu nr 1 w klatce schodowej nr 16, lokalu nr 6 w klatce schodowej nr 20), wraz z udziałami przypadającymi

właścicielom tych lokali w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnych tym lokalom, została wydana z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 18 lipca 1997 r.;

3) nr 402 z dnia 25 maja 2010 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 12 lipca 1994 r., znak: GGG.GK.726/IV/176/94, w części dot. 11 lokali sprzedanych (tj. lokalu nr 5 w klatce schodowej nr 44, lokalu nr 3 w klatce schodowej nr 48, lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 44, lokalu nr 1 w klatce schodowej nr 44, lokalu nr 10 w klatce schodowej nr 46, lokalu nr 3 w klatce schodowej nr 42, lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 46, lokalu nr 7 w klatce schodowej nr 42, lokalu nr 5 w klatce schodowej nr 46, lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 42, lokalu nr 10 w klatce schodowej nr 42) wraz z udziałami przypadającymi właścicielom tych lokali w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnym tym lokalom, została wydana z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 12 lipca 1994 r.;

4) nr 20 z dnia 12 stycznia 2011 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/27/95, w części dot. 9 lokali sprzedanych (tj. lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 52, lokalu nr 7 w klatce schodowej nr 52, lokalu nr 5 w klatce schodowej nr 48, lokalu nr 3 w klatce schodowej nr 52, lokalu nr 8 w klatce schodowej nr 52, lokalu nr 10 w klatce schodowej nr 48, lokalu nr 3 w klatce schodowej nr 50, lokalu nr 10 w klatce schodowej nr 50, lokalu nr 10 w klatce schodowej nr 52), wraz z udziałami przypadającymi właścicielom tych lokali w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnych tym lokalom, została wydana z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/27/95;

5) nr 607 z dnia 17 sierpnia 2010 r., mocą której stwierdził nieważność decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 26 listopada 1996 r., znak: GGG.GK.726/IV/108/96; decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją nr 835 z dnia 19 listopada 2010 r.;

6) nr 433 z dnia 28 maja 2010 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r., znak: GGG.GK.726/IV/26/95, w części dot. 7 lokali sprzedanych (tj. lokalu nr 4 w klatce schodowej nr 30, lokalu nr 4 w klatce schodowej nr 32, lokalu nr 6 w klatce schodowej nr 32, lokalu nr 8 w klatce schodowej nr 34, lokalu nr 3 w klatce schodowej nr 34, lokalu nr 9 w klatce schodowej nr 32, lokalu nr 8 w klatce schodowej nr 30) wraz z udziałami przypadającymi właścicielom tych lokali w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnych tym lokalom, została wydana z narusze-

niem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 7 marca 1995 r.;

7) nr 766 z dnia 18 października 2010 r., mocą której stwierdził, że decyzja wojewody leszczyńskiego z dnia 28 lipca 1994 r., znak: GGG.GK.726/IV/179/94, w części dotyczącej lokalu nr 5 w klatce schodowej nr 29, wraz z udziałami przypadającymi właścicielowi tego lokalu w prawie użytkowania wieczystego gruntu oraz częściach i urządzeniach wspólnych budynku przynależnych temu lokalowi, została wydana z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdził nieważność ww. decyzji wojewody leszczyńskiego z dnia 28 lipca 1994 r., znak: GGG.GK.726/IV/179/94.

Dwie z wydanych decyzji są decyzjami ostatecznymi (decyzja nr 824 i 766). Decyzja nr 835 utrzymująca w mocy decyzję nr 607, została zaskarżona przez prezydenta miasta Leszna do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Decyzja nr 20 oczekuje na klauzulę ostateczności. Decyzja nr 437 jest przedmiotem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, wniesionego przez prezydenta miasta Leszna. Aktualnie akta tej sprawy zostały wypożyczone Sądowi Rejonowemu I Wydział Cywilny w Lesznie. Decyzje nr 402, 433 są również przedmiotem wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy złożonych przez prezydenta miasta Leszna.

Przesłanką stwierdzenia nieważności wydanych przez wojewodę leszczyńskiego decyzji było rażące naruszenie prawa, które istniało już w dniu wydania tych decyzji. Polegało ono na wydaniu ww. decyzji z naruszeniem art. 5 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191, z późn. zm.), bowiem skomunalizowano mienie wyłączone z komunalizacji, a służące wykonywaniu zadań publicznych należących do właściwości organów administracji rządowej, sądów oraz organów władzy państwowej.

Wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji wojewody nałożyło obowiązek ponownej oceny przez organ I instancji kwestii istnienia podstaw prawnych do komunalizacji części spornego mienia.

Jednocześnie pragnę wskazać, iż długotrwałość postępowania w rozpatrywaniu przedmiotowych spraw podyktowana była koniecznością ustalenia pełnego kręgu stron postępowania komunalizacyjnego, którymi obok prezydenta miasta Leszna są również właściciele wykupionych mieszkań znajdujących się w skomunalizowanych budynkach. Opiswane lokale mieszkalne podlegały obrotowi prawnemu – były zbywane, dziedziczone czy też przekazywane drogą darowizny przez ich właścicieli na rzecz innych osób fizycznych, co pociągało za sobą konieczność ustalenia aktualnych właścicieli lokali oraz zgromadzenia dokumentacji poświadczającej tytuł prawnorzeczowy do zbywanych mieszkań. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż nie poinformowanie pełnego kręgu stron o prowadzonym postępowaniu administracyj-

nym jest przesłanką wznowienia postępowania, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a.

Odnosząc się do kwestii terminu zakończenia działań prawnoadministracyjnych, które umożliwią nabycie mieszkań przez ich użytkowników, wskazać należy, iż nie jest możliwe jednoznaczne określenie terminu zakończenia wszystkich postępowań administracyjnych. Pamiętać bowiem należy, iż wydane decyzje ministra spraw wewnętrznych i administracji podlegają zaskarżeniu (wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz kasacja do Naczelnego Sądu Administracyjnego). Jak wynika z wcześniejszych wyjaśnień, prezydent miasta Leszna skorzystał w niektórych przypadkach z przysługujących mu, jako stronie postępowania, środków zaskarżenia, tj. wniósł wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy i skorzystał ze skargi do WSA w Warszawie.

Ponadto uprzejmie informuję, iż postępowanie prowadzone pod sygn. DAP.O.32021-5/09/10 zostało zakończone decyzją nr 766 z dnia 18 października 2010 r., która nie była przedmiotem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie prac nad nowelizacją ustawy  
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach  
i obszarach ochrony uzdrowiskowej  
oraz o gminach uzdrowiskowych  
i podtrzymania decyzji o umieszczeniu  
Uzdrowiska Busko-Zdrój SA w wykazie  
jednoosobowych spółek Skarbu Państwa  
(20139)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 17 stycznia 2011 r. (znak GS-023-20139/1 1) pana Jarosława Rusieckiego, posła na Sejm RP, w sprawie prac nad nowelizacją ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i podtrzymania decyzji o umieszczeniu spółki Uzdrowisko Busko-Zdrój SA z siedzibą w Busku-Zdrój w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odnośnie do kwestii podjęcia decyzji dotyczącej doprowadzenia do zmiany przedmiotowej ustawy po-

przez uchylenie art. 64 informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie wносиło o usunięcie art. 64 z ww. ustawy. Należy mieć na uwadze, iż gospodarzem przedmiotowej ustawy odpowiedzialnym za ostateczne jej brzmienie jest minister zdrowia.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie rozpatrywało dotychczas kwestii prywatyzacji spółki Uzdrowisko Busko-Zdrój SA z siedzibą w Busku-Zdrój.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż celem podejmowanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa działań jest umożliwienie spółkom o profilu uzdrowiskowym dynamicznego rozwoju i tym samym stworzenie warunków do skutecznego konkurowania na rynku usług lecznictwa uzdrowiskowego. W związku z tym także ewentualna prywatyzacja może być skutecznym sposobem pozyskania dodatkowego kapitału i zapewnienia stabilnego rozwoju spółek.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie nieuzasadnionych zaniechań  
w zakresie wydania rozporządzenia  
prezesa Rady Ministrów w sprawie  
instrukcji kancelaryjnej, jednolitych  
rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji  
dotyczącej organizacji i zakresu działania  
archiwów zakładowych (20140)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn.: SPS-023-20140/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych zaniechań w zakresie wydania rozporządzenia prezesa Rady Ministrów w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z prezesem Rządowego Centrum Legislacji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych (Dz. U. Nr 14, poz. 67) weszło w życie z dniem ogłoszenia, tj. 20 stycznia 2011 r.



Wskazać należy, iż ww. rozporządzenie jest efektem prac zapoczątkowanych jeszcze w 2009 r., tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 40, poz. 230), uchylającej dotychczas obowiązujące przepisy prawa w tym zakresie. Prowadzone prace wymagały nie tylko przeglądu dotychczasowych regulacji pod kątem ich aktualności, ale przede wszystkim ustalenia i uzgodnienia – po raz pierwszy – przepisów prawa pozwalających na udokumentowanie sposobu załatwiania spraw wyłącznie w postaci elektronicznej. Stwarzało to wiele kontrowersji. W pracach od początku uczestniczyli przedstawiciele urzędów administracji samorządowej i rządowej z całej Polski, którzy mieli istotny wpływ na brzmienie wielu przepisów wskazanego rozporządzenia, w tym instrukcji kancelaryjnej. Biorąc pod uwagę stopień skomplikowania materii przedmiotowego rozporządzenia, należy podkreślić, iż prace postępowały szybko i sprawnie. Trudno więc mówić o „zaniechaniu” prowadzonych prac. Na opóźnienie wejścia w życie ww. rozporządzenia wpłynęły przedłużające się uzgodnienia prowadzone w trakcie procesu legislacyjnego. Warto zauważyć, że dzięki tym uzgodnieniom i szerokiemu spektrum podmiotów w nich uczestniczących, możliwe było dokonanie wielu zmian istotnych dla podmiotów objętych zakresem przedmiotowego rozporządzenia.

Zmiany wprowadzone ww. ustawą wpłynęły m.in. na konieczność ujednolicenia wykazów akt dla podmiotów nią objętych.

Występujący w podmiotach objętych wskazanym rozporządzeniem brak koordynacji w zakresie stosowania i rozbudowy dotychczas stosowanych wykazów akt spowodował, że powszechne stało się używanie tzw. klas ogólnych jedynie wskazujących na to, czy korespondencja w sprawie jest korespondencją wewnętrzną (tzw. współpraca z wewnętrznymi komórkami) czy zewnętrzną (tzw. współpraca z innymi jednostkami organizacyjnymi i instytucjami). Powszechne było także stosowanie klasy mającej na celu grupowanie drobnych spraw organizacyjnych dotyczących wszelkich zagadnień, dla których znalezienie właściwej klasy wymagało zastanowienia lub nawet rozbudowy wykazu akt. W ww. rozporządzeniu wykaz akt jest mniej rozbudowany i nie występują klasy ogólne, a jednocześnie wymaga się wskazania koordynatora czynności kancelaryjnych.

Rozpatrując liczbę i tematykę nadsyłanych uwag, należy wskazać, że to właśnie nowe wykazy akt spowodowały liczne uwagi samorządu terytorialnego. Na specjalnej stronie informacyjnej uruchomionej przez MSWiA wskazane zostały dwa adresy informacyjne, na które można było wysyłać pytania w zakresie rozporządzenia i instrukcji kancelaryjnej (skrzynka pocztowa obsługiwana przez MSWiA) oraz jednolitych rzeczowych wykazów akt i instrukcji archiwalnej (skrzynka pocztowa obsługiwana przez Naczelną Dyрекcję Archiwów Państwowych).

Po otwarciu ww. strony informacyjnej, w oparciu o uzyskane informacje ustalono, że zdecydowana większość przesłanych uwag dotyczyła konieczności rozbudowy wykazów akt. Nowe wykazy akt były sporządzone w oparciu o konsultacje z reprezentatywną grupą urzędów, które wymienione są w uzasadnieniu do wskazanego rozporządzenia. Ponadto do dnia 20 grudnia 2010 r. na posiedzeniu zespołu ds. społeczeństwa informacyjnego Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego rozpatrywano uwagi do wykazów akt, tak aby móc uwzględnić niezbędne zmiany, które nie zostały wskazane na etapie przygotowania przedmiotowego rozporządzenia. Z uwagi na powyższe, nie jest zasadne stwierdzenie o nieuzasadnionym zaniechaniu wprowadzenia ww. aktu prawnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż na ww. posiedzeniu zespołu ds. społeczeństwa informacyjnego KWRziST ustalono, że do końca pierwszego kwartału 2011 r. zostaną podjęte działania zmierzające do oceny regulacji zawartych we wskazanym rozporządzeniu, w tym zebrane zostaną uwagi do wykazów akt.

Ponadto wskazać należy, iż przepisy przejściowe ww. rozporządzenia pozwalają zachować ciągłość oznakowania i prowadzenia dokumentacji odzwierciedlającej załatwianie spraw. Zgodnie z § 6 ust. 1 ww. rozporządzenia, z dokumentacją spraw niezakończonych powstałą i zgromadzoną w podmiotach przed dniem wejścia w życie ww. rozporządzenia (tj. przed dniem 20 stycznia 2011 r.) postępuje się następująco:

- sprawę załatwia się bez zmiany dotychczasowego znaku sprawy aż do zakończenia sprawy albo
- zakłada się nową sprawę, stosując odpowiednio § 28 ust. 3 lub § 55 ust. 3 instrukcji kancelaryjnej.

Decyzję w tej sprawie podejmuje kierownik komórki organizacyjnej.

Ponadto uprzejmie informuję, iż dla tych podmiotów, które nie zamierzają wprowadzić elektronicznego zarządzania dokumentacją (system EZD), przepisy wskazanego rozporządzenia praktycznie nie wprowadzają żadnych zmian wymuszających jakiegokolwiek koszty. Rozporządzenie to celowo zostało w ten sposób skonstruowane, aby nie nakazywać zmian, ale umożliwić ich stopniowe wprowadzanie. Podmiotom, które są już do tego przygotowane, umożliwiają łatwe zmniejszenie kosztów funkcjonowania, np. poprzez:

- rezygnację z zakładania akt spraw w komórkach niemerytorycznych (vide: § 8 instrukcji kancelaryjnej),
- zastąpienie rejestrów prowadzonych tradycyjnie na papierze rejestrami elektronicznymi (§ 39 ww. instrukcji kancelaryjnej);
- oszczędności w zużyciu papieru i tonerów.

Ponadto nowa instrukcja kancelaryjna umożliwi elastyczne przechodzenie na system EZD przez wskazywanie kolejnych klas z wykazu akt, dla których

dokumentacja załatwiania spraw tworzona będzie już tylko elektronicznie.

Zagadnienie dotyczące ewentualnych kosztów dostosowania się do nowego wykazu akt powinno być rozpatrywane w oparciu o przepis przejściowy zawarty w § 6 ust. 1 ww. rozporządzenia. Rozwiązanie takie miało na celu zapewnienie ciągłości prowadzenia dokumentacji załatwiania spraw oraz umożliwienie niepodjęmowania szeregu czynności związanych z zakładaniem nowej sprawy w przypadku, gdy może być zakończona w krótkim czasie.

Umożliwienie pominięcia tych czynności pozwala zaoszczędzić czas pracy pracowników, a w rezultacie uniknąć dodatkowych kosztów związanych z powtórnym dokonaniem czynności kancelaryjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie nowelizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, która zapowiada znaczące ograniczenie wielu przedsięwzięć inwestycyjnych w infrastrukturze drogowej, w tym modernizację drogi krajowej nr 7 i dostosowanie jej do parametrów drogi ekspresowej (20141)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Lipca przekazaną do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn.: SPS-023-20141/11), dotyczącą ograniczenia wielu przedsięwzięć inwestycyjnych w infrastrukturze drogowej, w tym modernizacji drogi krajowej nr 7 i dostosowania jej do parametrów drogi ekspresowej, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W swojej treści nowy program odwołuje się do zakresu rzeczowego określonego w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W nowym programie podsumowano realizację jego poprzednika po niespełna 3 latach realizacji, a ponadto ujęto wszystkie pozostałe zadania, których realizacja jeszcze nie została ukończona.

Zanim przejdę do omówienia zakresu rzeczowego zawartego w programie, chciałbym wskazać, że jest on wynikiem aktualnych możliwości finansowych

państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150), która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego (KFD) na zadania drogowe.

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z opinią resortu finansów oraz resortu rozwoju regionalnego Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jest najsprawniejszym beneficjentem środków pochodzących z Unii Europejskiej. Do chwili obecnej Komisja Europejska wypłaciła 20% (ok. 8 mld zł) z puli 40 mld zł przeznaczonych do wykorzystania na inwestycje drogowe z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiS). M.in. dzięki temu program udało się przygotować w taki sposób, aby nastąpiło dalsze przyspieszenie pozyskiwania refundacji ze wszystkich źródeł unijnych. Tym samym limity finansowe programu przyjętego przez Radę Ministrów w zakresie środków wypłacanych przez KFD w najbliższych trzy latach przedstawiają się następująco:

— w 2011 r. 30 963 403,68 tys. zł (w tym ze środków UE ponad 14,5 mld zł),

— w 2012 r. 23 188 792,89 tys. zł (w tym ze środków UE ponad 14 mld zł),

— w 2013 r. 9 183 758,26 tys. zł (w tym ze środków UE ponad 7 mld zł).

Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić, że zarówno wartość, jak i tempo wykorzystania unijnych środków finansowych przez resort infrastruktury są na bardzo wysokim poziomie, a w ciągu najbliższych trzech lat nastąpi znaczne przyspieszenie pozyskiwania refundacji z dostępnych źródeł unijnych (perspektywy 2004–2006, PO „Infrastruktura i środowisko” i PO Rozwój Polski Wschodniej).

Przechodząc do zakresu rzeczowego nowego programu, uprzejmie informuję, że wyznaczony przez Radę Ministrów limit finansowy obejmuje lata 2011–2013 i w jego oparciu przygotowano załącznik nr 1, tj. listę inwestycji, których realizacja rozpocznie się do końca 2013 r.

Jednocześnie należy podkreślić, że tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie, w tym pod pozycją nr 25 „Budowa drogi S7 Radom (Jedlińsk) – Jędrzejów, odc. Skarżysko-Kamienna (DK 42) – Występa + odc. Kielce (DK 73, w. Wiśniówka) – Chęciny (w. Chęciny)” o łącznej dł. 39,4 km.

W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których obecny stan zaawansowania prac przygotowawczych pozwoliłby na ich rozpoczęcie do 2013, co jest jednak



uwarunkowane wystąpieniem oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub pozyskaniem dodatkowych limitów finansowych dla programu względem poziomu 82,8 mld zł przeznaczzonego przez Radę Ministrów. W tym załączniku znalazły się niestety również tak priorytetowe zadania, jak pozycja nr 11 „Budowa drogi S7 Radom (Jedlińsk) – Jędrzejów, odc. Radom (Jedlińsk) – Skarżysko-Kamienna i odc. w. Chęciny – Jędrzejów (pocz. obwodnicy)” o dł. 75,2 km i pozycja nr 12 „Budowa drogi S7 Jędrzejów – gr. woj. świętokrzyskiego, odc. Jędrzejów (dk. 78, w. Piaski) – gr. woj. świętokrzyskiego” o dł. 20 km.

W załączniku nr 2 znalazły się te fragmenty dróg, dla których brak jest jeszcze wszystkich decyzji administracyjnych pozwalających na rozpoczęcie prac budowlanych do końca 2013 r. W załączniku tym znalazły się również fragmenty drogi ekspresowej S7 (odc. Płońsk – o. Grójca, odc. gr. woj. świętokrzyskiego – Kraków, odc. Lubień – Rabka). Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania tych zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych, dlatego prace przygotowawcze pozwalające na realizację w kolejnej perspektywie będą kontynuowane dzięki środkom przeznaczonym na ten cel w budżecie państwa w części 39.

Jednocześnie zapewniam, że resort infrastruktury będzie podejmować dalsze starania o zwiększenie puli środków inwestycyjnych dostępnych na realizację tytułów ujętych w programie w ramach przyjętej 25 stycznia br. uchwały Rady Ministrów, w pierwszej kolejności dla zadań ujętych w załączniku nr 1a. Ponadto resort będzie czynił starania o zapewnienie większych środków w części 39 budżetu państwa w toku prac nad kształtem ustaw budżetowych na kolejne lata, tak aby możliwe było szybsze tempo prac przygotowawczych dla wszystkich zadań ujętych w programie, a także możliwe było prowadzenie szerszych prac modernizacyjno-remontowych na istniejących obiektach infrastruktury drogowej.

Ponadto informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie ujednoczenia tytułów zawodowych  
w Szkole Głównej Służby Pożarniczej (20142)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Wenderlicha (SPS-023-20142/11) w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom Szkoły Głównej Służby Pożarniczej w Warszawie, pragnę przekazać, co następuje.

Pan poseł Jerzy Wenderlich podnosi kwestię ujednoczenia tytułów zawodowych nadawanych w Szkole Głównej Służby Pożarniczej na kierunku inżynieria bezpieczeństwa, a także wyraża wątpliwości dotyczące różnic w traktowaniu absolwentów tej uczelni w dalszej praktyce zawodowej.

Należy wyjaśnić, iż tytuły zawodowe inżynier pożarnictwa oraz magister inżynier pożarnictwa, które otrzymują strażacy Państwowej Straży Pożarnej, absolwenci kierunku inżynieria bezpieczeństwa ukończonego w Szkole Głównej Służby Pożarniczej, określono w rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie rodzajów tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów i wzorów dyplomów oraz świadectw wydawanych przez uczelnie (Dz. U. z 2009 r. Nr 11, poz. 61, z późn. zm.). Dotąd nie sygnalizowano żadnych problemów w tym obszarze, jednakże dostrzegając konieczność szczególnie wnikliwego przeanalizowania problemu, wystąpiłam o dodatkowe stanowisko ministra spraw wewnętrznych i administracji, który jest organem nadzorującym Szkołę Główną Służby Pożarniczej.

Po zbadaniu sprawy pragnę wskazać na zróżnicowaną sytuację prawną absolwentów Szkoły Głównej Służby Pożarniczej. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 1982 r. w sprawie utworzenia Szkoły Głównej Służby Pożarniczej (Dz. U. Nr 3, poz. 21) Szkoła Główna Służby Pożarniczej kształci i wychowuje kadry specjalistów – oficerów pożarnictwa przygotowanych do objęcia stanowisk wymagających posiadania wyższego wykształcenia w zakresie ochrony przeciwpożarowej i tym absolwentom wydaje dyplomy ukończenia uczelni oraz nadaje tytuł magistra inżyniera pożarnictwa lub inżyniera pożarnictwa.

Kształcenie kadry specjalistów – oficerów pożarnictwa przygotowanych do objęcia stanowisk wymagających posiadania wyższego wykształcenia w zakresie ochrony przeciwpożarowej realizowane jest przez Szkołę Główną Służby Pożarniczej w odniesieniu do tej grupy studentów, którzy są jednocześnie funkcjonariuszami Państwowej Straży Pożarnej w służbie kandydackiej. Szczegółowe zasady, warunki i tryb przyjmowania do służby kandydackiej w Państwowej Straży Pożarnej określa ustawa z dnia



24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.). Kształcenie tej grupy studentów, choć realizowane na podstawie tego samego standardu kształcenia, ma jednak specyficzny charakter, który przejawia się m.in. w tym, iż studenci ci jednocześnie pełnią służbę, uczestnicząc bezpośrednio w działaniach ratowniczych. Studenci będący osobami cywilnymi nie zdobywają tych kwalifikacji w toku studiów w Szkole Głównej Służby Pożarniczej.

W mojej ocenie przedstawione argumenty wyjaśniają różnice w kompetencjach i kwalifikacjach zawodowych studentów i absolwentów Szkoły Głównej Służby Pożarnej – strażaków Państwowej Straży Pożarnej oraz pozostałych osób – i uzasadniają różnice w tytułach zawodowych nadawanych absolwentom tej uczelni.

Pragnę jednocześnie dodać, iż po wprowadzeniu reformy szkolnictwa wyższego uczelnie, w tym także Szkoła Główna Służby Pożarniczej, otrzymają znacznie większą autonomię w obszarze programów kształcenia dzięki wprowadzeniu krajowych ram kwalifikacji, co pozwoli na pełniejsze podkreślenie profilu absolwenta.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej  
w sprawie zasiłków pielęgnacyjnych (20143)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r. dotyczące interpelacji poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zasiłków pielęgnacyjnych, uprzejmie informuję.

Pomimo podobnego charakteru, dodatek pielęgnacyjny i zasiłek pielęgnacyjny pozostają niezależnymi od siebie świadczeniami realizowanymi z odrębnych systemów zabezpieczenia społecznego. W szczególności krąg osób uprawnionych do dodatku pielęgnacyjnego nie pokrywa się w pełnym zakresie z kręgiem osób uprawnionych do zasiłku pielęgnacyjnego.

Dodatek pielęgnacyjny jest świadczeniem wypłacanym i finansowanym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, podlegającym waloryzacji na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emerytu-

rach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.) dla emerytur i rent. Zgodnie z art. 75 ww. ustawy, dodatek pielęgnacyjny przysługuje jedynie osobie uprawnionej do emerytury lub renty z FUS, która dodatkowo została uznana przez lekarza orzecznika zakładu emerytalno-rentowego za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat.

W odróżnieniu od prawa do zasiłku pielęgnacyjnego podstawowym warunkiem uzyskania prawa do dodatku pielęgnacyjnego nie jest jedynie posiadanie odpowiedniego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność, lecz niezbędne jest posiadanie uprawnień do renty lub emerytury z FUS, a dopiero w dalszej kolejności wymagane jest odpowiednie orzeczenie potwierdzające niepełnosprawność lub wymagany wiek.

Zgodnie z art. 88 ww. ustawy, emerytury i renty, a także dodatki pielęgnacyjne podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Od 1 marca 2010 r. wysokość dodatku pielęgnacyjnego wynosi 181,10 zł.

Natomiast zasiłek pielęgnacyjny jest świadczeniem rodzinnym finansowanym z budżetu państwa, którego wysokość oraz zasady przyznawania reguluje ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 16 ust. 2 i 3 ww. ustawy, zasiłek pielęgnacyjny przysługuje dziecku w wieku do ukończenia 16. roku życia legitymującemu się orzeczeniem o niepełnosprawności, osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia legitymującej się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności (w przypadku osoby legitymującej się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności zasiłek przysługuje, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia), oraz osobie, która ukończyła 75 lat. Zasiłek pielęgnacyjny nie przysługuje osobie uprawnionej do dodatku pielęgnacyjnego.

Podstawowym warunkiem uzyskania prawa do zasiłku pielęgnacyjnego jest więc legitymowanie się odpowiednim orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), kwoty kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych oraz kwoty poszczególnych świadczeń, a więc także kwota zasiłku pielęgnacyjnego, podlegają weryfikacji co 3 lata. Ostatnia weryfikacja miała miejsce 1 listopada 2009 r.

Podkreślić należy, że ww. przepisy wskazują na obowiązek weryfikacji kwot świadczeń rodzinnych, a nie waloryzacji. Wynikiem weryfikacji może być podwyższenie wysokości świadczeń, ale również świadczenia te mogą pozostać na niezmiennym poziomie.

Zakres zmian objętych weryfikacją z dnia 1 listopada 2009 r. określiła Rada Ministrów w rozporząd-

dzeniu z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny oraz wysokości świadczeń rodzinnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 129, poz. 1058), na podstawie którego od 1 listopada 2009 r. podwyższona została do 520 zł kwota świadczenia pielęgnacyjnego (uprzednio 420 zł) oraz podwyższone zostały kwoty zasiłku rodzinnego i wynoszą: 68 zł na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia (uprzednio 48 zł), 91 zł na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia (uprzednio 64 zł), 98 zł na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia (uprzednio 68 zł).

Z uwagi na trudną sytuację budżetową i wynoszące ponad 1 mld zł rocznie skutki podwyższenia wysokości zasiłków rodzinnych i świadczenia pielęgnacyjnego, wysokość pozostałych świadczeń rodzinnych, w tym także zasiłku pielęgnacyjnego (jego aktualna wysokość to 153 zł), pozostała niezmieniona.

Zgodnie z ww. przepisami ustawy o świadczeniach rodzinnych, kolejna weryfikacja kwot świadczeń rodzinnych, a więc także kwoty zasiłku pielęgnacyjnego, przewidziana jest na 1 listopada 2012 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w 2009 r. MPiPS przygotowało projekt ustawy przewidujący zrównanie wysokości zasiłku pielęgnacyjnego wypłacanego na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych z dodatkiem pielęgnacyjnym wypłacanym na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednak z uwagi na wysokie koszty wprowadzenia projektowanej zmiany – wzrost wydatków budżetu państwa w skali roku (wówczas o ok. 198,1 mln zł, a obecnie ok. 369,8 mln – z kosztami obsługi) – prace nad powyższym projektem nie są kontynuowane.

Tym niemniej, mając świadomość, że aktualna wielkość wsparcia materialnego dla rodzin, w tym rodzin z osobami niepełnosprawnymi, jest niewystarczająca, planuje się, że – jeśli tylko sytuacja finansowa państwa na to pozwoli – kierunkiem dalszych działań służących zwiększeniu wsparcia materialnego dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin będzie podwyższanie wysokości świadczeń rodzinnych adresowanych do tych rodzin, w tym wysokości zasiłku pielęgnacyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury**  
**- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -**  
**na interpelację poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie wykorzystania środków europejskich na budowę drogi ekspresowej S5**  
(20144)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasza Arabskiego, z dnia 2 lutego br., nr DSPA-4810-452-(1)/11, przekazującego interpelację pani poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wykorzystania środków europejskich na budowę drogi ekspresowej S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin, poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że dnia 6 grudnia 2010 r. projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został skierowany do konsultacji międzyresortowych (w tym także do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego) oraz przedstawiony społeczeństwu, w celu umożliwienia zgłaszania uwag, wniosków i postulatów.

W ramach spotkań konsultacyjnych zainteresowane podmioty miały możliwość zapoznania się z treścią dokumentów poddanych konsultacjom, ich zakresem rzeczowym, wyrażenia własnej opinii oraz zgłoszenia uwag i wniosków.

Wszystkie zaprezentowane spostrzeżenia na przedmiotowych spotkaniach zostały rozpatrzone i w miarę możliwości wzięte pod uwagę przy tworzeniu ostatecznej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Z uwagi na powyższe, w dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Ponadto uprzejmie informuję, iż projekt programu był na bieżąco uzgadniany z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego na każdym etapie.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno

budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2 będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Ponadto uprzejmie informuję, że „Lista projektów indywidualnych PO IiŚ” jest w trakcie aktualizacji. Ministerstwo Infrastruktury zgłosiło propozycję, aby projekty drogowe, znajdujące się na zaktualizowanej liście, oparte zostały na zawartych umowach o dofinansowanie oraz nowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Zaktualizowana „Lista projektów indywidualnych PO IiŚ” zostanie zatwierdzona i opublikowana na stronie internetowej przez ministra rozwoju regionalnego do dnia 28 lutego br.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie włączenia loterii fantowych  
organizowanych przez kościelne osoby prawne  
do ustawy o grach hazardowych (20145)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20145/11, przy którym została

przesłana interpelacja pani poseł Bożeny Sławiak dotycząca przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 i z 2010 r. Nr 127, poz. 857), zawierająca pytania:

1) czy istnieje możliwość uproszczenia procedury starania się o zorganizowanie loterii fantowych prowadzonych przez kościelne osoby prawne (na cele religijne, kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą, działalność dobroczynną, naukową, oświatową i wychowawczą, turystyczno-sportową, kulturalną i informacyjno-wydawniczą),

2) czy ustawodawca przewidział w niektórych przypadkach możliwość zwolnienia z opłaty od wniosku o wydanie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej dla małych organizacji pożytku publicznego lub organizacji kościelnych,

3) jaka jest opinia ministra finansów do poruszonych zagadnień,

uprzejmie przekazuję odpowiedź na zawarte w niej pytania, skierowane do ministra finansów.

Stosownie do treści art. 3 ustawy o grach hazardowych urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone na zasadach określonych w tej ustawie.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o grach hazardowych loterie fantowe mogą być urządzone, na podstawie udzielonego zezwolenia, przez osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej. Loterie te mogą być urządzone jednorazowo w skali ogólnokrajowej lub lokalnej zgodnie z zatwierdzonym regulaminem (art. 13 ustawy).

Jak wynika z treści art. 16 ust. 1 ustawy, dochód z loterii fantowej przeznaczany jest w całości na realizację określonych w zezwoleniu i regulaminie gry celów społecznie użytecznych, w szczególności dobroczynnych.

Ponadto zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy osoby pełniące funkcję lub zajmujące stanowisko, z którym wiąże się obowiązek nadzorowania m.in. loterii fantowej, obowiązane są posiadać świadectwo zawodowe.

Art. 38 ust. 1 ww. ustawy określa wymogi formalne, jakie powinien spełniać wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej.

Jednocześnie ust. 2 art. 38 ustawy o grach hazardowych ogranicza część wymogów odnoszących się do wniosku o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej, w której wartość puli wygranych nie przekracza wysokości ustalonej, zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych, kwoty bazowej, która w 2011 r. wynosi 3395 zł.

Tego rodzaju wnioski, pośród innych wymaganych dokumentów, powinien zawierać:

— oświadczenie o legalności źródeł pochodzenia kapitału zakładowego, środków finansowych lub innego majątku przeznaczonego na urządzenie loterii fantowej,



— oświadczenie o niezaleganiu z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne,

— wzór losu lub innego dowodu udziału w grze, zamiast wymienionych w ust. 1 art. 38 tej ustawy:

— dokumentów potwierdzających legalność źródeł pochodzenia kapitału zakładowego, środków finansowych lub innego majątku przeznaczzonego na urządzenie loterii fantowej,

— aktualnego zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa oraz o niezaleganiu z zapłatą składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne,

— ekspertyzy losów lub innych dowodów udziału w grze, potwierdzającej zabezpieczenie przed sfalszowaniem oraz przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, w szczególności przed prześwietleniem, otwarciem lub zdrapaniem farby ochronnej i zamknięciem lub ponownym naniesieniem farby ochronnej bez naruszenia struktury papieru.

A zatem przepisy obowiązującej ustawy różnicują w pewnym zakresie, w zależności od wartości nagród, wymogi co do zawartości wniosku o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej i tym samym ograniczają wymogi formalne w tym względzie.

Jednocześnie w kontekście powyższego uprzejmie informuję, że w przygotowanym rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw zostały zaproponowane zmiany art. 24 ust. 2 i art. 38 ustawy.

W wyniku ich wprowadzenia osoby nadzorujące i bezpośrednio prowadzące loterię fantową, w której pula nagród nie przekracza równowartości ustalonej kwoty bazowej, nie będą musiały uzyskiwać świadectwa zawodowego, a jedynie wymagane będzie dołączenie do wniosku o udzielenie zezwolenia na urządzenie takiej loterii fantowej oświadczenia osoby nadzorującej oraz osoby bezpośrednio prowadzącej loterię o znajomości przepisów ustawy w zakresie loterii fantowych.

Powyższe zmiany zaproponowano, kierując się tym, iż w przypadku loterii fantowej o niskiej łącznej wartości wygranych (organizowanych np. przez szkoły, parafie, domy dziecka), wymóg uzyskiwania świadectwa zawodowego dla organizatora tego rodzaju okazjonalnej loterii jest utrudnieniem.

Odnosząc się do pobieranych opłat, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 69 ust. 1 pkt 4 obowiązującej ustawy o grach hazardowych, opłata za udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej wynosi 100% kwoty bazowej, a gdy zezwolenie dotyczy gier urządzanych na obszarze jednego województwa – 50% kwoty bazowej.

W rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw została zaproponowana zmiana ww. przepisu, w świetle której opłata za zezwolenie na urządzenie loterii

fantowej, w której wartość puli wygranych nie przekracza wysokości ustalonej kwoty bazowej, będzie wynosić 5% kwoty bazowej. W takim wypadku opłata powinna być dostosowana do możliwości płatniczych organizatora loterii i pełnić funkcję bardziej rejestracyjną niż fiskalną, dlatego też proponuje się jej obniżenie do wysokości 5% kwoty bazowej. Natomiast bez zmian pozostałaby wysokość opłaty za zezwolenie na urządzenie innej loterii fantowej, która wynosi 100% kwoty bazowej, a gdy zezwolenie dotyczy gier urządzanych na obszarze jednego województwa – 50% kwoty bazowej.

Jednocześnie informuję, że aktualnie nie przewiduje się wprowadzenia generalnego zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty za udzielenie zezwolenia na urządzenie ww. loterii przez małe organizacje pożytku publicznego lub organizacje kościelne.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie zauważam, że kwestie stanowiące przedmiot interpelacji zostały już wcześniej dostrzeżone przez ministra finansów i w wyniku ich analizy ujęte w opracowanym i przekazanym do Sejmu RP projekcie nowelizacji ustawy o grach hazardowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Kultury i Dziedzictwa Narodowego  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie zgody na wypożyczenie za granicę  
obrazu Leonarda da Vinci  
„Dama z gronostajem” (20146)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację (SPS-023-20146/11) pana Jana Widackiego w sprawie zgody na wypożyczenie za granicę obrazu Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem” uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi wyjaśnieniami.

Przede wszystkim chciałbym przypomnieć, że obraz Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem” jest własnością Fundacji XX Czartoryskich, która w granicach wyznaczonych przez odpowiednie przepisy korzysta ze swoich praw wynikających z prawa własności wszystkich obiektów będących w jej zbiorach.

Pragnę wyjaśnić, że decyzja dotycząca zgody na wypożyczenie obrazu „Dama z gronostajem” została podjęta w oparciu o ekspertyzę sporządzoną przez

głównego konserwatora Muzeum Narodowego w Krakowie, jednoznacznie stwierdzającą, że dzieło zachowane jest w stanie dobrym. Chciałbym także zwrócić uwagę, że zgoda na wypożyczenie dotyczy tylko jednego wydarzenia, jakim jest wystawa w National Gallery w Londynie, mimo że Fundacja XX Czartoryskich występowała również o zgodę na wyjazd obrazu na wystawę w Berlinie.

Warto podkreślić, że wystawa „Leonardo da Vinci. Malarz Mediolańskiego Dworu Książęcego” w National Gallery w Londynie, zaplanowana w dniach 9 listopada 2011 r. – 5 lutego 2012 r., będzie jedną z najsłynniejszych prezentacji unikalnych dzieł malarstwa Leonarda, jakie kiedykolwiek się dotąd odbyły. Ta bezprecedensowa, jedyna w swoim rodzaju wystawa zgromadzi nigdy przedtem nieeksponowane w Wielkiej Brytanii dzieła mistrza wypożyczone z wielu renomowanych muzeów zagranicznych. Będą to m.in.: „La Belle Ferronière” z Muzeum Luwru w Paryżu, „Madonna Litta” ze zbiorów Ermitażu w Sankt Petersburgu oraz „Św. Hieronim” z Pinakoteki Watykańskiej w Rzymie. Portret Cecylii Gallerani, wedle zapewnień organizatorów, będzie the centrepiece of the extraordinary exhibition – głównym dziełem tej nadzwyczajnej wystawy. Prestiż londyńskiej National Gallery oraz potwierdzone w przesłanym Facility Report warunki bezpieczeństwa, a także ogromne zainteresowanie, jakie już wzbudza przygotowywana wystawa, pozwalają uczynić ten absolutny wyjątek wydania zgody na wyjazd dzieła za granicę.

Mam nadzieję, że pan poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wartościowania i opisu  
stanowisk służbowych w Służbie Celnej (20147)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Stanisława Wziątka, w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej, uprzejmie wyjaśniam.

Punktem wyjścia metodologii opisu i wartościowania wprowadzanego w Służbie Celnej były prace w ramach projektu Transition Facility 2005 PL 2005/IB/FI/02 „Wzmocnienie polskiej Służby Celnej” kom-

ponent 1: Udoskonalenie systemu kadrowego Służby Celnej, realizowanego z niemieckimi ekspertami. Prace w ramach projektu rozpoczęły się w grudniu 2006 r. i trwały do kwietnia 2008 r. Prowadzone były w formie warsztatów z udziałem przedstawicieli wszystkich izb celnych, powołano grupy robocze w izbach celnych ds. opisu i wartościowania zadań, przeprowadzono szereg spotkań w wybranych izbach celnych z udziałem ekspertów niemieckich na temat sporządzania opisów i pojawiających się problemów. Prace w ramach projektu zostały zakończone opracowaniem w każdej izbie celnej planu rozdziału zadań, który stanowił punkt wyjścia do dalszych prac nad opisem i wartościowaniem stanowisk w Służbie Celnej, efektem których było częściowe wykorzystanie niemieckiego modelu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w przyjętych w polskiej Służbie Celnej rozwiązaniach. Przyjęte rozwiązania były również przedmiotem analizy prof. dr hab. Szkoły Głównej Handlowej pani Marty Juchnowicz, która stwierdziła merytoryczną poprawność przyjętej koncepcji opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Podstawy prawne tego systemu zostały zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), która w art. 114 ust. 2 stanowi, że minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze zarządzenia zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych.

Na podstawie tego artykułu zostało wydane zarządzenie nr 43 ministra finansów z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych. Celem opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej jest określenie wartości stanowisk poprzez złożoność, trudność zadań realizowanych na stanowiskach oraz dostosowanie wysokości uposażeń zasadniczych funkcjonariuszy celnych do stopnia trudności zadań realizowanych na danych stanowiskach. W proces tworzenia zasad opisu i wartościowania, oprócz autorów projektu zarządzenia, zaangażowani byli:

- kierownicy poszczególnych komórek organizacyjnych w izbach celnych i urzędach celnych,
- członkowie zespołów lokalnych powołanych w izbach celnych,
- eksperci merytoryczni z poszczególnych komórek organizacyjnych izb celnych i urzędów celnych,
- dyrektorzy izb celnych,
- kierownictwo departamentów pionu celnego MF,
- przedstawiciele organizacji związkowych.

Odbyło się kilka spotkań z przedstawicielami organizacji związkowych działających w Służbie Celnej dotyczących założeń opisu i wartościowania stanowisk. Przedstawiciele organizacji związkowych nie zaakceptowali żadnego z przedstawionych do zaopiniowania projektów.

W styczniu 2010 r. szef Służby Celnej zaprosił na kolejne spotkanie przedstawicieli organizacji związkowych działających w Służbie Celnej celem omówienia projektu zarządzenia z dnia 14 grudnia 2009 r. Przedstawiciele związków mieli, zgodnie z ustaleniami, które zapadły na spotkaniu, do końca stycznia 2010 r. przedstawić uwagi do projektu na piśmie.

Główne postulaty przedstawione przez organizacje związkowe dotyczyły:

— ograniczenia dowolności w określaniu wartości stanowisk, w tym np. poprzez wprowadzenie załącznika zawierającego zadania wykonywane w Służbie Celnej wraz z przypisaną do nich wartością,

— wprowadzenia matematycznej metody wyliczania wartości stanowiska, zamiast pierwotnie proponowanej metody opisowej,

— uwzględnienia czynnika społecznego w pracach nad opisem i wartościowaniem.

Zaproponowane przez związki zawodowe rozwiązania znalazły odzwierciedlenie w zarządzeniu. Wprowadzony został załącznik nr 2 do zarządzenia zawierający katalog zadań realizowanych przez Służbę Celną z przypisaną wartością tych zadań. Treść przedmiotowego załącznika została ustalona poprzez wieloetapowe konsultacje w ramach Służby Celnej. W pierwszym etapie propozycje zgłaszane były na poziomie lokalnym w poszczególnych izbach celnych. Następnie na poziomie ponadregionalnym zostały powołane 4 grupy składające się z przedstawicieli 4 izb celnych, których zadaniem było ujednoczenie wykazu zadań oraz wartości poszczególnych komórek organizacyjnych. W końcowym etapie opracowania katalogu zadań oraz ich wartości dodatkowo uczestniczyli eksperci reprezentujący wszystkie izby celne realizujący bądź nadzorujący wykonywanie zadań podlegających wartościowaniu. Ponadto załącznik nr 2 był konsultowany z przedstawicielami funkcjonariuszy celnych oraz dyrektorami poszczególnych izb celnych.

Na wniosek związków zawodowych wprowadzono także w skład zespołów do opisu i wartościowania przedstawiciela organizacji związkowej. Dla wyeliminowania elementu dowolności, w ramach określania wartości stanowiska służbowego, wprowadzono matematyczne zasady jej wyliczania w oparciu o wartość zadań realizowanych na stanowisku służbowym i ich czasochłonność. Wartość stanowiska stanowi suma iloczynów wartości zadań realizowanych na stanowisku i ich czasochłonności stanowiskowej. Wartość realizowanych zadań została ustalona zgodnie z punktacją zawartą w § 6 ust. 2 zarządzenia, tj. 6 punktów otrzymały zadania koncepcyjne lub analityczne, bardzo złożone i odpowiedzialne, związane z koordynacją projektów, tworzeniem nowych rozwiązań w danym obszarze działalności, opracowywaniem wytycznych lub procedur o najwyższym stopniu złożoności. Natomiast najniżej zwartościowano, tj. na 1 punkt, zadania powtarzalne, realizowane w ramach określonych procedur. Przy sporządzaniu opisów stano-

wisk, osoba dokonująca opisu powinna mieć na celu między innymi dążenie do specjalizacji stanowisk.

W dniu 10 grudnia 2010 r. szef Służby Celnej zatwierdził opisy stanowisk służbowych we wszystkich izbach celnych i departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów. Termin wprowadzenia w życie powyższej regulacji był determinowany przepisami art. 222 ustawy o Służbie Celnej, który nakładał na kierowników urzędów (dyrektora izby celnej, szefa Służby Celnej) w terminie do 31 grudnia 2010 r. obowiązek przedstawienia funkcjonariuszom celnym, pisemnej propozycji, określającej, zgodnie z przepisami rozdziału 8 i 10 ustawy, miejsce pełnienia służby, stanowisko i uposażenie. Na podstawie zatwierdzonych opisów funkcjonariusze celni otrzymali propozycje określające stanowisko służbowe zgodnie z przepisami rozdziału 8 ustawy, tj. zgodne z przepisami rozporządzenia ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych i zwartościowanych zgodnie z przepisami zarządzenia, o którym mowa wyżej. Wstrzymanie procesu opisu i wartościowania nie było możliwe. Jednocześnie podkreślam, że opis i wartościowanie stanowisk jest procesem, w którym będą dokonywane zmiany. W pierwszym półroczu 2011 r. Zespół centralny do spraw opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej dokonała weryfikacji procesu opisu wartościowania stanowisk służbowych we wszystkich izbach celnych. Prowadzona przez zespół centralny weryfikacja procesu opisów stanowisk ma na celu:

1. Analizę adekwatności opisów i wartościowania stanowisk służbowych w stosunku do rzeczywistości, w szczególności pod kątem argumentów zawartych w odwołaniach funkcjonariuszy celnych i faktycznej zasadności modyfikacji czasochłonności zadań w zakresie +20%.

2. Ocenę prawidłowości działania zespołów do spraw opisu i wartościowania powołanych w izbach celnych i w Ministerstwie Finansów oraz sposobu rozdziału zadań na stanowiska służbowe przez bezpośrednio nadzorujących opisywane i wartościowane stanowisko służbowe.

3. Zapewnienie jednolitości i prawidłowości sporządzenia opisu i wartościowania w poszczególnych jednostkach organizacyjnych i w departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów.

4. Dostarczenie kierownikowi urzędu informacji na temat elementów wymagających poprawy w procesie opisywania i wartościowania stanowisk służbowych (zarówno w procesie, jak i w samych opisach stanowisk służbowych).

5. Przekazanie szefowi Służby Celnej oceny procesu opisywania i wartościowania stanowisk służbowych w izbach celnych i departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów wskazującej:



— główne problemy i błędy popełnione w trakcie opisywania i wartościowania stanowisk służbowych,

— propozycje usprawnienia procesu opisów stanowisk służbowych,  
— ogólną ocenę całości procesu.

Po przedstawieniu przez zespół centralny wyników z analizy zostaną podjęte stosowne decyzje w zakresie zmian dotyczących opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła  
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie aktualnego stanu procesów  
legislacyjnych dotyczących TBS-ów (20148)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie aktualnego stanu procesów legislacyjnych dotyczących TBS-ów (przekazaną pismem z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20148/11) uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 30 listopada br. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”. Dokument ten określa podstawowy model polityki mieszkaniowej państwa i ramy dla planowanych działań legislacyjnych w najbliższych latach. W zakresie rozwoju segmentu społecznego budownictwa na wynajem w ww. materiale przewiduje się trzy instrumenty, w oparciu o które ten segment rynku mieszkaniowego będzie rozwijany:

— wprowadzenie nowej formuły realizacji inwestycji mieszkaniowych, określającej zasady dochodzenia do uzyskania prawa własności mieszkania w drodze najmu (instrument 1),

— wsparcie budownictwa mieszkań chronionych (instrument 2),

— preferencyjne kredyty udzielane towarzystwom budownictwa społecznego i spółdzielniom mieszkaniowym (instrument 3).

Jak wynika z treści materiału przyjętego przez Radę Ministrów, ostatni z wymienionych powyżej instrumentów bezpośrednio odnosi się do programu wsparcia budownictwa społecznego czynszowego i spółdzielczego lokatorskiego, realizowanego dotych-

czas w oparciu o preferencyjne kredyty udzielane ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego. W tym zakresie materiał przewiduje „określenie rozwiązań umożliwiających zachowanie preferencyjnych źródeł finansowania tego typu przedsięwzięć o charakterze uzupełniającym”. Aktualnie umocowaniem ustawowym dla tego instrumentu jest działalność Banku Gospodarstwa Krajowego związana z realizacją programów rządowych popierania budownictwa mieszkaniowego, zgodnie z art. 15a ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.). W obecnym stanie prawnym na podstawie powyższego przepisu BGK może udzielać, na warunkach preferencyjnych, kredytów towarzystwom budownictwa społecznego i spółdzielniom mieszkaniowym na realizację przedsięwzięć mających na celu budowę lokali mieszkalnych na wynajem. Przy założeniu utrzymania aktualnych przepisów ww. ustawy warunki i tryb udzielania tych kredytów określałoby rozporządzenie wykonawcze, którego przepisy umożliwiłyby kontynuację aplikowania przez inwestorów.

W resorcie infrastruktury trwają obecnie prace zmierzające do przygotowania rządowego projektu założeń do ustawy zmieniającej ustawę regulującą zasady funkcjonowania i wspierania przez władze publiczne budownictwa społecznego, reformującej program społecznego budownictwa czynszowego realizowany przez towarzystwa budownictwa społecznego. Przewidywane kierunki zmian w zasadach realizacji programu obejmują między innymi weryfikację zasad adresowania programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego, finansowania programu czy kształtowania czynszów, jak również wprowadzenie możliwości przekształcania na własność mieszkań wybudowanych ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego lub BGK w ramach realizacji rządowych programów popierania budownictwa mieszkaniowego.

Jednocześnie informuję, że w dniu 1 grudnia 2010 r. do łaski marszałkowskiej skierowany został poselski projekt (grupy posłów KP Platformy Obywatelskiej) ustawy o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, zakładający wprowadzenie możliwości wyodrębniania na własność lokali mieszkalnych wybudowanych na wynajem przy wykorzystaniu kredytu ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego lub kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego w ramach realizacji programów rządowych popierania budownictwa mieszkaniowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posła  
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie nieprzekazywania  
przez Łódzki Urząd Wojewódzki do MOPS  
w Łodzi środków finansowych na zasiłki  
okresowe dla osób najbiedniejszych (20150)**

W związku z interpelacją posła Johna Abrahama Godsona przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20150/11, w sprawie nieprzekazywania przez Łódzki Urząd Wojewódzki do MOPS w Łodzi środków finansowych na zasiłki okresowe dla osób najbiedniejszych uprzejmie informuję.

Dysponentem środków na dofinansowanie wypłat zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa, zgodnie z postanowieniami art. 147 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), jest właściwy wojewoda – w przypadku województwa łódzkiego wojewoda łódzki. Minister pracy i polityki społecznej dysponuje natomiast środkami rezerw celowych, które w trakcie roku zwiększają budżety wojewodów w zakresie realizacji niektórych zadań z pomocy społecznej, w tym również na dofinansowanie wypłat zasiłków okresowych.

Podziału rezerw celowych dokonuje się do dnia 30 września – zgodnie z art. 154 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, że zapotrzebowanie zgłoszone do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej przez urzędy wojewódzkie na środki z rezerwy celowej w miesiącu wrześniu 2010 r. tytułem uzupełnienia niedoborów w budżetach wojewodów na dofinansowanie wypłat zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa znacznie przewyższyło limit rezerwy zaplanowanej w części 83, poz. 25 ustawy budżetowej na rok 2010. Należy jednak podkreślić, że wszystkie potrzeby zgłoszone przez wojewodów w tym zakresie zostały w 2010 r. zabezpieczone, w tym z rezerw utworzonych przez ministra finansów po 30 września 2010 r. z przeznaczeniem na pokrycie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa.

W związku z powyższym przedstawiam szczegółowe wyjaśnienie wojewody łódzkiego w przedmiotowej sprawie, zgodnie z pismem z dnia 14 lutego 2011 r., znak: PS.V.002.1.2011.TB:

„Środki finansowe na zasiłki okresowe zostały przekazane dla miasta Łodzi w wysokości zgodnej ze złożonym zapotrzebowaniem.

W związku z informacją przesłaną przez ministra pracy i polityki społecznej pismem, nr DPS-III-B-074-48-BL/5239/10, z dnia 24 września 2010 r., dotyczącą rozdysponowania w całości rezerwy celowej w części 83, poz. 25 ustawy budżetowej na rok 2010

i nieprzyznania w związku z tym województwu łódzkiemu środków na zasiłki okresowe finansowane z działu 852: Pomoc społeczna, rozdziału 85214: Zasiłki i pomoc w naturze oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe § 2030, w dniu 30 września 2010 r. wystąpiłam do ministra finansów pismem, nr PS.V-0711/673/63/TB/10, o przyznanie dodatkowych środków finansowych na wypłatę zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa, informując o powyższym także ministra pracy i polityki społecznej pismem, nr PS.V-0711/673/64/TB/10, z dnia 30 września 2010 r. Zgłosiłam wówczas dodatkowe potrzeby dla województwa łódzkiego w wysokości 13 354 242 zł, w tym dla miasta Łodzi w wysokości 6 168 155 zł (zgodnie z zapotrzebowaniem), zwracając się z prośbą do ministra finansów o rozważenie możliwości przyznania dodatkowych środków w ramach zmiany przeznaczenia rezerw celowych lub z rezerwy ogólnej budżetu państwa.

W październiku 2010 r. została utworzona w budżecie państwa rezerwa celowa na sfinansowanie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa, z której finansowane były zobowiązania wymagalne z tytułu gwarantowanej z budżetu państwa części zasiłku okresowego, o której mowa w art. 147 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.).

W związku z powyższym Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi, Wydział Polityki Społecznej, wystąpił w dniu 26 października 2010 r. do wszystkich jednostek samorządu terytorialnego o zgłoszenie zapotrzebowań na środki budżetowe z ww. rezerwy, określanych jako zobowiązania wymagalne Skarbu Państwa, z przeznaczeniem na wypłatę zasiłków okresowych. Miasto Łódź zgłosiło wówczas potrzeby w wysokości 2 718 624 zł, czyli znacznie niższe niż wynikało to z zapotrzebowania zgłoszonego we wrześniu 2010 r. (o 3 449 531 zł). Przyznane środki budżetowe przez ministra finansów decyzją, nr FS10/4135/786/10/WWP/10, z dnia 25 października 2010 r. w wysokości 4 552 981 zł w pełni zabezpieczyły dodatkowe potrzeby na pokrycie zobowiązań wymagalnych, zgłoszone na koniec października 2010 r. przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym przez miasto Łódź. Dlatego też w kolejnym wystąpieniu skierowanym do ministra finansów, nr PS.V-3011/M/63/WK/2010, z dnia 2 listopada 2010 r. nie zgłosiłam niedoboru środków budżetowych na pokrycie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa na zasiłki okresowe w części gwarantowanej z budżetu państwa (rozdział 85214: Zasiłki i pomoc w naturze oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe § 2030).

Niezależnie od przekazania miastu Łódź środków przyznanych wyżej wymienioną decyzją ministra finansów w wysokości zgodnej z zapotrzebowaniem (2 718 624 zł) decyzją z dnia 29 listopada 2010 r. przyznałam dla miasta Łodzi dodatkowe środki w wysokości 411 302 zł, z przeznaczeniem na bieżące wypłaty zasiłków okresowych. Wyżej wymieniona kwota

środków została wygospodarowana przy realizacji innych zadań z zakresu pomocy społecznej w ramach budżetu, którym dysponuję.

Miasto Łódź nie zgłaszało w terminie późniejszym niedoboru środków na pokrycie zobowiązań wymagalnych Skarbu Państwa na wypłatę zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa, a informowało jedynie o złożeniu do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej wniosków o zasiłki okresowe, co nie mogło stanowić podstawy do skierowania przeze mnie wystąpienia do ministra finansów o przyznanie dodatkowych środków dla miasta Łodzi z nowo utworzonej rezerwy celowej na pokrycie zobowiązań wymagalnych. Złożenie wniosku, bez wydania decyzji w przedmiotowej sprawie, nie można bowiem zakwalifikować do grupy zobowiązań wymagalnych, o czym poinformowałam panią prezydent miasta Łodzi pismem, nr PS.V-0717/1010/160/LW/10, z dnia 21 grudnia 2010 r.

Przestawiając powyższe, uprzejmie informuję, iż miasto Łódź, składając w dniu 17 stycznia 2011 r. informację na temat wykorzystania dotacji w 2010 r., nie wykazało zobowiązań z tytułu wypłaty zasiłków okresowych za 2010 r.

Nadmieniam przy tym, iż wypłata zasiłków okresowych dla mieszkańców jest zadaniem własnym gminy o charakterze obowiązkowym. Jednak, zgodnie z informacją uzyskaną z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Łodzi, nr MOPS-OKN-070-29/2010, z dnia 27 października 2010 r., Miasto Łódź nie przeznaczyło do października 2010 r. środków własnych na wypłatę zasiłków okresowych. Zasiłki okresowe były wypłacane jedynie w wysokości zgodnej z art. 147 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), gwarantowanej z budżetu państwa”.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie zmian w ustawie  
Prawo o ruchu drogowym  
i niektórych innych ustaw (20153)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Agnieszki Hanajczyk, przesłaną przy piśmie nr SPS-023-20153/11 z dnia 28 stycznia 2011 r., dotyczącą ustawy o zmianie ustawy Pra-

wo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, przekazuję poniżej następujące wyjaśnienia.

Znowelizowana z dniem 29 października 2010 r. ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) wprowadziła nowe dopuszczalne prędkości dla samochodu osobowego, motocykla lub samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t:

- na autostradzie – 140 km/h,
- na drodze ekspresowej dwujezdniowej – 120 km/h.

Na etapie prac nad projektem wymienionej wyżej ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3179) nie zakładano wprowadzenia wskazanych wyżej przepisów. Przywołane przepisy wprowadzone zostały – do ustawy uchwalonej przez Sejm w dniu 8 października 2010 r. – uchwałą Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 października 2010 r. w sprawie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw.

Poprawka zgłoszona przez senatorów podwyższyła dopuszczalną prędkość odpowiednio ze 130 km/h do 140 km/h na autostradzie oraz ze 110 km/h do 120 km/h na drodze ekspresowej dwujezdniowej.

Odpowiadając na postawione przez panią poseł Agnieszkę Hanajczyk pytanie, uprzejmie wyjaśniam, iż w chwili obecnej nie jest możliwe stwierdzenie, czy zwiększenie limitów prędkości wprowadzone ustawą z dnia 29 października 2010 r. będzie mieć wpływ na obniżenie poziomu bezpieczeństwa na polskich drogach. Autostrady i drogi ekspresowe charakteryzują się lepszymi parametrami technicznymi, co sprawia, iż współczynnik bezpieczeństwa jest znacząco wyższy niż dla dróg niższych kategorii. Na autostradach i drogach ekspresowych notuje się zaledwie około 1% ogólnej liczby wypadków drogowych.

W mojej ocenie zarówno względy bezpieczeństwa, jak również powyższe aspekty były kluczowe dla wprowadzenia przedmiotowej poprawki. Świadczyć może o tym fakt, iż w opinii Senatu, sformułowanej w uzasadnieniu do uchwały „(...) warunki techniczne na drogach tych kategorii umożliwiają jazdę z takimi prędkościami, nie obniżając przy tym w istotny sposób poziomu bezpieczeństwa kierujących”.

Podsumowując, należy wskazać, że stan bezpieczeństwa na drogach w dużej mierze zależy będzie od tego, czy kierujący będą korzystać z nowych możliwości, jakie dają znowelizowane przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym, i czy korzystając z nich, zachowają rozsadek, racjonalnie oceniając warunki panujące na danym odcinku drogi. Wobec nowego wyzwania, jakim są zwiększone limity prędkości, Krajowa Rada Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego kontynuować będzie działania pod hasłem „Prędkość zabija. Włącz myślenie”. Ta kampania trwa od 2010 r., uświadamiając kierowcom zagrożenia wynikające



z jazdy z nadmierną prędkością. Ma także na celu stworzenie społecznego ruchu nieakceptacji nadmiernej prędkości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie zmian w ustawie o działalności  
pożytku publicznego i o wolontariacie (20154)**

W odpowiedzi na interpelację pani posłanki Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536), uprzejmie informuję.

Nowelizacja ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z dnia 22 stycznia 2010 r. wprowadziła przepis art. 27a, który nakłada na ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego obowiązek prowadzenia w formie elektronicznej wykazu organizacji posiadających status pożytku publicznego, na które podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych może przekazać 1% należnego podatku.

W przedmiotowym wykazie nie uwzględnia się organizacji pożytku publicznego, które nie przekazały ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego w terminie zarówno sprawozdania finansowego i merytorycznego ze swojej działalności, jak również w stosunku do których wpisano do KRS informację o otwarciu likwidacji lub ogłoszeniu upadłości.

Znowelizowane przepisy wydłużyły jednocześnie termin do złożenia sprawozdań przez organizacje pożytku publicznego do 15 dni od zatwierdzenia sprawozdania finansowego, czyli nie później niż do 15 lipca każdego roku dla organizacji, których rok obrotowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Ponadto znowelizowane przepisy ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie weszły w życie 12 marca 2010 r., natomiast dla przepisów związanych z procedurą przekazywania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych na rzecz organizacji pożytku publicznego, w tym przepisów art. 27a ustawy, przewidziano dłuższe *vacatio legis*, określając, że przepisy te wejdą w życie dopiero od dnia 1 września 2010 r. Przedmiotowy przepis nie spowodował także zwiększenia zobowiązań adresatów normy, obowiązek złożenia sprawozdania finansowego i meryto-

rycznego istniał już od roku 2004, a jedynie wprowadził sankcję za jego nieprzestrzeganie.

Wprowadzenie przepisu przewidującego sankcję za niezłożenie sprawozdania finansowego i merytorycznego w terminie było konieczne ze względu na liczbę organizacji, które nie wykonują ustawowego obowiązku. Za rok 2009 na ok. 7 tys. zarejestrowanych organizacji pożytku publicznego aż 2045 podmiotów nie złożyło w przewidzianym terminie sprawozdań. Dodatkowo minister pracy i polityki społecznej nie posiadał żadnych środków przymusu czy nadzoru, które umożliwiłyby wyegzekwowanie obowiązku sprawozdawczego organizacji pożytku publicznego.

Jednakże zważywszy na fakt, że nowe rozwiązanie obowiązuje pierwszy rok, jak również ze względu na powiązanie wypełnienia obowiązku sprawozdawczego z możliwością uzyskania 1% podatku Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w roku bieżącym wyjątkowo zamieściło w wykazie organizacji uprawnionych do otrzymania 1% podatku te organizacje, które złożyły sprawozdania nie później niż do dnia 15 grudnia 2010 r., a więc do dnia, w którym zgodnie z ustawą wykaz miał zostać sporządzony.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie braku regulacji odnoszących się  
do obowiązku używania kasków ochronnych  
przez uprawiające narciarstwo osoby  
do 15. roku życia (20155)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł na Sejm RP pani Agnieszki Hanajczyk przekazaną pismem z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20155/11) w sprawie braku regulacji odnoszących się do obowiązku używania kasków ochronnych przez uprawiające narciarstwo osoby do 15. roku życia uprzejmie informuję, co następuje.

Obowiązek używania kasków ochronnych przez dzieci i młodzież do 15. roku życia uprawiające narciarstwo lub snowboard wprowadzony został ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 226, poz. 1809). Przedmiotowy projekt opracowany został z inicjatywy sejmowej Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki.

Obowiązek jazdy na nartach w kaskach nałożony na dzieci i młodzież miał zapewnić ich bezpieczeństwo na stokach oraz wpłynąć na postawę – w zakresie korzystania z kasków – przez pozostałych narcia-

rzy. Pierwotnie obowiązek ten miał objąć dzieci i młodzież do 18. roku życia, jednakże w toku prac parlamentarnych granica wieku została obniżona do lat 15.

Regulacja ta utraciła moc obowiązującą z dniem 16 października 2010 r., tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr. 127, poz. 857, z późn. zm.), która uchyliła przepisy ustawy o kulturze fizycznej. Kwestia ta była podniesiona już w stanowisku rządu odnośnie do komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej. Wskazano wówczas nie tylko na zakres projektowanej ustawy o sporcie (m.in. regulacje dotyczące zapewnienia bezpieczeństwa w sporcie osób korzystających ze szlaków górskich, tras narciarskich oraz uprawiających sporty górskie), ale również na uchylenie przepisów ustawy o kulturze fizycznej.

Jednocześnie zwrócono uwagę na opracowywany w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji projekt ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. Projekt ten miał mieć kompleksowy charakter i regulować kwestie dotyczące ratownictwa górskiego i ratownictwa na zorganizowanych terenach narciarskich, a także warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach oraz na zorganizowanych terenach narciarskich, w szczególności uprawiających tam rekreację ruchową, sport i turystykę. Prace nad tym dokumentem już w roku 2009 miały zaawansowany charakter i uwzględniały obowiązek noszenia kasków.

Projekt MSWiA z sierpnia 2009 r. w art. 4 pkt 5 przewidywał obowiązek noszenia kasku przez dzieci do lat 14 przebywające na zorganizowanych terenach narciarskich. Podobna regulacja znalazła się w projekcie przedłożonym do rozpatrzenia przez Radę Ministrów w roku 2010. Dodatkowo należy wskazać, iż w 2010 r. podjęto prace nad komisyjnym projektem ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz o zmianie niektórych ustaw (druk sejmowy nr 3447). W art. 5 ust. 1 pkt 7 projektu sformułowany został katalog obowiązków nałożonych na osoby uprawiające rekreację ruchową, sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, w tym obowiązek noszenia kasku przez wszystkie osoby niepełnoletnie uprawiające narciarstwo zjazdowe lub snowboarding. Projekt ten z uwagi na brak precyzji jego przepisów oraz niewskazanie konsekwencji płynących z ich niezachowania nie zyskał na dzień dzisiejszy pozytywnej rekomendacji rządu.

Z uwagi na etap prac nad projektem ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich nie wprowadzono regulacji w zakresie obowiązku noszenia kasków przez osoby uprawiające narciarstwo zjazdowe w ustawie o sporcie, zwłaszcza że w chwili uchwalania tej ustawy można było przypuszczać że przed sezonem narciarskim zostaną zakończone prace nad ustawą

o bezpieczeństwie w górach, która uwzględniała w swoich regulacjach ten obowiązek.

Dodatkowo należy wskazać na fakt, że zgodnie z ustawą o działach administracji rządowej sprawy bezpieczeństwa i nadzoru nad ratownictwem górskim należą do działu: sprawy wewnętrzne, znajdującego się w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Przedstawiając powyższe, pragnę także poinformować, że zwiększenie bezpieczeństwa na stokach narciarskich w Polsce jest jednym z istotnych celów Ministerstwa Sportu i Turystyki. Dlatego też w 2009 r., we współpracy z wieloma zainteresowanymi resortami oraz organizacjami, Ministerstwo Sportu i Turystyki zainicjowało akcję informacyjno-edukacyjną „Bezpieczny stok”. Celem akcji jest promocja bezpiecznych zachowań na stokach narciarskich, ale także edukacja na temat odpowiedniego przygotowania do uprawiania sportów zimowych. Ponadto projekt nakierowany jest na rozpowszechnianie kultury zachowania się w ośrodkach narciarskich, zwiększanie świadomości w zakresie bezpieczeństwa wśród narciarzy na stoku. Adresatami akcji „Bezpieczny stok” są przede wszystkim dzieci i młodzież szkolna jako potencjalni narciarze. Akcja skierowana jest także do ich rodziców, nauczycieli oraz wychowawców. W przekazywanych treściach uwzględnia się propagowanie bezpiecznej jazdy dzieci i młodzieży, a w szczególności jazdy w kasku.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Arkadego Fiedlera  
oraz grupy posłów**

**w sprawie refundacji kosztów leczenia dzieci  
cierpiących na zespół Niemann-Picka typu C  
(20157)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Arkadego Fiedlera, pani poseł Aldony Młyńczak oraz pana posła Tomasza Nowaka dotyczącą finansowania ze środków publicznych leku Zavesca w terapii choroby Niemann-Picka typu C.

Zarzut, jakoby minister zdrowia nie ustosunkował się do postulatów dotyczących uruchomienia programu zdrowotnego terapii choroby Niemann-Picka typu C z zastosowaniem leku Zavesca, jest niepraw-

dziwy. Po spotkaniu z przedstawicielami organizacji pacjentów, które odbyło się we wrześniu 2010 r., minister zdrowia rozpoczął działania mające na celu rozwiązanie zaistniałej sytuacji. Zgodnie z ustawą z dnia 25 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych minister zdrowia jest uprawniony do zakwalifikowania świadczenia opieki zdrowotnej jako świadczenia gwarantowanego jedynie na podstawie rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych. Zlecenie oceny zasadności zakwalifikowania świadczenia leczenia choroby Niemann-Picka z wykorzystaniem substancji czynnej miglustat jako świadczenia gwarantowanego zostało przekazane prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych w dniu 14 stycznia 2011 r. po zakończeniu wewnętrznej procedury toczącej się w Ministerstwie Zdrowia. Po uzyskaniu rekomendacji prezesa AOTM minister zdrowia rozważy utworzenie programu zdrowotnego, mając jednocześnie na uwadze możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia oraz konieczność zapewnienia stabilnego finansowania uruchomionych już programów terapeutycznych. W chwili obecnej wprowadzanie nowych programów jest istotnie utrudnione.

Wartość kontraktów na 5 programów terapeutycznych na 2009 r. wyniosła 54 122 902,50 PLN. Łącznie w 2009 r. wydane zostało 46 668 379,22 PLN. Kwota ta stanowi około 5% całkowitych wydatków Narodowego Funduszu Zdrowia na programy zdrowotne w 2009 r. Ze względu na fakt, że w 2009 r. nowe programy terapeutyczne były uruchamiane w trakcie trwania roku, kwota zakontraktowana na 2010 r. jest znacząco wyższa i wynosi 137 827 912,14 PLN (ponad 10% wydatków zakontraktowanych na programy zdrowotne). W ramach programów terapeutycznych leczenia 5 wspomnianych chorób ultrazadkowych zakwalifikowanych jest 123 pacjentów. Roczny koszt programu zdrowotnego z wykorzystaniem leku Zavesca szacowany jest na 15–30 milionów PLN.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Mieczysława Golby**

**w sprawie bezpieczeństwa energetycznego  
kraju (20158)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Golby, przekaza-

ną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20158/11, w sprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju uprzejmie informuję, co następuje.

„Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 10 listopada 2009 r. odpowiada na najważniejsze wyzwania stojące przed polską energetyką w perspektywie krótkoterminowej, jak również przedstawia długoterminową wizję rozwoju sektora. Podstawowe kierunki strategii energetycznej zostały zdefiniowane przy uwzględnieniu złożonych uwarunkowań krajowych oraz międzynarodowych. Wysokie zapotrzebowanie na energię, nieadekwatny poziom rozwoju infrastruktury wytwórczej i transportowej paliw i energii, struktura krajowych zasobów surowców energetycznych, znaczne uzależnienie od zewnętrznych dostaw gazu ziemnego i ropy naftowej oraz zobowiązania wynikające z pakietów klimatyczno-energetycznego i liberalizacyjnego UE miały znamienny wpływ na kształt aktualnej polityki energetycznej. Polska jako kraj członkowski Unii Europejskiej uczestniczy w tworzeniu wspólnotowej polityki energetycznej, dbając o uwzględnienie specyfiki naszego kraju, a następnie dokonuje implementacji jej głównych celów w swoich warunkach krajowych, biorąc pod uwagę ochronę interesów odbiorców, posiadane zasoby energetyczne oraz uwarunkowania technologiczne wytwarzania i przesyłu energii.

Jednym z podstawowych priorytetów „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku” jest zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego, które oparte będzie w szczególności na własnych zasobach surowców energetycznych. W związku z tym kluczowa jest rola węgla, jako paliwa zajmującego dominującą pozycję w bilansie energetycznym Polski. W strukturze zużycia energii pierwotnej w 2009 r. węgiel kamienny stanowił 46%, węgiel brunatny 13%, ropa naftowa 22%, gaz ziemny 13%, odnawialne źródła energii 4%, pozostałe paliwa 2%. Polska ma więc zupełnie inną od krajów europejskich strukturę zużycia paliw. W krajach Unii Europejskiej węgiel stanowi ok. 30% udziału w strukturze paliw, na świecie jest to ok. 37%. Bogate zasoby węgla są zatem atutem Polski, gdyż są stabilizatorem bezpieczeństwa energetycznego kraju, co ma szczególne znaczenie wobec uzależnienia polskiej gospodarki od importu gazu i ropy naftowej. Mając powyższe na uwadze, w najbliższych latach węgiel pozostanie podstawowym paliwem dla energetyki. Jednakże ze względu na konieczność realizacji zobowiązań międzynarodowych, w szczególności związanych ze zmianami klimatu, struktura zużycia energii pierwotnej w Polsce będzie ulegać zmianie – procentowy udział węgla będzie się stopniowo zmniejszać. Zgodnie z „Prognozą zapotrzebowania na paliwa i energię” stanowiącą załącznik do „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku” bilans energii pierwotnej w 2020 r. będzie przedstawiał się następująco: węgiel kamienny 34%, węgiel brunatny 9,5%, ropa naftowa 27%, gaz ziemny 14%, odnawialne źródła energii 12%, paliwo jądrowe 2,5%, pozosta-



łe paliwa 1%. Przewidywany spadek spowodowany będzie obciążeniami związanymi z koniecznością zakupu uprawnień do emisji CO<sub>2</sub>, rosnącym udziałem energii ze źródeł odnawialnych oraz rozwojem energetyki jądrowej. Nie ulega jednak wątpliwości, że pomimo obniżenia udziału węgla w bilansie energetycznym paliwo to pozostanie kluczowe dla sektora energetycznego, gwarantując bezpieczeństwo energetyczne Polski.

Realizacja zobowiązań w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych nie pociąga za sobą jednoznacznej degradacji pozycji węgla. W istniejącej sytuacji szczególnego znaczenia nabrało wykorzystywanie wszelkich dostępnych technologii równolegle podnoszących poziom bezpieczeństwa energetycznego oraz redukujących emisje zanieczyszczeń. „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” istotny nacisk kładzie na rozwój innowacyjnych, niskoemisyjnych technologii węglowych. W warunkach polskich perspektywiczne wydają się być technologie zgazowania węgla i przeróbki na paliwa płynne oraz technologia wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS).

Odrębnym zagadnieniem – również uwzględnionym w polityce energetycznej – jest racjonalne i efektywne gospodarowanie złożami węgla znajdującymi się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tak aby zasoby te służyły kolejnym pokoleniom Polaków, w tym także ochrona strategicznych złóż tego surowca przed zabudową uniemożliwiającą ich przyszłe wykorzystanie.

Odnosząc się do kwestii funkcjonowania rynku energii elektrycznej, uprzejmie informuję, że jednym z priorytetów „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku” jest rozwój konkurencyjnych rynków paliw i energii. Dokument przewiduje szereg działań nakierowanych na rozwój mechanizmów konkurencji jako czynników kluczowych dla rozwoju sektora energetycznego. Celem działań w tym zakresie jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku, a przez to przeciwdziałanie nadmiernemu wzrostowi cen. Działanie konkurencyjnych rynków paliw i energii istotnie wpływa na stan bezpieczeństwa energetycznego kraju. „Program działań wykonawczych na lata 2009–2015” będący elementem „Polityki energetycznej (...)” przewiduje m.in. utrzymanie przez Skarb Państwa większościowego pakietu akcji w PGE Polska Grupa Energetyczna SA oraz kontrolnego pakietu akcji w spółce Tauron Polska Energia SA, jak również pozostawienie co najmniej na dotychczasowym poziomie bezpośrednich i pośrednich udziałów Skarbu Państwa w spółkach PERN „Przyjaźń” SA, OLPP sp. z o.o., PKN Orlen SA.

Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej minister gospodarki odpowiedzialny jest m.in. za sprawy funkcjonowania krajowych systemów energetycznych, z uwzględnieniem zasad racjonalnej gospodarki i potrzeb bezpieczeństwa energetycznego kraju. Ponadto zgodnie z ustawą Prawo

energetyczne minister gospodarki jest naczelnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach polityki energetycznej. Zakres działań ministra gospodarki nie obejmuje natomiast upoważnienia do podejmowania czynności, których przedmiotem są sprawy dotyczące gospodarowania mieniem Skarbu Państwa, w tym komercjalizacji i prywatyzacji, jak również ochrony interesów Skarbu Państwa – te bowiem są ustawowo zastrzeżone do właściwości ministra skarbu państwa.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na pytanie zawarte w interpelacji pana posła Mieczysława Golby.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego  
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie skreślenia z rejestru zabytków  
części zabytku, jakim jest cały obszar miasta  
Kalisza w granicach z 1957 r. (20161)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Józefa Rackiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 stycznia 2011 r., skierowaną do ministra kultury i dziedzictwa narodowego przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 stycznia 2011 r. (SPS-023-20161/11), dotyczącą terminu załatwienia sprawy skreślenia z rejestru zabytków części obszaru miasta Kalisza, wpisanego do ww. rejestru w administracyjnych granicach miasta z 1957 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Decyzją z dnia 28 lutego 1956 r. wojewódzki konserwator zabytków w Poznaniu wpisał do rejestru zabytków założenie urbanistyczne miasta Kalisza, ze wskazaniem jego kolejnych etapów rozwoju w okresie średniowiecznym.

Natomiast decyzją z dnia 18 lutego 1957 r. został wpisany do ww. rejestru cały obszar m. Kalisza w granicach aktualnych. W uzasadnieniu decyzji z 1957 r. wskazano, że teren m. Kalisza związany jest z licznymi zabytkami archeologicznymi, które występują na całym obszarze miasta. Dotychczasowe badania wykazały, że spotykane zabytki archeologiczne odpowiadają osadnictwu ludności kultury łużyckiej, osadnictwu lateńskiemu i rzymskiemu oraz osadnictwu i zabudowie miasta okresu wczesnośredniowiecznego. Tym samym przedmiotem ww. wpisu do reje-

stru są warstwy archeologiczne na obszarze miasta w granicach administracyjnych z roku 1957.

Wnioskiem z dnia 19 sierpnia 2005 r. prezydent miasta Kalisza zwrócił się do ministra kultury o skreślenie z rejestru zabytków części z obszaru miasta Kalisza, objętego ochroną na podstawie decyzji z dnia 18 lutego 1957 r.

Pismem z dnia 30 listopada 2006 r. prezydent miasta Kalisza, uzupełniając swój wniosek z dnia 19 sierpnia 2005 r., wniósł także o skreślenie części założenia urbanistycznego miasta Kalisza, wskazując decyzję wojewódzkiego konserwatora zabytków w Poznaniu z dnia 28 lutego 1956 r.

Postępowanie dowodowe w obu tych sprawach jest w toku. Do ministra kultury i dziedzictwa narodowego wpłynęły opinie specjalistyczne, opracowane w tych sprawach przez ekspertów Krajowego Ośrodka Badań i Dokumentacji Zabytków (obecnie Narodowego Instytutu Dziedzictwa).

Opinie te, po analizie ich treści i wniosków pod kątem merytorycznym oraz prawnym, na początku marca zostaną rozesłane do stron przedmiotowego postępowania, w tym do prezydenta miasta Kalisza. Strony w wyznaczonym dwutygodniowym terminie będą mogły wnieść do ministra kultury i dziedzictwa narodowego swoje uwagi, wnioski i żądania do powyższego materiału dowodowego.

Po przeanalizowaniu ewentualnie wniesionych uwag, wniosków i żądań przez strony, o ile nie wystąpi na ich podstawie konieczność kolejnych wyjaśnień, oba postępowania w sprawie częściowego skreślenia z rejestru zabytków części obszaru miasta Kalisza zostaną zakończone bez zbędnej zwłoki.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
na interpelację posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie potrzeby sprecyzowania,  
co powinno być celem nadzoru sprawowanego  
przez kuratora sądowego, a także zadań,  
jakie w związku z tym winny być podejmowane  
w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich,  
oraz wyjaśnienia, czy są prowadzone  
w tym zakresie prace w Ministerstwie  
Sprawiedliwości (20162)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Ołowskiego z dnia 17.01.2011 r., która wpłynęła do Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 31.01.2011 r., w sprawie potrzeby

sprecyzowania, co powinno być celem nadzoru kuratora sądowego, oraz zadań, jakie w związku z tym winny być podejmowane w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich, oraz wyjaśnienia, czy są prowadzone prace w tym zakresie w Ministerstwie Sprawiedliwości, uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Nadzór kuratora sądowego ustanowiony orzeczeniem sądu opiekuńczego w trybie art. 109 § 2 pkt 3 i § 4 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 1964 r. Nr 9, poz. 59, ze zm.) lub też orzeczony w stosunku do nieletniego jako środek wychowawczy przewidziany w art. 6 pkt 5 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (t.j.: Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) należy do podstawowych zadań, jakie wykonuje kurator rodzinny, a jednocześnie jest to najczęstszy środek reakcji sądów rodzinnych w sprawach opiekuńczych i nieletnich. Kuratorzy sprawują również nadzory w stosunku do osób zobowiązanych do podjęcia leczenia odwykowego, na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, ze zm.).

Nadzór kuratora sądowego to wszelkiego rodzaju działania wykonywane przez niego jako funkcjonariusza publicznego i pracownika wymiaru sprawiedliwości skierowane do osób poddanych orzeczeniom sądowym, będące formą opieki i kontroli nad nimi, które mają charakter wychowawczo-resocjalizacyjny, diagnostyczny, profilaktyczny i kontrolny. Rodzaj i charakter działań podejmowanych przez kuratora w nadzorze jest uzależniony zarówno od kategorii osób, do których są one adresowane, jak i od celu, jakiemu służyć ma zastosowanie nadzoru. Natomiast najbardziej ogólnym celem nadzoru jest udzielenie podopiecznemu sądu pomocy i wsparcia w wyjściu z sytuacji, która doprowadziła go do ingerencji sądu w jego życie.

Brak szczegółowych regulacji, jako zasada, przyświecał twórcom Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, którzy nie wprowadzili jakichkolwiek ograniczeń prawnych dla sposobu działania sądu wydającego orzeczenie w sprawie opiekuńczej, sformułowali jedynie ogólny cel takich orzeczeń, jakim jest dobro małoletniego dziecka.

Ustanowienie nadzoru kuratora nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej na podstawie art. 109 § 2 pkt 3 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego jako reakcja sądu zmierzająca do ochrony dobra dziecka, pozwala na podjęcie działań zmierzających do usunięcia tych czynników w zachowaniu rodziców, które, naruszając dobro dziecka, doprowadziły do ingerencji sądu opiekuńczego. Są to zatem działania określane pojęciem pedagogizacji rodziców, takie jak korygowanie nieprawidłowych nawyków opiekuńczych, zachowań i postaw wychowawczych oraz kształtowanie prawidłowych i społecznie pożądanych zachowań i postaw opiekuńczo-wychowawczych rodziców. Jednocześnie są to działania wspierające dziecko, wpływające na kształtowanie w nim poczu-

cia własnej wartości i poczucia bezpieczeństwa, tworzące atmosferę sprzyjającą jego rozwojowi, wpływające na pozytywną zmianę relacji pomiędzy nim a rodzicami.

Z kolei ustanowienie nadzoru kuratora na podstawie art. 109 § 4 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej rodziców dziecka umieszczonego wskutek nagłego kryzysu rodzinnego w środowisku zastępczym (rodzinie zastępczej czy placówce opiekuńczo-wychowawczej) służy prowadzeniu przez kuratora działań zmierzających do podjęcia przez rodziców funkcji opiekuńczych i wychowawczych oraz do spowodowania jak najszybszego powrotu dziecka do domu. W ramach tego nadzoru kurator, obok oddziaływań bezpośrednich, współpracuje z innymi służbami pomocowymi, które udzielają rodzinom pomocy społecznej, poradnictwa i terapii, stając się nierzadko koordynatorem działań tych służb.

Nadzór kuratora sądowego w sprawach nieletnich, orzeczony w ramach drugiego obszaru współpracy sądu rodzinnego i kuratorów sądowych, ma za zadanie jednoczesne oddziaływanie na nieletniego i jego rodziców po to, aby równolegle korygować przejawy wadliwej socjalizacji po stronie nieletniego, jak i jej przyczyny leżące po stronie rodziców. Sprawując tego rodzaju nadzór, kurator sądowy stosuje odmienne techniki oddziaływań na obydwie podmioty, skierowane, z jednej strony, na skłonienie nieletniego do podjęcia obowiązków związanych z realizacją wartości społecznie akceptowalnych, a z drugiej, na szeroko pojętą pedagogizację rodziców.

I wreszcie ostatni, specyficzny rodzaj nadzoru kuratora – nadzór nad osobami zobowiązanymi do podjęcia leczenia odwykowego. Obejmuje on osoby dorosłe, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny, wobec których biegli orzekli, że wymagają one leczenia specjalistycznego. W tym przypadku kurator musi posiadać odpowiednie przygotowanie w zakresie postępowania z osobami uzależnionymi od alkoholu i dysponować wiedzą na temat przebiegu choroby podopiecznego, mechanizmów zachowania się osoby uzależnionej i osób wykazujących objawy współuzależnienia, sposobów motywowania do zaakceptowania choroby oraz do podjęcia terapii.

Jak zatem widać, już sam zakres przedstawionych na wstępie definicji jasno wskazuje, że obszar, jaki jest przedmiotem interpelacji pana posła, jest ogromny i zróżnicowany już na poziomie ogólnym, przy czym jego zróżnicowanie maksymalnie rośnie w momencie rozpatrywania indywidualnej sprawy każdego podopiecznego. W tej sytuacji trudno jest mówić o jakiegokolwiek możliwości sprecyzowania celu i zadań nadzoru kuratora w konkretnej sprawie poprzez ujęcie ich w przepisach prawnych, albowiem sam charakter materii, w jaką ingerują orzeczenia sądowe, na to nie pozwala.

Należy podkreślić, że przepisy nie są w stanie przewidzieć wszystkich możliwych sytuacji życiowych, w jakich znajdują się uczestnicy postępowań przed sądami rodzinnymi i opiekuńczymi, jak i w trakcie wykonywania orzeczeń tych sądów, a tym samym nie mogą stworzyć prawnych zasad postępowania kuratorów rodzinnych, nie można przecież zadekretować sposobu wychowywania dziecka, jak i pedagogizacji rodziców. Istniejące uregulowania pozwalają kuratorom na elastyczność i dostosowanie podejmowanych działań do konkretnej okoliczności danej sprawy i zmieniającej się sytuacji, a sądowi rodzinnemu na kontrolę nad ich przebiegiem.

Bez wątpienia jednak zadanie takie spoczywa na środowisku naukowym, które, mierząc się z tą materią, niewątpliwie jest władne do sformułowania zaleceń, jakie byłyby pomocne w działaniach kuratorów związanych z wykonywaniem orzeczeń sądów rodzinnych. Należy przy tym jednak jasno powiedzieć, że zalecenia takie miałyby charakter tzw. zaleceń miękkich a więc takich, które proponują kierunki działania, nie czyniąc ich obligatoryjnymi, albowiem to kuratorzy, jako osoby dysponujące odpowiednimi kompetencjami i doświadczeniem, w sposób najpełniejszy są w stanie zanalizować konkretny problem powstały podczas sprawowania nadzoru i znaleźć właściwe rozwiązanie.

W zakresie działań podejmowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości w przedmiocie sprecyzowania celu nadzoru i zadań, jakie powinny być podejmowane przez kuratora sądowego, należy wskazać, że w dniu 29.12.2009 r. odbyło się w siedzibie Ministerstwa Sprawiedliwości w Departamencie Wykonania Orzeczeń i Probacji robocze spotkanie, dotyczące rozważenia podjęcia inicjatywy legislacyjnej umożliwiającej wydanie aktów prawnych, które szczegółowo uregulowałyby m.in. procedury przymusowego odebrania dziecka i udziału w nim kuratora sądowego, jego zadań i zakresu kompetencji.

W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele środowiska kuratorskiego: przewodniczący Krajowej Rady Kuratorów i zastępca kuratora okręgowego przy Sądzie Okręgowym w Słupsku oraz ze, strony Ministerstwa Sprawiedliwości, sędziowie przedstawiciele Departamentu Wykonania Orzeczeń i Probacji, Departamentu Sądów Powszechnych i Departamentu Legislacyjno-Prawnego.

W toku spotkania uzgodniono, że przedstawiciele Krajowej Rady Kuratorów przedłożą na kolejnym spotkaniu propozycję ewentualnych zapisów w interesującym ich zakresie oraz wskażą propozycję umiejscowienia tych zmian w odpowiednich aktach prawnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację poseł Haliny Olendzkiej****w sprawie prac nad nowelizacją ustawy  
o zmianie ustawy o lecznictwie  
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach  
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach  
uzdrowiskowych (druk nr 3111) (20164)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 17 stycznia 2011 r. (znak GS-023-20164/11) pani Haliny Olendzkiej, posła na Sejm RP, w sprawie prac nad nowelizacją ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Odnosnie do kwestii podjęcia decyzji dotyczącej doprowadzenia do zmiany przedmiotowej ustawy poprzez uchylenie art. 64 informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie wnosiło o usunięcie art. 64 z ww. ustawy. Należy mieć na uwadze, iż gospodarzem przedmiotowej ustawy odpowiedzialnym za ostateczne jej brzmienie jest minister zdrowia.

Ponadto informuję, iż wszelkie kwestie związane z lecznictwem uzdrowiskowym leżą w kompetencji ministra zdrowia.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż celem podejmowanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa działań jest umożliwienie spółkom o profilu uzdrowiskowym dynamicznego rozwoju i tym samym stworzenie warunków do skutecznego konkurowania na rynku usług lecznictwa uzdrowiskowego. W związku z tym także ewentualna prywatyzacja może być skutecznym sposobem pozyskania dodatkowego kapitału i zapewnienia stabilnego rozwoju spółek.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Piotra Stanke****w sprawie remontu drogi krajowej nr 22  
na odcinku Chojnice – Czersk (20165)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke przekazaną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygnatura SPS-

-023-20165/11), dotyczącą remontu drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. W programie uwzględniono przede wszystkim budowę autostrad i dróg ekspresowych. Uwzględniono także wybrane obojętne miejscowości i kilka zadań polegających na przebudowie i wzmocnieniu (głównie na drogach leżących w korytarzach transeuropejskich TEN-T).

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1. Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2. ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. z 9 lutego 2011 r. Nr 29, poz. 150), która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków na zadania drogowe zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego (KFD),

3. uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ramy finansowe zadania ujęte w programie zostały podzielone na trzy grupy i umieszczone w trzech załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, których zaawansowanie nie pozwoli jednak na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Ograniczenia finansowe dotyczą nie tylko zadań inwestycyjnych finansowanych ze środków KFD, do których kwalifikują się również przebudowy. Limity zostały wskazane również dla zadań finansowanych z budżetu państwa, do których zaliczają się m.in. remonty, bieżące utrzymanie i prace przygotowawcze dla zadań inwestycyjnych (w tym przebudów).

Nieznaczné środki przeznaczone na prace przygotowawcze w ramach kolejnych ustaw budżetowych będą przeznaczone w ciągu najbliższych trzech lat głównie na przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych programem, tak aby możliwe było płynne przejście w fazę ich realizacji po uzyskaniu środków

finansowych. Kontynuowanie prac przygotowawczych dla pozostałych zadań możliwe będzie w przypadku znacznego zwiększenia zaplanowanych nakładów budżetowych w kolejnych latach, które zgodnie z ustawą budżetową na rok 2011 określono na następujących poziomach: 2 994 424 tys. zł w 2011 r., 3 mld zł w 2012 r. i 3,1 mld zł w 2013 r.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie radykalnego zmniejszenia środków  
Funduszu Pracy na aktywne formy  
przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (20167)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-20167/11 z dnia 28 stycznia 2011 r. interpelacją posła Kazimierza Moskala w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został na kwotę 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy, projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych

do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE) powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu ww. ustawy ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlegała będzie podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

O nowej, wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ustalonych na finansowanie zadań w województwie w 2011 r. realizowanych przez samorządy województw i powiatów marszałkowie województw zawiadomieni zostaną do dnia 28 lutego.

Przy ustalaniu kwot środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w województwie algorytm podziału środków Funduszu Pracy w szczególności uwzględni:

— skalę napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia,

— udział osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych,  
 — stopę bezrobocia,  
 — kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczone w województwie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków składanych w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
 - z upoważnienia ministra -  
 na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej  
 realizacji programu wieloletniego  
 „Program budowy Zbiornika Wodnego  
 Świnna Poręba w latach 2006–2010” (20168)**

W nawiązaniu do interpelacji pana posła Kazimierza Moskala, przekazanej pismem znak SPS-023-20168/11 z dnia 28 stycznia 2011 r., w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”, uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Jakie jest stanowisko ministerstwa co do wniosków zawartych w ww. raporcie NIK?

W nawiązaniu do ustaleń pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli w Ministerstwie Środowiska podjęto szereg działań służących wzmocnieniu nadzoru nad realizacją przedmiotowej inwestycji.

Na wniosek ministra środowiska prezes Rady Ministrów zarządzeniem nr 61 z dnia 26 sierpnia 2010 r. zmienił statut Ministerstwa Środowiska. Na tej podstawie z dniem 1 września 2010 r. powołane zostało Biuro Gospodarki Wodnej jako komórka organizacyjna zapewniająca obsługę ministra środowiska w zakresie działu gospodarka wodna. W dniu 21 września 2010 r. zarządzeniem ministra środowiska nr 54 w sprawie ustalenia regulaminu organizacyjnego Ministerstwa Środowiska został określony zakres działania Biura Gospodarki Wodnej. W ten sposób jest realizowane wzmocnienie nadzoru nad gospodarką wodną przez ministra właściwego ds. gospodarki wodnej.

Ponadto jako realizację wniosku dotyczącego wzmocnienia nadzoru nad realizacją przedmiotowego programu w planie kontroli resortowej na rok 2011 zostało uwzględnione przeprowadzenie kontroli w Krajowym Zarządzie Gospodarki Wodnej w Warszawie w zakresie stanu realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba” (planowany termin kontroli – grudzień 2011 r.).

Zgodnie z przepisami art. 4 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” (Dz. U. Nr 94, poz. 784) jednym z zadań realizowanych przez ministra właściwego ds. gospodarki wodnej jest przedkładanie Radzie Ministrów oraz Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie później niż do dnia 31 maja roku kalendarzowego, rocznej informacji o realizacji zadań w roku ubiegłym wynikających z programu oraz harmonogramu. Ostatnia informacja, tj. ta za rok 2009, została złożona terminowo.

Informuję jednocześnie, iż szczegółowy nadzór nad realizacją zbiornika na podstawie zapisów art.



90 ust. 1 pkt 7a ustawy Prawo wodne sprawuje prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, który wykonuje zadania określone ustawą, w tym programuje, planuje i nadzoruje realizację zadań związanych z utrzymaniem wód lub urządzeń wodnych oraz inwestycje w gospodarce wodnej, jak również (art. 90 ust. 1 pkt 5) sprawuje nadzór nad działalnością dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej – kontroluje ich działania, zatwierdza plany działalności oraz sprawozdania z ich wykonania. Bezpośrednim realizatorem „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” jest RZGW Kraków, zgodnie z obszarem swojego działania.

Ad 2. Jakie działania zostaną podjęte w celu przyspieszenia realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba”?

Mając na uwadze konieczność zapewnienia finansowania na dokończenie realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” (Dz. U. Nr 94, poz. 784), został opracowany projekt nowelizacji ww. programu (druk sejmowy nr 3814). Przedmiotowy projekt ustawy wprowadza zmiany wyłącznie w zakresie terminu i kosztów realizacji oraz źródeł finansowania (budżet państwa i Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej), nie są natomiast wprowadzane żadne zmiany o charakterze merytorycznym, w związku z czym brak jest konieczności przeprowadzania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Projekt ustawy zakłada wejście ustawy w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 1 stycznia 2011 r. Taka regulacja jest uzasadniona koniecznością zachowania ciągłości finansowania „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba” w ramach programu wieloletniego ustanowionego mocą ustawy zmienianej. Dlatego też należy przyjąć, iż w tym przypadku jest zachowany wymóg określony w art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95). Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

W nowelizowanej ustawie na kolejny okres realizacji nie ujęto finansowania zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika. Na zadanie IV w dotychczas obowiązującej ustawie z dnia 4 marca 2005 r. przewidziane były nakłady w kwocie 38 mln zł. Biorąc pod uwagę trudności finansowe gmin Mucharz, Stryszów i Zembrzyce oraz przede wszystkim mając na uwadze troskę o czystość wody w realizowanym zbiorniku, inwestor bezpośredni, RZGW w Krakowie, przyspieszył realizację oraz zwiększył kwotę finansowania zadania IV o kwotę 18 mln zł. Finansowanie zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika zostało zakończone,

a inwestor w pełni wywiązał się z nałożonych na niego ustawą obowiązków.

Nieujęcie dalszych kwot na realizację zadania w aktualizowanej ustawie wynika z faktu, iż zadania polegające na zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków zgodnie z ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72, poz. 747, z póź. zm.) należą do zadań własnych gmin. Samorzady te mają m.in. możliwość aplikowania o środki unijne jako umieszczone w załączniku nr 1 (aglomeracje priorytetowe dla wypełnienia wymogów traktatu akcesyjnego) zaktualizowanego „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych”.

Obecnie projekt znajduje się w Sejmie, gdzie przeszedł już pierwsze czytanie, które miało miejsce na posiedzeniu Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa w dniu 3 lutego 2011 r. Na ww. posiedzeniu została powołana również podkomisja nadzwyczajna do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”. Pierwsze posiedzenie podkomisji zostało przewidziane na dzień 24 lutego 2011 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Kazimierza Moskala.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sytuacji epidemiologicznej  
zakażeń szpitalnych w Polsce (20171)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji epidemiologicznej zakażeń szpitalnych w Polsce, nadesłaną przy piśmie pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20171/11), przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie pana posła dotyczące aktualnych danych w zakresie zakażeń szpitalnych w Polsce uprzejmie informuję, iż w kraju działają systemy monitorowania i rejestracji zakażeń szpitalnych oraz drobnoustrojów alarmowych. Ana-

liza danych uzyskiwanych z tych rejestrów, wyciąganie z niej praktycznych wniosków i podejmowanie odpowiednich działań należy do jednych z priorytetowych zadań zespołów kontroli zakażeń szpitalnych oraz kierownictwa zakładów opieki zdrowotnej. Wymagania w tym zakresie zostały określone w ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.). Przepis art. 11 ust. 1 ww. ustawy nakłada na kierowników zakładów opieki zdrowotnej oraz inne osoby udzielające świadczeń zdrowotnych obowiązek podejmowania działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych. Zgodnie z art. 11 ust. 2 ww. ustawy działania te obejmują w szczególności:

- ocenę ryzyka wystąpienia zakażenia związanego z wykonywaniem świadczeń zdrowotnych,
- monitorowanie czynników alarmowych i zakażeń związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w zakresie wykonywanych świadczeń,
- opracowanie, wdrożenie i nadzór nad procedurami zapobiegającymi zakażeniom i chorobom zakaźnym związanym z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, w tym dekontaminacji: skóry i błon śluzowych lub innych tkanek oraz wyrobów medycznych oraz powierzchni pomieszczeń i urządzeń,
- stosowanie środków ochrony indywidualnej i zbiorowej w celu zapobieżenia przeniesieniu na inne osoby biologicznych czynników chorobotwórczych,
- wykonywanie badań laboratoryjnych oraz analizę lokalnej sytuacji epidemiologicznej w celu optymalizacji profilaktyki i terapii antybiotykowej,
- prowadzenie kontroli wewnętrznej w zakresie realizacji działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych.

Szczegółowe dane na temat występowania zakażeń szpitalnych są przydatne bowiem najbardziej na poziomie placówki, która udziela świadczeń zdrowotnych, co umożliwia podejmowanie natychmiastowych działań zapobiegawczych.

Powyższe kwestie reguluje także rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie rejestrów zakażeń zakładowych oraz raportów o występowaniu tych zakażeń (Dz. U. Nr 54, poz. 484), zgodnie z którym istnieje obowiązek przekazywania do właściwego państwowego inspektora sanitarnego raportów rocznych o występowaniu drobnoustrojów chorobotwórczych o szczególnej zjadliwości lub oporności wielolekowej, tzw. drobnoustrojów alarmowych. Drobnoustroje alarmowe objęte systemem rejestracji zamieszczono w załączniku nr 1 do ww. rozporządzenia. Są to najgroźniejsze patogeny, charakteryzujące się wysoką zjadliwością i wywołujące ciężkie zachorowania. Wymienienie ich w załączniku uzasadnione było analizą aktualnej sytuacji epidemiologicznej zarówno w Polsce, jak i w Unii Europejskiej. Wymienione wyżej rozporządzenie w szczególności sposób określa zasady prowadzenia rejestrów zakażeń zakładowych oraz drobnoustrojów alarmowych, a także sposób sporządzania raportów o wy-

stępowaniu tych zakażeń i tryb ich przekazywania jednostkom nadzoru.

Do Głównego Inspektoratu Sanitarnego przekazywane są raporty roczne o występowaniu czynników alarmowych i ognisk epidemicznych ze szpitali w poszczególnych województwach. Dzięki tym raportom uzyskiwane są dane na temat aktualnej sytuacji epidemiologicznej w szpitalach, dotyczące występowania czynników alarmowych w różnych typach oddziałów oraz informacje dotyczące poziomu wykorzystania diagnostyki mikrobiologicznej. Na podstawie przedmiotowych danych stwierdzono, iż pomimo pewnej poprawy nadal utrzymuje się niekorzystne zjawisko zbyt małej liczby badań mikrobiologicznych wykonywanych w szpitalach (w 2009 r. wykonano 21 badań na łóżko na rok, tj. 2-krotnie mniej w porównaniu do krajów Unii Europejskiej). Sytuacja ta spowodowana jest przede wszystkim ograniczonym poziomem finansowania szpitali i dostępem do diagnostyki mikrobiologicznej. Biorąc pod uwagę fakt, że istnieje ścisły związek między ilością wykonywanych badań mikrobiologicznych a czułością i efektywnością systemu kontroli zakażeń szpitalnych, należy podjąć wszelkie możliwe działania w celu zwiększenia zakresu wykorzystania diagnostyki mikrobiologicznej w szpitalach. Pozwoli to na wczesne, skuteczne rozpoznanie ewentualnego zagrożenia i eliminowanie najgroźniejszych czynników biologicznych.

W związku z powyższym podejmowane są działania edukacyjne oraz informacyjne, szczególnie wśród kierownictwa szpitali i lekarzy, co systematycznie czynią organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej podczas kontroli placówek medycznych, a także eksperci resortu zdrowia podczas licznych konferencji, szkoleń, seminariów i innych spotkań środowiska medycznego

W oparciu o dane uzyskane z raportów dokonano analizy w zakresie występowania czynników alarmowych stanowiących największe zagrożenie tj.: *Acinetobacter* spp., *Staphylococcus aureus* MRSA, *Pseudomonas aeruginosa* oporny na karbapenemy, *Klebsiella* sp. ESB, *Escherichia coli* ESB, rotawirus.

W 2009 r., podobnie jak w latach 2006–2008, wśród czynników alarmowych dominowały rotawirusy. W dalszej kolejności znalazły się pałeczki *Acinetobacter* spp., *Staphylococcus aureus* MRSA, *Klebsiella* sp. ESB. Największym problemem epidemiologicznym w polskich szpitalach są wielolekooporne pałeczki niefermentujące z gatunku *Acinetobacter* spp. W porównaniu do lat ubiegłych wzrosła także liczba zgłoszonych zakażeń bakteryjnych wywołanych przez typowe drobnoustroje szpitalne dysponujące wieloma mechanizmami lekooporności, m.in. *Staphylococcus aureus* MRSA i *Clostridium difficile*. W trakcie prowadzonych analiz dokonano również porównania poszczególnych oddziałów szpitalnych pod względem ilości występujących w nich czynników alarmowych. Analizę ograniczono do następujących patogenów: *Acinetobacter* spp., *Staphylococcus aureus* MRSA, *Pseudomonas aeruginosa* oporny

na karbapenemy, *Klebsiella* sp. ESBL, *Escherichia coli* ESBL, rotawirusy. Okazało się, iż największa ilość tych patogenów w 2009 r. występowała na oddziałach: intensywnej terapii dla dorosłych, niezabiegowych, zabiegowych, oraz pediatrii.

Odnosnie do drugiego pytania pana posła Kazimierza Moskala dotyczącego strat finansowych ponoszonych w następstwie zakażeń szpitalnych uprzejmie informuję, że system finansowania świadczeń zdrowotnych w Polsce przez NFZ nie wyodrębnia poszczególnych jednostek chorobowych w kontekście ich etiologii, co uniemożliwia obliczenie faktycznego ich kosztu. Na marginesie warto podkreślić, że w żadnym kraju na świecie taki system nie funkcjonuje. Dane cytowane za ECDC pochodzą z jednostkowych badań epidemiologicznych lub wyników realizacji sieci monitorowania zakażeń szpitalnych w wybranych szpitalach. Mają one charakter szacunkowy i są oparte na interpolacji danych uzyskanych w tych szpitalach. W Polsce dostępne są podobne informacje uzyskane w wyniku badań epidemiologicznych, według których szacunkowo zakażenie szpitalne wydłuża okres hospitalizacji średnio o ok. 7–10 dni i zwiększa koszt hospitalizacji średnio o ok. 20–30%.

Odnosnie do trzeciego pytania pana posła, dotyczącego podejmowanych działań w celu minimalizacji zakażeń szpitalnych, uprzejmie informuję, że Państwowa Inspekcja Sanitarna podejmuje szereg działań zmierzających do stworzenia jak najbardziej optymalnych warunków w szpitalach gwarantujących bezpieczny pobyt pacjentów. W tym zakresie już w 2004 r. główny inspektor sanitarny określił wyznaczniki dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej dotyczące kontroli. Są one aktualizowane w zależności od zmian w przepisach prawa, które mają wpływ na ich brzmienie. Obecnie w zakresie nadzoru sanitarno-epidemiologicznego nad zakładami opieki zdrowotnej obowiązują przepisy zarządzenia głównego inspektora sanitarnego z czerwca 2010 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej przy wykonywaniu czynności kontrolnych w obszarze epidemiologii. Formularze do przedmiotowego zarządzenia obejmują wszystkie zagadnienia podlegające kontroli organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

W latach 2001–2008 pewnym problemem było wdrożenie przepisów ówczesnego prawa do codziennej praktyki medycznej. Zdobyte w tym okresie doświadczenia znalazły odbicie w nowym akcie prawnym – ustawie z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Nowa ustawa w radykalny sposób podniosła rangę prewencji zakażeń szpitalnych, zwiększyła wymagania dla jednostek ochrony zdrowia w tym zakresie, rozszerzyła problem monitorowania zakażeń na wszystkie obszary udzielania świadczeń zdrowotnych, zarówno w lecznictwie zamkniętym, jak i otwartym. Poszerzono również zakres wymagań w stosunku do procedur dekontaminacji skóry, sprzętu medycznego i środowiska szpitalnego, wprowadzono obowiązek

oceny ryzyka zakażenia szpitalnego, prowadzenia kontroli wewnętrznej i jej dokumentowania. Nowe przepisy wymagały jednak nie tylko intensywnych działań wdrożeniowych ze strony kierowników zakładów opieki zdrowotnej i personelu medycznego oraz poszerzenia zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego, ale także zwiększenia środków finansowych przeznaczanych na ten cel. Pragnąc poznać stan wdrażania zapisów cytowanej ustawy, podjęto decyzję o przeprowadzeniu na podstawie ujednoliconego kwestionariusza kontrolnego szerokiej kontroli efektywności realizacji systemu kontroli zakażeń w dużej grupie szpitali.

W dniach 27–28 października 2009 r. Państwowa Inspekcja Sanitarna przeprowadziła kompleksową kontrolę w losowo wybranej, reprezentatywnej grupie 223 szpitali we wszystkich województwach (co stanowi ok. 25% wszystkich polskich szpitali). Celem kontroli była ocena warunków realizacji programu kontroli zakażeń wg obowiązującego prawa, szczególnie w zakresie: powołania zespołu i komitetu kontroli zakażeń szpitalnych, monitorowania i rejestracji zakażeń, raportowania, wykorzystania diagnostyki mikrobiologicznej, edukacji personelu, procedur oceny i redukcji ryzyka zakażenia.

Należy podkreślić, że niezwykle istotnym warunkiem prawidłowego nadzoru nad zakażeniami szpitalnymi jest funkcjonowanie w szpitalu zespołu i komitetu kontroli zakażeń, w skład którego, zgodnie z rozporządzeniem MZ z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie kwalifikacji członków zespołu kontroli zakażeń szpitalnych (Dz. U. Nr 108, poz. 706), wchodzi przedstawiciele fachowego personelu. Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami w skład zespołu wchodzi lekarz jako przewodniczący, pielęgniarka epidemiologiczna (jedna na 200 łóżek) oraz specjalista ds. mikrobiologii. We wszystkich kontrolowanych szpitalach stwierdzono istnienie zespołu kontroli zakażeń, w tym aż w 96% placówkach przewodniczącymi są lekarze. Należy jednak podkreślić, że jedynie tylko 15% z nich posiada jedną z wymaganych na tym stanowisku specjalizacji. Sytuacja ta, biorąc pod uwagę okres niezbędny na zdobycie specjalizacji, w miarę upływu czasu winna ulec zdecydowanej poprawie. Warto podkreślić, że w 78% placówek członkiem zespołu jest pielęgniarka epidemiologiczna (84% z nich ma ukończoną specjalizację w zakresie pielęgniarstwa epidemiologicznego), a także fakt, że w 71% szpitali w skład zespołu wchodzi także specjalista mikrobiologii. Analizując wpływ składu zespołu kontroli zakażeń szpitalnych na funkcjonowanie systemu kontroli zakażeń, należy odnotować, że zespół w pełnym składzie, z mikrobiologiem znamienne korzystniej wpływa na zwiększenie wykorzystania diagnostyki mikrobiologicznej.

Należy także odnotować korzystne zjawisko realizacji kontroli wewnętrznej w zakresie procedur kontroli zakażeń szpitalnych, którą w roku 2009 prowadziło już 85% szpitali. Nowe rozporządzenia ministra zdrowia: z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie zakresu,



sposobu i częstotliwości prowadzenia kontroli wewnętrznej w obszarze realizacji działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 100, poz. 646) oraz z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie sposobu dokumentowania realizacji działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych oraz warunków i okresu przechowywania tej dokumentacji (Dz. U. Nr 100, poz. 645) w znaczący sposób doprecyzowują ten obszar, pozostawiając zespołom kontroli zakażeń możliwość dostosowania zakresu i częstotliwości działań do potrzeb zakładu opieki zdrowotnej.

Ważnym elementem programu kontroli zakażeń szpitalnych są ustawiczne szkolenia personelu w tym zakresie. W znakomitej większości szpitali (99%) odbywają się szkolenia wewnętrzne, jednak znacznie rzadziej członkowie zespołów kontroli zakażeń uczestniczą w szkoleniach zewnętrznych. Sytuacja ta wynika z braku wystarczających środków finansowych, jakie mogą być na ten cel przeznaczone. Kwestia doskonalenia zawodowego merytorycznych pracowników medycznych zajmujących się nadzorem epidemiologicznym powinna znaleźć swoje miejsce w przyszłych regulacjach, tak aby zapewnić tej grupie zawodowej stały dostęp do najnowszej wiedzy fachowej i możliwość podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

W konkluzji należy stwierdzić, że na poziomie nadzoru sprawowanego przez Państwową Inspekcję Sanitarną podejmowane są działania w zakresie m.in.:

- intensyfikacji bieżących kontroli przestrzegania wymogów prawnych w zakresie kontroli zakażeń szpitalnych;
- restrykcyjnego egzekwowania procedur zapobiegania zakażeniom szpitalnym, w szczególności higieny i dezynfekcji;
- zwiększenia aktywności konsultacyjnej państwowej stacji sanitarno-epidemiologicznej dla zakładów opieki zdrowotnej w zakresie kontroli zakażeń szpitalnych oraz współpracy z zespołami kontroli zakażeń szpitalnych.

Wszelkie niedociągnięcia, uchybienia lub brak realizacji ustawowych obowiązków w placówkach służby zdrowia opisywane są każdorazowo we wnioskach pokontrolnych, a na ich podstawie formułowane są stosowne zalecenia. Możliwość realizacji zaleceń pokontrolnych wynika jednak często z kompromisu pomiędzy faktycznymi potrzebami placówki a posiadanymi środkami finansowymi na ich zaspokojenie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sprzedaży w polskich sklepach  
skażonego dioksynami mięsa (20177)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20177/11, przy którym przekazano interpelację pana Kazimierza Moskala posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie sprzedaży w polskich sklepach skażonego dioksynami mięsa, uprzejmie informuję, co następuje.

Do dnia 13 stycznia 2011 r. władze niemieckie w przesyłanych informacjach nie wymieniały Polski jako państwa, do którego wysyłano produkty pochodzenia zwierzęcego z gospodarstw, w których stosowane były pasze zawierające dioksyny. Niemniej jednak w dniu 13 stycznia 2011 r. w godzinach popołudniowych główny lekarz weterynarii został powiadomiony o prawdopodobnym wwiezieniu na terytorium Polski mięsa pochodzącego od świń z hodowli, w której stosowane były skażone pasze. Po przeprowadzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie w dniu 14 stycznia 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna województwa śląskiego potwierdziła, że mięso wieprzowe pochodzące z Niemiec w ilości 1425,5 kg zostało dostarczone do jednego ze sklepów wielkopowierzchniowych. Niemniej jednak ustalono, że termin przydatności do spożycia dostarczonego mięsa upłynął w dniu 7 stycznia 2011 r. Przekazane przez władze niemieckie informacje wskazywały, że powyższa partia mięsa została pozyskana ze zwierząt żywionych od czasu do czasu skażoną paszą. Mięso z tych zwierząt zostało dostarczone do Polski oraz Czech. W dniu 24 stycznia 2011 r. władze czeskie przekazały dodatkową informację, że próbki pobrane z dostarczonej do Czech partii mięsa wieprzowego nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn.

Należy tutaj podkreślić, że z raportu władz niemieckich z dnia 3 lutego 2011 r. wynika, że z 269 otrzymanych do tej pory wyników badań próbek mięsa wieprzowego jedynie w 6 przypadkach przekroczony został maksymalny dopuszczalny poziom dioksyn ustalony na 1 pg/g tłuszczu. Wyniki dla zdyskwalifikowanych próbek kształtowały się natomiast na poziomie 1,1–1,6 pg/g tłuszczu. Ponadto w czterech próbkach wykryto poziom dioksyn na poziomie około 1 pg/g, jednakże biorąc pod uwagę parametry niezbędne do interpretacji wyników badań nie zostały one zdyskwalifikowane.

Należy również zauważyć, że Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny zapewniający swobodny przepływ towarów

na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Wypracowano natomiast procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Niemniej jednak, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r., Nr 16, poz. 145, z późn. zm.), możliwe jest wprowadzenie mechanizmów, które mają na celu zwiększenie bezpieczeństwa konsumentów na terenie Polski. Opracowane zostały procedury, które pozwalają na przeprowadzanie w miejscu przeznaczenia przesyłki wyrywkowych kontroli weterynaryjnych. Mają one na celu potwierdzenie, że takie produkty spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej, niemniej jednak tego rodzaju kontrole mogą być przeprowadzane jedynie w sposób niedyskryminujący. W ramach tego rodzaju dodatkowych kontroli przywożonych produktów Inspekcja Weterynaryjna może również pobierać próbki do badań laboratoryjnych. Powiatowy lekarz weterynarii może również przeprowadzać kontrole podczas transportu produktów, o ile posiada lub uzyskał informacje, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów Unii Europejskiej.

W przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń przepisów prawa podczas przeprowadzania ww. niedyskryminujących kontroli główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek produktów z zakładu, z którego pochodziły wcześniej kwestionowane partie.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez głównego lekarza weterynarii, do dnia 11 lutego br. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. Otrzymane wyniki badań wszystkich próbek produktów nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn, co świadczy, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

Ponadto uwzględniając powagę zaistniałej sytuacji główny lekarz weterynarii, polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa wieprzowego, w szczególności z następujących landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-West-

falia, Saksonia-Anhalt. Informacje dotyczące: miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie, m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych obecnie gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadził także ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. Ponadto w ramach zawartego porozumienia ustalono, że inspekcja transportu drogowego w przypadku stwierdzenia w toku kontroli przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec będzie zgłaszać powyższe przypadki do Głównego Inspektoratu Weterynarii, skąd dane będą przekazywane do właściwych terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Podobne ustalenia zostały zawarte również z wydziałem ruchu drogowego Policji.

Ponadto zgodnie z informacjami przekazanymi przez głównego inspektora sanitarnego do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 906 kontroli podmiotów działających na rynku spożywczym. Wyżej wymienione kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, w innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli w ww. zakładach organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe głównie pochodzenia krajowego.

Zadaniem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej była wnikliwa analiza dokumentacji towarzyszącej przesyłkom żywności z Niemiec, podejrzanej o skażenie dioksynami, i w uzasadnionych przypadkach pobranie próbek oraz przekazywanie ich do badań. W przypadkach, w których występowały wątpliwości, czy kontrolowane produkty pochodzenia zwierzęcego pochodziły z gospodarstw objętych niemieckimi i europejskimi restrykcjami, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wydawały stosowne decyzje o zablokowaniu tych produktów do momentu przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej ich bezpieczeństwo.

Ponadto na terenie całej Polski większość kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej odbywała się przy współudziale powiatowych lekarzy weterynarii, którzy w kilku uzasadnionych przypadkach pobierali próbki mięsa

pochodzącego z ww. terenów Niemiec do badań w kierunku zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej zabezpieczyły 12213,799 kg mięsa, z czego 971,62 kg zostało ponownie dopuszczonych do obrotu, ze względu na przedłożenie dokumentów towarzyszących dostawie, których analiza potwierdziła, że dany produkt pochodzenia zwierzęcego został pozyskany ze zwierząt hodowlanych, które w czasie uboju nie były przedmiotem żadnych urzędowych restrykcji odnośnie do dioksyn. Natomiast 658,034 kg mięsa zdyskwalifikowano i wycofano z obrotu z uwagi na fakt nieprzedstawienia przez przedsiębiorców stosownych dokumentów oraz upływanie terminów przydatności do spożycia tych produktów. Pobieranie próbek w tych przypadkach nie było uzasadnione ze względu na bardzo krótki termin przydatności do spożycia produktów świeżych.

Dodatkowo kwestie związane z faktem stwierdzenia obecności dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terenie Niemiec były omawiane podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 24 stycznia 2011 r. w Brukseli. Na powyższym posiedzeniu komisarz ds. zdrowia i konsumentów pan John Dalli poinformował, że nie istnieje bezpośrednie zagrożenie zdrowia konsumentów. Stwierdził również, że w większości przypadków zaobserwowane poziomy dioksyn w żywności znajdowały się poniżej poziomu tolerancji określonego w prawodawstwie unijnym, a tam, gdzie limity unijne zostały przekroczone, było to przekroczenie stosunkowo niewielkie. Podkreślił także, że sprawdził się unijny system identyfikowalności, pozwalając na ciągłą kontrolę nad sytuacją i natychmiastową interwencję. Zapewnił również, że nie zawaha się wprowadzić restrykcji na eksport pasz i żywności z Niemiec, jeśli byłoby to konieczne.

Podsumowując, w świetle przedstawionych wyjaśnień należy stwierdzić, że informacje, iż skażone dioksynami mięso trafiło do innych punktów sprzedaży na terenie Polski, nie znalazły potwierdzenia w rzeczywistości. Wyniki badań próbek produktów z Niemiec pobranych w ramach wzmożonych kontroli nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn, co świadczy, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Pragnę również podkreślić, że w związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmożonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że biorąc pod uwagę wyniki wzmożonych kontroli przeprowadzonych przez zaangażowane organy Inspekcji Weterynaryjnej oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej, sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności, że nie zaistniała sytuacja zwiększo-

nego ryzyka dla konsumentów w związku z pojawieniem się na polskim rynku żywności z tych terenów Niemiec, na których wystąpiło skażenie dioksynami, a organy ww. inspekcji w toku sprawowanego nadzoru podjęły prawidłowe i natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie wzrostu cen produktów w Polsce  
(20179)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20179/11) przekazujące interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzrostu cen produktów w Polsce uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Gospodarka polska jest obecnie ściśle powiązana z gospodarką światową, stąd zmiany zachodzące na rynkach międzynarodowych, w tym także te dotyczące zmian poziomu cen, mają istotny wpływ na sytuację w Polsce. Działania zmierzające do rozwiązania zaistniałych problemów powinny więc mieć charakter działań globalnych.

Podobnie jak w 2008 r. obecny wzrost cen żywności oraz cen energii ma charakter globalny, a działania mające na celu usprawnienie funkcjonowania tych rynków są przedmiotem rozważań na różnych międzynarodowych forach.

Od momentu wejścia Polski w struktury Unii Europejskiej nie jest możliwe prowadzenie działań interwencyjnych na rynkach produktów rolnych w sposób odmienny od mechanizmów w tym zakresie wynikających z prawa wspólnotowego lub decyzji Komisji Europejskiej.

W zakresie cen produktów rolnych Unia Europejska już w 2008 r. proponowała podjęcie globalnych działań mających na celu przeciwdziałanie nadmieremu wzrostowi cen surowców rolnych i żywności. Działania te mają koncentrować się przede wszystkim na:

— przeciwdziałaniu efektom krótkoterminowym – poprzez dążenie do poprawy nastawienia prorynkowego w rolnictwie, co pozwoli rolnikom na szybsze reagowanie na sygnały cenowe,

— zwiększeniu podaży surowców rolnych – poprzez zwiększenie obszaru zasiewów pod produkcję biopaliw, promocję biopaliw nowej generacji wytwa-



rzanych z odzyskiwanych produktów lub produktów odpadowych, badania naukowe, politykę GMO.

Działania te mają usprawnić funkcjonowanie europejskiego łańcucha dostaw żywności w celu poprawy jego wydajności i konkurencyjności. Lepsze uregulowania prawne oraz zapewnienie rygorystycznego i spójnego egzekwowania przepisów dotyczących konkurencji i ochrony konsumenta powinny przyczynić się do ograniczenia podwyżek cen, z korzyścią dla konsumentów europejskich, w szczególności gospodarstw domowych o niskich dochodach. Przyczyni się to również do zlikwidowania obecnej fragmentacji łańcucha dostaw żywności i usunięcia sztucznych barier wejścia na rynek dla producentów, co umożliwi konsumentom europejskim korzystanie z możliwie szerokiej gamy wysokiej jakości produktów żywnościowych. Zrównoważenie światowego popytu na żywność ze światową podażą wymaga także wzmocnienia wysiłków na rzecz pobudzenia badań naukowych i innowacji w dziedzinie rolnictwa oraz na rzecz otwarcia rynków międzynarodowych.

Problem ograniczenia wahań cen surowców, a zwłaszcza surowców rolnych jest także jednym z najważniejszych priorytetów rozpoczętej w styczniu br. prezydencji Francji w ramach grupy G20. Najważniejsze propozycje w tym zakresie zakładają m.in.:

- powołanie „forum stabilności ds. rolnictwa” przy G20, które byłoby zaangażowane w tworzenie regulacji antykryzysowych;

- ustanowienie systemów prewencyjnych i ostrzegawczych, zawierających wiarygodne bazy danych, w tym także prognozy, dotyczące produkcji i faktycznego poziomu rezerw;

- przygotowanie globalnego zbioru zasad w odniesieniu do procesu zarządzania zapasami;

- stworzenie kodeksu solidarnościowego dla państw tworzących forum stabilności ds. rolnictwa, w celu zapobiegania inicjatywom pojedynczych rządów mogących mieć negatywny wpływ na globalną sytuację poprzez np. wprowadzenie zakazu eksportu w okresach zmniejszonej podaży na rynkach, niedostateczne utrzymywanie poziomu rezerw czy stosowanie instrumentów fiskalnych;

- przeciwdziałanie nadużyciom na rynkach i ograniczenie spekulacji, w tym manipulacji związanych z wykorzystaniem informacji poufnych przez niektórych uczestników rynku czy nadmiernej spekulacji;

- poprawa przejrzystości rynków dzięki utworzeniu odpowiednich rejestrów danych w ramach centrów rozliczeniowych, umożliwiająca organom nadzoru szybki dostęp do wiarygodnych informacji;

- zwiększenie kompetencji europejskich organów nadzoru finansowego, zwłaszcza w odniesieniu do kontroli pozagiełdowych instrumentów pochodnych na surowce rolne;

- powołanie europejskiej agencji ds. regulacji rynków obrotu produktami rolnymi, nadzorującej prawidłowy obrót i przeciwdziałającej nadużyciom w tym obszarze.

W pracach nad nowym systemem uczestniczyłyby także kraje spoza grupy G20 oraz organizacje międzynarodowe, w tym FAO.

Także sytuacja na rynku energetycznym i wzrost cen paliw była przedmiotem dyskusji na forum Unii Europejskiej i państw G20. Przyjęte uzgodnienia dotyczyły m.in. ustanowienia odpowiednich regulacji w stosunku do pozagiełdowego rynku instrumentów pochodnych oraz zwiększenia transparentności rynku energetycznego, m.in. poprzez poprawę jakości danych i jakości dokonywanych analiz.

Rząd RP będzie uczestniczył w inicjatywach podejmowanych na forach międzynarodowych, a wspólne działania powinny przyczynić się do zwiększenia stabilizacji cen na rynkach surowcowych. Nie można jednak wykluczyć, że w krótkich okresach stabilizacja ta będzie zakłócana poprzez bieżące wydarzenia.

Należy jednak zauważyć, iż bezpośrednia ingerencja państwa w ustalanie poziomu cen byłaby niewskazana.

W Polsce zasadnicza większość cen w obrocie detalicznym kształtowana jest zgodnie z mechanizmami rynkowymi, a ceny towarów i usług uzgadniane są przez strony umowy (art. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach, Dz. U. Nr 97, poz. 1050, ze zm.). Ograniczenia swobody uzgadniania cen mogą być wprowadzone wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, w razie szczególnych zagrożeń dla właściwego funkcjonowania gospodarki państwa. Ingerencja w rynkowy mechanizm ustalania cen powinna jednak mieć charakter wyjątkowy. Nadmierna administracyjna ingerencja stwarza bowiem poważne zagrożenie dla mechanizmu konkurencji będącego istotnym elementem gospodarki rynkowej.

Dodatkowo, w celu eliminacji jednej z głównych przyczyn presji inflacyjnej w gospodarce polskiej, jaką są ograniczenia podaży na rynku pracy, rząd podejmuje działania nakierowane na zwiększenie podaży pracy, w tym zwiększenie aktywności zawodowej i wskaźnika zatrudnienia. Poprawa sytuacji na rynku pracy związana ze zmianami organizacyjnymi (prawnymi) oraz z rozwojem gospodarczym stanowi bardzo istotny element, przynajmniej częściowej ochrony polskiego konsumenta przed wzrostem cen.

Ograniczeniu presji inflacyjnej w gospodarce polskiej będzie sprzyjać także dokonana w styczniu br. przez Narodowy Bank Polski podwyżka stóp procentowych, którą należy uznać za początek cyklu zaciśnięcia polityki monetarnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie sytuacji powodziowej w Polsce  
(20180)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20180/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji powodziowej w Polsce, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż ze względu na zmiany klimatyczne i cywilizacyjne całkowite zlikwidowanie ryzyka powodziowego nie jest możliwe. Celem administracji publicznej powinno być zapobieganie sytuacjom kryzysowym oraz zapewnienie gotowości do działań, które w przypadku wystąpienia powodzi zminimalizują jej skutki dla społeczeństwa i straty dla gospodarki.

Powódź, która miała miejsce w 2010 r. była sprawdzianem dla istniejącego w Polsce systemu zarządzania kryzysowego i funkcjonujących w nim instytucji i służb, zarówno w aspekcie reagowania na zagrożenie, w wyniku którego konieczne było długotrwałe zaangażowanie znacznych sił i środków. Działania jednostek administracji rządowej oraz samorządowej, a także służb ratowniczych i wojska, związane z pomocą osobom poszkodowanym oraz z usuwaniem skutków powodzi, prowadzone były w sposób adekwatny do możliwości danej jednostki z wykorzystaniem wszystkich dostępnych środków. Zeszłoroczna powódź pokazała, że system zarządzania kryzysowego wymaga dalszego doskonalenia, ćwiczenia, a przede wszystkim stałego podnoszenia świadomości poszczególnych podmiotów co do ich roli i ponoszonej przez nie odpowiedzialności. Reagowanie na zagrożenia powinno być prowadzone stosownie do poziomu zagrożenia przez właściwe terytorialnie podmioty, które powinny być dobrze przygotowane do reagowania na zaistniałą sytuację. Wskazać również należy, że podczas zeszłorocznej powodzi dokonywane było także przemieszczanie zasobów pomiędzy województwami.

Doświadczenie ubiegłorocznej powodzi pokazało, że w systemie zarządzania kryzysowego istnieją istotne luki, dotyczące przede wszystkim odpowiedzialności podmiotów, zaangażowanych w zarządzanie kryzysowe, za realizację zadań dotyczących ochrony ludności, a dodatkowo także odpowiedzialności obywateli za bezpieczeństwo własne i swoich najbliższych. Istnieje zatem konieczność uzupełnienia przepisów dotyczących zarządzania kryzysowego o regulacje odnoszące się do ochrony ludności. Obecnie pojęcie ochrony ludności nie jest zdefiniowane w istnie-

jących przepisach prawa, natomiast zadania dotyczące ochrony ludności realizowane są na podstawie różnych aktów prawnych i przez różne podmioty. Konieczne jest ujęcie w jednym akcie prawnym wszystkich zasadniczych przedsięwzięć realizowanych w tym obszarze, tak aby określić podmiotom zobowiązanym do ich wykonania czytelne zakresy działalności i odpowiedzialności.

Wobec powyższego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowany został projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym, który w dniu 20 stycznia 2011 r. przyjęty został przez komitet Rady Ministrów. Celem przedmiotowego projektu będzie stworzenie odpowiednich ram dla zapewnienia warunków niezbędnych dla ochrony życia i zdrowia ludzi oraz podstawowych warunków przetrwania, współpracy i współdziałania systemów, organów, służb i innych podmiotów wykonujących zadania ochrony ludności, usprawnienie koordynowania przyjmowania i udzielania pomocy humanitarnej oraz zapewnienie odpowiednich zasobów.

Ponadto projektowana regulacja będzie szczególnie zwracała uwagę na kształtowanie świadomości społeczeństwa oraz promowanie odpowiednich zachowań w obliczu zagrożenia w celu zwiększenia bezpieczeństwa obywateli oraz zmniejszenia bezpośrednich skutków zagrożeń.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, iż zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) właściwym do udzielenia odpowiedzi na pozostałe kwestie poruszone w przedmiotowym wystąpieniu jest Minister Środowiska.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**zastępcy głównego inspektora  
ochrony środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie wpływu chlorku sodu używanego  
przez drogowców na środowisko naturalne  
(20181)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20181/11) dotyczące interpelacji posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 19 stycznia 2011 r.

w sprawie wpływu chorku sodu używanego przez drogowców na środowisko naturalne, przekazuję poniższe informacje.

Ad 1. Czy podejmowane są jakiegokolwiek kroki w celu ograniczenia stosowania szkodliwego chloru sodu powszechnie używanego przez służby drogowe?

Zagadnienia stosowania chloru sodu i innych środków chemicznych na drogach publicznych oraz ulicach i placach uregulowane są następującymi przepisami:

— ustawą z dnia 30 kwietnia z 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.):

– zgodnie z art. 82 ust. 2 ww. ustawy na drogach publicznych oraz ulicach i placach środki chemiczne powinny być stosowane w sposób najmniej szkodzący terenom zieleni oraz zadrzewieniom,

– zgodnie z art. 82 ust. 3 ww. ustawy minister właściwy do spraw środowiska określi w drodze rozporządzenia rodzaje środków, jakie mogą być używane w miejscach, o których mowa w ust. 2, a także warunki ich stosowania, kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego, ochrony krajobrazu i różnorodności biologicznej oraz odpowiednich warunków utrzymania dróg i bezpieczeństwa korzystania z dróg;

— wydanym na podstawie art. 82 ust. 3 ww. ustawy rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 27 października 2005 r. w sprawie rodzajów i warunków stosowania środków, jakie mogą być używane na drogach publicznych oraz ulicach i placach (Dz. U. z 2005 r. Nr 230, poz. 1960, z późn. zm.), w załączniku nr 2 tego rozporządzenia wymieniony jest także roztwór wodny chloru sodu o stężeniu 25%.

Ponadto odnośnie do pytania nr 2 i nr 3 przekazuję informacje od ministra infrastruktury zawarte w piśmie z dnia 16 lutego 2011 r. (znak: TA-6AW-076-1/11-55), skierowanym do głównego inspektora ochrony środowiska:

Ad 2. Dlaczego nie można zrezygnować z chloru sodu i zastąpić go nową ekologiczną solą drogową testowaną w latach 2009–2010 na polskich drogach?

Chlorek sodu, a także ekologiczna sól drogową stanowią materiały wykorzystywane w przyjętych indywidualnie przez każdego zarządcę drogi standardach zimowego utrzymania dróg. Dobór, a następnie zakup poszczególnych komponentów do zwalczania śliskości pośniegowej zależą od kondycji finansowej danego zarządcy drogi.

Ad 3. Czy zatrudnienie osób bezrobotnych lub więźniów w ramach resocjalizacji nie byłoby lepszym rozwiązaniem problemu odśnieżania?

Ręczne odśnieżanie dróg publicznych zagrażałoby bezpieczeństwu uczestników ruchu drogowego oraz innych osób znajdujących się na drodze. Zaproponowane rozwiązanie byłoby szczególnie niebezpieczne dla osób zatrudnionych w celu ręcznego odśnieżania dróg.

Na mocy art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. W świetle art. 4 pkt 20 ww. ustawy przez utrzymanie drogi należy rozumieć wykonywanie robót konserwacyjnych porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wydobywania, w tym także odśnieżania i zwalczania śliskości zimowej. Zastosowanie metody ręcznego odśnieżania dróg publicznych, z wyłączeniem stosowania soli, byłoby niewystarczające i uniemożliwiłoby zarządcom dróg realizację ustawowego obowiązku, określonego w art. 20 pkt 4 ww. ustawy.

Ponadto rozwiązanie polegające na stosowaniu metody ręcznego odśnieżania dróg publicznych, z uwagi na jego nieefektywność, stanowiłoby naruszenie art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), zgodnie z którym wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad: uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów.

Z poważaniem

Zastępca głównego inspektora  
ochrony środowiska  
Roman Jaworski

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posła Sławomira Woracha**

**w sprawie egzekucji ze świadczeń  
emerytalnych i rentowych (20182)**

W związku z interpelacją pana posła Sławomira Woracha, przesłaną piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20182/11, w sprawie egzekucji ze świadczeń emerytalnych i rentowych, uprzejmie informuję, że w Komisji Polityki Społecznej i Rodziny odbyło się pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 2745), który zawiera propozycję zmiany wysokości kwot emerytur i rent wolnych od potrąceń i egzekucji. Rada Ministrów w dniu 17 listopada 2010 r. przekazała Marszałkowi Sejmu stanowisko wobec tego projektu. W konkluzji stwierdzono, że Rada Ministrów nie popiera przedstawionych w nim rozwiązań.



Również Komisja Polityki Społecznej i Rodziny – podkomisja stała do spraw rynku pracy w sprawozdaniu z dnia 2 lutego 2011 r. wnosi o odrzuceniu poselskiego projektu ustawy z druku nr 2745.

Uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), z kwoty świadczeń pieniężnych określonych w tej ustawie – pozostałej po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu należności enumeratywnie wymienione w art. 139 tej ustawy. Potrąceniu podlegają świadczenia alimentacyjne oraz sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie innych należności, świadczenia nienależnie pobrane oraz należności z tytułu odpłatności za pobyt w domach pomocy społecznej, zakładach opiekuńczo-leczniczych lub pielęgnacyjno-opiekuńczych. W zależności od rodzaju należności potrącić można od 25 do 70% kwoty emerytury lub renty (art. 140).

Dodatковым zabezpieczeniem osób pobierających emerytury i renty podlegające potrąceniom jest wprowadzona przepisami art. 141 tzw. kwota wolna od potrąceń, która określa część świadczenia, która nie podlega egzekucji (potrąceniom). Jest ona ustalana jako procent kwoty najniższej emerytury lub renty. W zależności od rodzaju potrącanych należności wynosi 50%, 60% albo 20% najniższej emerytury lub renty.

Zgodnie z obecnym stanem prawnym emerytury i renty są wolne od egzekucji i potrąceń w części odpowiadającej 50% kwoty najniższej emerytury lub renty, jeżeli są potrącane sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne (tj. należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5).

W poselskim projekcie ustawy (druk nr 2745) proponuje się m.in. podniesienie kwoty wolnej przy tego rodzaju potrąceniach z 50% do 100% najniższej emerytury (renty). Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że jego autorzy wzorowali się na regulacjach obowiązujących w przypadku potrąceń z wynagrodzeń. Nie ma jednak powodu, aby przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS były dostosowane do zasad obowiązujących przy dokonywaniu potrąceń (egzekucji) z wynagrodzeń.

Regulacje dotyczące postępowania egzekucyjnego, wynikające ze stosunków prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego, prawa pracy oraz co do których na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się regulacje ustaw szczególnych zawierają przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 833 § 1 i 4 Kodeksu postępowania cywilnego wynagrodzenie ze stosunku pracy podlega egzekucji w zakresie określonym w przepisach Ko-

deksu pracy, natomiast świadczenia pieniężne przewidziane w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym podlegają egzekucji w zakresie określonym w tych przepisach. Ustawodawca zróżnicował zatem sposób dokonywania potrąceń i egzekucji w zależności od tego, czy dłużnik jest pracownikiem, czy też emerytem lub rencistą.

Granice potrąceń i kwoty wolne od potrąceń w przypadku egzekucji z wynagrodzenia za pracę określają przepisy art. 87 § 3 i 4 oraz art. 87<sup>1</sup> ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.). Potrącenia, w razie egzekucji świadczeń alimentacyjnych, mogą być dokonywane do wysokości 3/5 wynagrodzenia i nie ma granicznej kwoty wolnej od potrąceń, określonej w stosunku do minimalnego wynagrodzenia. Natomiast przy potrącaniu sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonywanych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne wolna od potrąceń jest kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

W ustawie o emeryturach i rentach z FUS nie zastosowano ograniczeń egzekucji analogicznych do obowiązujących w odniesieniu do wynagrodzeń, ponieważ nie można porównywać sytuacji dłużnika utrzymującego się z pracy zarobkowej, który ma perspektywę podwyżki zarobków ponad kwotę minimalnego wynagrodzenia, z sytuacją dłużnika, który utrzymuje się ze świadczenia emerytalno-rentowego w kwocie najniższej emerytury lub renty, której wysokość zawsze pozostanie na tym poziomie. Reguły postępowania obowiązujące w przypadku dokonywania potrąceń i egzekucji z emerytur i rent muszą uwzględniać zarówno interesy wierzyciela, jak i interesy dłużnika, który w wyniku potrąceń dokonanych z emerytury lub renty nie może pozostać bez środków do życia, ale nie może też być zwolniony z obowiązku spłaty zadłużenia. Dlatego w zakresie egzekucji i potrąceń ze świadczeń emerytalno-rentowych nie wprowadzono i nie należy wprowadzać zasad analogicznych do stosowanych w odniesieniu do wynagrodzenia za pracę.

Ze względu na charakter świadczeń emerytalno-rentowych oraz ich wysokość kwota wolna od potrąceń, stanowiąca odpowiedni procent najniższej emerytury, jest zagwarantowana niezależnie od rodzaju potrącanych należności.

Zdaniem Rady Ministrów obecnie obowiązujące regulacje w tym zakresie są wystarczające. Szczególnie negatywnie należy ocenić propozycję podwyższenia do 100% najniższej emerytury (renty) – kwoty wolnej od potrąceń i egzekucji w przypadku potrącania sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne, czyli należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podwyższenie jej do kwoty stanowiącej równowartość najniższej emerytury, a więc wyższej

niż wynosi kwota stosowana obecnie przy potrącaniu nienależnie pobranych świadczeń (60% emerytury lub renty), nie byłoby racjonalnym rozwiązaniem.

Należy mieć na uwadze, że na podstawie ww. przepisu są prowadzone wszystkie egzekucje na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego oraz ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.). Należą do nich np. egzekucje rent z powództwa cywilnego, kredytów bankowych (bankowy tytuł egzekucyjny może być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności), jak również należności z tytułu nieopłaconych w terminie składek na ubezpieczenia społeczne.

Wprowadzenie regulacji, że w przypadku dokonywania potrąceń ww. należności kwota wolna od potrąceń byłaby równa minimalnej emeryturze lub rencie, uniemożliwiłoby prowadzenie jakiegokolwiek egzekucji, gdy dłużnikiem byłby emeryt lub rencista otrzymujący najniższe świadczenie. Wierzyciele emerytów i rencistów pobierających świadczenia w tej wysokości nie mogliby dochodzić swoich roszczeń. Takie rozwiązanie budziłoby zastrzeżenia, czy słusznie umożliwia się unikanie odpowiedzialności finansowej za zachowania niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a takimi byłyby niewywiązywanie się z zobowiązań publicznoprawnych i cywilnoprawnych.

W egzekucji administracyjnej są dochodzone głównie należności publicznoprawne, w tym podatki, składki na ubezpieczenia społeczne oraz grzywny nałożone w drodze mandatu karnego. W przypadku przymusowego dochodzenia niektórych należności, oprócz czynnika ekonomicznego, istotny jest także element wychowawczy. W odniesieniu do mandatów karnych jest to nieuchronność kary. Brak możliwości egzekucji z najniższej emerytury czy renty należności, których wysokość wynosi często od 20 do 100 zł, spowodowałyby, że nakładanie mandatów karnych na osoby pobierające świadczenia w najniższej wysokości, a popełniające wykroczenia np. drogowe, byłoby niecelowe, podważałoby autorytet organów, które je nakładają, i powodowałyby bezkarność sprawców wykroczeń.

Należy też podkreślić, że podwyższenie kwoty wolnej od potrąceń do 100% kwoty najniższej emerytury lub renty spowodowałyby pozbawienie zdolności kredytowej świadczeniobiorców uprawnionych do świadczeń w najniższej wysokości.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie pominięcia przedstawicieli  
polskiej mniejszości na Litwie przy wyborze  
przewodniczących w samorządowych  
komisjach wyborczych (20185)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-023-20185/11 z dnia 27 stycznia br.) w sprawie pominięcia przedstawicieli polskiej mniejszości na Litwie przy wyborze przewodniczących w samorządowych komisjach wyborczych chciałbym zaznaczyć, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych wysoko ocenia zaangażowanie pana posła przejawiające się w uważnym obserwowaniu wszelkich wydarzeń, jakie mają miejsce w stosunkach polsko-litewskich, w szczególności zaś tych, które dotyczą polskiej mniejszości na Litwie. Dlatego też jestem przekonany o dogłębnej znajomości przez pana posła całej złożoności spraw i problemów istniejących w obustronnych relacjach.

Podzielam troskę pana posła o zgodny z prawem przebieg wyborów samorządowych. Na podstawie dotychczas dostępnych informacji nie można wykluczyć, że przy wyborze przewodniczących komisji wyborczych mogło dojść do naruszenia obowiązujących przepisów. Jednakże wyjaśnienie zaistniałej sytuacji, przy wykorzystaniu posiadanych środków formalnoprawnych, należy do obywateli i instytucji państwa litewskiego. Natomiast podejmowanie interwencji przez polską stronę rządową i kwestionowanie na tym etapie suwerennych decyzji organów innego państwa byłoby niezgodne z ogólnie przyjętymi procedurami i zwyczajami.

Z uwagą śledzimy przebieg kampanii wyborczej, odnotowujemy reakcję mediów oraz wypowiedzi polityków. Nie przekraczają one ram, w jakich odbywa się walka wyborcza. Wyjątkiem jest wystąpienie posła G. Songaiły. Zwrócił się on do Prokuratury Generalnej RL z wnioskiem o wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie ewentualnego zagrożenia jednolitości terytorialnej Litwy, które w jego przekonaniu pochodzi z videclipów Instytutu Kresów Rzeczypospolitej w większości mających „charakter szowinistyczny, agresywnego rewanżyzmu, a nawet ekspansjonizmu”.

Jak pan poseł zapewne wie, ważnym czynnikiem monitoringu przebiegu wyborów samorządowych na Litwie będzie także obecność posłów – obserwatorów, delegowanych przez Sejm RP. Pragnę zapewnić, że MSZ bacznie rejestruje działania strony litewskiej we

wszystkich kwestiach związanych z przestrzeganiem praw mniejszości polskiej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

### **podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Stanisława Steca**

#### **w sprawie zmian cen gazu (20187)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Stanisława Steca (znak pisma: SPS-023-20187/11) z dnia 27 stycznia 2011 r. w sprawie zmian w cenie gazu przedstawiam poniższe informacje.

Zasady, na podstawie których przedsiębiorstwa energetyczne kalkulują ceny i stawki opłat z tytułu dostaw gazu ziemnego zostały określone przepisami prawa, ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne<sup>1)</sup>, zwaną dalej Prawem energetycznym, oraz rozporządzeniem ministra gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi<sup>2)</sup>, zwanym dalej rozporządzeniem taryfowym gazowym.

Zgodnie z przepisami Prawa energetycznego przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność w zakresie dostarczania paliw gazowych ustalają odpowiednio taryfy dla paliw gazowych, które podlegają zatwierdzeniu przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Taryfy dla gazu ziemnego powinny zapewniać pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność. Przygotowane przez przedsiębiorstwa taryfy analizowane są i kontrolowane pod względem rzetelności i zgodności z przepisami prawa przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Prezes URE weryfikuje też koszty przyjmowane przez przedsiębiorstwa energetyczne jako uzasadnione do kalkulacji cen i stawek opłat. Zatwierdzając przedłożone przez przedsiębiorstwa energetyczne taryfy, zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne, prezes URE ma na uwadze również ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat.

<sup>1)</sup> Dz. U z 2006 Nr 89, poz. 625

<sup>2)</sup> Dz. U. Nr 28, poz. 165

Zgodnie z rozporządzeniem taryfowym przedsiębiorstwa obrotu świadczące usługę kompleksową, zmierzając do sprzedaży paliw gazowych odbiorcom końcowym, zamawiają usługi przesyłania lub dystrybucji w przedsiębiorstwach wykonujących taką działalność (operator systemu przesyłowego i operatorzy systemów dystrybucyjnych), a następnie przenoszą koszty tych usług na odbiorców końcowych.

Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi i świadczące usługę kompleksową kalkuluje ustalone w taryfie: ceny paliw gazowych, stawki opłat abonamentowych (na podstawie kosztów uzasadnionych obejmujących wystawianie i dostarczanie faktur, obliczanie i pobieranie należności oraz czynności związane z uzasadnioną kontrolą odczytów i układów pomiarowych, dotrzymywaniem warunków umów i prawidłowości rozliczeń, jako iloraz tych kosztów ustalonych dla poszczególnych grup taryfowych i odpowiadającej danej grupie taryfowej liczby układów pomiarowych) oraz stawki opłaty sieciowej<sup>3)</sup> jako:

a) stawki opłaty stałej – na podstawie kosztów stałych ponoszonych z tytułu zlecenia przez przedsiębiorstwo energetyczne usług w zakresie przesyłania, dystrybucji, magazynowania, skraplania lub regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego, kosztów magazynowania w instalacjach własnych przedsiębiorstwa oraz kosztów bilansowania systemu i zarządzania ograniczeniami systemowymi;

b) stawki opłaty zmiennej – na podstawie kosztów zmiennych ponoszonych z tytułów, o których mowa w lit. a.

Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność w zakresie dystrybucji paliw gazowych kalkuluje stawki opłaty stałej na podstawie kosztów stałych określonych dla danej grupy taryfowej. Stawki te mogą być różnicowane odpowiednio do charakterystyki poboru paliwa gazowego.

Należy zauważyć, iż przedsiębiorstwo PGNiG SA ponosi koszty, o których mowa wyżej, niezależnie od ilości faktycznie pobieranego przez odbiorców gazu ziemnego (a nawet w sytuacji niepobierania w ogóle), tj. z tytułu zawarcia umów z operatorami systemu przesyłowego i dystrybucyjnego o świadczenie usługi przesyłania lub dystrybucji. Koszty te następnie przenoszone są w odpowiednim stopniu na odbiorców końcowych.

<sup>3)</sup> Stawki opłaty sieciowej kalkuluje się z zastrzeżeniem § 39 ust. 5 przedmiotowego rozporządzenia, który stanowi, że „przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami gazowymi i świadczące usługę kompleksową przenosi na odbiorców pobierających paliwa gazowe z sieci przesyłowej opłaty poniesione w związku z niedotrzymaniem zgłoszeń zapotrzebowania na paliwa gazowe w miejscach ich dostarczania lub przekroczeniami mocy umownej, wynikające z działania lub zaniechania tych odbiorców, według stawek opłat określonych w taryfie przedsiębiorstwa zajmującego się przesyłaniem paliw gazowych”.



Jeżeli chodzi o zasady kalkulacji stawek sieciowych, to określają je przepisy rozporządzenia taryfowego w § 32 ust. 3 pkt 3 lit. a. Zgodnie z tym przepisem stawki sieciowe kalkuluje się na podstawie planowanych kosztów zakupu gazu ziemnego przez PGNiG SA na rzecz obsługiwanych przez nie odbiorców usług w zakresie przesyłania i dystrybucji, kosztów magazynowania w instalacjach własnych oraz kosztów bilansowania systemu i zarządzania ograniczeniami systemowymi.

Należy też zaznaczyć, że koszty utrzymania i eksploatacji infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej oraz obsługi handlowej to w ponad 90% koszty stałe i dążeniem przedsiębiorstw energetycznych jest odzyskiwanie ich poprzez opłaty o charakterze stałym, czyli stałe opłaty sieciowe i opłaty abonamentowe. Prezes URE nie wyraża zgody na takie relacje pomiędzy opłatami stałymi i zmiennymi, gdyż spowodowałyby to znaczący wzrost tych pierwszych z tego względu, że obecnie w opłatach stałych odzyskiwane jest 75% kosztów ponoszonych w sieci przesyłowej i nieznacznie powyżej 40% w sieci dystrybucyjnej. Wiązałoby się to z podwyższeniem płatności za paliwo gazowe dla odbiorców domowych, zużywających w skali całego przedsiębiorstwa jednostkowo najmniejsze ilości paliwa. W przypadku ww. odbiorców relacja kosztów stałych do zmiennych jest szczególnie niekorzystna, co wynika z faktu, że stosunkowo duży majątek (rozległa i rozdrobiona sieć) angażowany jest do dostarczenia względnie niewielkich ilości paliwa.

Przyczyny zatwierdzenia korekty taryfy PGNiG SA, która weszła w życie 1 października 2010 r. podane zostały w komunikacie prezesa URE publikowanym na stronie internetowej urzędu (<http://ure.gov.pl>). W komunikacie tym podano: „Główne przyczyny podwyżki cen gazu ziemnego wysokometanowego to wzrost kosztów zakupu gazu w imporcie spowodowany wzrostem poziomu kursu dolara oraz konieczność uwzględnienia kosztów utrzymywania zwiększonych obowiązkowych zapasów gazu (do 30 września 2010 r. PGNiG SA zobowiązane było do utrzymywania zapasów na poziomie odpowiadającym co najmniej 15 dniom średniego dziennego przywozu gazu z zagranicy, natomiast od 1 października 2010 r. wielkość zapasu obowiązkowego zwiększa się do wielkości odpowiadającej co najmniej 20 dniom średniego dziennego przywozu), co wynika z przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. Nr 52, poz. 343) oraz nowelizacji tej ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. (Dz. U. Nr 81, poz. 532).

Wzrost cen gazów zaazotowanych, które pochodzą ze źródeł krajowych, wynika natomiast z konieczności zachowania właściwych relacji między cenami paliw gazowych rozprowadzanych krajowym systemem gazowniczym (wyrażonych w zł/GJ). Taki sposób ustalania cen gazów zaazotowanych równoważy interesy odbiorców zaopatrywanych w gaz pochodzą-

cy wyłącznie z tanich źródeł krajowych z interesem odbiorców zaopatrywanych w gaz pochodzący zarówno ze źródeł krajowych, jak i z importu, a jednocześnie pozwala na zmniejszenie skutków wzrostu kosztów zakupu gazu w imporcie”.

Chciałbym nadmienić, że zgodnie z obowiązującym prawem<sup>4)</sup> ceny i stawki opłat ustalane przez przedsiębiorstwa gazownicze kalkulowane są w sposób zapewniający pokrycie uzasadnionych kosztów prowadzenia działalności, w tym kosztów wynagrodzenia kapitału zaangażowanego w tę działalność. W przypadku obrotu paliwami gazowymi powyższe oznacza, że ceny paliw mają pokryć planowane<sup>5)</sup> koszty ich pozyskania, koszty utrzymywania tzw. zapasów obowiązkowych, również koszty magazynów pracujących na potrzeby produkcyjne oraz koszty własne przedsiębiorstwa gazowniczego związane z handlową obsługą odbiorców. Stawki opłat za usługi transportu paliw sieciami przesyłowymi i dystrybucyjnymi kalkulowane przez OGP Gaz-System SA i operatorów systemów dystrybucyjnych muszą natomiast pokryć koszty utrzymywania istniejącej infrastruktury, zapewnić środki na jej rozbudowę (zwrot z kapitału i amortyzacja) związaną z przyłączaniem do sieci obszarów dotychczas niezgazyfikowanych, a przede wszystkim zapewnić finansowanie tzw. inwestycji strategicznych (budowa terminalu do regazyfikacji gazu skroplonego, kluczowe gazociągi w północno-zachodniej części Polski, nowe interkonektory łączące polski system gazowy z systemami państw sąsiednich). Koszty te następnie przenoszone są w taryfie PGNiG SA w tzw. stawkach sieciowych (stałe i zmienne).

Koszty pozyskania gazu, o których mowa powyżej, obejmują koszty jego wydobycia we własnych źródłach oraz koszty zakupu od dostawców zewnętrznych. W portfelu PGNiG SA prawie 80% gazu wysokometanowego pochodzi z kontraktów importowych, w tym prawie 70% z kontraktu długoterminowego, a pozostałe 30% z kontraktów krótko- lub średnio-terminowych, kończących się w ciągu najbliższych trzech lat. O ile zaplanowanie kosztów wydobycia nie jest obciążone dużym ryzykiem nietrafności prognozy (stabilny poziom wydobycia, koszty raczej stałe w okresie, na jaki taryfa jest kalkulowana), to prawdopodobieństwo błędnej projekcji kosztów zakupu gazu z importu jest wysokie, gdyż koszty te silnie zależą od cen wybranych produktów ropopochodnych<sup>6)</sup> notowanych na giełdzie w Rotterdamie (formuła

<sup>4)</sup> Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.), zwana dalej ustawą, oraz rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. Nr 28, poz. 165).

<sup>5)</sup> Zgodnie z postanowieniami § 6 rozporządzenia taryfowego podstawę kalkulacji cen i stawek opłat w taryfie stanowią koszty planowane dla danego rodzaju działalności.

<sup>6)</sup> Zmiany cen produktów ropopochodnych podążają w ślad za zmianami notowań ropy naftowej.

cenowa w tzw. kontrakcie jamalskim) oraz notowań walut rozliczeniowych, tj. dolara amerykańskiego i euro. Co więcej formuły cenowe nie odnoszą się do bieżących notowań tych produktów, ale oparte są o historyczne średnie z okresu 9 miesięcy poprzedzających kwartał, na który ceny są kalkulowane.

Zatem ustalając cenę gazu wysokometanowego, która będzie obowiązywała przez kolejne 12 miesięcy (podstawowy okres, na jaki taryfa jest kalkulowana), PGNiG SA musi przyjąć założenia dotyczące poziomu cen ropy naftowej i kursów wymiany walut. Założenia te są przedmiotem ostrej dyskusji pomiędzy przedsiębiorstwem i prezesem URE, gdyż ceny gazu jako towaru mają największy wpływ na ostateczne ceny dostarczania tego paliwa do odbiorców (gaz + transport + magazynowanie). Podstawą oceny założeń przedsiębiorstwa są historyczne trendy notowań ropy i kursów oraz projekcje banków i instytucji finansowych – od czasu kryzysu gospodarczego z połowy 2008 r. charakteryzujące się dużą zmiennością.

W przypadku gdy po zatwierdzeniu taryfy rzeczywiste koszty, jakie przedsiębiorstwo ponosi, są wyższe od kosztów planowanych, zachodzi okoliczność uzasadniająca wystąpienie do prezesa URE z wnioskiem o skorygowanie taryfy<sup>7)</sup>. W przypadku każdego wniosku o korektę szczegółowej analizie poddawane są koszty obejmujące cały okres, na jaki taryfa ta była zatwierdzona. Oznacza to, że ewentualne nieplanowane przychody z pierwszych miesięcy obowiązywania taryfy (jeśli polska waluta okazałaby się silniejsza od przewidywań) zostaną zaliczone na zbilansowanie niedoborów, które zadecydowały o wystąpieniu z korektą (w sytuacji, gdy ceny surowców i notowania walut będą niekorzystne dla przedsiębiorstwa). Jednakże gdy z porównania kosztów planowanych na etapie zatwierdzania taryfy i częściowo wykonanych i planowanych w momencie składania wniosku o korektę taryfy jednoznacznie wynika, że przychody przedsiębiorstwa, jakie zrealizuje ono w okresie obowiązywania taryfy, nie zapewnią pokrycia jego kosztów, prezes URE zobowiązany jest wydać decyzję zatwierdzającą zmianę tej taryfy, kierując się zasadą wyrażoną w art. 45 ustawy, która stanowi, że taryfy mają zapewniać pokrycie uzasadnionych kosztów prowadzenia działalności. Prezes URE jako centralny organ administracji rządowej jest bowiem zobowiązany do działania na podstawie i w granicach prawa. W przeciwnym razie, bezpodstawnie odmawiając zatwierdzenia korekty taryfy, regulator naraziłby Skarb Państwa na wypłatę odszkodowania, gdyby sąd prawomocnym wyrokiem

<sup>7)</sup> Wynika to z postanowień § 10 rozporządzenia taryfowego, który stanowi, że „W przypadku nieprzewidzianej, istotnej zmiany warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej przedsiębiorstwo to może wystąpić z wnioskiem o korektę cen i stawek opłat ustalonych w taryfie (...), po dokonaniu analizy i oceny skutków ekonomicznych tych zmian”.

uchylił jego decyzję, a przedsiębiorstwo wystąpiło z roszczeniem.

W sytuacji zaś gdy tzw. zewnętrzne warunki prowadzenia działalności (w przypadku PGNiG SA koszty zakupu gazu) okazałyby się niższe niż planowane, możliwe jest obniżenie cen gazu. Zgodnie z decyzją prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, nr DTA-4212-53(8)72010/652/III/AG, z dnia 16 grudnia 2010 r. zmienione zostały ceny za paliwo gazowe i obowiązywać będą od 1 stycznia 2011 r. do 31 marca 2011 r. Zgodnie ze zmianą taryfy dla PGNiG SA średnia obniżka ceny gazu wysokometanowego, a także gazu ziemnego zaazotowanego wyniesie 3,23%. Oznacza to, że rachunki tych odbiorców, którzy gotują na gazie, obniżą się miesięcznie średnio o 31 gr. Nie ulegają natomiast zmianie stawki opłat sieciowych oraz stawki opłat abonamentowych. Bez zmian pozostają również ceny gazu ziemnego propan-butan powietrze i rozprężony.

Obniżka cen gazu nastąpiła na wniosek PGNiG SA w związku z wynegocjowanym od spółki Gazprom Export rabatem na dostawy gazu ziemnego. W dniu 29 października 2010 r. został podpisany kontrakt, zgodnie z którym 15% wolumenu dostaw gazu objęte jest rabatem. Mając na względzie ilość już odebranego gazu z ww. kontraktu, PGNiG SA przewiduje, że odbierze wolumen gazu ziemnego w wielkości uprawniającej do uzyskania rabatu w maksymalnej wysokości. W efekcie zmiany średnia wysokość całkowitych opłat związanych z dostarczaniem gazu wysokometanowego dla odbiorców ulegnie obniżce o 2,3%. W przypadku gazów zaazotowanych zmiana taryfy zakłada spadek wysokości całkowitych opłat związanych z dostarczaniem gazu średnio o 2,3% dla gazu podgrupy Lw oraz 2,05% dla gazu podgrupy Ls.

Chciałbym również dodać, że PGNiG SA realizuje inwestycje zwiększające bezpieczeństwo energetyczne Polski. Dla przykładu w ramach realizowanych zadań inwestycyjnych spółka podejmuje działania zorientowane na rozbudowę infrastruktury magazynowej gazu na obszarze Polski. W tym zakresie spółka buduje magazyny gazu oraz rozbudowuje już istniejące, tj. m.in. Podziemny Magazyn Gazu Mogilno, Kawernowy Podziemny Magazyn Gazu Kosakowo, Podziemny Magazyn Gazu Marianowo, Podziemny Magazyn Gazu Wierzchowice. Realizacja wszystkich wykonywanych przez spółkę projektów pomoże zwiększyć pojemność czynną podziemnych magazynów gazu ziemnego w Polsce z obecnych 1,6 mld m<sup>3</sup> do 2,6 mld m<sup>3</sup> w 2015 r. Szacunkowa wartość realizowanych projektów w zakresie rozbudowy powierzchni magazynowych wyniesie ponad 3 mld zł.

Na zakończenie należy podkreślić, że niezależnie od ww. inwestycji PGNiG SA, realizując plany inwestycyjne w najbliższych latach, zamierza utrzymywać wysoki poziom nakładów finansowych na realizację projektów w zakresie wzrostu krajowych zdolności wydobywczych, dywersyfikacji źródeł dostaw gazu,



działalności związanej z poszukiwaniem i eksploatacją złóż ropy naftowej oraz gazu ziemnego, jak również projektów elektroenergetycznych opartych o paliwo gazowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie podatku VAT od abonamentów  
medycznych (20188)**

Szanowny panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20188/11) interpelację pana posła Romualda Ajchlera w sprawie podatku VAT od abonamentów medycznych, uprzejmie wyjaśniam.

W trakcie trwających obecnie prac parlamentarnych nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach zaproponowano m.in. wprowadzenie w art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) regulującym zakres zwolnień od tego podatku zmiany polegającej na dodaniu pkt 19a. W myśl tej zmiany zwolnieniu od podatku ma podlegać świadczenie usług, o których mowa w pkt 18 i 19, jeżeli usługi te zostałyby nabyte przez podatnika we własnym imieniu, ale na rzecz osoby trzeciej od podmiotów, o których mowa w pkt 18 i 19.

W świetle projektowanych zapisów, zwolnieniem od podatku od towarów i usług mogłoby być zatem objęte przekazywanie pracownikom przez pracodawców nabywanych przez nich w ramach tzw. pakietów medycznych usług w zakresie opieki medycznej wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług. Biorąc pod uwagę fakt, że pakiety medyczne mogą zawierać różne rodzaje usług, zaznaczyć należy, że zwolnieniu podlegałyby jedynie usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia nabyte przez pracodawców od podmiotów, o których mowa w pkt 18 i 19 art. 43 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług.

Podkreślić jednocześnie należy, że równoległe ze zmianami dotyczącymi art. 43 ust. 1 pkt 19a ustawy zaprojektowano dodatkowo rozstrzygnięcia w art. 6 ww. nowelizacji, zgodnie z którymi podatnicy będą mogli stosować zwolnienie, o którym mowa w ww. zmianie dotyczącej pkt 19a ustawy w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 marca 2011 r. Oznacza

to, że pomimo planowanego wejścia w życie przedmiotowej ustawy z dniem 1 kwietnia 2011 r. projektodawca w przepisach przejściowych daje podatnikom możliwość wyboru, czy w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 marca 2011 r. omawiane czynności chce on rozliczać jako opodatkowane czy zwolnione od podatku.

W mojej opinii przewidziane w projekcie nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług przepisy powinny rozwiązać ewentualne problemy interpretacyjne związane z opodatkowaniem tym podatkiem usług wchodzących w skład abonamentów medycznych.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, dokonując w szczególności jego interpretacji przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (interpretacje ogólne).

Wydawanie interpretacji ogólnych jest zatem jednym ze sposobów zrealizowania przez ministra finansów obowiązku dążenia do jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, na co wyraźnie wskazuje konstrukcja przytoczonego wyżej przepisu art. 14a Ordynacji podatkowej.

W mojej ocenie interpretacja przedstawionych powyżej uregulowań w zakresie podatku od towarów i usług nie wymaga wydania przez ministra finansów interpretacji ogólnej.

Mając na uwadze różnorodność sytuacji, które mogą wystąpić w praktyce, w szczególności to, że abonamenty medyczne mogą zawierać bardzo różne rodzaje usług, z których tylko niektóre będą usługami świadczeń medycznych, jak też różne mogą być rodzaje stosunków umownych pomiędzy podmiotami oferującymi usługi w zakresie abonamentów medycznych, pracodawcami oraz pracownikami, bardziej uzasadnione będzie uzyskiwanie przez podatników interpretacji indywidualnych, jeżeli będą oni widzieli taką konieczność i zgłoszą odpowiedni wniosek, które dotyczyć będą konkretnych stanów faktycznych. Interpretacje takie wydawane są w trybie art. 14b–14p ww. ustawy Ordynacja podatkowa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych  
(20190)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie Narodowych Sił Rezerwy (SPS-023-20190/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Profesjonalizacja Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stworzyła szansę wypracowania nowej formy uzupełniania Sił Zbrojnych, umożliwiającej m.in. elastyczne i racjonalne dostosowywanie ich potencjału do potrzeb oraz do rodzaju i wielkości zagrożenia. Pracom legislacyjnym w resorcie obrony narodowej, związanym z przyjęciem założeń tworzenia i funkcjonowania Narodowych Sił Rezerwowych, towarzyszyła gruntowna analiza potrzeb i posiadanych możliwości, w tym budżetowych.

W rezultacie Narodowe Siły Rezerwowe zostały zaplanowane jako wyselekcjonowany ochotniczy zasób żołnierzy rezerwy, posiadających przydziały kryzysowe na określone stanowiska służbowe w jednostkach wojskowych, nadane w wyniku ochotniczo zawartych kontraktów na pełnienie służby wojskowej w rezerwie i pozostających w dyspozycji do wykorzystania w przypadku zagrożeń militarnych i niemilitarnych zarówno w kraju, jak i za granicą. Utrzymywane na potrzeby zarządzania kryzysowego oraz wzmocnienia jednostek wojskowych Narodowe Siły Rezerwowe nie stanowią zatem odrębnej formacji wojskowej.

Stosownie do przyjętych rozwiązań, warunki i zasady służby w Narodowych Siłach Rezerwowych zostały określone w znowelizowanej ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, ze zm.) oraz rozporządzeniach ministra obrony narodowej: z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie zawierania kontraktów na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych (Dz. U. Nr 87, poz. 562), z dnia 7 kwietnia 2010 r. w sprawie przydziałów kryzysowych (Dz. U. Nr 76, poz. 497) oraz z dnia 6 września 2010 r. w sprawie służby przygotowawczej (Dz. U. Nr 170, poz. 1144).

Dla przebiegu rekrutacji na potrzeby służby w ramach Narodowych Sił Rezerwowych żołnierzy rezerwy o stosunkowo wysokiej dyspozycyjności i kwalifikacjach przydatnych Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, istotne znaczenie ma system motywacyjny przewidziany za czas udziału w ćwiczeniach wojskowych rotacyjnych, odbywanych z przerwami w wymiarze do 30 dni w każdym roku. Nie sprowadza się on jedynie do samych uposażeń, obejmuje także uprawnienia i należności o charakterze niemate-

rialnym, w tym możliwość podnoszenia kwalifikacji oraz wykształcenia na koszt wojska. System zachęt dla żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych przewiduje również uprawnienie ich do otrzymywania rekompensaty finansowej, w sytuacji gdy uposażenie otrzymywane za czas służby będzie niższe od wynagrodzenia ze stosunku pracy oraz ochronę stosunku pracy na czas pozostawania na kontrakcie. Ważnym aspektem funkcjonowania systemu motywacyjnego jest ponadto wdrożenie mechanizmu monitorowania jego skuteczności oraz doskonalenia przyjętych rozwiązań i procedur rekrutacyjnych.

Oparta na w pełni ochotniczej formule rekrutacja na potrzeby Narodowych Sił Rezerwowych została rozpoczęta zaledwie przed siedmioma miesiącami, w dniu 1 lipca 2010 r. Początkowo była prowadzona w okresie wakacyjnym, w warunkach istotnych ograniczeń budżetowych. Jednak mimo tych niesprzyjających okoliczności, w jej wyniku kontrakty na pełnienie służby podpisało, do dnia 10 lutego br., 3805 żołnierzy rezerwy, a wnioski o przyjęcie do tych sił złożyło ok. 9 tys. żołnierzy rezerwy. Biorąc powyższe pod uwagę, pozwolę sobie wyrazić pogląd, że proces naboru skutecznie przybliży Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej do osiągnięcia liczebności Narodowych Sił Rezerwowych na zakładanym poziomie do dwudziestu tysięcy żołnierzy.

Jest to stanowisko tym bardziej uprawnione, że w służbie przygotowawczej kształci się trzy tysiące potencjalnych kandydatów do Narodowych Sił Rezerwowych, a w 2011 r. przewiduje się przyjęcie kolejnych ochotników. Już w pierwszych tygodniach prowadzenia naboru uwidoczniło się bowiem znaczne zainteresowanie nowym rodzajem służby, ze strony osób bez przeszkolenia wojskowego.

Odnosząc się do pytań pani poseł Anny Sobeckiej, pragnę poinformować, że nie są planowane zmiany w zasadach naboru do Narodowych Sił Rezerwowych. Prowadzone w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej kontrole i nadzory służbowe stanu realizacji zadań związanych z tworzeniem tych sił oraz wnioski dowódców i wojskowych komendantów uzupełnień wskazywały natomiast na potrzebę uproszczenia procedur rekrutacyjnych. Zwiększeniu skuteczności pozyskiwania kandydatów służyło wydanie kolejnych poleceń służbowych i regulacji prawnych, m.in. wytycznych szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 24 sierpnia 2010 r. w sprawie uszczegółowienia i usprawnienia organizacji naboru do Narodowych Sił Rezerwowych. Trwają także prace nad nowelizacją przepisów wykonawczych dotyczących naboru do Narodowych Sił Rezerwowych, pod kątem ich dalszego usprawnienia.

Odnosząc się do podnoszonej przez panią poseł Annę Sobecką kwestii traktowania żołnierzy Narodowych Sił Rezerwowych jako zasadniczego źródła naboru do zawodowej służby wojskowej, pragnę wskazać, że regulacje prawne dotyczące naboru żołnierzy zawodowych nie uległy zmianie. Jednocześnie w procesie naboru uwzględniono postulaty dowódców jed-

nostek wojskowych, którzy pełnią kluczową rolę w procesie oceny predyspozycji i kwalifikacji posiadanych przez ochotników do zajmowania określonych stanowisk służbowych w korpusie szeregowych zawodowych. W sytuacji, w której dowódca jednostki wojskowej ma wybór między żołnierzem rezerwy nieodbywającym systematycznie ćwiczeń wojskowych a żołnierzem Narodowych Sił Rezerwowych, którego szkoli w czasie ćwiczeń rotacyjnych i poddaje ocenie, jest uzasadnione, że uzupełniając wakuujące stanowisko, uwzględni on kandydaturę tego żołnierza, którego umiejętności oraz predyspozycje zostały już zwerifikowane i który zna jednostkę wojskową.

Podsumowując, należy stwierdzić, że zgodnie z przyjętymi na etapie prac koncepcyjnych ustaleniami Ministerstwo Obrony Narodowej doskonalą procedury rekrutacyjne, tak by nie zniechęcały one potencjalnych ochotników do podejmowania wysiłku związanego ze służbą w ramach Narodowych Sił Rezerwowych. Zintensyfikowaniu uległa także aktywność promocyjno-informacyjna resortu obrony narodowej, związana z promowaniem nowej formuły służby żołnierzy rezerwy. Nastąpił także znaczący wzrost kompetencji personelu zaangażowanego w proces naboru. Z zadowoleniem informuję, że w rezultacie podejmowanych działań nastąpił wzrost zainteresowania służbą w ramach Narodowych Sił Rezerwowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie poziomu nauki w Polsce (20192)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., zn. SPS-023-20192/11, w sprawie interpelacji pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej na temat poziomu nauki w Polsce, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Pani poseł w skierowanym do Marszałka Sejmu RP piśmie z dnia 10 stycznia 2011 r. zwróciła się do ministra nauki i szkolnictwa wyższego zapytaniem, czy ministerstwo zamierza podjąć kroki, jeśli tak, to jakie, aby dokonania polskich naukowców były zauważalne w międzynarodowych czasopiśmie naukowych.

Zdaję sobie sprawę, że udział publikacji polskich naukowców w światowej liczbie publikacji ujętych w czasopiśmie objętych National Science Indicators jest obecnie wysoce niezadowolający. Przyczyny takiego stanu są bardzo złożone, wynikają z nie najlepszego ogólnego stanu polskiej nauki, braku mechanizmów stymulujących i premiujących prowadzenie prac na najwyższym światowym poziomie, barier dla rozwoju kariery naukowej przez młodych naukowców. Obecnej sytuacji nie da się wytłumaczyć jedynie poziomem środków finansowych przeznaczanych w budżecie państwa na naukę.

Należy także zauważyć, że nawet najlepsze rozwiązania administracyjno-prawne nie sprawią automatycznie, że w krótkim okresie nastąpi znaczący wzrost udziału polskich publikacji w renomowanych czasopiśmie naukowych. Dla osiągnięcia tego celu warunkiem niezbędnym jest poprawa jakości badań naukowych prowadzonych w polskich jednostkach naukowych. To jest czynnik decydujący o tym, czy osiągnięte wyniki będą na tyle nowatorskie i odkrywcze, aby mieć szansę na opublikowanie w najlepszych czasopiśmie o zasięgu światowym. Pod tym względem światowa nauka rządzi się bardzo demokratycznymi zasadami. Nie liczy się kraj pochodzenia naukowców, ani też kraj, w którym prowadzono badania naukowe. Jedynym kryterium jest wartość naukowa osiągniętych wyników, wykraczanie poza dotychczasowy stan wiedzy i znaczenie dla rozwoju cywilizacyjnego.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że jednym z głównych celów reformy nauki przeprowadzanej pod hasłem „budujemy na wiedzy”, a także nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki, przyjętej przez Sejm w dniu 4 lutego 2011 r., jest wprowadzenie kompleksowych zmian stanowiących impuls do tego, aby polska nauka zyskała na jakości, stała się bardziej konkurencyjna, a wyniki badań naukowych polskich naukowców były bardziej zauważalne w świecie.

Reforma nauki i szkolnictwa wyższego zakłada wprowadzenie zasad premiujących wzrost aktywności naukowej. Środki finansowe na badania naukowe lub prace rozwojowe będą, w znacznie większym zakresie niż dotychczas, przyznawane na podstawie przejrzystych i transparentnych konkursów przez dwie niezależne agencje wykonawcze: Narodowe Centrum Nauki i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Dzięki decentralizacji systemu finansowania nauki nastąpi poprawa sprawności i skuteczności zarządzania środkami finansowymi z budżetu państwa przeznaczonymi na prowadzenie badań naukowych, czego spodziewanym efektem będzie podniesienie poziomu badań prowadzonych w kraju i zwiększenie ich konkurencyjności w skali europejskiej i światowej. By uzyskać środki finansowe, jednostki naukowe będą musiały wykazać się dokonaniem, w tym publikacją w renomowanych czasopiśmie. Wykonawcy projektów badawczych finansowanych przez

Narodowe Centrum Nauki będą zobowiązani do publikacji wyników badań w wydawnictwach o międzynarodowym zasięgu (art. 34 ust. 2 pkt 4 ustawy o Narodowym Centrum Nauki).

Uproszczona zostanie ścieżka kariery naukowej. Celem zmian jest motywacja do rozwoju i wspomaganie zdobywania kolejnych szczebli kariery naukowej i akademickiej. Uproszczona zostanie procedura ubiegania się o stopień doktora habilitowanego. Procedura w większym stopniu skoncentruje się na realnych osiągnięciach i dorobku naukowym, a czas jej prowadzenia skrócony zostanie z obecnych 11 do 4 miesięcy. Nowa procedura wykluczy pozamerytoryczne aspekty oceny habilitanta. Wprowadzony zostanie także obowiązek stosowania trybu konkursowego przy kwalifikacji na studia doktoranckie. Warunkiem otwarcia przewodu doktorskiego będzie co najmniej jedna publikacja w czasopiśmie naukowym o zasięgu krajowym lub w recenzowanym sprawozdaniu z międzynarodowej konferencji naukowej.

Ponadto zmiany w sposobie zatrudniania na uczelniach przyczynią się do wzrostu aktywności naukowej. Wprowadzone zostaną procedury konkursowe na wszystkie stanowiska w uczelniach i większe otwarcie na naukowców z zagranicy. Wybitny uczony ze stopniem doktora i z istotnym dorobkiem naukowym za granicą będzie mógł uzyskać w Polsce uprawnienia doktora habilitowanego. Ograniczeniu ulegnie także wieloletowość. Objęcie dodatkowego etatu będzie możliwe jedynie po uzyskaniu zgody rektora. Nauczyciele akademicki będą również obowiązkowo poddawani ocenie działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej. Ocena będzie dokonywana nie rzadziej niż co 2 lata, zaś w przypadku profesorów – raz na 4 lata. Druga negatywna ocena będzie obowiązywać rektora do rozwiązania stosunku pracy z ocenionym nauczycielem.

W ramach wdrażania reformy nauki podejmowane są także działania zachęcające młodych naukowców do rozwijania kariery naukowej. W tym celu ustanowiono w listopadzie 2010 r. program pod nazwą „Juventus Plus”. Program ten ma na celu promowanie wybitnych młodych naukowców, prowadzących badania naukowe na najwyższym poziomie, których wyniki publikowane są w wykazie publikacji Journal Citation Reports lub European Reference Index for the Humanities i zachęcenie ich do kontynuowania tych prac. Spodziewam się, że realizacja programu doprowadzi, z jednej strony, do wzrostu zainteresowania młodych naukowców do prowadzenia prac badawczych na najwyższym poziomie i publikowania ich wyników, z drugiej strony zaś, przyczyni się do znacznej poprawy pozycji polskich publikacji w rankingach światowych. W ramach programu został ogłoszony konkurs, na który wpłynęło 509 wniosków. W wyniku rozstrzygnięcia konkursu zawarto 290 umów na realizację w latach 2010–2011 projektów badawczych na łączną kwotę 37 369 424 zł.

Istotnej zmianie ulegną także zasady oceny działalności jednostek naukowych. Powołany Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych opracuje nowe zasady oceny jednostek, tak aby środki finansowe przyznawane na działalność statutową były wprost powiązane z jakością badań naukowych lub prac wojowych. Jednym z istotniejszych kryteriów oceny będą publikacje pracowników jednostek w najlepszych czasopiśmie naukowych.

Mam głębokie przekonanie, że wszystkie zmiany wprowadzone w zakresie finansowania nauki, jak też i szkolnictwa wyższego stworzą odpowiednie warunki do wzrostu aktywności środowiska naukowego, podniesienia poziomu realizowanych prac badawczych, co w dalszej perspektywie czasowej powinno doprowadzić do sytuacji, że dokonania polskich naukowców i polskich jednostek naukowych będą bardziej zauważalne na świecie.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie sytuacji na kolei (20193)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji na kolei poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. Czy prawdą jest, że rząd chce zabrać kolejom zaoszczędzone na przetargach rozstrzyganych w 2010 r. 1,2 mld zł i przeznaczyć je na drogi?

Minister infrastruktury wystąpił do ministra rozwoju regionalnego z propozycją przesunięcia na projekty drogowe 1,2 mld EUR ze środków zarezerwowanych na realizację przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA projektów kolejowych.

Z danych przedstawionych przez PKP PLK SA wynika, że podpisane dotychczas kontrakty z wykonawcami stanowią ok. 66% wartości szacunkowych inwestycji. Spadek wartości inwestycji powoduje obniżenie poziomu wykorzystania środków UE przez PKP PLK SA o ok. 4,8 mld PLN, czyli ok. 1,2 mld EUR.

Należy podkreślić, że przesunięte środki dotyczą oszczędności przetargowych i mają zapobiec utracie unijnego dofinansowania przeznaczanego na sektor transportu w latach 2007–2013. Przedstawiona propozycja nie jest jednak decyzją ostateczną, gdyż musi



być w pierwszej kolejności zaakceptowana przez Komitet Monitorujący PO IiŚ, a następnie przez Komisję Europejską.

Odnosząc się do kwestii zapewnień finansowania udzielanych przez ministra finansów na wydatki ponoszone w związku z realizacją projektów PO IiŚ, uprzejmie informuję, że zapewnienie to ma na celu udzielenie gwarancji zabezpieczenia środków finansowych pochodzących z rezerwy celowej budżetu państwa i budżetu środków europejskich, które jest niezbędne m.in. do podpisania umów z wykonawcami oraz podpisania umowy o dofinansowanie z CUPT.

Pragnę ponadto poinformować, że na realizację wszystkich wymienionych w treści interpelacji projektów, tj. „Modernizację linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” (nr PO IiŚ 7.1–19.2), „Modernizację linii kolejowej E65/C–E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Gdańsk, LCS Gdynia” (nr PO IiŚ 7.1–1.2) oraz „Modernizację linii kolejowej Warszawa – Łódź, etap II, lot C – pozostałe roboty” (obejmujący m.in. zaprojektowanie i wykonanie skrzyżowania bezkolizyjnego w miejscowości Rogów, nr POIiŚ 7.1–24.3), w ostatnich dniach zostały wydane decyzje o zapewnieniu finansowania.

Ad 2. Jaki to będzie miało wpływ na już i tak trudną sytuację polskich kolei?

Jak zaznaczono, propozycja przesunięcia zarezerwowanych przez PKP PLK SA środków dotyczy oszczędności przetargowych i nie jest jej celem zmniejszanie zakresu inwestycji przewidzianych do wsparcia ze środków UE. Mając na względzie pełne wykorzystanie unijnego dofinansowania przeznaczonego na sektor transportu w latach 2007–2013, ww. propozycja ma na celu przede wszystkim minimalizację ryzyka niepełnego wykorzystania dostępnych funduszy i wydaje się być uzasadniona.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie zastosowania w Polsce systemu  
obowiązkowego znakowania psów (20196)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Adama Wykręta posła na Sejm RP w sprawie zastosowania w Polsce systemu obowią-

zkowego znakowania psów przekazaną pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. (nr SPS-023-20196/11), uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 11a. ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.) rada gminy może w drodze uchwały przyjąć program zapobiegający bezdomności zwierząt. Katalog działań możliwych do przyjęcia w drodze takiej uchwały nie jest zamknięty. W związku z tym gmina może podjąć wszelkie działania zapobiegające bezdomności zwierząt obejmujące w szczególności: sterylizację albo kastrację zwierząt, poszukiwanie nowych właścicieli dla zwierząt, usypianie ślepych miotów. Na podstawie tego artykułu ustawy możliwe jest również wprowadzenie rejestracji i znakowania zwierząt, w tym znakowania poprzez podskórne umieszczenie elektronicznego mikroczypa, oraz podejmowanie innych działań, które przyczynią się do ograniczenia bezdomności zwierząt pod warunkiem, że koszty takich działań zostaną poniesione przez gminę.

Wprowadzenie do ustawy przepisów zobowiązujących właścicieli psów do zgłaszania do rejestracji każdego posiadanego oraz nowo narodzonego psa oraz do poddania go znakowaniu nie rozwiąże problemu bezdomności. W ten sposób oznakowane i zarejestrowane zostałyby psy zgłoszone przez swoich właścicieli oraz psy przebywające w schroniskach. Psy bezdomne oraz psy niezgłoszone przez właścicieli do rejestracji i znakowania pozostałyby nadal poza ewidencją, co nie oznacza, że przestałyby wymagać opieki samorządu gminnego (miejskiego). Oznakowanie psów przy pomocy mikroczipów wszczepianych pod skórę bez jednoczesnego prowadzenia bazy danych (psów i właścicieli) na poziomie centralnym oraz skutecznego egzekwowania ustanowionego w ustawie obowiązku od właścicieli psów spowodowałoby obciążenie dla budżetów gmin i budżetu państwa bez uzyskania zamierzonego efektu w postaci zmniejszenia bezdomności psów.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zapewnienie właściwej ochrony i opieki bezdomnym zwierzętom, w tym zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc w schroniskach, należy do zadań własnych gminy. Decyzje w tych sprawach podejmuje zgodnie z kompetencją samorząd gminny, biorąc pod uwagę lokalne warunki i potrzeby. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Wprowadzenie ustawowego obowiązku rejestracji i znakowania zwierząt przysporzyłoby korzyści producentom i importerom mikroczipów oraz osobom i instytucjom zaangażowanym bezpośrednio w znakowanie zwierząt lub prowadzenie rejestrów psów i właścicieli, natomiast nie rozwiązuje przedstawionego w interpelacji problemu. Wprowadzeniem takiej regulacji zainteresowani są również przedstawiciele niektórych samorządów terytorialnych, ponieważ część obowiązków związanych z zapobieganiem bez-

domności zwierząt zostałyby przejętych przez organy centralne i budżet państwa.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że w obowiązującym stanie prawnym istnieją wystarczające instrumenty prawne umożliwiające realizację zadań gminy w zakresie dotyczącym zapobieganiu bezdomności zwierząt bez konieczności wprowadzania ustawowego obowiązku znakowania psów na obszarze całego kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie problemów z realizacją zamówień  
na sprzęt dla osób niepełnosprawnych (20197)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Adama Wykręta, posła na Sejm RP, w sprawie problemów z realizacją zamówień na sprzęt dla osób niepełnosprawnych, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu, pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-20197/11, uprzejmie proszę o przyjęcie wyjaśnień w sprawie.

Zasady zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środki pomocnicze określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.). Przedmiotowe rozporządzenie określa wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze wraz z określeniem poziomu, w tym limitu cen tych świadczeń i sposobu ich finansowania oraz warunków ich realizacji, a także obejmuje naprawę przedmiotu ortopedycznego w ramach limitu ceny tej naprawy.

Ministerstwo Zdrowia po otrzymaniu informacji, iż Narodowy Fundusz Zdrowia wprowadził kolejko-  
wanie na poświadczanie zleceń na zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze, wystosował zapytanie, jakie są przyczyny takiego stanu rzeczy.

W odpowiedzi Narodowy Fundusz Zdrowia wyjaśnił, iż powodem tworzenia ewidencji zleceń na wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze jest ograniczony budżet

na finansowanie świadczeń z tego zakresu będący w dyspozycji oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia.

W ocenie Narodowego Funduszu Zdrowia określenie tych świadczeń jako gwarantowanych nie daje podstaw do priorytetowego traktowania tej grupy świadczeń w porównaniu z innymi świadczeniami opieki zdrowotnej, gdzie także tworzone są listy oczekujących.

Jednocześnie Ministerstwo Zdrowia zostało poinformowane, iż przedmiotowe ograniczenia nie dotyczą całości zaopatrzenia. Na bieżąco potwierdzane są zlecenia na zaopatrzenie dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia oraz uczących się do 26. roku życia, a także dodatkowo zlecenia na zaopatrzenie w środki pomocnicze przysługujące comiesięcznie, jak również dodatkowo pierwszeństwo mają osoby dorosłe w stanach pourazowych, pooperacyjnych, w okresach progresji choroby, w stanach warunkujących kontynuację rehabilitacji.

Okresowe ograniczenia dla świadczeniobiorców w dostępie do zaopatrzenia w niektóre przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze są spowodowane brakiem środków finansowych na realizację tych świadczeń, a nie brakiem świadczeniodawców posiadających umowę na realizację świadczeń w tym rodzaju.

Oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia na bieżąco monitorują rozliczenia przez świadczeniodawców realizujących świadczenia, ponieważ według Narodowego Funduszu Zdrowia gwarantuje to płynność finansową oddziału i pozwala to na bieżącą realizację nowych zleceń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Pięty  
oraz grupy posłów**

**w sprawie procesu łączenia  
spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu  
Węglowego SA (20199)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na otrzymaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20199/11, interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie procesu

łączenia spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu Węglowego SA, przedstawiam poniższą informację.

Strategia Katowickiej Grupy Kapitałowej na lata 2010–2020 zatwierdzona przez Walne Zgromadzenie Katowickiego Holdingu Węglowego SA zawiera koncepcję w zakresie gospodarowania nieruchomościami mieszkalnymi oraz przyszłości spółek mieszkaniowych. Organem odpowiedzialnym za realizację Strategii jest Zarząd KHW SA, który jako sprawujący nadzór właścicielski nad spółkami zależnymi podejmuje decyzje co do kształtu grupy kapitałowej w ramach określonych strategią. Walne Zgromadzenie KHW SA określa sposób wykonywania prawa głosu z akcji lub udziałów na walnym zgromadzeniu lub zgromadzeniu wspólników spółek, w których spółka posiada więcej niż 50% walorów, m.in. w sprawie połączenia z inną spółką.

Obecnie w ramach grupy kapitałowej KHW SA działają: Spółka Mieszkaniowa Kleofas sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, Spółka Mieszkaniowa Mysłowice sp. z o.o. z siedzibą w Mysłowicach oraz Spółka Mieszkaniowa Śląsk sp. z o.o. z siedzibą w Rudzie Śląskiej.

KHW SA rozważał problematykę związaną ze sposobem dalszej konsolidacji aktualnie działających trzech spółek mieszkaniowych. Doświadczenia z realizacji poprzednich etapów konsolidacji wskazują, że najwłaściwszym sposobem kontynuowania tego procesu jest przejście przez jedną ze spółek dwóch pozostałych.

Spodziewane korzyści z konsolidacji spółek mieszkaniowych:

- redukcja kosztów i maksymalizacja przychodów dzięki korzyści skali,
- możliwość bardziej elastycznego i efektywniejszego zarządzania zasobem mieszkaniowym, m.in. sprawniejsze odzyskiwanie mieszkań o dużym potencjale rynkowym dzięki możliwości przenoszenia lokatorów w ramach jednego wspólnego zasobu mieszkaniowego,
- lepsze wykorzystanie kwalifikacji pracowników łączących się spółek,
- bardziej efektywne wykorzystanie wolnych środków finansowych,
- dodatkowe dochody w przypadku rozwinięcia nowych rodzajów działalności (pośrednictwo w obrocie nieruchomościami, działalność inwestycyjna i deweloperska),
- ograniczenie kosztów działalności poprzez lepsze dopasowanie struktury organizacyjnej do potrzeb klientów,
- obniżenie kosztów zarządzania zasobem nieruchomości KHW SA.

Podejmując decyzje dotyczące konsolidacji, Zarząd KHW SA weźmie pod uwagę takie czynniki jak: wysokość kapitału zakładowego, liczbę lokali mieszkalnych w zarządzie, ilość lokali użytkowych, wielkość terenów niezabudowanych, ilość wspólnot mieszkaniowych w zarządzie. Opisane argumenty oraz po-

tencjał ekonomiczny, kadrowy, a także doświadczenie zarządu i pracowników danej spółki mieszkaniowej w zakresie dotychczasowej realizacji procedur połączeniowych ostatecznie przeważą o wskazaniu spółki jako przejmującej.

Jednocześnie dziękuję za wyrażenie przez panów posłów pozytywnych spostrzeżeń na temat procesu konsolidacją spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu Węglowego SA.

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Pięty  
oraz grupy posłów**

**w sprawie planów likwidacji wydziałów  
gospodarczych w sądach rejonowych (20200)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych, przesłaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20200/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach rejonowych, w zakresie najważniejszych kategorii spraw „GC” i „GC-upr”, wpływ spadł z 95 980 spraw (2000 r.) do 61 467 spraw (2009 r.), a więc do poziomu 64% wpływu z roku 2000.

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz sądach rejonowych i przekazaniu spraw rozpoznawanych dotychczas w znoszonych strukturach do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych nie znajduje uzasadnienia.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane



z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

Przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, w okręgu katowickim uwzględnia zniesienie wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych w Będzinie, Chorzowie i Sosnowcu. Utrzymane zatem zostają wydziały gospodarcze funkcjonujące w sądach rejonowych w Bytomiu, Dąbrowie Górniczej, Katowice-Wschód w Katowicach i Tychach.

Kwestie związane ze zniesieniem wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych okręgu katowickiego, w tym dotyczące kadrowych i lokalowych aspektów omawianej reorganizacji, skonsultowane zostały z prezesem Sądu Okręgowego w Katowicach. W wyniku tej konsultacji pierwotny projekt został zmieniony i w aktualnym kształcie likwidacja wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych w Będzinie, Chorzowie i Sosnowcu jest zgodna z propozycją przedstawioną w tym zakresie przez prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach.

Zgodnie z przyjętym rozwiązaniem sprawy ze znoszonych wydziałów gospodarczych sądów rejonowych w Będzinie i Sosnowcu przejmie Sąd Rejonowy w Dąbrowie Górniczej, a z Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Chorzowie – Sąd Rejonowy w Bytomiu. Dlatego wskazany w interpelacji argument o braku kadrowych i lokalowych możliwości przejęcia przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach spraw z likwidowanych wydziałów gospodarczych stracił na aktualności.

Pragnę ponadto zwrócić uwagę, że sprawy gospodarcze z likwidowanych komórek organizacyjnych rozpoznawane będą w wydziałach przejmujących według tej samej procedury. W związku z tym podniesione przez pana posła kwestie dotyczące trybu rozpoznawania spraw gospodarczych nie mogą stanowić argumentu przemawiającego przeciwko wprowadzeniu omawianej zmiany organizacyjnej.

Funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw, a liczba spraw wpływających do wydziałów gospodarczych sądów rejonowych w Będzinie, Chorzowie i Sosnowcu kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej. W 2009 r. do wymienionych sądów rejonowych wpłynęła następująca liczba spraw głównych kategorii „GC” i „GC-upr”: Będzin – 413, Chorzów – 313 i Sosnowiec – 297. Średni wpływ spraw ze wskazanych repertoriów do wydziału gospodarczego sądu rejonowego w kraju wyniósł w omawianym okresie ok. 820 spraw. W I półroczu 2010 r. wpływ spraw „GC” i „GC-upr” wyniósł: Będzin – 215, Chorzów – 159 i Sosnowiec – 200 (średni wpływ do wydziału gospodarczego sądu rejonowego w kraju – ok. 420 spraw).

Biorąc pod uwagę niewielką liczbę spraw wpływających do wydziałów gospodarczych sądów rejonowych w Będzinie, Chorzowie i Sosnowcu, omawiana zmiana organizacyjna nie powinna spowo-

dować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Należy również podkreślić, że w przypadku aglomeracji katowickiej kwestie związane z koniecznością dojazdu do sądu gospodarczego nie stanowią istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. Dlatego też w zakresie omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych będzie znacznie ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Reasumując, uprzejmie informuję, że przygotowywany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający zniesienie wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych i sądach rejonowych, nadal znajduje się w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie otwarcia rynku pracy  
w Niemczech i Austrii (20202)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z 27 stycznia 2011 r. w sprawie otwarcia rynków pracy Niemiec i Austrii dla obywateli polskich, udzielam odpowiedzi na pytania zawarte w załączonej interpelacji poseł Agnieszki Hanajczyk:

1. Czy istnieją opracowane prognozy dotyczące liczby Polaków, którzy mogą wyjechać po 1 maja 2011 r. do pracy w Niemczech?

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej we współpracy z polskimi placówkami dyplomatycznymi na bieżąco monitoruje wyjazdy zarobkowe obywateli polskich do państw EU/EOG. Opracowywane w odstępach półrocznych raporty przedkładane są do akceptacji Komitetowi do Spraw Europejskich, a następnie publikowane na stronie internetowej MPiPS. Raporty, oprócz samych danych liczbowych obrazujących skalę wyjazdów, zawierają również analizę

warunków dostępu do rynków pracy poszczególnych państw. Osobno omówiona jest problematyka pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do wykonania prac poza krajem w ramach transgranicznego świadczenia usług. Z prowadzonych obserwacji przepływów polskich migrantów zarobkowych wynika, że po okresie nasilenia wyjazdów w latach 2004–2007 doszło do ich stabilizacji, a następnie nawet zmniejszenia, jeszcze zanim dały się odczuć ekonomiczne skutki ostatniego kryzysu finansowego. Według danych GUS w 2009 r. w państwach członkowskich UE przebywało ok. 1570 tys. emigrantów z Polski, 250 tys. mniej niż w roku 2008.

Do wygaśnięcia z dniem 30 kwietnia br. rozwiązań przejściowych ograniczających dostęp obywateli polskich do niemieckiego i austriackiego rynku pracy nie dochodzi w sytuacji, która byłaby porównywalna ze stanem mobilności niektórych grup społecznych w Polsce w roku 2004. W międzyczasie potencjał emigracyjny Polski uległ ograniczeniu, co zostało spowodowane:

- już zaistniałą alokacją emigrantów,
- poprawą sytuacji ekonomicznej kraju,
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych,
- wyższą świadomością społeczeństwa również o ujemnych konsekwencjach większości wyjazdów, zarówno dla samych migrantów (dezawuowanie posiadanego wykształcenia, ograniczone możliwości dalszego podnoszenia kwalifikacji, brak perspektywy zrobienia kariery), jak i dla rodziny pozostawionej w kraju.

Zniesienie w bieżącym roku zezwoleń na pracę w Niemczech i w Austrii stwarza tylko pozorną analogię do otwarcia rynków pracy Wielkiej Brytanii i Irlandii. Rynek niemiecki jest już w znacznym stopniu otwarty dla obywateli polskich. Jeszcze przed akcesją Polski do UE formalnością było uzyskanie niemieckiego zezwolenia na pracę dla pracowników sezonowych i personelu pomocniczego na imprezach objazdowych oraz dla studentów w okresie ferii. Specjalne ułatwienia wprowadzono dla informatyków. W kolejnych latach Niemcy uprościli procedurę wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów określonych specjalności, absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niepełnych. Pewne, ograniczone efekty tych działań dały się zauważyć tylko w grupie pracowników posiadających kwalifikacje zawodowe. W ich przypadku ilość wydanych zezwoleń na pracę zwiększyła się w 2009 r. w porównaniu z rokiem 2008 o 12%, do poziomu 23 tys. Z kolei w zakresie zatrudnienia sezonowego wydłużono dopuszczalny okres zatrudnienia najpierw z trzech do czterech, a następnie sześciu miesięcy. Pomimo tego zainteresowanie pracą w Niemczech wśród tej największej grupy polskich emigrantów ustawicznie obniżało się. Ich liczba w Niemczech zmniejszyła się

z 265 tys. w przedakcesyjnym 2003 r. do 184 tys. w roku 2009 (dane za rok 2010 będą dostępne w marcu br.). Od 1 stycznia 2011 r. całkowicie zniesiono zezwolenia na pracę dla pracowników sezonowych z 8 nowych państw członkowskich UE.

Z powyższych danych wynika, że stosunkowo niższe zainteresowanie obywateli polskich szukaniem po roku 2004 pracy właśnie w Niemczech nie może być tłumaczone tylko istnieniem formalnej bariery w postaci zezwolenia na pracę. Znaczącą rolę odgrywają również inne niż tylko administracyjne czynniki, specyficzne dla tego rynku:

- relatywnie niski w porównaniu do innych wybranych państw członkowskich UE poziom wynagrodzeń za pracę bez kwalifikacji zawodowych,
- niski stopień znajomości języka niemieckiego, zwłaszcza wśród młodego pokolenia dominującego w grupie emigrantów zarobkowych,
- wysoka liczba obywateli polskich wykonujących pracę w Niemczech nie na podstawie stosunku pracy z niemieckim pracodawcą, lecz oddelegowanych przez polskie przedsiębiorstwa w ramach transgranicznego świadczenia usług,
- niższa niż w innych państwach UE aprobatą społeczną dla pracowników cudzoziemców, wynikająca między innymi z obaw o miejsca pracy i uszczuplenie własnych świadczeń socjalnych.

Natomiast nasilenie wyjazdów zarobkowych będzie stymulowane polepszającą się sytuacją na niemieckim rynku pracy. Trzeba jednak zaznaczyć, że powstający popyt na pracowników dotyczy, poza pracownikami sezonowymi, osób z odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi i znajomością języka niemieckiego co najmniej na poziomie średnim. Decyzja o wyjeździe może być ułatwiona dzięki już wcześniej nawiązanym kontaktom z pracodawcami niemieckimi oraz licznej społeczności polskiej w tym kraju.

Biorąc pod uwagę dotychczasowe przepływy oraz przedstawione spektrum uwarunkowań mających wpływ na skalę migracji zarobkowej obywateli polskich do Niemiec, można byłoby postawić tezę o jej ograniczonym wzroście, rzędu 200 tys. przez okres trzech lat. Pozostaje jednak jeszcze jedna niewiadoma, dotycząca kategorii pracowników, która jeszcze nie zaistniała w statystykach. Chodzi o pracowników tymczasowych oddelegowanych przez polskie agencje pracy tymczasowej do wykonania prac u niemieckich (i austriackich) pracodawców. Ich delegowanie w świetle obecnie obowiązujących niemieckich (i austriackich) przepisów jest niedopuszczalne przed 1 maja br. Zainteresowanie polskich, ale i niemieckich agencji pracy (tworzących w Polsce swoje oddziały) tą formą delegowania pracowników jest bardzo wysokie. Dlatego zarówno MPiPS, jak i strona niemiecka przyjmują, że liczba polskich emigrantów w Niemczech może wzrosnąć w podanym okresie nawet do poziomu 300 tys. – 400 tys. Napływ polskich pracowników tymczasowych nie będzie tak znaczący, jeśli w Niemczech wprowadzona zostanie dla tej kategorii pracowników powszechnie obowiązująca płaca minimal-

na, co ograniczyłyby konkurencyjność polskich przedsiębiorstw. Za tym rozwiązaniem optuje federalna minister pracy i spraw socjalnych.

W międzyczasie również Austria zliberalizowała, chociaż w mniejszym stopniu niż Niemcy, procedury wydawania zezwoleń na pracę. Każdego roku zezwolenia na pracę w tym państwie otrzymuje kilkanaście tysięcy obywateli polskich i sytuacja w tym zakresie jest stabilna. W związku z powyższym, jak również z uwagi na tradycje zatrudniania w Austrii obywateli państw ościennych (m.in. ze względów językowych, ale i powiązania rodzinne) nie przewiduje się zwielokrotnienia napływu obywateli polskich do tego kraju.

Próbę oceny sytuacji w zakresie migracji zarobkowych obywateli polskich od maja 2011 r. w aspekcie otwarcia niemieckiego i austriackiego rynku pracy podjął Instytut Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego. W opracowaniu pt. „Koniec okresu przejściowego – czy Polskę czeka nowa fala migracji” autor, analizując czynniki zarówno stymulujące, jak i ograniczające wyjazdy, dochodzi tylko do ogólnej konkluzji, że „Analiza wszystkich czynników pokazuje, iż jeżeli sytuacja na rynkach pracy państw UE-8, a w szczególności Polski, nie ulegnie diametralnemu pogorszeniu, to nie należy spodziewać się znaczącego wzrostu poziomu migracji”.

Z kolei w publikacji Centrum Stosunków Międzynarodowych pt. „Migracja polsko-niemiecka – współczesność i przyszłość” stwierdza się, że „Skutki otwarcia niemieckiego rynku pracy dla polskich pracowników w maju 2011 r. z punktu widzenia skali wyjazdów pozostają wielką niewiadomą”. Zarazem dodaje się, że „Polskę oczekuje nowa fala emigracji”.

Ze względu na istniejące rozbieżności oceny skali migracji obywateli polskich od maja 2011 r. oraz złożoność problematyki objętej prognozą MPiPS nie zleciło przygotowania własnych analiz.

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dysponuje narzędziami wsparcia pracodawców w celu zatrzymania najbardziej wykwalifikowanych pracowników?

Ze względu na obowiązującą w UE swobodę przepływu pracowników rządu państw członkowskich nie mają instrumentów bezpośredniego oddziaływania na przepływy migracyjne obywateli państw UE, nawet w odniesieniu do własnych obywateli. Co więcej, dla wspierania transgranicznej mobilności pracowników funkcjonuje w ramach UE system informacyjny o warunkach życia i wykonywania pracy we wszystkich państwach członkowskich. Natomiast poszczególne państwa podejmują wewnętrzne działania dla zapewnienia swoim rynkom pracy odpowiedniej podaży pracowników, zwłaszcza o określonych kwalifikacjach. Działania te są szczególnie utrudnione w przypadku państw o stosunkowo niższym poziomie dobrobytu, konkurujących z innymi, zamożniejszymi państwami. Należy jednak podkreślić, że problem wyjazdów wykwalifikowanej kadry pracowników dotyczy także krajów wysoko rozwiniętych. Przykładowo

w Niemiecy lekarze chętnie podejmują pracę w Wielkiej Brytanii i krajach skandynawskich, a naukowcy – w USA. Rozwiązań szuka się nie w sferze pracodawca – pracownik, lecz np. poprzez finansowanie badań naukowych czy dofinansowanie wybranych wyższych uczelni jako ośrodków wiodących. Niezależnie od tego intensywnie dąży się do pozyskiwania pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich poprzez ułatwienia w procedurach imigracyjnych i uzyskiwania zezwoleń, system stypendiów itp.

Powyższe środki stosowane są również przez rząd polski. Natomiast biorąc pod uwagę nasiloną emigrację z kraju od roku 2004, obejmującą ludzi młodych, ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni, podjęto inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy, jaka jest potrzebna w związku z ewentualną decyzją o powrocie do kraju. Z myślą o nich stworzono ponadresortowy portal internetowy [www.powroty.gov.pl](http://www.powroty.gov.pl). Oprócz opisu czynności związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i załatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce. Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukaniem i podjęciem pracy, względnie działalności zarobkowej na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych. W rubryce „wydarzenia” zamieszczane są bieżące informacje z Polski, przydatne dla powracających, a w części „regiony” – opis lokalnych i regionalnych inicjatyw mogących mieć dla nich istotne znaczenie, np. nowych inwestycji. W przypadku wątpliwości użytkownik portalu może zwrócić się do zespołu redakcyjnego o dodatkowe wyjaśnienia. W razie konieczności zespół konsultuje się z właściwym resortem lub regionalnym ekspertem EURES według z góry ustalonego schematu postępowania. Stworzono również możliwość interaktywnego kontaktu internautów z ekspertami w określonej dziedzinie.

Z drugiej strony nie przewiduje się szczególnie wzmożonego odpływu pracowników o wyższych kwalifikacjach, nawet po całkowitym otwarciu rynków pracy Niemiec i Austrii. Uproszczenie w Niemczech, od listopada 2007 r., procedury wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów wybranych specjalności, a od stycznia 2009 r. – dla absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów nie spowodowało dotychczas powstania z tego powodu wyraźnie negatywnych trendów na polskim rynku pracy.

3. Jak wygląda współpraca ministerstwa pracy z Ministerstwem Edukacji Narodowej i ministerstwem nauki dotycząca kształcenia w zawodach, na które jest największe zapotrzebowanie ze względu na potrzeby polskiej gospodarki i polskiego rynku pracy?



I. Monitorowanie i prognozowanie zapotrzebowania na kwalifikacje

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej współpracuje z Ministerstwem Edukacji Narodowej przy przeprowadzaniu monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych, wykorzystując m.in. dane o uczniach z systemu informacji oświatowej. Na podstawie tych danych oraz danych własnych urzędów pracy tworzony jest m.in. ranking 20 zawodów wg największej liczby bezrobotnych absolwentów. Stan w końcu 2009 r. przedstawia tabela zamieszczona w załączniku nr 1\*).

Opracowanie nt. monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych na poziomie ogólnokrajowym publikowane jest dwa razy w roku na stronach internetowych publicznych służb zatrudnienia [www.psz.praca.gov.pl](http://www.psz.praca.gov.pl).

Efektom analiz rynku pracy są także sporządzane przez wojewódzkie urzędy pracy listy zawodów, na które jest zapotrzebowanie na regionalnym rynku pracy. Listy te publikowane są w dziennikach urzędowych województw i stanowią wykazy zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę może być dokonywana refundacja kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne poniesionych przez pracodawcę. Dla przykładu lista ta sporządzona w województwie lubuskim w 2010 r. obejmuje 60 zawodów szkolnych i 34 zawody pozaszkolne, w których możliwe jest kształcenie w systemie rzemieślniczym.

W latach 2009–2010 w ramach udoskonalania systemu analiz rynku pracy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zrealizowało projekt „Diagnozowanie zapotrzebowania na kwalifikacje i umiejętności na regionalnym i lokalnym rynku pracy – współpraca urzędów pracy z pracodawcami i innymi partnerami rynku pracy”. Zaprojektowano, a także przetestowano metody, narzędzia i procedury do diagnozowania przez urzędy pracy zapotrzebowania na zawody, kwalifikacje i umiejętności. Publikacja dotycząca metodologii badań oraz podręcznik użytkownika przekazane zostały m.in. do wszystkich urzędów pracy, Komendy Głównej Ochotniczych Hufców Pracy, Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Instytutu Badań Edukacyjnych. W roku bieżącym pracownicy urzędów pracy zostaną przeszkoleni w zakresie stosowania tej metodologii.

Monitorowanie i prognozowanie zapotrzebowania na kwalifikacje jest jednym z narzędzi umożliwiających dostosowanie kierunków kształcenia zawodowego do wymagań rynku pracy i zminimalizowanie niedostosowań kwalifikacyjnych. Jednak wyniki badań tego typu mogą dać jedynie wskazówki orientacyjne. Ponadto między decyzją o uruchomieniu kierunku kształcenia zawodowego w szkole i/lub decyzją młodych ludzi o wyborze zawodu a uzyskaniem przez nich kwalifikacji mija zawsze kilka, czasem kilkana-

ście lat, co przy dużej dynamice zjawisk gospodarczych osłabia trafność wyborów. Na podjęcie pracy w określonym zawodzie – oprócz posiadanych kwalifikacji – wpływają także inne czynniki, m.in. warunki pracy i płacy, i one mogą zaburzać relację podaży kwalifikacji – popytu na zawody.

II. Współpraca międzyresortowa na rzecz efektywnej polityki edukacyjnej

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podjęło wraz m.in. z Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego szereg inicjatyw mających na celu współkształtowanie polityki edukacji i szkoleń. Należą do nich m.in. aktywny udział w pracach Międzyresortowego zespołu do spraw uczenia się przez całe życie, w tym krajowych ram kwalifikacji. Zespół ten, powołany zarządzeniem nr 13 prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2010 r., opracował dokument strategiczny pn. „Perspektywa uczenia się przez całe życie”, który przekazany został do konsultacji międzyresortowych i społecznych. Dokument ten wyznacza kierunki interwencji m.in. w obszarze dopasowania kształcenia i szkolenia do potrzeb gospodarki i zmian na rynku pracy.

Zakłada się, że krajowe ramy kwalifikacji, jako narzędzie do porównywania kwalifikacji, przyczynią się do wdrożenia zmian mających na celu stworzenie przejrzystego i sprawnie działającego krajowego systemu kwalifikacji, uwzględniającego równowagę dochodzenia do kwalifikacji różnymi ścieżkami – na drodze formalnej, pozaformalnej i nieformalnej.

Do wypełnienia krajowych ram kwalifikacji opisem wiedzy i umiejętności potrzebnych do wykonywania zawodu służą m.in. opracowane z inicjatywy MPiPS standardy kompetencji/kwalifikacji zawodowych. W dużej mierze dzięki tzw. środkom pomocowym i środkom Europejskiego Funduszu Społecznego MPiPS realizowało i realizuje projekty pozwalające tworzyć i rozwijać zasoby informacyjne oraz systemy informatyczne m.in. na potrzeby kształcenia i szkolenia zawodowego dorosłych. W szczególności są to krajowe standardy kwalifikacji zawodowych i modułowe programy szkoleń zawodowych. Obecnie w bazie danych pod adresem [www.kwalifikacje.praca.gov.pl](http://www.kwalifikacje.praca.gov.pl) znajdują się opisy standardów kwalifikacji dla ponad 250 zawodów – opracowane na podstawie zdiagnozowanych wymagań pracodawców. Dostępne są też programy szkoleń modułowych wraz z materiałami dydaktycznymi pozwalające zbudować ofertę kursów przygotowujących do wykonywania ponad 250 zakresów prac. Udostępnione zasoby pozwalają zapewnić jakość kształcenia i powiązać to z rynkiem pracy – są bazą do tworzenia standardów kształcenia, programów nauczania w szkołach zawodowych i na kursach oraz standardów egzaminacyjnych. Zapewniają przejrzystość kwalifikacji, co ułatwia zatrudnienie i umożliwia uznawanie kwalifikacji zdobytych na różnej drodze (szkolnej, kursowej, poprzez doświadczenie itp.) Standardy kwalifikacji warunkują porównywalność świadectw i dyplomów, co ułatwia

\* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

m.in. mobilność zatrudnienia także w skali międzynarodowej. Mogą być także wykorzystywane do tworzenia opisów pracy, wartościowania pracy, selekcji i rekrutacji, ocen pracowniczych, planowania rozwoju zawodowego, doradztwa. Planowane jest poszerzenie bazy o opisy kompetencji kolejnych 300 zawodów, które zostaną wybrane m.in. po konsultacjach z Ministerstwem Edukacji Narodowej.

Jednym z materiałów zawodoznawczych jest także klasyfikacja zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy wydawana rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej. Klasyfikacja porządkuje nazewnictwo zawodów ze względu na 2 kryteria: zakres wykonywanych zadań oraz wymagany poziom kompetencji/wykształcenia. W 2010 r. została wdrożona nowa klasyfikacja zawodów (obejmująca 2360 zawodów, w tym 208 zawodów szkolnych), w ślad za nowym międzynarodowym standardem klasyfikacyjnym ISCO-08, przygotowana we współpracy z MEN. Uwzględniono w niej wszystkie zawody szkolne w brzmieniu identycznym jak w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego. Wdrożeniu klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy towarzyszy opracowanie materiałów zawodoznawczych – opisów grup zawodów i zawodów. Opisy te stanowią wskazówkę dla konstruowania podstaw programowych kształcenia w zawodzie. Aktualizowana co 2–3 lata klasyfikacja oraz opisy grup zawodów przygotowywane w oparciu o analizy rynku międzynarodowego pokazują też ewolucję zawodów i nowe specjalizacje, a także sygnalizują zanikanie zawodów lub sposobów ich wykonywania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie zmiany systemu  
ubezpieczeń rolników (20203)**

Odpowiadając na pismo z dnia 27 listopada 2010 r., znak: SPS-023-20203/11, przy którym przedłożona została interpelacja poseł Elżbiety Witek w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń rolników, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W wyroku z dnia 26 października 2010 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że rozwiązanie określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.) w zakre-

sie, w jakim określa zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów, jest niezgodne z przepisami Konstytucji RP i straci moc obowiązującą z upływem 15 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, tj. z dniem 4 lutego 2012 r.

Trybunał w uzasadnieniu do wyroku zawarł wytyczne, jakimi powinien kierować się ustawodawca, zmieniając ww. ustawę o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie składek na ubezpieczenie zdrowotne za rolników, aby nowe regulacje były zgodne z przepisami konstytucji. Mianowicie ustawodawca, dokonując zmian prawnych, powinien uwzględnić, że kwestia zakresu i form współuczestnictwa ubezpieczonych rolników w finansowaniu systemu ochrony zdrowia powinna być oparta na zasadzie powszechności i dostosowana do reguł ogólnych tego systemu, ale też powinien uwzględnić sytuację gospodarczą i możliwości finansowe uczestników systemu ubezpieczeń zdrowotnych ze środków publicznych, zarówno płatników składek, jak i budżetu państwa partycypującego w finansowaniu systemu. W związku z tym, projektując nowe rozwiązania w przedmiotowym zakresie, powinno się mieć na uwadze, że rozłożenie ciężaru opłacania składek za rolników i ich domowników powinno uwzględniać możliwości finansowe rolników prowadzących działalność w poszczególnych gospodarstwach rolnych. Jednocześnie nie został wykluczony udział budżetu państwa w finansowaniu systemu ochrony zdrowia za rolników i ich domowników, których możliwości finansowe nie uniemożliwiają im opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Pragnę jednak zaznaczyć, że właściwym do podjęcia inicjatywy legislacyjnej, odnośnie do nowelizacji ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w celu określenia propozycji nowych zasad finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne, jest minister właściwy do spraw zdrowia, gdyż dział administracji rządowej – zdrowie pozostaje w jego kompetencji. Jednakże ze względu na to, iż konieczne zmiany przepisów dotyczyć będą składek na ubezpieczenie zdrowotne za rolników i ich domowników, czuję się zobowiązany do podjęcia ścisłej współpracy z ministrem zdrowia w zakresie opracowywania nowych rozwiązań w przedmiotowej sprawie.

Obecnie trwają prace analityczno-studyjne, niezależnie w każdym z resortów, w zakresie posiadanych kompetencji.

Podsekretarz stanu  
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie procedury zakupu lekarstw  
i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych  
do wykonania usługi podstawowej,  
po wprowadzeniu nowej ustawy o podatku VAT  
(20205)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20205/11, interpelację posła Józefa Rojka w sprawie procedury zakupu lekarstw i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych do wykonania usługi podstawowej, po wprowadzeniu nowej ustawy o podatku VAT, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnione od podatku są usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez zakłady opieki zdrowotnej.

Z przytoczonego powyżej przepisu wynika jednoznacznie, że zwolnieniu od podatku podlegają usługi w zakresie opieki medycznej oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, świadczone wyłącznie przez zakłady opieki zdrowotnej. Nie są natomiast objęte zwolnieniem na podstawie powyższego przepisu dostawa towarów i świadczenie usług wykonywane na rzecz zakładów opieki zdrowotnej. Oznacza to, że dostawy lekarstw oraz sprzętu medycznego realizowane na rzecz zakładów opieki zdrowotnej są opodatkowane podatkiem od towarów i usług według zasad ogólnych wynikających z przepisów ustawy o podatku od towarów i usług.

Informuję, że na podstawie art. 146a pkt 1 ustawy o podatku od towarów i usług od dnia 1 stycznia 2011 r. stawka podstawowa podatku wynosi 23%. Natomiast dostawa towarów związanych z ochroną zdrowia, wymienionych w poz. 79–106 załącznika nr 3 do ustawy, są od dnia 1 stycznia 2011 r. – na podstawie art. 146a pkt 2 w związku z art. 41 ust. 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług – opodatkowane stawką podatku w wysokości 8%. Obniżoną do wysokości 8% stawkę podatku stosuje się również do dostawy, wewnątrzspółnotowego nabycia i importu produktów leczniczych na zasadach określonych w § 7 ust. 7 pkt 2 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Stefana Strzałkowskiego**

**w sprawie poselskiego projektu ustawy  
o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach  
odwoławczych (20206)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20206/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Stefana Strzałkowskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż przedmiotowy projekt stanowi inicjatywę poselską.

Odnosząc się natomiast do kwestii przedstawienia opinii w zakresie przedmiotowej propozycji legislacyjnej, pragnę zauważyć, iż znajdzie ona wyraz w stanowisku rządu, opracowanie którego następuje po rozpoczęciu procesu legislacyjnego i zgodnie z obowiązującymi zasadami.

Z informacji, którymi dysponuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, wynika, że poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych został przedłożony Marszałkowi Sejmu RP w dniu 11 czerwca 2010 r. i oczekuje na skierowanie na ścieżkę legislacyjną, stąd też trudno przesądzać w chwili obecnej o treści stanowiska rządu (proces jego uzgodnienia w ramach Rady Ministrów jeszcze się nie rozpoczął).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu  
zmianę przepisów dotyczących finansowania  
przejazdów służbowych funkcjonariuszy służb  
porządkowych krajów UE sprawujących nadzór  
we współpracy z funkcjonariuszami  
polskich służb porządkowych  
nad przestrzeganiem ładu i porządku  
w środkach transportu publicznego  
przewoźników kolejowych na obszarze  
Rzeczypospolitej Polskiej (20208)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Michała Jarosa, otrzymaną przy



piśmie Pana Marszałka z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20208/11, w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy służb porządkowych krajów UE sprawujących nadzór we współpracy z funkcjonariuszami służb porządkowych polskich nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Uprawnienia do ulg przy przejazdach na terytorium Polski określone w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) zostały przyznane tylko niektórym kategoriom osób posiadających obywatelstwo polskie albo przebywającym na stałe na terytorium Polski, w ramach prowadzonej przez państwo polityki społecznej. Prawo do korzystania z ulg mają m.in. dzieci, uczniowie, studenci, osoby niepełnosprawne i inwalidzi oraz ich opiekunowie, emeryci i renciści. W tych przypadkach ustanowione ulgi socjalne mają w istocie charakter pomocy społecznej finansowanej z budżetu państwa. Wyjątek stanowią uprawnienia dla funkcjonariuszy, celników i żołnierzy wykonujących czynności służbowe w środkach transportu, których ulgi przewidziane w tejże ustawie wynikają wyłącznie z potrzeby zapewnienia refundacji kosztów przewoźnikom. Regulacje te powinny być przeniesione do właściwych ustaw o funkcjonowaniu tych służb. Cudzoziemcy, w tym z krajów Unii Europejskiej, nieprzebywający na stałe w Polsce nie mają prawa do korzystania z ulg ustawowych przy przejazdach transportem kolejowym i autobusowym na terytorium Polski.

Należy mieć na uwadze, że samo członkostwo Polski w UE nie przesądza o obowiązku honorowania przywilejów przyznanych przez różne państwa własnym obywatelom w różnym zakresie i wymiarze w ramach wewnętrznej polityki dotyczącej zabezpieczenia społecznego lub ochrony socjalnej w danym państwie członkowskim.

Wobec powyższego nie podzielam opinii posła Michała Jarosa, że funkcjonariusze państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujący zadania nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego na terytorium Polski podczas Euro 2012 powinni mieć prawo do korzystania z bezpłatnych przejazdów bez biletów, na mocy powołanej ustawy. Zgłoszony wniosek jest bowiem nie tylko sprzeczny z celami tejże ustawy, ale spowodowałby rozszczelnienie obowiązującego już od 2002 r. systemu rejestracji ulgowych przejazdów i rodziłby skutki finansowe z tytułu przejazdów bezbiletowych po stronie przewoźników. Niewydawanie funkcjonariuszom biletów pozbawiłoby przewoźników możliwości występowania o dotację z budżetu państwa za wykonaną nieodpłatnie usługę z powodu braku dokumentacji potwierdzającej liczbę pasażerów korzystających

z bezpłatnych przejazdów bez biletów, a zatem braku możliwości określenia wartości wykonanej na ich rzecz usługi.

Nie negując zasadności przyznania funkcjonariuszom UE realizującym zadania wspólnie z polskimi funkcjonariuszami w pociągach i autobusach uprawnień analogicznych do posiadanych przez funkcjonariuszy polskich, uważam, że właściwymi aktami do umiejscowienia takich regulacji są ustawy dotyczące poszczególnych służb mundurowych bądź umowy zawarte bezpośrednio z przewoźnikami kolejowymi.

Niezależnie od powyższego pragnę zauważyć, że finansowanie przewoźnikom kolejowym utraconych przychodów z tytułu honorowania ustawowych ulg przejazdowych odbywa się z budżetu państwa, stąd stanowisko w tym zakresie w pierwszej kolejności powinien zająć minister finansów nadzorujący sprawy z zakresu budżetu państwa. Pragnę podkreślić, że inicjatywa ustawodawcza dla ewentualnego uregulowania zgłoszonego przez posła w interpelacji problemu bezpłatnych przejazdów funkcjonariuszy służb porządkowych przy obsłudze Euro 2012 może być podjęta na wniosek ministra właściwego do spraw sportu, w porozumieniu z ministrami właściwymi: do spraw wewnętrznych oraz finansów publicznych, a nie przez ministra właściwego do spraw transportu, który odpowiada za prawidłową realizację uprawnień przez przewoźników kolejowych i autobusowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie podjęcia działań mających na celu  
zmianę przepisów dotyczących finansowania  
przejazdów służbowych funkcjonariuszy  
sprawujących nadzór nad przestrzeganiem  
ładu i porządku w środkach  
publicznego transportu zbiorowego  
przewoźników kolejowych na obszarze  
Rzeczypospolitej Polskiej (20209)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Michała Jarosa, otrzymaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20209/11, w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy sprawujących nadzór nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Pol-

skiej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Uprawnienia do ulg przy przejazdach na terytorium Polski określone w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) zostały przyznane tylko niektórym, najsłabszym ekonomicznie kategoriom osób, w ramach prowadzonej przez państwo polityki społecznej. Ustanowione ulgi socjalne mają w istocie charakter pomocy społecznej finansowanej z budżetu państwa. Wyjątek stanowią uprawnienia dla funkcjonariuszy Straży Granicznej, celnych, Policji i żołnierzy Żandarmerii Wojskowej wykonujących czynności służbowe w środkach transportu publicznego.

Wobec powyższego nie podzielam opinii posła Michała Jarosa, że funkcjonariusze wykonujący zadania nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego na terytorium Polski podczas Euro 2012 powinni mieć prawo do korzystania z bezpłatnych przejazdów bez biletów, na mocy powołanej ustawy. Zgłoszony wniosek jest bowiem nie tylko sprzeczny z celami tejże ustawy, ale spowodowałby rozszczęlnienie obowiązującego już od 2002 r. systemu rejestracji ulgowych przejazdów i rodziłby skutki finansowe z tytułu przejazdów bezbiletowych po stronie przewoźników. Niewydawanie funkcjonariuszom biletów pozbawiłoby przewoźników możliwości występowania o dotację z budżetu państwa za wykonaną nieodpłatnie usługę, z powodu braku dokumentacji potwierdzającej liczbę pasażerów korzystających z bezpłatnych przejazdów bez biletów, a zatem braku możliwości określenia wartości wykonanej na ich rzecz usługi.

Nie negując zasadności przyznania funkcjonariuszom realizującym zadania w pociągach i autobusach wnioskowanych przez posła uprawnień, uważam, że właściwymi aktami do umiejscowienia takich regulacji są wyłącznie ustawy dotyczące poszczególnych służb mundurowych bądź umowy zawarte bezpośrednio z przewoźnikami kolejowymi.

Pragnę podkreślić, że inicjatywa ustawodawcza dla ewentualnego uregulowania zgłoszonego przez posła w interpelacji problemu bezpłatnych przejazdów funkcjonariuszy służb porządkowych przy obsłudze Euro 2012 może być podjęta na wniosek ministra właściwego do spraw sportu, w porozumieniu z ministrami właściwymi: do spraw wewnętrznych oraz finansów publicznych, nadzorującego sprawy z zakresu budżetu państwa, a nie przez ministra właściwego do spraw transportu, który odpowiada za prawidłową realizację uprawnień przez przewoźników kolejowych i autobusowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Kultury i Dziedzictwa Narodowego  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania  
realizowanego ze środków pozostających  
w dyspozycji ministra właściwego  
do spraw kultury i ochrony dziedzictwa  
narodowego, priorytet: Muzyka,  
pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki  
Uzdrowskiej Muzyka Świata”, złożonego  
przez Miejskie Centrum Kultury  
w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie (20210)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonego przez panią poseł Monikę Wielichowską interpelację (SPS-023-20210/11) z dnia 18 stycznia 2010 r. dotyczącą dofinansowania zadania pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrowskiej Muzyka Świata” organizowanego przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, pragnę uprzejmie poinformować, iż wniosek wpłynął do departamentu mecenatu państwa i pozytywnie przeszedł weryfikację formalną oraz został oceniony przez zespół ekspercki zgodnie z regulaminem programu ministra kultury i dziedzictwa narodowego: Wydarzenia Artystyczne, priorytet – muzyka.

Jednocześnie informuję, iż na chwilę obecną procedury rozpatrywania wniosków złożonych do programów w ramach I naboru projektów nie zostały zakończone.

Dziękując pani poseł za zainteresowanie rozwojem społeczno-kulturalnym na terenach ziemi kłodzkiej i Dolnego Śląska, pragnę zapewnić, że wszystkie wnioski składane do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego rozpatrywane są wnikliwie i z zachowaniem wszystkich wymaganych procedur.

Z wyrazami należnego szacunku

Podsekretarz stanu  
Jacek Weksler

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Kultury i Dziedzictwa Narodowego  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji  
na dofinansowanie prac konserwatorskich,  
restauratorskich lub robót budowlanych  
przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków  
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”,  
zadanie pn. „Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny  
system fortyfikacji miejskich. Remont  
i modernizacja południowo-wschodniego  
odcinka średniowiecznych murów obronnych,  
rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie  
i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części  
traktów pieszych (schodów) wpisanych  
w strukturę fortyfikacji miejskich”, złożonego  
przez gm. Bystrzyca Kłodzka, woj. dolnośląskie  
(20211)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo nr: SPS-023-20211/11) w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn.: Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny system fortyfikacji miejskich. Remont i modernizacja południowo-wschodniego odcinka średniowiecznych murów obronnych, rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części traktów pieszych (schodów) wpisanych w strukturę fortyfikacji miejskich, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Minister kultury i dziedzictwa narodowego podjął decyzję o zarezerwowaniu w tegorocznym budżecie na ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami kwoty w wysokości 500 000,00 zł z przeznaczeniem na realizację przedmiotowego zadania.

Pragnę poinformować, że ocenie zespołu sterującego podlegało 675 wniosków spełniających wymogi formalne, których łączna wnioskowana kwota wyniosła prawie 1 143 000 000 zł, przy budżecie priorytetu 1 wynoszącym 37 mln zł.

Taka sytuacja powoduje, że nie ma możliwości udzielenia wsparcia finansowego w pełnej wnioskowanej kwocie dla wszystkich poprawnych formalnie wniosków na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy obiektach zabytkowych.

Ponadto trudna sytuacja finansów publicznych i związane z tym niezbędne oszczędności spowodowały ograniczenie i tak niewspółmiernie małej w stosunku do potrzeb puli środków, przeznaczonych na prace konserwatorskie przy obiektach zabytkowych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Renaty Butryn**

**w sprawie sposobu udzielania przez PFRON  
osobom niepełnosprawnym pomocy finansowej  
z programu „Student” (20212)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20212/11, interpelację poselską pani poseł Renaty Butryn, w sprawie sposobu udzielania pomocy finansowej osobom niepełnosprawnym z programu „Student” przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej możliwości wprowadzenia przepisów, które umożliwiłyby studentom niepełnosprawnym załatwienie formalności w oddziale PFRON właściwym dla miejsca zamieszkania, a nie właściwym dla miejscowości, w której znajduje się siedziba uczelni, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z obowiązującymi postanowieniami programu „Student II – Kształcenie ustawiczne osób niepełnosprawnych” wnioski o dofinansowanie należy składać w siedzibie oddziału PFRON, właściwego terytorialnie dla siedziby szkoły. Należy jednak zaznaczyć, że wniosek może zostać złożony drogą pocztową, oraz istnieje możliwość, by na prośbę wnioskodawcy, umowa dofinansowania została przesłana z oddziału PFRON właściwego terytorialnie dla siedziby szkoły do oddziału PFRON właściwego terytorialnie dla miejsca zamieszkania wnioskodawcy i tam została zawarta.

Odpowiadając na pytanie drugie dotyczące możliwości przyspieszenia pracy PFRON tak, by niepełnosprawni studenci nie byli narażeni na ponoszenie kosztów związanych z kształceniem, uprzejmie informuję, że PFRON dokłada starań, aby czas rozpatrywania wniosków w programie „Student II” był możliwie najkrótszy. Niewątpliwie na przedłużanie procesu rozpatrywania wniosków wpływają nieprawidłowości związane z wypełnieniem wniosku oraz wnioski niekompletne. Wnioskodawcy mają możliwość udzielenia niezbędnych wyjaśnień i uzupełnienia braków we wskazanym terminie. Tym samym cała procedura ulega wydłużeniu. Jednakże ewentualne negatywne skutki przyjętego rozwiązania są niewspółmierne w odniesieniu do osiągniętych korzyści. Zasady w obecnym kształcie dają gwarancję objęcia pomocą finansową wszystkich uprawnionych wnioskodawców.

Odnosząc się do ostatniego pytania dotyczącego możliwości finansowania noclegów i przejazdów opiekunów osób niepełnosprawnych, pragnę wyjaśnić, że postanowienia programu dają możliwość dofinansowania kosztów noclegów i przejazdów opiekuna oso-



by niepełnosprawnej, towarzyszącego jej w celu sprawowania nad nią niezbędnej opieki oraz nie wykluczają dofinansowania innych kosztów niż wskazane w katalogu. Należy zaznaczyć, że katalog kosztów wskazany w programie nie jest zamknięty.

Pragnę zapewnić, że program „Student II” stanowi ważny element procesu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych i jest traktowany priorytetowo. Aktualnie trwa kolejny nabór wniosków o dofinansowanie kosztów nauki w ramach programu oraz trwają przygotowania do zawierania z wnioskodawcami, którzy złożyli wniosek o dofinansowanie kosztów nauki, obejmujący koszty nauki w obu semestrach roku akademickiego (szkolnego) 2010/2011, aneksów do umów. Zgodnie z przewidywaniami wypłata środków w ramach programu „Student II” rozpocznie się na przełomie I i II kwartału br.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie postępującego wzrostu cen  
benzyny i oleju napędowego (2013)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-2013/11) przedstawiam poniżej odpowiedź na zapytanie poselskie pana posła Krzysztofa Lipca w sprawie postępującego wzrostu cen benzyny i oleju napędowego.

Odnosnie do pytania nr 1 dotyczącego działań, które zamierza w najbliższym czasie podjąć rząd Rzeczypospolitej Polskiej dla zminimalizowania negatywnych dla gospodarki skutków niekontrolowanego wzrostu cen paliw, warto podkreślić, iż ceny detaliczne paliw silnikowych należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych przez producentów w oparciu o mechanizmy rynkowe, co oznacza, iż minister finansów nie ma bezpośredniego wpływu na kształtowanie ich poziomu.

Na wzrost cen paliw silnikowych w minionym okresie i obecnie mają wpływ przede wszystkim czynniki zewnętrzne, czyli znaczny wzrost notowań ropy naftowej na światowych rynkach, natomiast nie polityka rządu Rzeczypospolitej Polskiej. Na ceny paliw przed opodatkowaniem podatkami pośrednimi wpły-

wa w dużej mierze także stosunek ceny baryłki ropy naftowej do kursu dolara amerykańskiego. Spowodowane jest to faktem, iż dolar amerykański stanowi walutę, w której rozliczane są transakcje na rynku ropy naftowej. W lipcu 2008 r. cena baryłki ropy naftowej typu WTI (West Texas Intermediate) osiągnęła najwyższy poziom w historii, przekraczając 140 dolarów, podczas gdy średni kurs dolara amerykańskiego wyniósł 2,06 zł. Cena baryłki ropy naftowej liczona w złotych polskich wynosiła w tym czasie około 290 zł. Już w lutym 2009 r. cena baryłki ropy naftowej spadła do poziomu około 43 dolarów, natomiast kurs dolara amerykańskiego utrzymywał się na poziomie 3,67 zł, a cena baryłki ropy naftowej liczona w złotych spadła do poziomu około 157 zł.

W dniu 1 lutego 2011 r. notowania ropy naftowej gatunku Brent osiągnęły na światowym rynku poziom 100 USD za baryłkę surowca przy średnim kursie złotego w stosunku do USD na koniec stycznia br. rzędu 2,91 zł, co oznacza, iż cena baryłki ropy naftowej wyniosła ok. 290 zł, niemal tyle samo co w lipcu 2008 r., gdy notowania ropy naftowej osiągnęły historyczny rekord (147,27 USD za baryłkę ropy WTI).

Zgodnie z danymi dotyczącymi cen detalicznych paliw ciekłych, w lipcu 2008 r. średnia cena benzyny bezołowiowej Eurosuper 95 wyniosła 4,70 zł/l (litr oleju napędowego kosztował wówczas również 4,70 zł), natomiast w lutym 2009 r. spadła do poziomu 3,79 zł/l (cena litra oleju napędowego wyniosła wówczas 3,62 zł/l). W dniu 7 lutego 2011 r. średnia cena detaliczna litra benzyny bezołowiowej Eurosuper 95 wyniosła 4,78 zł/l, natomiast litr oleju napędowego kosztował 4,60 zł/l.

Oprócz notowań ropy naftowej na światowym rynku duże znaczenie dla poziomu cen detalicznych paliw w Polsce ma relacja dolara amerykańskiego w stosunku do polskiej waluty. Na te czynniki rząd Rzeczypospolitej Polskiej ma niewielki wpływ.

W odpowiedzi na pytanie nr 2 odnośnie do przeznaczenia środków finansowych wpływających do budżetu państwa z tytułu handlu paliwem oraz wskazania obszarów i przedsięwzięć finansowanych przez państwo z tych środków ze szczególnym uwzględnieniem środków przeznaczanych na poprawę stanu technicznego dróg w naszym kraju przedstawiam następujące stanowisko.

Sprzedaż paliw płynnych oraz gazu obciążona jest daninami publicznymi, m.in. podatkiem od towarów i usług, podatkiem akcyzowym oraz opłatą paliwową. Podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy stanowi przychód budżetu państwa, natomiast opłata paliwowa stanowi głównie przychód Krajowego Funduszu Drogowego.

Przeznaczenie środków z ww. danin publicznych w odniesieniu do obszaru dróg krajowych można określić jedynie w zakresie opłaty paliwowej oraz części wpływów z podatku akcyzowego. I tak zgodnie z art. 37i ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu

Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) 80% wpływów z opłaty paliwowej stanowi przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Wyjątkiem od tej zasady są lata 2009–2015, w których wpływy te są dodatkowo pomniejszane o 200 mln zł w 2009 r. oraz odpowiednio po 100 mln zł w każdym następnym roku aż do roku 2015 na rzecz Funduszu Kolejowego.

Środki z opłaty paliwowej trafiające do Krajowego Funduszu Drogowego przeznaczane są głównie na finansowanie budowy i przebudowy dróg krajowych zarządzanych przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad. Ponadto zgodnie z art. 39a ww. ustawy środki te mogą być przeznaczane na przygotowanie, wdrożenie, budowę lub eksploatację systemu elektronicznego poboru opłat elektronicznych, o których mowa w art. 13i ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 1985 r. Nr 14, poz. 60, z późn. zm.)

Przewidywany wpływ z opłaty paliwowej w 2011 r. wynosi 3,1 mld zł. Z kolei podział środków z podatku akcyzowego w zakresie dróg krajowych uregulowany został ustawą z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251). Zgodnie z art. 5 ustawy wydatki związane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem infrastrukturą transportu lądowego, finansowaną lub dofinansowaną przez ministra właściwego do spraw transportu ustala się w ustawie budżetowej w wysokości nie niższej niż 18% planowanych na dany rok wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych. Dokładny podział tej kwoty pomiędzy infrastrukturę drogową i kolejową dokonywany jest bezpośrednio w resorcie infrastruktury i następnie zatwierdzany w przyjmowanej corocznie ustawie budżetowej. Środki te przeznaczane są na prace przygotowawcze, zarządzanie, utrzymanie oraz remonty dróg krajowych. W bieżącym roku zapisano w ustawie budżetowej na ten cel kwotę 2,9 mld zł.

Nawiązując do pytania nr 3 w sprawie rozważania przez polski rząd możliwości zmniejszenia akcyzy i podatku VAT stanowiących znaczącą część ceny paliwa, z myślą o budżecie państwa oraz powiększającej się inflacji, na którą ceny paliw mają zasadniczy wpływ, przedstawiam, co następuje.

W cenie benzyny Eurosuper 95, która na stacjach paliw kosztowała w dniu 7 lutego 2011 r. ok. 4,78 zł wliczone są:

- koszt zakupu paliwa w hurcie (2,04 zł/l, ok. 42% ceny),
- marża dystrybucyjna (0,27 zł/l, ok. 6% ceny),
- akcyza (1,565 zł/l, ok. 33% ceny),
- opłata paliwowa (0,095 zł/l, ok. 2% ceny) oraz
- VAT (0,81 zł/l, ok. 17% ceny).

W cenie oleju napędowego, który na stacji paliw kosztował w dniu 7 lutego 2011 r. ok. 4,60 zł wliczone są:

- koszt zakupu paliwa w hurcie (2,36 zł/l, ok. 52% ceny),
- marża dystrybucyjna (0,15 zł/l, ok. 3% ceny),

- akcyza (1,048 zł/l, ok. 23% ceny),
- opłata paliwowa (0,239 zł/l, ok. 5% ceny) oraz
- VAT (0,803 zł/l, ok. 17% ceny).

Biorąc pod uwagę powyższe, podkreśla się, iż podatek akcyzowy, podatek VAT i opłata paliwowa stanowią ok. 45% ceny detalicznej litra oleju napędowego i ok. 50% ceny litra benzyny bezołowiowej Eurosuper 95.

Decyzje w sprawie zmian podatków są każdorazowo poprzedzone dogłębnymi analizami obejmującymi kompleksową ocenę zagadnień, których dotyczą. Kreując politykę w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych, brane są pod uwagę nie tylko potrzeby budżetowe państwa, ale również zobowiązania wynikające z akcesji Polski do Unii Europejskiej, tj. m.in. poziom minimalnych stawek podatku akcyzowego określonych w przepisach prawa wspólnotowego (należy również zauważyć, iż choć podatek akcyzowy ma charakter cenotwórczy, nie jest jedynym elementem wpływającym na ruchy cenowe).

Obniżenie akcyzy na paliwa silnikowe nie jest jednoznaczne z obniżeniem cen detalicznych paliw, bowiem obniżka akcyzy może być przechwycona przez producentów i dystrybutorów paliw silnikowych. W praktyce obniżka taka mogłaby być niezauważona przez konsumentów. Tego typu sytuacja miała miejsce we wrześniu 2005 r., kiedy z powodu gwałtownego wzrostu cen ropy, a zwłaszcza cen benzyny Eurosuper 95 na rynkach światowych, minister finansów obniżył stawkę akcyzy na benzynę silnikową z 1565 zł/1000 litrów do poziomu 1315 zł/1000 litrów. Obniżka ta jednak nie miała wtedy wymiernego odzwierciedlenia w cenach detalicznych płaconych na stacjach paliw. Ponadto ówczesna obniżka akcyzy spotkała się ze zdecydowaną reakcją ze strony Komisji Europejskiej. Zdaniem Komisji, w wynegocjowanych okresach przejściowych Polska może stopniowo dostosowywać swój krajowy poziom opodatkowania do minimum unijnych, ale w żadnym wypadku nie dają one Polsce prawa do zmniejszenia, nawet tymczasowego, już osiągniętego poziomu opodatkowania.

Zgodnie przepisami dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. U. UE L 283 z 31.10.2003 r., str. 51, z późn. zm., Dz. U. UE, polskie wydanie specjalne) w zakresie możliwości stosowania przez określone państwa członkowskie czasowych zwolnień lub obniżek poziomu opodatkowania na produkty energetyczne i energię elektryczną Polska mogła stosować okres przejściowy do 1 stycznia 2010 r. w celu dostosowania krajowego poziomu opodatkowania oleju napędowego do poziomu wynoszącego 302 EUR za 1000 litrów.

Obecnie Polska może stosować okres przejściowy do dnia 1 stycznia 2012 r. w celu dostosowania obowiązującego poziomu opodatkowania oleju napędowego do poziomu 330 EUR przy obowiązującym na 2011 r. do celów podatku akcyzowego kursie EUR

w wysokości 3,9370 zł (kurs z dnia 1 października 2010 r.). Jednakże od dnia 1 stycznia 2010 r. nie może być niższy, niż 302 EUR za 1000 litrów, co przy wyżej podanym kursie złotego za 1 EUR oznacza poziom 1188,97 zł/1000 l. Należy jednak podkreślić, iż obecna stawka akcyzy na olej napędowy wynosi tylko 1048 zł/1000 litrów, gdyż część ww. minimum unijnego wypełnia opłata paliwowa.

W obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.), stawka akcyzy na benzynę silnikową wynosi 1565 zł/1000 litrów, natomiast na olej napędowy wynosi 1048 zł/1000 litrów pozostając w zgodzie z wymogami unijnymi.

Ponadto przepisy dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej pozwalają na stosowanie jednej podstawowej stawki VAT i dwóch obniżonych, jednakże obniżone stawki mogą być stosowane tylko na ściśle określone towary bądź usługi. Wśród towarów, na które może być stosowana obniżona stawka podatku VAT, nie znajdują się paliwa, stąd też obniżenie stawki VAT na paliwa silnikowe jest niemożliwe.

Minister finansów realizujący politykę w zakresie podatku akcyzowego, poza czynnikami wynikającymi z akcesji Polski do Unii Europejskiej, m.in. poziomem minimalnych stawek podatku akcyzowego określonych w przepisach prawa wspólnotowego, bierze także pod uwagę wpływy z akcyzy od paliw silnikowych. Obniżka akcyzy na paliwa silnikowe mogłaby spowodować ubytek dochodów budżetu państwa wynikających z ustawy budżetowej na 2011 r. Taka sytuacja mogłaby doprowadzić do niewykonania budżetu i do wzrostu już i tak znacznego deficytu budżetowego. Ponadto wyjaśnienia wymaga fakt, że stawka akcyzy od paliw silnikowych jest stawką kwotową, a nie procentową, nie zależy więc od ceny sprzedaży paliw silnikowych. Zatem w przypadku wzrostu cen paliw silnikowych udział akcyzy w cenie spada.

Jak już wspomniano, środki finansowe wpływające do budżetu państwa z tytułu podatku akcyzowego ze sprzedaży paliw silnikowych są przeznaczone m.in. na szereg inwestycji infrastrukturalnych w poprawę i rozbudowę dróg krajowych, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.), w związku z czym ewentualne zmniejszenie wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych odbiłoby się niekorzystnie na finansowaniu remontów i konserwacji dróg krajowych oraz z całą pewnością doprowadzi do wstrzymania wielu inwestycji drogowych. Zgodnie z informacją ministra finansów nie planuje się w obecnym stanie podjęcia decyzji o obniżeniu podatku akcyzowego od paliw stosowanych do napędu pojazdów silnikowych.

Upzejmie informuję, iż minister gospodarki na bieżąco monitoruje poziom cen paliw płynnych w Pol-

sce. Zgodnie z dostępnymi danymi w dniu 10 stycznia 2011 r. średnia cena benzyny bezołowiowej Eurosuper 95 wynosiła 4,88 zł/l, natomiast w dniu 7 lutego 2011 r. była ona już o 10 gr. niższa. Podobna sytuacja ma miejsce w przypadku oleju napędowego, gdzie w tym samym okresie cena litra paliwa spadła z poziomu 4,67 zł do 4,60 zł, co oznacza, iż w Polsce ceny paliw ustabilizowały się w ostatnim okresie i wykazują tendencję spadkową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie interpretacji przepisów dotyczących  
ewidencji ludności (20215)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20215/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Lipińskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie interpretacji przepisów dotyczących ewidencji ludności, upzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427, z późn. zm.) nie przewiduje nowych regulacji w zakresie potwierdzania pobytu osoby dopełniającej obowiązku zameldowania. Przywołany w wystąpieniu przepis art. 28 ust. 2 ww. ustawy nie odbiega w swej treści od obowiązujących aktualnie rozwiązań wynikających z art. 9 ust. 2a ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.) wprowadzonych do ustawy w 2004 r. na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2002 r., sygn. akt K 20/01. W orzeczeniu tym trybunał uznał, że zameldowanie jest czynnością mającą charakter wyłącznie rejestracyjny, której nie należy wiązać z legitymowaniem się tytułem prawnym do lokalu.

Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego znalazło odzwierciedlenie również w ww. ustawie o ewidencji ludności, zgodnie z którą zameldowanie jest jedynie aktem rejestracji danych dotyczących pobytu określonej osoby i jego charakteru, służącym zbieraniu i aktualizowaniu danych o miejscu pobytu osób fizycznych, zgodnie z rzeczywistym i aktualnym stanem faktycznym (art. 28 ust. 4 ustawy).



Należy zatem wskazać, że zameldowanie nie stanowi o tytule prawnym do lokalu osoby zameldowanej ani też o jej uprawnieniach do tego lokalu czy legalności przebywania w nim. Kompetencje do orzekania w tym zakresie należą do sądów powszechnych.

Podczas procedury zameldowania organ ewidencji ludności ogranicza się jedynie do sprawdzenia spełnienia wymagań formalnych, tj. potwierdzenia na formularzu meldunkowym przez osobę dysponującą tytułem prawnym do lokalu faktu pobytu osoby meldującej się. Aby to było możliwe niezbędne jest ustalenie, komu przysługuje tytuł własności. W tym celu podczas dokonywania zameldowania należy przedłożyć do wglądu dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu. Czynność ta nie służy natomiast weryfikowaniu ważności i autentyczności dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do lokalu lub podpisu osoby dysponującej tym tytułem.

W przypadku natomiast, gdy dane zgłoszone na formularzu meldunkowym budzą wątpliwości organu ewidencji ludności, zgodnie z art. 31 ust. 1 ww. ustawy, o zameldowaniu rozstrzyga organ w drodze decyzji administracyjnej. Ujawnienie faktu, iż na formularzu meldunkowym potwierdzenia pobytu dokonała osoba nielegitymująca się tytułem prawnym do lokalu, powinno stanowić podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego o uchylenie czynności zameldowania, w trakcie którego organ zbada, czy osoba faktycznie przebywała i nadal przebywa pod adresem wskazanym w zgłoszeniu meldunkowym oraz czy nie doszło do zameldowania z naruszeniem przepisów prawa. Postępowanie takie kończy decyzja o uchyleniu lub odmowie uchylenia czynności materialno-technicznej zameldowania. Jednocześnie uprzejmie informuję, że ustawa o ewidencji ludności przewiduje utrzymanie obowiązku meldunkowego przez okres 3 lat, tj. do dnia 1 stycznia 2014 r. (art. 78 przedmiotowej ustawy).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie rozwoju amatorskiego sportu  
strzeleckiego w obliczu nowych przepisów  
ustawy o broni i amunicji (20216)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Lipiń-

skiego przekazaną pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20216/11) w sprawie rozwoju amatorskiego sportu strzeleckiego w obliczu nowych przepisów ustawy o broni i amunicji uprzejmie informuję, co następuje:

W związku z dodaniem art. 10b w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.) Ministerstwo Sportu i Turystyki nie analizowało wpływu nowych rozwiązań na rozwój strzelectwa sportowego w Polsce, chociażby ze względu na krótki okres, jaki upłynął od wejścia w życie zmiany ustawy.

Odpowiadając na pytanie drugie pana posła, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) polski związek sportowy ma wyłączne prawo do ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek. Powyższa podstawa prawna obejmuje uprawnienie do wydawania m.in. licencji zawodniczych, klubowych, sędziowskich i trenerskich. Licencje takie mają z założenia potwierdzać spełnianie wymogów i niezbędnych kwalifikacji do brania czynnego udziału w szeroko rozumianym współzawodnictwie sportowym. O zasadach i trybie przyznania ww. licencji decyduje polski związek sportowy, jednak zasady te muszą uwzględniać przepisy prawa powszechnie obowiązującego. Zatem Polski Związek Strzelectwa Sportowego musi respektować brzmienie art. 10b ustawy o broni i amunicji, wprowadzającego obowiązek przeprowadzenia przez ten związek egzaminu potwierdzającego kwalifikacje i znajomość zasad bezpieczeństwa obowiązujących w sportach strzeleckich.

Nie widzę zasadności w zaproponowaniu rządowi inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ograniczenie kompetencji ww. związku, gdyż wskazany przepis ma potencjalnie duże znaczenie dla bezpiecznego uprawiania strzelectwa sportowego. Odnosząc się natomiast do zapytania, czy wymóg posiadania licencji polskiego związku sportowego jest zgodny z Konstytucją RP, to pragnę zauważyć, że wolność zrzeszania się nie została naruszona. Dobrowolne jest także występowanie o przyznanie licencji, która spełnia istotną rolę w zakresie bezpiecznego uprawiania tego sportu. Ma też znaczenie dla zapewnienia ochrony zdrowia i życia obywateli.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu prac nad rozporządzeniami  
wykonawczymi wynikającymi z art. 24a  
i art. 37a ust. 5 ustawy o żegludze śródlądowej  
(20219)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Tadeusza Tomaszewskiego przesłaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20219/11, przedstawiam stanowisko w sprawie stanu prac nad rozporządzeniami wykonawczymi do art. 24a i art. 37a ust. 5 ustawy o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.).

W chwili obecnej projekt rozporządzenia ministra infrastruktury, które ma zostać wydane zgodnie z delegacją ustawową zawartą w art. 24a ww. ustawy, która stanowi, że „Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, tryb rejestracji statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji, wzory ksiąg rejestrowych i dokumentów rejestracyjnych, mając na uwadze potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi”, jest przygotowywany w Ministerstwie Infrastruktury. Zgodnie z art. 91 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2010 r. Nr 127, poz. 857) rozporządzenie ma zostać wydane najpóźniej do dnia 16 października 2012 r.

Termin wejścia w życie rozporządzenia ministra infrastruktury, które ma być wydane na podstawie art. 37a ust. 5 ww. ustawy o żegludze śródlądowej, minął 16 października 2010 r. Ww. art. 37a ust. 5 stanowi, że „Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania szkolenia, o którym mowa w ust. 4, wzór dokumentu potwierdzającego odbycie szkolenia oraz wykaz kwalifikacji z zakresu żeglugi morskiej lub śródlądowej, których posiadanie zwalnia z obowiązku odbycia szkolenia, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi”. W związku z powyższym uprzejmie informuję, że w chwili obecnej projekt rozporządzenia jest na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych.

Ww. projekty rozporządzeń zostaną skonsultowane społecznie również z organizacjami żeglarskimi. Ponadto informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekty rozporządzeń zostaną udostępnione na stronach rządowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej z dniem wysłania projektów do uzgodnień międzyresortowych.

Uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie powyższej odpowiedzi, a panu posłowi dziękuję za zainteresowanie się tą problematyką.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Anna Wypych-Namiołko

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu prac nad aktami  
wykonawczymi do ustawy o sporcie (20220)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20220/11) w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do ustawy o sporcie uprzejmie informuję, co następuje:

Dotychczas na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) wydane zostały następujące rozporządzenia ministra sportu i turystyki:

1) z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie wzoru wniosku dotyczącego uznania kwalifikacji w zawodzie trenera lub instruktora sportu (Dz. U. Nr 225, poz. 1469),

2) z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie wykazu zawodów sportowych osób niepełnosprawnych odbywających się przed 1992 r., będących odpowiednikiem igrzysk paraolimpijskich, oraz zawodów sportowych odbywających się przed 2001 r., będących odpowiednikiem igrzysk głuchych (Dz. U. Nr 20, poz. 105).

Przewiduje się, iż w pierwszym kwartale 2011 r. wydane zostaną rozporządzenia ministra sportu i turystyki w sprawie:

1) sposobu prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych,

2) szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie.

Ponadto podjęte zostały prace mające na celu wydanie rozporządzeń ministra sportu i turystyki w sprawie:

1) odznak, wyróżnień oraz nagród pieniężnych za szczególne osiągnięcia w działalności w zakresie sportu,

2) określenia rodzajów wyróżnień i wysokości nagród pieniężnych za wybitne osiągnięcia sportowe,

3) w sprawie szczegółowego trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej.

Wymienione wyżej projekty znajdują się aktualnie na etapie uzgodnień wewnętrznych w Ministerstwie Sportu i Turystyki. Przewiduje się, iż wydanie tych aktów nastąpi w II kwartale 2011 r. Dotychczas obowiązujące akty wykonawcze w sprawach, o których mowa w pkt 1–3, zachowały moc obowiązującą do dnia wejścia w życie aktów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy o sporcie, nie dłużej jednak niż przez 2 lata od dnia wejścia w życie tej ustawy (tj. do dnia 16 października 2012 r.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż ustawa o sporcie dokonała nowelizacji kilku innych ustaw, w tym przepisów upoważniających do wydania rozporządzeń pozostających we właściwości nie tylko ministra sportu i turystyki. Rozporządzenia wydane na podstawie tych ustaw nie będą stanowiły aktów wykonawczych do ustawy o sporcie.

Z poważaniem

Minister  
Adam Giersz

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przyznawania świadczeń  
pieniężnych dla osób deportowanych  
w granicach państwa polskiego (20221)**

Odpowiadając na pismo z dnia 27 stycznia br., znak: SPS-023-20221/11, przy którym przesłana została interpelacja posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przyznawania świadczeń dla osób deportowanych w granicach państwa polskiego z uwagi na nowelizację ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87, poz. 395, z późn. zm.) uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Celem wyjaśnienia podniesionych kwestii zwróciłam się do p.o. kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych o przedstawienie stanowiska.

P.o. kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych wyjaśnił, że procedura administracyjna po wejściu w życie nowelizacji wymienionej ustawy nie ulegnie zasadniczej zmianie. Każdy zainteresowany, który dotychczas nie ubiegał się o przyznanie świadczenia, jeżeli posiada dokumenty potwierdzające doznane represje, może wystąpić do kierownika urzędu ze stosownym wnioskiem. Skom-

pletowany wniosek o przyznanie uprawnień wraz z dowodami należy przedłożyć we właściwym stowarzyszeniu osób poszkodowanych w celu jego zarekomendowania zgodnie z przepisami wskazanej ustawy.

Warunkiem uzyskania świadczenia pieniężnego będzie udowodnienie faktu deportacji (wywiezienia) do pracy przymusowej na okres co najmniej 6 miesięcy poza miejsce stałego zamieszkania.

Osoby, którym odmówiono przyznania świadczenia po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, a przed wejściem nowelizacji, będą mogły żądać weryfikacji decyzji ostatecznych w trybie nadzwyczajnym, określonym w art. 154 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis ten stanowi, że decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.

P.o. kierownika urzędu podkreślił, że jeżeli ustawa wejdzie w życie w brzmieniu proponowanym w rządowym projekcie (druk nr 3599), to organ rozpatrujący wnioski nie będzie zobligowany do badania warunków związanych z tzw. zerwaniem więzi rodzinnych, a jedynie będzie oceniał sam fakt deportacji.

P.o. kierownika urzędu wyjaśnił także, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą dzieci, które były wywiezione wraz z rodzicami deportowanymi do pracy przymusowej, będą mogły nadal ubiegać się o przyznanie świadczenia, pod warunkiem że ich pobyt w miejscu pracy przymusowej rodziców trwał nie mniej niż 6 miesięcy.

P.o. kierownika urzędu, odnosząc się do kwestii zaliczenia do czasu trwania represji okresu prenatalnego, wskazał, iż przepis art. 1 ust. 1 ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich wymaga, aby w okresie podlegania represjom osoba posiadała polskie obywatelstwo. Natomiast, jak wynika z art. 4 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 7, poz. 44, z późn. zm.), obowiązującej w okresie drugiej wojny światowej, obywatelstwo polskie nabywało się co do zasady przez urodzenie. Skoro zatem nabycie obywatelstwa następowało z chwilą urodzenia się (gdy ojciec lub matka posiadali polskie obywatelstwo), nie można przyjąć, że osoba nienarodzona posiadała obywatelstwo polskie.

Wobec powyższego, należy przyjąć, że w przypadku dziecka urodzonego w okresie deportacji matki do pracy przymusowej, za okres deportacji uznaje się wyłącznie okres od dnia urodzenia do dnia zakończenia drugiej wojny światowej, gdyż nabycie i posiadanie obywatelstwa polskiego nie odnosiło się do osoby przed jej urodzeniem. Decydujące znaczenie miał moment urodzenia się dziecka i z tą chwilą uzyskanie



przez nie obywatelstwa. Nie można więc przyjąć, nawet biorąc pod uwagę, że życie i zdrowie człowieka w każdej fazie jego rozwoju stanowi wartość konstytucyjną podlegającą ochronie, że nasciturus (życie nienarodzone) posiada obywatelstwo polskie.

Należy zauważyć, że nawet Konwencja o prawach dziecka przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526, z późn. zm.) zapewnia dziecku prawo do określenia przynależności państwowej (obywatelstwa) dopiero po urodzeniu.

Mając powyższe na względzie, przyjmuje się, że w przypadku dziecka urodzonego w okresie deportacji (wywiezienia) matki do pracy przymusowej okres prenatalny dziecka, w którym nie posiadało ono obywatelstwa polskiego, nie jest okresem podlegania przez nie represjom w rozumieniu przepisów wymienionej ustawy. Problem ten ma zasadnicze znaczenie w przypadku represji polegającej na deportacji (wywiezieniu) do pracy przymusowej, ponieważ minimalny okres podlegania tej represji został określony na 6 miesięcy.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**ministra infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posłów Krzysztofa Jurgiela  
i Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie wycięcia z harmonogramu  
pierwszego etapu modernizacji linii kolejowej  
z Warszawy do Białegostoku (20223)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Krzysztofa Jurgiela i Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wycięcia z harmonogramu pierwszego etapu modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. Dlaczego rząd zmienia politykę rozwoju wprowadzoną przez rząd Prawa i Sprawiedliwości, a uporczywie realizuje koncepcję rozwoju polaryzacyjno-dyfuzyjnego?

Rezultaty prowadzenia tradycyjnie rozumianej polityki regionalnej są w ostatnim czasie szeroko i otwarcie kwestionowane. Tradycyjna polityka regionalna nie jest w stanie zapewnić osiągnięcia rezultatów, których politycy i planiści się po niej spodziewali, wyrównywania między regionami poziomu zaможności, konkurencyjności czy jakości życia. Potrzeba zmian dotychczasowego podejścia do polityki regionalnej znajduje potwierdzenie w prowadzonych

analizach, dokonywanych w ramach UE, podejmowanych przez OECD, a także Bank Światowy. Uświadamiają one, jak bardzo zmodyfikować należy sposób formułowania celów oraz implementacji polityki publicznej zorientowanej terytorialnie, zarówno na poziomie europejskim, jak i krajowym.

Dotychczas prowadzona selektywna interwencja publiczna skierowana była często na przedsięwzięcia niewzmacniające endogenicznego potencjału rozwojowego, które nie miały szans na „zakorzenienie się” w regionalnym systemie społeczno-gospodarczym. Przedsięwzięcia te generowały koszty, które nie mogą być pokrywane ze źródeł wewnętrznych, zwiększały zależność biednych regionów od transferów finansowych z obszarów zamożniejszych.

Nowy model polityki regionalnej opiera się na założeniu, że szanse rozwojowe tkwią we wszystkich typach regionów, gdzie zlokalizowane są determinanty rozwojowe w różnych układach terytorialnych. Zatem celem interwencji regionalnej jest maksymalizacja wzrostu na poziomie krajowym, dzięki wspieraniu i zachęcaniu każdego regionu do wydobycia, wzmacniania i wykorzystania endogenicznego potencjału wzrostu przy pomocy wewnętrznych lub zewnętrznych zasobów. W nowym paradygmacie polityki regionalnej dużą uwagę poświęca się pojęciu „terytorium”, na którym ogniskują się różnego rodzaju działania stymulujące rozwój.

W oparciu o zidentyfikowane unikalne zasoby danego terytorium i jego przewagi lokalizacyjne polityka regionalna przybierać może odpowiedni kształt. Jej wartością dodaną jest możliwość wykorzystania walorów terytorialnego podejścia do tych zagadnień rozwojowych polityk publicznych, które mają istotny wpływ terytorialny. Dzięki oferowanym narzędziom i instrumentom może w bardziej efektywny sposób rozwiązywać problemy rozwojowe, zwiększając dzięki temu skuteczność i efektywność w osiąganiu celów wyznaczanych w ramach polityki rozwoju. Istnieje więc potrzeba zmian zarówno w sposobach wyznaczania celów, jak i określania mechanizmów wykonawczych polityki ukierunkowanej terytorialnie.

Podsumowując, należy stwierdzić, że dotychczasowy paradygmat rozwoju regionalnego skupiał się na próbach niwelowania różnic rozwojowych, co nie dało zadowalających efektów. Było to podyktowane nie tylko skalą zróżnicowań, która nie powinna pozostawiać złudzeń co do możliwości nagłego dogonienia liderów w skali kraju czy Europy. Przyczyną takiego stanu rzeczy był również brak koordynacji między działaniami różnych polityk (tematycznej, ale też geograficznej i czasowej) oraz pewnego rodzaju „rozsmarowywanie” środków bez znaczących efektów. Czynniono to często w imię doraźnych politycznych interesów, dzieląc środki w myśl zasady „każdemu po trochu”. Nie bez znaczenia pozostaje tu również wciąż dająca się w znaki słabość instytucjonalna w zakresie strategicznego zarządzania rozwojem: kraju, regionów, powiatów, gmin. Pomimo specjalnych instrumentów wsparcia kierowanych do tej czę-

ści kraju nadal widoczne są znaczne braki w jakości kapitału ludzkiego, niskiej dostępności terytorialnej oraz niewystarczający poziom rozwoju infrastruktury.

Jako przykłady z „europejskiego podwórka” niech posłużą przypadki południowych Włoch i wschodnich Niemiec. Pomimo iż każdy z ww. obszarów charakteryzuje zupełnie inne doświadczenia historyczne, gospodarcze i kulturowe, mają one jedną cechę wspólną – należą w swoich państwach do regionów słabiej rozwiniętych. Lata prób oddziaływania na czynniki gospodarcze, społeczne, polityczne i kulturowe nie potrafiły odwrócić tego niekorzystnego procesu, a obserwowane bariery z czasem wręcz uległy wzmocnieniu. Paradoksalnie sytuację pogorszyły środki z Unii Europejskiej, które w omawianych regionach nabrały charakteru czysto prosocjalnego. Mechanizm wyrównawczy nie sprawdził się również w przypadku Grecji, której groźba finansowego upadku jeszcze niedawno spędzała sen z powiek uniijnym przywódcom – jeszcze na początku tego roku mowa była o tym, że jej dług osiągnął poziom prawie 300 mld euro, a deficyt budżetowy w roku 2009 przekroczył 12% PKB, przy dopuszczalnym w strefie euro poziomie nie więcej niż 3%. Niebezpieczna była również sytuacja w niestabilnych finansowo Hiszpanii i Portugalii.

Ad 2. Ile budżet państwa straci na tym, że opóźni rozwój województwa podlaskiego zamiast prowadzić do wzrostu PKB w województwie podlaskim, a tym samym do zwiększenia dochodów budżetu państwa?

Rząd RP obszar Polski wschodniej, w tym województwo podlaskie, traktuje w sposób szczególny, czego wyrazem są zapisy przyjętej 13 lipca 2010 r. przez Radę Ministrów „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020” (KSRR). Strategia zakłada, iż działania skierowane na te obszary będą prowadzone w ramach wszystkich trzech celów głównych nowej polityki regionalnej państwa. Wśród grupy ośrodków regionalnych w projekcie KSRR szczególnie podkreślona jest specjalna sytuacja miast Polski wschodniej (cel 1 KSRR) wynikająca z faktu, że mogą one odegrać, po osiągnięciu odpowiedniej masy krytycznej i dzięki właściwie ukierunkowanej terytorialnie polityce regionalnej, decydującą rolę w procesach restrukturyzacji całego obszaru o najniższym stopniu rozwoju społeczno-gospodarczego, a tym samym przyczynić się do wyrównywania szans rozwojowych mieszkańców. Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, iż w KSRR zauważony został dystans rozwojowy regionów Polski wschodniej, w których następuje koncentracja negatywnych zjawisk społeczno-gospodarczych, takich jak: bezrobocie, niska produktywność, nieefektywny system edukacji, niska dostępność terytorialna itp. Wyrazem tego jest cel 2 KSRR służący oddaleniu groźby trwałej marginalizacji obszarów problemowych, tj. trwałej utraty znaczenia gospodarczego oraz koncentracji patologicznych problemów społecznych. Dzięki specjalnie skrojonej interwencji na obszarach Polski wschodniej prowadzo-

nej m.in. w ramach wszystkich głównych celów KSRR obszary te poprzez przełamanie barier rozwojowych i przejście na ścieżkę wysokiego wzrostu gospodarczego zaczną w coraz większym stopniu partycypować w stymulowaniu wzrostu gospodarczego w skali całego kraju, co będzie miało pozytywny wpływ na budżet państwa, jak i na jakość życia mieszkańców obszarów Polski wschodniej.

Ad 3. Jakie inne działania ograniczające rozwój województwa podlaskiego przewiduje rząd?

Wszystkie działania rządu RP adresowane do województwa podlaskiego ukierunkowane są na podniesienie jego konkurencyjności i zmniejszanie dystansu rozwojowego w stosunku do innych regionów Polski. Cel ten rząd RP realizuje poprzez koncentrację środków na przedsięwzięciach finansowanych ze środków krajowych oraz współfinansowanych przez Unię Europejską z zakresu rozwoju przedsiębiorczości, tworzenia infrastrukturalnych i instytucjonalnych warunków do zwiększania poziomu inwestycji i wzrostu wydajności pracy oraz wspomagania procesów urbanizacyjnych. Przedsięwzięcia te są uzupełniane kompleksowymi działaniami na rzecz wspierania rozwoju zasobów ludzkich i kapitału społecznego.

Mając na uwadze wysoki poziom zaawansowania procesu wdrażania Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podlaskiego, w ramach którego zostaną zrealizowane w latach 2007–2013 przedsięwzięcia rozwojowe na łączną kwotę ponad 825 mln euro, w styczniu br. Komitet Koordynujący Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013 (KK NSRO), pod przewodnictwem ministra rozwoju regionalnego, przyznał województwu podlaskiemu specjalną, dodatkową premię w ramach tzw. krajowej rezerwy wykonania. W wyniku podziału dodatkowych środków do województwa podlaskiego trafi dodatkowo ponad 27,5 mln euro na realizację programu, co pod względem udziału premii w ogólnym budżecie regionalnego programu operacyjnego (RPO) plasuje je w pierwszej piątce województw (z wynikiem przekraczającym 4% RPO).

Poza środkami z RPO województwo podlaskie korzysta z dodatkowych środków (ponad 1,5 mld zł), przeznaczonych na rozwój tego regionu, w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW). Wartość zawartych umów o dofinansowanie projektów w ramach PO RPW złożonych przez samorządy, przedsiębiorców, stowarzyszenia i uczelnie z województwa podlaskiego na koniec 2010 r. przekroczyła 767 mln zł. Jednym z przykładów dofinansowanych i już zrealizowanych przedsięwzięć jest projekt pn. „Kompleksowe przygotowanie terenu pod inwestycje związane z uruchomieniem działalności produkcyjnej w Zambrowie”. Od połowy 2010 r. pierwsi inwestorzy lokują już swoje przedsiębiorstwa na kompleksowo uzbrojonym terenie produkcyjnym o powierzchni ok. 32,73 ha.

Dodatkowo zgodnie z uchwałą KK NSRO z dnia 9 lutego br. w sprawie alokacji dodatkowych środków

wspólnotowych oraz realokacji w ramach regionalnych programów operacyjnych województwo podlaskie otrzymało dodatkowe środki w ramach tzw. dostosowania technicznego (środki te przyznawane są przez Komisję Europejską w związku z niedoszacowaniem tempa wzrostu gospodarczego w Polsce), których wartość wyniosła 5,8 mln euro. Zgodnie z tą samą uchwałą województwo otrzymało ponadto w ramach podziału środków dostosowania technicznego na niwelowanie skutków powodzi i kryzysu 3 mln euro na projekt „Rewitalizacja ekonomiczna gminy Łapy”.

Ad 4. Czy nie byłoby zasadne utrzymanie modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku w planowanym terminie?

Odnosnie do planów modernizacyjnych projekt modernizacji linii kolejowej E75 na odcinku Warszawa – Białystok – Trakiszki ma charakter strategiczny z punktu widzenia rozwoju społeczno-gospodarczego kraju i jest zgodny z drugim priorytetem strategicznym Strategii Rozwoju Kraju: Poprawa stanu infrastruktury technicznej i społecznej, trzecim celem horyzontalnym Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia/Narodowej Strategii Spójności: Budowa i modernizacja infrastruktury technicznej i społecznej mającej podstawowe znaczenie dla wzrostu konkurencyjności Polski oraz celem głównym Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013: Podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej Polski i jej regionów poprzez rozwój infrastruktury technicznej przy równoczesnej ochronie i poprawie stanu środowiska, zdrowia, zachowaniu tożsamości kulturowej i rozwijaniu spójności terytorialnej.

Projekt pn. „Modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa-Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne)” – PO IiŚ 7.1–22.1 ujęty został w projekcie dokumentu pn. „Wieloletni program inwestycji kolejowych 2010–2013” opracowanym przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA na podstawie „Masterplanu dla transportu kolejowego do 2030 roku”.

Rozpoczęcie procesu modernizacji, a co za tym idzie, umożliwienie prac budowlanych uzależnione jest od zakończenia projektu PO IiŚ 7.1–22.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa-Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne) – prace przygotowawcze”, który obejmuje wykonanie rezultatów studium wykonalności wraz z analizą kosztów i korzyści. Docelowo projekt ten umożliwi beneficjentowi złożenie wniosku o dofinansowanie dla inwestycji w ramach projektu PO IiŚ 7.1–22.1.

W celu uzyskania oczekiwanych efektów zarówno transportowych, jak i społecznych, w wymiarze lokalnym i ponadregionalnym, konieczne będzie zagwarantowanie odpowiednich środków finansowych ze źródeł publicznych krajowych i unijnych. Również ważną kwestią jest to, aby prace budowlane zostały

zakończone w czasie umożliwiającym skuteczne rozliczenie wydatków ze środków unijnych.

Mając na uwadze uwarunkowania dotyczące rozliczenia projektu zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi wdrażanie inwestycji z udziałem środków Funduszu Spójności, dokonano analizy możliwości realizacji przedmiotowej modernizacji w ramach PO IiŚ w terminie umożliwiającym dokonanie rozliczenia do końca 2015 r. (data graniczna rozliczenia PO IiŚ). W wyniku dokonanej analizy podjęto decyzję o realizacji projektu na odcinku Rembertów – Tłuszcz.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w ramach modernizacji linii kolejowej nr 6 w latach 1997–2007 wykonano naprawę główną nawierzchni w torze nr 2 na odcinku Zielonka – Łochów na długości ok. 40 km (z wyjątkiem czterokilometrowego odcinka szlaku Wołomin – Tłuszcz) oraz w torze nr 1 na odcinku Zielonka – Tłuszcz na długości ok. 22,4 km na łączną kwotę ok. 124,8 mln PLN. W zakresie robót utrzymaniowych w latach 2005–2009 na ciągu E75 wykonano roboty na łączną kwotę ok. 22 mln PLN. Do 2015 r. PKP PLK SA planuje przeznaczyć na roboty utrzymaniowo-naprawcze na ciągu E75 kwotę ok. 18–20 mln PLN.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Roberta Telusa  
oraz grupy posłów**

**w sprawie niemieckiego mięsa wieprzowego  
skażonego dioksynami (20224)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20224/11, przy którym przekazano interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie niemieckiego mięsa wieprzowego skażonego dioksynami, uprzejmie informuję, co następuje.

Do dnia 13 stycznia 2011 r. władze niemieckie w przesyłanych informacjach nie wymieniały Polski jako państwa, do którego wysyłano produkty pochodzenia zwierzęcego z gospodarstw, w których stosowane były pasze zawierające dioksyny. Niemniej jednak w dniu 13 stycznia 2011 r. w godzinach popołudniowych główny lekarz weterynarii został powiadomiony o prawdopodobnym wwiezieniu na terytorium



Polski mięsa pochodzącego od świń z hodowli, w której stosowane były skażone pasze. Po przeprowadzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie w dniu 14 stycznia 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna województwa śląskiego potwierdziła, że mięso wieprzowe pochodzące z Niemiec w ilości 1425,5 kg zostało dostarczone do jednego ze sklepów wielkopowierzchniowych. Niemniej jednak ustalono, że termin przydatności do spożycia dostarczonego mięsa upłynął w dniu 7 stycznia 2011 r. Przekazane przez władze niemieckie informacje wskazywały, że powyższa partia mięsa została pozyskana ze zwierząt żywionych od czasu do czasu skażoną paszą. Mięso z tych zwierząt zostało dostarczone do Polski oraz Czech. W dniu 24 stycznia 2011 r. władze czeskie przekazały dodatkową informację, że próbki pobrane z dostarczonej do Czech partii mięsa wieprzowego nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn.

Należy tutaj podkreślić, że z raportu władz niemieckich z dnia 3 lutego 2011 r. wynika, że z 269 otrzymanych do tej pory wyników badań próbek mięsa wieprzowego jedynie w 6 przypadkach przekroczony został maksymalny dopuszczalny poziom dioksyn ustalony na 1 pg/g tłuszczu. Wyniki dla zdyskwalifikowanych próbek kształtowały się natomiast na poziomie 1,1–1,6 pg/g tłuszczu. Ponadto w czterech próbkach wykryto poziom dioksyn na poziomie około 1 pg/g, jednakże biorąc pod uwagę parametry niezbędne do interpretacji wyników badań, nie zostały one zdyskwalifikowane.

Władze niemieckie poinformowały również, że kontrola dalszych dostaw mięsa wieprzowego do Polski z landów, w których wykorzystywane były pasze zawierające dioksyny nie wykazała podwyższonych poziomów tych substancji.

Zgodnie z oceną Federalnego Instytutu Oceny Ryzyka nie ma znaczącego zagrożenia zdrowotnego dla konsumentów w wyniku spożycia w krótkim okresie czasu jaj oraz mięsa, w których wykryto powyższe poziomy dioksyn. Przyjmując hipotetyczną sytuację spożywania przez konsumenta w ciągu roku żywności zawierającej najwyższy wykryty w ww. przypadkach poziom dioksyn, obciążenie organizmu wzrasta tylko umiarkowanie. Pod koniec roku po spożyciu w sumie 730 jaj o najwyższym zmierzonym poziomie dioksyn obciążenie organizmu wzrasta z 10 do 14 pg/g tłuszczu. Dostępne dane wskazują również na to, że 20 lat temu dorosły konsument był narażony na obciążenie organizmu rzędu 30 pg/g, niemniej jednak pomimo tak wysokiej wartości w stosunku do notowanej obecnie negatywne skutki dla zdrowia nie były obserwowane. W związku z powyższym Federalny Instytut Oceny Ryzyka uznał, że nawet w przypadku konsumentów, którzy w ostatnim czasie spożywali jaja i ich przetwory lub mięso wieprzowe, w których przekroczony został maksymalny poziom dla dioksyn, nie należy oczekiwać negatywnych skutków zdrowotnych także w długim okresie czasu.

Biorąc pod uwagę powagę zaistniałej sytuacji, główny lekarz weterynarii polecił jednak terenowym

organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) i jaj, w szczególności z landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych wówczas gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadził także ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. Ponadto w ramach zawartego porozumienia ustalono, że Inspekcja Transportu Drogowego w przypadku stwierdzenia w toku kontroli przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego (szczególnie mięsa i jaj) pochodzących z Niemiec będzie zgłaszać powyższe przypadki do Głównego Inspektoratu Weterynarii, skąd dane będą przekazywane do właściwych terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Podobne ustalenia zostały zawarte również z Wydziałem Ruchu Drogowego Policji.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez głównego inspektora sanitarnego do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 906 kontroli podmiotów działających na rynku spożywczym. Ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli w ww. zakładach organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i drobiowe oraz jaja konsumpcyjne, głównie pochodzenia krajowego.

Zadaniem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej była wnikliwa analiza dokumentacji towarzyszącej przesyłkom żywności z Niemiec, podejrzanej o skażenie dioksynami i, w uzasadnionych przypadkach, pobranie próbek oraz przekazywanie ich do badań. W przypadkach, w których występowały wątpliwości, czy kontrolowane produkty pochodzenia zwierzęcego pochodziły z gospodarstw objętych niemieckimi i europejskimi restrykcjami, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wydawały stosowne decyzje o zablokowaniu tych produktów do momentu przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej ich bezpieczeństwo.

Ponadto na terenie całej Polski większość kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej odbywała się przy współudziale

powiatowych lekarzy weterynarii, którzy w kilku uzasadnionych przypadkach pobrali próbki mięsa pochodzącego z ww. terenów Niemiec do badań w kierunku zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej zabezpieczyły 12 213,799 kg mięsa, z czego 971,62 kg zostało ponownie dopuszczonych do obrotu, ze względu na przedłożenie dokumentów towarzyszących dostawie, których analiza potwierdziła, że dany produkt pochodzenia zwierzęcego został pozyskany ze zwierząt hodowlanych, które w czasie uboju nie były przedmiotem żadnych urzędowych restrykcji odnośnie do dioksyn. Natomiast 658,034 kg mięsa zdyskwalifikowano i wycofano z obrotu z uwagi na fakt nieprzedstawienia przez przedsiębiorców stosownych dokumentów oraz upływanie terminów przydatności do spożycia tych produktów. Pobieranie próbek w tych przypadkach nie było uzasadnione ze względu na bardzo krótki termin przydatności do spożycia produktów świeżych.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez głównego lekarza weterynarii, do dnia 11 lutego br. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. Otrzymane wyniki badań wszystkich próbek produktów nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn, co świadczy, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmożonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Dodatkowo kwestie związane z faktem stwierdzenia obecności dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terenie Niemiec były omawiane podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 24 stycznia 2011 r. w Brukseli. Na powyższym posiedzeniu komisarz ds. zdrowia i konsumentów pan John Dalli poinformował, że nie istnieje bezpośrednie zagrożenie zdrowia konsumentów. Stwierdził również, że w większości przypadków zaobserwowane poziomy dioksyn w żywności znajdowały się poniżej poziomu tolerancji określonego w prawodawstwie unijnym, a tam, gdzie limity unijne zostały przekroczone, było to przekroczenie stosunkowo niewielkie. Podkreślił także, że sprawdzil się unijny system identyfikowalności pozwalając na ciągłą kontrolę nad sytuacją i natychmiastową interwencję. Zapewnił również, że nie zawaha się wprowadzić restrykcji na eksport pasz i żywności z Niemiec, jeśli byłoby to konieczne. Jednakże na dzień dzisiejszy nie ma danych wskazujących, że byłoby to potrzebne. Unia Europejska może czytelnie zademonstrować efektywność działania obowiązujących na jej terytorium systemów bezpieczeństwa żywności.

Podsumowując, w świetle przedstawionych wyjaśnień można stwierdzić, że obecnie funkcjonujący system wyposaża Inspekcję Weterynaryjną oraz Państwową Inspekcję Sanitarną w skuteczną broń do walki z nieuczciwymi praktykami w zakresie wprowadzania na rynek polski produktów o niewłaściwej jakości zdrowotnej. Należy podkreślić, że zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i Państwowa Inspekcja Sanitarna w toku sprawowanego nadzoru, w tym w zaistniałej sytuacji stwierdzenia obecności dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terytorium Niemiec, podejmują prawidłowe i natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Należy także podkreślić, że sprawność realizacji zadań i wysokie kompetencje polskich służb weterynaryjnych są pozytywnie oceniane przez Komisję Europejską, co znajduje potwierdzenie w raportach Biura ds. Żywności i Weterynarii Komisji Europejskiej (FVO).

Biorąc pod uwagę powyższe, pragnę zapewnić pana marszałka, że obecnie funkcjonujący system kontroli produktów pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych na polski rynek gwarantuje zapewnienie bezpieczeństwa dostępnej w Polsce żywności, a tym samym właściwy poziom ochrony życia i zdrowia konsumentów. Należy także ponownie podkreślić, że na podstawie wyników wzmożonych kontroli przeprowadzonych przez zaangażowane organy Inspekcji sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności należy stwierdzić, że nie zaistniała sytuacja zwiększonego ryzyka dla konsumentów w związku z pojawieniem się na polskim rynku żywności z tych terenów Niemiec, na których wystąpiło skażenie dioksynami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej  
i Stanisława Szweda**

**w sprawie konieczności zmiany  
wadliwych zapisów zarządzenia prezesa NFZ  
dotyczącego podstawowej opieki zdrowotnej  
i pielęgniarstwa rodzinnego (20227)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm RP Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda, z dnia 19 stycznia 2011 r., w sprawie konieczności zmiany wadliwych zapisów

zarządzenia prezesa NFZ dotyczących podstawowej opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa rodzinnego, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20227/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej zapewnia świadczeniobiorcom (w kosztach własnej działalności) dostęp między innymi do opieki ambulatoryjnej, w tym opieki w domu chorego, zgodnie z zakresem zadań określonych w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zakresu zadań lekarza, pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2005 r. Nr 214, poz. 1816).

Wykaz świadczeń gwarantowanych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej (pielęgniarki POZ) oraz warunki ich realizacji określa załącznik nr 2 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazów świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, z późn. zm.). Zgodnie z tymi regulacjami świadczenia gwarantowane pielęgniarki POZ obejmują między innymi wizytę realizowaną w domu świadczeniobiorcy, ale w przypadkach uzasadnionych medycznie oraz wizytę realizowaną w warunkach ambulatoryjnych.

Zatem pielęgniarka powinna tak zorganizować swoją pracę, aby w zależności od potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorcy (uzasadnionych ich stanem zdrowia) mogła realizować świadczenia pozostające w zakresie pielęgniarstwa POZ, na podstawie umowy zawartej z funduszem, zarówno w warunkach domowych, jak i w gabinecie pielęgniarki POZ. Jednocześnie należy podkreślić, że świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej jest obowiązany do informowania świadczeniobiorców o zasadach organizacji opieki. Ponadto organizacja udzielania świadczeń przez pielęgniarkę POZ nie powinna ograniczać dostępności do świadczeń dla świadczeniobiorców, którzy chcą korzystać ze świadczeń możliwych do zrealizowania w gabinecie pielęgniarki POZ i nie wymagają ich udzielania w formie wizyt domowych. Zatem od potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców zależy czas pracy w gabinecie pielęgniarki POZ. Ocena potrzeb świadczeniobiorców pozwala wskazać, czy większa część czasu pracy będzie realizowana w domu, czy w gabinecie pielęgniarki POZ. W celu prawidłowej organizacji pracy godziny realizacji świadczeń w gabinecie pielęgniarki POZ powinny być ustalone i znane świadczeniobiorcom, w szczególności poprzez umieszczenie informacji w miejscu udzielania świadczeń. Dlatego też zapewnienie kompleksowej i profesjonalnej opieki

pielęgniarskiej powinno wynikać z harmonogramu pracy świadczeniodawcy oraz z indywidualnego planu opieki ustalonego dla świadczeniobiorcy.

Odnosząc się zatem do dwóch pierwszych pytań zawartych w przedmiotowej interpelacji dotyczących niespójnych i wadliwych zapisów zarządzeń prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie wyjaśniam, iż brak jest podstaw do formułowania takich stwierdzeń w odniesieniu do zarządzenia prezesa NFZ nr 74/2010/DSOZ z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna zmienionego zarządzeniem nr 87/2010/DSOZ z dnia 29 grudnia 2010 r. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż do Ministerstwa Zdrowia nie docierały sygnały o niespójności zarządzeń prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w tym zakresie.

W odniesieniu natomiast do powrotu do koncepcji medycyny rodzinnej i pielęgniarstwa rodzinnego, w której świadczenia realizowane byłyby przede wszystkim w miejscu zamieszkania, uprzejmie informuję, iż wprowadzenie zmian polegających na wyodrębnieniu pielęgniarstwa rodzinnego jest nieuzasadnione, ponieważ funkcjonujący zakres świadczeń realizowanych przez pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej spełniają wymogi określone przepisami i zabezpieczają usługi zdrowotne dla osób korzystających z podstawowej opieki zdrowotnej w ramach ubezpieczenia zdrowotnego.

Równocześnie należy podkreślić, że realizacja świadczeń gwarantowanych pielęgniarstwa podstawowej opieki zdrowotnej zabezpieczona jest zarówno w gabinecie pielęgniarki POZ, jak i w środowisku zamieszkania świadczeniobiorcy. Poza tym wszyscy świadczeniobiorcy, którzy dokonali wyboru pielęgniarstwa podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru, powinni być objęci kompleksową i odpowiednią do stanu zdrowia opieką pielęgniarską, zgodnie z zakresem kompetencji pielęgniarstwa podstawowej opieki zdrowotnej.

Ponadto uprzejmie informuję, iż obecnie w Ministerstwie Zdrowia, w dniu 26 stycznia br., rozpoczął prace zespół do spraw opracowania zmian systemu organizacji podstawowej opieki zdrowotnej, które przyczynią się do zwiększenia dostępności do świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej. W skład ww. zespołu wchodzi między innymi konsultant krajowy w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego oraz przedstawiciel Naczelnej Izby Pielęgniarek i Położnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zmniejszającej się liczby  
małych sklepów tradycyjnych na rzecz sklepów  
wielkopowierzchniowych (20231)**

Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-20231/11 pana Łukasza Zbonikowskiego, posła na Sejm RP, przedstawiam stanowisko Ministra Gospodarki w przedmiotowej sprawie.

1. Decyzje o liczbie, wielkości i rodzaju obiektów handlowych na danym terenie podejmowane są, zgodnie z ustawą z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. nr 80 z 2003 r., poz. 717 z późn. zm.) przez władze samorządowe, szczebla lokalnego. Jak wskazuje art. 16 ust. 2 Konstytucji RP, samorząd terytorialny uczestnicząc w wykonywaniu władzy publicznej, wykonuje zadania publiczne przyznane ustawami we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność. Tym samym nie istnieją wystarczające przesłanki uzasadniające ingerencję organów administracji centralnej w lokalizację obiektów handlowych. Decyzje są podejmowane na szczeblu gmin, których władze są najlepiej zorientowane w problemach dotyczących rozwoju lokalnego i jednocześnie odpowiadają za prowadzenie takiej polityki, która umożliwi rozwój gospodarczy regionu.

W obecnym stanie prawnym lokalizacja każdego obiektu handlowego jest możliwa na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, natomiast na obszarze, na którym nie obowiązuje plan miejscowy, ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu następuje w drodze decyzji administracyjnej (decyzja o warunkach zabudowy), o ile zostaną spełnione wszystkie przesłanki, które określa w tym zakresie ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (art. 10 ust. 2 pkt. 8), jak również miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (art. 15 ust. 3 pkt. 4), w których to dokumentach muszą mieć umocowanie decyzje lokalizacyjne odnośnie obiektów handlowych, których powierzchnia przekracza 400 m<sup>2</sup>. Procedury związane z przygotowaniem i tworzeniem tych dokumentów są dokładnie określone w ustawie, która zapewnia jawność postępowania poprzez m.in. odpowiednio wczesne informowanie o zamierzeniach lokalizacyjnych, konieczność uzyskania opinii od właściwych podmiotów, możliwość wniesienia uwag przez wszystkich zainteresowanych, itp. (art. 11 i art. 17).

Zarówno studium, jak i plan miejscowy, który nie może być sprzeczny z ustaleniami zawartymi w studium, są uchwalane przez radę gminy. Rada jest organem stanowiącym, ale jednocześnie pełni funkcję organu kontrolującego, co ogranicza ewentualność wydania decyzji w sposób arbitralny.

Na mocy art. 6 ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz.U. nr 220 z 2010, poz. 1447) każdy ma prawo prowadzić działalność gospodarczą z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa, co oznacza, że dostęp do rynku nie może być ograniczany.

Warto zaznaczyć, że niezależnie od szczebla, na którym podejmowane są decyzje lokalizacyjne obiektów handlowych, istotne jest, aby środowisko kupieckie umacniało się organizacyjnie, co umożliwi mu zajęcie silniejszej i bardziej skonsolidowanej pozycji w procesie opiniowania planów rozwoju sieci handlowej.

W zakresie konkurencji z punktu widzenia konsumenta obecność wielkopowierzchniowych placówek handlowych jest korzystna. Sklepy tego typu przyciągają klientów bogactwem asortymentu, umiarkowanymi cenami oraz urozmaiconymi warunkami zakupu towarów, co pozwala na szerokie zaspokajanie wielu potrzeb konsumpcyjnych.

2. Wpływ sklepów wielkopowierzchniowych na lokalny rynek pracy uzależniony jest w dużej mierze od uwarunkowań występujących na danym obszarze. Istnienie takich placówek może z jednej strony zaktywizować lokalny rynek pracy, nie tylko poprzez zatrudnienie pracowników w samej placówce, ale również w obiektach towarzyszących (usługi transportowe, utrzymanie czystości obiektu, remonty i naprawy, usługi ochrony mienia, itp.) Podobnie lokalni producenci mogą znaleźć w takiej placówce rynek zbytu dla swoich produktów. Z drugiej strony nieprzemyślana lokalizacja takiej placówki handlowej może przyczynić się do spadku obrotów okolicznych sklepów, niejednokrotnie zmusić ich do zmiany branży lub wręcz do zaprzestania działalności handlowej. Dlatego też decyzje lokalizacyjne w odniesieniu do placówek handlowych powinny znajdować się w zakresie kompetencji lokalnych władz samorządowych, które znając sytuację ekonomiczną na swoim terenie, podejmują powyższe decyzje w oparciu o zasady gospodarki wolnorynkowej oraz swobodę kreowania polityki ekonomicznej na terenie swojego władztwa.

3. Ministerstwo Gospodarki, zdając sobie sprawę z problemów, jakie napotyka przedsiębiorcy w obszarze przepisów regulujących prowadzenie działalności gospodarczej, aktywnie uczestniczy w realizowanej w Polsce reformie prawa gospodarczego. Wszystkie działania w tym zakresie, realizowane pod hasłem "Przedsiębiorca ma prawo", tworzące jeden z priorytetów strategicznych Ministerstwa Gospodarki, dotyczą uproszczenia i zrationalizowania procesu legislacji oraz usystematyzowania istniejącego dorobku prawnego. Oczekiwany rezultatem jest

wdrożenie takich rozwiązań, które zapewnią tworzenie i funkcjonowanie efektywnych, stabilnych i przejrzystych regulacji gospodarczych. Reforma regulacji jest realizowana dwutorowo – poprzez usprawnienie procesu stanowienia nowego prawa oraz w drodze uproszczenia istniejących regulacji gospodarczych.

Przegląd i uproszczenie prawa gospodarczego koncentruje się na wskazaniu aktów prawnych stwarzających największe bariery w rozwoju przedsiębiorczości. Inne działania, pod nazwą „ocena skutków regulacji”, mają na celu poprawę jakości procesu legislacyjnego tak, aby nowe prawo odpowiadało na potrzeby społeczno-gospodarcze, a korzyści z jego wprowadzenia dla przedsiębiorstw i konsumentów były większe niż związane z jego wdrożeniem koszty. Częścią reformy prawa jest również wprowadzenie systemu pomiaru kosztów biurokracji, tj. obciążeń administracyjnych, których główny ciężar ponoszą przedsiębiorcy, jak również upowszechnienie procesu konsultacji społecznych dokumentów (aktów prawnych) na różnych etapach ich tworzenia, co wzmacnia ich późniejsze przestrzeganie

Podsekretarz stanu  
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy  
i Tomasza Lenza**

**w sprawie przepisów regulujących zasady  
wydawania pozwoleń związanych z emisją  
gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego  
(20234)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-023-20234/11, przy którym przekazano interpelację posłów pana Krzysztofa Brejzy i pana Tomasza Lenza w sprawie przepisów regulujących zasady wydawania pozwoleń związanych z emisją gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego, przekazuję poniższe informacje.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) w art. 180 i 181 wskazuje typy instalacji, przy eksploatacji których wymagane jest pozwolenie, oraz rodzaje pozwoleń, których udziela organ ochrony środowiska.

Szczególnym przypadkiem takich pozwoleń wydawanych w drodze decyzji administracyjnej jest pozwolenie zintegrowane, o którym wspominają panowie posłowie w swojej interpelacji. Zgodnie z przepi-

sem art. 201 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska „pozwolenia zintegrowane wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości”. W rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości zostały wskazane rodzaje instalacji mogące powodować ww. znaczne zanieczyszczenie, które w myśl cytowanych wyżej przepisów wymagają pozwolenia zintegrowanego.

Zgodnie z art. 3 pkt 6 ww. ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska instalacją jest:

a) stacjonarne urządzenie techniczne,

b) zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot, i położonych na terenie jednego zakładu (art. 3 pkt 48 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska; zakład – rozumie się przez to jedną lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalację posiada tytuł prawny, oraz znajdującymi się na nim urządzeniami),

c) budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami, których eksploatacja może spowodować emisję.

Tytułem prawnym legitymującym do władania instalacją mogą być, zgodnie z art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska: prawo własności, użytkowanie wieczyste, trwały zarząd, ograniczone prawo rzeczowe albo stosunek zobowiązaniowy, w ramach tego ostatniego również prawo dzierżawy instalacji. Prawo to może służyć kilku osobom, równouprawnionym wówczas tak w korzystaniu z instalacji, jak i pobieraniu pożytków płynących z jej eksploatacji.

Decydujące znaczenie w odniesieniu do podziału jednej instalacji na kilka jest przeniesienie tytułu prawnego do niektórych urządzeń technicznych wchodzących w skład „starej” instalacji. Obowiązek posiadania pozwolenia, w tym pozwolenia zintegrowanego, będzie w takim przypadku oceniany odrębnie dla każdej z instalacji powstałych w wyniku podziału instalacji pierwotnej, a istniejące powiązania technologiczne będą miały jedynie wpływ na treść wymaganych pozwoleń. Skutek taki następować będzie, w szczególności w następstwie sprzedaży, wdzierżawienia, użyczenia wieczystego albo też zniesienia współwłasności przez podział fizyczny dotychczasowej instalacji, również w przypadku gdy stanowi element podziału majątku dorobkowego małżonków.

Przeniesienie tytułu prawnego musi dotyczyć takich stacjonarnych urządzeń technicznych, które mają status odrębnej rzeczy, a nie są jedynie jej częścią składową, która zgodnie z art. 47 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U.

Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. Częścią składową rzeczy, w myśl art. 47 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, jest wszystko, co nie może być od niej odłączone bez uszkodzenia lub jej istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego.

Stosunek zobowiązaniowy to w szczególności dzierżawa, najem, użyczenie. Stosunek zobowiązaniowy powstaje również w przypadku zawarcia umowy poddzierżawy, o której stanowi przepis art. 698 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny. Umowa użyczenia uregulowana jest przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny art. 710 (i następne). Obie umowy, zarówno poddzierżawy, jak i użyczenia, mogą stanowić tytuł prawny w rozumieniu art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Specyficzne sytuacje mogą mieć miejsce w relacjach między bliskimi członkami rodziny. Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) w art. 31 § 1 stanowi, że z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków.

Należy jednak zauważyć, że jeśli małżonkowie nie mają zniesionej wspólności majątkowej albo ustalonej odrębności majątkowej, to zawierane między tymi małżonkami umowy nie przenoszą tytułu prawnego na jednego z nich. W dalszym ciągu tytułem prawnym dysponują oboje małżonkowie. Z kolei, stosownie do art. 11 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, pełną zdolność do czynności prawnych nabywa się z chwilą uzyskania pełnoletności. Umowy zawierane między obojgiem rodziców mających współwłasność małżeńską a pełnoletnim dzieckiem mającym zdolność do czynności prawnych przenoszą tytuł prawny do instalacji.

Każdy rodzaj umowy, który nie skutkuje przeniesieniem tytułu prawnego do części instalacji na inne podmioty, nie powoduje skutku w postaci powstania kilku instalacji, a tym samym takiej zmiany charakterystycznych parametrów instalacji, która spowodowałaby, że eksploatacja nie wymaga pozwolenia zintegrowanego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie problemów dotyczących  
egzekwowania opłaty planistycznej  
z tytułu uchwalenia miejscowego planu  
zagospodarowania przestrzennego (20237)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka, przekazaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20237/11, w sprawie problemów dotyczących egzekwowania opłaty planistycznej z tytułu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Odpowiadając na pytanie nr 1, czy w resorcie infrastruktury prowadzone są analizy dotyczące powyższego problemu, uprzejmie informuję, iż w Ministerstwie Infrastruktury opracowany został projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz innych ustaw, zwany dalej projektem, którego przepisy odnoszą się również do zagadnienia zgłaszania roszczeń w zakresie opłaty planistycznej.

W obowiązującej ustawie z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, termin na zgłoszenie roszczeń w zakresie opłaty planistycznej reguluje art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 3 ustawy, tj.:

„Roszczenia, o których mowa w art. 36 ust. 3, można zgłaszać w terminie 5 lat od dnia, w którym plan miejscowy albo jego zmiana stały się obowiązujące” (art. 37 ust. 3 ustawy).

„Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do opłat, o których mowa w art. 36 ust. 4” (art. 37 ust. 4 ustawy).

W projekcie zmieniono treść art. 37 ust. 4 ustawy. Obecnie obowiązujący przepis, ustalający 5-letni termin na zgłoszenie roszczeń w zakresie opłaty planistycznej, zastąpiono innym przepisem, który odnosi się do możliwości niepobierania opłaty planistycznej w przypadku, o którym mowa w art. 37 ust. 4 projektu, tj.:

„Opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 projektu, nie pobiera się w przypadku zbycia nieruchomości na rzecz osoby bliskiej w rozumieniu art. 4 pkt 13 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Przepis stosuje się również w przypadku dalszego zbycia na rzecz osoby bliskiej, o ile nieruchomość jest zabudowana”.

W związku z zastąpieniem przepisu art. 37 ust. 4 ustawy, ustalającego termin na zgłoszenie roszczeń dotyczących opłaty planistycznej, przepisem zawierającym regulacje w innym zakresie, nie obowiązuje ograniczenie czasowe w zakresie zgłaszania przez



wójta, burmistrza lub prezydenta miasta ww. roszczeń. Ma to m.in. na celu wyeliminowanie występującego obecnie zjawiska zawierania umów przedwstępnych na sprzedaż nieruchomości z terminem realizacji wynoszącym 5 lat, a tym samym sytuacji uniemożliwiającej ustalenie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta opłaty planistycznej na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy. Dodatkowo proponowany przepis art. 37 ust 4 projektu zawiera regulacje przeciwdziałające korzystaniu z przepisu w złej wierze, gdyż zwolnienie z opłaty planistycznej dotyczy tylko ściśle określonych w tym przepisie przypadków.

Projekt zakłada także zmianę treści art. 36 ust. 4 ustawy. Proponuje się zastąpienie przepisu o poniższej treści:

„Jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 30% wzrostu wartości nieruchomości”. przepisem o następującym brzmieniu:

„Jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego lub jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę, w wysokości 30% wzrostu wartości nieruchomości. Opłata ta jest dochodem własnym gminy” (art. 36 ust. 4 projektu).

Zaproponowana zmiana art. 36 ust. 4 projektu, stanowi ogólną zasadę pobierania opłaty planistycznej. Projekt wprowadza w art. 36 ust. 4b oraz 4c wyjątki od powyższej zasady, tj.:

„Rada gminy, w uchwale o uchwaleniu planu miejscowego lub jego zmianie, może ustalić stawkę procentową opłaty w wysokości niższej niż określona w ust. 4 albo może ustalić odstępnie od pobierania opłaty, jednakże w każdym przypadku obowiązana jest podać uzasadnienie przyczyn, które tę obniżkę albo odstępnie od opłaty spowodowały” (art. 36 ust. 4b projektu).

„Przepisu ust. 4 nie stosuje się, jeżeli w okresie pomiędzy uchwaleniem obowiązującego planu miejscowego, a utratą mocy poprzednio obowiązującego planu, nie obowiązywał plan miejscowy, a przeznaczenie terenu określone w obowiązującym planie nie uległo zmianie w stosunku do poprzednio obowiązującego planu” (art. 36 ust. 4c projektu).

Powyższa zmiana – art. 36 ust. 4c projektu – ma na celu uwzględnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 lutego 2010 r. (sygn. akt: P 58/08), stwierdzającego niezgodność art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.), z art. 2 i art. 32 konstytucji.

Zmianie podlega również art. 37 ust. 6 ustawy. Obecne brzmienie: „Wójt, burmistrz albo prezydent

miasta ustala opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4, w drodze decyzji, bezzwłocznie po otrzymaniu wypisu z aktu notarialnego, o którym mowa w ust. 5” w projekcie zastępuje się poniższym przepisem:

„Wójt, burmistrz albo prezydent miasta ustala opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4, w drodze decyzji, bezzwłocznie po otrzymaniu wypisu z aktu notarialnego, o którym mowa w ust. 5. Termin uiszczenia opłaty wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna; za każdy dzień zwłoki w uiszczeniu opłaty pobiera się odsetki w wysokości odsetek ustawowych. Porównania wartości nieruchomości dokonuje się na podstawie prognozy skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 6”.

Istotne jest w tym przypadku ustalenie 14 dniowego terminu uiszczenia zapłaty oraz obowiązku pobierania odsetek ustawowych za każdy dzień zwłoki w uiszczeniu opłaty planistycznej.

Równocześnie informuję, iż w dniu 24 stycznia br. Komisja Prawnicza zakończyła prace nad projektem. W dniu 8 lutego 2011 r. projekt, poprawiony zgodnie z ustaleniami Komisji Prawniczej, został przekazany do Rządowego Centrum Legislacji w celu ostatecznej jego akceptacji.

Odnosząc się do pytania nr 2, jakie działania podejmuje ministerstwo w celu poprawy mechanizmów egzekwowania przez gminy renty planistycznej od właścicieli nieruchomości, uprzejmie informuję, iż odpowiedź w powyższym zakresie została udzielona przy pytaniu 1. Ponadto uprzejmie informuję, iż minister infrastruktury nie jest organem właściwym do pełnienia nadzoru nad gminą. Zgodnie z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), organami nadzoru nad działalnością gminy są prezes Rady Ministrów i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (j.t. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577, z późn. zm.), izby sprawują nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego w zakresie „spraw finansowych określonych w art. 11 ust. 1 ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych oraz dokonują kontroli gospodarki finansowej i zamówień publicznych”.

Równocześnie uprzejmie informuję, iż w myśl art. 23 § 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (j.t. Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) w stosunku do organów egzekucyjnych będących organami samorządu terytorialnego nadzór nad egzekucją należności pieniężnych sprawuje samorządowe kolegium odwoławcze. Zgodnie z art. 19 z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 107, z późn. zm.), w związku z art. 18 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji organy przestrzegają swojej właściwości rzeczowej i miejscowej.

Natomiast proponowane przez Ministerstwo Infrastruktury rozwiązania prawne zmiany ustawy, przytoczone w niniejszym piśmie, mają na celu stworzenie skutecznych mechanizmów egzekwowania przez gminy opłaty planistycznej od właścicieli (użytkowników wieczystych) nieruchomości.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione informacje będą dla pana posła Grzegorza Roszaka pomocne w wyjaśnieniu wątpliwości dotyczących egzekwowania opłaty planistycznej z tytułu uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Grzegorza Schetyny  
oraz grupy posłów**

**w sprawie projektu rozporządzenia  
Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie  
w sprawie autostrad płatnych, w szczególności  
opłat za przejazd autostradą obwodnicą  
Wrocławia A8 na odcinku węzeł Pawłowice  
- węzeł Nowa Wieś Wrocławska  
dla samochodów osobowych poruszających się  
w ruchu tranzytowym (20239)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20239/11, przekazujące interpelację poselską pana posła Grzegorza Schetyny oraz grupy posłów dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnicy autostradowej Wrocławia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r., Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast szczegółowe rozwiązania dotyczące opłat za przejazd zawarte w rozdziale 5a wprowadzono ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Zgodnie z wprowadzonym ww. ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płat-

nych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) w okresie ważności tej opłaty (tzw. winieta).

Zatem obecnie resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami. Mając jednak na uwadze, iż kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa. Zatem propozycja resortu zmierza ku ograniczeniu obowiązującej zasady odpłatności w sytuacjach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Odnosząc się do kwestii wpływu omawianego projektu na komfort życia mieszkańców miast, uprzejmie informuję, iż przedmiotowy projekt poddany został konsultacjom społecznym zakończonym w dniu 21 stycznia 2010 r., w trakcie których każdy zainteresowany omawianą kwestią mógł przedstawić swoją opinię i ewentualne zastrzeżenia. Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji. Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony Radzie Ministrów wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Polaka**

**w sprawie okazywania przez funkcjonariuszy  
Policji świadectwa wzorcowania analizatora  
wydechu badanym kierowcom (20241)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20241/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Polaka w sprawie okazywania przez funkcjonariuszy Policji świadectwa wzorcowania

analizatora wydechu badanym kierowcom uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Od dnia 1 stycznia 2008 r. analizatory wydechu nie podlegają prawnej kontroli metrologicznej z uwagi na fakt, że rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie przyrządów pomiarowych podlegających prawnej kontroli metrologicznej oraz zakresu tej kontroli (Dz. U. z 2008 r. Nr 3, poz. 13) nie objęło swoim zakresem tych przyrządów pomiarowych. W konsekwencji zmiany przepisów, analizatory wydechu w celu potwierdzenia ich właściwości metrologicznych są wzorcowane w laboratoriach akredytowanych przez Polskie Centrum Akredytacji.

Funkcjonariusz Policji pełniący służbę na drodze, zgodnie z § 15 ust. 1 pkt 8 zarządzenia komendanta głównego Policji nr 609 z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów (Dz. Urz. KGP Nr 13, poz. 100, z późn. zm.), zobowiązany jest posiadać przy sobie potwierdzoną kopię świadectwa legalizacji przyrządów kontrolno-pomiarowych używanych w służbie i okazać ją na prośbę osoby kontrolowanej. Należy również zaznaczyć, że policja dysponuje urządzeniami do tzw. przesiewowego sprawdzania zawartości alkoholu w organizmie, jednak każdy pozytywny wynik jest weryfikowany przez badanie za pomocą urządzenia z aktualnym świadectwem wzorcowania.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że minister spraw wewnętrznych i administracji, w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości, dokonał analizy funkcjonującego obecnie systemu kontroli trzeźwości kierowców. Przygotowany przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji dokument „Analiza funkcjonowania systemu kontroli trzeźwości kierowców w odniesieniu do wiarygodności pomiarów wykonywanych przy pomocy wzorcowanych analizatorów wydechu” w dniu 20 stycznia 2011 r. został przedstawiony na posiedzeniu stałego komitetu Rady Ministrów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że dalsze postępowanie w zakresie przywrócenia prawnej kontroli metrologicznej analizatorów wydechu należy do kompetencji ministra gospodarki, do którego zakresu działania należą sprawy miar i probiernictwa objęte działem administracji rządowej: gospodarka – zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów Jacka Tomczaka  
i Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie „Programu wspierania inwestycji  
o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej  
na lata 2011–2020” (20245)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia br., znak: SPS-023-20245/11, interpelacją pana posła Jacka Tomczaka i pana posła Jana Libickiego w sprawie „Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej na lata 2011–2020” minister finansów uprzejmie informuje, co następuje.

Aktualnie funkcjonujący „System wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej” jest programem przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 23 września 2008 r. Do udzielanego wsparcia w ramach tego systemu minister finansów zgłaszał wielokrotnie uwagi, głównie dotyczące stosowanych kryteriów udzielania wsparcia. Zdaniem ministra finansów ograniczone środki budżetowe należy wydatkować w sposób racjonalny, co oznacza, że nie jest celowe dotowanie (w ramach programów wieloletnich) wszystkich inwestycji, które potencjalnie mogą być ulokowane w Polsce. Inwestor zamierzający podjąć działalność w Polsce ma do dyspozycji szereg innych instrumentów wspierających finansowanie inwestycji, w tym zwłaszcza pomoc w formie dotacji w ramach programów operacyjnych i pomoc w formie zwolnień podatkowych w specjalnych strefach ekonomicznych.

Należy zauważyć, iż w raporcie „Ocena szacunkowa” Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej» stanowiącym raport ewaluacyjny do programu prezentowana jest teza, że „na poziomie całej gospodarki wsparcie kierowane do inwestora nie ma istotnego wpływu na wielkość bezpośrednich inwestycji zagranicznych” oraz że „udzielanie wsparcia traktowane jest jako wyraz przychylności danego kraju dla inwestycji”. Tym samym nie jest konieczne łączenie różnych form pomocy, a inwestor może być zachęcany do inwestowania w Polsce poprzez skorzystanie z określonego instrumentu pomocowego.

W raporcie wskazuje się – na podstawie badań przeprowadzonych przez zagranicznych ekspertów i firmy doradcze – główne czynniki mające wpływ na przyciąganie inwestycji zagranicznych, wśród których to czynników nie wymienia się wprost wsparcia finansowego. Autorzy raportu podjęli jednak próbę określenia zależności między formami wsparcia finansowego, tj. ulg podatkowych i dotacji na wielkość inwestycji. Z badań tych wynika brak istotnej kore-



lacji między ww. formami wsparcia a napływem inwestycji.

Autorzy raportu, porównując kryteria udzielenia wsparcia w ramach programu z kryteriami udzielenia wsparcia w ramach PO IG, dochodzą do wniosku, iż dążenie do ustalenia możliwie obiektywnych kryteriów wyboru projektu w ramach PO IG doprowadziło do bardzo dużego usztywnienia tej procedury, w efekcie czego administracja rządowa nie ma wpływu na wybór konkretnych projektów. Takim narzędziem dla administracji publicznej do prowadzenia skutecznych negocjacji z inwestorami jest program, oferujący wsparcie dla inwestycji w formie dotacji w ramach programów wieloletnich.

Przeprowadzone analizy i wnioski z nich płynące, zawarte w raporcie, potwierdzają wcześniej zgłoszone przez Ministerstwo Finansów zastrzeżenia co do kumulowania wsparcia finansowego dla inwestycji zagranicznych, pochodzącego z różnych źródeł i oferowanego w różnych formach.

W opinii ministra finansów program powinien być skierowany jedynie do tych inwestorów, którzy z uwagi na uwarunkowania formalne (sztywność procedury) nie mogą skorzystać ze wsparcia w ramach programów operacyjnych lub z uwagi na uwarunkowania ekonomiczne pomoc w postaci zwolnienia podatkowego z tytułu prowadzenia działalności w SSE (niska dochodowość) na podstawie zezwolenia nie jest właściwym instrumentem wsparcia.

Odnosząc się do drugiego zapytania, minister finansów pragnie wskazać, iż duże aglomeracje mają zdecydowanie wyższą zdolność do pozyskiwania inwestycji niż inne lokalizacje, gdzie stopa bezrobocia jest wyższa od średniej krajowej. Wydaje się, że zamiast wspierania inwestycji w dużych aglomeracjach, takich jak np. Wrocław czy Poznań, bardziej racjonalne byłoby wsparcie inwestycji tworzących nowe miejsca pracy w innych ośrodkach, dysponujących równie wykwalifikowaną kadrą. Wspieranie inwestycji na terenie miast charakteryzujących się, już w chwili obecnej, wysokim stopniem nasycenia świadczonych usług zmniejsza efektywność wykorzystania środków w ramach części 83, rozdział 75818, poz. 34: Programy wsparcia finansowego inwestycji i utrudnia promocję gospodarczą mniejszych regionów.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż powyższe stanowisko ministra finansów wpisuje się w ustalenia przyjęte na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 21 lipca 2010 r., kiedy to Rada Ministrów uznała, że wsparcie finansowe państwa (dotacje w ramach programów wieloletnich) nie będzie udzielane – co do zasady – inwestycjom realizowanym w aglomeracjach o niskiej stopie bezrobocia.

Należy zauważyć, iż dopuszczenie wsparcia inwestycji w aglomeracjach o niskiej stopie bezrobocia zmniejsza szanse na lokalizację takich inwestycji w innych ośrodkach (o większej stopie bezrobocia) i przyczynia się do zwiększenia dysproporcji w ich

rozwoju, stąd w ocenie ministra finansów udzielanie wsparcia w aglomeracjach o niskiej stopie bezrobocia powinno mieć charakter incydentalny.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów Jacka Tomczaka  
i Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie ułatwienia powrotu dzieci  
przymusowo wywiezionych za granicę (20246)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego (pismo, nr SPS-023-20246/11, z dnia 31 stycznia br.) w sprawie ułatwienia powrotu dzieci przymusowo wywiezionych za granicę uprzejmie informuję.

Całość problematyki związanej z uprowadzeniami dzieci uregulowana jest przez dwa akty prawne: Konwencję dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (Dz. U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528, z późn. zm.) sporządzoną w Hadze w dniu 25 października 1980 r., która weszła w życie w stosunku do Polski 25 września 1995 r., oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz. U. z 2003 r. Nr 338, poz. 1, z późn. zm.). Aktualnie konwencja haska wiąże Polskę z ponad sześćdziesięcioma państwami, w tym ze wszystkimi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, a także z USA, Kanadą, Meksykiem, z większością państw Ameryki Południowej, z niektórymi państwami Afryki i Azji, a także z Australią i Nową Zelandią. Rozporządzenie Rady uzupełnia przepisy konwencji haskiej, a w szczególności kładzie duży nacisk na szybkość postępowania w sprawach o powrót dziecka.

Niewątpliwym powodem podjęcia prac nad między państwowym i unijnym uregulowaniem kwestii bezprawnego uprowadzania dzieci przez jedno z rodziców był narastający charakter tego zjawiska, będący konsekwencją ruchów migracyjnych. Realizacji celów zawartych w postanowieniach konwencji haskiej służy przewidziana przez przepisy konwencji współpraca organów centralnych i innych właściwych organów państw stron konwencji, przyczyniająca się do niezwłocznego powrotu dziecka bezpraw-

nie uprowadzonego lub zatrzymanego oraz skutecznego respektowania prawa do odwiedzin w innym umawiającym się państwie. Podstawę wyznaczenia organów centralnych stanowi art. 6 konwencji, a ich zadania zostały określone w art. 7. Organem centralnym w Polsce, wyznaczonym dla potrzeb konwencji haskiej, jest Ministerstwo Sprawiedliwości – Wydział Prawa Międzynarodowego.

Niezależnie od procedury przewidzianej przez konwencję haską konsulowie Rzeczypospolitej Polskiej dysponują dodatkowymi instrumentami prawnymi umożliwiającymi udzielenie odpowiedniej pomocy w szybkim powrocie do kraju. Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra spraw zagranicznych z dnia 28 sierpnia 2002 r. w sprawie udzielania przez konsula Rzeczypospolitej Polskiej pomocy finansowej oraz trybu postępowania przy jej udzieleniu (Dz. U. z 2002 r. Nr 151, poz. 1262) konsul zobowiązany jest do udzielenia pomocy finansowej na pokrycie kosztów powrotu do Polski w razie niezbędnej potrzeby, jeżeli wnioskodawca nie ma możliwości pokrycia tych kosztów. W szczególnych sytuacjach konsul może udzielić pomocy bezzwrotnej. Ponadto polskie urzędy konsularne utrzymują współpracę z lokalnymi urzędami w państwie przyjmującym w celu zapewnienia pomocy w powrocie dzieci przymusowo wywiezionych za granicę. Każdorazowo jednak, zgodnie z postanowieniami konwencji haskiej, decyzja o zezwoleniu na powrót dziecka zależy od organów centralnych państwa przyjmującego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów Jacka Tomczaka  
i Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie ułatwienia powrotu dzieci  
przymusowo wywiezionych za granicę (20246)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego uprzejmie informuję, co następuje.

Kwestia pokrywania kosztów sprowadzenia do kraju dziecka uprowadzonego za granicę znajduje uregulowanie w Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r. (Dz. U. z 1995 r.

Nr 108, poz. 528 i 529, sprost.: Dz. U. z 1999 r. Nr 93, poz. 1085), na którą powołują się autorzy interpelacji.

Zgodnie z art. 26 ust. 4 tej konwencji sąd, zarządzając powrót dziecka, może nałożyć na osobę, która uprowadziła lub zatrzymała dziecko, obowiązek pokrycia wszelkich niezbędnych wydatków poniesionych przez wnioskodawcę. W szczególności do tych wydatków należą koszty związane z powrotem dziecka. Wydatki te mogą obejmować m.in. koszty biletów lotniczych lub kolejowych dziecka i osoby towarzyszącej, koszty przejazdu tych osób na lotnisko i koszty przejazdu z lotniska docelowego do miejsca zamieszkania wnioskodawcy, a także ich pobytu w hotelu przed odbyciem podróży i po jej zakończeniu. Przepis ten wyraźnie więc wskazuje, że osoba, która będzie musiała ponieść koszty związane ze sprowadzeniem dziecka do Polski ma prawo domagać się zasądzenia tych kosztów przez sąd, który orzeka w trybie konwencji. Orzeczenie w tym zakresie zapada w razie uwzględnienia wniosku o nakazanie powrotu dziecka do miejsca zwykłego pobytu przed bezprawnym uprowadzeniem lub zatrzymaniem. Orzeczenia w tym zakresie są uznawane z mocy prawa w stosunkach pomiędzy państwami Unii Europejskiej, a także w stosunkach dwustronnych z państwami, z którymi wiąże Polskę umowy międzynarodowe zawierające przepisy dotyczące uznawania i wykonywania orzeczeń; w pozostałych wypadkach mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. W zakresie wykonalności orzeczenia nakazującego zwrot poniesionych wydatków należy mieć na uwadze, że w wypadku gdy dłużnik posiada majątek w Polsce, orzeczenie zagranicznego sądu podlegałoby wykonaniu w Polsce na podstawie międzynarodowych wiążących Polskę albo rozporządzenia nr 44/2001 lub przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Tym samym zachodzą podstawy do twierdzenia, że omawiana konwencja stanowi wystarczającą podstawę prawną do orzeczenia przez sąd o obowiązku zapłaty kosztów związanych z powrotem dziecka przez osobę, która dziecko uprowadziła lub zatrzymała.

Dość należy, że w wypadku gdy brak jest rozstrzygnięcia w zakresie powyższych kosztów dokonanego przez sąd, który zarządził zwrot dziecka, wnioskodawca może dochodzić zwrotu poniesionych kosztów na zasadach ogólnych przed właściwym sądem.

Ponadto trzeba mieć na względzie, że każda sprawa wymaga indywidualnego traktowania ze względu na różnorodność sytuacji faktycznych. Niejednokrotnie miały miejsce wypadki, że strony sporu zawarły ugodę sądową lub pozasądową, która regulowała wyraźnie kwestie związane ze sposobem powrotu dziecka i wynikającymi z tego kosztami. W praktyce spotykaliśmy również sytuacje, gdy koszty powrotu dziecka były przynajmniej częściowo pokryte przez polskiego konsula bądź przez członków rodziny. Przykładem takiego działania konsułów RP mogą być sprawy o powrót do Polski małoletniego O.C. z Włoch

oraz rodzeństwa N. i P. V. z Bułgarii. Natomiast w sprawie o powrót małoletniej A. B. ojciec, stale zamieszkały w USA, kupił bilety lotnicze dla małoletniej córki i jej babki, z którą powróciła do USA. W sprawie małoletniej P. C. koszty związane z przylotem jej i towarzyszącej osoby z USA do Polski poniosł z własnej inicjatywy amerykański organ opieki społecznej, bowiem matka wnioskująca o zwrot dziecka nie była w stanie ponieść tych kosztów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Igor Działuk

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie zmiany obowiązujących przepisów,  
a w szczególności ustawy  
o świadczeniach rodzinnych (20247)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 stycznia 2010 r. dotyczące interpelacji posła Adama Gawędy w sprawie zmiany obowiązujących przepisów, a w szczególności ustawy o świadczeniach rodzinnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zasiłek pielęgnacyjny w celu częściowego pokrycia wydatków wynikających z konieczności zapewnienia opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (w wysokości 153 zł miesięcznie) przyznawany jest na podstawie art. 16 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) i przysługuje:

1) niepełnosprawnemu dziecku;

2) osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jeśli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia;

3) osobie, która ukończyła 75 lat.

Zasiłek pielęgnacyjny przyznawany jest niezależnie od dochodów, a prawo wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty socjalnej nie ma wpływu na uprawnienie do tego świadczenia. Przy czym zasiłek pielęgnacyjny nie przysługuje, jeżeli wnioskodawcy przysługuje dodatek pielęgnacyjny do emerytury lub renty wypłacany przez organ rentowy.

Natomiast opiekunowi osoby niepełnosprawnej może zostać przyznane świadczenie pielęgnacyjne, o ile zostały spełnione warunki określone w art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych. Powstanie uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego związane jest z faktem rezygnacji z pracy zarobkowej i utraty, w związku z opieką nad osobą niepełnosprawną, możliwości zarobkowania. Zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje m.in., jeżeli wnioskodawca, czyli opiekun osoby niepełnosprawnej, ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego. Osoby otrzymujące wyżej wymienione świadczenia z różnych powodów nie są osobami aktywnymi zawodowo, a zatem nie rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zawodowej w celu opieki nad osobą niepełnosprawną i dlatego też nie mają prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Ponadto nie są pozbawione dochodów w związku z koniecznością sprawowania tej opieki.

Informuję również, że prawo do świadczenia pielęgnacyjnego może być przyznane osobom, na których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) ciąży obowiązek alimentacyjny, a także opiekunowi faktycznemu dziecka – jeżeli osoby te nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. Opiekun faktyczny dziecka w rozumieniu ustawy o świadczeniach rodzinnych to osoba faktycznie opiekująca się dzieckiem, która wystąpiła z wnioskiem do sądu rodzinnego o przysposobienie dziecka.

W szczególności, na podstawie art. 128 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, obowiązek alimentacyjny obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. A zatem świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje powinowatym. Natomiast w przypadku osób spokrewnionych może zostać przyznane nie tylko krewnym w linii prostej z osobą wymagającą opieki, ale także rodzeństwu. Przy czym na podstawie art. 17 ust. 1a ustawy o świadczeniach rodzinnych osobie innej niż spokrewniona w pierwszym stopniu, na której ciąży obowiązek alimentacyjny (tj. osobie innej niż rodzice i dzieci), świadczenie pielęgnacyjne przysługuje w przypadku, gdy nie ma osoby spokrewnionej w pierwszym stopniu albo gdy osoba ta nie jest w stanie sprawować opieki. Ustalenie, czy w indywidualnej sprawie zostały spełnione wszystkie warunki, od których uzależnione jest przyznanie prawa do



świadczenia pielęgnacyjnego, w szczególności ocena, czy rodzic lub dziecko osoby niepełnosprawnej nie jest w stanie sprawować opieki nad tą osobą, należy do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy.

Powyższy katalog osób uprawnionych do otrzymywania świadczenia pielęgnacyjnego jest wynikiem realizacji wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2008 r. (sygn. akt P 27/07) oraz z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których to orzeczeniach Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie pielęgnacyjne, poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka legitymującego się odpowiednim orzeczeniem, mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, także w przypadku, gdy pełnią funkcję spokrewnionej rodziny zastępczej.

Należy podkreślić, że z punktu widzenia zasady praworządności i zagwarantowania zachowania równości wobec prawa istotne jest jak najbardziej precyzyjne określenie warunków przyznawania świadczeń, w szczególności przyjęcie obiektywnych kryteriów przysługiwania uprawnień, niezależnych od uznania organu administracji. Wprowadzenie przez ustawodawcę możliwości odstępstwa od ogólnych warunków przyznawania prawa do świadczeń rodzinnych i przyznawanie tych świadczeń na zasadzie uznania urzędnika, zwłaszcza w przypadku takich świadczeń, jak świadczenie pielęgnacyjne, podważyłoby zaufanie do organów państwa i budziłoby poczucie niesprawiedliwości u osób, których nie potraktowano by w drodze wyjątku. Niewątpliwie wszystkie osoby wychowujące niepełnosprawne dzieci lub opiekujące się innym niepełnosprawnym członkiem rodziny mają poczucie, że znajdują się w trudnej i wyjątkowej sytuacji. Tym bardziej istotne jest, aby zasady przyznawania pomocy dla tych osób były jasne, a kryteria obiektywne. Wszystkie świadczenia rodzinne przyznawane są według ściśle określonych kryteriów i w odróżnieniu od świadczeń z pomocy społecznej ustawodawca nie przewidział możliwości badania każdego przypadku indywidualnie pod względem zasadności objęcia rodziny pomocą państwa w formie świadczeń rodzinnych.

Rodziny znajdujące się w wyjątkowo trudnej sytuacji mogą skorzystać z doraźnej pomocy przyznawanej przez gminy na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), m.in. w formie różnych zasiłków oraz usług opiekuńczych. Na gruncie tej ustawy istnieje także możliwość opłacania przez gminę składek na ubezpieczenie społeczne za osobę, która zrezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub

ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie niezamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem.

Jednocześnie informuję, że w budżecie państwa nie ma wystarczających środków, aby każdej rodzinie wychowującej niepełnosprawne dzieci zapewnić wsparcie pozwalające na pełne pokrycie wydatków na leczenie i utrzymanie dzieci. Ustawa o świadczeniach rodzinnych ma na celu zapewnienie pewnego minimum pomocy dla rodzin znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji dochodowej, rodzinnej i zdrowotnej. W odniesieniu do świadczenia pielęgnacyjnego to minimum pomocy polega na rekompensowaniu, np. jednemu z rodziców niepełnosprawnego dziecka, utraty dochodów z tytułu zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej oraz na zagwarantowaniu mu kontynuacji ubezpieczeń emerytalnego i rentowego oraz zdrowotnego. W opisanej sytuacji faktycznej oboje rodzice posiadają dochody z tytułu renty, ponadto z przedstawionych informacji wynika, że nie są osobami aktywnymi zawodowo ze względu na własny stan zdrowia.

Celem ustawodawcy nie było wprowadzenie nieograniczonego dostępu do świadczenia pielęgnacyjnego dla wszystkich osób sprawujących opiekę nad osobami niepełnosprawnymi. Zakres pomocy państwa dla rodzin osób niepełnosprawnych jest uzależniony od ograniczonych możliwości finansowych państwa. Od 1 stycznia 2010 r. zostało zniesione kryterium dochodowe przy ustalaniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, co powoduje wzrost liczby osób korzystających z tego świadczenia i w związku z tym znaczne zwiększenie wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację świadczeń opiekuńczych. W związku z kondycją finansową państwa nie jest planowane w najbliższym czasie kolejne rozszerzenie kręgu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne.

Przyjęcie wnioskowanej przez pana posła propozycji rozszerzenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego na wszystkie osoby sprawujące faktyczną opiekę nad osobami niepełnosprawnymi oznaczałoby de facto, że w każdej rodzinie znalazłaby się osoba niepełnosprawna wymagająca opieki, a tym samym osoba, która miałaby prawo ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne. Spowodowałoby to nawet trudne do oszacowania, ale bardzo wysokie kwotowo skutki finansowe.

Zwracam również uwagę na fakt, że rodziny wychowujące dzieci niepełnosprawne mogą się ubiegać o zasiłek rodzinny i dodatki do zasiłku rodzinnego. Oprócz zasiłku pielęgnacyjnego i świadczenia pielęgnacyjnego, w związku z koniecznością zapewnienia opieki osobie niepełnosprawnej przyznawany jest dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego (60 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia oraz 80 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 24. roku życia). Kryterium dochodowe dla rodzin, których członkiem jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełno-

sprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo o znacznym stopniu niepełnosprawności, to kwota 583 zł w przeliczeniu na osobę w rodzinie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu  
art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie  
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach  
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach  
uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie  
obiektów związanych z obsługą turysty  
na obszarze strefy uzdrowiskowej A (20248)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20248/11) w związku z interpelacją pana Marka Łatas posła na Sejm RP w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr. 167, poz. 1399, z późn. zm) i wykreśleniu w nim wyrazów „lub turysty”, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Samorządu Terytorialnego i Rozwoju Regionalnego powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) został przez Sejm uchwalony w dniu 20 stycznia 2011 r. Jednocześnie informuję, że na posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia w dniu 26 stycznia 2011 r. uchwalona przez Sejm nowelizacja ustawy uzdrowiskowej uzyskała pozytywną opinię. W dniu 4 lutego 2011 r. nowelizacja ustawy została przyjęta przez Senat RP.

W związku z powyższym propozycje zawarte w Pańskiej interpretacji dotyczącej możliwości prowadzenia działalności turystycznej w strefie A ochrony uzdrowiskowej, stały się bezprzedmiotowe.

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie kontraktowania świadczeń  
zdrowotnych przez Małopolski Oddział  
Wojewódzki NFZ na 2011 r. (20249)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Marka Łatas, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 11 stycznia 2011 r., w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2011, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20249/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła minister zdrowia wystąpił do dyrektora Małopolskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Małopolskiego OW NFZ wynika, że umowy zawarte przez Małopolski OW NFZ we wszystkich rodzajach świadczeń (poza ratownictwem medycznym) obowiązujące w roku 2010 i latach wcześniejszych utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r., z upływem okresu, na który zostały podpisane. W związku z powyższym Małopolski OW NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011 zgodnie z przyjętym

planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. poprzez przeprowadzenie konkursu ofert. Dyrektor Małopolskiego OW NFZ poinformował, że prowadzony po raz pierwszy od kilku lat konkurs ofert, oznaczający otwarcie się rynku na nowe podmioty, a tym samym konieczność zmierzenia się z wymaganiami konkurencyjności przez dotychczasowych świadczeniodawców pewnych swoich kontraktów, spotkał się z negatywnym ich nastawieniem wyrażającym się nawet próbami zablokowania prac komisji konkursowych poprzez akcję masowych protestów oraz bojkot negocjacji. Pomimo tych trudności wszystkie komisje zakończyły swoje prace regulaminowo, a świadczenia dla mieszkańców województwa małopolskiego zostały zabezpieczone.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena) zgodnie z art. 148 pkt 1 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynawszy od najwyższej ocenionej aż do wyczerpania kwoty danego postępowania.

Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa, w tym przypadku ujętych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.). Każdy oferent już w ogłoszeniu o postępowaniu konkursowym ma przedstawione akty prawne i inne regulacje, które stanowią podstawy, w oparciu o które komisje konkursowe oceniają oferty pod względem spełniania warunków niezbędnych do zawarcia umowy oraz warunków dodatkowo ocenianych.

Zgodnie z art. 147 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych kryteria oceny ofert i warunki wymagane od świadczeniodawców były jawne i nie podlegały zmianie w toku postępowania, i nie mógł ich zmienić ani oferent, ani zamawiający. Komisje konkursowe przeprowadziły negocjacje z oferentami w celu uzgodnienia ceny i liczby świadczeń opieki zdrowotnej. Negocjacje zostały przeprowadzone zgodnie z prawem oraz obowiązującą w NFZ procedurą konkursu ofert lub rokowań prowadzonych na podstawie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Negocjacje przeprowadzone były oddzielnie z każdym oferentem. Komisje przeprowadziły negocjacje ze wszystkimi oferentami w celu uzgodnienia najkorzystniejszej ceny, pozwalając dobrowolnie oferentowi wskazać jego cenę ostateczną.

Każdy z oferentów ma prawo zaproponować cenę niższą lub wyższą od oczekiwanej. W konsekwencji suma punktów uzyskanych za poszczególne kryteria przekłada się wprost na miejsce w rankingu końcowym, o czym wspomniano wyżej.

W tej sytuacji, zdaniem dyrektora Małopolskiego OW NFZ, nie znajduje potwierdzenia zarzut, że fundusz prowadził porównywanie ofert w postępowaniu konkursowym o dowolnie określone kryteria niezgodne z zapisami ww. zarządzenia nr 73/2009/DSOZ oraz nieprawdą jest, że nie było możliwości poznania ze strony oferentów oceny swojej oferty. Nie doszło do naruszenia zasady równego traktowania wszystkich świadczeniodawców i prowadzenia postępowania w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji, a także niezgodnym z zasadami prawa dokonaniem czynności porównania ofert w części niejawnego postępowania. Natomiast w przypadku ograniczonej kwoty stanowiącej wartość postępowania w stosunku do złożonych ofert niewątpliwie na usytuowanie w rankingu końcowym ma wpływ cena oraz wszystkie kryteria niecenowe jednakowe dla wszystkich podmiotów (bez względu na formę prawną). Ponadto dyrektor Małopolskiego OW NFZ stwierdził, że nie było żadnej błędnej interpretacji danych dokonanych przez system informatyczny. Oferty uszeregowane są malejąco, w kolejności wynikającej z łącznej liczby punktów oceny, z uwzględnieniem wyników negocjacji. W końcowej części rankingu umieszcza się oferty, które nie zostaną wybrane, tj. w szczególności takie, co do których nie uzgodniono zbieżnych stanowisk w wyniku negocjacji. Komisje konkursowe dokonują wyboru oferentów w kolejności zgodnej z uzyskaną pozycją w rankingu końcowym do wyczerpania łącznej liczby planowanych do zakupu świadczeń lub wartości zamówienia określonych w ogłoszeniu. Konkurs ofert nie jest gwarancją przedłużenia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ani gwarancją jej zawarcia, a trybem wyboru oferentów celem zawarcia z nimi umów w poszczególnych rodzajach i zakresach świadczeń. Ze względu na ograniczone środki finansowe nie zawsze da się wyłonić zwycięzców spośród wszystkich uczestników konkursu na warunkach przez nich zaoferowanych.

Ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w poszczególnych rodzajach świadczeń były rozstrzygane sukcesywnie do końca 2010 r. Następnie, po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań oraz dodatkowych konkursów ofert, w przypadkach gdy dostępność do świadczeń uzyskana w wyniku konkursów głównych nie była satysfakcjonująca. Aktualnie dostępność do świadczeń dla mieszkańców województwa małopolskiego należy uznać za satysfakcjonującą.

Odnosząc się do kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w roku 2010, dyrektor Małopolskiego OW



NFZ wyjaśnił, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów zdecydowała procedura konkursowa niegwarantująca kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego przy otwarciu się rynku usług medycznych, jakie następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i fundusz ogłasza konkursy ofert. Nakłady finansowe przeznaczone na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w roku 2010, nie pozwoliły na zawarcie kontraktów ze wszystkimi placówkami przystępującymi do konkursu, zarówno dotychczasowymi świadczeniodawcami, jak i nowymi oferentami. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA – 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie właśnie praktyki byłyby uznane za przejaw nierównego traktowania. Należy natomiast zaznaczyć, że ze wszystkimi podmiotami, których oferty nie zostały odrzucone z powodu niespełniania wymagań bezwzględnych, zostały przeprowadzone negocjacje dotyczące ceny i liczby świadczeń, w toku których strony miały możliwość pełnego zaprezentowania i uargumentowania swojego stanowiska. Rozstrzygnięcia konkursów są więc wyłącznie wynikiem zastosowania jednolitych i wynikających z przepisów prawa kryteriów oceny ofert, po uprzednim przeprowadzeniu negocjacji, w niektórych przypadkach nawet kilkakrotnych. Wśród podmiotów, które nie uzyskały kontynuacji umowy na rok 2011 na skutek zadziałania mechanizmu konkursowego, zdaniem dyrektora Małopolskiego OW NFZ, nie ma placówek, które można by określić jako kluczowe lub strategiczne z punktu widzenia systemu ochrony zdrowia (np. jednostek klinicznych czy poradni przy oddziałach szpitalnych).

W kwestiach dotyczących trybu odwoławczego gwarantującego prawa oferentów Małopolski OW NFZ nie zajął odrębnego stanowiska z uwagi na fakt, iż jest on precyzyjnie uregulowany w przepisach szczegółowych, ma charakter instancyjny, a każdy przypadek odwołania wymaga odrębnej analizy, przy jednoczesnym zachowaniu poufności informacji wobec podmiotów niebędących jego uprawnionymi uczestnikami; dlatego wszelkie uogólnienia i oceny wydawane przed ostatecznymi rozstrzygnięciami nie są w tym wypadku pożądane.

Z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na rok 2011 Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zamierza szczególnie ściśle monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniają-

cych, aneksowanie zwiększające lub zmniejszające zawartych umów oraz działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umowy.

Odnosnie do możliwości uwolnienia środków z tzw. rezerwy migracyjnej dyrektor Małopolskiego OW NFZ wyjaśnił, że w dniu 26 sierpnia 2010 r. prezes Narodowego Funduszu Zdrowia dokonał przesunięć w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na 2011 r. w trybie art. 124 ust. 7 i 9 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej poprzez uruchomienie rezerwy na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w ramach migracji ubezpieczonych, z przeznaczeniem na zwiększenie poszczególnych pozycji planowanych kosztów świadczeń opieki zdrowotnej Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Małopolski OW NFZ nie dysponuje zatem żadnymi wolnymi środkami w ramach rezerwy migracyjnej na 2011 r. Rozwiązanie rezerwy oraz odpowiednie przesunięcie środków w planie jest związane z udzieleniem dyrektorom innych oddziałów NFZ upoważnień do zaciągania zobowiązań w zakresie świadczeń opieki zdrowotnej na rzecz ubezpieczonych małopolskich. Środki z tej rezerwy nie są zatem przeznaczone na finansowanie kontraktów w Małopolsce. Finansowanie świadczeń realizowanych przez małopolskich świadczeniodawców na rzecz ubezpieczonych z innych oddziałów wojewódzkich NFZ odbywa się na podstawie udzielonych dyrektorowi Małopolskiego OW NFZ przez dyrektorów tych oddziałów upoważnień obciążających odpowiednio ich plany finansowe.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie planów likwidacji wydziałów  
gospodarczych (20250)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych, przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20250/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że zgodnie z art. 20 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości może przekazać jedne-

mu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw gospodarczych z innego okręgu sądowego z obszaru tej samej apelacji. Natomiast w świetle art. 12 § 3 wskazanej ustawy w sądzie rejonowym mającym siedzibę w mieście będącym siedzibą sądu okręgowego tworzy się wydział gospodarczy albo wydziały gospodarcze (sąd gospodarczy) – do spraw gospodarczych oraz innych spraw z zakresu prawa gospodarczego i cywilnego, powierzonych sądom gospodarczym na podstawie odrębnych przepisów. W uzasadnionych przypadkach wydział gospodarczy można utworzyć także w innym sądzie rejonowym.

Na podstawie wymienionych przepisów minister sprawiedliwości jest uprawniony do zniesienia wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych oraz sądach rejonowych i przekazania spraw rozstrzyganych w tych komórkach organizacyjnych do sąsiednich jednostek sądowych.

Prace w zakresie likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat.

W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 95 084 (2002 r.) poprzez 35 124 (2008 r.) do 35 109 (2009 r.), czyli do poziomu 37% wpływu z 2002 r. W zakresie najważniejszej kategorii spraw GC wpływ spadł z 25 839 spraw (2002 r.) poprzez 7932 sprawy (2008 r.) do 9328 (2009 r.), a więc do poziomu 36% wcześniej wskazanego wpływu z roku 2002. Odnotować trzeba, iż w 2000 r. wpływ spraw GC wynosił aż 34 597.

W sądach rejonowych, w zakresie najważniejszych kategorii spraw GC i GC-upr, wpływ spadł z 95 980 spraw (2000 r.) do 61 467 spraw (2009 r.), a więc do poziomu 64% wpływu z roku 2000.

Przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych uwzględnia zniesienie czterech wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych oraz czternastu wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych.

Przewiduje się likwidację wydziałów gospodarczych w Sądach Okręgowych w: Bielsku-Białej, Koszalinie, Świdnicy i Zielonej Górze oraz w Sądach Rejonowych w: Będzinie, Białej Podlaskiej, Białymstoku (wydziału ds. upadłościowo-naprawczych), Chełmie, Chorzowie, Chrzanowie, Ciechanowie, Jeleniej Górze (wydziału ds. upadłościowo-naprawczych), Lesznie, Skierniewicach, Sosnowcu, Wadowicach, Zabrze i Żorach.

Wskazać należy, że znoszone wydziały gospodarcze są niewielkimi komórkami organizacyjnymi zarówno pod względem obsady orzeczniczej, jak i wpływu spraw, który kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzysta-

nia wysokospecjalistycznej kadry orzeczniczej. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

Ministerstwo Sprawiedliwości nie przewiduje wystąpienia istotnych problemów wynikających z wprowadzenia omawianej zmiany organizacyjnej. Biorąc pod uwagę niewielką liczbę spraw wpływających do wydziałów gospodarczych planowanych do zniesienia, likwidacja tych struktur nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Problemy związane ze zniesieniem wydziałów gospodarczych, w tym dotyczące kadrowych i lokalowych aspektów omawianej reorganizacji, zostały skonsultowane z właściwymi prezesami sądów okręgowych. Uzgodnienia te dotyczyły także koniecznych do przeprowadzenia czynności o charakterze techniczno-organizacyjnym i podjęte zostały w celu uniknięcia trudności z tym związanych.

Należy również podkreślić, że dojazd do sądu gospodarczego nie powinien stanowić istotnego problemu ani dla przedsiębiorców, ani ich pełnomocników. Dlatego też, w zakresie przedmiotowej reorganizacji, zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych będzie znacznie ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Reasumując, uprzejmie informuję, że przygotowywany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający zniesienie wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych i sądach rejonowych, nadal znajduje się w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Mariana Starownika**

**w sprawie sposobu ustalania planów  
finansowych przez Centralę NFZ  
poprzez zaniżanie przychodów  
przy konstruowaniu planu finansowego  
dla oddziałów wojewódzkich NFZ  
Polski południowo-wschodniej, w tym  
Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ,  
w latach poprzednich oraz na lata 2011–2013  
(20251)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Mariana Starownika, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 stycznia 2011 roku, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP, z dnia 31 stycznia 2011 r., (znak: SPS-023-20251/11), w sprawie sposobu ustalania planów finansowych przez Centralę NFZ poprzez zaniżanie przychodów przy konstruowaniu planu finansowego dla oddziałów wojewódzkich NFZ Polski południowo-wschodniej, w tym Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w latach poprzednich oraz na lata 2011–2013, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej tworzenia planu finansowego NFZ na 2010 r. i 2011 r., uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami art. 120–121 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) prezes funduszu sporządza projekt planu finansowego na rok następny na podstawie sporządzonej przez prezesa corocznej prognozy przychodów i kosztów na kolejne 3 lata w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych i ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz projektów planów finansowych poszczególnych oddziałów wojewódzkich NFZ sporządzonych przez dyrektorów tych oddziałów.

Należy zwrócić uwagę, że ww. prognoza przygotowywana jest m.in. na podstawie wskaźników makroekonomicznych przekazywanych przez ministra finansów, które wykorzystywane są również przy tworzeniu ustawy budżetowej na rok następny.

Sporządzony jak wyżej projekt planu finansowego prezes przedstawia, w celu zaopiniowania, w terminie do dnia 15 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan: radzie funduszu, komisji właściwej do spraw finansów publicznych oraz komisji właściwej do spraw zdrowia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes funduszu po rozpatrzeniu ww. opinii sporządza plan finansowy funduszu i przekazuje go wraz z tymi opiniami w terminie do dnia 1 sierpnia roku

poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych zatwierdza plan finansowy funduszu w terminie do dnia 14 sierpnia roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan,.

Jak wynika z powyższego, plan na rok następny tworzony jest na przełomie I i II półrocza roku poprzedniego zgodnie z trybem określonym w przepisach ustawowych.

Ewentualne przyjęcie przez NFZ w pierwotnym planie finansowym wartości odbiegających od przyjętych w prognozie, które opierałyby się na innych założeniach niż przyjęte w prognozie, byłoby sprzeczne z ww. regulacjami ustawowymi.

W związku z powyższym za bezprzedmiotowe należy uznać przeprowadzenie symulacji opartych na założeniach sprzecznych z regulacjami ustawowymi.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej wysokości środków dla Lubelskiego OW NFZ na 2010 r. wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym oddziału na 2010 r. (wg planu z 16 grudnia 2009 r.) była wyższa o 23,1 mln zł w porównaniu do planu na 2009 r. wg stanu na dzień 30 czerwca 2009 r. W wyniku kolejnych zmian planu finansowego NFZ na przestrzeni roku 2010 koszty świadczeń opieki zdrowotnej Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wzrosły ogółem o kwotę ok. 207,3 mln zł (do kwoty 3 134 603 tys. zł), czyli o 7,08% (wg stanu na koniec grudnia 2010 r.).

Odnosząc się do kwestii wysokości środków będących w dyspozycji Lubelskiego OW NFZ w 2011 r., wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej wynosi 3 178 445 tys. zł (wg planu z 13 sierpnia 2010 r.), co stanowi wzrost o 8,58% (ok. 251,2 mln zł) w porównaniu do planu na 2010 r. z 16 grudnia 2009 r., przy średniej w kraju 4,8% (jeden z najwyższych w kraju). Powyższe dane potwierdzają, że środki zaplanowane na 2011 r. dla Lubelskiego OW NFZ stwarzają możliwości wzrostu dostępności świadczeń opieki zdrowotnej.

Pragnę ponadto zwrócić uwagę pana posła, iż przytoczony w interpelacji przykład związany z art. 118 ust. 4 ww. ustawy nie znajduje potwierdzenia w praktyce. Wynika to z tego, iż art. 118 ust. 4 ww. ustawy co do zasady odnosi się do planu pierwotnego, a zatem ewentualne zwiększenie środków dla danego OW NFZ w trakcie roku nie ma wpływu na podział środków w roku następnym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie ograniczenia możliwości doliczania  
okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby  
funkcjonariuszom Policji, których pobierane  
świadczenia emerytalne stanowią 75%  
podstawy wymiaru (20252)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20252/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Bożeny Kotkowskiej w sprawie ograniczenia możliwości doliczania okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby funkcjonariuszom Policji, których pobierane świadczenia emerytalne stanowią 75% podstawy wymiaru, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.), emerytowi policyjnemu dolicza się na jego wniosek do wysługi emerytalnej następujące okresy przypadające po zwolnieniu ze służby:

1) zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy;

2) opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia.

Stosownie do art. 14 ust. 2 ww. ustawy powyższe okresy mogą być doliczone do wysługi emerytalnej, jeżeli:

1) emerytura wynosi mniej niż 75% podstawy wymiaru,

2) emeryt ukończył 55 lat życia – mężczyzna i 50 lat życia – kobieta albo stał się inwalidą.

Zgodnie bowiem z art. 18 ust. 1 przedmiotowej ustawy kwota emerytury bez uwzględnienia dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych nie może przekroczyć 75% podstawy wymiaru emerytury, a wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą – 80% podstawy jej wymiaru.

Jednocześnie zauważyć należy, iż ograniczenia wysokości świadczeń emerytalnych stosowane są nie tylko w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), ale również w innych przepi-

sach, w tym także w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, natomiast stosownie do przepisu art. 86 ust. 1 ww. ustawy kwota emerytury lub renty nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru tych świadczeń.

W przypadku emerytury policyjnej podstawę wymiaru emerytury bądź renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi w ostatnim miesiącu służby. Tak więc maksymalny wymiar emerytury policyjnej wynosi 75%, a wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą – 80% ostatnio pobieranego uposażenia.

Natomiast w systemie powszechnym podstawę wymiaru oblicza się od kwoty stanowiącej iloczyn średniej arytmetycznej procentowego stosunku wynagrodzenia z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o emeryturę (lub z 20 lat kalendarzowych dowolnie wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu) do przeciętnych wynagrodzeń w tych latach oraz kwoty bazowej.

A zatem, pomimo że wysokość emerytury policyjnej ograniczona jest do 75% podstawy jej wymiaru, to podstawa wymiaru świadczenia jest obliczana na zasadach znacznie korzystniejszych niż w systemie powszechnym.

Ponadto zauważyć należy, że przy obliczaniu emerytury policyjnej stosowany jest przelicznik okresu służby i pierwszych trzech lat okresów składkowych poprzedzających służbę wynoszący 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok tych okresów, co w konsekwencji powoduje, że osoby uprawnione do emerytury policyjnej mogą osiągnąć maksymalny jej wymiar (75% podstawy jej wymiaru bez uwzględnienia podwyższenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą), posiadając krótszy staż aktywności zawodowej niż osoby uprawnione do świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 lipca 2006 r. (sygn. akt SK 56/05) stwierdził zgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego  
w Sądzie Rejonowym w Pile (20259)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Filipa Libickiego w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile, przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (nr SPS-023-20259/11) uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że plan likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych przygotowany został w ramach prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości prac dotyczących racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym.

Uzasadniając planowaną reorganizację, podnieść przede wszystkim trzeba, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych. W sądach rejonowych, w zakresie najważniejszych kategorii spraw „GC” i „GC-upr”, wpływ spadł z 95 980 spraw (2000 r.) do 61 467 spraw (2009 r.) a więc do poziomu 64% wpływu z roku 2000.

Należy podkreślić, że zniesienie małych wydziałów gospodarczych uzasadnione jest także koniecznością utworzenia silnych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie.

W ramach prac dotyczących likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych przeprowadzona została szczegółowa analiza funkcjonowania wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych okręgu poznańskiego, w wyniku której podjęta została decyzja o odstąpieniu na obecnym etapie omawianych prac od zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję pana posła, że przygotowujemy projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający zniesienie wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych i sądach rejonowych, znajduje się nadal w fazie konsultacji oraz uzgodnień i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Bogusława Wontora**

**w sprawie planowanej likwidacji  
wydziałów gospodarczych w niektórych sądach  
okręgowych (20260)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Bogusława Wontora w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych, przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20260/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Plan likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych przygotowany został w ramach prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości prac dotyczących racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym.

Uzasadniając planowaną reorganizację, podnieść przede wszystkim trzeba, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 95 084 (2002 r.) poprzez 35 124 (2008 r.) do 35 109 (2009 r.), czyli do poziomu 37% wpływu z 2002 r. W zakresie najważniejszej kategorii spraw GC wpływ spadł z 25 839 spraw (2002 r.) poprzez 7932 spraw (2008 r.) do 9328 (2009 r.), a więc do poziomu 36% wcześniej wskazanego wpływu z roku 2002. Odnotować trzeba, iż w 2000 r. wpływ spraw GC wynosił aż 34 597.

Należy podkreślić, że zniesienie małych wydziałów gospodarczych uzasadnione jest także koniecznością utworzenia silnych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

Funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej. W 2009 r. do wskazanego wydziału wpłynęło 112 spraw gospodarczych z repertorium GC i 99 spraw z repertorium Ga. Średni wpływ spraw ze wskazanych repertoriów do wydziału gospodarczego sądu okręgowego w kraju wyniósł w omawianym okresie odpowiednio ok. 260 i ok. 200 spraw. W I półroczu 2010 r. do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wpłynęło natomiast 45 spraw z repertorium GC i 62 sprawy z repertorium Ga, przy średniej krajowej wynoszącej odpowiednio ok. 200 i ok. 165 spraw.

Sprawy gospodarcze z planowanego do likwidacji wydziału w Zielonej Górze przejmie Sąd Okręgowy w Poznaniu. Z uwagi na niewielką liczbę spraw wpływających do Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze reorganizacja ta nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Poznania nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych byłby zatem ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Pragnę zwrócić uwagę, że na podstawie przepisów rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych (Dz. U. Nr 222, poz. 1769) z dniem 1 stycznia 2010 r. zniesionych zostało dziewięć wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych. Po dokonaniu tej reorganizacji do Ministerstwa Sprawiedliwości nie napływały informacje świadczące o problemach w rozpoznawaniu spraw gospodarczych przez wydziały, których właściwość miejscowa została rozszerzona, jak też o utrudnieniach w zakresie dostępu do sądu gospodarczego. Jedyne trudności o charakterze przejściowym pojawiły w związku z koniecznością dokonania szeregu czynności przede wszystkim o charakterze techniczno-organizacyjnym. Dlatego nie sposób zgodzić się z tezą postawioną w interpelacji, że praktyka wskazuje na negatywne oddziaływanie przeprowadzonych zmian.

Odnosząc się do propozycji objęcia właściwością miejscową Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze obszaru całego województwa lubuskiego, pragnę zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 20 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia może przekazać jednemu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw gospodarczych z innego okręgu sądowego z obszaru tej samej apelacji.

W świetle przedstawionego powyżej przepisu nie jest możliwe przekazanie do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze spraw gospodarczych z okręgu gorzowskiego. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim funkcjonuje bowiem w ramach apelacji szczecińskiej, a Sąd Okręgowy w Zielonej Górze – w ramach apelacji poznańskiej.

Reasumując, informuję pana posła, że przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych uwzględnia zniesienie czterech wydziałów gospodarczych funkcyj-

jących w sądach okręgowych, w tym Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Podnieść przy tym należy, że projekt rozporządzenia nadal znajduje się w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Andrzeja Szlachty**

**w sprawie wstrzymania wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej (20261)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Andrzeja Szlachty, w sprawie wstrzymania wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej, uprzejmie wyjaśniam.

Punktem wyjścia metodologii opisu i wartościowania wprowadzanego w Służbie Celnej były prace w ramach projektu Transition Facility 2005 PL 2005/IB/FI/02 „Wzmocnienie polskiej Służby Celnej” komponent 1: Udoskonalenie systemu kadrowego Służby Celnej, realizowanego z niemieckimi ekspertami. Prace w ramach projektu rozpoczęły się w grudniu 2006 r. i trwały do kwietnia 2008 r. Prowadzone były w formie warsztatów z udziałem przedstawicieli wszystkich izb celnych, powołano grupy robocze w izbach celnych ds. opisu i wartościowania zadań, przeprowadzono szereg spotkań w wybranych izbach celnych z udziałem ekspertów niemieckich na temat sporządzania opisów i pojawiających się problemów. Prace w ramach projektu zostały zakończone opracowaniem w każdej izbie celnej planu rozdziału zadań, który stanowił punkt wyjścia do dalszych prac nad opisem i wartościowaniem stanowisk w Służbie Celnej, efektem których było częściowe wykorzystanie niemieckiego modelu opisu i wartościowania stanowisk służbowych w przyjętych w polskiej Służbie Celnej rozwiązaniach. Przyjęte rozwiązania były również przedmiotem analizy prof. dr hab. Szkoły Głównej Handlowej pani Marty Juchnowicz, która stwierdziła merytoryczną poprawność przyjętej koncepcji opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Podstawy prawne tego systemu zostały zawarte w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), która w art. 114 ust. 2 stanowi, że minister właściwy do spraw finan-



sów publicznych określi w drodze zarządzenia zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych.

Na podstawie tego artykułu zostało wydane zarządzenie nr 43 ministra finansów z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych. Celem opisu i wartościowania stanowisk w Służbie Celnej jest określenie wartości stanowisk poprzez złożoność, trudność zadań realizowanych na stanowiskach oraz dostosowanie wysokości uposażeń zasadniczych funkcjonariuszy celnych do stopnia trudności zadań realizowanych na danych stanowiskach. W proces tworzenia zasad opisu i wartościowania, oprócz autorów projektu zarządzenia, zaangażowani byli:

- kierownicy poszczególnych komórek organizacyjnych w izbach celnych i urzędach celnych,
- członkowie Zespołów lokalnych powołanych w izbach celnych,
- eksperci merytoryczni z poszczególnych komórek organizacyjnych izb celnych i urzędów celnych,
- dyrektorzy izb celnych,
- kierownictwo departamentów pionu celnego MF,
- przedstawiciele organizacji związkowych.

W kwestii braku rzetelnego dialogu ze związkami zawodowymi uprzejmie wyjaśniam, że kierownictwo Służby Celnej przeprowadziło szereg spotkań z przedstawicielami organizacji związkowych działających w Służbie Celnej w sprawie opisu i wartościowania stanowisk. Spotkania odbyły się:

- 1) 28.10.2009 r. – Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej
- 2) 26.11.2009 r. – Zrzeszenie Związków Zawodowych Służby Celnej RP
- 3) 20.01.2010 r. – wszystkie organizacje związkowe
- 4) 30.07.2010 r. – Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej
- 5) 17.09.2010 r. – wszystkie organizacje związkowe
- 6) 27–28.09.2010 r. – wszystkie organizacje związkowe
- 7) 22.10.2010 r. – Zrzeszenie Związków Zawodowych Służby Celnej RP, Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej, Związek Zawodowy Szczególnego Nadzoru Podatkowego i Akcyzy
- 8) 10.11.2010 r. – Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej, Związek Zawodowy Szczególnego Nadzoru Podatkowego i Akcyzy, Zrzeszenie Związków Zawodowych Służby Celnej RP, Sekcja Krajowa NSZZ „Solidarność” Pracowników Skarbowych,
- 9) 19.01.2011 r. – Federacja Związków Zawodowych Służby Celnej.

W czerwcu 2009 r. przedstawiciele organizacji związkowych zostali zaproszeni do udziału w pracach z ekspertami z poszczególnych komórek organizacyjnych Służby Celnej nad opisem i wartościowaniem stanowisk. Z zaproszenia jednakże nie skorzystano.

Organizacje związkowe otrzymały w celu konsultacji kolejne projekty zarządzenia w sprawie zasad opisu i wartościowania stanowisk we wrześniu i grudniu 2009 r. oraz sierpniu 2010 r. Przedstawiciele organizacji związkowych nie zaakceptowali żadnego z przedstawionych do zaopiniowania projektów.

W styczniu 2010 r. szef Służby Celnej zaprosił na spotkanie przedstawicieli organizacji związkowych działających w Służbie Celnej celem omówienia projektu zarządzenia z dnia 14 grudnia 2009 r. Przedstawiciele związków mieli, zgodnie z ustaleniami, które zapadły na spotkaniu, do końca stycznia 2010 r. przedstawić uwagi do projektu na piśmie.

Główne postulaty przedstawione przez organizacje związkowe dotyczyły:

- ograniczenia dowolności w określaniu wartości stanowisk, w tym np. poprzez wprowadzenie załącznika zawierającego zadania wykonywane w Służbie Celnej wraz z przypisaną do nich wartością,
- wprowadzenia matematycznej metody wyliczania wartości stanowiska, zamiast pierwotnie proponowanej metody opisowej,
- uwzględnienia czynnika społecznego w pracach nad opisem i wartościowaniem.

Zaproponowane przez związki zawodowe rozwiązania znalazły odzwierciedlenie w zarządzeniu. Wprowadzony został załącznik nr 2 do zarządzenia zawierający katalog zadań realizowanych przez Służbę Celną z przypisaną wartością tych zadań. Treść przedmiotowego załącznika została ustalona poprzez wieloetapowe konsultacje w ramach Służby Celnej. W pierwszym etapie propozycje zgłaszane były na poziomie lokalnym w poszczególnych izbach celnych. Następnie na poziomie ponadregionalnym zostały powołane 4 grupy składające się z przedstawicieli 4 izb, których zadaniem było ujednoczenie wykazu zadań oraz wartości poszczególnych komórek organizacyjnych. W końcowym etapie opracowania katalogu zadań oraz ich wartości dodatkowo uczestniczyli eksperci reprezentujący wszystkie izby celne realizujący bądź nadzorujący wykonywanie danych zadań podlegających wartościowaniu. Ponadto załącznik nr 2 był konsultowany z przedstawicielami funkcjonariuszy celnych oraz dyrektorami poszczególnych izb celnych.

Na wniosek związków zawodowych wprowadzono także w skład zespołów do opisu i wartościowania przedstawiciela organizacji związkowej. Dla wyeliminowania elementu dowolności, w ramach określania wartości stanowiska służbowego, wprowadzono matematyczne zasady jej wyliczania w oparciu o wartość zadań realizowanych na stanowisku służbowym i ich czasochłonność. Wartość stanowiska stanowi suma iloczynów wartości zadań realizowanych na stanowisku i ich czasochłonności stanowiskowej. Wartość realizowanych zadań została ustalona zgodnie z punktacją zawartą w § 6 ust. 2 zarządzenia, tj. 6 punktów otrzymały zadania koncepcyjne lub analityczne, bardzo złożone i odpowiedzialne, związane z koordynacją projektów, tworzeniem nowych rozwiązań w da-

nym obszarze działalności, opracowywaniem wytycznych lub procedur o najwyższym stopniu złożoności. Natomiast najniżej zwartościowano, tj. na 1 punkt, zadania powtarzalne, realizowane w ramach określonych procedur. Przy sporządzaniu opisów stanowisk osoba dokonująca opisu powinna mieć na celu między innymi dążenie do specjalizacji stanowisk.

W dniu 10 grudnia 2010 r. szef Służby Celnej zatwierdził opisy stanowisk służbowych we wszystkich izbach celnych i departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów. Termin wprowadzenia w życie powyższej regulacji był determinowany przepisami art. 222 ustawy o Służbie Celnej, który nakładał na kierowników urzędów (dyrektora izby celnej, szefa Służby Celnej) w terminie do 31 grudnia 2010 r. obowiązek przedstawienia funkcjonariuszom celnym pisemnej propozycji określającej, zgodnie z przepisami rozdziału 8 i 10 ustawy, miejsce pełnienia służby, stanowisko i uposażenie. Na podstawie zatwierdzonych opisów funkcjonariusze celni otrzymali propozycje określające stanowisko służbowe zgodnie z przepisami rozdziału 8 ustawy, tj. zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych i zwartościowanych zgodnie z przepisami zarządzenia, o którym mowa wyżej. Wstrzymanie procesu opisu i wartościowania nie było możliwe. Jednocześnie podkreślam, że opis i wartościowanie stanowisk jest procesem, w którym będą dokonywane zmiany. W pierwszym półroczu 2011 r. Zespół centralny do spraw opisu i wartościowania stanowisk służbowych w Służbie Celnej dokonana analizy opisów i wartościowania stanowisk pod kątem uwag zgłaszanych przez funkcjonariuszy celnych. Po przedstawieniu przez Zespół Centralny wyników z analizy zostaną podjęte stosowne decyzje w zakresie zmian dotyczących opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Jednocześnie nadmieniam, że opis i wartościowanie stanowisk nie jest rozwiązaniem funkcjonującym tylko w Służbie Celnej, został bowiem przeprowadzony również w służbie cywilnej.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że podejmowane działania w zakresie opisu i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej nie mają na celu dokonywania „czystek kadrowych” i „wycinania” najlepszych kadr w Służbie Celnej, ale ukierunkowane są na stworzenie skutecznie motywującego systemu uposażeń i wynagrodzeń w Służbie Celnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie planów likwidacji VI Wydziału  
Gospodarczego w Sądzie Okręgowym  
w Toruniu (20262)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie planów likwidacji VI Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Toruniu, przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (nr SPS-023-20262/11) uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować panią poseł, że prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 95 084 (2002 r.) poprzez 35 124 (2008 r.) do 35 109 (2009 r.), czyli do poziomu 37% wpływu z 2002 r. W zakresie najważniejszej kategorii spraw „GC”, wpływ spadł z 25 839 spraw (2002 r.) poprzez 7932 spraw (2008 r.) do 9328 (2009 r.), a więc do poziomu 36% wcześniej wskazanego wpływu z roku 2002. Odnotować trzeba, iż w 2000 r. wpływ spraw „GC” wynosił aż 34 597.

W wyniku przeprowadzonej analizy funkcjonowania sądownictwa gospodarczego podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz rejonowych i przekazaniu spraw gospodarczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych nie znajduje uzasadnienia.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej.

Uprzejmie informuję panią poseł, że w wyniku wskazanej powyżej analizy dotyczącej funkcjonowania wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych, w tym konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Toruniu, podjęta została decyzja o utrzymaniu Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Toruniu.

Niezależnie od powyższego podnieść należy, że przygotowywany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający zniesienie wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych i sądach rejonowych, nadal znaj-

duje się w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Grzegorza Raniewicza  
oraz grupy posłów**

**w sprawie realizacji inwestycji drogowych  
na Lubelszczyźnie, w szczególności drogi  
ekspresowej S17 (20264)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posłów Grzegorza Raniewicza, Wojciecha Wilka, Mariusza Grada i Włodzimierza Karpińskiego, przekazanej przy piśmie z dnia 31 stycznia 2010 r., znak SPS-023-20264/11, w sprawie realizacji inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie, w szczególności drogi ekspresowej S17, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Budowa strategicznego odcinka drogi S17 Kurów – Lublin – Piaski została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. w załączniku nr 1 na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do roku 2013. Dodatkowa kwota 4,8 mld zł pozwoliła na wpisanie całego odcinka S17 do podstawowego załącznika programu przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Stało się to możliwe dzięki podjętym przez resort infrastruktury działaniom w celu powiększenia limitu finansowego zatwierdzonego m.in. w wieloletnim planie finansowym.

Niestety poziom finansowania zadań drogowych zarówno z Krajowego Funduszu Drogowego, jak i z budżetu państwa nie jest w stanie zapewnić realizacji wszystkich zadań do roku 2013. Z uwagi na powyższe w załączniku nr 2 programu określającym zadania realizowane po roku 2013 z terenu województwa lubelskiego ujęto następujące inwestycje:

- budowę drogi S12 na odcinku Sulejów – Radom – Puław – Kurów,
- budowę drogi S12 Piaski – Dorohusk,
- budowę drogi S17 Garwolin – Kurów,
- budowę drogi S17 Piaski – Hrebenne,
- przebudowę drogi S19 Białystok – Międzyrzec Podlaski,

- budowę drogi S19 Międzyrzec Podlaski – Lubartów (z wyłączeniem obwodnicy m. Kock i m. Wola Skromowska),

- budowę drogi S19 Lubartów – Kraśnik,
- budowę drogi S19 Kraśnik – Stobierna,
- budowę obwodnicy Puław (II etap) na DK nr 12,
- budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego w ciągu drogi S17.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie roli i miejsca Arktyki  
w polityce zagranicznej Polski (20265)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Sławomira Kopycińskiego (pismo nr SPS-023-20265/11 z dnia 31 stycznia br.) w sprawie roli i miejsca Arktyki w polityce zagranicznej Polski, uprzejmie informuję:

Rada Arktyczna powołana w roku 1996 na podstawie deklaracji z Ottawy jest instytucją międzynarodową posiadającą obecnie największy wpływ na kształtowanie decyzji (lecz nie ich podejmowanie) w odniesieniu do problemów Arktyki. Członkami rady jest osiem państw arktycznych (Dania, Finlandia, Islandia, Kanada, Norwegia, Rosja, Szwecja i USA). Polska należy do grupy czterech państw, obok Holandii, Niemiec i Wielkiej Brytanii, którym przyznano jako pierwszym status stałego obserwatora w Radzie Arktycznej, co zostało potwierdzone na spotkaniu ministerialnym rady w Iqaluit (Kanada) w 1998 r. Na spotkaniu ministerialnym rady w Salkhardzie (Rosja) w 2006 r. analogiczny status uzyskała Hiszpania. O przyznanie statusu stałego ob-



serwatora ubiegają się obecnie: Chiny, Japonia, Republika Korei, Singapur, Włochy oraz Komisja Europejska, posiadające dotąd status obserwatora ad hoc. Wydaje się wysoce prawdopodobne, iż rada będzie odgrywała coraz bardziej aktywną rolę w wypracowywaniu wytycznych, procedur i praktyk w odniesieniu do rejonu Arktyki oraz przekazywaniu danych specjalistycznych dla innych forów międzynarodowych, na których podejmowane będą stosowne decyzje. Wskazuje na to dotychczasowa historia funkcjonowania rady, która jest instytucją stosunkowo młodą i ulegającą wyraźnej ewolucji. Należy pamiętać, iż Rada Arktyczna podejmuje decyzje jednomyślnie, na zasadzie konsensusu, i nie zajmuje się problemami dotyczącymi Arktyki o charakterze stricte politycznym, chociaż w ostatnim czasie polityczna rola rady jako najważniejszego forum międzynarodowego dialogu na temat Arktyki wyraźnie rośnie.

Rada Arktyczna koncentruje się na sprawach zrównoważonego rozwoju Arktyki, a więc ochronie środowiska, prowadzeniu wszechstronnych badań naukowych, monitoringu następstw zmiany klimatu oraz pomocy ludności tubylczej. W obszarze zainteresowania rady znajdują się także takie bardzo istotne kwestie jak otwarcie nowych szlaków żeglugowych w Arktyce czy zarządzanie bogactwami naturalnymi regionu.

Polska, jako obserwator, uczestniczy w spotkaniach ministerialnych rady oraz w spotkaniach na szczeblu podsekretarza stanu w odbywających się co dwa lata, jak również w organizowanych zazwyczaj dwa razy do roku roboczych spotkaniach wyższych urzędników ds. arktycznych (Senior Arctic Officials). Bardzo istotna jest możliwość uczestniczenia polskich naukowców w grupach roboczych rady, z czego korzystamy. Polska posiada dostęp do raportów publikowanych przez sekretariat rady z okazji wymienionych wyżej spotkań. Obserwatorzy nie mają prawa uczestniczenia w działaniach finalnych zmierzających do zajmowania stanowiska przez Radę Arktyczną w poszczególnych sprawach, które stają na jej porządku dziennym, starają się jednak, aby ich opinie w konkretnych sprawach wyrażane w czasie dyskusji na forach różnych gremiów Rady Arktycznej oraz w toku konsultacji dwustronnych prowadzonych poza Radą Arktyczną były brane pod uwagę. Polska podejmowała również w tym zakresie określone inicjatywy własne, które zostaną przedstawione poniżej.

Faktem jest, iż rejon Arktyki stał się w ostatnich latach przedmiotem coraz bardziej rosnącego zainteresowania społeczności międzynarodowej. Wiąże się to z procesem przyspieszonego ocieplenia klimatu Ziemi, co można zaobserwować szczególnie wyraźnie w Arktyce. Przedmiotem dialogu międzynarodowego jest możliwość wykorzystywania bardzo poważnych zasobów mineralnych znajdujących się w regionie arktycznym (zwłaszcza ropy naftowej i gazu). Praktycznego znaczenia nabrała kwestia dostępu do nowych szlaków morskich w zasadniczy sposób skracających drogę morską z Europy na Daleki Wschód.

Szereg państw sformułowało w związku z tym oficjalne dokumenty odnoszące się do ich polityki wobec Arktyki. Jako przykład można tu wymienić „Oświadczenie o polityce arktycznej Kanady” z 2008 r., czy dokumenty Unii Europejskiej takie jak: „Konkluzje Rady z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie Arktyki”, czy „Sprawozdanie w sprawie zrównoważonej polityki UE na dalekiej północy” przygotowane w grudniu ubiegłego roku przez Komisję Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego.

Ostatnie lata były także okresem kształtowania się polskiej polityki wobec Arktyki. Sformułowane zostały zarówno priorytety Polski wobec Rady Arktycznej jak i całego regionu Arktyki. Zostały one oficjalnie zaprezentowane na spotkaniach Rady Arktycznej odbytych na szczeblu podsekretarza stanu ministerstw spraw zagranicznych. Na pierwszym spotkaniu tego typu, które miało miejsce w maju 2008 r. w Tromsø, reprezentujący Polskę podsekretarz stanu A. K. wymienił następujące priorytety naszego kraju wobec Rady Arktycznej:

1) Polska jest zainteresowana udziałem naszych naukowców w grupach roboczych Rady Arktycznej, a więc tam gdzie praktycznie realizowane są działania Rady – postulat ten został już częściowo zrealizowany,

2) Polska chciałaby uczestniczyć w różnych projektach realizowanych przez Radę Arktyczną,

3) opowiadamy się za swobodą badań naukowych w Arktyce,

4) istotną kwestią dla Polski jest harmonijne ułożenie stosunków między państwami członkowskimi rady a państwami obserwatorami, do których grona należymy.

W maju ubiegłego roku odbyło się w Kopenhadze kolejne spotkanie Rady Arktycznej, na którym sekretarz stanu J. B. przedstawił priorytety Polski wobec całego regionu Arktyki, ujęte również w czterech punktach:

1) Polska popiera wszelkie działania ukierunkowane na ochronę środowiska naturalnego Arktyki i wspólne wysiłki zmierzające do zminimalizowania negatywnych efektów ocieplenia klimatu w regionie,

2) Polska przywiązuje szczególną wagę do istniejących uregulowań prawno-międzynarodowych odnoszących się do regionu Arktyki, a zwłaszcza do konwencji ONZ o prawie morza (UNCLOS),

3) Polska popiera dalszy rozwój zasad zarządzania rejonem Arktyki, w tym w szczególności do żeglugi i wykorzystywania zasobów mineralnych i naturalnych oraz uznaje specjalną rolę Rady Arktycznej w tym zakresie,

4) opowiadamy się za swobodą badań naukowych w Arktyce (punkt ten jest tożsamy z naszymi priorytetami wobec Rady Arktycznej).

Wymienione wyżej priorytety mają oczywiście charakter wysoce generalny i powinny być postrzegane w kontekście znajdującej się in statu nascendi polityki Unii Europejskiej wobec Arktyki, w tworzeniu której Polska uczestniczy. Obserwując działania

dplomacji polskiej wobec Arktyki w ostatnich latach, można stwierdzić, iż polityka Polski wobec Arktyki opiera się niejako na czterech filarach:

— przestrzeganiu obowiązujących uregulowań prawno-międzynarodowych oraz rozbudowie sieci różnego typu porozumień o współpracy naukowej i innej w rejonie Arktyki,

— aktywnym udziale Polski w kształtowaniu europejskiej polityki wobec Arktyki,

— współpracy Polski z Radą Arktyczną,

— rozwijaniu dyplomacji publicznej w obszarach problematyki dotyczącej rejonu Arktyki.

Przykładem tej ostatniej aktywności są ubiegłoroczne konferencje politologiczne zorganizowane w Warszawie (międzynarodowa) i Lublinie (krajowa).

Zadane w interpelacji pytanie na temat „perspektywy współpracy Polski z państwami regionu arktycznego” dotyczy, jak należy się domyślać, perspektyw współpracy dwustronnej Polski z innymi państwami w sprawach arktycznych. Ograniczając się zatem do oceny perspektyw współpracy międzynarodowej w sprawach arktycznych, należy na wstępie podkreślić, iż polską specyfiką jest długoletnia obecność polskich naukowców w Arktyce. Od 1957 r. działa Polska Stacja Polarna Hornsund im. Stanisława Siedleckiego, położona nad Zatoką Białego Niedźwiedzia na wyspie Spitsbergen należącej do archipelagu Swalbard. Od wielu lat prowadzone są regularnie rejsy badawcze statku „Oceania”. Corocznie wdrażane są w Arktyce projekty naukowe, w których obok polskich uczonych uczestniczą przedstawiciele nauki z innych państw. Są to jednak działania, w które dyplomacja polska nie jest bezpośrednio zaangażowana, poza eksponowaniem na forum międzynarodowym znaczenia ważnej dla nas zasady swobody badań naukowych w Arktyce. Ministerstwo Spraw Zagranicznych utrzymuje jednak regularne kontakty robocze z Komitetem Badań Polarnych PAN i na ich podstawie ocenia perspektywy międzynarodowej współpracy naukowej w Arktyce z udziałem polskich badaczy jako dobre.

Polska aktywnie uczestniczy w tworzeniu unijnej polityki arktycznej, co będzie szczególnie widoczne w czasie prezydencji Polski w Radzie Unii Europejskiej, kiedy pod naszym przewodnictwem oceniana będzie implementacja „Konkluzji Rady w Sprawie Arktyki z 8 grudnia 2009 r.” przygotowanych w okresie prezydencji szwedzkiej.

Interesującym przykładem dwustronnej współpracy w sprawach arktycznych jest omawianie kwestii dotyczących Arktyki na spotkaniu ministrów spraw zagranicznych Polski i Szwecji w końcu ubiegłego roku w Chobielinie oraz poświęcony w całości temat arktycznej list ministra spraw zagranicznych RP do jego szwedzkiego odpowiednika z 1 lutego br. zawierający propozycję szerszej współpracy polsko-szwedzkiej w kwestiach dotyczących Arktyki. W bieżącym roku planowane jest odbycie konsultacji na tematy arktyczne z Danią oraz Kanadą w Warszawie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych przywiązuje także dużą wagę do działań ze sfery tzw. dyplomacji

publicznej ukierunkowanych na Arktykę. W dniu 1 marca br. odbędzie się w Warszawie konferencja zorganizowana przez ambasadę Kanady oraz Polski Instytut Spraw Międzynarodowych pt. „Arktyka bardziej dostępna. Implikacje dla zarządzania regionalnego oraz zrównoważonego rozwoju”. W roku 2011 odbędzie się także kilka krajowych konferencji dotyczących politycznych aspektów rejonu Arktyki (m.in. w Krakowie i Kielcach) zorganizowanych przez różne uczelnie polskie, w których uczestniczyć będą przedstawiciele MSZ.

Przykładem działań podejmowanych przez polską dyplomację wobec Rady Arktycznej było zorganizowane z inicjatywy Polski w Warszawie w dniu 26 marca 2010 r. robocze spotkanie przedstawicieli państw obserwatorów (stałych oraz ad hoc), w którym po raz pierwszy uczestniczył aktualny przewodniczący Rady Arktycznej ambasador Lars Møller z MSZ Danii. Spotkanie to oceniane było jako przełomowe w dotychczasowych stosunkach między państwami obserwatorami a prezydencją Rady, zapoczątkowało bowiem nową formę ich wzajemnych kontaktów określaną jako tzw. format warszawski.

Innym przykładem polskiej inicjatywy było przesłanie jesienią ubiegłego roku przez sekretarza stanu w MSZ J. B. jego duńskiemu odpowiednikowi obszernego opracowania naukowego na temat międzynarodowego statusu prawnego państw obserwatorów w Radzie Arktycznej („Observers in the Arctic Council – evolution and perspectives. International legal status of the States Observers in the Arctic Council on the background of the Council’s internal regulations”) przygotowanego przez polskiego naukowca. Celem przedłożenia powyższego opracowania było umożliwienie stronie polskiej wzięcia udziału w toczącej się obecnie na forum Rady Arktycznej dyskusji zmierzającej do wypracowania nowego statusu państw obserwatorów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie „Programu budowy dróg krajowych  
na lata 2011–2015” i przyspieszenia budowy  
trasy S8 na odcinku Wyszaków – Białystok  
(20268)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20268/11, przy którym przekazano interpelację pana posła

Jana Kamińskiego w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i przyspieszenia budowy trasy S8 na odcinku Wyszaków – Białystok, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej kwestii.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Odnosząc się do kwestii realizacji drogi ekspresowej S8, należy wskazać, że w ramach załącznika nr 1 programu (lista zadań, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) ujęte zostały następujące zadania – budowa S8 Wyszaków – Białystok: odc. obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jezewa do w. Choroszcz (Białystok) o długości 35,6 km.

Jednocześnie na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a), umieszczona została inwestycja polegająca na budowie drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie budowy drogi S19 na odcinku  
Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów  
– Kraśnik – Stobiernia (20269)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Jana Kamińskiego przekazanej

przy piśmie, znak: SPS-023-20269/11, z dnia 31 stycznia br., w sprawie budowy drogi S19, przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania w celu przygotowania do budowy drogi ekspresowej S19. W trakcie realizacji są prace przygotowawcze niezbędne do uzyskania decyzji umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych. Działania w tym zakresie są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz.1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz.430, z późn. zm.).

Aktualnie dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i zostało dostosowane do określonych możliwości finansowych państwa. Przede wszystkim ze względu na ograniczone możliwości finansowe państwa budowę S19 ujęto w załączniku nr 2 na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Mając na uwadze potrzebę przebudowy infrastruktury drogowej, minister infrastruktury rozważa możliwość budowy drogi ekspresowej S19 przez drogową spółkę specjalnego przeznaczenia powołaną do tego celu w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Kamińskiego  
w sprawie sposobu naliczeń etatowych  
w Policji (20270)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20270/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jana Kamińskiego w sprawie sposobu naliczeń etatowych w Policji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ogólną liczbę etatów Policji określa corocznie ustawa budżetowa. Należy wspomnieć, że w sierpniu 2009 r. Sejm RP, nowelizując ustawę budżetową na 2009 r. – ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o zmianie ustawy budżetowej na rok 2009 (Dz. U. Nr 128, poz. 1057) – zmniejszył liczbę etatów w Policji o 3000. Związana z tym redukcja objęła wówczas wszystkie województwa i jednostki Policji, z wyjątkiem oddziałów prewencji Policji, samodzielnych pododdziałów prewencji Policji oraz samodzielnych pododdziałów antyterrorystycznych Policji. Zgodnie z ustawą budżetową na rok 2010 z dnia 22 stycznia 2010 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 102) liczba etatów w Policji została zwiększona o 2000.

Obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju, w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki, należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

Do 1 lutego 2011 r. zasady naliczeń etatów Policji i etatów pracowników Policji określało zarządzenie nr 21 komendanta głównego Policji z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 13, poz. 146, z późn. zm.). Powyższe zarządzenie nie określało reguł wyrównywania dysproporcji występujących w województwach pomiędzy stanami etatowymi faktycznymi a wynikającymi z naliczeń. W rezultacie stany etatowe województw przez lata ulegały stosunkowo nieznacznym korektom, podczas gdy zachodzące zmiany społeczne i demograficzne powiększały występujące dysproporcje.

Mając powyższe na uwadze, w 2009 r., po uwzględnieniu analizy występowania zagrożeń związanych z zakłóceniami porządku publicznego, dokonano przesunięć etatów ulokowanych w oddziałach prewencji Policji pomiędzy województwami. Jednocześnie, w celu wyrównania ewentualnych dysproporcji, etaty przywrócone Policji – zgodnie z ustawą budżetową na rok 2010 – przekazano wyłącznie do dyspozycji komendantów powiatowych, miejskich i rejonowych Policji.

Podzielono je pomiędzy województwa, z wykorzystaniem m.in. zasad naliczeń etatowych i z uwzględnieniem średniego obciążenia pracą w przeliczeniu na jeden etat.

W dniu 1 lutego 2011 r. komendant główny Policji podpisał zarządzenie nr 88 w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji. Nowe zarządzenie, wchodzące w życie z dniem podpisania, daje komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji, większą możliwość samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powiatkach w większym stopniu będzie decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w mniejszym stopniu wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów będą mieć np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmożonych działań Policji, takie jak: wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarcze itd.

Należy wyrazić przekonanie, że przyjęte rozwiązania ułatwią komendantom Policji planowanie rozwiązań organizacyjno-etatowych w kierowanych przez nich jednostkach, co poprzez wpływ na jakość ich funkcjonowania przełoży się na poprawę stanu bezpieczeństwa publicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie „Programu rozwoju  
obrotu bezgotówkowego” (20273)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka, z dnia 18 stycznia 2011 r., nr GS-023-20273/11, w sprawie wejścia w życie „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce na lata 2011–2013”, zmian, jakie wprowadza program w obowiązujących przepisach, oraz informacji dotyczących etapu zaawansowania prac nad projektem programu, informuję jak poniżej.

1. Kiedy przedmiotowy program wejdzie w życie?

Zgodnie z projektem uchwały Rady Ministrów ustanawiającej „Program obrotu bezgotówkowego na lata 2011–2013”, stanowiący załącznik do niej, wejście w życie programu przewidziane jest na dzień podjęcia uchwały przez Radę Ministrów.

W chwili obecnej program jest przygotowywany do przedłożenia na jedno z najbliższych posiedzeń Rady Ministrów.

2. Jakie zmiany w dotychczas obowiązujących przepisach są rozważane?

W celu realizacji sześciu celów szczegółowych wskazanych w programie, proponuje się sformułowanie dwudziestu działań, które obejmują swoim zakresem najważniejsze rozwiązania i propozycje niezbędne dla realizacji programu. Dla każdego z tych działań określony zostanie jego cel, uzasadnienie, opis działania, a także harmonogram obejmujący poszczególne czynności wchodzące w skład działania, podmioty odpowiedzialne za ich realizację i terminy ich realizacji. W celu monitorowania postępów realizacji działań przyjęto, podobnie jak dla celu głównego i celów szczegółowych, wskaźniki mierzące różne elementy związane z danym działaniem, ich wartości bazowe (tj. wartości z okresu przed uruchomieniem programu), ich przewidywane wartości z roku docelowego (tj. z 2013 r.), a także częstotliwość pomiaru wskaźnika i źródło danych.

Działanie nr 1 ma na celu usunięcie barier regulacyjnych i wprowadzenie niezbędnych zmian w obowiązujących przepisach prawnych, między innymi stworzenie podstaw prawnych, które będą umożliwiały dokonywanie w jak największym stopniu płatności bezgotówkowych. Formuła przepisów będzie zmierzała do usankcjonowania możliwości dokonania szeroko rozumianej płatności (uwzględniając np. także wypłatę wynagrodzenia) w drodze bezgotówkowej – jako formie preferowanej – lub gotówkowej (na zasadzie możliwego wyjątku) i do skreślenia jednej, gotówkowej formy dokonania płatności jako preferowanego rozwiązania lub jedynej możliwości.

Obecnie obowiązujące przepisy prawa w zakresie dotyczącym formy dokonywania płatności (np. opłat) oraz otrzymywania różnego rodzaju świadczeń i należności (np. wynagrodzeń, zwrotów podatków) w zdecydowanej większości jako zasadę ustanawiają posługiwanie się gotówką, zaś na zasadzie wyjątku (np. za zgodą beneficjenta lub na jego wniosek) dopuszczają korzystanie z bezgotówkowych instrumentów płatniczych. W innych przypadkach nie jest sprecyzowana forma dokonania określonej płatności, ale wytworzona praktyka preferuje płatności gotówkowe. Stworzenie podstaw prawnych do możliwości korzystania w sposób preferowany z bezgotówkowych instrumentów płatniczych lub przynajmniej na równi z gotówką, stworzy, w szczególności dla instytucji sektora publicznego, możliwości obniżenia kosztów ich działalności poprzez ograniczenie ilości kas w różnego rodzaju urzędach na rzecz otrzymywania/dokonywania płatności na rachunki bankowe w drodze bezgotówkowej (przy wykorzystaniu przykładowo polecenia przelewu lub karty płatniczej).

Posługiwanie się bezgotówkowymi instrumentami płatniczymi w obrocie gospodarczym przysłuży się zwiększeniu jego transparentności i przejrzystości, wpłynie także pozytywnie na zmniejszenie kosztów

dokonywanych płatności przez podmioty gospodarcze (zmniejszenie kosztów obsługi gotówki).

Poza stworzeniem podstaw prawnych do korzystania z bezgotówkowych instrumentów płatniczych co najmniej na równi z gotówką istnieje problem przepisów, które stanowią bariery w korzystaniu z bezgotówkowych instrumentów płatniczych, jak np. zbyt niskie limity kwotowe polecenia zapłaty. Ponadto na wzrost liczby rachunków bankowych oraz transakcji dokonywanych z ich wykorzystaniem może pozytywnie wpłynąć ograniczanie różnych barier prawnych w odniesieniu do ludzi niepełnosprawnych.

Należy wskazać, iż przedmiotowe zagadnienie będzie przedmiotem pogłębionej analizy w czasie stosownych prac legislacyjnych celem wzięcia pod uwagę całego kontekstu tego zagadnienia, w tym istniejących przepisów takich jak Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 95 dotycząca ochrony płacy przyjęta w Genewie w dniu 1 lipca 1949 r. (Dz. U. Nr 38, poz. 234), ratyfikowana przez Polskę w 1955 r.

Przepisy powinny zostać tak skonstruowane, aby uwzględniały stopień faktycznego przygotowania osób fizycznych i jednostek dokonujących płatności/przyjmujących wpłaty (np. urzędów skarbowych) do możliwości korzystania z bezgotówkowych instrumentów płatniczych. Ostateczny wybór instrumentu płatniczego (gotówka lub formy bezgotówkowe) powinien jednak należeć do konsumenta.

W toku prac legislacyjnych nad zmianą aktów prawnych pozostających w związku z tą tematyką musi zostać także przewidziane odpowiednie *vacatio legis* na dostosowanie infrastruktury do zapewnienia możliwości wykorzystywania bezgotówkowych instrumentów płatniczych.

W ramach opisywanego działania poszczególne resorty powinny dokonać przeglądu aktów prawnych pozostających w ich kompetencjach w celu rozważenia konieczności ich zmiany zgodnie z zasygnalizowaną tendencją. Przepisy te powinny być przeanalizowane m.in. w kontekście: formy wypłaty wynagrodzeń, formy wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych, formy opłaty składek na ubezpieczenie społeczne rolników, formy zapłaty podatków, formy uiszczania opłat lub innych należności pieniężnych, formy otrzymywania należności z jednostek administracji publicznej i samorządowej, formy dokonywania płatności związanych z działalnością gospodarczą, upowszechnienia polecenia zapłaty, szerszego udostępnienia usług bankowych dla osób niepełnosprawnych.

W szczególności analizy w kierunku odpowiednich zmian mogą wymagać następujące akty prawne:

— ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy,

— ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

— ustawa z dnia 23 marca 2006 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz niektórych innych ustaw,

— ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych,

— ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa,

— ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych,

— ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Poza ww. zmianami istniejących już aktów prawnych powinny być uchwalone nowe przepisy, które będą miały na celu upowszechnianie obrotu bezgotówkowego, np. w zakresie ułatwienia dostępu do usług bankowych dla osób niepełnosprawnych.

W celu osiągnięcia w 2013 r. celu głównego i celów szczegółowych programu właściwe akty prawne powinny zostać uchwalone i wejść w życie odpowiednio wcześniej, np. w ciągu 2 lat od daty przyjęcia programu przez rząd RP, z uwzględnieniem warunków procesu legislacyjnego.

3. Na jakim etapie są prace nad przedmiotowym programem?

W dniu 1 października 2010 r. projekt „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce na lata 2010–2013” został przekazany na Komitet Stały Rady Ministrów.

W dniu 14 października br. projekt programu został przyjęty przez Komitet Stały Rady Ministrów. Komitet przyjął uwagi zgłaszane do projektu przez MSiT, RCL, MRR, MPiPS oraz MEN.

Przygotowując projekt programu do skierowania na Radę Ministrów projektodawca, analizując ostateczną treść dokumentu, wprowadził do niego także odpowiednie zmiany redakcyjne, a także zmiany porządkujące lub aktualizujące treść poszczególnych zapisów projektowanych jeszcze np. w 2008 r.

W dniu 11 stycznia 2011 r. projekt rozwoju obrotu bezgotówkowego został przedłożony na posiedzeniu Rady Ministrów. Rada Ministrów nie podjęła uchwały w sprawie ustanowienia „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego na lata 2010–2013”, z uwagi na potrzebę aktualizacji.

Odnosząc się do zgłoszonych uwag, projektodawca dokonał aktualizacji przewidywanego okresu obowiązywania programu, zmieniając jednocześnie harmonogram realizacji zadań wyszczególnionych w programie. W obecnym kształcie program rozwoju obrotu bezgotówkowego przewidziany jest na lata 2011–2013.

W związku z wątpliwościami odnośnie do charakteru prawnego przedkładanego programu oraz zakresu jego oddziaływania na obywateli lub podmioty gospodarcze, we wstępie do projektu programu oraz w ocenie skutków regulacji do projektu uchwały w sprawie ustanowienia „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce na lata 2011–2013” zamieszczone zostanie wyjaśnienie, że program nie jest źródłem obowiązków nakładanych na obywateli czy

przedsiębiorców, ale że jest dokumentem wskazującym kierunkowe działania, które należy podjąć, aby upowszechnić bezgotówkowe formy płatności, nie przesądzając jednak w sposób bezwzględny formy i sposobu ich realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie możliwości rejestracji firmy  
w urzędzie skarbowym (20274)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 18 stycznia 2011 r. (przekazaną przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20274/11) w sprawie możliwości rejestracji firmy w urzędzie skarbowym, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia ministra finansów:

1. Czy przedmiotowe zmiany faktycznie doprowadzą do skrócenia czasu oczekiwania na rejestrację?

W projekcie nowelizowanej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej art. 26 ust. 2, wprowadza się możliwość składania zgłoszeń o wpis do ewidencji działalności gospodarczej nie tylko w urzędach gmin, ale również w urzędach skarbowych. Decyzja o miejscu złożenia takiego wniosku będzie należała do przedsiębiorcy.

Powyższa zmiana, oprócz zgłoszenia wpisu do ewidencji działalności gospodarczej na formularzu EDG-1, umożliwi przedsiębiorcy wybór formy opodatkowania, w szczególności możliwe będzie przedłożenie zgłoszenia rejestracyjnego VAT-R oraz innych niezbędnych dokumentów podatkowych typowych dla procesu rejestracji działalności gospodarczej. Szczególnie istotne znaczenie dla przedsiębiorcy ma fakt, iż wszystkie ww. czynności załatwi w trakcie jednej wizyty w urzędzie skarbowym, co skutkować będzie skróceniem czasu oczekiwania na rejestrację.

2. Czy rejestracja przedsiębiorców w całości będzie mogła odbywać się w urzędach skarbowych, bez konieczności przesyłania dokumentów przez urząd skarbowy do właściwego urzędu gminy i oczekiwania na dokonanie rejestracji?

Tak. Rejestracja wpisu do ewidencji działalności gospodarczej EDG-1 po wprowadzeniu przedmiotowej zmiany umożliwi udzielanie pomocy technicznej



i prawnej zgłaszającemu wpis do ewidencji działalności gospodarczej również przez wykwalifikowany personel urzędów skarbowych (oprócz pracowników urzędów gminy). Przekazywanie danych z wniosku EDG-1 między zainteresowanymi instytucjami, tj. pomiędzy Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Gospodarki, odbywać się będzie w sposób elektroniczny z wykorzystaniem rozwiązań systemu Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) projektowanego przez ministra gospodarki. Urząd skarbowy przekazywał będzie dokumenty elektroniczne (nie papierowe) z wykorzystaniem elektronicznych środków komunikacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zasad wyjazdu do uzdrowiska (20275)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jarosława Matwiejuka, posła na sejm RP, z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie zasad wyjazdu na leczenie uzdrowiskowe, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20275/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Na podstawie art. 31d cytowanej na wstępie ustawy minister właściwy do spraw zdrowia określił w drodze rozporządzenia zakres świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego oraz poziom finansowania przez świadczeniobiorcę kosztów żywienia i zakwaterowania w sanatorium uzdrowiskowym za jeden dzień pobytu.

Zgodnie z § 3 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1136, z późn. zm.), świadczenia gwarantowane z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego obejmują: leczenie i rehabilitację uzdrowiskową w szpitalu, leczenie i rehabilitację uzdrowiskową w sanatorium oraz leczenie ambulatoryjne. Przy czym dopłata do stacjonarnego leczenia uzdro-

wiskowego dotyczy wyłącznie leczenia sanatoryjnego adresowanego do pacjentów z przewlekłymi chorobami o lżejszym przebiegu. Pacjenci zakwalifikowani przez lekarza do leczenia w szpitalu uzdrowiskowym w ramach świadczeń gwarantowanych nie ponoszą dodatkowych opłat za zakwaterowanie i wyżywienie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obowiązujące przepisy cytowanego wyżej rozporządzenia umożliwiają świadczeniobiorcy wybór poziomu warunków zakwaterowania, który pozostaje adekwatny do wysokości dopłaty do leczenia uzdrowiskowego (np. dopłata do pokoju jednoosobowego z pełnym węzłem sanitarnym w sezonie letnim wynosi aktualnie 33 zł za jeden dzień pobytu, natomiast dopłata w sezonie jesienno-zimowym do pokoju wieloosobowego bez pełnego węzła sanitarnego wynosi 8,50 zł za jeden dzień pobytu). Należy podkreślić, że pacjenci nie ponoszą żadnych dopłat do zabiegów leczniczych w ramach uzdrowiskowych świadczeń gwarantowanych.

W związku z powyższym świadczeniobiorcy zainteresowani poniesieniem mniejszych kosztów związanych z wyjazdem na leczenie sanatoryjne mają możliwość wyboru zakwaterowania w pokoju wieloosobowym o niższym standardzie, jak też wyboru sezonu jesienno-zimowego, podczas którego obowiązują niższe stawki dopłat, co nie wpływa na obniżenie jakości gwarantowanych zabiegów leczniczych. Z informacji uzyskanych z wojewódzkich oddziałów NFZ wynika, iż większość pacjentów deklaruje chęć wyjazdu na leczenie uzdrowiskowe w sezonie letnim, przy czym w sezonie jesienno-zimowym notuje się częste rezygnacje z leczenia uzdrowiskowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wysokość dopłaty do leczenia sanatoryjnego świadczeniobiorcy naliczana jest zgodnie z przepisami obowiązującymi wówczas, kiedy pacjent przebywa na leczeniu uzdrowiskowym, nie zaś kiedy złożył skierowanie w oddziale NFZ.

Zgodnie z § 7 ust. 3 cytowanego wyżej rozporządzenia o świadczeniach gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego odpłatność za sanatoryjne leczenie uzdrowiskowe przypadające na dwa różne sezony rozliczeniowe oblicza się, uwzględniając odpowiednio liczbę dni przypadającą w danym sezonie rozliczeniowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie niewykorzystanych miejsc  
szpitalnych (20276)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka przekazaną przy piśmie, znak: SPS-023-20276/11, w sprawie niewykorzystanych miejsc szpitalnych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższej informacji.

Zaprezentowane w raporcie Głównego Urzędu Statystycznego dane statystyczne wskazują, iż w 2009 r. wykorzystanie łóżek w całym kraju było na poziomie 69,9%. Dla poszczególnych oddziałów wskaźnik ten jest skrajnie różny – od 94,5% na oddziale psychiatrycznym do 49,3% na oddziale okulistycznym, co wiąże się ze specyfiką danego oddziału, jak również dłuższym czasem dochodzenia do pełni zdrowia w warunkach szpitalnych. Zalecany przez Światową Organizację Zdrowia wskaźnik ten powinien być na poziomie 80%, optymalny 85%, z wyłączeniem wybranych specjalności medycznych jak choroby zakaźne i pediatria, oraz ok. 15-procentowa rezerwa łóżkowa na wypadek stanów nagłych i zdarzeń o charakterze czasowym. Należy także wziąć pod uwagę, iż omawiane dane są danymi średnimi dla kraju, natomiast analizując dane na poszczególne regiony, można zauważyć znaczne różnice, również dane dla poszczególnych szpitali są różne.

Wpływ na problem wykorzystania łóżek w szpitalach mają czynniki takie jak niedostosowanie części szpitali do faktycznych potrzeb pacjentów, jak również sezonowość zachorowań.

Poszczególne szpitale wraz z ich organami założycielskimi są odpowiedzialne za dostosowanie struktur organizacyjnych zakładów do potrzeb pacjentów w celu zapewnienia im odpowiedniej opieki. Porównanie danych z samych szpitali i ogólne dane epidemiologiczne regionów są wskazówką dla szpitali i ich organów założycielskich do dostosowania bazy łóżkowej. Należy przy tym wziąć pod uwagę sezonowość zachorowań.

Jednocześnie należy zauważyć, iż w większości województw trwa dostosowywanie baz łóżkowych do potrzeb pacjentów, liczba łóżek zmniejsza się od roku 2005. W 2005 r. liczba łóżek była na poziomie 179,5 tys. łóżek, w 2006 r. – 176,6 tys. łóżek, w 2007 r. – 175,0 tys. łóżek. Od roku 2008 następuje dalszy spadek liczby łóżek, jednak wprowadzono do badań statystycznych łóżka na oddziale neonatologicznym, stąd liczby 183,4 tys. łóżek w tym roku oraz 183,0 tys. łóżek w roku 2009. Dodatkowo likwidowane są łóżka mniej obciążone na rzecz tych o większym obciążeniu. Dzięki tworzeniu oddziałów jednodniowych średni czas hospitalizacji ulega dalszemu skróceniu z 6,7 dnia

w roku 2005 do 5,8 dnia w roku 2009, przy wzroście pacjentów odpowiednio z 6,9 mln do 8 mln.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wyludniania się woj. podlaskiego  
(20278)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Matwiejuka z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20278/11, w sprawie wyludniania się woj. podlaskiego, pragnę przedstawić poniżej informację na temat działań finansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, ukierunkowanych na podnoszenie poziomu zatrudnienia oraz spójności społecznej w regionie.

Na terenie woj. podlaskiego realizowane jest obecnie wsparcie w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Wsparcie to obejmuje projekty służące wyrównywaniu szans grup zagrożonych na rynku pracy, m.in. poprzez wspieranie osób bezrobotnych w podejmowaniu zatrudnienia, inwestowanie w rozwój kwalifikacji zawodowych, a także zwiększanie dostępu do edukacji i szkoleń. Istotnym obszarem działań projektowych jest również sektor gospodarki i przedsiębiorczości. W ramach PO KL w woj. podlaskim wspierane są inicjatywy służące podnoszeniu wiedzy i umiejętności kadr przedsiębiorstw, wzmacnianie powiązań pomiędzy sferą nauki i przedsiębiorstw, a także budowaniu efektywnego systemu zarządzania zmianą gospodarczą i prognozowaniu nowych kierunków rozwojowych.

Zgodnie z założeniami planu działania na 2011 r. dla woj. podlaskiego, do końca 2011 r. udział w projekcie zakończy ponad 18,5 tys. osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy (w tym osób długotrwale bezrobotnych, niepełnosprawnych, osób zamieszkujących na terenach wiejskich), zaś 3,5 tys. otrzyma środki na podjęcie własnej działalności gospodarczej. Wsparcie będzie ukierunkowane m.in. na tworzenie tzw. zielonych miejsc pracy, związanych z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii, gospodarką wodno-ściekową i gospodarką odpadami. Będzie ono kierowane również w pierwszej kolejności do mieszkańców wsi i miast do 25 tys. mieszkańców. Łącznie na aktywizację zawodową

osób bezrobotnych w 2011 r. zostanie przeznaczona kwota ok. 60 mln zł.

W obszarze integracji społecznej wsparcie zostanie skoncentrowane przede wszystkim we wsiach oraz w gminach, w których liczba osób korzystających ze świadczeń pomocy społecznej jest wyższa niż średnia dla całego województwa. Wspierane będzie również tworzenie miejsc pracy w sektorze ekonomii społecznej, dostosowanych do potrzeb regionalnego rynku pracy.

W celu podnoszenia konkurencyjności gospodarki regionalnej w woj. podlaskim planowane jest również podejmowanie działań zmierzających do poprawy adaptacyjności przedsiębiorstw i ich pracowników. Wsparcie o charakterze doradczym i szkoleniowym zostanie skierowane w pierwszej kolejności do osób zatrudnionych w następujących branżach i przemysłach: przetwórstwie przemysłowym, transporcie i gospodarce magazynowej, działalności związanej z zakwaterowaniem i usługami turystycznymi, rekultywacją, budownictwem oraz działalnością naukową i techniczną.

W ramach projektu systemowego „Podniesienie umiejętności osób pracujących – likwidacja luki kompetencyjnej w obszarze informatyki” realizowanego przez urząd marszałkowski w 2011 r. przeprowadzonych zostanie ponad 400 edycji szkoleń informatycznych, w ramach których przeszkolenie uzyska 4,3 tys. osób (w tym 870 osób zamieszkujących obszary wiejskie). Kontynuowana będzie również realizacja projektu Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Białymstoku pt. „Reintegracja zawodowa osób dotkniętych negatywnymi skutkami procesów restrukturyzacji podlaskiej gospodarki”. W ramach projektu do 2012 r. planowane jest przekwalifikowanie łącznie ponad 250 osób dotkniętych negatywnymi skutkami restrukturyzacji.

Podejmowane będą również działania służące zwiększaniu powiązań sfery nauki i przedsiębiorczości oraz transferu wiedzy, w tym m.in. staże i szkolenia praktyczne z zakresu efektywności energetycznej w przedsiębiorstwach, a także rozpoczynaniu działalności gospodarczej typu spin off i spin out.

Należy podkreślić, iż działania te mają charakter długofalowy, a przy tym powiązane są z ogólnostanowymi cyklami koniunkturalnymi, dlatego ich wpływ na poprawę sytuacji na rynku pracy w woj. podlaskim będzie widoczny dopiero w dłuższej perspektywie czasu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie złego stanu technicznego  
bloków mieszkalnych budowanych  
z prefabrykatów (20281)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jarosława Matwiejuka z 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20281/11, którą otrzymałem przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa RM z 2 lutego 2011 r., znak DSPA-4810-464-1(1)/11, w sprawie złego stanu technicznego bloków mieszkalnych budowanych z prefabrykatów wielkowymiarowych, uprzejmie informuję jak niżej.

Mimo około pięćdziesięcioletniego okresu, jaki minął od wprowadzenia budownictwa wielkopłytkowego w Polsce, właściwie eksploatowane budynki wykazują dobry stan techniczny; nic nie wskazuje na to, że ich trwałość uległa dramatycznemu pogorszeniu. Jedynym słabym punktem, jak potwierdzają to wyniki prac prowadzonych w Instytucie Techniki Budowlanej, są połączenia warstw w ścianach zewnętrznych, które z racji swoich funkcji narażone są najbardziej na destrukcyjne oddziaływanie środowiska zewnętrznego. Odnotowano kilka przypadków odpadnięcia warstw fakturowych ścian. Awarie takie nie mają znaczącego wpływu na bezpieczeństwo konstrukcji budynku jako całości, ale mogą być groźne dla osób znajdujących się w pobliżu.

Wyjściem naprzeciw są zalecenia przedstawione w instrukcjach i poradnikach wydawanych przez ITB informujących o potrzebie dokonywania sprawdzeń łączników w ścianach zewnętrznych wielowarstwowych i ewentualnego ich wzmocnienia. Wymaga się, aby w trakcie prac ocieplających budynek z takimi ścianami zewnętrznymi (prace takie są szeroko prowadzone od lat 80. w ramach termomodernizacji zasobów mieszkaniowych należących w szczególności do spółdzielni i wspólnot mieszkaniowych), przed położeniem ocieplenia, zastosowano dodatkowe łączniki dla warstw fakturowych. Nie są znane liczby budynków, w których wzmocniono łączniki ścian. Prace były wykonane na podstawie indywidualnych projektów dociepleń poszczególnych budynków, a ich zakres jest znany wyłącznie projektantom, inwestorom i wykonawcom.

Innym zagadnieniem jest bezpieczeństwo konstrukcji budynków wielkopłytkowych, a więc możliwość ewentualnego wystąpienia katastrofy budowlanej z powodu wadliwego wykonania prefabrykatów bądź połączeń pomiędzy nimi. Naszym zdaniem, jakość prefabrykatów betonowych nie budzi obaw (każde zarysowanie czy pęknięcie byłoby natychmiast widoczne na powierzchni ściany), natomiast pewien problem pojawia się, jeżeli zaistnieje konieczność



przeprowadzenia oceny jakości połączeń konstrukcyjnych pomiędzy prefabrykatami ściennymi w złączach poziomych i pionowych. Badań takich, na szeroką skalę, w Polsce nie prowadzono. Przeprowadzenie ich wiąże się z wykonaniem odkrywek wewnątrz lokali mieszkalnych, co jest praktycznie niemożliwe. Pozytywnym elementem jest jednak to, że złącza prefabrykatów są eksploatowane w warunkach takich, jakie są wewnątrz pomieszczeń mieszkalnych, co nie powoduje występowania jakichkolwiek niekorzystnych problemów związanych z karbonatyzacją betonu czy też korozją zbrojenia. W trakcie prowadzenia przez ITB badań ścian zewnętrznych sprawdzono także, czy na prefabrykowanych konstrukcyjnych ścianach wewnętrznych nie wystąpiły objawy świadczące o utracie stateczności, takie jak: pęknięcia, rysy, zmiążdżenia betonu. Objawów świadczących o utracie nośności nie stwierdzono. Nie wydaje się, aby istniało realne niebezpieczeństwo powstania katastrofy budowlanej konstrukcji prefabrykowanych budynków wielkopłytowych.

O dobrej jakości konstrukcji wielkopłytowych może świadczyć również fakt, że mimo lokalnych uszkodzeń budynków, które wydarzyły się w Polsce w ostatnich trzydziestu latach w wyniku wybuchu gazu, nie doszło do katastrofy całego budynku.

Chciałbym bardzo mocno podkreślić, że wszystkie użytkowane budynki mieszkalne wielorodzinne, niezależnie od czasu ich powstania oraz technologii ich wykonania (a więc również budynki z prefabrykatów wielkopłytowych) podlegają stałej kontroli wynikającej z przepisów rozdziału 6: Utrzymanie obiektów budowlanych ustawy z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 243 z 2010 r., poz. 1623).

Zgodnie z art. 61 pkt 1 ustawy właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany utrzymywać i użytkować obiekt zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2, tj. użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej. Ponadto właściciel lub zarządca jest obowiązany zapewnić, dochowując należytej staranności, bezpieczne użytkowanie obiektu w razie wystąpienia czynników zewnętrznych oddziałujących na obiekt, związanych z działaniem człowieka lub sił natury, takich jak: wyładowania atmosferyczne, wstrząsy sejsmiczne, silne wiatry, intensywne opady atmosferyczne, osuwiska ziemi, zjawiska lodowe na rzekach i morzu oraz jeziorach i zbiornikach wodnych, pożary lub powódzie, w wyniku których następuje uszkodzenie obiektu budowlanego lub bezpośrednie zagrożenie takim uszkodzeniem, mogące spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia lub środowiska (art. 61 pkt 2 ustawy).

Wszystkie obiekty budowlane bez względu na technologię wykonania, powinny być zgodnie z prawem poddawane regularnym kontrolom okresowych

oraz kontrolom doraźnym, o których mowa w art. 61–62 ustawy Prawo budowlane, wykonywanym przez odpowiednio wykwalifikowane osoby.

W ramach kontroli przeprowadzanej przynajmniej raz do roku (lub dwa razy do roku, w przypadku budynku o powierzchni zabudowy przekraczającej 2 tys. m<sup>2</sup>) sprawdzeniu podlegają elementy budynku narażone na szkodliwe wpływy atmosferyczne, a więc – w przypadku prefabrykowanych budynków wielkopłytowych – będą to m.in. warstwy fakturowe ścian zewnętrznych. Ponadto raz na pięć lat cały budynek podlega kontroli polegającej na sprawdzeniu jego stanu technicznego i przydatności do użytkowania.

W przypadku stwierdzenia niewłaściwego stanu technicznego budynku należy dokonywać jego naprawy, usuwać uszkodzenia i uzupełniać braki, które mogłyby spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, bezpieczeństwa mienia bądź środowiska, a w szczególności katastrofę budowlaną, pożar, wybuch, porażenie prądem elektrycznym albo zatrucie gazem. Obowiązki w tym zakresie potwierdzane są w protokołach z okresowych kontroli. Natomiast egzekwowanie tych obowiązków należy do powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego, do których przekazywane są kopie protokołów. W przypadku otrzymania takiej kopii organ przeprowadza bezzwłocznie kontrolę obiektu budowlanego w celu potwierdzenia usunięcia stwierdzonych uszkodzeń oraz uzupełnienia braków (art. 70 ust. 2 ustawy).

Ponadto w ramach swoich kompetencji organy nadzoru budowlanego mogą nakazać w stosunku do obiektu – zagrażającemu życiu lub zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia bądź środowiska albo użytkowanemu w sposób zagrażający zdrowiu ludzi, bezpieczeństwu mienia bądź środowiska, znajdującemu się w nieodpowiednim stanie technicznym – usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości (art. 66 ust. 1 ustawy). W takim przypadku możliwe jest również zakazanie użytkowania obiektu budowlanego lub jego części do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości (art. 66 ust. 2 ustawy).

Ponadto zgodnie z art. 68 ustawy w razie stwierdzenia potrzeby opróżnienia w całości lub w części budynku przeznaczonego na pobyt ludzi, bezpośrednio grożącego zawaleniem, właściwy organ jest obowiązany nakazać, w drodze decyzji, na podstawie protokołu oględzin, właścicielowi lub zarządcy obiektu budowlanego opróżnienie bądź wyłączenie w określonym terminie całości lub części budynku z użytkowania. Jednocześnie organ nadzoru budowlanego ma obowiązek przesłać decyzję obowiązanemu do zapewnienia lokali zamiennych na podstawie odrębnych przepisów oraz zarządzić umieszczenie na budynku zawiadomienia o stanie zagrożenia bezpieczeństwa ludzi lub mienia oraz o zakazie jego użytkowania, wykonanie doraźnych zabezpieczeń i usunięcie zagrożenia bezpieczeństwa ludzi lub mienia, z określeniem, technicznie uzasadnionych, terminów ich wykonania.

Informuję również, że kto nie spełnia, określonego w art. 61 ustawy, obowiązku utrzymania obiektu budowlanego w należyłym stanie technicznym, użytkuje obiekt w sposób niezgodny z przepisami lub nie zapewnia bezpieczeństwa użytkowania obiektu budowlanego, podlega grzywnie nie mniejszej niż 100 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (art. 91a ustawy). Niespełnianie obowiązku poddawania obiektów budowlanych okresowym kontrolom zagrożone natomiast zostało, zgodnie z art. 93 ustawy, karą grzywny. Zaznaczyć należy również, że kto nie spełnia, określonego w art. 70 ust. 1, obowiązku usunięcia stwierdzonych uszkodzeń lub uzupełnienia braków, mogących spowodować niebezpieczeństwo dla ludzi lub mienia bądź zagrożenie środowiska, podlega karze aresztu albo karze ograniczenia wolności, albo karze grzywny (art. 92 ust. 1 pkt 2 ustawy).

Odnosząc się natomiast do poruszonej w wystąpieniu posła Jarosława Matwiejuka kwestii katastrof budowlanych, pragnę zaznaczyć, że od 1995 r., tj. od czasu prowadzenia rejestru tego typu zdarzeń przez Główny Urząd Nadzoru Budowlanego, nie zanotowano katastrofy budowlanej spowodowanej konstrukcją budynków wykonanych w prefabrykowanych technologiach wielkopłytowych. Dla wyjaśnienia okoliczności katastrofy budowlanej w Rzeszowie w 1992 r. zwróciłem się o zbadanie tej sprawy do powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w Rzeszowie. Uzyskane informacje pozwolę sobie przekazać bezpośrednio na ręce pana posła.

Jeśli chodzi o problem poruszony w pytaniu nr 5, to chciałbym zaznaczyć, że w świetle przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 31 z 2005, poz. 266, z późn. zm.) lokale zamienne stanowią ekwiwalent lokali dotychczas zajmowanych przez lokatorów, a konieczność ich wskazania przez właściciela stanowi uprawnienie lokatora powstające m. in. w wyniku wypowiedzenia umowy najmu w związku z koniecznością rozbiórki lub remontu budynku (art. 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 11 ust. 9 i art. 32).

Stosownie do art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy, nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny, jeżeli lokator używa lokalu, który wymaga opróżnienia w związku z koniecznością rozbiórki lub remontu budynku, z zastrzeżeniem art. 10 ust. 4., tj. koniecznej naprawy. W takim wypadku zgodnie z art. 11 ust. 9 ustawy, lokatorowi przysługuje prawo do lokalu zamiennego. Obowiązek zapewnienia lokalu zamiennego oraz pokrycia kosztów przeprowadzki spoczywa na właścicielu budynku, z zastrzeżeniem art. 32.

Przepis art. 32 ustawy stanowi, że w razie wypowiedzenia najmu, na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4, najemcy opłacającemu w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy czynsz regulowany, obowiązek zapewnienia temu najemcy lokalu zamiennego

oraz pokrycia kosztów przeprowadzki spoczywa, do dnia 31 grudnia 2015 r., na właściwej gminie.

Aby gmina była zobligowana do dostarczenia lokalu zamiennego na podstawie art. 32 ustawy muszą być łącznie spełnione następujące przesłanki:

a) wypowiedzenie najmu nastąpiło na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy,

b) najemca, któremu najem został wypowiedziany, opłacał w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy (tj. 9 lipca 2001 r.) czynsz regulowany,

c) konieczność rozbiórki lub remontu budynku powinny być poparte odpowiednim dokumentem wydanym przez organ nadzoru budowlanego.

W sytuacji wypowiedzenia umowy najmu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy, gdy nie jest spełniona przesłanka b), wówczas lokal zamienny musi zapewnić nie gmina, lecz właściciel budynku.

Zgodnie z definicją lokalu zamiennego jest to lokal znajdujący się w tej samej miejscowości, w której jest położony lokal dotychczasowy, wyposażony w co najmniej takie urządzenia techniczne, w jakie był wyposażony lokal używany dotychczas, o powierzchni pokoi takiej jak w lokalu dotychczas używanym; warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli na członka gospodarstwa domowego przypada 10 m<sup>2</sup> powierzchni łącznej pokoi, a w wypadku gospodarstwa jednoosobowego – 20 m<sup>2</sup> tej powierzchni. Podstawa prawna: art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie renegotiacji umów m.in. z Cyprem,  
Luksemburgiem czy Holandią,  
których zamorskie terytoria, takie jak  
Antyle Holenderskie, są tzw. rajami  
podatkowymi (20282)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20282/11, przekazujące interpelację pana posła dr Jarosława Matwiejuka w sprawie renegotiacji umów m.in. z Cyprem, Luksemburgiem czy Holandią, której zamorskie terytoria, takie jak Antyle Holenderskie, są tzw. rajami podatkowymi, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Wspomniane w zapytaniu pana posła czynności Ministerstwa Finansów mające na celu analizę polskiej bazy traktatowej pod kątem niekorzystnych zapisów mają charakter ciągły i zmierzają do dostosowania zapisów traktatowych do aktualnej sytuacji gospodarczej i polityki podatkowej. Należy jednak mieć na uwadze, iż umowy międzynarodowe zawierane są pomiędzy niezależnymi partnerami, zatem przy braku jakichkolwiek instrumentów nacisku politycznego nie w każdym przypadku strona polska napotyka na zrozumienie i chęć współpracy partnera traktatowego. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż działania Ministerstwa Finansów nie mają charakteru okresowego, jednak niejednokrotnie fakt renegotjacji danej umowy jest efektem kilkuletnich zabiegów dyplomatycznych.

Odnosząc się bezpośrednio do przedstawionych pytań, należy stwierdzić:

1. Podstawowym celem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania jest zarówno wyeliminowanie międzynarodowego podwójnego opodatkowania, jak i przeciwdziałanie uchylaniu się i unikaniu opodatkowania.

Polska baza traktatowa zawiera ponad 80 umów o unikaniu podwójnego opodatkowania. Resort finansów prowadzi w tej chwili politykę zmierzającą m.in. do renegotjacji podpisanych w latach 70. umów w celu dostosowania ich do aktualnych standardów, w oparciu o modelową konwencję OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku.

Prace przebiegają w trzech zasadniczych kierunkach:

— rozszerzenie umów podatkowych o pełną klauzulę wymiany informacji, renegotjowano umowy ze Szwajcarią, Danią, Malcią i Czechami, rozmowy z Belgią są na końcowym etapie. Pełna klauzula wymiany informacji jest bardzo efektywnym narzędziem weryfikacji deklarowanych podstaw opodatkowania w przypadku dochodów transgranicznych. W tę politykę wpisują się również prace zmierzające do zawarcia umów o wymianie informacji podatkowych z jurysdykcjami stosującymi dotychczas szkodliwe praktyki podatkowe i oferujące podatnikom pełną tajemnicę bankową. W wyniku zmiany podejścia tych jurysdykcji możliwe stało się zawarcie technicznych umów gwarantujących dostęp m.in. do danych na rachunkach bankowych. Obecnie prowadzone są prace nad zawarciem 23 umów (m.in. z San Marino, wyspą Man, Jersey, Bermudami, Guernsey), docelowo planuje się zamieszczenie pełnej klauzuli wymiany informacji we wszystkich 80 umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz zawarcie dalszych kilkudziesięciu umów o wymianie informacji podatkowych. Z uwagi na specyfikę prac związanych z zawieraniem umów międzynarodowych, szacuje się, iż jest to proces wieloletni;

— ujednoczenie metod unikania podwójnego opodatkowania, stosowanych w umowach zawieranych przez Polskę z państwami członkowskimi Unii Europejskiej oraz Europejskiego Obszaru Gospodarcze-

go, w celu zapewnienia jednolitego opodatkowania dochodów osób fizycznych wykonujących pracę w tych państwach. Renegocjowano m.in. umowy z Danią, Austrią, Wielką Brytanią, na renegotjację oczekują umowy z Islandią i Holandią;

— usuwanie niekorzystnych zapisów w umowach międzynarodowych (m.in. przepisy tzw. tax sparing – podatkowe zachęty dla inwestycji zagranicznych).

Ponieważ umowy podatkowe zawierane są na okres ok. 30 lat, niejednokrotnie dochodzi do fundamentalnych zmian w sytuacji politycznej i gospodarczej partnerów traktatowych. Również częste zmiany w prawie wewnętrznym obu państw, nieuwzględnione w traktacie, mogą prowadzić do powstania luk w przepisach umów międzynarodowych, prowadzących do podwójnego nieopodatkowania danych kategorii dochodów. Jedną z klauzul, które były zamieszczone w niektórych w polskich umowach w latach 80. i 90., była tzw. klauzula tax sparing. Klauzula ta zezwala na zaliczenie na poczet podatku należnego w Polsce, kwoty podatku, która nigdy nie została zapłacona za granicą. Praktyka wykazała (takie stanowisko prezentuje również komentarz do konwencji modelowej OECD w punktach 72 i dalszych do artykułów 23a i 23b), iż klauzula ta nie spełnia zakładanej funkcji (zachęt inwestycyjnych skierowanych do inwestorów zagranicznych), jest natomiast wykorzystywana w agresywnym planowaniu podatkowym w celu uchylania się od opodatkowania. Ponadto sytuacja gospodarcza w Polsce uległa zasadniczej zmianie od czasu, gdy zawierane były przedmiotowe umowy. Zatem nie ma powodu do utrzymywania tego typu zapisów w polskiej bazie traktatowej. W związku z powyższym planuje się usunięcie klauzul tax sparing z polskiej bazy traktatowej; dotychczas renegotjowano umowy z Malcią i Czechami (trwają prace zmierzające do podpisania umów), planuje się w najbliższym czasie rozpoczęcie rozmów z Cyprzem, Singapurem i pozostałymi partnerami, w których przypadku występują przedmiotowe klauzule.

Klauzula tax sparing nie jest jednak jedynym niekorzystnym zapisem, funkcjonującym w polskiej bazie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, zawartych w latach 70. 80. i 90. Jak wspomniano powyżej, Ministerstwo Finansów prowadzi bieżącą analizę umów i podejmuje działania w celu usunięcia również innych mechanizmów umożliwiających uchylanie się od opodatkowania. Dla przykładu można przedstawić rozpoczęte prace nad umową z Luksemburgiem czy też planowane na marzec 2011 r. negocjacje z Malezją.

2. Odpowiedź na pytanie nr 2 została zawarta w większej części w punkcie 1, gdyż przedstawione powyżej działania przyczyniają się do eliminowania luk w polskiej bazie traktatowej i znacznie ograniczają możliwości uchylania się od opodatkowania. Jednocześnie prowadzone są na bieżąco prace nad podniesieniem jakości polskiego prawa wewnętrznego, mające na celu eliminowanie nadużyć. Dla przykładu można wymienić wprowadzony od 1 stycznia



2011 r. w artykule 22b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wymóg istnienia podstawy prawnej do uzyskania informacji podatkowych od organu podatkowego państwa siedziby podatnika, dla możliwości skorzystania ze zwolnień określonych w artykułach 20–22 ustawy.

3. Pozytywna odpowiedź na pytanie nr 3 w kwestii renegeacji umowy polsko-cypryjskiej została również przedstawiona w punkcie 1. Należy jednak wyjaśnić, iż istotą klauzuli tax sparing nie jest poniesienie 10% podatku na Cyprze, a następnie 9% podatku w Polsce, jak błędnie zostało przytoczone w pytaniu. Podatek cypryjski, ze względu na uregulowania wewnętrzne tego kraju, nigdy nie jest płacony przez podatnika, zatem efektywną stawką podatkową dla dywidendy przekazywanej przez spółkę cypryjską wynosi 9%, w odróżnieniu od 19% podatku płaconego w przypadku, jeśli dywidenda wypłacana jest bezpośrednio przez spółkę polską, polskiemu rezydentowi (osobie fizycznej).

4. Do określenia skutków budżetowych planowanych zmian w umowach międzynarodowych i uszczelnienia systemu niezbędna byłaby wiedza, jaki odsetek obecnie prowadzonych przez podatników transakcji transgranicznych ma motywy wyłącznie podatkowe, nieuzasadnione innymi czynnikami ekonomicznymi. W przypadku takich transakcji zmiana umowy spowoduje zaprzestanie ich dokonywania. Ministerstwo Finansów nie dysponuje takimi danymi, gdyż dla ich zebrania niezbędna byłaby gruntowna analiza każdej z transakcji polskich podmiotów z partnerami zagranicznymi w celu ustalenia rzeczywistej treści czynności prawnej i ekonomicznych czynników determinujących jej istnienie. Tego rodzaju kontrole podmiotów prowadzone są przez właściwe organy podatkowe i skarbowe, jednak z uwagi na ograniczenia finansowe i kadrowe, dotyczą wyłącznie wybranej części grupy ryzyka transakcji i podmiotów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie otrzymania ulgi prorodzinnej (20283)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jarosława Matwiejuka dołączoną do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-

-20283/11, przekazanego przy wystąpieniu szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 lutego 2011 r., nr DSPA-4810-465-(1)/11, w sprawie preferencyjnego opodatkowania dochodów rodziców samotnie wychowujących dzieci, wyjaśniam, co następuje.

Zmiana ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych dokonana nowelizacją z dnia 25 listopada 2010 r. (Dz. U. Nr 226, poz. 1478) nie wprowadziła istotnych zmian w zakresie rozliczania podatku przez osoby samotnie wychowujące dzieci, a jedynie doprecyzowała dotychczasowe uregulowania, w myśl których, aby rodzic mógł opodatkować swoje dochody na zasadach przewidzianych w art. 6 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (zwanej dalej „ustawą”), musi nie tylko być panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką, rozwodnikiem, osobą, w stosunku do której orzeczono separację, bądź też osobą pozostającą w związku małżeńskim z osobą pozbawioną praw rodzicielskich lub odbywającą karę pozbawienia wolności, ale przede wszystkim musi spełnić pozostałe warunki określone przez ustawodawcę, tj. w szczególności samotnie wychowywać dziecko, o którym mowa w art. 6 ust. 4 ustawy.

Powyższe doprecyzowanie było konieczne z uwagi na pojawiające się spory interpretacyjne pomiędzy podatnikami a organami podatkowymi będące wynikiem braku jednolitego orzecznictwa wojewódzkich sądów administracyjnych (źródło: uzasadnienie do komisijnego projektu ustawy, druk sejmowy nr 3366, w oparciu o który uchwalona została ww. nowelizacja z dnia 25 listopada 2010 r.).

Z tym że, jak wynika z jednego z ostatnich wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego w tego rodzaju sprawach rozpatrywanych w stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2011 r. (wyrok z dnia 5 października 2010 r., sygn. akt II FSK 890/09): „W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego odnośnie definicji pojęcia osoby samotnie wychowującej dzieci występuje ugruntowany pogląd (por. np. wyrok z dnia 6 maja 2008 r., sygn. akt II FSK 617/07 i II FSK 371/07, z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II FSK 279/08), który skład orzekający w tej sprawie podziela, że: art. 6 ust. 5 u.p.d.o.f. zawiera definicję legalną osoby samotnie wychowującej dziecko, jednak dokonując jego wykładni nie można abstrahować od ust. 4 tego artykułu. Należy uznać, że art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f. przyznaje osobie, która faktycznie samotnie wychowuje dziecko, prawo do preferencyjnego rozliczania się z podatku dochodowego. Art. 6 ust. 5 u.p.d.o.f. określa zaś krąg osób, które ze względu na swój stan cywilny mogą być uznane za samotnie wychowujące dzieci. Przepis ten nie może być jednak interpretowany w ten sposób, że każda osoba mająca dzieci i znajdująca się w stanie wolnym w tym przepisie wskazanym jest osobą samotnie wychowującą dziecko. Podstawowym bowiem warunkiem skorzystania z prawa do rozliczenia podatku na zasadach określonych w art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f. jest ustalenie, że dana osoba rzeczywiście samotnie wy-

chowuje dziecko. W kontekście omawianych przepisów oznacza to, że osoba taka stale troszczy się o byt materialny i rozwój emocjonalny dziecka bez udziału innej osoby. Innymi słowy, aby zastosować preferencję z art. 6 ust. 4 u.p.d.o.f., należy ustalić, czy daną osobę należąca do kręgu osób wymienionych w ust. 5 z uwagi na jej stan cywilny można uznać za rzeczywiście samotnie wychowującą dziecko. Podkreślenia wymaga fakt, że celem wprowadzenia tej ulgi mającej charakter prorodzinny było zrównanie pod względem możliwości łącznego opodatkowania dochodów małżonków z ich dziećmi oraz dochodów tych rodziców, którzy dzieci wychowywali samotnie. Stąd też nie do zaakceptowania byłaby wykładnia przedmiotowych przepisów prowadząca do uznania, że z ulgi tej może skorzystać każda osoba, która ma władzę rodzicielską i jest stanu wolnego, lecz nie sprawuje samotnie opieki nad dzieckiem”.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt nadania z dniem 1 stycznia 2011 r. nowego brzmienia zdaniu wstępnemu w ust. 4 w art. 6 ustawy, któremu towarzyszyło skreślenie dotychczasowego ust. 5 tego artykułu, nie powinno być już żadnych wątpliwości, że dla opodatkowania dochodów osób samotnie wychowujących dzieci niewystarczające jest samo legitymowanie się określonym stanem cywilnym. Równie istotne jest samotne troszczenie się o byt materialny i rozwój emocjonalny dziecka bez udziału innej osoby, tj. w szczególności ojca lub matki dziecka.

Tym samym obecny stan prawny nie wymaga podejmowania dodatkowych działań przez rząd.

Odpowiadając z kolei na pytanie dotyczące minimalnego okresu, jaki jest wymagany, aby osoba samotnie wychowująca dziecko mogła opodatkować swoje dochody na preferencyjnych zasadach, należy zauważyć, iż samotne wychowywanie nie musi trwać przez cały rok podatkowy. Wystarczy jego część (np. kilka dni).

Odnosząc się natomiast do kwestii związanej z udowodnieniem przez podatnika przysługującego mu prawa do opodatkowania swoich dochodów w sposób przewidziany w art. 6 ust. 4 ustawy, uprzejmie informuję, iż zgodnie z przepisami ustawy Ordynacja podatkowa w toku prowadzonego postępowania podatkowego jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem.

Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia, organ podatkowy odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, po uprzednim pouczeniu o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania oraz uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

Zgodnie z art. 181 ustawy Ordynacja podatkowa dowodami w postępowaniu podatkowym mogą być m.in. zeznania świadków, opinie biegłych oraz mate-

riały i informacje zebrane w wyniku oględzin oraz inne dokumenty zgromadzone w toku czynności sprawdzających lub kontroli podatkowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie „Programu polskiej energetyki  
jądrowej” (20285)**

W nawiązaniu do interpelacji poselskiej Pana Posła Jarosława Matwiejuka w sprawie „Programu polskiej energetyki jądrowej” (znak: SPS-023-20285/11) z dnia 19 stycznia 2010 r. skierowanej do prezesa Rady Ministrów, odpowiadając na przedstawione pytania. Wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Jakie kroki zostaną podjęte w zaistniałej sytuacji?

Przesunięcie przewidywanego terminu przyjęcia przez Radę Ministrów „Programu polskiej energetyki jądrowej” z 31 grudnia 2010 r. na 30 czerwca 2011 r. nie spowodowało i nie spowoduje opóźnienia czy też przesunięcia terminów realizacji kolejnych etapów programu. Harmonogram realizacji poszczególnych etapów przedstawia się w chwili obecnej następująco:

— opracowanie i przyjęcie przez Radę Ministrów „Programu polskiej energetyki jądrowej” oraz uchwalenie i wejście w życie przepisów prawnych niezbędnych dla rozwoju i funkcjonowania energetyki jądrowej (do 30 czerwca 2011 r.),

— ustalenie lokalizacji i zawarcie kontraktu na budowę pierwszej elektrowni jądrowej (1 lipca 2011 r. – 31 grudnia 2013 r.),

— wykonanie projektu technicznego i uzyskanie wymaganych prawem uzgodnień (1 stycznia 2014 r. – 31 grudnia 2015 r.),

— pozwolenie na budowę i budowa pierwszego bloku pierwszej elektrowni jądrowej, rozpoczęcie budowy kolejnych bloków/elektrowni (1 stycznia 2016 r. – 31 grudnia 2020 r.),

— kontynuacja i rozpoczęcie budowy kolejnych bloków/elektrowni jądrowych (1 stycznia 2021 r. – 31 grudnia 2030 r.).

Projekt programu jest już gotowy, wymaga on jedynie o uzupełnienia o wnioski ze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Przewidziane w nim

działania są przez cały czas realizowane, to bowiem stwarza możliwość ich terminowej i zgodnej z „Programem polskiej energetyki jądrowej” realizacji, co jest konieczne dla dotrzymania terminu uruchomienia pierwszego bloku pierwszej polskiej elektrowni jądrowej.

Ad 2. Z czego wynika konieczność przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?

Zgodnie z art 46 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), będącej transpozycją dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu na środowisko niektórych planów i programów, przeprowadzania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wymagają m.in. projekty polityk w dziedzinie energetyki mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Niezrealizowanie tego obowiązku mogłoby skutkować skargą do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, co mogłoby spowodować wstrzymanie realizacji programu. Dla projektu programu została już przygotowywana prognoza oddziaływania na środowisko. W chwili obecnej realizowane są kolejne etapy związane ze sporządzeniem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko – trwa proces udziału społeczeństwa w sporządzaniu strategicznej oceny oddziaływania na środowisko projektu „Programu polskiej energetyki jądrowej”. Do 31 marca 2011 r. Ministerstwo Gospodarki przyjmuje uwagi i wnioski dotyczące prognozy.

Ponieważ prognoza wykazała możliwość transgranicznych oddziaływań projektu programu, przeprowadzone zostanie dla niego postępowanie transgraniczne – zgodne z wymogami ww. ustawy oraz ratyfikowanych przez Polskę konwencji międzynarodowych – z Espoo i Aarhus. W jego ramach Polska przekaze zainteresowanym państwom przetłumaczoną część dokumentacji umożliwiającą ocenę potencjalnych oddziaływań.

Wnioski ze strategicznej oceny oddziaływania programu na środowisko zostaną dołączone po zakończeniu sporządzania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko do programu w formie załącznika, przed jego przyjęciem przez Radę Ministrów.

Ad 3. Czy termin 30 czerwca 2011 r. jest możliwy do dotrzymania, skoro już dotychczas wielokrotnie przekładano terminy przyjęcia programu (PPEJ)?

Przesunięcie terminu przyjęcia „Programu polskiej energetyki jądrowej” z 31 grudnia 2011 r. na 30 czerwca 2011 r. jest dopiero pierwszym przesunięciem terminu jego przyjęcia. Jego przyjęcie przez Radę Ministrów do końca czerwca 2011 r. jest jak najbardziej realne, bowiem, jak już wspomniano, projekt programu jest już gotowy i wymaga uzupełnienia tylko o wnioski ze strategicznej oceny oddziaływania na środowisko.

Dziękuję za zainteresowanie się kwestiami związanymi z energetyką jądrową. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Hanna Trojanowska

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie kontraktów z placówkami  
służby zdrowia w Małopolsce (20288)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Andrzeja Adamczyka, przekazaną przy piśmie, nr SPS-023-20288/11, z dnia 20 stycznia 2011 r., dotyczącą kontraktów z placówkami służby zdrowia w Małopolsce, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Odnosząc się do problemu dotyczącego dostępu świadczeniobiorców do świadczeń opieki zdrowotnej oraz podpisania kontraktów z placówkami służby zdrowia, których oferty zostały odrzucone w konkursie ofert, uprzejmie informuję, że ocena dostępu do świadczeń oraz analiza liczby zawartych umów pod kątem potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców i poziomu zabezpieczenia świadczeń należy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) do dyrektora oddziału NFZ.

W przypadku gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania w trybie konkursu ofert zostaną zawarte na rok następny umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej powodujące zmniejszenie, na terenie oddziału wojewódzkiego funduszu, dostępu do świadczeń gwarantowanych w danym zakresie w stosunku do roku bieżącego, dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu może przeprowadzić dodatkowe postępowanie w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w którym mogą wziąć udział świadczeniodawcy niespełniający wymaganych warunków, lecz spełniający co najmniej wymagania personalne albo wymagania sprzętowe. Rozwiązanie takie ma charakter doraźny, wyjątkowy, albowiem fundusz może tylko raz zawrzeć umowę ze świadczeniodawcą niespełniającym wymaganych warunków w ramach dodatkowego postępowania i wyłącznie na rok. W przypadku niedostosowania się do wymaganych warunków oferta tego świad-



czenniodawcy jest odrzucana w ewentualnym kolejnym postępowaniu dodatkowym. Świadczeniodawca niespełniający wymaganych warunków udziela również świadczeń po niższej cenie (art. 161b ww. ustawy).

Ponadto uprzejmie informuję, że kryteria oceny ofert i warunki wymagane od świadczeniodawców są jawne i nie podlegają zmianie w toku postępowania (art. 147 ww. ustawy). Główne zasady konkursu, jak również wyniki konkursu są publikowane na stronach internetowych NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie podatku od towarów i usług (20289)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanej przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20289/11, interpelacji pana Jacka Falfusa, posła na Sejm RP, w sprawie sposobu naliczania podatku od towarów i usług z tytułu dostaw mediów dla wspólnot mieszkaniowych, których członkiem jest gmina wynajmująca lokale komunalne osobom trzecim, uprzejmie informuję.

W przypadku zawieranych umów na dostarczenie wody i odprowadzenie ścieków z przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym przez zarząd (organ wspólnoty mieszkaniowej) lub zarządcę nieruchomości wspólnej (działającego na podstawie zawartej z osobą fizyczną lub prawną umowy zlecenia) ma zastosowanie art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.). Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli nieruchomość jest zabudowana budynkiem wielolokalowym lub budynkami wielolokalowymi, umowa o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków jest zawierana z ich właścicielem lub z zarządcą.

W przypadku zawieranych umów z przedsiębiorstwem energetycznym o dostawę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.). Do podmiotów określonych przez tę ustawę jako odbiorcy (art. 3 pkt 13 ustawy) odnoszą się obowiązki, o których mowa w art. 45a ustawy Prawo ener-

tyczne, m.in. w zakresie dotyczącym przeprowadzenia przez odbiorcę rozliczenia całkowitych kosztów zakupu mediów na poszczególne lokale (art. 45a ust. 6 tej ustawy).

W sytuacji gdy wybrano wariant, że zarząd wspólnoty mieszkaniowej zawiera umowę z przedsiębiorstwem energetycznym, to zgodnie z art. 45a ust. 2 ww. ustawy Prawo energetyczne opłaty za media stanowią dla wspólnoty koszty zakupu paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła dostarczanych do budynku, w którym znajdują się lokale mieszkalne i użytkowe, zamieszkałe lub użytkowane przez osoby niebędące odbiorcami.

W tym przypadku zakład energetyczny wystawia fakturę VAT na zarząd wspólnoty, który w rozumieniu ww. Prawa energetycznego jest odbiorcą tej energii. Koszty zakupu mediów podlegają rozliczeniu przez odbiorcę energii z podmiotami niebędącymi odbiorcami (właścicielami lokali, którymi mogą być również gminy wynajmujące lokale osobom trzecim). Wysokość opłat powinna być ustalana w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu mediów (art. 45a ust. 4 ww. ustawy Prawo energetyczne).

Przedstawione zasady rozliczeń mediów dostarczanych dla wspólnot mieszkaniowych wynikają z przepisów innych ustaw niż ustawy podatkowe. Minister finansów nie jest upoważniony do dokonywania zmian w innych przepisach szczegółowych, a wykładnie prawa podatkowego muszą być dokonywane przy uwzględnieniu uregulowań wynikających z tych ustaw.

Kwestia rozliczeń dokonywanych przez wspólnoty mieszkaniowe jest nadal analizowana przez Ministerstwo Finansów, również w kontekście ostatnio zapadających wyroków sądów administracyjnych. Ze wstępnej analizy wynika, że na obecnym etapie brak jest w mojej opinii podstaw do podejmowania zmian o charakterze legislacyjnym.

Natomiast po zapoznaniu się z uzasadnieniem wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 stycznia br., sygn. akt I FSK 1193/09, podejmę decyzję, czy zachodzi konieczność wydania w tym zakresie interpretacji ogólnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie terminów ważności  
świadczeń kwalifikacyjnych, którymi muszą  
legitymować się pracownicy i użytkownicy  
urządzeń, instalacji i sieci elektrycznych,  
ciepłych oraz gazowych (20291)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Falfusa przekazaną przy piśmie (znak: SPS-023-20291/11) z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie terminów ważności świadectw kwalifikacyjnych, którymi muszą legitymować się pracownicy i użytkownicy urządzeń, instalacji i sieci elektrycznych, ciepłych oraz gazowych, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Poselski projekt zmiany ustawy Prawo energetyczne (druk nr 3237) planuje nadanie nowego brzmienia art. 54 w odniesieniu do obowiązku okresowego potwierdzania kwalifikacji zawodowych osób zajmujących się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji przewiduje wykreślenie obowiązku potwierdzania co pięć lat spełniania wymagań kwalifikacyjnych wobec osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci w dużych przedsiębiorstwach energetycznych. Znajduje to swoje uzasadnienie w tym, że przedsiębiorstwa te związane z energetyką zawodową, eksploatujące nowoczesne i drogie urządzenia, instalacje i sieci, samodzielnie dbają o odpowiedni poziom wiedzy i doświadczenia swoich pracowników. W tych przedsiębiorstwach pracownicy posiadający stosowne świadectwa kwalifikacyjne na bieżąco podnoszą swoje umiejętności i kwalifikacje, które z kolei podlegają wewnętrznej weryfikacji.

W zamian w przedmiotowym projekcie proponuje się wprowadzenie sprawdzania spełnienia wymagań kwalifikacyjnych w ściśle określonych w ustawie przypadkach. Chodzi tu o przypadek pracownika, który co prawda posiada zaświadczenie kwalifikacyjne, ale w ciągu pięciu lat nie pracował przy urządzeniach, instalacjach lub sieciach, których uprawnienie dotyczy, jak również złożenia przez pracodawcę, który dokonał modernizacji lub istotnej zmiany parametrów urządzeń, instalacji lub sieci odpowiedniego wniosku. Obowiązkiem potwierdzania co pięć lat kwalifikacji będą dalej objęte osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci świadczące usługi na rzecz konsumentów, mikro, małych i średnich przedsiębiorców.

Proponowaną zmianę art. 54 ustawy Prawo energetyczne ocenić należy jako zasadną, gdyż stanowi ona rozwiązanie znacznie bardziej elastyczne od dotychczas istniejącego oraz jest próbą pogodzenia kwestii zdrowia i życia ludzkiego oraz bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej z nienakładaniem na

przedsiębiorców dodatkowych i niepotrzebnych obowiązków, znajdujących ostatecznie swoje odzwierciedlenie w cenie energii elektrycznej.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w interpelacji pana posła Jacka Falfusa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie projektowanych zmian w ustawie  
o samorządzie gminnym dotyczących  
procedury zmiany granic i utworzenia  
nowej jednostki samorządu gminnego (20292)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 roku (sygn. SPS-023-20292/11), przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pana Sławomira Zawislaka w sprawie projektowanych zmian w ustawie o samorządzie gminnym dotyczących procedury zmiany granic i utworzenia nowej jednostki samorządu gminnego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, iż obecny stan prawny nie przewiduje *expressis verbis* trybu wprowadzania zmian w podziale terytorialnym na poziomie gmin z inicjatywy mieszkańców.

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm., druk sejmowy nr 3408), który jest obecnie przedmiotem prac sejmowej Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, przewiduje nałożenie na radę gminy obowiązku występowania z wnioskiem o tworzenie, łączenie, dzielenie i zniesienie gminy albo ustalenie granic gminy w przypadku rozstrzygającego referendum w tym przedmiocie.

W opinii MSWiA analiza projektu wskazuje, że z inicjatywą jego przeprowadzania będą mogli występować wyłącznie mieszkańcy gminy, której referendum dotyczy. Uprawnieni do głosowania będą mieszkańcy całej jednostki samorządu terytorialnego, a głosowanie odbędzie się na całym jej terytorium.

Odnosząc się do propozycji dotyczącej wprowadzenia zapisu, iż nowo powstała jednostka samorządu terytorialnego nie będzie mogła liczyć mniej miesz-

kańców niż trzykrotność najmniejszej istniejącej już gminy, pragnę zwrócić uwagę, iż obecnie istnieje wiele gmin liczących mniej niż 4200 mieszkańców. Niemniej jednak ostateczny kształt przedmiotowej regulacji zależy przede wszystkim od wyniku prac podjętych przez parlament RP, natomiast forum właściwym do dyskusji nad wprowadzeniem zmian do projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym jest komisja. Wskazać przy tym należy, iż ustalenie warunków brzegowych tworzenia nowych gmin powinno nastąpić w drodze kompromisu, a zatem rozstrzygnięcie o konkretnych rozwiązaniach jest teraz przedwczesne.

Pragnę jednak podkreślić, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji docenia inicjatywę autorów projektu ustawy i wyraża poparcie dla konieczności uregulowania problematyki objętej projektem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Janusza Krasonia**

**w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców  
Dolnego Śląska możliwości oglądania  
programów telewizyjnych emitowanych  
przez wrocławski ośrodek TVP (20295)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20295/11, pana Janusza Krasonia, posła na Sejm RP, dotyczącą pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP, uprzejmie informuję, iż kwestia zlikwidowania pasma programów regionalnych na TVP2 przez zarząd spółki Telewizja Polska SA była przedmiotem zainteresowania publicznego. Dlatego też Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło się do zarządu Telewizji Polskiej SA z prośbą o przedstawienie stanowiska spółki w kwestii ograniczenia możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski oddział terenowy. Przekazane przez zarząd spółki wyjaśnienia stanowią załącznik do niniejszej odpowiedzi na interpelację<sup>\*)</sup>. Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż Kodeks spółek handlowych zakazuje wydawania wiążących zaleceń zarówno zarządowi, jak i radzie nadzorczej spółki, zaś art. 29 ust. 2 usta-

wy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zm.) stanowi, iż zarząd spółki nie jest związany poleceniami i poleceniami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, iż minister skarbu państwa nie ma podstaw prawnych do podjęcia działań zapobiegających ograniczaniu przez Telewizję Polską SA oferty programowej.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego**

**w sprawie zmian w strukturze wydatków  
Funduszu Pracy na 2011 r. (20296)**

W związku z przekazaną przy piśmie, nr SPS-023-20296/11, z dnia 31 stycznia 2011 r. interpelacją posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zmian w strukturze wydatków Funduszu Pracy na 2011 r. uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczenio-

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.



nego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II prognozy ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlegała będzie podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

O nowej wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ustalonych na finansowanie zadań w województwie w 2011 r. realizowanych przez samorządy województw i powiatów, marszałkowie województw zawiadomieni zostaną do dnia 28 lutego.

Przy ustalaniu kwot środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w województwie, algorytm podziału środków Funduszu Pracy, w szczególności uwzględnia:

- skalę napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia;
- udział osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych;
- stopę bezrobocia;
- kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczone w województwie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,

informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności, przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków składanych w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Religi**

**w sprawie zmian proponowanych  
przez Ministerstwo Zdrowia w art. 38 ustawy  
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach  
i obszarach ochrony uzdrowiskowej  
oraz o gminach uzdrowiskowych (20297)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20297/11, w związku z interpelacją pana Jana Religi, posła na Sejm RP, w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreśleniu w nim wyrazów „lub turysty”, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Samorządu Terytorialnego i Rozwoju Regionalnego powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd

projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) został przez Sejm uchwalony w dniu 20 stycznia 2011 r. Jednocześnie informuję, że na posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia w dniu 26 stycznia 2011 r. uchwalona przez Sejm nowelizacja ustawy uzdrowiskowej uzyskała pozytywną opinię. W dniu 4 lutego 2011 r. nowelizacja ustawy została przyjęta przez Senat RP.

W związku z powyższym propozycje zawarte w interpelacji pana posła Jana Religi, dotyczącej możliwości prowadzenia działalności turystycznej w strefie „A” ochrony uzdrowiskowej, stały się bezprzedmiotowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie uruchomienia w Szczecinie  
zakładu montującego wagony towarowe  
z chińskich części (20298)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Materny (nr SPS-023-20298/11 z dnia 31 stycznia 2011 r.) w sprawie uruchomienia w Szczecinie zakładu montującego wagony towarowe z chińskich części, uprzejmie informuję, co następuje.

PKP Cargo SA jest samodzielnym podmiotem prawa handlowego i wszelkie decyzje w zakresie bieżącej działalności spółki, w tym także prowadzenie polityki handlowej, pozostają w kompetencjach jej organów statutowych. Spółka PKP Cargo SA, realizując na przestrzeni ostatnich lat program naprawczy, ograniczyła koszty związane z zakupem taboru i remontami wagonów w systemie zleconym poprzez wykorzystanie własnego zaplecza warsztatowego do naprawy posiadanego taboru kolejowego. Realizacja przez PKP Cargo SA zadań we własnym zapleczu naprawczym należy do jednych z najważniejszych elementów restrukturyzacji spółki, która działając na zliberalizowanym rynku, zmuszona jest do podejmowania zadań, które umożliwią jej rozwój konkurencyjny.

Z przedstawionych przez PKP Cargo SA informacji wynika, że w 2009 r. spółka rozpoczęła rozmowy

z partnerskimi firmami z Chin. Efektem współpracy jest utworzenie w czerwcu 2010 r. niskokapitałowej spółki celowej. Udziałowcami nowo powstałej spółki CNR Cargo Wagon sp. z o.o. w równych częściach jest PKP Cargo SA oraz Jinan Railway Vehicles Equipment Co., Ltd. Utworzenie spółki CNR Cargo Wagon sp. z o.o. zostało poprzedzone uzyskaniem zgody Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na koncentrację podmiotów. Obecnie spółka przygotowuje dokumentację, studium wykonalności oraz biznesplan przedsięwzięcia polegającego na uruchomieniu nowej fabryki wagonów towarowych w Szczecinie. Dopiero po zakończeniu wszystkich prac i przedstawieniu wyników analiz możliwe będzie podjęcie decyzji o utworzeniu spółki, która zajmie się produkcją wagonów towarowych.

Według zapewnień spółki PKP Cargo SA w trakcie dotychczasowych rozmów z przedstawicielami Jinan Railway Vehicles Equipment Co., Ltd. brano pod uwagę zagadnienia związane z kwestiami pracowniczymi. Zgodnie z ustaleniami PKP Cargo SA i kontrahenta chińskiego w przypadku uruchomienia produkcji wagonów nowo powstała spółka zatrudniać będzie pracowników polskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Warzechy  
oraz grupy posłów**

**w sprawie likwidacji ulgi akcyzowej  
od biokomponentów dodawanych do paliw  
(20299)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20299/11, przy którym została przekazana interpelacja panów posłów: Jana Warzechy, Kazimierza Smolińskiego i Stanisława Ożoga z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie likwidacji ulgi akcyzowej dla biokomponentów dodawanych do paliw, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

I. Odnosząc się do pytania pierwszego, dotyczące powodów likwidacji ulgi akcyzowej z tytułu dodawania biokomponentów do paliw, wskazać należy na następujące kwestie.

1. Obecnie, na gruncie ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.), w Polsce obowiązuje system ob-

nizonych stawek akcyzy dla paliw silnikowych (benzyn i olejów napędowych) z udziałem biokomponentów oraz dla biokomponentów stanowiących samoistne paliwa przeznaczone do napędu silników spalinowych.

Wsparcie rynku biokomponentów oraz paliw silnikowych z udziałem biokomponentów w postaci ulg w podatku akcyzowym stanowi pomoc publiczną państwa, której stosowanie wymaga zgody Komisji Europejskiej.

Pismem z dnia 18 września 2009 r. nr K(2009)7140 Komisja Europejska poinformowała władze polskie o podjęciu pozytywnej decyzji w sprawie programu pomocowego „Pomoc państwa N 57/2008 – Polska, Pomoc operacyjna w zakresie biopaliw” (decyzja ta została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 15 października 2009 r.). Jednocześnie Komisja Europejska zauważyła, że system obniżek podatku akcyzowego w Polsce jest połączony z obowiązkiem dostaw biopaliw (co wiąże się z realizacją Narodowych Celów Wskaźnikowych). Obowiązek zapewnienia określonej ilości biopaliw likwiduje – zdaniem Komisji – potrzebę przyznawania pomocy państwa (jaką stanowią obniżki podatku akcyzowego i podatku dochodowego od osób prawnych oraz zwolnienia z opłaty paliwowej), ponieważ cele środowiskowe upowszechniania biopaliw można osiągnąć dzięki samemu tylko zobowiązaniu ze strony państwa. Dlatego Komisja wyraziła opinię, że pomoc państwa w zakresie przyznanym na mocy niniejszego programu pomocowego nie będzie konieczna w dłuższej perspektywie czasu i ograniczyła termin obowiązywania tego programu do końca kwietnia 2011 r. Jednocześnie, zgodnie ze wskazaniem Komisji, notyfikowany program pomocowy nie powinien zostać przedłużony, chyba że zebrane przez władze polskie dane wykażą, że jest on konieczny w rozumieniu wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska.

W związku z powyższym, uznając stanowisko Komisji, na mocy art. 28 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) dokonano zmian w art. 89 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, rezygnując ze stosowanych obecnie obniżonych stawek akcyzy dla benzyn silnikowych i olejów napędowych z zawartością biokomponentów oraz dla biokomponentów stanowiących samoistne paliwa (stawki tych paliw zrównano ze stawkami określonymi odpowiednio dla benzyn silnikowych i olejów napędowych). Przedmiotowe zmiany wejdą w życie wraz z upływem wskazanego przez Komisję Europejską terminu obowiązywania programu pomocowego dla biopaliw, tj. z dniem 1 maja 2011 r.

Jednocześnie w art. 37 ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej przewidziano możliwość stosowania, w okresie od dnia 1 maja 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., obniżonych stawek akcyzy dla paliw silnikowych (benzyn i olejów napędowych) zawierających powyżej

80% biokomponentów oraz dla biokomponentów stanowiących samoistne paliwa – w przypadku uzyskania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej o zgodności pomocy publicznej przewidzianej w tym przepisie ze wspólnym rynkiem.

2. Stosowany obecnie mechanizm ulg w podatku akcyzowym dla biokomponentów i paliw silnikowych z ich udziałem, usankcjonowany decyzją Komisji Europejskiej z dnia 18 września 2009 r., stanowi istotną część „Wieloletniego programu promocji biopaliw i innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014”, przyjętego przez Radę Ministrów uchwałą nr 134/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. (M.P. Nr 53, poz. 607).

Zgodnie z założeniami przedmiotowego programu ma on realizować określone cele gospodarcze, środowiskowe i społeczne. Podstawowym jego celem jest związana z rozwojem rynku biokomponentów i biopaliw poprawa bezpieczeństwa energetycznego kraju, którą należy rozumieć jako zmniejszenie stopnia uzależnienia od dostaw zewnętrznych wszelkiego rodzaju paliw. Cel ten powinien zostać osiągnięty m.in. poprzez: zwiększenie produkcji rolniczej na cele energetyczne, wzrost zatrudnienia, rozwijanie inicjatyw mających na celu zwiększenie zarówno produkcji, jak i wykorzystania biokomponentów i biopaliw w Polsce, zapewnienie konkurencyjności ceny oferowanego na rynku paliwa zawierającego biokomponenty w stosunku do ceny paliwa mineralnego, pomoc publiczną dla producentów biokomponentów, która zrekompensowałaby podwyższone koszty produkcji biokomponentów w stosunku do paliw tradycyjnych.

Jak wynika z kompleksowej informacji na temat realizacji „Wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014”, przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 26 stycznia 2010 r., wsparcie rynku biokomponentów i biopaliw ze środków publicznych, pomimo zwiększenia tej pomocy w wyniku zaakceptowania przez Komisję Europejską programu pomocowego „Pomoc państwa N 57/2008 – Polska, Pomoc operacyjna w zakresie biopaliw”, nie znajduje uzasadnienia, ponieważ nie przekłada się na realizację zapisanych w „Wieloletnim programie (...)” podstawowych celów gospodarczych i społecznych. Wdrożone mechanizmy rozwoju rynku biopaliw, które sprzyjają realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego (tj. minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie, liczonego według wartości opałowej), nie wspierają krajowej produkcji biokomponentów na oczekiwanym poziomie (z dostępnych danych wynika, że ponad połowa biokomponentów wprowadzonych do obrotu nie została wytworzona w kraju). Skutkiem tego jest m.in. malejąca liczba zarejestrowanych wytwórców biokomponentów, poważny regres, zamiast oczekiwanego wzrostu, krajowej produkcji bioetanolu (co wiąże się ze spadkiem zatrudnienia w gorzelniach oraz zmniejszeniem ilości surowców krajowych zużytych



do jego wytworzenia) oraz niewykorzystanie deklarowanych zdolności surowcowych i wytwórczych.

Czynnikiem przesądającym o udziale biokomponentów w krajowym rynku paliw jest, pod rygorem wysokich kar, obowiązek ich stosowania przez podmioty wprowadzające paliwa do obrotu i realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy. Obowiązek zapewnienia w danym roku co najmniej minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, wynikający z ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.), jest realizowany niezależnie od stosowanych ulg podatkowych, stanowiących pomoc publiczną z tytułu wsparcia rynku biopaliw.

W związku z powyższym uznano, że przepisy nakładające obowiązek stosowania minimalnego udziału biokomponentów w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych do obrotu są skuteczne i w praktyce wystarczają do realizacji NCW.

Jednocześnie należy zauważyć, że w Ministerstwie Gospodarki rozpoczęły się prace nad zmianą „Wieloletniego programu (...)”. Celem tych prac jest aktualizacja zapisów ww. programu oraz wypracowanie nowych form wsparcia dla biopaliw lub innych paliw odnawialnych, które mogłyby stanowić alternatywę dla funkcjonujących w chwili obecnej rozwiązań. Proponowane jest m.in. wsparcie dla działań proekologicznych w ramach pomocy de minimis dla wytwórców biokomponentów, producentów oraz podmiotów wytwarzających półprodukty do ich wytwarzania (alkohol etylowy, olej roślinny), inwestujących w proekologiczne technologie. Przedmiotowe wsparcie finansowane byłoby realizowane z budżetu. Podkreślić jednak należy, że są to tylko wstępne propozycje rozwiązań.

II. Odnośnie do pytania drugiego, dotyczącego wpływu, jaki może mieć likwidacja ulgi akcyzowej z tytułu dodawania biokomponentów do paliw na ceny innych towarów i usług w Polsce, wyjaśnić należy, że – jak wynika z kompleksowej informacji na temat realizacji „Wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014” – stosowana obecnie pomoc publiczna nie ma znaczącego wpływu na cenę hurtową paliw z dodatkiem biokomponentów. Ceny wprowadzanych do obrotu paliw ciekłych z dodatkiem biokomponentów do 5% nie różnią się od cen tych paliw bez dodatku biokomponentów.

Rezygnacja z obniżonych stawek akcyzy dla paliw silnikowych z zawartością biokomponentów spowoduje realny wzrost wpływów do budżetu państwa szacowany na ok. 1497,1 mln zł rocznie.

Ze względu na cenotwórczy charakter podatku akcyzowego należy liczyć się z tym, że przedsiębiorcy wytwarzający lub nabywający paliwa silnikowe z zawartością biokomponentów, a następnie wprowadzający je do obrotu będą ponosić wyższe koszty prowadzonej działalności, które następnie będą przerzucane w cenie na konsumentów. W praktyce może to

oznaczać wzrost cen powyższych paliw. Przykładowo, w przypadku benzyny z zawartością 5% bioetanolu wzrost cen wynikający z braku obniżonej stawki akcyzy może wynieść ok. 0,10 zł za 1 litr z podatkiem VAT, natomiast w przypadku oleju napędowego z zawartością 5% estru wzrost ten powinien oscylować na ok. 0,06 zł za 1 litr z podatkiem VAT.

Ceny detaliczne paliw silnikowych należą do kategorii cen umownych, tj. ustalanych w oparciu o mechanizmy rynkowe. Jakkolwiek wpływ podatku akcyzowego na poziom cen jest bezsporny, to jednak nie jest on jedynym elementem determinującym ich zmianę. Mnogość i złożoność czynników warunkujących wysokość cen paliw, zwłaszcza tych pozostających po stronie producentów i podmiotów biorących udział w ich obrocie handlowym, utrudniają precyzyjne określenie poziomu cen. Ostateczna weryfikacja przyjętego poziomu cen wyrobów odbywa się na poziomie konsumenta, zatem producenci i podmioty uczestniczące w obrocie tymi wyrobami biorą pod uwagę również element akceptacji tych cen przez konsumentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Kwitka**

**w sprawie dofinansowania lokali zastępczych  
dla powodzian (20300)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20300/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Kwitka w sprawie dofinansowania lokali zastępczych dla powodzian, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż w związku ze zdarzeniami klęskowymi, mającymi miejsce w 2010 r., zostało zniszczonych lub uszkodzonych ponad 20 tys. budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych. W 2010 r. rząd RP na remont lub odbudowę budynków mieszkalnych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołów wyasygnował z budżetu państwa środki finansowe w wysokości 598,7 mln zł, z czego dla woj. świętokrzyskiego w wysokości 124,2 mln zł. Odbudowano i wyremontowano 71% budynków mieszkalnych, z tego 69% w woj. świętokrzyskim. W 2011 r. przewidywane jest zakończenie procesu odtworzenia zniszczonej substancji mieszkaniowej.

Skala zniszczenia i stan techniczny niektórych budynków nie pozwalał na dalsze ich użytkowanie. Część rodzin zmuszona była do zamieszkania poza dotychczasowym miejscem pobytu, co wiązało się z dodatkowym obciążeniem finansowym. W przypadku Sandomierza, z uwagi na ograniczoną liczbę mieszkań zastępczych, powodzianie przebywają w akademiku i internacie.

W związku z powyższym stworzona została możliwość refundacji z budżetu państwa kosztów wynajmu mieszkań lub kontenerów dla poszkodowanych rodzin w wysokości do 1000 zł na rodzinę miesięcznie. Przedmiotowa kwota nie obejmuje opłat za media. Przy określaniu kosztu wynajmu powinny być brane pod uwagę obowiązujące ceny na rynku lokalnym.

Jednocześnie wskazać należy, że w dniach 8 czerwca 2010 r. oraz 25 czerwca 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji wystosował do wszystkich wojewodów informacje o ww. formie pomocy poszkodowanym wraz z zasadami jej przyznania. Ponadto w dniu 22 grudnia 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji przekazał wojewodom z terenów dotkniętych w 2010 r. powodzią informację o możliwości przedłużenia do dnia 31 marca 2011 r. dofinansowania z budżetu państwa kosztów wynajmu mieszkań dla osób poszkodowanych w wyniku zeszłorocznej powodzi.

Z informacji przekazanych przez Świętokrzyski Urząd Wojewódzki wynika, że burmistrz Sandomierza został poinformowany o powyższej możliwości i zasadach refundacji kosztów wynajmu mieszkań zastępczych.

W związku z tym, że Sandomierz nie ma dostatecznej liczby mieszkań zastępczych, ww. formą dofinansowania mogą być objęci powodzianie zamieszkujący obecnie w akademiku i internacie. Poruszona w przedmiotowym wystąpieniu kwestia pobierania przez miasto Sandomierz dodatkowych opłat od powodzian do zakwaterowania stanowi indywidualną decyzję burmistrza Sandomierza.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że w 2010 r. gmina Sandomierz na pokrycie kosztów wynajmu mieszkań zastępczych dla 35 powodzian otrzymała z budżetu państwa środki finansowe w wysokości 69,4 tys. zł. Obecnie burmistrz Sandomierza złożył wniosek do wojewody świętokrzyskiego o przyznanie 25,6 tys. zł na opłacenie 14 mieszkań w gminie Sandomierz. Ponadto planowane jest wystąpienie burmistrza Sandomierza z wnioskiem o refundację kosztów zakwaterowania powodzian w akademiku i internacie.

Reasumując, pragnę zapewnić, że w 2010 r. oraz w 2011 r. w budżecie państwa zostały zapewnione wystarczające środki na refundację kosztów wynajmu mieszkań zastępczych dla powodzian.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej**

**w sprawie zamiarów wprowadzenia  
odpłatności za przejazd autostradami  
na odcinkach aglomeracyjnych (20301)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20301/11, przekazujące interpelację poselską pani poseł Danuty Pietraszewskiej dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych miast, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pani poseł zwróciła się z pytaniem, czy rząd, mając na uwadze przedłożone przez nią argumenty, wprowadzi zmiany mające na celu polepszenie sytuacji użytkowników ruchu lokalnego autostrad poprzez umożliwienie nieodpłatnego korzystania z autostrad na odcinkach aglomeracyjnych.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r., Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast szczegółowe rozwiązania dotyczące opłat za przejazd zawarte w rozdziale 5a wprowadzono ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Zgodnie z wprowadzonym ww. ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) w okresie ważności tej opłaty (tzw. winieta).

Zatem odnosząc się do opinii pani poseł, iż zamiary wprowadzenia przez rząd odpłatności za przejazd autostradami są nie do przyjęcia, uprzejmie informuję, iż obecnie resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami. Mając jednak na uwadze, iż kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas

obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa.

Należy więc podkreślić, że poprzez wskazany projekt rozporządzenia resort infrastruktury zaproponował rozwiązanie wprost przeciwne do dotychczasowego, tak aby na wybranych odcinkach wybrani użytkownicy wskazanych autostrad mieli możliwość korzystania z nich bez obowiązku ponoszenia opłaty. Zatem propozycja resortu zmierza ku ograniczeniu obowiązującej zasady odpłatności w sytuacjach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Przedmiotowy projekt poddany został konsultacjom społecznym zakończonym w dniu 21 stycznia 2011 r. Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji. Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony Radzie Ministrów wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej**

**w sprawie zmiany ustawowych ograniczeń  
możliwości zadłużania się jednostek  
samorządu terytorialnego wynikających  
z indywidualnego wskaźnika zadłużenia  
(20303)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie nr SPS-023-20303/11 interpelacją poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie zmiany ustawowych ograniczeń możliwości zadłużania się jednostek samorządu terytorialnego wynikających z indywidualnego wskaźnika zadłużenia, uprzejmie informuję.

Przewidziany w art. 243 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) nowy wskaźnik limitujący spłatę zobowiązań jest wynikiem postulatów zgłaszanych wielokrotnie przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym podczas posiedzeń Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Przedstawiciele strony samorządowej w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 lutego 2008 r. wnosili o zmianę formuły określania limitów, o których stanowią przepisy art. 169 i 170 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Zdaniem strony samorządowej

dotychczasowe ograniczenia dotyczące zadłużania i spłaty zobowiązań powinny zostać zastąpione przez indywidualny wskaźnik obciążenia budżetu jednostki spłatą zobowiązań finansowych i odsetek, który nawiązuje do nadwyżki operacyjnej. Takie stanowisko przyjęła również Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Strona samorządowa w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 września i 28 października 2008 r. w sprawie projektu ustawy o finansach publicznych oraz projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych wyraziła zadowolenie, iż projekt nowej ustawy o finansach publicznych w wielu proponowanych rozwiązaniach wychodzi naprzeciw postulatom samorządów.

Stosownie do stanowiska Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego strona samorządowa zaproponowała wydłużenie *vacatio legis* dla regulacji określającej obowiązywanie nowego wskaźnika limitującego spłatę zobowiązań z 1 roku do 3 lat w celu umożliwienia jednostkom samorządu terytorialnego dostosowania się do nowych przepisów. W związku z powyższym indywidualny wskaźnik spłaty zadłużenia będzie miał zastosowanie począwszy od 2014 r. Jednocześnie zaproponowano nałożenie obowiązku na jednostki samorządu terytorialnego do publikowania – w okresie *vacatio legis* – informacji o wysokości wskaźnika spłaty zobowiązań.

Należy zaznaczyć, że nowy wskaźnik z jednej strony znosi ograniczenia wiążące jednostki samorządu terytorialnego, dla których zaciąganie nawet dość znacznych zobowiązań finansowych może być instrumentem bezpiecznej polityki rozwojowej, z drugiej zaś dyscyplinuje te jednostki, którym wysokie obciążenie dochodów spłatami zobowiązań nakazuje dużą ostrożność przy zaciąganiu nowych kredytów i pożyczek czy też emisji papierów wartościowych.

Podkreślenia wymaga, że zawarty w ustawie o finansach publicznych wskaźnik spłaty zobowiązań jednostek samorządu terytorialnego jest przez Ministerstwo Finansów na bieżąco monitorowany. Ministerstwo Finansów posiada wyliczenia wskaźnika dla każdej jednostki samorządu terytorialnego. Sytuacja finansowa jednostek samorządu oceniana jest na podstawie danych zawartych w sporządzanych przez nie sprawozdaniach. Do konstrukcji nowego wskaźnika zadłużenia przyjęto dane z tych sprawozdań, bowiem są to dane rzetelne i prawidłowe. Wyliczenie wskaźnika dla każdej jednostki samorządu terytorialnego będzie opierać się na danych dotyczących wykonania za okres dwóch ostatnich lat oraz na wartościach planowanych z roku poprzedzającego rok, na który wylicza się wskaźnik. Wykorzystanie danych za trzy kwartały, które znane są pod koniec października, pozwala na uwzględnienie najbardziej aktualnej sytuacji finansowej danej jednostki.



Ponadto należy podkreślić, że przyjęta konstrukcja wskaźnika limitującego spłatę zobowiązań jednostki samorządu terytorialnego nie ogranicza możliwości absorpcji środków europejskich przeznaczonych na realizację projektów objętych dofinansowaniem z tych środków, bowiem ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych zachowuje dotychczasowe wyłączenia w tym zakresie.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie Finansów we współpracy ze stroną samorządową prowadzone są prace, których głównym celem jest ograniczenie przyrostu zadłużenia i deficytu jednostek samorządu terytorialnego. W trakcie prac strona samorządowa zgłosiła różne propozycje zmierzające do uelastycznienia gospodarki finansowej jednostek samorządu terytorialnego. Zgłoszone przez stronę samorządową propozycje rozwiązań dotyczą zagadnień pozostających w gestii różnych resortów i wymagają przeprowadzenia analizy. Wypracowane założenia będą przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz uzgodnień z partnerami społecznymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego**

**w sprawie planowanej sprzedaży należących  
do Skarbu Państwa akcji Grupy Lotos SA  
(20305)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Wojciecha Jasińskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie planowanej sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji Grupy Lotos SA uprzejmie informuję, iż w dniu 28 października 2010 r. minister skarbu państwa podjął decyzję o publikacji w dniu 30 października 2010 r. w dziennikach „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza” ogłoszenia prasowego z zaproszeniem do negocjacji w sprawie nabycia akcji spółki Grupa Lotos SA.

Potencjalny inwestor zostanie wyłoniony w trybie zaproszenia do negocjacji, o którym mowa w § 14–16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. z 2009 r. Nr 34, poz. 264).

Z wybranym inwestorem Skarb Państwa zawrze umowę zobowiązującą inwestora do ogłoszenia wezwania do zapisywania się na sprzedaż akcji spółki, o którym mowa w art. 72 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania in-

strumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.), a Skarb Państwa do złożenia zapisu na sprzedaż zbywanych akcji w odpowiedzi na takie wezwanie albo inną umowę zapewniającą zbycie przez Skarb Państwa wszystkich zbywanych akcji.

Do dnia 14 marca 2011 r. potencjalni inwestorzy mogą zgłaszać zainteresowanie zakupem akcji i odbierać memorandum informacyjne dla podmiotów zainteresowanych zakupem akcji spółki.

Jednocześnie informuję, iż decyzję o rozpoczęciu procesu prywatyzacji podjął minister skarbu państwa. Na obecnym etapie postępowania trudno przewidzieć, który z podmiotów zostanie wyłoniony w negocjacjach.

Chciałbym podkreślić, iż ostateczna decyzja o przyjęciu oferty wyłonionego w procesie inwestora zostanie zatwierdzona przez Radę Ministrów, z jednoczesną zmianą w dokumentach: „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” oraz „Polityka rządu RP dla przemysłu naftowego w Polsce”.

Prowadzone działania prywatyzacyjne uwarunkowane są zarówno koniunkturą na rynkach światowych, jak i sytuacją na rynku krajowym. Wpływ na przebieg procesów prywatyzacji ma także sytuacja ekonomiczno-finansowa spółek znajdujących się w zasobie prywatyzacyjnym.

Realizowane procesy prywatyzacyjne, poprzez zmianę struktury właścicielskiej, zapewniają efekty synergii między podmiotami, dostęp do know-how, pozyskiwanie środków finansowych na inwestycje. Prywatyzacja przyczynia się do poprawy konkurencyjności podmiotów oraz wzrostu efektywności gospodarowania. Dobór optymalnego trybu i terminu prywatyzacji prowadzony jest indywidualnie dla każdego podmiotu bądź dla grup podmiotów. Powyższe uwarunkowania prowadzonych procesów prywatyzacyjnych dotyczą również Grupy Lotos SA, na której sytuację zdecydowany wpływ ma realizowany Program 10+.

Mając na uwadze uwarunkowania prowadzonych procesów prywatyzacyjnych oraz ocenę możliwości dalszego rozwoju spółki, nie podzielam niepokoju pana posła odnoszącego się do zbliżającego się do końca terminu prywatyzacji Grupy Lotos SA z końcową fazą realizacji Programu 10+. Uważam, że dobór trybu i terminu prywatyzacji spółki jest optymalny z punktu widzenia zapewnienia spółce możliwości wykorzystania efektu rzeczowego poczynionych inwestycji oraz realizacji jej strategicznych celów. Przypomnę tylko, że rzeczowe nakłady inwestycyjne na Program 10+ zostały określone na kwotę ok. 1,43 mld euro. 70% tej kwoty Grupa Lotos pozyskała z kredytów bankowych, a pozostałe 30% pochodzi ze środków własnych spółki. Okres spłaty kredytów inwestycyjnych ustalono na 12,5 roku. Tylko w ten sposób przygotowane i przeprowadzone postępowanie było w stanie zapewnić Grupie Lotos SA i jej akcjonariuszom bezpieczeń-

stwo realizacji kluczowego dla istnienia spółki projektu inwestycyjnego.

Prowadzona dotychczas w ramach Grupy Lotos SA polityka inwestycyjna pozwoliła Zarządowi Grupy Lotos SA na równoległą realizację strategii w zakresie rozwoju segmentu poszukiwań i wydobycia ropy naftowej. W latach następnych, zgodnie z przyjętą strategią do roku 2015, Grupa Lotos SA powinna zdynamizować swoje działania w tym sektorze. Istotne efekty działalności poszukiwawczej w postaci zwiększonego udziału w potwierdzonych rezerwach ropy oraz zwiększenia produkcji z tego typu działalności spodziewane są dopiero w latach 2016–2020. W ramach realizacji strategicznego celu w obszarze wydobywczym Grupa Lotos dążyć będzie do pozyskania kapitału i nawiązania współpracy z partnerami posiadającymi dostęp do złóż ropy naftowej i gazu w celu osiągnięcia w 2020 r. wydobywalnych, potwierdzonych zasobów węglowodorów na poziomie ok. 5 mln t ropy rocznie.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie szykan litewskiej inspekcji  
językowej wobec administracji samorządu  
rejonu wileńskiego (20306)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-023-20306/11 z dnia 31 stycznia br.) w sprawie szykan litewskiej inspekcji językowej wobec administracji samorządu rejonu wileńskiego pragnę zauważyć, że pan poseł jest doskonale zorientowany w problematyce stosunków polsko-litewskich, o czym zaświadcza część opisowa złożonej interpelacji.

Dyskusja w mediach, a także działania administracyjne w sprawie polskich napisów nasiliły się w związku ze zbliżającymi się na Litwie wyborami samorządowymi. Od pięciu kadencji władzę w rejonach wileńskim i solecznickim, które w większości zamieszkują Polacy, sprawuje Akcja Wyborcza Polaków na Litwie, co jest bardzo niewygodne dla wielu litewskich polityków.

W opracowanym w lutym 2011 r. przez litewski Instytut Monitoringu Praw Człowieka raporcie – dokumencie alternatywnym do raportu rządowego

stwierdza się, że sytuacja w zakresie przestrzegania praw człowieka na Litwie zaczęła się systematycznie pogarszać od momentu wejścia tego kraju w 2004 r. do Unii Europejskiej. Ekspertzy instytutu krytycznie oceniają fakt, że Litwa dotychczas nie zdołała uchwalić ustawy o mniejszościach narodowych, w sytuacji gdy poprzednia ustawa wygasła z końcem 2009 r.

W kwestii ochrony praw mniejszości polskiej na Litwie raport odnotowuje problemy oryginalnej pisowni nazwisk jej przedstawicieli, publicznego używania języka polskiego oraz działania władz skierowane na ograniczanie szkolnictwa polskiego na Litwie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych z wielką uwagą obserwuje poczynania strony litewskiej odnoszące się do kwestii przestrzegania praw przysługujących mniejszości polskiej. Nasze zaniepokojenie i krytyczną ocenę sytuacji przedstawiamy zarówno na miejscu podczas rozmów polskich przedstawicieli dyplomatycznych i konsularnych z odpowiednimi partnerami litewskimi, jak i poprzez przenoszenie tej tematyki na wyższy szczebel kontaktów politycznych. Tak dzieje się przykładowo w sprawie zmian w ustawie poświęconej systemowi szkolnemu i wynikającym stąd zagrożeniom dla oświaty polskiej i dla zachowania tożsamości narodowej przez mieszkających na Litwie Polaków. Istotną rolę w prowadzonych działaniach odgrywa Ambasada RP w Wilnie, z którą w łączności pozostają działacze organizacji polskich.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Paluch**

**w sprawie niewystarczającej ochrony danych  
osobowych podatników w systemie  
„Karta kontroli” (20309)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pani Anny Paluch z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie niewystarczającej ochrony danych osobowych podatników w systemie „Karta kontroli” uprzejmie przekazuję, na ręce Pana Marszałka, następujące informacje.

System informatyczny „Karta kontroli” został opracowany dla potrzeb usprawnienia pracy jednostek organizacyjnych kontroli skarbowej i jest wykorzystywany do rejestrowania podstawowych informacji dotyczących przebiegu prowadzonych kontroli wynikających z akt kontroli (dane umożliwiające iden-

tyfikację kontrolowanego i kontrolujących, zakres kontroli, czas trwania czynności kontrolnych oraz wyniki kwotowe kontroli), w celu usprawnienia procesów sprawozdawczych i planistycznych. Dane z systemu wykorzystywane są np. do sporządzania okresowych sprawozdań dotyczących wyników pracy kontroli skarbowej, oceny efektywności pracy poszczególnych pracowników w wybranych okresach czasowych, prowadzenia analiz ryzyka uchylania się lub unikania obowiązków podatkowych przez określone grupy podatników, analiz skuteczności i poprawności prowadzenia postępowań kontrolnych itp.

W systemie „Karta kontroli” nie są gromadzone jakiegokolwiek dokumenty wytworzone w toku czynności wykonywanych przez organy kontroli skarbowej lub korespondencja wpływająca do urzędów kontroli skarbowej. Nie istnieje więc ryzyko ujawnienia tych dokumentów w wyniku nieuprawnionego dostępu do systemu „Karta kontroli”. System nie gromadzi również informacji o zaległościach podatkowych kontrolowanych podmiotów. W związku z powyższym nie istnieją żadne przesłanki uzasadniające celowość „wprowadzenia zmian w obowiązujących zasadach obiegu i archiwizacji dokumentów, celem uniknięcia zbyt długiego ich przechowywania w systemie”, zgodnie z wnioskiem pani poseł.

Należy również zaznaczyć, że zgodnie z przepisem art. 34 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65, ze zm.) informacje gromadzone i przetwarzane w ramach kontroli skarbowej, w tym informacje zawarte w systemie „Karta kontroli”, stanowią tajemnicę skarbową, do przestrzegania której, pod rygorem odpowiedzialności karnej, zobowiązani są m.in. pracownicy jednostek organizacyjnych kontroli skarbowej, również po ustaniu zatrudnienia. Uregulowanie zapewnia podwójną ochronę danych, będących w dyspozycji kontroli skarbowej i objętych również ochroną na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych.

W wyniku kontroli przeprowadzonych przez generalnego inspektora ochrony danych osobowych w wybranych urzędach kontroli skarbowej w zakresie zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych, tj. ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych, stwierdzono niespełnienie przez system „Karta kontroli” wymogów w zakresie zapewnienia odnotowania daty pierwszego wprowadzenia danych do systemu oraz identyfikowania użytkownika wprowadzającego dane osobowe do systemu. Nie stwierdzono innych nieprawidłowości systemu, w tym powodujących ryzyko nieuprawnionego dostępu lub „wycieku” danych podlegających ochronie.

W związku z ustaleniami kontroli generalny inspektor ochrony danych osobowych (GIODO) pismem z dnia 11 października 2010 r. skierowanym do ministra finansów zalecił dokonanie zmian w systemie „Karta kontroli” polegających na usunięciu wskazanych nieprawidłowości.

Pismem z dnia 7 grudnia 2010 r. generalny inspektor kontroli skarbowej poinformował GIODO, iż w dniu 30 listopada 2010 r. do wszystkich urzędów kontroli skarbowej przekazano zmodyfikowany program „Karta kontroli”, uwzględniający ww. załączenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie dopłat bezpośrednich dla rolników  
(20313)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Krupy w sprawie realizacji płatności obszarowych dla rolników z woj. opolskiego, skierowaną do ministra rolnictwa i rozwoju wsi pismem, znak: SPS-023-20313/11, z dnia 31 stycznia 2011 r., uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, zgodnie z art. 10 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz. Urz. UE L 141 z 30.04.2004, str. 18, z późn. zm.), przyznawane są po przeprowadzeniu wszystkich wymaganych kontroli. Rodzaj wymaganych kontroli określony został w art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) 247/2006, (WE) 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz. Urz. UE L



30 z dnia 31.01.2009 r., str. 16). Szczegółowy zakres przedmiotowych kontroli został określony w art. 24 i 25 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004. W ramach przedmiotowych weryfikacji danych zawartych we wniosku o przyznanie płatności przeprowadzana jest kontrola administracyjna (prosta i krzyżowa) oraz kontrola na miejscu.

Ponadto, stosownie do art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003, płatności są przekazywane w okresie od dnia 1 grudnia do dnia 30 czerwca kolejnego roku kalendarzowego.

Przewidziana ww. przepisami data wypłaty płatności (od dnia 1 grudnia do dnia 30 czerwca kolejnego roku kalendarzowego) ma na celu zapewnienie prawidłowej realizacji tego wsparcia. Przyznanie płatności musi bowiem zostać poprzedzone szeregiem czynności, takich jak: kontrole administracyjne i krzyżowe wniosków, typowanie wniosków do kontroli na miejscu, przeprowadzanie kontroli w terenie, opracowanie wyników kontroli i przekazanie materiałów do wydania decyzji oraz wydanie decyzji.

Mając na uwadze powyższy zakres czynności, jakie Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa musi wykonać, należy stwierdzić, że maksymalny termin przewidziany na wypłatę płatności gwarantuje prawidłową realizację tego zadania.

Należy jednocześnie podkreślić, iż dostrzegając potrzeby rolników związane z jak najszybszą realizacją wsparcia bezpośredniego, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi dokłada wszelkich starań, aby płatności były realizowane na bieżąco i bez zbędnej zwłoki. W tym celu ustanowiona została reguła, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa co do zasady powinna dążyć do zakończenia postępowania w sprawie przyznania płatności w terminie do dnia 1 marca roku następującego po roku, w którym został złożony wniosek. W przeciwnym przypadku, zgodnie z art. 19 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.), o każdym przypadku niezłażenia sprawy dotyczącej przyznania płatności w wymienionym terminie agencja zawiadamia rolnika, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załażenia sprawy.

Z informacji przekazanych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wynika, że w okresie składania wniosków (tj. od dnia 15 marca do dnia 17 maja 2010 r.) w woj. opolskim złożone zostało 27 896 wniosków o przyznanie płatności.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wydała decyzje administracyjne w sprawie przyznania płatności dla 26 400

rolników, co stanowi 94,64% wszystkich rozpatrywanych wniosków w biurach powiatowych województwa opolskiego. Należy również podkreślić, iż dla 21 876 rolników (którym wydano decyzje) zrealizowano płatności obszarowe na łączną kwotę 303 mln zł, tj. ok. 78,5%.

Warto zaznaczyć, iż w skali kraju w tym samym czasie płatności bezpośrednie otrzymało ok. 1,03 mln rolników na łączną kwotę blisko 8,4 mld zł, co stanowi z kolei ok. 75% wszystkich rolników ubiegających się o te płatności.

Powyższe dane potwierdzają zatem, że wypłata płatności przebiega sprawnie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i, co najważniejsze, bez opóźnień. Pragnę zapewnić, że Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, znając potrzeby polskich rolników, dokłada wszelkich starań, aby tempo wypłacania środków należnych rolnikom było jak najwyższe, a czas od otrzymania decyzji do momentu wypłaty płatności był jak najkrótszy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie wprowadzenia  
do „Programu budowy dróg krajowych  
na lata 2011–2015” budowy północnej  
obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy  
Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi  
ekspresowej S7 (20317)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20317/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Marka Łatas w sprawie wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy północnej obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi ekspresowej S7, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn.: Budowa obwodnicy Skawiny na DK nr 44 została ujęta w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Natomiast inwestycje pn.: Budowa drogi ekspresowej S7 granica woj. świętokrzyskiego – Kraków oraz Budowa obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79, zostały wpisane do załącznika nr 2 programu zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza wagę tego zadania dla całej sieci drogowej.

Niestety, zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2 będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Odnośnie do inwestycji pn.: Budowa północnej obwodnicy Krakowa informuję, iż nie została ona ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowionym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., jak również w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W związku z powyższym brak jest podstaw formalnych do jej realizacji.

Resort infrastruktury zdaje sobie sprawę z problemów na przedmiotowym odcinku drogi, dlatego też Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmowała działania zmierzające do przygotowania przedmiotowej inwestycji.

W 1994 r. ówczesna Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych zleciła opracowanie studium rozpoznawczego drogi ekspresowej północ–południe w rejonie Krakowa po zachodniej stronie miasta. Jednakże opracowanie to nie zyskało aprobaty gmin sąsiadujących z Krakowem od strony północnej. W szczególności koncepcja ta została oprotestowana przez gminę Zielonki.

Kolejne studium wykonane w czerwcu 2003 r. także nie przyniosło ostatecznego rozstrzygnięcia. Stanowczy protest gminy Michałowice uniemożliwił jakiegokolwiek dalsze działania. Należy tutaj podnieść, iż gmina Michałowice zaprotestowała nie tylko przeciwko nowym propozycjom zaprezentowanym w studium, ale także przeciwko trasie S7 Warszawa – Rabka, której ogólny przebieg był ustalony od ok. 20 lat w planach zagospodarowania przestrzennego gminy Michałowice i gmin sąsiednich. W tym samym roku Rada Gminy Zielonki zakwestionowała celowość rezerwowania pasa dla potrzeb północnej obwodnicy Krakowa, przebiegającej na znacznym odcinku po terenie gminy. Gmina Zielonki przystąpiła do sporządzenia planu zagospodarowania na terenie pasa zarezerwowanego pod północną obwodnicę, co w konsekwencji przekłada się na systematyczną zabudowę terenów.

W celu rozwiązania przedstawionej sytuacji Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania zmierzające do wypracowania kompromisu. Jej wynikiem jest wspólna propozycja gmin Michałowice i Kocmyrzów – Luborzyca, miasta Krakowa oraz GDDKiA określająca nowy przebieg trasy S7 po wschodniej stronie Krakowa.

Pełną akceptację dla nowego przebiegu drogi S7 wyraziła także Rada Programowa ds. Rozwoju Infrastruktury Transportowej działająca przy prezydencie Miasta Krakowa.

Natomiast z przyczyn obiektywnych (mniejszy ruch), jak i przez brak woli konsekwentnego działania ze strony gmin w ubiegłych latach funkcja północnej obwodnicy Krakowa została planistycznie obniżona do roli lokalnej obwodnicy miasta obsługującej ruch międzydzielnicowy, a nie tranzytowy. Konsekwencją tego jest zawarte pomiędzy władzami samorządowymi porozumienie w sprawie opracowania studium przebiegu drogi będącej północną obwodnicą Krakowa. Wyniki przedmiotowego opracowania będą stanowiły zatem podstawę do podejmowania dalszych działań w tej sprawie.

Jednakże pragnę poinformować, iż dokumentacja dotycząca przedsięwzięcia północnej obwodnicy Krakowa jest opracowywana bez udziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Nie ma również do chwili obecnej decyzji o udziale GDDKiA w tym przedsięwzięciu na przyszłość. GDDKiA nie jest za-

tem inwestorem dla powyższej inwestycji, a realizacja przedsięwzięcia budowy północnej obwodnicy Krakowa mogłaby rozpocząć się pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych (w tym wpisania do rządowego programu oraz uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych), jak również zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie budowy obwodnicy w Jarocinie  
(20320)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Jana Filipa Libickiego przekazanej przy piśmie z dnia 31 stycznia 2010 r., znak: SPS-023-20320/11 w sprawie budowy obwodnicy Jarocina przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania w celu przygotowania do budowy obwodnicy Jarocina w ciągu drogi ekspresowej S11. Zgodnie z zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015 budowę obwodnicy Jarocina, ze względu na ograniczone możliwości finansowe państwa, ujęto w załączniku nr 2 – lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013. Zrealizowanie zadania będzie możliwe pod warunkiem zapewnienia niezbędnych środków finansowych oraz uzyskania stosownych decyzji administracyjnych.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja Programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie podatku od nieruchomości  
związanych z prowadzeniem  
działalności gospodarczej (20322)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy, z dnia 16 stycznia 2011 r., w sprawie opodatkowania nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20322/11, uprzejmie wyjaśniam.

1. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.) uregulowano zasady, na jakich dopuszcza się zawieszenie przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. W myśl art. 14a ust. 1 tej ustawy przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej oraz wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy (ust. 5).

Wprowadzenie dla przedsiębiorcy w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej możliwości zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jest przejawem realizacji zasady wolności gospodarczej, wynikającej z art. 20 Konstytucji RP; jest to prawo, które przysługuje przedsiębiorcy spełniającemu określone ustawowo warunki.

Uregulowany w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) podatek od nieruchomości jest podatkiem majątkowym, związanym z posiadaniem określonego majątku. W konsekwencji w okresie niewykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej grunty, budynki i budowle nadal pozostają w jego posiadaniu i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości według wyższych stawek. Pogląd ten znajduje oparcie w bogatym orzecznictwie sądowoadministracyjnym (por. np. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 września 2005 r. III SA/Wa 1411/05, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 10 września 2009 r. I SA/OI 474/09, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 3 października 2007 r. SA/OI 302/07).

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że obowiązujące przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przewidują regulacje uniwersalne umożliwiające zmianę wysokości stawki podatku od nieruchomości dla poszczególnych przedmiotów opodatkowania – również w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.

Na podstawie art. 5 ust. 2, 3 i 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przy określaniu wysokości



stawek podatku od nieruchomości od gruntów, budynków i budowli rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej, co pozwala na obniżenie wysokości podatku od nieruchomości w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Ponadto, w myśl art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, inne niż ustawowe zwolnienia przedmiotowe w podatku od nieruchomości, w tym np. dla przedmiotów opodatkowania w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej – również z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej. Źródłem powyższych uprawnień jest konstytucyjnie zagwarantowana odrębność i autonomia samorządu terytorialnego i przysługujące gminie na tej podstawie władztwo podatkowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie przewiduje się wprowadzenia rozwiązań o charakterze systemowym w zakresie obniżenia stawki podatku od nieruchomości od przedmiotów opodatkowania w czasie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

2. Ocena skutków finansowych dla budżetów gmin w przypadku wprowadzenia ustawowych rozwiązań polegających na obniżeniu stawki podatku od nieruchomości w czasie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę jest niemożliwa.

Ministerstwo Finansów nie dysponuje danymi dotyczącymi liczby przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na terenie poszczególnych gmin, którzy zawiesili wykonywanie działalności gospodarczej, jak również dotyczącymi przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości, będących w posiadaniu takich przedsiębiorców.

W sprawozdaniach, przekazywanych do Ministerstwa Finansów, gminy wykazują planowane oraz wykonane dochody z podatku od nieruchomości, a także skutki indywidualnych ulg i zwolnień podatkowych oraz obniżenia górnych stawek podatkowych.

Stąd też dla dokonania takiej oceny niezbędne byłoby przeprowadzenie badań ankietowych we wszystkich 2479 gminach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie planów zaniechania realizacji  
inwestycji oraz anulowania przetargu  
na budowę odcinka drogi S7 od Skarżyska  
do granic woj. świętokrzyskiego (20326)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20326/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Henryka Milcarza w sprawie planów zaniechania realizacji inwestycji oraz anulowania przetargu na budowę odcinka drogi S7 od Skarżyska-Kamiennej do granic woj. świętokrzyskiego, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycje pn. „Budowa drogi ekspresowej S7 Skarżysko-Kamienna – Występa oraz odc. Kielce – Chęciny” zostały wpisane w załączniku 1 do projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającym inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.

Natomiast inwestycje pn. „Budowa drogi S7 odcinek w. Chęciny – Jędrzejów (początek obwodnicy)” oraz „odcinek Jędrzejów – gr. woj. świętokrzyskiego” zostały ujęte w załączniku 1a do programu zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Nawiązując do pytania pierwszego, informuję, iż resort infrastruktury sukcesywnie podejmuje działania, aby w związku z organizacją Euro 2012 zapewniona była sprawna komunikacja międzyregionalna i międzynarodowa na kluczowych odcinkach dróg łączących miasta, w których mają odbyć się mecze mistrzostw Europy 2012, oraz odcinkach przygranicznych.

Odnosząc się zaś do drugiego pytania, uprzejmie informuję, iż dnia 6 grudnia 2010 r. minister infrastruktury skierował projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do konsultacji międzyresortowych (w tym także do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego) oraz przedstawił społeczeństwu, w celu umożliwienia zgłaszania uwag, wniosków i postulatów.

W ramach spotkań konsultacyjnych zainteresowane podmioty miały możliwość zapoznania się z treścią dokumentów poddanych konsultacjom, ich zakresem rzeczowym, wyrażenia własnej opinii oraz zgłoszenia uwag i wniosków. Wszystkie zaprezentowane spostrzeżenia na przedmiotowych spotkaniach zostały rozpatrzone i w miarę możliwości wzięte pod uwagę przy tworzeniu ostatecznej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Z uwagi na powyższe w dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Ponadto w programie udało się zwiększyć limit finansowy o 4,8 mld zł, w stosunku do projektu dokumentu konsultowanego społecznie. Dodatkowe środki udało się pozyskać na poczet planowanego przesunięcia 1,2 mld EUR z Funduszu Spójności z priorytetu VII do priorytetu VI.

Dzięki dodatkowemu limitowi finansowemu, mając na uwadze priorytetową rangę drogi ekspresowej S17 i S3, efekt sieciowy (połączenie z A2) oraz stan zaawansowania prac przygotowawczych na odcinkach przedmiotowych dróg, zdecydowano o ich budowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie doprecyzowania zapisów  
znowelizowanej ustawy o podatku od towarów  
i usług w zakresie katalogu usług medycznych,  
które od 1 stycznia 2011 r. mogą nie być  
w dalszym ciągu zwolnione z podatku,  
a co za tym idzie, zostanie na nie nałożona  
23-procentowa stawka podatku VAT (20328)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20328/11, interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie doprecyzowania zapisów znowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie katalogu usług medycznych, które od dnia 1 stycznia 2011 r. nie są zwolnione od podatku, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 29 października 2010 r., od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnione od podatku są:

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej;

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez:

– lekarzy i lekarzy dentyistów,

– pielęgniarki i położne,

– osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.),

– psychologów.

Przepisy powyższe stanowią implementację do polskiego porządku prawnego przepisów art. 132 ust. 1 lit. b i c dyrektywy 2006/112/WE Rady, zgodnie z którymi zwolnieniu od podatku przez państwa członkowskie podlegają:

— opieka szpitalna i medyczna oraz ściśle z nimi związane czynności podejmowane przez podmioty prawa publicznego lub, na warunkach socjalnych porównywalnych do stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, przez szpitale, ośrodki medyczne i diagnostyczne oraz inne odpowiednio uznane placówki o podobnym charakterze;

— świadczenie opieki medycznej w ramach zawodów medycznych i paramedycznych, określonych przez zainteresowane państwo członkowskie.

Wyjaśniam, że zasadniczym powodem odejścia od stosowania klasyfikacji statycznych przy określaniu zakresu zwolnień od podatku było zapewnienie pełniejszej implementacji przepisów unijnych, w szcze-

gólności dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Z tych względów przepisy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., uchylili załącznik nr 4 do ustawy zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku. Uregulowania dotyczące tematyki zwolnień zostały przeniesione do treści ustawy. Przy określaniu zakresu zwolnień, które dotychczas były ujęte w załączniku nr 4, odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, określając ich zakres z wykorzystaniem treści przepisów prawa unijnego i krajowego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE.

Przy konstruowaniu przepisów określających zakres zwolnienia od podatku usług opieki medycznej (przyczoony wyżej art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług) uwzględnione zostało również orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE. Z orzecznictwa tego jednoznacznie wynika, że zwolnieniu od podatku nie powinny podlegać takie usługi, których celem nie jest ochrona zdrowia. Dla przykładu, w wyroku w sprawie L.u.P. GmbH, Trybunał stwierdził: „(...) pojęcia „opieki medycznej” oraz „świadczeń opieki medycznej” (...) odnoszą się do świadczeń, które służą diagnozie, opiece oraz, w miarę możliwości, leczeniu chorób lub zaburzeń zdrowia” (C-106/05, pkt 27). Również w wyroku w sprawie d’Ambrumenil Trybunał podkreślał: „Jeżeli chodzi o pojęcie świadczenia opieki medycznej (...), pojęcia tego nie można poddać wykładni, która obejmuje świadczenia medyczne realizowane w innym celu niż postawienie diagnozy, udzielenie pomocy medycznej oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, leczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych.” (C-307/01, pkt 57).

Zdefiniowanie w przepisach art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług zakresu zwolnienia usług opieki medycznej do tych, które służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, odpowiada co do zasady używanym przez Trybunał określeniom „postawienie diagnozy, udzielenie pomocy medycznej oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, leczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych”. Ponadto również z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE wynika, że ze zwolnienia mogą korzystać również usługi medyczne realizowane w celach profilaktycznych (wyrok w sprawie Unterpertinger, C-212, pkt 40).

Warto przywołać tu ugruntowane stanowisko Trybunału Sprawiedliwości UE, że zwolnienia (zawarte w art. 132) dyrektywy stanowią autonomiczne pojęcia prawa wspólnotowego i mają na celu uniknięcie rozbieżności w stosowaniu systemu VAT w poszczególnych państwach członkowskich (np. wyrok C-307/01, pkt 52). Oznacza to, że zakres przedmiotowy zwolnień zawartych w art. 132 dyrektywy powinien być taki sam we wszystkich krajach członkowskich.

Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE wynika również, że „pojęcia używane do opisanego zwolnień wymienionych w art. 13 szóstej dyrektywy (obecnie art. 132 dyrektywy 112/2006/WE Rady) powinny być interpretowane w sposób ścisły, ponieważ stanowią one odstępstwa od ogólnej zasady, zgodnie z którą podatkiem VAT objęta jest każda usługa świadczona odpłatnie przez podatnika. Jednakże interpretacja tych pojęć powinna być zgodna z celami tych zwolnień oraz powinna spełniać wymogi zasady neutralności podatkowej, na której zasadza się wspólny system podatku VAT. Zatem powyższa zasada ścisłej interpretacji nie oznacza, że pojęcia użyte w celu opisanego zwolnień z art. 13 powinny być interpretowane w sposób, który uniemożliwiłby osiągnięcie zakładanych przez nie skutków” (wyrok w sprawie CopyGene C-262/08, pkt 26).

Jak już powyżej wyjaśniono, pojęcie opieki medycznej zostało zdefiniowane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE jako odnoszące się do świadczeń, które służą diagnozie, opiece oraz, w miarę możliwości, leczeniu chorób lub zaburzeń zdrowia (C-262/08, pkt 28). Jednakże Trybunał podkreśla również w swoim orzecznictwie, że „jeżeli „opieka medyczna” oraz „świadczenia opieki medycznej” powinny mieć cel terapeutyczny, to jednak niekoniecznie wynika z tego, że należy nadać terapeutycznemu celowi świadczenia szczególnie wąskie znaczenie” (C-262/08, pkt 29).

Odnosząc powyższe wyjaśnienia dotyczące zakresu przedmiotowego zwolnienia od podatku od towarów i usług usług opieki medycznej, zauważam, że zawarte w wystąpieniu pana posła twierdzenie, iż „najwyższą stawką podatkową obciążone są obecnie m.in. takie usługi, jak opieka paliatywna, część rehabilitacji, operacje plastyczne czy zabiegi zapłodnienia pozaustrojowego”, jest nieprawdziwe.

Opieka paliatywna, świadczona przez zakłady opieki zdrowotnej (którymi są również hospicja – art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej – Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), a także przez lekarzy, pielęgniarki, osoby wykonujące inne zawody medyczne oraz psychologów, jest zwolniona od podatku od towarów i usług, na podstawie ww. art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług.

Również zabiegi in vitro, które związane są z procesem leczenia niepłodności, mieszczą się w zakresie zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 18 oraz pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług (jeśli są wykonywane przez ZOZ-y lub przez osoby wykonujące zawody medyczne).

Natomiast co do usług rehabilitacji, a także operacji plastycznych wyjaśniam, że także one podlegają zwolnieniu od podatku od towarów i usług – jeśli służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia (i jeśli są wykonywane przez ZOZ-y lub przez lekarzy, pielęgniarki i osoby wykonujące inne zawody medyczne).



Zauważam przy tym, że formułowane przez pana posła wnioski o opodatkowaniu stawką podstawową wskazanych wyżej usług nie znajdują potwierdzenia w obowiązujących od dnia 1 stycznia 2011 r. przepisach. Wniosków takich nie można również wyciągnąć ze stanowiska wyrażanego przez ministra finansów np. w odpowiedziach udzielanych na interpelacje poselskie.

Odpowiadając natomiast na pytanie pana posła dotyczące podjęcia działań zmierzających do doprecyzowania zapisów znowelizowanej ustawy o podatku VAT w zakresie usług opieki medycznej podlegających zwolnieniu od podatku, informuję uprzejmie, że nie dostrzegam takiej potrzeby. Jak już wyjaśniono powyżej, zmiany w przepisach dotyczących zwolnienia od podatku usług opieki medycznej miały na celu zapewnienie pełniejszej implementacji prawa wspólnotowego. Wyjaśniam, że przepisy dyrektywy 2006/112/WE Rady (art. 132 ust. 1 lit. b i c) posługują się pojęciem „opieki medycznej” bez precyzowania tego pojęcia. Wskazanie w przepisach ustawy o podatku od towarów i usług (art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19), że zwolnieniu w ramach opieki medycznej podlegają jedynie te usługi, które służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia, jest właśnie doprecyzowaniem (w stosunku do przepisów dyrektywy) zakresu przedmiotowego tego zwolnienia (uwzględniającym orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE). Takie zdefiniowanie zakresu opieki medycznej podlegającej zwolnieniu odpowiada w szczególności używanym przez Trybunał WE określeniom „postawienie diagnozy, udzielenie pomocy medycznej oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, leczenie chorób lub zaburzeń zdrowotnych”.

Odnosząc się natomiast do uwag pana posła o konieczności podejmowania przez podatników „być może błędnych z punktu widzenia przepisów podatkowych decyzji o podwyższeniu cen usług medycznych”, wyjaśniam uprzejmie, że podatnicy mający wątpliwości co do zastosowania przepisów prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach mogą występować z wnioskami o wydanie interpretacji indywidualnych. Zgodnie z art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. – Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14 b §3 Ordynacji podatkowej).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie „Programu budowy dróg krajowych  
na lata 2011–2015” (20331)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Rydzonia, przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20331/11, w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przedstawiam następujące wyjaśnienia i informacje.

Uprzejmie informuję, iż inwestycja pn. „Budowa drogi integracyjnej”, „Modernizacja (przebudowa) drogi krajowej nr 75 łączącej autostradę A4 z Nowym Sączem i Muszyną”, „Budowa nowej drogi ekspresowej łączącej Nowy Sącz z Brzeskiem” oraz „Budowa północnej obwodnicy Krakowa na odcinku od węzła Modlnica do węzła Zesławice” nie zostały ujęte w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r.

Budowa północnej obwodnicy Krakowa nie leży w kompetencjach resortu infrastruktury. Projektant wystąpił o wydanie decyzji o środowiskowych warunkach zgody na realizację przedsięwzięcia dla tego zadania, wskazując, iż inwestorem jest Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego i gmina Kraków.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Odnosnie do inwestycji pn. „Budowa drogi ekspresowej S7 granica woj. świętokrzyskiego – Kraków”, „Przebudowa drogi S7 Lubień – Rabka”, „Budowa obwodnicy miejscowości Zator na drodze krajowej nr 28”, „Budowa obwodnicy Zabierzowa na drodze krajowej nr 79”, „Przełożenie drogi krajowej nr 73 umożliwiające połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska)”, „Przebudowa drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska”, „Przebudowa/wzmocnienie nawierzchni drogi krajowej nr 75 na odcinku (Kraków) Niepołomice – Targowisko” oraz „Budowa

drogi ekspresowej Kosztowy – Bielsko-Biała” zostały one wpisane do załącznika nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Oznacza to, iż ww. inwestycje znajdują się na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013 pod warunkiem uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych i wymaganych środków na finansowanie.

Ponadto pragnę poinformować, iż inwestycje pn. „Udział w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze krajowej nr 87 wraz z dojazdami”, „Budowa obwodnicy Skawiny na drodze krajowej nr 44”, oraz rozpoczęta budowa wschodniej obwodnicy Krakowa pn. „Budowa autostrady A4 Wielicka – Szarów wraz z drogą ekspresową S7 Biezanów – Christo Botewa – Igołomska odcinek Kraków (węzeł Igołomska) – Kraków Christo Botewa (węzeł Rybitwy)”, zostały wpisane do załącznika nr 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku 1a potwierdza jej priorytetowy charakter i rolę, jaką odgrywa w całej sieci drogowej.

Odnosnie do „Budowy obwodnicy Krakowa na odcinku od węzła Radzikowskiego do węzła Modlnica na drodze krajowej nr 94”, zadanie to jest obecnie kontynuowane i zostało wpisane do załącznika nr 1 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Inwestycja ta ma charakter najwyższego priorytetu, a zakończenie jej realizacji planowane jest na czerwiec 2011 r.

Chciałbym również zapewnić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji. Resort infrastruktury będzie również podejmować dalsze starania o zwiększenie puli środków inwestycyjnych dostępnych na realizację tytułów ujętych w programie w ramach przyjętej 25 stycznia br. uchwały Rady Ministrów, w pierwszej kolejności dla zadań ujętych w załączniku nr 1a. Ponadto resort będzie czynił starania o zapewnienie większych środków w części 39 budżetu państwa w toku prac nad kształtem ustaw budżetowych na kolejne lata, tak aby możliwe było szybsze tempo prac przygotowawczych dla wszystkich zadań ujętych w programie, a także możliwe było prowadzenie szerszych prac modernizacyjno-rentowych na istniejących obiektach infrastruktury drogowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że okres programu obejmuje 5 lat natomiast, programowanie finansowe okres 3 lat. W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do re-

alizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie sprzedaży  
Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA  
w Jastrzębiu-Zdroju (20333)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Falfusa, znak: SPS-023-20333/11, w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że minister skarbu państwa podtrzymuje stanowisko wyrażone w odpowiedzi z dnia 17 sierpnia 2010 r. udzielonej na interpelację pani poseł Izabeli Kloc oraz grupy posłów, w tym pana posła Jacka Falfusa w sprawie prywatyzacji PEC SA (kopia w załączeniu)\*).

Jednocześnie w odpowiedzi na pierwsze pytanie pana posła ponownie wskazuję, że prywatyzacja Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju nie stoi w sprzeczności z ustawowym obowiązkiem realizacji zadań własnych przez gminy. Planowana sprzedaż spółki nie wyklucza udziału w procesie prywatyzacji przez zainteresowane gminy.

Odnosząc się do drugiego pytania, uprzejmie informuję, że aktualnie nie istnieją przesłanki uzasadniające odstępianie od podjętego procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju. Obecnie doradca ministra skarbu państwa sporządza niezbędne analizy przedprywatyzacyjne spółki. W następstwie ich odbioru podjęty zostanie kolejny etap procesu prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

\* Patrz: Aneks do sprawozdania stenograficznego z 74 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, odpowiedź na interpelację nr 17317, s. 1063–1064

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Marka Polaka**

**w sprawie zapewnienia przez rząd  
środków finansowych na realizację  
Beskidzkiej Drogi Integracyjnej (20337)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Marka Polaka przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20337/11), w sprawie środków finansowych na realizację Beskidzkiej Drogi Integracyjnej, przedstawiam następujące informacje.

Beskidzka Droga Integracyjna w Małopolsce i na Śląsku jest efektem wspólnych starań 12 gmin i 5 miast leżących wzdłuż istniejącego przebiegu drogi krajowej nr 52 oraz jej zarządcy, tj. Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, oddział Kraków. Bardzo wysokie i równomierne natężenie ruchu sięgające granicy przepustowości spowodowało konieczność podniesienia jej parametrów technicznych. Małe odległości między miastami położonymi w ciągu drogi oraz centra, przez które przebiega obecnie DK52, czynią bezzasadną na znacznym odcinku modernizację drogi i powodują konieczność poprowadzenia jej po nowym śladzie na prawie całym odcinku Bielsko-Biała – Głogoczów.

Głównym celem przedsięwzięcia jest budowa nowej drogi dwujezdniowej o wysokich parametrach technicznych odciążającej istniejący ciąg obecnej drogi krajowej nr 52 w celu usprawnienia ruchu, zwiększenia bezpieczeństwa oraz odciążenie miejscowości leżących przy trasie istniejącej drogi krajowej od ruchu tranzytowego.

Przedsięwzięcie ma charakter ponadlokalny.

Najważniejszymi efektami tego przedsięwzięcia będzie:

- wyprowadzenie ruchu tranzytowego z centrów miejscowości leżących na trasie istniejącej drogi krajowej nr 52,
- zwiększenie przepustowości i prędkości ruchu tranzytowego,
- poprawa bezpieczeństwa ruchu na drodze, zmniejszenie wypadkowości,
- uaktywnienie terenów wzdłuż projektowanej drogi, możliwość pozyskania nowych miejsc pracy,
- poprawa warunków ekologicznych mieszkańców miast i gmin mieszkających w korytarzu istniejącej drogi krajowej nr 52.

Celem opracowania jest wybór najkorzystniejszego pod względem środowiskowym, ekonomicznym, użytkowym i społecznym wariantu przebiegu BDI, uściślenie korytarza terenu, przygotowanie materiałów, które posłużą do przygotowania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia oraz wybór opty-

malnych wariantów rozwiązań projektowych, przeznaczonych do dalszych faz opracowania.

Mając na uwadze etap, na jakim obecnie znajduje się zadanie, resort infrastruktury nie mógł ująć przedmiotowej inwestycji w uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br. programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe wynikające z zawartych zobowiązań.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie uproszczenia i skrócenia  
drogi specjalizacyjnej lekarzy  
i lekarzy dentystów (20341)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie uproszczenia i skrócenia drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentystów, przyslaną przy piśmie SPS-023-20341/11, pragnę odnieść się do podniesionych kwestii i uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie w Sejmie RP jest procedowany projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty (druk sejmowy nr 3487). Celem opracowania ww. projektu było wprowadzenie niezbędnych zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów mających za zadanie wyeliminowanie narażających w ostatnim czasie problemów dotyczących kadry lekarskiej, z których najważniejsze to:

— długotrwały proces kształcenia podyplomowego od momentu uzyskania dyplomu wyższej uczelni do uzyskania dyplomu specjalisty,

— brak pełnej samodzielności zawodowej lekarzy stażystów i lekarzy rezydentów, przez co najmniej kilka lat od zakończenia studiów,

— deficyt kadry lekarskiej, w tym specjalistów i obserwowane zagrożenie związane z tzw. luką pokoleniową, przede wszystkim wśród lekarzy specjalistów,

— migracja lekarzy szacowana na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu na terenie krajów Unii Europejskiej, wydawanych przez samorząd lekarski.

Rozwiązanie powyższych problemów wymaga kompleksowych, kompatybilnych ze sobą działań, obejmujących zarówno zmiany przepisów prawnych dotyczących kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów, jak również zmiany programów kształcenia przed- i podyplomowego. Ustawa o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań w ww. obszarze.

Likwidacja stażu podyplomowego spowoduje szybsze wejście lekarzy i lekarzy dentystów do systemu opieki zdrowotnej i zwiększenie dostępu do świadczeń zdrowotnych. Powyższe zostanie osiągnięte przez zmianę systemu kształcenia na studiach medycznych z położeniem nacisku na praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty na drodze m. in. wprowadzenia przedmiotów klinicznych w formie zajęć praktycznych, odpowiednio na V roku studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym i na VI roku studiów na kierunku lekarskim,

mających zapewnić nabywanie umiejętności praktycznych do wykonywania zawodu.

W zakresie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentystów planuje się zniesienie podziału na specjalizacje podstawowe i szczegółowe oraz wprowadzenie tzw. modułowego systemu specjalizacji, co ma na celu m.in. skrócenie okresu specjalizacji, przy zachowaniu wysokich wymagań jakościowych (w tym wymagań stawianych przez dyrektywę UE 2005/36), odnoszących się do kształcenia specjalizacyjnego. Planuje się również możliwość realizacji kształcenia specjalizacyjnego w systemie modułowym (nowy system) z uwzględnieniem dotychczas uzyskanych przez lekarzy specjalizacji, zarówno w starym systemie, jak również w obecnie obowiązującym systemie jedno-stopniowym, co per saldo skróci czas realizacji specjalizacji. Po wprowadzeniu nowego systemu specjalizacji szczegółowej (np. alergologia, gastroenterologia, endokrynologia, chirurgia onkologiczna), powinny być możliwe do uzyskania po 5–6 latach, podczas gdy obecnie trwa to ok. 7–10 lat (suma czasu specjalizacji podstawowej – 5–6,5 lat i 2–3 lata specjalizacji szczegółowej).

Jak wynika z powyższego, planowany proces zmian będzie wprowadzany stopniowo i będzie podlegał stałemu monitorowaniu. W opinii Ministerstwa Zdrowia proponowane zmiany będą miały pozytywny wpływ na system kształcenia lekarzy i jego unowocześnienie. Zdajemy sobie sprawę, że jak każda reforma wprowadzająca nowe rozwiązania systemowe, tak i proponowana obecnie zmiana systemowa będzie wymagała konstruktywnej współpracy wielu środowisk, tak zawodowych, naukowych, jak i politycznych, na którą to współpracę pomimo występujących różnic liczymy dla dobra ogólnego, jakim jest zdrowie i życie pacjentów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posel Beaty Szydło**

**w sprawie przyjęcia przez Komisję Europejską  
nowych warunków przyznawania  
darmowych uprawnień do emisji  
dwutlenku węgla przedsiębiorstwom  
z terenu całej Unii Europejskiej (20342)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posel Beaty Szydło w sprawie przyjęcia przez Komisję Europejską nowych warunków

przyznawania darmowych uprawnień do emisji dwutlenku węgla przedsiębiorcom, objętym europejskim systemem handlu emisjami (pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20342/11) w załączeniu przedstawiam stosowną informację.

Postulaty Polski dotyczące zasad przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w EU ETS w latach 2013–2020.

Kwestia ustalenia zasad przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji jest bardzo istotna dla gospodarki unijnej, nie tylko w kontekście jej dalszego proekologicznego rozwoju, lecz także wyzwań wynikających z obecnego kryzysu. Określenie wskaźników emisyjności (ang. benchmarks) na zbyt restrykcyjnym poziomie bez uwzględnienia specyfiki przemysłów i krajów może skutkować tym, iż istotny mechanizm ochronny, przewidziany w dyrektywie EU ETS 2003/87/WE rev. 2009/29/WE (dalej: dyrektywy) dla sektorów narażonych na ryzyko tzw. carbon leakage nie zacznie funkcjonować. Znaczenie tego mechanizmu rośnie właśnie w dobie kryzysu. W ocenie Polski propozycja komisji w zakresie tworzenia i wysokości benchmarków nie spełnia oczekiwań i wymaga niezbędnych istotnych zmian. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na to, iż na skutek kryzysu w UE nastąpiła i następować będzie samoistna redukcja emisji CO<sub>2</sub>, co powinno być szczegółowo zwymiarowane przez KE i stanowić podstawę do zweryfikowania podejścia do realizacji 20% celu redukcji emisji gazów cieplarnianych. To dodatkowe (w wyniku kryzysu) zmniejszenie emisji powinno powodować złagodzenie benchmarków, co stworzy przedsiębiorstwom unijnym lepsze warunki do wychodzenia z kryzysu.

Główne postulaty Polski odnośnie do propozycji Komisji Europejskiej dotyczącej zasad alokacji uprawnień do emisji to:

- uwzględnienie specyfiki paliwowej,
- ustalenie benchmarku na poziomie nie niższym niż średnia z 10% najbardziej wydajnych instalacji.

I. Specyfika paliwowa. Propozycja Komisji Europejskiej w zakresie wyznaczania wskaźników emisyjności zakłada brak uwzględnienia specyfiki paliwowej, pomimo że wiele instalacji objętych systemem EU ETS, wykorzystujących bardzo nowoczesne technologie, stosuje w procesach produkcyjnych paliwa bardziej emisyjne niż gaz ziemny, który został wybrany przez KE jako paliwo referencyjne.

W celu uwzględnienia specyfiki paliwowej poprzez wyliczenie benchmarków dla różnych rodzajów paliw bez jednoczesnego wprowadzania istotnych zmian do zastosowanej już przez KE metodologii Polska proponuje wprowadzenie tzw. paliwowego współczynnika korygującego, który powinien:

- mieć zastosowanie do wszystkich rodzajów benchmarków (do części emisji pochodzących z paliw),
- być wyliczony na podstawie wyników z najbardziej wydajnych instalacji stosujących węgiel lub inne bardziej emisyjne niż gaz ziemny paliwo,

— być obniżony do 90% swojej wartości, tak aby wykazać ambitność takiego podejścia.

Propozycja ta jest rozwiązaniem kompromisowym. Instalacje wykorzystujące węgiel, olej czy torf otrzymują uprawnienia na wyższym poziomie niż przy gazie ziemnym, ale nie będzie to wyrównanie 100%.

Uzasadnienie. Zastosowanie gazu ziemnego jako paliwa referencyjnego bez uwzględnienia paliwowego współczynnika korygującego spowoduje:

— pogorszenie konkurencyjności sektorów przemysłowych, takich jak: stalowy, chemiczny, papierniczy, oraz ciepłownictwa nie tylko wobec konkurencji spoza EU, lecz także wewnątrz Unii, wobec instalacji wykorzystujących mniej emisyjne paliwa;

— zagrożenie wystąpieniem zjawiska wycieku emisji (tzw. carbon leakage) nie tylko do krajów pozaunijnych (np. Ukraina, Białoruś, Bliski Wschód, Daleki Wschód), lecz także wewnątrz Unii;

— pogorszenie jakości powietrza (wzrost poziomu tzw. low emissions) w państwach o znaczącym udziale ciepłownictwa sieciowego i kogeneracji na rynku ciepłowniczym wykorzystujących bardziej emisyjne paliwa niż gaz ziemny – na skutek istotnego wzrostu cen ciepła wywołanego koniecznością zakupu uprawnień do emisji nastąpi proces odłączania się odbiorców od sieci scentralizowanych, a powstałe w ten sposób lokalne źródła ciepła charakteryzować się będą niższą sprawnością (wytwarzanie ciepła bez skojarzenia z produkcją energii elektrycznej) oraz wyższą emisją zanieczyszczeń (brak urządzeń ochronnych przy wykorzystaniu tańszego, gorszej jakości paliwa);

— ograniczenie możliwości finansowych przemysłu w związku z koniecznością nabywania uprawnień do emisji i w efekcie zmniejszenie nakładów na rozwój nowych technologii i inwestycje.

II. Benchmarki na poziomie nie niższym niż średnia z 10% najbardziej wydajnych instalacji. Polska stanowczo sprzeciwia się podejściu Komisji Europejskiej, zgodnie z którym wartość odpowiadająca średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji stanowi jedynie poziom wyjściowy, który w celu uzyskania ostatecznego wskaźnika należy dalej obniżyć według kryteriów zawartych w art. 10a ust. 1 akapit 3 dyrektywy (energooszczędne technologie, najbardziej wydajne technologie, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, kogeneracja o wysokiej sprawności, skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych, wykorzystanie biomasy oraz wychwytywanie i składowanie CO<sub>2</sub>).

Benchmarki, co do zasady:

— powinny być wyliczane na podstawie średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji (stanowi to już bardzo duże wyzwanie dla poszczególnych branż – zbyt niskie, a nawet bardzo zaniżone wartości),

— w przypadkach, gdy trudno określić wskaźnik na podstawie 10% lub wymaga tego specyfika branży, powinny być korygowane w górę (np. specyfika paliwowa),

— nie powinny być korygowane w dół o dodatkowe kryteria, gdyż nie wynika to z dyrektywy i stanowi wprowadzenie do niej istotnej zmiany (niezgodne z art. 10a ust. 1 akapit 2 dyrektywy KE uprawiona jest tylko do wydania przepisów wykonawczych, jeśli przepisy takie, stanowiące uzupełnienie dyrektywy, nie zmieniają jej istotnych elementów).

Uzasadnienie.

Kryteria określone w art. 10a ust. 1 akapit 3 dyrektywy wskazują na ogólne cele, jakimi powinien się kierować prawodawca wspólnotowy w procesie stanowienia przepisów wykonawczych. W szczególności wskaźniki mają być wyznaczone w sposób, który:

— dostarcza zachęt do redukcji emisji gazów cieplarnianych,

— dostarcza zachęt do stosowania energooszczędnych technologii,

— nie dostarcza zachęt do zwiększania emisji.

Przy uwzględnieniu pierwszych dwóch przesłanek prawodawca powinien uwzględnić m.in. najbardziej wydajne technologie, substytuty i alternatywne procesy produkcyjne.

Powyższe kryteria, jako ogólne i szeroko ujęte, nie powinny stanowić podstawy do dokonania modyfikacji formuły, zgodnie z którą ustala się wartości wskaźników na podstawie średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji w latach 2007–2008 (art. 10a ust. 2 akapit 1 dyrektywy). Korekta otrzymanych w ten sposób wartości, przeprowadzona na podstawie bardzo uznaniowych i trudnych do skwantyfikowania przesłanek z ust. 1 akapit 3 skutkowałaby rozmyciem precyzyjnych ram wyznaczonych w ust. 2 akapit 1.

Metoda referencyjna na poziomie średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji służy jako metoda bazowa (starting point), a zarazem wyjściowe stanowisko Komisji Europejskiej w dyskusjach z zainteresowanymi sektorami. W uzasadnionych przypadkach, jeśli przemawiają za tym względy celowościowe i specyfika branży, wskaźnik na poziomie średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji powinien być zwiększony (np. uwzględnienie specyfiki paliwowej, brak dostępu do infrastruktury gazowej).

Zastosowanie przez KE dodatkowych korekt w dół narusza zasadę, zgodnie z którą EU ETS ma funkcjonować w sposób możliwie najbardziej efektywny ekonomicznie (zgodnie z motywami 13 i 15 preambuły dyrektywy 2009/29/WE), ponieważ wskaźniki ustanowione na poziomie średniej z 10% najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze będą stanowiły dla większości zakładów przemysłowych wystarczająco rygorystyczny punkt odniesienia dla ustalenia przypadającej im liczby nieodpłatnych uprawnień i tym samym wystarczającą zachętę do obniżania emisyjności.

Przyjęcie zastrzonych, nawet w stosunku do średniej emisji z 10% najbardziej wydajnych instalacji w sektorze, wskaźników, od których liczona jest ilość nieodpłatnych uprawnień, może prowadzić do tego, że cel zakładający 21% redukcję emisji CO<sub>2</sub> w ramach

EU ETS będzie przekroczony w roku 2020 lub osiągnięty w czasie krótszym niż zakładany. Tym samym tego typu środki wykraczałyby poza granice tego, co byłoby właściwe i niezbędne dla osiągnięcia celów określonych w przepisach pochodnego prawa wspólnotowego, będąc równocześnie środkami nadmiernie dotkliwymi, a za takie należy uznać wskaźniki ustanowione na poziomie standardów, których nie jest w stanie spełnić nawet 10% najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze. Spowoduje to w praktyce, że wprowadzony dyrektywą mechanizm mający zapobiegać zjawisku tzw. ucieczki emisji (carbon leakage) może się okazać nieskuteczny.

Zgodnie z wyliczeniami ok. 95% instalacji w systemie EU ETS będzie musiało dokonywać zakupu uprawnień do emisji.

Zasady przyznawania bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych. Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE o europejskim systemie handlu emisjami (EU ETS) darmowe przydziały uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dotyczą sektorów przemysłu energochłonnego i ciepłownictwa (art. 10a – systemowy rozdział uprawnień na poziomie unijnym) oraz elektroenergetyki (art. 10c – derogacje dla wybranych krajów). Poniżej przedstawiono dotychczasowe działania Polski mające na celu takie dostosowanie projektów regulacji przygotowywanych przez Komisję Europejską, aby uwzględniały one specyfikę gospodarki polskiej.

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte przez rząd w celu zastosowania przez Komisję Europejską zasady benchmarku uwzględniającego rodzaj stosowanego paliwa (fuel specific)?

Zgodnie z art. 10a ust. 1 ww. dyrektywy Komisja Europejska ma przyjąć w pełni zharmonizowane w całej Wspólnocie przepisy wykonawcze dotyczące przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla sektorów energochłonnych, należących do EU ETS (przepisy te nie obejmują elektroenergetyki, która podlega zapisom art. 10c ww. dyrektywy)

Wyznaczenie wskaźników emisyjności (benchmarks), według których przyznawane będą bezpłatne uprawnienia do emisji, stanowi kluczowy element mechanizmu ochronnego dla instalacji objętych systemem ETS (europejskiego systemu handlu emisjami), który ma przeciwdziałać zjawisku tzw. ucieczki emisji (carbon leakage). Ustanowienie tych wskaźników na zbyt niskim poziomie, co proponuje Komisja Europejska, spowoduje pogorszenie konkurencyjności przedsiębiorstw wykorzystujących do procesów produkcyjnych paliwa bardziej emisyjne niż gaz ziemny. W efekcie może to doprowadzić do likwidacji znacznej części przemysłu unijnego, w tym polskiego.

Polska od dwóch lat prowadzi intensywne działania w celu wzięcia pod uwagę przy określaniu benchmarków specyfiki paliwowej poszczególnych krajów. Proponujemy wprowadzenie tzw. paliwowego współczynnika korygującego. Takiemu podejściu zdecydo-



wanie przeciwstawia się Komisja Europejska, która nie chce uwzględniać żadnej specyfiki (paliwowej, surowcowej czy regionalnej) poszczególnych krajów członkowskich.

Od początku procesu opracowywania zasad alokacji bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych Polska bardzo aktywnie uczestniczy w nim, zgłaszając istotne z punktu widzenia interesów Polski, lecz – co bardzo ważne – korzystne także dla całej UE postulaty i propozycje rozwiązań, które mają na celu realizację celu dyrektywy (redukcja emisji CO<sub>2</sub> w systemie EU ETS o 21% do 2020 r.) przy jednoczesnym wsparciu rozwoju przemysłu i minimalizacji ryzyka wystąpienia zjawiska carbon leakage.

Polska jest postrzegana jako kraj szczególnie aktywny, zarówno przez inne kraje członkowskie, jak i przez sektory przemysłu. Dzięki bezpośrednim konsultacjom z polskimi stowarzyszeniami sektorów energochłonnych (zarówno poprzez spotkania organizowane w Ministerstwie Gospodarki, jak i poprzez współpracę za pośrednictwem poczty elektronicznej) następuje bezpośrednia transmisja postulatów Polski do odpowiednich stowarzyszeń europejskich i dalej do Komisji Europejskiej. Ponadto organizowane były spotkania z krajami członkowskimi, z przedstawicielami ambasad czy też na forum Unii Europejskiej. Istotnym działaniem było także zainteresowanie innych formacji Rady (DG Enterprise, DG Competition, TTE) tematyką konkurencyjności przemysłu europejskiego i ryzykiem jej utraty w wyniku przyjęcia projektu decyzji w sprawie zasad alokacji w formie proponowanej przez DG Climate Action.

Powyższe działania uzupełnione były także wysłaniem:

- pism do 6 komisarzy z prośbą o spotkanie w celu bezpośredniego wyjaśnienia polskiego stanowiska,

- wspomagającego pisma do przewodniczącego Komisji Europejskiej J. Barroso;

- pism do krajów członkowskich (ministrów właściwych ds. gospodarki w krajach UE z kopią do ministrów właściwych ds. środowiska) w celu przedyskutowania polskich postulatów i udzielenia im wsparcia,

- informacji o polskich postulatach do przewodniczącego PE pana J. Buzka oraz polskich eurodeputowanych (załączniki do wszystkich pism stanowią „Postulaty Polski w sprawie benchmarków” oraz „Opinia prawna w sprawie benchmarków wykonana przez kancelarię CMS Cameron McKenna” – także w załączeniu\*).

Ponadto opracowany został joint letter do Komisji Europejskiej, który podpisały wspólnie z państwami popierającymi Polskę w walce o uwzględnienie różnicowania paliwowego\*).

Wszystkie powyższe działania, podejmowane przez podsekretarza stanu w MG M. Korolca oraz przedstawicieli departamentów rozwoju gospodarki i energetyki w Ministerstwie Gospodarki oraz Departamentu Zmian Klimatu i Ochrony Atmosfery w Mi-

nisterstwie Środowiska co prawda przyczyniły się do pewnych modyfikacji propozycji DG Climate Action, jednakże zasadnicze podejście nadal nie zostało zmienione.

Aby zmienić podejście KE, z inicjatywy Polski stworzona została koalicja z takimi krajami jak Bułgaria, Cypr, Litwa, Republika Czeska, Rumunia, Słowacja i Węgry, która dysponowała wystarczającą ilością głosów do zablokowania projektu decyzji. W wyniku intensywnej negocjacji przed głosowaniem i ryzyka zaistnienia blokady stworzonej przez ww. kraje Komisja zaproponowała istotne zwiększenie bezpłatnych uprawnień dla ciepłownictwa. Wprowadzono okres przejściowy dla ciepłownictwa sieciowego w zakresie ciepła dostarczanego dla gospodarstw domowych. Wyliczenie uprawnień z tytułu produkcji ciepła zostanie oparte na historycznych emisjach z lat 2005–2008, przy założeniu, że w latach 2013–2020 uprawnienia te będą stopniowo zmniejszane o 10% rocznie.

Projekt decyzji zawierający wartości wskaźników emisyjności oraz zasady przydziału darmowych uprawnień, uzgodniony wewnątrz Komisji DG Climate Action został przyjęty podczas głosowania na posiedzeniu Komitetu ds. Zmian Klimatu w dniu 15 grudnia br., przy czym Polska wraz z trzema innymi krajami głosowała przeciwko (CY, HU, RO), zaś LT wstrzymała się od głosu.

Mimo, że rozwiązanie to nie w pełni satysfakcjonuje Polskę, jest bardzo korzystne dla naszego kraju i będziemy największym beneficjentem tej zmiany. Ponadto przyjęte zostały dalsze trzy zmiany postulowane przez część krajów, w tym Polskę tj.:

- usunięcie art. 11 dotyczącego zastosowania współczynnika udziału klinkieru w cemencie,

- podniesienie wartości wskaźnika emisyjności dla kwasu azotowego,

- zastosowanie lepszych kryteriów do określenia znaczącego zwiększenia mocy produkcyjnych instalacji.

Projekt decyzji został zgodnie z procedurą (regulacja z kontrolą) skierowany do Parlamentu Europejskiego, gdzie sprawą zajmuje się komisja ENVI. Ministerstwo Gospodarki wyposażyło polskich eurodeputowanych w tej komisji w odpowiednią argumentację. W efekcie stosowny sprzeciw w wymaganym terminie został skierowany przez panią poseł J. Hibner oraz pana posła B. Sonika.

Do sekretariatu komisji ENVI zostało przesłanych w terminie 6 sprzeciwów od następujących posłów: Pilar Ayuso (ES) Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (LT) Theodoros Skylakakis (GR) Philippe Juvin (FR) Bogusław Sonik (PL) Jolanta Emilia Hibner (PL)

Sekretariat komisji ENVI zaproponował poniższy terminarz prac:

- złożenie przez ww. posłów projektu rezolucji o sprzeciwie do komisji ds. środowiska: do 10 lutego 2011 r.;

— wymiana poglądów na temat rezolucji przeciwko projektowi decyzji, podczas nadzwyczajnego posiedzenia Komisji: Strasbourg, 17 lutego 2011 r.;

— głosowanie w komisji ENVI nad projektem rezolucji o sprzeciwie (jedno głosowanie): 16 marca 2011 r.;

— możliwy termin głosowania w PE: 4–7 kwietnia 2011 r. (sprzeciw większością głosów wszystkich posłów).

Ponadto ww. sekretariat zwrócił się także o opinię do służb prawnych w Parlamencie w sprawie różnych podstaw sprzeciwów.

Ministerstwo Gospodarki w konsultacjach z Ministerstwem Środowiska, Krajowym Ośrodkiem Bilansowania i Zarządzania Emisjami oraz z przedstawicielami sektorów energochłonnych w Polsce przygotowało projekt tekstu rezolucji do wykorzystania przy opracowywaniu wspólnej rezolucji o sprzeciwie przez posłów wymienionych w pkt 13. Projekt ten został przesłany do biur posłów: pani J. Hibner oraz pana B. Sonika. W ostatecznej wersji tekstu projektu rezolucji zostało uwzględnionych wiele z polskich postulatów\*).

W celu opracowania strategii dalszego działania w Parlamencie Europejskim podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki M. Korolec spotkał się z polskimi szefami ugrupowań politycznych w PE: J. Saryuszem-Wolskim i B. Liberadzkim (R. Legutko nie mógł uczestniczyć w konsultacjach, był wówczas poza Brukselą).

W dalszych działaniach w celu uzyskania zmiany decyzji o zasadach rozdziału bezpłatnych uprawnień do emisji przewiduje się stałe konsultacje z polskimi eurodeputowanymi, jak również dalsze budowanie koalicji wśród posłów z innych krajów. Ponadto zaplanowane są spotkania pana ministra M. Korolca z:

— ambasadorami państw dotychczas popierających Polskę i tych państw, z których europosłowie złożyli sprzeciw do komisji ENVI w PE,

— przedstawicielami inwestorów zagranicznych w Polsce.

O ile działania Ministerstwa Gospodarki i polskich europosłów na forum PE nie przyniosą oczekiwanego rezultatu, rozważa się zaskarżenie decyzji do TSUE.

2. Na jaką pomoc ze strony rządu może liczyć polski sektor energetyki w związku z przyjęciem przez Komisję Europejską nowych warunków przyznawania darmowych uprawnień do emisji CO<sub>2</sub> przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej?

Zapisy art. 10c dyrektywy ETS (okres przejściowy dla energetyki) są wynikiem intensywnych uzgodnień na najwyższym szczeblu politycznym podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11–12 grudnia 2008 r. Jednym z kluczowych założeń umożliwiających zgodę Polski na przyjęcie konkluzji RE, a tym samym nowej dyrektywy ETS, było osiągnięcie kompromisu umożliwiającego Polsce szeroki zakres za-

stosowania okresu przejściowego dla energetyki w odniesieniu do konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji na aukcjach. Z uwagi na specyficzną strukturę paliwową polskiej energetyki, uzależnionej niemalże w całości od węgla jako surowca w wytwarzaniu (a co za tym idzie, potencjalnie znaczący wzrost cen energii elektrycznej) oraz niski wskaźnik PKB/capita, był to warunek konieczny do spełnienia, aby Polska mogła zgodzić się na przyjęcie nowych regulacji.

Obecne prace w KE nad przygotowaniem wytycznych umożliwiających zastosowanie derogacji w obrębie uprawnionych państw członkowskich toczą się dwutorowo – art. 10c(3) dotyczący metodologii przydziału darmowych uprawnień dla elektroenergetyki został opracowany w formie decyzji Komisji Europejskiej, natomiast pozostałe aspekty art. 10c, m.in. trajektoria dochodzenia do pełnego aukcjoningu, definicja instalacji o fizycznie rozpoczętym procesie inwestycyjnym, zakres krajowego planu inwestycyjnego, znajdują się w przygotowywanym obecnie przez KE komunikacie. Komunikat ten nie będzie podlegał głosowaniu, jednakże będzie wiążący dla państw objętych derogacją, ponieważ zgodnie z zapisami dyrektywy KE ma prawo odrzucić wniosek derogacyjny, jeśli nie spełni on stawianych wymagań. Oba ww. dokumenty zostaną w najbliższym czasie oficjalnie opublikowane przez Komisję Europejską.

Podczas głosowania w dn. 17 listopada br. na Komitecie ds. Zmian Klimatu została zaakceptowana decyzja w zakresie 10c(3). Zgodnie z jej treścią państwa członkowskie mogą wybrać metodologią opierającą się na emisjach historycznych (z ang. grandfathering) oraz wskaźnikach (z ang. benchmark), a w ramach wskaźników – pomiędzy wskaźnikiem wspólnotowym i krajowym, biorącym pod uwagę udział paliw w strukturze wytwarzania energii elektrycznej. Sposób ustalania benchmarku krajowego jest określony w załączniku do decyzji KE. Przydział uprawnień przewidziany dla danej instalacji nie powinien przewyższyć całkowitego procentowego przydziału przewidzianego dla kraju. Jeśli przydział indywidualny jest większy od limitu krajowego, to powinna nastąpić odpowiednia korekta.

Polskie postulaty dotyczą m.in. proponowanej przez KE liniowej trajektorii dochodzenia do pełnego aukcjoningu, która jest niezgodna z dyrektywą mówiącą o stopniowym (gradual) dochodzeniu do pełnego aukcjoningu, co pozwala PC zł na większą elastyczność. Polska stanowczo sprzeciwia się podejściu KE.

Polska rozpoczęła już wiele działań zmniejszających emisje, m.in. budowę elektrowni jądrowej, inwestycje zwiększające wykorzystanie gazu (m.in. budowa terminala LNG), i chciałaby, aby tego typu inwestycje mogły być uwzględnione w krajowym planie inwestycyjnym. Ze względu na strukturę sektora energetycznego w Polsce kluczowe jest uwzględnienie inwestycji w rozwój zróżnicowanych źródeł energii oraz sieci energetyczne w krajowym planie inwestycyjnym.

\*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W wyniku rozmów m.in. ministra środowiska z komisarz ds. środowiska UE Connie Hedegaard Komisja potwierdziła, że polskie prawo budowlane jest właściwe do określenia kryterium „fizycznego” rozpoczęcia budowy. Oznacza to, że proces inwestycyjny uznaje się za rozpoczęty, jeśli spełniony zostanie jeden z poniższych warunków: sporządzona jest dokumentacja geologiczna, wyrównano teren pod budowę, zagospodarowano teren budowy (np. urządzeniami budowlanymi lub tymczasowymi konstrukcjami), podłączono niezbędną infrastrukturę techniczną.

Ponadto w celu wzmocnienia polskich postulatów, w kontekście projektu wytycznych KE w sprawie art. 10c, w sierpniu br. Polska, Czechy i Bułgaria przekazały Komisji Europejskiej wspólne stanowiska odnoszące się do wdrażania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Główne postulaty w nim zawarte są odzwierciedleniem polskiego stanowiska (wspólnego ze stroną czeską). Ponadto podczas negocjacji przed głosowaniem decyzji KE w zakresie art. 10c(3) Polska uzyskała wsparcie od przedstawicieli Republiki Czeskiej, Bułgarii i Rumunii.

Podsekretarz stanu  
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**ministra skarbu państwa  
na interpelację posła  
Konstantego Oświęcimskiego**

**w sprawie prywatyzacji Uzdrowiska  
Kamień Pomorski SA (20344)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poselskiej pana posła Konstantego Tomasza Oświęcimskiego z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20344/11, w sprawie prywatyzacji spółki Uzdrowisko Kamień Pomorski sp. z o.o. z siedzibą w Kamieniu Pomorskim poniżej przedstawiam odpowiedzi na zawarte w ww. interpelacji pytania.

1. Na jakim etapie znajduje się obecnie proces prywatyzacji Uzdrowiska Kamień Pomorski sp. z o.o.?

Jedyny uczestniczący w procesie prywatyzacji spółki inwestor, PCZ SA z siedzibą we Wrocławiu, złożył wiążącą propozycję warunków zakupu udziałów spółki. Po jej analizie zespół ds. negocjacji powołany do prowadzenia procesu prywatyzacji spółki przedstawi ministrowi skarbu państwa rekomendację dotyczącą podjęcia z inwestorem negocjacji w sprawie zakupu udziałów spółki bądź zakończeniu prowadzonego procesu.

2. Jak duże nakłady inwestycyjne i w jakim okresie będzie musiał ponieść potencjalny inwestor?

Nakłady inwestycyjne oraz okres inwestycyjny stanowią warunki pozacenowe, które potencjalny inwestor

prezentuje w swojej ofercie zakupu udziałów spółki. Po uzgodnieniu z inwestorem ceny zakupu udziałów warunki te mogą podlegać negocjacjom. Zatem ww. warunki stanowią część uzgodnień negocjacyjnych, których treść nie jest upowszechniana do momentu zakończenia negocjacji, akceptacji ustaleń przez ministra skarbu państwa i podpisania umowy sprzedaży udziałów spółki (o ile inwestor nie zastrzeże tych informacji jako tajemnicy przedsiębiorstwa).

Jednocześnie w kontekście zobowiązań pozacenowych oferowanych przez potencjalnego inwestora podkreślam, że Ministerstwo Skarbu Państwa w prowadzonych procesach prywatyzacyjnych zobligowane jest do uwzględnienia stanowiska prezentowanego przez Komisję Europejską odnośnie do pomocy publicznej udzielanej w procesach prywatyzacji, z którego wynika, że decydującym merytorycznym kryterium przy wyborze najlepszej oferty jest cena zaofiarowana za udziały spółki.

3. Czy pracownicy uzdrowiska będą mieli gwarancję zatrudnienia i jak będzie wyglądał pakiet socjalny zabezpieczający ich interesy?

Po zakończeniu z wyłonionym inwestorem etapu negocjacji dotyczących głównych parametrów transakcji minister skarbu państwa umożliwi inwestorowi podjęcie negocjacji ze związkami zawodowymi działającymi przy uzdrowisku w sprawie pakietu socjalnego, ale nie jest stroną prowadzonych uzgodnień i nie ma wpływu na ich treść.

Pragnę zaznaczyć, że minister skarbu państwa liczy na porozumienie pomiędzy inwestorem a związkami zawodowymi co do zapisów pakietu socjalnego. Doświadczenie przy prywatyzacji spółek uzdrowiskowych pokazuje, że możliwe jest uzgodnienie wspólnego stanowiska związków zawodowych i inwestora nabywającego udziały spółki. Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z obowiązującymi przepisami brak porozumienia co do pakietu socjalnego nie uniemożliwia zbycia udziałów spółki na rzecz inwestora.

4. Czy inwestor będzie zobowiązany do prowadzenia lecznictwa uzdrowiskowego w obiektach uzdrowiska i przez jaki okres?

Gwarancje co do kontynuowania działalności przez spółkę stanowią zobowiązania pozacenowe i są częścią uzgodnień negocjacyjnych, których treść nie jest upowszechniana do momentu zakończenia negocjacji, akceptacji ustaleń przez ministra skarbu państwa i podpisania umowy sprzedaży udziałów spółki. Oczekiwania ministra skarbu państwa co do kontynuacji lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonego przez Uzdrowisko Kamień Pomorski sp. z o.o. zostaną przedstawione inwestorowi na etapie negocjacji w projekcie umowy zbycia udziałów spółki.

Z poważaniem

Minister  
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat  
za czynności wykonywane przez Inspekcję  
Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania  
tych opłat oraz sposobu przekazywania  
informacji KE (20345)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20345/11, interpelacją pana posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji Komisji Europejskiej uprzejmie informuję, że nie ulega zwiększeniu zakres obowiązków wykonywanych przez lekarzy weterynarii zatrudnionych w Inspekcji Weterynaryjnej.

Należy wyjaśnić, że rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi:

— z dnia 2 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania i wysokości stawek opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej (Dz. U. Nr 227, poz. 1483),

— z dnia 10 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 227, poz. 1484)

– wprowadziły w życie przepisy, które m.in. urealniły wysokość minimalnych stawek opłat i wynagrodzeń za przeprowadzenie kontroli jagniąt i koźląt przeznaczonych do wywozu lub handlu, przyjmując wysokość stawek już stosowanych np. w przypadku kontroli cieląt i źrebiąt. Urealniono także stawki opłat i wynagrodzeń za przeprowadzenie kontroli m.in. świń w miejscu ich pochodzenia umieszczanych na rynku krajowym wraz z wystawieniem wymaganych świadectw zdrowia poprzez ich zróżnicowanie w zależności od ilości badanych zwierząt. O obniżenie omawianych opłat wniosowały organizacje rolnicze oraz związki hodowców zwierząt, m.in. z uwagi na ich zbyt dużą wysokość w stosunku do wartości tych zwierząt i nieopłacalność produkcji. W związku z faktem, że wprowadzone zmiany w stawkach wynagrodzeń dotyczą zaledwie dwóch czynności spośród kilkudziesięciu, które mogą być zlecane do wykonania prywatnie praktykującym lekarzom weterynarii, podjęta skala protestu przez Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną, w tym wzywanie do odstąpienia lekarzy weterynarii od podpisywania umów z tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii, nie miała żadnego uzasadnienia.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom samorządu lekarsko-weterynaryjnego, zostały opracowane projekty nowelizacji ww. rozporządzeń, w których zaproponowano szereg korzystnych rozwiązań. Aktualnie projekty te znajdują w uzgodnieniach międzyresortowych.

Natomiast odnośnie do kwestii dotyczącej wprowadzenia zmian w strukturach Inspekcji Weterynaryjnej uprzejmie informuję, że projekt założeń do projektu ustawy o Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii przewiduje przyjęcie modelu Państwowej Inspekcji Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii jako części administracji zespolonej, tzn. niezwiązanej formalnie i kompetencyjnie ani z wojewodą i jego zapleczem administracyjnym, ani z innymi organami administracji publicznej o lokalnym zakresie działania. Projekt przewiduje również konsolidację inspekcji podległych ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, tj. Inspekcji Weterynaryjnej, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. Zatem struktura organizacyjna oparta na centralnym dysponowaniu środkami finansowymi, bezpośrednich zależnościach osobowych i możliwości ingerencji w działalność organów podległych w postaci wytycznych, poleceń, instrukcji itp. daje większą gwarancję sprawnego realizowania zadań i efektywniej zabezpiecza interes publiczny (zdrowie i życie obywateli) niż organizacja inspekcji oparta na modelu administracji zespolonej. Priorytetowe zadania stojące przed administracją zostaną powiązane z działaniami racjonalizującymi zatrudnienie poprzez utworzenie jednej jednostki nadzorującej i koordynującej. Konsolidacja pozwoli na zmniejszenie zatrudnienia w obszarze obsługi oraz działalności zaplecza laboratoryjnego na rzecz zatrudnienia pracowników merytorycznych. Skonsolidowanie inspekcji umożliwi redukcję liczby laboratoriów oraz wyspecjalizowanie pozostałych, co przyczyni się do efektywniejszego ich funkcjonowania. Skonsolidowana inspekcja, a co się z tym wiąże, zredukowana w kilkuletniej perspektywie liczba laboratoriów przyczyni się do obniżenia kosztów, większej ich specjalizacji oraz oszczędności z tytułu zatrudnienia, zakupu urządzeń i odczynników oraz akredytacji. Nowo tworzona PIBŻiW będzie wykonywała zadania, które aktualnie wykonywane są oddzielnie przez inspekcje podległe ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi. Zapobiegnie to przeprowadzaniu wielokrotnych kontroli przez poszczególne obecnie funkcjonujące inspekcje.

Należy podkreślić, że proponowane rozwiązania zmierzają do usprawnienia i wzmocnienia Inspekcji Weterynaryjnej wykonującej zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Lipińskiego**

**w sprawie zasad przekazywania  
po 1 stycznia 2011 r. dla GOPR 15% środków  
finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży  
biletów za udostępnianie szlaków  
przez parki narodowe (20346)**

Odpowiadając na pismo z dnia 3 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20346/11, przy którym przesłano interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie zasad przekazywania po 1 stycznia 2011 r. 15% środków finansowych uzyskiwanych ze sprzedaży biletów wstępu do parków narodowych dla GOPR i TOPR działających na terenie danego parku narodowego, informuję, co następuje.

Stosownie do art. 63 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) zmieniającego art. 12 ust. 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151 poz. 1220, z późn. zm.) opłaty za wstęp do parku narodowego z dniem 1 stycznia 2011 r. (data wejścia w życie przepisu) stały się dochodami budżetu państwa, gdyż nie została utworzona instytucja gospodarki budżetowej. Należy przy tym zauważyć, że ww. przepis nie znosi obowiązku przekazywania 15% wysokości wpływów z biletów wstępu za każdy kwartał na rzecz dofinansowania działalności ratowniczej specjalistycznych organizacji ratowniczych – GOPR i TOPR działających na terenie danego parku narodowego.

Uwzględniając fakt, że parki narodowe, będąc państwowymi jednostkami budżetowymi odprowadzają wszystkie uzyskiwane przychody wprost do budżetu państwa, przekazującym środki z tytułu wpływów z biletów wstępu do parków narodowych specjalistycznym organizacjom ratowniczym, stosownie do art. 12 ust. 9 ustawy o ochronie przyrody, winien być dysponujący nimi minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie planowanej budowy dużej obwodnicy  
dla Starogardu Gdańskiego (20350)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Danieli Chrapkiewicz przekazanej przy piśmie z dnia 3 lutego 2010 r., znak: SPS-023-20320/11, w sprawie planowanej budowy dużej obwodnicy dla Starogardu Gdańskiego przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Przedsięwzięcie dotyczące budowy dużej obwodnicy dla Starogardu Gdańskiego znajduje się na etapie projektowania. Zakres zrealizowanych prac przygotowawczych nie kwalifikował przedmiotowego zadania do ujęcia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r.

Zrealizowanie zadania będzie możliwe w przyszłej perspektywie finansowej pod warunkiem zapewnienia niezbędnych środków finansowych oraz uzyskania stosownych decyzji administracyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie utrzymania w planach  
inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi S7  
w obszarze woj. świętokrzyskiego na odcinkach  
ze Skarżyska-Kamiennej do granicy  
woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa  
do granicy woj. małopolskiego (20351)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 lutego 2011 r., znak SPS-023-20351/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Marii Zuby w sprawie utrzymania w planach inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi S7 w obszarze woj. świętokrzyskiego na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granicy woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granicy woj. małopolskiego, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycje pn.: Budowa drogi S7 odcinek Radom – Skarżysko-Kamienna oraz odcinek Jędrzejów – granica woj. świętokrzyskiego zostały ujęte w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) stawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie utrzymania w planach  
inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi nr 73  
od granicy Kielc do Woli Morawickiej  
wraz z budową obwodnicy Morawicy (20352)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20352/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Marii Zuby w sprawie utrzymania w planach inwestycyjnych na 2011 r. budowy drogi nr 73 od granicy

Kielc do Woli Morawickiej wraz z budową obwodnicy Morawicy, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Przebudowa drogi nr 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej” została wpisana do załącznika nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza wagę tego zadania dla całej sieci drogowej.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2 będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 8  
na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom – Kielce  
(20353)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marii Zuby skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka w piśmie (SPS-024-20353/11) z dnia 3 lutego 2011 r. przedkładałam informację w sprawie modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom – Kielce.

1. Jakie nakłady były planowane do poniesienia w roku 2010 i jakie wydatkowano na realizację modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom?

Zgodnie z listą projektów indywidualnych stanowiącą załącznik do obwieszczenia ministra rozwoju regionalnego, zaktualizowaną dnia 30 sierpnia 2010 r., inwestycja realizowana jest jako dwa projekty:

1. Projekt PO IiŚ 7.1–19.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom” – orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 1929,46 mln zł, okres realizacji 2011–2014;

2. Projekt PO IiŚ 7.1–19.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” – orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 66,36 mln zł, okres realizacji 2010–2011.

W roku 2010 zaplanowano do wydatkowania:

— dla projektu PO IiŚ 7.1–19.1 „Modernizacja linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom” kwotę w wysokości 2968,0 tys. zł,

— dla projektu PO IiŚ 7.1–19.2 „Modernizacja linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” 8068,3 tys. zł.

W 2010 r. nie poniesiono żadnych wydatków ze względu na powstałe opóźnienia w realizacji powyższych projektów, które były wynikiem:

— niezakończenia i nierozliczenia w terminie umowy na wykonanie dokumentacji geodezyjnej,

— wydłużonej procedury przetargowej spowodowanej licznymi protestami i odwołaniami na opracowanie dokumentacji projektowej dla Lokalnego Centrum Sterowania Warszawa-Okęcie i Lokalnego Centrum Sterowania Radom.

Ponadto zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA nie posiadała w roku 2010 zapewnienia o finansowaniu z Ministerstwa Finansów na przedmiotowe projekty.

W roku ubiegłym PKP PLK SA złożyła do Departamentu Budżetu Ministerstwa Infrastruktury wniosek o zapewnienie finansowania z rezerwy celowej budżetu państwa dla projektu PO IiŚ 7.1–19.2 „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warsza-

wa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze”. W dniu 19 stycznia 2011 r. do Ministerstwa Infrastruktury wpłynęło pismo informujące o akceptacji wniosku przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Pismem tym Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zwróciło się do Ministerstwa Finansów o priorytetową weryfikację wniosku o zapewnienie finansowania oraz wydanie stosownej decyzji. Minister finansów decyzją nr 12/54/2011 z dnia 27 stycznia br. udzielił zapewnienia finansowania realizacji powyższego projektu.

Z uwagi na fakt, że perspektywa finansowa Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 kończy się de facto w 2015 r. Ministerstwo Infrastruktury zakłada, że uda się zrealizować w całym zakresie rzeczowym Lokalne Centrum Sterowania (LCS) Warszawa-Okęcie obejmujące odcinek Warszawa-Okęcie – Czachówek Południowy oraz część zadań w ramach LCS Radom, obejmujący swym zasięgiem odcinek Czachówek Południowy – Warka. Pozostały odcinek Warka – Radom (w ramach LCS Radom) zostanie zrealizowany w następnej perspektywie finansowania ze środków unijnych, tj. 2014–2020. Przyjęty podział umożliwi bezpieczne wykonanie zakresu robót w czasie umożliwiającym skuteczne rozliczenie wydatków ze środków unijnych.

2. Jakie nakłady były planowane do poniesienia w roku 2010 i jakie wydatkowano na przygotowanie do realizacji zadania modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Radom – Kielce?

Realizacja modernizacji linii nr 8 w ramach PO IiŚ została ograniczona do odcinka Warszawa-Okęcie – Radom, stąd na rok 2010 nie planowano i nie poniesiono żadnych wydatków na modernizację linii kolejowej nr 8 na odcinku Radom – Kielce.

3. Jakie nakłady są zaplanowane do poniesienia w roku 2011 na przygotowanie do realizacji zadania modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Radom – Kielce?

4. W jakim terminie i w jakim zakresie wg aktualnych planów będzie realizowana modernizacja linii kolejowej nr 8 na odcinku Radom – Kielce?

Harmonogram realizacji zadań inwestycyjnych w ramach PO IiŚ nie zawiera modernizacji linii kolejowej nr 8 na odcinku Radom – Kielce. Według „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych 2010–2013” opracowywanego przez PKP PLK SA modernizacja odcinka Radom – Kielce przewidziana jest na lata 2012–2015. Z tego też względu na rok 2011 nie przewiduje się wydatkowania środków finansowych na realizację tego zadania.

Zakładane prace modernizacyjne polegać będą głównie na odtworzeniu pierwotnych parametrów technicznych przedmiotowej linii na wskazanym odcinku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Haliny Rozpondek**

**w sprawie odpłatności za przejazd autostradą  
A1 na odcinku miasta Częstochowy (20354)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20354/11, przekazujące interpelację poselską pani poseł Haliny Rozpondek dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnicy miasta Częstochowy, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pani poseł zwróciła się z pytaniem, czy rząd podejmie działania zmierzające do zachowania bezpłatnego przejazdu na odcinku autostrady stanowiącym obwodnicę miasta Częstochowy, wskazując jednocześnie, iż obwodnice dużych miast w Polsce są bezpłatne.

Mając na uwadze poruszoną przez panią poseł kwestię, pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast szczegółowe rozwiązania dotyczące opłat za przejazd zawarte w rozdziale 5a wprowadzono ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Zgodnie z wprowadzonym ww. ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) w okresie ważności tej opłaty (tzw. winieta).

Zatem obecnie resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami. Mając jednak na uwadze, iż kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa.

Należy więc podkreślić, że poprzez wskazany projekt rozporządzenia resort infrastruktury zaproponował rozwiązanie wprost przeciwne od dotychczasowego, tak aby na wybranych odcinkach wybrani użytkownicy wskazanych autostrad mieli możliwość korzystania z nich bez obowiązku ponoszenia opłaty. Zatem propozycja resortu zmierza ku ograniczeniu obowiązującej zasady odpłatności w sytuacjach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Przedmiotowy projekt poddany został konsultacjom społecznym zakończonym w dniu 21 stycznia 2011 r. Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji. Projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję, czy obejmie on inne odcinki niż te dotychczas wskazane w rozporządzeniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie problemu nienależnego pobierania  
dotacji państwowych przez niektóre  
niepubliczne szkoły dla dorosłych (20361)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Adama Wykręta z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie problemu nienależnego pobierania dotacji państwowych przez niektóre niepubliczne szkoły dla dorosłych, znak: SPS-023-20361/11, uprzejmie wyjaśniam.

Na podstawie przepisu art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dotacje dla niepublicznych szkół dla dorosłych o uprawnieniach szkół publicznych przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia, pod warunkiem że osoba prowadząca niepubliczną szkołę poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy lub powiatu szkoły publicznej danego typu i rodzaju podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę lub powiat na prowadzenie szkoły publicznej danego typu lub rodzaju.

Wprowadzona 22 kwietnia 2009 r. nowelizacja przepisów ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2009 r. Nr 56, poz. 458) umożliwiła prowadzenie przez organy jednostek samorządu terytorialnego kontroli prawidłowości wykorzystania dotacji przyznanych szkołom i placówkom z budżetów tych jednostek. Osoby upoważnione do przeprowadzania kontroli mają prawo wstępu do szkół i placówek oraz wglądu do prowadzonej przez nie dokumentacji organizacyjnej, finansowej i dokumentacji przebiegu nauczania. Organy jednostek samorządu terytorialnego, w związku z przeprowadzaniem kontroli prawidłowości wykorzystania dotacji przez szkoły i placówki, mogą przetwarzać dane osobowe uczniów tych szkół i placówek. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego ustala tryb udzielania i rozliczania dotacji oraz tryb i zakres kontroli prawidłowości ich wykorzystywania, uwzględniając w szczególności podstawę obliczania dotacji, zakres danych, które powinny być zawarte we wniosku o udzielenie dotacji i w rozliczeniu jej wykorzystania, oraz termin i sposób rozliczenia dotacji.

Dokonanie oceny sposobu i zakresu prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego kontroli nie leży w kompetencjach ministra edukacji narodowej. Przepisy ustawy o systemie oświaty ani innych ustaw nie wyposażają ministra właściwego do spraw oświaty w jakiegokolwiek instrumenty prawne umożliwiające ingerowanie w czynności podejmowane przez organy dotujące szkoły niepubliczne. Organem uprawnionym do dokonywania kontroli zgodności z prawem zarządzeń jednostki samorządu terytorialnego w tej materii jest wojewoda sprawujący na podstawie art. 85 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.) nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż przepisy prawa nie ograniczają słuchaczy w wyborze szkoły ani liczby kierunków kształcenia realizowanych w tym samym czasie. Jeśli uczeń pobiera naukę jednocześnie w dwóch różnych szkołach (jest uczniem dwóch różnych szkół), nie ma podstaw, by odmówić udzielenia dotacji na ww. ucznia dla poszczególnych szkół do czasu wykreślenia go z listy słuchaczy.

Natomiast w celu przeciwdziałania nieuprawnionemu pobieraniu przez szkoły dotacji na słuchaczy, którzy nie uczęszczają na zajęcia edukacyjne, rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 156, poz. 1046) wprowadzono m.in. następujące zmiany:

1) słuchacz ma obowiązek uczestnictwa co najmniej w 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych (§ 24 ust. 2 i 4);

2) zrównane zostały zasady klasyfikowania w szkołach prowadzących kształcenie w formie stacjonarnej

i w formie zaocznej – wszystkie szkoły dla dorosłych powinny klasyfikować słuchaczy na podstawie egzaminów semestralnych (§ 24 ust. 1);

3) skrócono termin przystąpienia do egzaminu semestralnego słuchacza, który z przyczyn usprawiedliwionych nie przystąpił do tego egzaminu – dyrektor szkoły może wyznaczyć mu dodatkowy termin do 31 sierpnia, a nie jak dotychczas do 15 września;

4) nałożono na dyrektora szkoły dla dorosłych obowiązek skreślenia słuchacza z listy słuchaczy w przypadku opuszczenia przez niego w danym semestrze więcej niż 50% godzin przeznaczonych na obowiązkowe zajęcia edukacyjne przewidziane w szkolnym planie nauczania lub obowiązkowe konsultacje lub słuchacza, który nie zdał wszystkich egzaminów semestralnych z obowiązkowych zajęć edukacyjnych przewidzianych w szkolnym planie nauczania (§ 25a ust. 1);

5) słuchacz ma możliwość powtórzenia semestru jeden raz w okresie kształcenia, wyłącznie na pisemny wniosek uzasadniony sytuacją życiową lub zdrowotną, złożony w terminie 7 dni od dnia zakończenia zajęć dydaktycznych, natomiast możliwość powtórzenia semestru po raz drugi w okresie kształcenia będzie zależna od decyzji dyrektora poprzedzonej zasięgnięciem opinii rady pedagogicznej (§ 25a ust. 4).

Jednocześnie uprzejmie informuję pana posła, że obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad projektem nowelizacji ustawy o systemie oświaty, które dotyczyć będą m.in. zmiany zasad dotowania z budżetów jednostek samorządu terytorialnego niepublicznych szkół dla dorosłych, w szczególności szkół policealnych. Projekt nowelizacji zakłada, że podstawę kalkulacji kwoty dotacji dla niepublicznych szkół policealnych będą stanowiły wyniki kształcenia mierzone liczbą słuchaczy, którzy uzyskali dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe, a nie jak dotychczas liczba uczniów pobierających tam naukę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza**

**w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki  
podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne  
dla osób niepełnosprawnych (20362)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 4 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20362/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Krzyszto-



fa Tyszkiewicza w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne dla osób niepełnosprawnych, uprzejmie informuję, że został przygotowany projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym przewiduje się objęcie zwolnieniem z VAT usług turnusów rehabilitacyjnych (w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie) oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez podmioty niebędące zakładami opieki zdrowotnej.

Usługi turnusów rehabilitacyjnych świadczone przez inne podmioty niż zakłady opieki medycznej są wykonywane na podobnych zasadach i poddane szczególnym regulacjom wynikającym z ww. przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, dlatego też uzasadnione jest objęcie ich również zwolnieniem z VAT.

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych będą mogli stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Projekt rozporządzenia został przesłany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Projekt został również opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (adres: [www.mf.gov.pl](http://www.mf.gov.pl)).

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej.

Na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) od dnia 1 stycznia 2011 r. został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Należy podkreślić, że w trakcie konsultacji projektu ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłoszono uwag, że projektowane zapisy mogą spowodować nieobjęcie zwolnieniem ww. usług. Uwag ta-

kich nie zgłoszono również podczas prac nad tym projektem w parlamencie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie danych do wykazu organizacji  
pożytku publicznego (20369)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Piotra Stanke z dnia 1 lutego 2011 r. (przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 4 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20369/11) w sprawie nieprzekazania rachunków bankowych OPP uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienie ministra finansów.

1. Jakie były przyczyny nieprzekazania MPiPS przez resort finansów rachunków bankowych zgłoszonych przez OPP w latach poprzednich?

Dotychczasowe ustawowe uregulowania dotyczące pozyskiwania i publikacji numerów rachunków bankowych organizacji pożytku publicznego uprawniających do otrzymania 1% podatku za 2009 r. zobowiązywały organizacje pożytku publicznego w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2010 r. do aktualizowania danych bezpośrednio do ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. W praktyce zdarzało się, że numery rachunków bankowych były zgłaszane przez organizacje pożytku publicznego do urzędów skarbowych. W takim przypadku urzędy skarbowe na bieżąco przekazywały je, zgodnie z KPA, do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Stąd też Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dysponowało wszelkimi danymi w zakresie nadzorowanych organizacji pożytku publicznego w 2010 r.

Z dniem 1 września 2010 r. weszły w życie zmiany przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536), zgodnie z którymi organizacje pożytku publicznego zgłaszały numery rachunków bankowych do właściwych naczelników urzędów skarbowych do dnia 31 stycznia 2011 r. Dane w tym zakresie zostały przekazane przez Ministerstwo Finansów do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej zgodnie z ustawowymi uregulowaniami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie możliwości wdrożenia stosownych uregulowań, które pozwolą na uniknięcie niespójności mogących wystąpić w trakcie realizacji projektu „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” (20376)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka (SPS-023-20376/11) w sprawie możliwości wdrożenia stosownych uregulowań, które pozwolą na uniknięcie niespójności mogących wystąpić w trakcie realizacji projektu „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych”, uprzejmie wyjaśniam.

Projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” jest kluczowym elementem obecnie realizowanej polityki oświatowej państwa. Służy zwiększeniu efektywności systemu oświaty i poprawie jakości pracy z dziećmi na pierwszym etapie edukacyjnym. Celem projektu jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Zadaniem szkoły jest bowiem zapewnienie kształcenia dzieci i młodzieży z uwzględnieniem ich indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychofizycznych. Szczególnie wyraźnie podkreśla to nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, która wymaga od nauczycieli rozpoznania potrzeb każdego ucznia i zaplanowania procesu dydaktycznego uwzględniającego te potrzeby.

Realizacja wspomnianego wyżej projektu umożliwi:

— zapewnienie każdemu dziecku realizującemu I etap edukacyjny oferty edukacyjno-wychowawczo-profilaktycznej, zgodnej z jego indywidualnymi potrzebami i możliwościami edukacyjnymi i rozwojowymi;

— zwiększenie stopnia i zakresu wykorzystania w szkole aktywizujących metod nauczania;

— zwiększenie dostępności i podniesienie jakości wsparcia i pomocy psychologiczno-pedagogicznej udzielanej dzieciom, w szczególności dzieciom ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi;

— podniesienie jakości pomocy udzielanej przez szkołę rodzicom dzieci uczących się na I etapie edukacyjnym oraz zintensyfikowanie współpracy i zaangażowania rodziców w życie szkoły.

Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na ofertę dodatkowych zajęć

rozwijających i usprawniających oraz doposażenie bazy dydaktycznej potrzebnej do ich jak najlepszej realizacji.

Oferta dodatkowych zajęć finansowanych w ramach projektu jest uzupełnieniem podstawowych, statutowych zadań szkoły, do których realizacji jest ona prawnie zobowiązana. Indywidualizacja jest realizowana w trakcie zajęć lekcyjnych, a także innych zajęć, które prowadzą nauczyciele, wypełniając statutowe zadania.

W ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych:

a) dla dzieci ze specyficznymi trudnościami w czytaniu i pisaniu, w tym także dzieci, u których występuje zagrożenie ryzykiem dysleksji,

b) dla dzieci z trudnościami w uczeniu się matematyki,

c) zajęć logopedycznych dla dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy,

d) zajęć socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych dla dzieci mających trudności w komunikowaniu się z otoczeniem,

e) gimnastyki korekcyjnej dla dzieci z wadami postawy,

f) specjalistycznych zajęć terapeutycznych dla dzieci niepełnosprawnych,

g) rozwijających zainteresowania uczniów uzdolnionych, ze szczególnym uwzględnieniem nauk matematyczno-przyrodniczych (np. prowadzenie obserwacji przyrodniczych).

Przygotowanie oferty dodatkowej poprzedzone będzie przeprowadzoną na poziomie szkoły przez nauczycieli i specjalistów w niej pracujących diagnozą potrzeb. Na jej podstawie nauczyciele opracowują bądź modyfikują istniejące programy nauczania, jeśli stwierdzą taką potrzebę. Podnoszona przez pana posła w interpelacji kwestia programów, o których mowa w standardzie I i II, dotyczy realizacji właśnie programów nauczania. Nauczyciele prowadzący z uczniami obowiązkowe zajęcia w danej klasie realizują opracowany bądź dostosowany program, indywidualizując odpowiednio działania adresowane do ucznia. Zajęcia przewidziane do realizacji w projekcie dotyczą natomiast dodatkowej specjalistycznej oferty wspierającej indywidualizację prowadzoną w ramach zajęć obowiązkowych. Zaplanowane na podstawie diagnozy działania wspierające nie mogą tej diagnozy nie uwzględniać. Dlatego też, nawet jeżeli podmiot wyłoniony w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych realizował będzie w danej szkole zajęcia dodatkowe, nie ma ryzyka adresowania do dzieci odmiennych programów nauczania oraz materiałów dydaktycznych. Ponadto specyfikacja istotnych warunków zamówienia powinna szczegółowo opisywać wyniki szkolnej diagnozy, by podmiot przystępujący do procedury przetargowej przygotował propozycje świad-

czenia usługi edukacyjnej z najwyższą starannością, odpowiednio do potrzeb zamawiającego.

Nie są zatem potrzebne dodatkowe regulacje w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie rozważenia możliwości wznowienia  
produkcji cukru w cukrowni w Łapach (20378)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Leszka Cieślika w sprawie rozważenia możliwości wznowienia produkcji cukru w cukrowni w Łapach, załączoną przy piśmie (SPS-023-20378/11) z dnia 4 lutego 2011 r., odnośnie do kwestii leżących w kompetencji ministra rolnictwa i rozwoju wsi uprzejmie informuję, co następuje.

Od dnia 1 maja 2004 r. polski rynek cukru regulują przepisy wspólnotowe, w tym akt podstawowy rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r., ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku). Załącznik VI ww. rozporządzenia określa kwoty krajowe i regionalne poszczególnych państw członkowskich dla cukru, izoglukozy i syropu inulinowego.

Od roku gospodarczego 2008/2009 kwota cukru dla Polski wynosi 1 405 608,1 t i jest podzielona pomiędzy 5 producentów cukru. Powyższa kwota jest rezultatem wspólnotowej reformy rynku cukru. Producenci cukru w zamian za uzyskanie stosownej pomocy finansowej pochodzącej ze środków funduszu restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego zrzekli się części swoich kwot produkcyjnych.

W związku z toczącą się we Wspólnocie dyskusją w sprawie stabilizacji unijnego rynku cukru w dniu 28 stycznia 2011 r. Polska wystosowała do Komisji Europejskiej wniosek o:

— umożliwienie sprzedaży na rynku unijnym, bez konsekwencji finansowych, cukru pozakwotowego wyprodukowanego w UE w okresie od 1.10.2010 r. do 30.09.2011 r. w ilości nieprzekraczającej 15% kwoty krajowej z zaliczeniem tej produkcji do roku gospodarczego 2010/2011,

— zwiększenie o co najmniej 10% kwoty produkcji cukru i izoglukozy w roku gospodarczym 2011/2012.

Wyżej wymieniony wniosek umotywowany został możliwością wykorzystania unijnego potencjału branży cukrowniczej w celu zaspokojenia potrzeb konsumentów. Przyjęcie takiego podejścia powinno zapewnić równe warunki konkurencji plantatorom buraków i producentom cukru na terenie UE.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych (CUKIER) w dniu 10 lutego 2011 r. Komisja Europejska przedstawiła dwa projekty rozporządzeń w sprawie umożliwienia sprzedaży na rynku UE 500 tys. t cukru pozakwotowego bez konsekwencji finansowych oraz otwarcia przetargu na import cukru z krajów trzecich w roku gospodarczym 2010/11, oznaczonego kodem CN 1701 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej.

Jeżeli prace na forum UE nad projektem rozporządzenia w sprawie sprzedaży na rynku wspólnotowym 500 tys. t cukru pozakwotowego bez konsekwencji finansowych zakończą się w najbliższym czasie, to producenci cukru będą mogli składać stosowne wnioski już w miesiącu marcu bieżącego roku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła  
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy  
środkami transportu publicznego  
dla emerytów i rencistów (20379)**

Szanowny Panie Marszałku! Zwracając otrzymaną przy piśmie pani minister z dnia 14 lutego br. (znak: DP-II- 0700-105-AWa/11) interpelację posła Johna Abrahama Godsona dotyczącą ulg dla emerytów i rencistów oraz ich współmałżonków, uprzejmie informuję, iż została ona właściwie przekazana przez Marszałka Sejmu jej adresatom, czyli ministrowi pracy i polityki społecznej, a także ministrowi finansów.

Biorąc pod uwagę, iż problematyka dotycząca ulg ustawowych obejmuje szeroko rozumianą politykę społeczną państwa, a więc należy do kompetencji kilku ministrów odpowiedzialnych za jej kreowanie i realizację, właściwy do inicjowania działań w tym zakresie jest minister właściwy do spraw zabezpie-



czenia społecznego oraz minister właściwy do spraw finansów publicznych, a nie minister właściwy do spraw transportu, który odpowiada za prawidłową realizację uprawnień przez przewoźników kolejowych i autobusowych.

Pragnę poinformować, że w wyniku nowelizacji ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 4, poz. 34) dokonanej z inicjatywy ministra finansów, która weszła w życie od 31 stycznia 2002 r., nie został zmieniony krąg osób korzystających wcześniej z ulg, natomiast ograniczony został zakres i wymiar uprawnień. Zlikwidowane zostały uprawnienia do przejazdów bezpłatnych i z ulgą 50%, w zamian których wprowadzono ulgi w wysokości: 100%, 95%, 78%, 49% i 37%, oraz ograniczono możliwość korzystania z ulg wyłącznie do przejazdów w drugiej klasie pociągów i komunikacji autobusowej zwykłej.

Po protestach w związku z wprowadzeniem powyższych ograniczeń, na wniosek ministra pracy i polityki społecznej dokonano kolejnej nowelizacji ustawy obowiązującej od dnia 1 sierpnia 2002 r., przywracając w znacznej mierze zakres ulg obowiązujący do 31 stycznia 2002 r., jednakże nie przywrócono uprawnień do przejazdów bezpłatnych i z ulgą 50%. Oznacza to, że ograniczenie ulg w 2002 r. dotyczyło wszystkich grup uprawnionych, a nie tylko studentów, emerytów i rencistów oraz współmałżonków emerytów i rencistów.

Współmałżonkowie emerytów i rencistów utracili prawo do ulgowych przejazdów z dniem 1 maja 2004 r. w związku z utratą prawa do zasiłków rodzinnych w wyniku uchylecia ustawy z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) z mocy art 71 pkt 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255).

Przedstawiając powyższe, podzielałam stanowisko ministra finansów, że obowiązujący system ulg stanowi wyraz kompromisu społecznego, tym samym jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie wymagają szczegółowej analizy ulg i ich beneficjentów, także w aspekcie zwiększania wydatków z budżetu państwa na ten cel.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie problemów wynikających  
z realizacji ustawy o obowiązku szkolnym  
dla sześciolatków (20391)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marzeny Machałek (SPS-023-20391/11) w sprawie problemów wynikających z realizacji ustawy o obowiązku szkolnym dla sześciolatków, uprzejmie wyjaśniam.

O zakresie, sposobie i źródle finansowania zadań oświatowych przesądzają przepisy art. 5a ust. 3 ustawy o systemie oświaty, w myśl których środki niezbędne na realizację zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego – zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP – są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu państwa. Stosownie do art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) sposób ustalania subwencji oświatowej jest przesądzony ustawą i nie ma związku z ponoszonymi wydatkami w jednostkach samorządu terytorialnego, a kwota subwencji określana jest corocznie w ustawie budżetowej. Podziału subwencji oświatowej – po odliczeniu rezerwy ustawowej – między gminy, powiaty i województwa samorządowe dokonuje się według kryteriów ustalonych przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, zgodnie z zasadami przyjmowanymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych i dostosowania do nich wysokości subwencji rozporządzenie uzależnia tę wysokość od liczby uczniów przeliczeniowych otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół oraz wskaźnika korygującego, uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwia przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział etatów nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby etatów nauczycieli jest wyższy niż średnio w skali kraju, co przekłada się na poziom ponoszonych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego wydatków na wynagrodzenia nauczycieli. Ponadto w algorytmie uwzględnia się również specyfikę szkół i placówek ze względu na koszty kształcenia, np. szkol-

nictwo zawodowe, sportowe, medyczne, artystyczne, młodzieżowe ośrodki wychowawcze, szkolnictwo specjalne itp., czego wyrazem są dodatkowe wagi stosowane w odniesieniu do uczniów ww. szkół i placówek, które podwyższają kwotę subwencji przypadającą na ucznia.

Kwota standardu finansowego A, czyli kwota subwencji oświatowej przypadająca na jednego ucznia przeliczeniowego, jest swoistym kalkulacyjnym bonem oświatowym na ucznia, jednolitym dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego, ustalonym co roku. Użyte w algorytmie pojęcie ucznia przeliczeniowego oraz wartości wag odpowiadają średnim statystycznym, podczas gdy rzeczywiste zróżnicowanie jednostkowych kosztów pomiędzy szkołami, nawet szkołami tego samego typu w tej samej jednostce samorządu terytorialnego, jest ogromne i wynika z bardzo wielu szczegółowych przyczyn. Modyfikacja algorytmu podziału subwencji oświatowej ściśle wiąże się z wynikami analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół i placówek.

Algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego oraz w poszczególnych szkołach i placówkach, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter. Głęboko zindywidualizowane decyzje podejmowane przez organy samorządowe, determinujące łączny skutek finansowy zadań oświatowych, w fundamentalny sposób różnicują te skutki w poszczególnych samorządach, sprawiając, iż w części jednostek samorządu terytorialnego subwencja oświatowa jest równa wydatkom, w innych jest mniejsza, a w jeszcze innych subwencja oświatowa wystarcza na szereg innych wydatków niż wydatki bieżące w oświacie.

Zaplanowana w ustawie budżetowej na rok 2011 kwota części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego wynosi 36 924 829 tys. zł. Kwota ta jest wyższa w stosunku do planowanego wykonania subwencji oświatowej w roku 2010 (35 009 865 tys. zł) o 1 914 964 tys. zł, tj. o 5,5%. Wzrost planowanej na rok 2011 kwoty subwencji oświatowej pokrywa skutki przechodzące na rok 2011 podwyżek wynagrodzeń nauczycieli wdrożonych w roku 2010, skutki planowanego wzrostu wynagrodzeń nauczycieli od września 2011 r. oraz skutki awansu zawodowego nauczycieli.

Zgodnie z algorytmem podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 szacuje się, że finansowy standard A wyniesie ok. 4417,01 zł. W stosunku do roku 2010 (4364,39 zł) wzrośnie on o ok. 8,1%, tj. o 352,62 zł.

Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło szereg działań wspierających organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe w tworzeniu odpowiednich warunków nauki, opieki i wychowania, mających na celu m.in. przygotowanie szkół do rozpo-

czyniania spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatnie.

1. Realizowany jest program rządowy „Radosna szkoła” przyjęty uchwałą nr 112/2009 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie Rządowego programu wspierania w latach 2009–2014 organów prowadzących w zapewnieniu bezpiecznych warunków nauki, wychowania i opieki w klasach I–III szkół podstawowych i ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia – „Radosna szkoła”. Celem programu jest pomoc finansowa dla organów prowadzących w tworzeniu odpowiednich warunków realizowania nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkół podstawowych, a także w przygotowaniu szkół do rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatnie. W ramach programu organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe otrzymują wsparcie finansowe na wyposażenie szkół i zapewnianie najmłodszym dzieciom rozpoczynającym naukę bezpiecznych warunków nauki i opieki odpowiednich dla ich wieku.

Program zakłada, że w latach 2009–2014 na zakup i zwrot kosztów zakupu pomocy dydaktycznych do miejsc rekreacyjno-edukacyjnych w szkołach podstawowych oraz na utworzenie lub modernizację szkolnych placów zabaw przy szkołach podstawowych przeznaczona zostanie kwota 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa. Dofinansowanie z budżetu państwa w 2009 r. wyniosło 40 mln zł, w 2010 r. – 150 mln zł, natomiast w 2011 r. zaplanowano na ten cel 150 mln zł, a w następnych latach odpowiednio: w 2012 r. – 488 mln zł, w 2013 r. – 234 mln zł oraz w 2014 r. – 216 mln zł.

W 2009 r. w ramach I edycji programu „Radosna szkoła” wsparcie finansowe otrzymały 4954 szkoły podstawowe, co stanowi 36% wszystkich uprawnionych. Oznacza to, że dzięki programowi z pomocy dydaktycznych w szkołach oraz ze szkolnych placów zabaw korzysta 471 974 uczniów, w tym 8770 dzieci 6-letnich (ok. 60% spośród wszystkich sześciolatków uczęszczających do szkół podstawowych).

Zakończyła się realizacja II edycji programu „Radosna szkoła”. Przyjmując, że przyznane w 2010 r. środki finansowe zostały wykorzystane w całości, można szacować, że w niemal 80% szkół podstawowych w Polsce powstały miejsca rekreacyjno-edukacyjne wyposażone w pomoce dydaktyczne. Utworzonych lub modernizowanych zostało ok. 1000 szkolnych placów zabaw. Obecnie wpływają sprawozdania z realizacji programu, a więc wkrótce znana będzie liczba wyposażonych w ramach programu „Radosna szkoła” wewnętrznych miejsc zabaw.

2. Minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego, za zgodą Komisji Europejskiej, przygotował projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” realizowany na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Fun-

duszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, poddziałania 9.1.2: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych.

Na realizację niniejszego projektu systemowego, na wniosek ministra edukacji narodowej została przesunięta kwota 150 mln euro (ok. 624 mln zł) z priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” do priorytetu IX, za którego wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Ponadto ze środków pomocy technicznej przeznaczonych dla Ministerstwa Edukacji Narodowej przesunięto kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie dodatkowych zadań instytucji pośredniczących związanych z obsługą projektu.

Projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” jest kluczowym elementem obecnie realizowanej polityki oświatowej. Celem projektu jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy m.in. przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci 6-letnich. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych. Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego wymaga od nauczycieli rozpoznania potrzeb każdego ucznia i zaplanowania procesu dydaktycznego uwzględniającego te potrzeby. Celem projektu jest wspomaganie szkoły i nauczycieli w indywidualizacji procesu kształcenia, tj. w diagnozowaniu potrzeb uczniów, przygotowywaniu programów i zajęć, w doposażeniu szkoły w niezbędne pomoce dydaktyczne oraz organizowaniu dodatkowych zajęć. Przystąpienie do projektu umożliwi szkole rozszerzenie swojej oferty edukacyjnej, wykorzystanie ciekawych metod pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz zwiększenie dostępności pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów i rodziców.

Decyzję o rozpoczęciu wdrażania projektu w każdym województwie podejmują samorządy województw pełniące funkcje instytucji pośredniczących Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. W myśl art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712 i Nr 157, poz. 1241) rolę instytucji pośredniczącej pełni organ administracji publicznej lub inna jednostka sektora finansów publicznych, której została powierzona, w drodze porozumienia z instytucją zarządzającą część zadań związanych z realizacją programu operacyjnego. Funkcje regionalnych instytucji pośredniczących pełnią urzędy marszałkowskie poszczególnych województw, a także

wojewódzkie urzędy pracy (dotyczy to województwa podkarpackiego, wielkopolskiego i zachodniopomorskiego) oraz Świętokrzyskie Biuro Rozwoju Regionalnego.

Projekt jest realizowany od 2010 r. w dziewięciu województwach: kujawsko-pomorskim, lubelskim, lubuskim, dolnośląskim, opolskim, podkarpackim, podlaskim, świętokrzyskim i wielkopolskim. Termin wdrożenia projektu w pozostałych województwach został ustalony na 2011 r.

Kwota przeznaczona na realizację przedmiotowych projektów została podzielona między regiony w taki sposób, aby umożliwić organom prowadzącym zapewnienie realizacji szkolnych programów indywidualizacji, zgodnie ze zdiagnozowanymi potrzebami uczniów klas I–III szkół podstawowych. Algorytm podziału środków opiera się na założeniu, że szkoła, jak i organ prowadzący nie może otrzymać mniej niż 30 tys. zł. Na poziomie realizacji szkolnych programów indywidualizacji instytucja pośrednicząca podejmuje decyzję o podziale środków w województwie. Wysokość środków finansowych przekazanych konkretnym organom prowadzącym zależy od zdiagnozowanych potrzeb uczniów. W związku z powyższym dopuszcza się możliwość przekazania szkołom kwoty niższej lub wyższej niż 30 tys. zł, o ile instytucja pośrednicząca stwierdzi, że pozostałe szkoły podstawowe nie są zainteresowane otrzymaniem większego wsparcia bądź podjęły decyzję o zaniechaniu uczestnictwa w projekcie.

W celu indywidualizacji pracy z uczniem, która jest konsekwencją założeń nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego, oraz na potrzeby prawidłowej realizacji projektu określonych zostało V standardów. Aby otrzymać dofinansowanie, szkoły muszą osiągnąć standardy I–III. Środki z Europejskiego Funduszu Społecznego mogą być przeznaczone wyłącznie na realizację standardu IV i V.

W ramach tych standardów środki finansowe mogą być przeznaczone na:

- 1) organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych:
  - a) dla dzieci ze specyficznymi trudnościami w czytaniu i pisaniu, w tym także dzieci, u których występuje zagrożenie ryzykiem dysleksji,
  - b) dla dzieci z trudnościami w uczeniu się matematyki,
  - c) zajęć logopedycznych dla dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy,
  - d) zajęć socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych dla dzieci mających trudności w komunikowaniu się z otoczeniem,
  - e) gimnastyki korekcyjnej dla dzieci z wadami postawy,
  - f) specjalistycznych zajęć terapeutycznych dla dzieci niepełnosprawnych,
  - g) rozwijających zainteresowania uczniów uzdolnionych, ze szczególnym uwzględnieniem nauk matematyczno-przyrodniczych (np. prowadzenie obserwacji przyrodniczych);



2) doposażenie bazy dydaktycznej szkoły w sprzęt specjalistyczny (tj. np. na zakup oprogramowania oraz pakietów do diagnozowania i korygowania dysfunkcji i dysharmonii rozwojowych, takich jak: wady wymowy, dysleksja, wady postawy, zaburzenia koordynacji ruchowej).

3. Ponadto w okresie od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. realizowany jest projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. Projekt współfinansowany jest z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 3.3: Poprawa jakości kształcenia”, poddziałania 3.3.3: Modernizacja treści i metod kształcenia – projekty systemowe. Projekt służy m.in. upowszechnianiu innowacyjnych programów i metod oraz najlepszych praktyk, zarówno dydaktycznych, jak i organizacyjnych, w przedszkolach, szkołach i placówkach.

Celem projektu jest przygotowanie kadry pedagogicznej i zarządzającej przedszkoli, szkół i placówek do organizowania i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliższej ucznia, w środowisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Do końca października 2010 r. przygotowanych zostało prawie 500 liderów zmian w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym realizacji przez szkoły nowych zadań, w szczególności w zakresie organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym rozpoznawania przez nauczycieli ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się. Liderzy zmian przeprowadzili spotkania szkoleniowo-informacyjne dla ponad 50 000 nauczycieli i dyrektorów przedszkoli, szkół i placówek przygotowujące ich do realizacji zadań z obszaru kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Zadania te będą realizowane według nowej koncepcji opierającej się na zespołowej formule pracy nauczycieli. Nauczyciele oraz specjaliści prowadzący zajęcia z uczniem zespołowo będą analizować jego potrzeby oraz określać najlepsze, najbardziej efektywne formy wsparcia ucznia. W 2011 r. przeprowadzony zostanie pilotaż wdrażania nowych rozwiązań.

W ramach projektu przewiduje się także szczególną rolę poradni psychologiczno-pedagogicznych, do których należy przede wszystkim:

a) pomoc nauczycielom w podnoszeniu kompetencji zawodowych w zakresie rozpoznawania indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych uczniów oraz ich możliwości psychofizycznych, udzielania uczniom wsparcia, wykorzystywania narzędzi do rozpoznawania ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się,

b) specjalistyczna, pogłębiona diagnoza uczniów, w szczególności w sytuacjach, gdy udzielone w przed-

szkolu, szkole czy placówce wsparcie nie będzie wystarczające,

c) udzielanie pomocy nauczycielom przedszkoli, szkół i placówek w tworzeniu m.in. indywidualnych programów edukacyjno-terapeutycznych oraz planów działań wspierających uczniów.

W ramach projektu przewidziano również opracowanie w roku szkolnym 2010/2011 systemu adaptacji środków dydaktycznych dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Projekt adresowany jest do:

1) uczniów wszystkich typów szkół ogólnodostępnych, integracyjnych i specjalnych,

2) kadry pedagogicznej uczącej w ww. szkołach,

3) placówek doskonalenia nauczycieli – doradców metodycznych i konsultantów,

4) kadry zarządzającej szkołami i placówkami oświatowymi,

5) przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego i innych organów prowadzących szkoły i placówki,

6) przedstawicieli kuratoriów oświaty.

Ponadto w ramach projektu uruchomiona została platforma informacyjno-komunikacyjna poświęcona proponowanym zmianom, dostępna dla wszystkich beneficjentów systemu oświaty. Narzędzie to zapewnia stały dostęp do merytorycznych informacji dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie zmniejszającej się liczby  
gabinetów stomatologicznych działających  
w placówkach oświatowych (20395)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem pana Jana Warzechy, posła na Sejm RP, przekazanych przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r. nr SPS-023-20395/11 w sprawie zmniejszającej się liczby gabinetów stomatologicznych działających w placówkach oświatowych, uprzejmie wyjaśniam:

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.), ze względu na specyficzne potrzeby zdrowotne, dzieciom i młodzieży do ukończenia 18. roku życia przyznano prawo do następujących bezpłatnych dodatkowych świadczeń

zdrowotnych lekarza stomatologa i materiałów stomatologicznych: indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, świadczenia niezbędne w okresie wieku rozwojowego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb leczniczych związanych z leczeniem próchnicy i jej powikłań (chorób miazgi, zęba i ozębnej), całkowite opracowanie i odbudowa zniszczonego, złamanego kąta w zębach siecznych oraz kosmetyczne pokrycie niedorozwoju szkliwa w zębach stałych.

Ponadto w sierpniu 2009 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jednym z celów ww. regulacji jest zabezpieczenie usystematyzowanej, planowej i udokumentowanej profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Rozporządzenie zakłada współpracę pielęgniarki lub higienistki szkolnej z lekarzem dentystą sprawującym profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana nad uczniami przez lekarza dentystę obejmuje między innymi prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej, profilaktyczne badania stomatologiczne, profilaktykę próchnicy zębów i profilaktykę ortodontyczną. Wykaz profilaktycznych świadczeń stomatologicznych dla dzieci do ukończenia 19. roku życia znajduje się w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr140, poz. 1144, z późn. zm.).

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną obejmuje w zakresie stomatologii prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. W myśl rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej grupowa profilaktyka fluorkowa metodą nadzorowanego szczotkowania zębów prowadzona jest u uczniów w klasach I–VI za pomocą preparatów fluorkowych. Przedmiotowa profilaktyka wykonywana jest na terenach, gdzie poziom fluoru w wodzie pitnej nie przekracza wartości 1 mg/l.

Zgodnie z dostępnym mi raportem Instytutu Matki i Dziecka z 2010 r., w roku szkolnym 2009/2010 objętych grupową profilaktyką próchnicy zębów było w miastach 87% uczniów szkół podstawowych, na wsiach odsetek ten był nieco mniejszy i wyniósł 83%.

Indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, zostały zabezpieczone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie

świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr140, poz. 1144, z późn. zm.).

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji, zestawienie porównawcze wyników, prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa wg wytycznych WHO), wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36; 2010 r. – 0,53).

Oczywiście nie należy zapominać, że działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju powinny również być ukierunkowane na podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Przede wszystkim winno się to odbywać poprzez edukację zdrowotną kobiet ciężarnych i matek małych dzieci, kontynuowaną poprzez rozwój programów edukacyjnych dla dzieci przedszkolnych i szkolnych (realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego).

Informuję, że 23 września 2010 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, połogu oraz opieki nad noworodkiem, w którym to ujęte zostały działania edukacyjne kobiety ciężarnej, m. in. w zakresie zdrowia jamy ustnej. W ww. rozporządzeniu wśród zalecanych badań diagnostycznych i konsultacyjnych wykonywanych u kobiet w okresie ciąży znajduje się również badanie stomatologiczne.

Działania edukacyjne w zakresie zdrowia jamy ustnej skierowane do matek małych dzieci zostały uwzględnione w wykazie świadczeń gwarantowanych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, sprawowanych podczas wizyt patronażowych (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – Dz. U. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.).

Niemniej zgadzam się, że sprawą ogromnej wagi jest położenie odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą, ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci. Objęcie profilaktyką i leczeniem próchnicy dzieci, które są

populacją najbardziej obciążoną ryzykiem zachorowalności na próchnicę o ciężkim przebiegu, a większość jej stanowią dzieci pochodzące ze środowisk wiejskich i małych miast oraz rodzin wielodzietnych, pozwala na obniżenie występowania próchnicy i potrzeb leczenia stomatologicznego w Polsce (wielkość tych potrzeb w skali populacji kraju wynika bowiem głównie z zaniedbań stanu zdrowotnego osób o najwyższym ryzyku próchnicy).

Dotychczasowe programy zapobiegania próchnicy zębów stosowane w kraju koncentrowały się na dzieciach w wieku szkolnym. Pilnie należy więc wprowadzić program edukacyjny ukierunkowany na wdrożenie i utrwalenie nawyku szczotkowania zębów pastą z fluorem u dzieci w wieku przedszkolnym. Ministerstwo Zdrowia podejmuje szereg działań mających na celu wdrożenie programu poprawy zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku przedszkolnym. W ramach programu stomatologiczną opieką profilaktyczną objęte zostałyby dzieci przedszkolne w wieku 4–6 lat, uczęszczające do przedszkoli na terenie całego kraju.

Ze względu na limit środków finansowych, otrzymanych na realizację programów polityki zdrowotnej, nie było możliwości wdrożenia przedmiotowego programu do realizacji w ramach programów zdrowotnych ministra zdrowia. Podejmowane są próby finansowania go w ramach Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy.

Jednocześnie informuję, że aktualnie trwają prace zespołu konsultantów krajowych w dziedzinach stomatologicznych, które dotyczą opracowania właściwej strategii zmierzającej do poprawy stanu zdrowotnego uzębienia populacji polskiej, z położeniem odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą (ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci).

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przywrócenia zwolnienia turnusów  
rehabilitacyjnych z podatku od towarów i usług  
(20402)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20402/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przywrócenia zwolnienia turnusów rehabilitacyjnych z podatku od towa-

rów i usług, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie informuję, że został przygotowany projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym przewiduje się objęcie zwolnieniem z VAT usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie, oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez podmioty niebędące zakładami opieki zdrowotnej.

Usługi turnusów rehabilitacyjnych świadczone przez inne podmioty niż zakłady opieki medycznej są wykonywane na podobnych zasadach i poddane szczególnym regulacjom wynikającym z ww. przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, dlatego też uzasadnione jest objęcie ich, jak ww. usług świadczonych przez ZOZ-y, również zwolnieniem z VAT.

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych będą mogli stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Projekt rozporządzenia został przesłany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Projekt został również opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów (adres: [www.mf.gov.pl](http://www.mf.gov.pl)).

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie konsultacji projektu ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, w której zawarto przepisy określające zakres zwolnień z VAT z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE) i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, nie zgłaszano uwag, że projektowane zapisy mogą spowodować nieobjęcie zwolnieniem ww. usług. Uwag takich nie zgłoszono również podczas prac nad projektem ww. ustawy w parlamencie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie przywrócenia połączeń pociągów  
pasażerskich na Zamojszczyźnie (20410)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie przywrócenia pociągów pasażerskich na Zamojszczyźnie, przekazuję poniższe informacje.

Minister Infrastruktury dofinansowuje międzywojewódzkie przewozy pasażerskie na podstawie art. 40a ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.). Obecnie umowa o organizowanie, wykonywanie i dotowanie przedmiotowych przewozów zawarta jest z PKP InterCity SA na okres do 2013 roku.

Od września 2009 r. Ministerstwo Infrastruktury podejmowało działania na rzecz przywrócenia zawieszonych połączeń Zamojszczyzny i Roztocza. Istotą problemu było znalezienie dodatkowych środków finansowych na dofinansowanie połączeń. Zaplanowane na 2011 rok oszczędności w zakresie dofinansowania przewozów międzynarodowych pozwoliły na rozpoczęcie rozmów z PKP InterCity SA w sprawie przywrócenia w 2011 roku międzywojewódzkich połączeń kolejowych do Zamościa. Rozważane było przywrócenie 4 połączeń:

- z Zamościa do Wrocławia przez Stalową Wołę,
- z Zamościa do Wrocławia przez Horyniec-Zdrój,
- z Zamościa do Warszawy,
- z Bełżca do Warszawy (sezonowo).

Po analizie kosztów i spodziewanych przychodów z tytułu uruchomienia wnioskowanych połączeń, mając na uwadze informację przekazaną przez samorząd województwa lubelskiego o planowanym uruchomieniu przewozów regionalnych na odcinku Zamość – Lublin, oraz wobec niewystarczających środków na uruchomienie wszystkich wnioskowanych połączeń, podjęta została decyzja, że od 2011 roku przywrócone będzie tylko 1 połączenie międzywojewódzkie Zamościa: z Wrocławiem przez Stalową Wołę i Rzeszów. Na spotkaniu zorganizowanym w lipcu 2010 r. w Ministerstwie Infrastruktury Prezydent Miasta Zamość wskazał przedmiotowe połączenie jako priorytetowe z punktu widzenia potrzeb mieszkańców. Z informacji przekazanych przez PKP InterCity SA wynika, że pociąg rozpocznie kursowanie w kierunku Zamościa od 1 marca 2011 roku, zaś w kierunku Wrocławia od 2 marca 2011 roku.

Nie przewiduje się uruchamiania połączeń międzynarodowych pomiędzy Polską a Ukrainą przez Bełżec na podstawie dofinansowania z budżetu państwa. Połączenia międzynarodowe realizowane będą przez przejścia graniczne w Dorohusku oraz Przemysłu.

Jednocześnie wyjaśniam, że podejmowane działania w sprawie przywrócenia połączeń kolejowych Zamościa nie są związane z organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie rozporządzenia ministra finansów  
dotyczącego zmiany zasad dofinansowywania  
barów mlecznych (20411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Krystyny Łybackiej zgłoszoną w piśmie z dnia 7 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20411/11) w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych (Dz. U. Nr 254, poz. 1705) uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 czerwca 2006 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych (Dz. U. Nr 112, poz. 760) zostało uchylone ustawą wprowadzającą ustawę o finansach publicznych.

Zapis art. 1 30 ust. 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), określił obowiązek wydania aktu wykonawczego, upoważniając ministra finansów do określenia – w przypadku, gdy ustawa budżetowa ustali dotacje przedmiotowe do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych – stawek oraz szczegółowego sposobu oraz trybu udzielania i rozliczania dotacji, w tym form składania wniosków, informowania o ich przyjęciu lub odrzuceniu, warunkach przekazywania i rozliczenia dotacji, terminie zwrotu dotacji, przy uwzględnieniu łącznych kwot dotacji na poszczególne cele określone w ustawie budżetowej z uwzględnieniem jawności i przejrzystości gospodarowania środkami budżetu państwa.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązuje rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych (Dz. U. Nr 254, poz. 1705), które nie wprowadza znaczących

zmian w stosunku do poprzednio obowiązującego stanu prawnego, a w szczególności nie uległy zmianie zasady dofinansowania do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż w ustawie budżetowej na 2011 r. ustalona została przedmiotowa dotacja do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych w kwocie 21 mln zł, tj. w wysokości, jaką przewidywała ustawa budżetowa na rok 2010. Oznacza to, że wraz ze zmianą stanu prawnego nie ograniczono dofinansowania do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych, a co za tym idzie, wsparcia osób o najniższym statusie materialnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła  
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie pomocy państwa w prowadzeniu  
szkół wiejskich i przedszkoli (20412)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-023-20412/11) w sprawie pomocy państwa w prowadzeniu szkół wiejskich i przedszkoli, uprzejmie wyjaśniam.

W zupełności podzielam zaprezentowane przez pana posła stanowisko, iż funkcjonujące na wsi przedszkola oraz szkoły są dla lokalnego środowiska bardzo często głównym i jedynym centrum kulturalno-obywatelskim.

Równocześnie nie wydają się być zasadne przedstawione obawy rodziców dzieci, dotyczące przekształcania przedszkoli gminnych na inne formy, co będzie skutkować wzrostem opłat i zaniżaniem standardów edukacyjnych, gdyż stosownie do art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna (przedszkole) może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu, co oznacza, iż mechanizm wprowadzania ewentualnych opłat oraz wymogi standardów edukacyjnych muszą być takie same jak w przedszkolach prowadzonych przez gminy. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed ter-

minem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły/przedszkola: rodziców dzieci, właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu. M.in. przedszkole prowadzone przez jednostkę samorządu terytorialnego, może zostać zlikwidowane po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, tj. kuratora oświaty.

Zgodnie z obowiązującym prawem oświatowym w powyższym zakresie, nie jest możliwe przedmiotowe przekształcenie przedszkoli gminnych na inne formy.

Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 5g cyt. ustawy o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego, będąca organem prowadzącym m.in. przedszkole liczące nie więcej niż 70 dzieci (uczniów), na podstawie uchwały organu stanowiącego tej jednostki oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, może przekazać, w drodze umowy, osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, prowadzenie takiego przedszkola. Osoba prawna niebędąca jednostką samorządu terytorialnego lub osoba fizyczna, która przejęła do prowadzenia przedszkole publiczne na podstawie powyższej umowy, nie może zlikwidować tego przedszkola; na wniosek tej osoby jednostka samorządu terytorialnego, która przekazała przedszkole, przejmuje jej prowadzenie w trybie określonym w przedmiotowej umowie (art. 5 ust. 5k powyższej ustawy).

Równocześnie jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana powiadomić, w terminie 6 miesięcy przed dniem przekazania przedszkola do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, pracowników przedszkola oraz zakładową organizację związkową o terminie przekazania przedszkola, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych i socjalnych skutkach dla pracowników, a także nowych warunkach pracy i płacy (art. 5 ust. 5l).

Jednocześnie zadania jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie oświaty oraz ich kompetencje w tym zakresie określa cyt. ustawa o systemie oświaty. W myśl przepisów tej ustawy do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek. Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin (art. 105 ustawy o systemie oświaty). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

Biorąc pod uwagę powyższe, równocześnie odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pana po-

sła, uprzejmie informuję, iż jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom 5-letnim możliwości skorzystania z prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej.

Obecnie roczne przygotowanie przedszkolne sześciolatków jest finansowane z dochodów własnych gminy. Po ustawowym obniżeniu wieku rozpoczynania obowiązku szkolnego do sześciu lat edukacja sześciolatków w szkole podstawowej będzie finansowana z części oświatowej subwencji ogólnej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc w przedszkolach dla dzieci w wieku 3–5 lat.

W celu zwiększenia miejsc wychowania przedszkolnego, a tym samym upowszechnienia edukacji przedszkolnej, Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5. roku życia. Wydane zostało rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania wraz z jego nowelizacją z dnia 13 czerwca 2008 r.

W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 149, poz. 991) wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej. W małych środowiskach miejskich i na obszarach wiejskich poważnym problemem utrudniającym organizację przedszkoli jest także rozproszenie siedlisk ludzkich. Obowiązujące do końca 2007 r. przepisy praktycznie „wiązały ręce” samorządom, nie pozwalały na żadną swobodę działania, a jedyną możliwością rozwiązania powstałego problemu było zorganizowanie tradycyjnego przedszkola.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest bardziej korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami

demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Obecnie funkcjonuje 1125 punktów przedszkolnych (w tym na wsi 784) oraz 113 zespołów wychowania przedszkolnego (w tym na wsi 98), które mając różne źródła finansowania (w tym unijne), podlegają przepisom prawa oświatowego.

Równocześnie, sukcesywnie zwiększa się liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych). W 2009 r. funkcjonowało w Polsce 8441 przedszkoli (w tym na wsi 2832), natomiast w 2010 r.<sup>\*)</sup> 8822 przedszkola (w tym na wsi 2906). Z tej liczby 6716 przedszkoli jest prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego, 13 przez administrację rządową (MON), 2093 przez pozostałe podmioty (w tym 105 z nich prowadzi publiczne przedszkola).

Biorąc pod uwagę, że w 459 gminach nie funkcjonują tradycyjne, wielodziałowe przedszkola, należy podkreślić, iż jednocześnie w każdej z tych gmin działają oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych oraz w części z nich dodatkowo inne formy wychowania przedszkolnego, tj. punkty przedszkolne i zespoły wychowania przedszkolnego.

Należy również podkreślić, że w Polsce systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. W 2010 r. wychowaniem przedszkolnym objętych było ogółem już 64,69% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosił 43,1%. Tymczasem w 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego wśród dzieci w wieku 3–5 lat wynosił ogółem 47,3%, a na wsi 23,1%.

Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięciolatków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. było to tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,7% pięciolatków.

Należy podkreślić, że edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem. Pojawiające się stwierdzenia, że ze względów finansowych nie powstają nowe placówki przedszkolne, wydaje się zbyt daleko idącym uproszczeniem. Podobne oceny sytuacji i obiegowe opinie przez wiele lat stanowiły argument usprawiedliwiający brak skutecznych rozwiązań w tym zakresie i zarazem powód niepodejmowania nowych działań umożliwiających powszechny dostęp do wychowania przedszkolnego.

Dodatkowo informuję, iż w Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są obecnie zaawansowane prace mające na celu określenie zakresu i możliwości wsparcia finansowego gmin w realizacji zadań z zakresu wychowania przedszkolnego.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Pro-

<sup>\*)</sup> wg danych Systemu Informacji Oświatowej na dzień 30.09.2010 r. v. 3



gramu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego, np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Efektom negocjacji między polskim rządem a Komisją Europejską było ustalenie, że za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw, jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie 243 140 413 euro, co stanowi 967 844 72,99 zł (według kursu 1 € = 3,9806 zł).

Ministerstwo Edukacji Narodowej ściśle współpracuje z samorządami wojewódzkimi oraz Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w celu jak najlepszego i najbardziej efektywnego wykorzystania środków finansowych Unii Europejskiej dla rozwoju wychowania przedszkolnego.

Oprócz powyższego programu wszystkie organy prowadzące (zarówno osoby prawne, m.in. gminy, jak i osoby fizyczne) mogą występować o dodatkowe fundusze przewidziane w innych programach (np. Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności oraz programach regionalnych) z przeznaczeniem na projekty inwestycyjne dotyczące remontów, modernizacji, wyposażenia w sprzęt budynków, w których planuje się prowadzenie wychowania przedszkolnego.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych (wraz z odpowiednim zapleczem) na obszarach wiejskich.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest również projekt systemowy „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki. Projekt został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje promocję wczesnej edukacji, a druga promocję edukacji przez całe życie z wyłączeniem edukacji przedszkolnej.

Od 2008 r. realizowana jest część dotycząca upowszechniania edukacji przedszkolnej. Cel projektu

bezpośrednio wpływa z celów odnowionej strategii lizbońskiej. Projekt koncentruje się na pokazywaniu korzyści płynących z edukacji przedszkolnej, zachęcaniu do wysyłania dzieci do przedszkola, wpływaniu na zakładanie przedszkoli.

Odnosząc się natomiast do sygnalizowanego problemu wzrostu kosztów prowadzenia przedszkoli oraz małych, wiejskich szkół, uprzejmie przypominam, że zadania oświatowe realizowane w szkołach i placówkach prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego uwzględnione są przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Wyjątek stanowią, zgodnie z przepisem art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), następujące zadania finansowane głównie z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego: przedszkola ogólnodostępne, oddziały ogólnodostępne w przedszkolach integracyjnych, oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych i inne formy wychowania przedszkolnego oraz dowożenie uczniów do szkół.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych.

Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego zostały naliczone na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Ze względu na rozbudowaną strukturę zadań edukacyjnych realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego formuła algorytmicznego podziału subwencji oświatowej uwzględnia szereg czynników i parametrów obrazujących specyfikę kształtowania składowych elementów subwencji w odniesieniu zarówno do zadań szkolnych, jak i zadań pozaszkolnych.

Algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jed-

nolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego.

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców – spowodowane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych (wiejskiego i mieszkaniowego) dla nauczycieli szkół położonych na terenach wiejskich oraz w małych miastach – w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej, na podstawie którego naliczana jest subwencja oświatowa dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego, uwzględniona została specyfika takich szkół położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców poprzez zastosowanie następujących parametrów:

— wagi  $P1 = 0,38$  dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców,

— dodatkowej wagi  $R = 0,12$  – w ramach wskaźnika  $Di$  – dla uczniów szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców.

Równocześnie rząd podejmuje działania wspierające organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe w tworzeniu odpowiednich warunków nauki, opieki i wychowania, mających na celu m.in. przygotowanie szkół do rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatnie.

Od 2009 r. realizowany jest program rządowy „Radosna szkoła” przyjęty uchwałą nr 112/2009 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie rządowego programu wspierania w latach 2009–2014 organów prowadzących w zapewnieniu bezpiecznych warunków nauki, wychowania i opieki w klasach I–III szkół podstawowych i ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia – „Radosna szkoła”. Celem programu jest pomoc finansowa dla organów prowadzących w tworzeniu odpowiednich warunków realizowania nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkół podstawowych, a także w przygotowaniu szkół do rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatnie. W ramach programu organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe otrzymują wsparcie finansowe na doposażenie szkół i zapewnianie najmłodszym dzieciom rozpoczynającym naukę bezpiecznych warunków nauki i opieki odpowiednich dla ich wieku.

Program zakłada, że w latach 2009–2014 na zakup i zwrot kosztów zakupu pomocy dydaktycznych do miejsc rekreacyjno-edukacyjnych w szkołach podstawowych oraz na utworzenie lub modernizację szkolnych placów zabaw przy szkołach podstawowych przeznaczona zostanie kwota 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa. Dofinansowanie z budżetu państwa w 2009 r. wyniosło 40 mln zł, w 2010 r. – 150 mln zł, natomiast w 2011 r. zaplanowano na ten cel 150 mln zł, a w następnych

latach odpowiednio: w 2012 r. – 488 mln zł, w 2013 r. – 234 mln zł oraz w 2014 r. – 216 mln zł.

Dotychczasowym efektem realizacji programu rządowego „Radosna szkoła” jest przygotowanie w prawie 80% szkół podstawowych miejsc rekreacyjno-edukacyjnych wyposażonych w pomoce dydaktyczne dostosowane do potrzeb uczniów klas I–III. W ramach tego programu szkoły mogą również uzyskać wsparcie finansowe na utworzenie lub modernizację szkolnych placów zabaw.

Tylko w 2009 r., w ramach I edycji programu „Radosna szkoła”, wsparcie finansowe otrzymały 4954 szkoły podstawowe, co stanowi 36% wszystkich uprawnionych. Oznacza to, że dzięki programowi z pomocy dydaktycznych w szkołach oraz ze szkolnych placów zabaw korzysta 471 974 uczniów, w tym 8770 dzieci 6-letnich (około 60% spośród wszystkich sześciolatków uczęszczających do szkół podstawowych).

W drugiej edycji rządowego programu „Radosna szkoła” w 2010 roku, złożono 8617 wniosków o dofinansowanie pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkołach oraz na utworzenie szkolnych placów zabaw.

Środki budżetu państwa zaplanowane na rok 2010 zostały podzielone proporcjonalnie do wnioskowanych kwot wsparcia finansowego dla poszczególnych województw i ministra kultury i dziedzictwa narodowego. W pierwszej kolejności środki zostały przeznaczone na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole. Wnioski o dofinansowanie na ten cel złożyło prawie 6 tysięcy szkół (spośród ponad 13 tysięcy uprawnionych). Zgłoszone w tej edycji programu wnioski opiewały na kwotę prawie 50 milionów złotych.

Następnie środki były przyznane szkołom wnioskującym ponownie o refundację zakupionych już pomocy dydaktycznych. Suma z tych wniosków wyniosła 143 tys. zł.

W następnej kolejności środki finansowe w ramach rządowego programu „Radosna szkoła” zostały przeznaczone na ponownie złożone wnioski na szkolne plac zabaw. Wnioski złożone w tej kategorii – zarówno na utworzenie i modernizację, jak i refundację tych kosztów – opiewały na kwotę ponad 57 mln.

Pozostałe środki finansowe zostały przyznane tym szkołom, które po raz pierwszy złożyły wnioski w programie „Radosna szkoła”.

W 2010 r. zostało utworzonych lub zmodernizowanych ok. 1000 szkolnych placów zabaw. W najbliższym czasie znana będzie liczba wyposażonych, w ramach programu „Radosna szkoła”, wewnętrznych miejsc zabaw (do 15 lutego br. wpływają sprawozdania – także z oceną programu).

Pierwsze sprawozdania pokazują także, że spośród uprawnionych szkół, które mogą uczestniczyć w programie, ponad 50% to szkoły położone na obszarach wiejskich.

Minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego, za zgodą Komisji Europejskiej, przygotował projekt systemowy „Indywi-

dualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III”, realizowany na poziomie regionów, skierowany do publicznych i niepublicznych szkół podstawowych. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” na lata 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty.

Na realizację niniejszego projektu minister edukacji narodowej zabezpieczył 624 mln zł. Minister edukacji narodowej przeznaczył również – poza projektem – kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie w urzędach marszałkowskich dodatkowych etatów związanych z obsługą projektu.

Projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I – III szkół podstawowych” jest kluczowym elementem obecnie realizowanej polityki oświatowej. Celem projektu jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy między innymi przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci 6-letnich. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych. Projekt zakłada uczestnictwo wszystkich szkół podstawowych, warunkiem jest spełnienie określonych w projekcie kryteriów. Przystąpienie do projektu umożliwi szkole rozszerzenie swojej oferty edukacyjnej, wykorzystanie aktywnych metod pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zwiększenie dostępności pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów i rodziców oraz pozwala na doskonalenie nauczycieli w zakresie indywidualnej pracy z uczniem.

Decyzję o rozpoczęciu wdrażania projektu w każdym województwie podejmują samorządy województw, pełniące funkcje instytucji pośredniczących Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. W myśl art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712 i Nr 157, poz. 1241) rolę instytucji pośredniczącej pełni organ administracji publicznej lub inna jednostka sektora finansów publicznych, której została powierzona, w drodze porozumienia z instytucją zarządzającą część zadań związanych z realizacją programu operacyjnego. Funkcje regionalnych instytucji pośredniczących pełnią urzędy marszałkowskie poszczególnych województw, a także wojewódzkie urzędy pracy (dotyczy to województwa podkarpackiego, wielkopolskiego i zachodniopomorskiego) oraz Świętokrzyskie Biuro Rozwoju Regionalnego.

Projekt jest realizowany od 2010 r. w dziewięciu województwach: kujawsko-pomorskim, lubelskim, lubuskim, dolnośląskim, opolskim, podkarpackim,

podlaskim, świętokrzyskim i wielkopolskim. Termin wdrożenia projektu w pozostałych województwach został ustalony na 2011 r.

Środki finansowe na realizację projektów otrzymują organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe w wysokości nie mniejszej niż 30 tys. na każdą prowadzoną szkołę spełniająca kryteria określone w projekcie. Fundusze mogą być przeznaczone na:

1) organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych:

a) dla dzieci ze specyficznymi trudnościami w czytaniu i pisaniu, w tym także dzieci, u których występuje zagrożenie ryzykiem dysleksji,

b) dla dzieci z trudnościami w uczeniu się matematyki,

c) logopedycznych dla dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy,

d) socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych dla dzieci mających trudności w komunikowaniu się z otoczeniem,

e) gimnastyki korekcyjnej dla dzieci z wadami postawy,

f) specjalistycznych zajęć terapeutycznych dla dzieci niepełnosprawnych,

g) rozwijających zainteresowania uczniów uzdolnionych, ze szczególnym uwzględnieniem nauk matematyczno-przyrodniczych (np. prowadzenie obserwacji przyrodniczych),

2) doposażenie bazy dydaktycznej szkoły w sprzęt specjalistyczny (tj. np. na zakup oprogramowania oraz pakietów do diagnozowania i korygowania dysfunkcji i dysharmonii rozwojowych, takich jak wady wymowy, dysleksja, wady postawy, zaburzenia koordynacji ruchowej).

Dodatkowo informuję, że z 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej w 2009 r. na remonty szkół podstawowych przekazano 50,2 mln zł, a na doposażenie pomieszczeń do nauki i sal gimnastycznych – 12,8 mln zł. Dane dotyczące 2010 r. będą znane w najbliższym czasie.

Równocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Biorąc pod uwagę prognozy demograficzne, ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić organom prowadzącym szkoły i przedszkola prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Obecnie przygotowywana ustawa o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw umożliwi tworzenie grup szkół. W skład grup szkół będą mogły wchodzić – inaczej niż dotychczas w przypadku zespołów – szkoły tego samego typu. Przewiduje się możliwość tworzenia grup przedszkolno-podstawowych oraz grup gimnazjalno-licealnych. Celem projektowanej zmiany jest konsolidacja zasobów edukacyjnych i bardziej efektywne nimi zarządzanie. Dotychczasowe przepisy uniemożliwiały organom prowadzącym szkoły i przedszkola



przyjmowanie takich rozwiązań organizacyjnych nawet wówczas, gdy było to uzasadnione względami i potrzebami społecznymi lub demograficznymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Renaty Butryn**

**w sprawie protestu producentów wyrobów  
ciastkarskich dotyczącego zmiany stawki  
podatku VAT z 7% na 23%, która została  
przyjęta w nowelizacji ustawy o podatku  
od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r.  
(20419)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przesłanej przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20419/11, interpelacji pani poseł Renaty Butryn w sprawie obniżenia stawki podatku od towarów i usług dla wyrobów ciastkarskich, których termin przydatności przekracza 14 dni, uprzejmie informuję.

W okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. wyroby sklasyfikowane (według Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 1997 r. – Dz. U. Nr 42, poz. 264, z późn. zm.) w grupowaniu 15.81.1 „Pieczywo, wyroby piekarskie i ciastkarskie, świeże” podlegały opodatkowaniu 7-procentową stawką podatku od towarów i usług – na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) w związku z poz. 25 załącznika nr 3 do tej ustawy.

W dniu 1 stycznia 2011 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy zmieniającej ustawę o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) oraz ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578). Zmiany zawarte w ustawie z dnia 29 października 2010 r. dotyczą m.in. dostosowania przepisów ustawy o podatku od towarów i usług do nomenklatury i symboli statystycznych wynikających z Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. (Dz. U. Nr 207, poz. 1293, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w trakcie prac legislacyjnych w parlamencie nad projektami ww. ustaw Główny Urząd Statystyczny wyjaśnił, że zarówno europejska klasyfikacja CPA, jak i PKWiU 2008 nie definiują pojęcia „wyrobów świeżych” oraz

„wyrobów konserwowanych” i nie podają okresów przydatności do spożycia dla tych wyrobów. Podobnie Nomenklatura Scalona (CN) będąca bazą pojęciową i merytoryczną m.in. „nowej PKWiU” w zakresie ww. wyrobów nie zawiera ustaleń w tym zakresie.

Mając na uwadze, ażeby preferencyjna stawka podatku od towarów i usług objęła faktycznie świeże wyroby piekarskie i ciastkarskie, spośród zgłoszonych różnych propozycji w trakcie prac w parlamencie wypracowano i przyjęto kryterium w brzmieniu podanym w poz. 31 i 32 załącznika nr 3 oraz w poz. 23 załącznika nr 10 do ww. ustawy o podatku od towarów i usług.

W efekcie wprowadzonych ww. zmian zgodnie z art. 146a pkt 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług, w związku z poz. 32 załącznika nr 3 do tej ustawy, opodatkowaniu 8-procentową stawką podatku od towarów i usług podlegają wyroby ciastkarskie i ciastka, świeże, sklasyfikowane wg PKWiU z 2008 r. w grupowaniu 10.71.12.0, których data minimalnej trwałości oznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami nie przekracza 14 dni, a w przypadku oznaczania tych towarów zgodnie z odrębnymi przepisami wyłącznie terminem przydatności do spożycia termin ten również nie przekracza 14 dni.

Wyroby ciastkarskie i ciastka, świeże, które nie spełniają ww. kryteriów, podlegają opodatkowaniu 23-procentową stawką podatku od towarów i usług.

Mając na uwadze wypracowane i przyjęte przez parlamentarzystów rozwiązania, nie widzę podstaw do podejmowania prac nad zmianą tych rozwiązań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie korytarza transportowego  
Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji  
transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T)  
(20420)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Witolda Klepacza, nr SPS-023-20420/11, z dnia 7 lutego 2011 r. w sprawie korytarza transportowego Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), przekazuję następującą odpowiedź.

Odnosnie do pytania 1, kiedy rząd RP planuje intensyfikację działań w celu przedłużenia korytarza

transportowego do Bolonii i przedłożenia harmonogramu jego realizacji, informuję, że działania te po stronie polskiej trwają od chwili podpisania listu intencyjnego ministrów właściwych do spraw transportu Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Austrii i Włoch w sprawie utworzenia korytarza Bałtyk – Adriatyk w 2006 r. Polegają one na udzielaniu poparcia na forum Unii Europejskiej inicjatorom tej idei – Austrii i Włochom. Jednocześnie w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 przeznaczono na budowę i modernizację ww. korytarza znaczne środki finansowe. Wszystkie państwa uczestniczące w powyższej inicjatywie prezentują zbieżne stanowisko, podkreślające konieczność utworzenia multimodalnego połączenia lądowego pomiędzy portami Morza Bałtyckiego (Gdańsk, Gdynia) a portami Morza Adriatyckiego (Triest, Wenecja, Rawaenna). Zgodne stanowisko pięciu państw dodatkowo wzmacnia argumentację, którą uwzględniła Komisja Europejska podczas trwania procesu konsultacji w sprawie metodologii i kształtu przyszłej sieci kompleksowej (podstawowej) i bazowej (priorytetowej) TEN-T. Jak wynika z przekazanych komisji stanowisk strony polskiej, niezmiennie podkreśla się konieczność utrzymania jako priorytetowe połączenia kolejowo-drogowe na osi północ–południe wpisujące się w obecny korytarz paneuropejski nr VI i projekty priorytetowe TEN-T nr 23 i 25.

Odnośnie do pytania 2, czy rząd RP, biorąc pod uwagę przyszłą perspektywę finansową dot. funduszy unijnych, opracowuje plan wykorzystania korytarza na terenie Polski jako ważnej osi rozwoju kraju, informuję, że realizacja zadań infrastrukturalnych umożliwiających wykorzystanie korytarza Bałtyk – Adriatyk na terenie Polski jako jednej z najważniejszych osi rozwoju kraju jest i nadal będzie utrzymana. Kontynuowana jest budowa kolejnych odcinków autostrady A1 i dróg ekspresowych S1, S7, S69, a także trwa modernizacja kolejnych odcinków linii kolejowej E65. Podstawowe inwestycje umożliwiające otwarcie korytarza na polskim terytorium jako nowoczesnego multimodalnego szlaku tranzytowego będą mogły być kontynuowane i zakończone w ciągu następnej perspektywy finansowej UE (2014–2020).

Odnośnie do pytania 3, kto z ramienia rządu RP koordynuje te prace i odpowiada za współpracę z krajami leżącymi na osi korytarza transportowego Bałtyk – Adriatyk, informuję, że minister infrastruktury koordynuje prace w powyższym zakresie i odpowiada za współpracę z ww. krajami na osi korytarza Bałtyk – Adriatyk.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posłów  
Tadeusza Arkita i Jana Musiała**

**w sprawie proponowanych zmian do ustawy  
z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy  
o transporcie drogowym (20454)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 16 lutego 2011 r., SPS-023-20454/11, przekazane przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące interpelacji panów posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała, pragnę wskazać, że ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym została uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z inicjatywy posłów jako projekt poselski i nie była przedmiotem przedłożenia rządowego.

Ustawa ma na celu zmianę zasad prowadzenia przewozu osób innego niż przewóz osób taksówką.

Obydwa rodzaje przewozów różnią się warunkami wykonywania działalności. Przede wszystkim odmiennymi zasadami uzyskiwania licencji na wykonywanie transportu drogowego. Licencja na taksówkę udzielana jest na określony pojazd i obszar. Dodatkowo liczba możliwych do uzyskania licencji ograniczona jest stosownymi uchwałami rad gmin.

Zgodnie z projektem ustawy o transporcie drogowym przewóz okazjonalny zostanie ograniczony do wykonywania działalności jedynie pojazdami samochodowymi przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą. Wykonywanie przez przedsiębiorcę przewozu okazjonalnego pojazdem samochodowym niespełniającym tego kryterium podlegać będzie administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 15 000 zł (kierowca pojazdu odpowie dodatkowo za wykroczenie zagrożone karą grzywny). Natomiast okazjonalny przewóz osób pojazdem samochodowym przeznaczonym do przewozu mniej niż 7 osób łącznie z kierowcą będzie możliwy jedynie pojazdami zabytkowymi.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, iż poselski projekt ustawy był przedmiotem prac sejmowych Komisji Infrastruktury oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej. Ustawodawca uznał za główny cel ustawy (także z punktu widzenia wartości konstytucyjnych) ujednoczenie zasad świadczenia usług w zakresie przewozu osób. Ponadto należy wskazać, iż rozwiązania przyjęte w omawianej ustawie są wynikiem kompromisu między środowiskiem taksówkarzy i przewoźnikami wykonującymi przewozy okazjonalne.

Rozwiązania te mają na celu doprowadzenie do przywrócenia zasad uczciwej konkurencji, co powin-

no w efekcie przyczynić się do ochrony interesów pa-  
sażerów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego  
w sprawie uzyskiwania  
przez jednostki organizacyjne OHP akredytacji  
kuratora oświaty (20463)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację  
pana posła Tadeusza Sławeckiego (SPS-023-20463/  
11) w sprawie uzyskiwania przez jednostki organiza-  
cyjne Ochotniczych Hufców Pracy akredytacji kura-  
tora oświaty, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 68b ustawy z dnia 7 września 1991 r.  
o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572)  
oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia ministra edukacji na-  
rodowej i sportu z dnia 20 grudnia 2003 r. w sprawie  
akredytacji placówek i ośrodków prowadzących  
kształcenie ustawiczne w formach pozaszkolnych  
(Dz. U. Nr 227, poz. 2247, z późn. zm.), o akredytację  
mogą ubiegać się publiczne i niepubliczne placówki  
funkcjonujące w ramach systemu oświaty (placówki  
kształcenia ustawicznego, placówki kształcenia  
praktycznego oraz ośrodki dokształcania i doskona-  
lenia zawodowego prowadzące kształcenie ustawic-  
zne w formach pozaszkolnych), a także podmioty  
prowadzące działalność oświatową na zasadach  
określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.  
o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U.  
z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) obejmującą  
prowadzenie kształcenia ustawicznego w formach  
pozaszkolnych.

W obecnym stanie prawnym jednostki organizacyj-  
ne Ochotniczych Hufców Pracy nie spełniają wyżej wy-  
mienionych wymogów, gdyż nie są objęte regulacją  
w zakresie akredytacji w ustawie o systemie oświaty.

Jednakże w związku ze zmianami wprowadzonymi  
w 2010 r. do ustawy o promocji zatrudnienia i ins-  
tytucjach rynku pracy, polegającymi na rozszerze-  
niu zakresu zadań dla OHP poprzez prowadzenie  
szkoleń także dla osób dorosłych, pojawiła się możli-  
wość ujęcia w ustawie o systemie oświaty jednostek  
organizacyjnych OHP, które mogłyby uzyskać akre-  
dytację. Z inicjatywy Ministerstwa Pracy i Polityki  
Społecznej resort edukacji podjął działania legisla-  
cyjne w zakresie przyjęcia takiego rozstrzygnięcia  
w przygotowywanej obecnie nowelizacji ustawy o sys-

temie oświaty, które umożliwi jednostkom organiza-  
cyjnym OHP ubieganie się o akredytację. W świetle  
tego zapisu jednostki organizacyjne OHP będą mogły  
uzyskać akredytację na prowadzenie kwalifikacyj-  
nych kursów zawodowych. Uczestnicy kursów będą  
mogli przystąpić do egzaminu zewnętrznego, aby po-  
twierdzić kwalifikacje.

Obecnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
trwają prace nad przygotowaniem nowelizacji ustawy  
o systemie oświaty.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie perspektyw szkolnictwa  
zawodowego w naszym kraju (20468)**

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na in-  
terpelację pana posła Stanisława Steca (SPS-023-  
-20468/11) w sprawie perspektyw szkolnictwa zawo-  
dowego w naszym kraju, uprzejmie wyjaśniam.

Przygotowanie profesjonalnych kadr dla zmie-  
niającego się rynku pracy to zasadniczy cel przygo-  
towanej modernizacji systemu kształcenia zawo-  
dowego. Aby to osiągnąć, niezbędne są takie zmiany  
organizacyjno-programowe, które w niedługiej per-  
spektywie czasowej doprowadzą do uelastycznienia  
oferty kierunków kształcenia w polskich szkołach  
zawodowych oraz do poprawy jakości kształcenia  
przy ścisłej współpracy z otoczeniem gospodarczym  
szkoły, w szczególności z pracodawcami i dostawcami  
technologii.

W ramach modernizacji kształcenia zawodowego  
prowadzone są prace nad modyfikacją klasyfikacji  
zawodów szkolnictwa zawodowego, która będzie po-  
legała na grupowaniu i integrowaniu zawodów.  
W zawodach tych zostaną następnie wyodrębnione i na-  
zwane kwalifikacje, które będą potwierdzane w ra-  
mach egzaminów zewnętrznych. Kwalifikacje te zo-  
staną opisane w nowych podstawach programowych  
kształcenia w zawodach jako zasób wiadomości, umie-  
jętności oraz kompetencji personalnych i społecz-  
nych. Podział zawodu „szkolnego” na kwalifikacje  
zawodowe prowadzony jest w oparciu o klasyfikację  
zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy.

Uelastycznieniu kierunków kształcenia zawodo-  
wego i lepszemu ich dostosowaniu do potrzeb lokal-



nych i regionalnych rynków pracy służyć będzie, proponowane w ramach przygotowywanej modernizacji kształcenia zawodowego, przyspieszenie ścieżki wprowadzania nowych zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i umożliwienie organizacjom pracodawców reprezentatywnych, w rozumieniu ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego, występowania bezpośrednio do ministra właściwego do spraw oświaty z wnioskiem o wprowadzenie nowego zawodu do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego.

Szkoły prowadzące kształcenie zawodowe, tj. zasadnicze szkoły zawodowe, technika oraz szkoły policealne, publiczne lub niepubliczne o uprawnieniach szkół publicznych, będą mogły prowadzić zawodowe kursy kwalifikacyjne. Osoby, które ukończą taki kurs, przystąpią do zewnętrznego egzaminu potwierdzającego daną kwalifikację w zawodzie.

Proponowane rozwiązanie spowoduje wzrost dostępności kształcenia ustawicznego rozumianego jako uzyskiwanie i uzupełnianie umiejętności i kwalifikacji zawodowych przez osoby, które spełniły obowiązek szkolny.

Projektowana modernizacja kształcenia zawodowego obejmie także system egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie. W ramach realizowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Centralną Komisję Egzaminacyjną projektów systemowych z Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” zostały podjęte działania mające na celu włączenie pracodawców do systemu egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie poprzez otwieranie ośrodków egzaminacyjnych w przedsiębiorstwach oraz udział pracodawców w egzaminach jako egzaminatorów. Trwają prace nad stworzeniem mechanizmów zachęcających pracodawców do współpracy ze szkołami prowadzącymi kształcenie zawodowe w zakresie praktycznej nauki zawodu i wyposażenia szkół w nowoczesny sprzęt i materiały.

Wobec dynamiki rozwoju nowoczesnych technologii w gospodarce, która powoduje powstawanie luki technologicznej między szkolnictwem zawodowym a gospodarką, partnerem strategicznym dla szkół zawodowych powinni być pracodawcy. Ścisła współpraca szkół z pracodawcami umożliwi młodzieży nabywanie praktycznych umiejętności w kontakcie z nowoczesną technologią i w znacznym stopniu poprawi jakość pracy oraz atrakcyjność i prestiż szkół prowadzących kształcenie zawodowe. Dotyczy to przede wszystkim praktycznej nauki zawodu.

Obszary współpracy szkoły z pracodawcami to m.in.: organizacja praktyk w zakładach pracy, wypracowanie standardów praktyk w konkretnych zawodach, wspieranie szkoły w tworzeniu bazy dydaktycznej poprzez udostępnienie nowoczesnych urządzeń i materiałów oraz prowadzenie doskonalenia zawodowego dla kadry pedagogicznej, włączenie pracodawców w egzaminowanie poprzez tworzenie ośro-

ków egzaminacyjnych i uczestniczenie pracodawców w egzaminach.

Projektowane zapisy rozporządzenia w sprawie ramowych statutów szkół publicznych zobowiązują szkoły do konsultowania programów praktycznej nauki zawodu z pracodawcami oraz aktualizowania wiedzy w zakresie nowoczesnych technik i technologii przez nauczycieli przedmiotów zawodowych bezpośrednio u pracodawców.

Działania wspierające szkoły prowadzone są od kilku lat przez Ministerstwo Edukacji Narodowej poprzez projekty systemowe realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013 (PO KL), priorytet III: Wysoka jakość systemu oświaty.

Departament Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizuje projekt „Szkoła zawodowa, szkołą pozytywnego wyboru”. Jego głównym celem jest przygotowanie i upowszechnienie przed rokiem szkolnym 2012/2013 rozwiązań służących podnoszeniu jakości pracy i atrakcyjności szkół prowadzących kształcenie zawodowe, a w konsekwencji zwiększenie zainteresowania uczniów gimnazjów kontynuacją nauki w szkołach zawodowych. W ramach projektu kadra zarządzająca oraz nauczyciele szkół i placówek kształcenia zawodowego przygotowani zostaną do wdrożenia rozwiązań wynikających z modernizacji kształcenia zawodowego. Realizowane też będą działania na rzecz wzmocnienia i upowszechnienia współpracy szkół zawodowych z pracodawcami.

Projekt realizowany przez Centralną Komisję Egzaminacyjną „Modernizacja egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe” ma na celu uelastycznienie systemu egzaminowania poprzez zapewnienie warunków do funkcjonowania całorocznych ośrodków egzaminacyjnych oraz wprowadzenie rozwiązań umożliwiających potwierdzanie kwalifikacji uzyskanych w różnych kontekstach uczenia się, tj. zarówno w kontekście formalnym (szkolnym), jak i pozaformalnym (w ramach doksztalcenia, doskonalenia i szkolenia) oraz nieformalnym (na drodze samouczenia się i doświadczenia).

W projekcie tym zakłada się również przygotowanie zaplecza merytorycznego do konstruowania zadań egzaminacyjnych dla kwalifikacji wyodrębnionych w zawodach ujętych w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, a następnie opracowanie zadań i testów egzaminacyjnych dla tych kwalifikacji. Przewiduje się również, że w efekcie ww. działań zostanie utworzony bank zadań egzaminacyjnych na specjalnie uruchomionej platformie internetowej umożliwiającej współpracę wszystkich instytucji tworzących krajowy system egzaminów zewnętrznych. Istotnym elementem modernizacji systemu egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie będzie także ich upraktycznienie – egzaminy we wszystkich zawodach będą zawierały element wykonania.

Przygotowywane zmiany są wspierane także przez projekty związane z modernizacją kształcenia zawodowego realizowane na zlecenie Ministerstwa

Edukacji Narodowej przez Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej:

— doskonalenie podstaw programowych kluczem do modernizacji kształcenia zawodowego;

— system wsparcia szkół i placówek oświatowych wdrażających modułowe programy kształcenia zawodowego;

— model systemu wdrażania i upowszechniania kształcenia na odległość w uczeniu się przez całe życie;

— opracowanie modelu poradnictwa zawodowego oraz internetowego systemu informacji edukacyjno-zawodowej.

Ponadto wsparciem dla szkół prowadzących kształcenie zawodowe są działania realizowane w ramach priorytetu IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach.

Planowane zmiany strukturalno-organizacyjne, tj. podział zawodów na kwalifikacje, modernizacja egzaminów zawodowych, przyspieszenie ścieżki wprowadzania zawodu do klasyfikacji oraz wprowadzenie do szkół bardziej elastycznych form kształcenia kursowego, będą służyć dostosowaniu systemu kształcenia zawodowego do wymogów rynku pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie możliwego bankructwa Polski  
(20471)**

W załączeniu przesyłam odpowiedź na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwego bankructwa Polski, przedłożoną w piśmie z dnia 10 lutego 2010 r. (SPS-023-20471/11).

Ad 1. Czy zapowiadane przez ekspertów bankructwo Polski jest możliwe?

Raport banku Barclays, którego fragmenty przytaczane były przez media („Rzeczpospolita” nr 8838 z dnia 28 stycznia 2011 r.), absolutnie nie formułuje tezy o bankructwie Polski. Zawiera on ocenę sytuacji fiskalnej, zwraca uwagę na potrzebę redukcji deficytu, powołując się na wypowiedzi przedstawicieli agencji ratingowej Fitch, oraz przedstawia różne sposoby osiągnięcia tego celu, w tym np. prywatyzację czy redukcję transferów do OFE. Zawiera też rekomendacje dotyczące transakcji na rynku kontraktów CDS, które nie są „wieszaniem bankructwa”, ale jedynie bieżącą strategią inwestycyjną na tym rynku.

W dodatku strategią, która nie obejmuje jedynie zakupu CDS-ów Polski, ale zakłada powiązanie tej transakcji ze sprzedażą innego instrumentu i uzyskanie zysku ze zmian cen tych instrumentów (tzw. relative value trade).

Wywodzenie z takiej analizy tezy o „wieszaniu Polsce bankructwa” było więc ze strony dziennikarzy czymś więcej niż nadużyciem. Rekomendacje banków dla swoich klientów dotyczące zakupu w danym momencie konkretnych instrumentów finansowych, w tym przypadku kontraktów CDS, są standardową praktyką i dotyczą wszystkich krajów. Stany Zjednoczone, Niemcy i inne kraje również mają swoje CDS-y, które są kupowane przez inwestorów, ale nie oznacza to, że zakładają oni bankructwo tych krajów.

Autorka artykułu w „Rzeczpospolitej” (nr 8840) wycofała się ze swojej wypowiedzi już 31 stycznia br., pisząc na łamach „Rzeczpospolitej”: „sama rekomendacja kupna papierów jeszcze o niczym nie świadczy”, jak również na łamach gazety „Parkiet”, stwierdzając: „Bank inwestycyjny Barclays Capital zalecił inwestorom (...) kupowanie polskich CDS-ów (...). Wbrew medialnym doniesieniom nie oznacza to jednak, że bank przewiduje realną możliwość ogłoszenia przez Polskę niewypłacalności”, a także porównując kwotowania polskich CDS-ów do cen tych kontraktów dla innych państw: „Fakt, że Polska może się czuć bezpieczna, potwierdza cena naszych CDS-ów”. Obecnie kwotowane one są na poziomie około 145 punktów bazowych, natomiast w przypadku Portugalii poziomy te sięgają ponad 450 pb, Hiszpanii około 250 pb, Włoch około 175 pb, a Węgier ok. 300 pb. Dla porównania CDS-y Niemiec wyceniane są na poziomie ponad 50 pb.

Ad 2. Na ile realny jest ten scenariusz?

Raport banku Barclays nie zawierał tezy o bankructwie Polski, więc nie można też mówić o jej realności. Niemniej jednak jednym z głównych priorytetów rządu jest szybkie zrównoważenie finansów publicznych i osiągnięcie celu deficytu sektora finansów publicznych poniżej 3% PKB, przede wszystkim drogą ograniczenia wydatków. W konsekwencji spadać będzie też relacja państwowego długu publicznego do PKB, w tempie nawet szybszym – w świetle ostatnio podjętych działań – niż zakładała to strategia zarządzania długiem sektora finansów publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty  
w Bydgoszczy (20475)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (SPS-023-20475/11) w sprawie projektowanych zmian w organizacji systemu oświaty, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie – jak projektowano pierwotnie – w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie odliczania podatku VAT od paliwa  
(20484)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 10 lutego 2011 r., nr SPS-023-

-20484/11, przy którym przekazana została interpelacja pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie odliczania podatku VAT od paliwa, uprzejmie informuję.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 247, poz. 1652) wprowadzono jednakowe zasady dotyczące odliczania podatku od nabycia paliw wykorzystywanych do napędu niektórych pojazdów samochodowych konstrukcyjnie zbliżonych do samochodów osobowych oraz do samochodów osobowych.

Wprowadzone ww. ustawą ograniczenie w zakresie odliczania podatku naliczonego przy nabyciu paliw silnikowych, oleju napędowego oraz gazu, co do zasady, dotyczy samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t. Powyższe ograniczenie dotyczy zatem tzw. samochodów z kratką, w tym również użytkowanych na podstawie umów najmu, dzierżawy, leasingu lub innych umów o podobnym charakterze. O tych zmianach Ministerstwo Finansów poinformowało w zamieszczonej na swojej stronie internetowej broszurze „Najważniejsze zmiany w VAT od dnia 1 stycznia 2011 r.”.

W związku z pojawieniem się sygnałów, iż lektura ww. broszury może budzić pewne wątpliwości, Ministerstwo Finansów w dniu 26 stycznia 2011 r. przygotowało dodatkowe wyjaśnienia w tym zakresie (w części dotyczącej prawa do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu paliw silnikowych, oleju napędowego oraz gazu wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych). W powyższych wyjaśnieniach szczegółowo rozpisano, do jakiego typu samochodów od dnia 1 stycznia 2011 r. stosuje się ograniczenia w zakresie odliczania podatku naliczonego przy nabyciu paliw silnikowych, oleju napędowego oraz gazu. Te dodatkowe szczegółowe wyjaśnienia pozwolą niewątpliwie lepiej zrozumieć ogólne (ale nie znaczy błędne) zapisy broszury.

W celu umożliwienia zapoznania się jak najszerzej liczbie podatników z tymi wyjaśnieniami zamieszczono je również na stronie internetowej Ministerstwa Finansów w dziale: podatki. Po publikacji ww. wyjaśnień nie docierają do ministerstwa sygnały świadczące o trudnościach w lekturze treści powyższej broszury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.



## ZAPYTANIA

Zapytanie  
(nr 8699)

do ministra sprawiedliwości

### **w sprawie likwidacji wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie likwidacji wydziałów sądów pracy w woj. pomorskim.

Na terenie woj. pomorskiego planowane są likwidacje wydziałów sądów pracy w kilku miejscowościach. Nowe przepisy reformujące organizację tych wydziałów wejdą w życie prawdopodobnie od kwietnia. Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło kroki, by likwidować izby pracy działające przy sądach rejonowych. Sprawy mają być rozstrzygane przez sądy często oddalone o kilkadziesiąt kilometrów. Tak stanie się np. w przypadku Lęborka, gdzie powód zmuszony będzie kierować sprawę do Słupska. Podobna sytuacja wydarzyć ma się w Chojnicach, Człuchowie, a także w Starogardzie Gdańskim. Zmiany wydają się być niezrozumiałe nie tylko ze względów geograficznych, ale też pod względem ilości rozstrzygnięć. Jest to również zła informacja, mając na uwadze przewlekłość postępowania. Sądy, które mają przejąć rozstrzyganie spraw zlikwidowanych wydziałów, już na obecną chwilę mają długie terminy rozpatrywania. Często czeka się na rozprawę pół roku. Wreszcie też plany ograniczenia wydziałów wydają się niezrozumiałe z powodu, jakim jest ważna dla każdego sfera związana ze świadczeniem stosunku pracy. Jeżeli dodać do tego problemy związane z dojazdami oraz długi okres oczekiwania, to plany ministerstwa na pewno nie ułatwią życia ani petentom ani wydziałom w sprawniejszym funkcjonowaniu.

1. Czy likwidacja niektórych wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim wynika wyłącznie z kwestii oszczędności planowanych przez resort, czy też ma również inne podłoże?

2. Czy likwidacja tych wydziałów jest już decyzją ostateczną?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 3 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8700)

do ministra infrastruktury

### **w sprawie realizacji budowy obwodnicy Zabierzowa w pierwszym etapie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Pomimo wieloletnich starań mieszkańców i władz gminy Zabierzów inwestycja w ciągu drogi krajowej nr 79, zwana obwodnicą Zabierzowa, nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” na liście inwestycji, których rozpoczęcie planowane jest przed 2013 r.

Z realizacją tego przedsięwzięcia zarówno władze samorządowe, jak i mieszkańcy Zabierzowa wiążą olbrzymie oczekiwania dotyczące usprawnienia komunikacji, jak również poprawy perspektyw rozwoju gospodarczego całego regionu. Inwestycja ta jest konieczna dla zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańców oraz wszystkich osób podróżujących przez gminę Zabierzów drogą krajową nr 79. Z biegiem lat wzrosło bowiem natężenie ruchu na tej trasie, co potwierdzają prowadzone analizy. Trudna sytuacja finansowa nie powinna powstrzymać realizacji inwestycji, która dla lokalnej społeczności jest niezbędna.

Pytania:

1. Czy ministerstwo rozważy włączenie budowy obwodnicy Zabierzowa do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” na listę inwestycji, których rozpoczęcie planowane jest w pierwszym etapie?

2. Jaki jest planowany termin realizacji tego przedsięwzięcia?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8701)

do ministra zdrowia

### **w sprawie ograniczenia zakresu świadczeń opieki paliatywnej wykonywanych przez poznańskie Hospicjum Palium**

Szanowna Pani Minister! Z ogromnym zdziwieniem przyjąłem informację zamieszczoną w jednym z wielkopolskich dzienników opisującą nowe warunki pracy poznańskiego Hospicjum Palium. Wynika z nich, że wskutek odgórnych ograniczeń, szczególnie

tych nałożonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zakres oferowanych przez placówkę świadczeń opieki paliatywnej został poważnie zmniejszony. Takie ograniczenie jest tym bardziej zaskakujące, że dotyczy możliwości udzielania pomocy osobom w stanie terminalnym, co wzbudza dodatkowe emocje i rodzi pytania o powody tej niecodziennej decyzji.

W odczuciu zarówno personelu, jak i osób współpracujących z hospicjum, jego pacjenci podlegają selekcji pod względem dopasowania choroby do katalogu świadczeń refundowanych przez NFZ. Równie niezrozumiała, zdaniem pacjentów oraz lekarzy, jest decyzja o likwidacji poradni leczenia ran przewlekłych oraz o zaniechaniu refundacji leczenia obrzęku limfatycznego.

Bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź, czy Ministerstwu Zdrowia znana jest obecna sytuacja poznańskiego Hospicjum Palium, a także, czy opisane wyżej fakty znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości. W przypadku twierdzącej odpowiedzi na drugie pytanie bardzo proszę o ustosunkowanie się do przedstawionych informacji i wyrażenie własnej opinii w przedmiocie stosowania tego rodzaju ograniczeń w dostępie do opieki paliatywnej.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 7 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8702)

do ministra infrastruktury

**w sprawie tzw. pustych radarów ustawionych na terenie woj. dolnośląskiego, szczególnie wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie województwa dolnośląskiego, szczególnie wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra (trasa 5 i trasa 3/E65) ustawione zostały tzw. puste radary w liczbie kilkudziesięciu. Ich zakup został dokonany kilka lat temu, systematycznie są uszkodzane, zamalowywane. Nie dość, że nie spełniają one swojej założonej funkcji, to dodatkowo stanowią poważne zagrożenie na drogach.

Zgodnie z ustawą Prawo o ruchu drogowym z dniem 1 lipca 2011 r. ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie dopuszczalnej prędkości jazdy za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących (fotoradarów w obudowach) zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych należeć będzie do Inspekcji Transportu Drogowego. To główny inspektor transportu drogowego przejmie wszelkie obowiązki związane z zakupem, naprawą oraz bieżącą eksploatacją i obsługą urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia.

Ustawa wskazuje również, że w terminie do końca marca 2011 r. generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad przekaze znajdujące się w jego władaniu stacjonarne urządzenia rejestrujące i obudowy na te urządzenia głównemu inspektorowi transportu drogowego, zaś zarządcy dróg usuną urządzenia rejestrujące oraz obudowy na nie zainstalowane w pasie dróg publicznych, eksploatowane przez podmioty inne niż Policja, zarządcy dróg, straże gminne i Inspekcja Transportu Drogowego. Teraz zautomatyzowanym systemem sieci fotoradarów zarządzać będzie Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym działające w strukturze Inspekcji Transportu Drogowego.

Powyższe przepisy stanowią też, że o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo na nie obudów, po uprzednim zasięgnięciu opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, wnioskować ma do zarządców dróg publicznych Inspekcja Transportu Drogowego. Do chwili obecnej do Policji nie wpłynął żaden wniosek o zaopiniowanie konkretnej lokalizacji przedmiotowych urządzeń, czy też obudów na nie, więc Komenda Główna Policji nie dysponuje wiedzą, jaka część z istniejących obecnie ponad 1300 obudów urządzeń rejestrujących może ulec likwidacji, przeniesieniu lub też doposażeniu w urządzenia rejestrujące.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Kiedy te radary zostaną wykorzystane zgodnie z ich przeznaczeniem lub kiedy zostaną faktycznie zdemontowane, aby nie stanowiły zagrożenia dla podróżujących?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 4 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8703)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości zakończenia aktywności zawodowej przez nauczycielkę**

Szanowna Pani Minister! Pani T. C. zam. w Świdwinie w województwie zachodniopomorskim pracuje jako nauczycielka w szkole podstawowej. Obecnie przebywa na urlopie zdrowotnym z powodu przewlekłego schorzenia gardła. Pani C. ma 55 lat i chciałyby zakończyć swoją aktywność zawodową. Niestety schorzenie, na które cierpi, nie kwalifikuje jej do ubiegania się o rentę chorobową. Nie może także przejść na wcześniejszą emeryturę, ponieważ na dzień 31 grudnia 2008 r. z powodu brakujących 5 miesięcy nie posiadała 20-letniego stażu pracy. Ogólny staż pracy pani T. C. wynosi 29 lat i 7 miesięcy i wobec tego chcia-

ła skorzystać ze świadczenia kompensacyjnego dla nauczycieli. Niestety i w tym przypadku okazało się to niemożliwe, ponieważ nie wliczono do okresów nieskładkowych pracy pani C. w gospodarstwie rolnym rodziców. W związku z wprowadzonymi zmianami w prawie ustawodawczym pani T. C. znalazła się w trudnej sytuacji i nie może skorzystać z żadnego sposobu zakończenia swojej aktywności zawodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: W jaki sposób można rozwiązać problem pani T. C. i udzielić jej pomocy w uzyskaniu możliwości zakończenia aktywności zawodowej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 7 lutego 2011 r.

**Z a p y t a n i e**  
(nr 8704)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji pociągu EIC „Słowacki”**

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 1 marca 2011 r. spółka PKP InterCity zamierza zlikwidować pociąg EIC „Słowacki”, w wyniku czego mieszkańcy Wielkopolski stracą kolejne wygodne oraz szybkie połączenie z Warszawą. Frekwencja w tym pociągu jest na zadowalającym poziomie, tym bardziej że pasażerowie m.in. z Głogowa, Legnicy czy Zielonej Góry przyjeżdżają do miejscowości, przez które przejeżdża „Słowacki”, by przesiąść się do Warszawy. To już trzecie bezpośrednie połączenie Leszna z Warszawą zlikwidowane w ostatnich dwóch latach.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie są przyczyny likwidacji pociągu EIC „Słowacki”?

2. Czy zmiana godzin kursowania tego pociągu lub przemianowanie go na kategorię TLK rozwiązałyby problem?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 4 lutego 2011 r.

**Z a p y t a n i e**  
(nr 8705)

do ministra finansów

**w sprawie terminu zakończenia prac nad odwróconym kredytem hipotecznym**

W wielu krajach oferowany jest tzw. odwrócony kredyt hipoteczny, czyli produkt, w którym banki lub

inne instytucje finansowe nabywają prawo własności nieruchomości lub lokalu mieszkalnego od jego właściciela z prawem dożywotniego w nim przebywania i korzystania, w zamian oferując określone warunki finansowe. W aktualnym stanie prawnym w Polsce brak jest szczegółowych regulacji dla odwróconego kredytu hipotecznego. Obowiązujące przepisy nie zakazują udzielania tego typu kredytów, niemniej istnieje szereg ograniczeń, w wyniku których żaden z działających w Polsce banków nie decyduje się na wprowadzenie tego typu kredytów do swojej oferty.

W dniu 23 kwietnia ub.r. projekt założeń o odwróconym kredycie hipotecznym został skierowany przez Ministerstwo Finansów do uzgodnień zewnętrznych i udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej ministerstwa. Wprowadzenie tego instrumentu finansowego umożliwi osobom powyżej 60. roku życia, posiadającym prawo własności albo wieczystego użytkowania nieruchomości lub spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, uzyskanie dodatkowych środków finansowych.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: W jakim terminie planowane jest zakończenie uzgodnień zewnętrznych i przesłanie projektu ustawy do Sejmu?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 stycznia 2011 r.

**Z a p y t a n i e**  
(nr 8706)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji  
Wydziału Gospodarczego  
w Sądzie Okręgowym w Świdnicy**

Szanowny Panie Ministrze! Członkowie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu zwrócili się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy. Likwidacja planowana jest przez resort sprawiedliwości na 1 kwietnia 2011 r.

Praca tego wydziału, w szczególności doświadczenie oraz kwalifikacje sędziów, jest wysoko oceniana przez radców prawnych obsługujących firmy działające w granicach właściwości Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Ponadto w przypadku likwidacji wydziału mieszkańcy będą zmuszeni dojeżdżać do sądu w Legnicy, co niepotrzebnie narazi ich na dodatkowe koszty związane z przejazdem. Przeniesienie spraw do sądu w Legnicy może także spowodować wydłużenie czasu oczekiwania na rozpoznanie spraw.



W ocenie mojej, jak i członków Okręgowej Izby Radców Prawnych w Wałbrzychu niezasadne jest likwidowanie wydziału, który swoim zasięgiem terytorialnym oraz liczbą podmiotów gospodarczych funkcjonujących na terenie właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Świdnicy w pełni uzasadnia sens dalszego funkcjonowania.

W związku z zaistniałą sytuacją składam na pana ręce pytania:

1. Jakie są przyczyny likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Świdnicy?

2. Czy istnieją realne szanse na to, by utrzymać funkcjonowanie tego wydziału w sądzie w Świdnicy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8707)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do pana ministra z zapytaniem poselskim w sprawie unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach, powiat myślenicki, woj. małopolskie.

Zwrócili się do mnie o pomoc przedstawiciele reaktywowanego Kółka Rolniczego w Myślenicach. Z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że Kółko Rolnicze w Myślenicach było właścicielem nieruchomości położonej w Myślenicach, zakupionej w 1899 r. w drodze aktu notarialnego uwidocznionego następnie w księdze wieczystej. W 1951 r. własność tej nieruchomości została mu odjęta, w wyniku aktu notarialnego darowizny nr rep. 948/1951, sporządzonego w Krakowie w dniu 22 lutego 1951 r., mocą którego likwidatorzy Krakowskiego Towarzystwa Rolniczego w Krakowie, działający w imieniu tego kółka, na podstawie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 24 maja 1948 r. nr SP.S.IV-5/20/48 i z dnia 8 marca 1949 r. nr SP.S.IV-5/20/48 dokonali darowizny nieruchomości kółka na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach (załączam kserokopię aktu)\*.

Na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku Kółko Rolnicze w Myślenicach podjęło kroki prawne w celu odzyskania, ich zdaniem bezprawnie zabranej, nieruchomości. Z relacji przedstawicieli tego kółka, do dnia dzisiejszego nie otrzymali oni odpowiedzi na pismo datowane na dzień 19 październi-

ka 1992 r., skierowane do ministra spraw wewnętrznych, do sprawy o znaku D 61/S/I/92 (załączam kserokopie pisma)\*).

Mając na uwadze powyższe, chciałbym prosić pana ministra o odpowiedź na pytanie: Czy w przedstawionym stanie faktycznym istnieje możliwość unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach? W przypadku pozytywnej odpowiedzi proszę o wskazanie właściwej drogi prawnej do uzyskania pożądanego rezultatu.

Oczekując odpowiedzi pana ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 27 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8708)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uznania wykonywanej pracy za pracę w warunkach szczególnych**

Szanowna Pani Minister! W ramach dyżuru poselskiego do mojego biura zwrócił się pan M. B. z prośbą o interwencję w swojej sprawie. Uważa, że wykonywana przez zainteresowanego praca winna być uznana za pracę w warunkach szczególnych.

Pan M. B. w czerwcu 2009 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Kielcach wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego. Uzasadnił ten wniosek faktycznym przepracowaniem 19 lat w warunkach szczególnych. Do wniosku dołączył sporządzone na wymaganym przepisami druku świadectwo pracy wydane przez Przedsiębiorstwo Instalacji Przemysłowych INSTAL w Kielcach. Świadectwo to potwierdzało, że był zatrudniony od 3.06.1974 r. do 31.10.1993 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie wykonywał prace monter a spawacza izolera wg wykazu C, dział III p I załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Otrzymał jednak decyzję odmowną z lakonicznym uzasadnieniem, że praca na stanowisku opisanym w zaświadczeniu nie w pełni jest zbieżna w dziale pozycji i punkcie załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów.

Pan M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odwołał się do Sądu Okręgowego w Kielcach, który także podtrzymał stanowisko ZUS. W związku z brakiem wiedzy o możliwości złożenia apelacji, jak też upływem terminu do jej złożenia stracił szansę na podważenie wyroku sądu okręgo-

\* Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wego. Zainteresowany ma wątpliwości co do rozstrzygnięcia zarówno ZUS, jak też sądu okręgowego odbierającego mu szansę na otrzymanie świadczenia.

Obecnie pan M. B. ma 62 lata. Ogółem udowodniony okres składkowy wynosi 46 lat, w tym 19 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ponieważ był brygadystą, w świadectwie pracy wpisano monter spawacz izolator, oprócz spawania musiał bowiem dopilnować również montażu. Jeśli w świadectwie miałyby wpisane tylko spawacz traktowano by to jako pracę w szczególnych warunkach. Nadmieniam, iż zakład pracy, który wystawił te zaświadczenie, już nie istnieje.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Czy ww. pan ma możliwość przejścia na emeryturę, uwzględniając pracę w warunkach szczególnych (wykaz C), już po ukończeniu 60. roku życia?

2. Jakie są możliwości udowodnienia pracy w warunkach szczególnych, gdy świadectwo wskazuje inne stanowisko pracy niż to, na którym faktycznie ją wykonywano?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 7 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8709)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmian prawnych dotyczących odbierania przez Skarb Państwa ziemi wspólnotom ziemskim**

Panie Ministrze! Na spotkaniach z rolnikami w powiecie opoczyńskim spotkałem się z pytaniami i obawami dotyczącymi odbierania przez Skarb Państwa ziem wspólnotom ziemskim, zarówno tym zarejestrowanym, jak i niezarejestrowanym. Tę samą sprawę przedstawiono mi ze strony kierownictwa i pracowników Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Opocznie, do których od jakiegoś czasu trafiają pytania dotyczące tego problemu.

W związku z tym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Czy w ministerstwie rolnictwa trwają prace nad ustawą odbierającą ziemię wspólnotom ziemskim?

Jeśli tak, to kiedy taki akt prawny miałby wejść w życie?

Czy będzie możliwość przejmowania przez rolników na własność gruntów wspólnotowych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 16 grudnia 2010 r.

Zapytanie  
(nr 8710)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie problemu dotyczącego nękania młodszych uczniów przez starszych, czyli zjawiska tzw. fali w szkołach**

Pani Minister! Na spotkaniach z wyborcami przedstawiono mi problem dotyczący nękania młodszych uczniów przez starszych, czyli zjawiska tzw. fali w szkołach. Problem ten jest poważny choćby z tego powodu, że przeprowadzone w 2009 r. badania ujawniły, że aż 1/4 uczniów została – w różnych formach – dotknięta tym zjawiskiem. Na te sprawy należy zwracać uwagę zarówno nauczycielom, rodzicom, jak i dzieciom, a zintensyfikowane działania powinny zmierzać do wyeliminowania „fali” z polskich szkół. Zdarzały się bowiem przypadki samobójstw czy popadania w głęboką depresję.

Proszę zatem Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie dalsze skuteczne działania zamierza podjąć ministerstwo edukacji w celu wyeliminowania zjawiska „fali” z polskich szkół?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Witaszczyk

Radomsko, dnia 28 października 2010 r.

Zapytanie  
(nr 8711)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przeniesienia projektu „Kamienne Piekło II” na listę podstawową projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”**

W 2005 r. Muzeum KL Gross-Rosen opracowało projekt konserwatorsko-budowlany i architektoniczno-przestrzenny pn. „Kamienne Piekło II”. Projekt Pomnika Zagłady w Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy to wartość ok. 29,9 mln zł przedsięwzięcie, którego celem jest przekształcenie Muzeum Gross-Rosen w nowatorską placówkę muzealno-edukacyjną, pełniącą funkcję europejskiego centrum edukacji historycznej. Zastosowane uniwersalne formy przekazu sprawią, że idea Pomnika Zagłady – podkreślenie specyfiki byłego obozu koncentracyjnego Gross-Rosen oraz upamiętnienie jego ofiar w symbolicznej, współczesnej i prostej formie – będzie zrozumiała i przekonująca dla wszystkich zwiedzających, bez względu na wiek, płeć, narodowość czy zdolności percepcyjne.

Od dłuższego czasu muzeum prowadzi akcję mającą na celu przeniesienie projektu na listę podstawową projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Celem tego programu jest poprawa atrakcyjności inwestycyjnej Polski i jej regionów poprzez rozwój infrastruktury technicznej przy równoczesnej ochronie i poprawie stanu środowiska, zdrowia, zachowaniu tożsamości kulturowej i rozwijaniu spójności terytorialnej.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znane są Panu Ministrowi starania Muzeum Gross-Rosen o wpisanie projektu „Kamienne Piekło II” na listę podstawowych projektów indywidualnych PO IiŚ?

2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo przychyli się do apelu muzeum i pozytywnie zaopiniuje apel o przeniesienie na wspomnianą listę?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 27 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8712)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie udzielenia pomocy powiatowym  
urzędom pracy w Lesznie i Rawiczu na  
aktywne zwalczanie skutków bezrobocia  
w związku z masowymi zwolnieniami  
w leszczyńskich i rawickich zakładach SEWS**

Szanowna Pani Minister! Związkowcy poinformowali mnie, że właściciel koncernu Sumitomo SEWS zawiadomił ich, że zamierza zlikwidować produkcję w jego leszczyńskich zakładach. Koncern zamierza zwolnić ok. 950 osób, w tym zdecydowana większość z nich zamieszkuje Leszno i najbliższe okolice. Pojawienie się na rynku pracy tak licznej grupy bezrobotnych bardzo skomplikuje sytuację społeczno-ekonomiczną regionu.

Przypomnę, że rok temu zlikwidowano zakład tego koncernu w Rawiczu (ten sam region). Do dzisiaj nie wpłynęły środki z Europejskiego Funduszu Dostosowań do Globalizacji przyznane decyzją Parlamentu Europejskiego na łagodzenie skutków bezrobocia.

W sumie, po wszystkich likwidacjach, liczba zwolnionych sięgnie blisko 3000 osób. Powiatowe urzędy pracy w Rawiczu i Lesznie nie są w stanie, bez środków zewnętrznych, poradzić sobie z aktywizacją zawodową zwalnianych pracowników SEWS.

W związku z zaistniałą sytuacją pytam, czy powiatowe urzędy pracy w Lesznie i Rawiczu mogą liczyć na dodatkowe środki w roku 2011 na aktywne

formy zwalczania bezrobocia w związku z likwidacją zakładów SEWS.

Łączę serdeczne pozdrowienia

Poseł Jan Dziedziczak

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8713)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie inicjatywy burmistrza  
miasta Dębicy dotyczącej komunalizacji PKS  
w Dębicy**

Szanowny Panie Ministrze! Nawiązując do pisma burmistrza miasta Dębicy z dnia 17 grudnia 2010 r., znak: BM.0114/12/08/2010, w sprawie nieodpłatnego zbycia akcji PKS w Dębicy SA na rzecz gminy miasta Dębica oraz pisma Ministerstwa Skarbu Państwa z dnia 21 kwietnia 2010 r., znak: MSP/DNWiP1/1933/10, zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie informacji, na jakim etapie znajdują się prace nad komunalizacją przedmiotowego mienia.

Burmistrz miasta Dębicy w swoim pierwotnym wniosku z dnia 14 kwietnia 2008 r., znak: BM.0114/12/08, szczegółowo uzasadnił, iż gmina miasta Dębica posiada jednoosobową spółkę gminną o nazwie Miejska Komunikacja Samochodowa sp. z o.o. w Dębicy, której zadania są zbieżne z zadaniami wykonywanymi przez Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Dębicy Spółka Akcyjna. Nieodpłatne nabycie 100% akcji Skarbu Państwa w spółce pod firmą Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Dębicy Spółka Akcyjna przez gminę miasta Dębica pozwoliłoby na rozszerzenie pakietu usług transportowych i lepszą koordynację obsługi transportowej pasażerskiej w regionie. Należy również zaznaczyć, że gmina miasta Dębica na podstawie uchwały nr XI/110/07 Rady Miejskiej w Dębicy z dnia 7 września 2007 r. jest stroną porozumienia międzygminnego zawartego wraz z gminą Dębica, gminą Przecław, gminą Czarna, gminą Żyraków i gminą miejską Mielec w celu realizacji wspólnej polityki transportowej dotyczącej komunikacji miejskiej jako zadania własnego gmin w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o pilną odpowiedź, czy i kiedy Pan Minister podejmie ostateczną decyzję o nieodpłatnym zbyciu akcji PKS w Dębicy na rzecz samorządu gminy miasta Dębica?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Dębica, dnia 9 lutego 2011 r.



Zapytanie  
(nr 8714)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów inwestycyjnych  
w zakresie modernizacji i remontów sieci  
kolejowej na terenie woj. opolskiego**

PKP Polskie Linie Kolejowe SA przygotowały plan realizacji inwestycji na lata 2010–2015 obejmujący wszystkie działania realizowane z wykorzystaniem środków finansowych, których dysponentem jest minister właściwy do spraw transportu.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

Jakie środki zostaną przeznaczone w roku bieżącym na inwestycje i modernizację linii kolejowych w woj. opolskim?

Jakie przedsięwzięcia zostaną w roku bieżącym zrealizowane na terenie województwa?

Posel Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8715)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wpisania budowy krytej pływalni  
w Opolu do programu rozwoju inwestycji  
o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r.**

Koncepcja rozpoczynającej się w Opolu inwestycji: budowy krytej pływalni, zakłada powstanie nowoczesnego obiektu sportowego o całkowitej powierzchni użytkowej 4600 m<sup>2</sup> z dwiema nieckami, w tym z niecką sportową o wymiarach olimpijskich – 50 m, widownią na ponad 650 miejsc siedzących, zapleczem technicznym, odnową biologiczną i pełnym zapleczem sanitarnym.

W odpowiedzi ministra sportu z dnia 15 maja 2009 r. na moje wcześniejsze zapytanie poselskie w przedmiotowej sprawie minister podkreślił, że program użytkowy przedsięwzięcia i parametry obiektu rekomendują go do zaliczenia jako zadania o szczególnym znaczeniu dla sportu. Niestety do tej pory inwestycja nie otrzymała gwarancji wsparcia ze strony ministerstwa.

Powstanie tak nowoczesnego obiektu sportowego przyniesie wymierne korzyści nie tylko dla miasta i regionu, ale również dla kraju, albowiem obiekt mógłby zostać wykorzystany jako ośrodek szkolenia sportowców.

W związku z powyższym proszę o udzielną odpowiedź na pytanie: Czy budowa krytej pływalni w Opolu ma szansę na wpisanie do programu rozwo-

ju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r., a jeżeli nie, to jakiego wsparcia ze strony Ministerstwa Sportu i Turystyki mogą oczekiwać władze miasta przy realizacji przedmiotowej inwestycji?

Posel Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8716)

do ministra gospodarki

**w sprawie aktualnej sytuacji w Katowickim  
Holdingu Węglowym SA w Katowicach**

Szanowny Panie Premierze! W związku z pojawiającymi się w ostatnim czasie informacjami o trudnej sytuacji finansowej Katowickiego Holdingu Węglowego SA w Katowicach, czego przejawem jest m.in. zapowiedziane kilkumiesięczne opóźnienie w wypłacie pracownikom tzw. 14 pensji, pragnę zapytać o przyczyny powstania tej sytuacji.

Dlatego też uprzejmie proszę o odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jaki był wynik finansowy Katowickiego Holdingu Węglowego SA za 2010 r. i co wpłynęło na brak płynności finansowej – jak donoszą media – w wysokości 1 mld zł?

2. Co jest powodem, że Węglkokoks ma przejąć akcje Katowickiego Holdingu Węglowego SA i jak daleko posunięta jest ta operacja?

Z wyrazami szacunku

Posel Maria Nowak

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8717)

do ministra zdrowia

**w sprawie odmowy MOW NFZ dotyczącej  
zakontraktowania świadczeń w Oddziale  
Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala  
Specjalistycznego im. Jana Pawła II  
w Nowym Targu**

Wyżej wymieniona odmowa zakontraktowania usług dla oddziału neurochirurgii nowotarskiego szpitala dotyczy lat 2011–2014. Konsekwencją takich działań NFZ będzie rażące ograniczenie udzielania natychmiastowej pomocy lekarskiej pacjentom z urazami głowy. Co gorsza, zasięg oddziaływania powyż-

szej decyzji funduszu dosięgnie cały rejon Podhala i gminy uzdrowiskowej Szczawnica, a więc miejscowości o wysoko rozwiniętej bazie sportowo-turystycznej. Okres letni i zimowy sprzyja tam uprawianiu wielu sportów, lecz niesie ze sobą ryzyko wielu różnorodnych urazów i kontuzji.

Nie dziwi więc zaniepokojenie i oburzenie władz i mieszkańców regionu, którzy są przeświadczeni o zagrożeniu własnym i przybywających w celach wypoczynkowych gości z całej Polski, narażonych w razie urazu na brak specjalistycznej opieki medycznej będącej skutkiem decyzji funduszu.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy resort zdrowia posiada wiedzę na temat jakości, sposobu i dostępności usług medycznych finansowanych przez fundusz w tym rejonie i czy można jeszcze, uwzględniając argumenty lokalnych władz i mieszkańców, przeprowadzić dodatkowe kontraktowanie usług na oddziale neurochirurgii nowotarskiego szpitala?

2. Jakimi kryteriami w przydzielaniu środków finansowych dla danych usług medycznych kierował się MOW NFZ i dlaczego nie wziął pod uwagę konsekwencji pozbawienia świadczeń neurochirurgicznych dla rejonu o wysoko rozwiniętej bazie sportowo-turystycznej?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 11 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8718)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie możliwości objęcia nadzorem postępowań sądowych związanych z protestami wyborczymi dotyczącymi wyborów samorządowych w Wałbrzychu**

W ostatnich miesiącach do obywateli, mediów, polityków, ale i organów ścigania docierają niepokojące informacje dotyczące nieprawidłowości podczas wyborów samorządowych w Wałbrzychu, a przede wszystkim dotyczące kupowania głosów na rzecz kandydatów. Kilka osób przyznało się publicznie do tego procederu, stawiane są im zarzuty, choć nie byli oni organizatorami tego „przedsięwzięcia”. Jednocześnie w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu jeden z kandydatów walczy o unieważnienie pierwszej tury tychże wyborów. Apelacja wynika z faktu, że Sąd Okręgowy w Świdnicy nie włączył do postępowania dowodów zgłaszanych we wniosku. Równocześnie wstrzymano postępowanie w sprawie drugiego protestu wyborczego kandydata domagającego się unie-

ważnienia drugiej tury wyborów samorządowych w Wałbrzychu.

W trosce o dobro mieszkańców miasta, o należytą rzetelność niezawisłego sądu, o ufność w demokrację proszę o odpowiedź na pytanie: Czy Minister Sprawiedliwości, zgodnie ze swoimi kompetencjami, mógłby objąć nadzorem postępowania sądów w tych sprawach?

Z poważaniem

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8719)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie opóźnień w realizacji budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku**

Od ponad 10 lat samorząd powiatu szczecineckiego zabiega o budowę nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku. W związku z realizacją tego przedsięwzięcia przekazał nieodpłatnie na rzecz Policji nieruchomość gruntową, na której zlokalizowany był dawny budynek koszarowy, który po remoncie mógł spełniać funkcję siedziby komendy powiatowej Policji. Jednocześnie samorząd powiatowy w 2001 r. przygotował i sfinalizował (61 000 zł) dokumentację techniczną na remont tego obiektu.

Niestety do rozpoczęcia procesu inwestycyjnego nie doszło, mało tego, w obecną siedzibę w tym samym czasie w ogóle nie inwestuje się, twierdząc, że będzie nowa siedziba Policji, a zatem wszelkie inwestycje i remonty w obecny obiekt są nieuzasadnione.

W 2006 r. dokonano zamiany nieruchomości pomiędzy powiatem szczecineckim a Komendą Wojewódzką Policji w Szczecinie – obecnej siedziby Policji, na rzecz nieruchomości przekazanej przez powiat na lokalizację nowej siedziby komendy powiatowej Policji. Jednocześnie samorząd powiatowy do chwili wybudowania nowej siedziby Policji nieodpłatnie używał obiekt, który od 14 września 2006 r. jest własnością powiatu. Stosowna umowa użyczenia obowiązuje do dnia dzisiejszego. Policja w obecnym obiekcie, mimo zapisów w umowie, nie dokonywała żadnych remontów i napraw bieżących. Samorząd powiatowy wykonał remonty bieżące pomieszczeń za kwotę ponad 100 tys. zł.

W 2009 r. komenda wojewódzka Policji zdecydowała, że nie będzie remontować starego obiektu, a wybuduje nową siedzibę Policji w Szczecinku. Doprowadzono do rozebrania budynku, przygotowano nową dokumentację techniczną i uzgodniono wszelkie procedury wynikające z Prawa budowlanego. Nie-

stety i tym razem nie przystąpiono do realizacji zadania, na działce gruntu pozostał tylko wykop po budynku, który miał być wyremontowany na siedzibę komendy powiatowej Policji.

17 listopada 2010 r. starosta szczecinecki i komendant wojewódzki Policji podpisali nowy list intencyjny, na mocy którego od 2011 r. rozpocznie się budowa nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Szczecinku za kwotę 16,5 mln zł. Proces inwestycyjny zaplanowany jest na lata 2011–2013.

Z powyższego listu intencyjnego wynika, że samorząd powiatowy deklaruje w latach 2011–2013 udział w procesie inwestycyjnym w wysokości 6,5 mln zł.

Niestety do chwili obecnej, mimo pewnych deklaracji (w roku 2011 Komenda Główna Policji miała przeznaczyć 3 mln zł na rozpoczęcie realizacji zadania), nie ma decyzji, czy przedsięwzięcie będzie realizowane, czy też ponownie to tylko intencje i deklaracje.

Od momentu użyczenia obiektu (14 września 2006 r.) samorząd powiatowy, nie pobierając z tego tytułu opłat, wyliczył, że za ten okres należna kwota według stawek obowiązujących w Szczecinku wynosiłaby 1116 tys. zł. A zatem doliczając koszty samorządu powiatowego poniesione na remonty bieżące i inne wydatki na Policję, nakłady te sięgają kwoty ponad 1,2 mln zł.

Obecnie użyczony obiekt – siedziba Policji jest w złym stanie technicznym. Niezbędne jest wykonanie nowego poszycia dachowego z więźbą, termomodernizacja obiektu, wymiana centralnego ogrzewania i całkowity remont pomieszczeń.

Pytam zatem:

1. Czy stosownie do podpisanego listu intencyjnego w bieżącym roku będą przekazane środki w wysokości 3 mln zł na rozpoczęcie realizacji tego zadania?

2. Czy Komenda Główna Policji zamierza wpisać to przedsięwzięcie na listę zadań inwestycyjnych na lata 2011–2013?

3. Kiedy zapadnie ostateczna decyzja?

4. Czy, jeżeli nie przystąpi się do realizacji tego zadania, Komenda Wojewódzka Policji w Szczecinie będzie miała środki na opłaty za wynajem budynku (kwota ok. 22 000 zł miesięcznie), ponieważ samorząd nosi się z zamiarem wypowiedzenia umowy użyczenia i obciążenia Policji za wynajem obiektu, chcąc w ten sposób zabezpieczyć środki na niezbędne remonty?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Suchowiejko

Szczecinek, dnia 14 lutego 2011 r.

## Zapytanie (nr 8720)

do ministra zdrowia

### w sprawie wstrzymania środków finansowych na funkcjonowanie biura PCK w Gorlicach

Polski Czerwony Krzyż jest najstarszą organizacją humanitarną funkcjonującą na terenie całego kraju. Podstawowe zadania statutowe PCK to praca na rzecz potrzebujących, uwrażliwianie społeczeństwa na krzywdę ludzką i promocja idei niesienia bezinteresownej pomocy. Struktura organizacyjna Polskiego Czerwonego Krzyża podzielona jest na cztery poziomy: krajowy, okręgowy i rejonowy. Poziom czwarty, najniższy w hierarchii, a tym samym jej fundament, to jednostki podstawowe. Struktury szczebla okręgowego działają na poziomie wojewódzkim, zaś rejonowego w zasadzie na powiatowym. W ich obrębie funkcjonują właściwe im organy uchwałodawcze (rady reprezentantów), wykonawcze (zarządy) oraz kontrolne (komisje rewizyjne). Zarządy trzech powyższych szczebli mogą powoływać biura – w nich mają zatrudnienie etatowi pracownicy organizacji.

W ostatnim czasie doszły mnie niepokojące informacje od prezesa ZR PCK w Gorlicach o likwidacji biura ww. jednostki. Zamknięcie spowodowane jest wstrzymaniem środków finansowych na utrzymanie biura przez Małopolski Zarząd Okręgowy PCK w Krakowie, któremu podlega gorlickie PCK. Od miesiąca lutego br. zarząd rejonowy ma znaleźć sobie środki finansowe na prowadzenie biura przy ul. Kościuszki 34.

Z przedstawionych informacji wynika, iż koszt utrzymania biura średnio rocznie wynosił 13 tys. zł, co dotychczas ponosił MOZ PCK w Krakowie. Zarząd Rejonowy PCK w Gorlicach pozyskiwał fundusze na realizację zadań związanych z pozyskiwaniem honorowych dawców krwi, oświatą prozdrowotną, promocją zdrowego stylu życia oraz organizacją imprez i konkursów związanych z ww. tematyką. Część środków na działalność pochodziła ze składek członkowskich, darowizn oraz wpłat z tytułu 1%.

Zarząd regionalny, pomimo iż nie zarabiał na siebie, organizował co roku pomoc charytatywną w ramach akcji „Wielkanoc z PCK”, „Wyprawka dla żaka”, „Czerwonokrzyńska gwiazdka” oraz przekazywał paczki dla dzieci z rodzin ubogich i wieloletnich, jednocześnie upowszechniał ideę wolontariatu wśród uczniów gorlickich szkół. Prowadził również pomoc dla powodzian.

Jak wynika z informacji, PCK w Gorlicach liczy ponad 3 tys. honorowych dawców krwi, a w ciągu ostatnich trzech lat nastąpił intensywny rozwój honorowego krwiodawstwa w środowiskach młodzieżowych. Utworzono dziewięć nowych klubów HDK. W każdej szkole ponadgimnazjalnej jest prężnie dzia-



łający młodzieżowy klub honorowych dawców krwi. W ubiegłym roku dzięki bardzo dobrej działalności ZR PCK w Gorlicach przybyło ponad 500 nowych honorowych dawców. Tym samym w gorlickim szpitalu nigdy nie zabrakło krwi, tak cennej i niezbędnej do operacji lub zabiegów.

Likwidacja biura spowoduje zaprzestanie działalności tak dobrze rozwijającego się i postrzeganego stowarzyszenia, które zajmowało się obsługą honorowych dawców krwi na terenie całego powiatu oraz miasta i gminy Grybów. Byłoby wielką stratą dla środowiska gorlickiego zaprzestanie działalności na rzecz popularyzacji i rozwoju krwiodawstwa i krwiolечnictwa, pomocy ofiarom klęsk żywiołowych lub katastrof w kraju i za granicą, a także działalności w dziedzinie opieki i pomocy społecznej, promocji zdrowia. A także naraża gorlicki szpital na sytuację, w której może zabraknąć bezcennej krwi do ratowania ludzkiego życia.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do pani minister z zapytaniem:

1. Jakie przesłanki skłaniają MZO PCK w Krakowie, by wstrzymał środki finansowe na prowadzenie biura gorlickiego PCK?

2. Jaka jest szansa na zmianę tej niekorzystnej sytuacji i pozostawienia biura Zarządu Regionalnego PCK w Gorlicach?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8721)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktu na świadczenia  
w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego  
Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II  
w Nowym Targu**

Rozstrzygnięcie MOW NFZ z 22 grudnia 2010 r. doprowadziło do dramatycznego pogorszenia dostępu mieszkańców Podhala i ościennych powiatów, a także licznych turystów do natychmiastowej, ratującej życie wysokospecjalistycznej pomocy lekarskiej.

Otwarty w 2009 r. w Nowym Targu Oddział Neurochirurgii w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym im. Jana Pawła II został zamknięty z powodu braku kontraktu na ten rok. Jak wynika z informacji, MOW NFZ odrzucił ofertę Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego na leczenie neurochirurgiczne pacjentów, gdyż dostał on za mało punktów w rankingu. Komisja konkursowa stwierdziła, że większość świadczeń realizowanych w oddziale neurochirurgii szpitala może być wykonywane w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej. A ponadto poinformowała, że

nie będzie konkursu uzupełniającego, a szpital otrzyma dodatkowe środki na ortopedię.

Proces likwidacji oddziału neurochirurgii będzie miał daleko idące niekorzystne konsekwencje dla funkcjonowania całego systemu ratownictwa w południowej części województwa małopolskiego.

Rejon Podhala to głównie miejscowość, w których doskonale rozwinięta jest baza sportowo-turystyczna. Sprzyja to uprawianiu wielu sportów, zarówno letnich, jak i zimowych, lecz też pociąga za sobą liczne kontuzje i urazy. Również ilość urazów czaszkowo mózgowych spowodowanych wypadkami komunikacyjnymi na Zakopiance i innych bardzo uczęszczanych drogach regionu jest ogromna, a brak natychmiastowej pomocy zdecydowanie pogorszy rokowania wielu pacjentów i zwiększy prawdopodobieństwo zagrożenia ich życia. Dalsze funkcjonowanie oddziału bez kontraktu nie jest możliwe ze względu na obecną sytuację szpitala.

Charakter świadczeń udzielanych przez oddział cechuje się koniecznością natychmiastowego udzielenia pomocy i wykonania stosownych procedur. Powszechnie znane utrudnienia komunikacyjne na jedynej drodze łączącej Podhalę z Krakowem niejednokrotnie będą powodowały, że pomoc nie zostanie udzielona w niezbędnym dla swej skuteczności czasie. Sposobem nie może być również powszechne wykorzystywanie transportu lotniczego ze względu na generowanie ogromnych kosztów, jak i specyfikę pogody w rejonach górskich, częstokroć uniemożliwiającej wykonywanie bezpiecznych lotów.

Brak kontraktu spowoduje również niewykorzystanie doskonale przygotowanej praktycznie i teoretycznie, wysoko wykwalifikowanej i doświadczonej kadry medycznej.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do pani minister o pomoc mającą na celu zapewnienie środków finansowych dla Oddziału Neurochirurgii w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym im. Jana Pawła II w Nowym Targu oraz odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jak wysokie będą koszty transportu pacjentów czy to drogą lotniczą, czy transportem naziemnym do innej najbliższej placówki świadczącej ten zakres usług?

2. Czy oddział chirurgii urazowo-ortopedycznej jest w stanie zapewnić kompleksową i natychmiastową pomoc lekarską pacjentom z urazami głowy?

3. Czy istnieje możliwość uzyskania kontraktu na świadczenia w Oddziale Neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego w Nowym Targu?

4. Dlaczego MOW NFZ nie wzięło pod uwagę specyficznego charakteru regionu, który obfituje w wypadki nie tylko komunikacyjne, ale również na stokach narciarskich?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8722)

do ministra zdrowia

**w sprawie uzasadnienia rozstrzygnięć  
konkursowych w zakresie poradni  
kardiologicznej dla pow. gorlickiego**

Szpital Powiatowy im. H. Klimontowicza w Gorlicach i SP ZOZ w Moszczenicy w ubiegłych latach jako jedyne świadczyły usługi w zakresie poradni kardiologicznej dla mieszkańców powiatu gorlickiego. Jakość tych świadczeń nie budziła żadnych zastrzeżeń ze strony pacjentów, jak również Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jak wynika z informacji, w wyniku rozstrzygnięcia konkursowego na poradnię kardiologiczną dla powiatu gorlickiego zabezpieczenia świadczeń w tym zakresie powierzono od 2011 r. szpitalowi powiatowemu oraz innemu, zupełnie nowemu świadczeniodawcy.

Wybrany przez MOW NFZ w Krakowie oferent świadczeń takich nigdy wcześniej nie wykonywał i jest coraz więcej informacji, że nie zapewnia kompleksowości tak ważnych dla pacjentów usług.

Zabezpieczenie porad z zakresu kardiologii w powiecie gorlickim zostało przez MOW NFZ wykonane w niewielkim procencie, w wyniku czego większa część pacjentów chorych kardiologicznie nie ma możliwości uzyskania fachowej i kompleksowej porady. Narodowy Fundusz Zdrowia swoją decyzją zaburzył ciągłość tak ważnych świadczeń, która została całkowicie zerwana poprzez brak możliwości kontynuowania leczenia nie tylko w dotychczasowych poradniach, ale, co jest istotne, u tych samych lekarzy.

Stanowczy protest, ale również głębokie zaniepokojenie budzi sposób, w jaki został przeprowadzony proces kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na rok 2011.

W procesie kontraktowania pojawiły się zupełnie oderwane od rzeczywistości wymogi stawiane poszczególnym świadczeniodawcom stworzone z za biurka, bez wyobraźni i elementarnej wiedzy. W wyniku tego nastąpiło zawieranie umów z ośrodkami nieprzygotowanymi do przyjmowania pacjentów zarówno pod względem kadrowym, jak i lokalowym. Ośrodki te pospiesznie szukają specjalistów i wykonują remonty mimo wykazania w ofercie, iż placówka jest gotowa do przyjmowania chorych.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do pani minister z zapytaniem:

1. Na jakich podstawach MOW NFZ przydzielał kontrakty nowym oferentom, którzy nie zapewniają kompleksowości tak ważnych usług medycznych?

2. Czy ministerstwo zamierza interweniować w MOW NFZ w ww. sprawie, nie dopuszczając, by potrzebujący pacjenci pozostali bez opieki kardiologicznej?

3. Czy jest jeszcze szansa na ogłoszenie nowego konkursu w zakresie poradni kardiologicznej dla powiatu gorlickiego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8723)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie trybu głosowań  
nad uchwałami rad gmin**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie trybu głosowań nad uchwałami rad gmin.

Po zeszłorocznych wyborach samorządowych wyniknął problem na tle głosowań nad wyborami przewodniczących rady gminy, rady miasta i rady powiatu. Ordynacja wyborcza nie określa w sposób szczegółowy tej sytuacji. Pojawiło się pytanie, czy kandydat na przewodniczącego rady powinien wstrzymać się od głosowania ze względu na fakt, iż sytuacja dotyczyć będzie jego interesu prawnego i majątkowego. Gminy stosowały niejednolite zasady. Problem został nagłośniony po tym, jak uchwała w sprawie wyboru przewodniczącego została zaskarżona do organu odwoławczego, a następnie na mocy wyroku NSA unieważniona. Wszystkie dotychczasowe uchwały tej rady również utraciły ważność. Sytuacja ta jest z pewnością wynikiem luki prawnej, jaka w tej kwestii zaistniała.

Pytanie: Czy resort, którym Pan Minister kieruje, może podjąć przygotowania zmieniające ordynację wyborczą do rad gmin i powiatów w kwestii dotyczącej wyboru przewodniczącego, tak by zainteresowane podmioty nie musiały się zwracać do organów rozstrzygających?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 31 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8724)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmian w systemie emerytalnym**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie zmian w systemie emerytalnym.

Rząd, by ograniczyć przyrost długu publicznego oraz deficytu, zamierza zmienić system emerytalny.

Zamiast 7,3% składki do otwartych funduszy emerytalnych ma trafiać 2,3%. Pozostałe 5% ma być księgowane na indywidualnych kontach w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Prawdą jest, iż system emerytalny wymaga zmian, jednak planowane działania idą w zbyt niebezpiecznym kierunku. Rząd może planować, że corocznie składka będzie rewaloryzowana w tempie 20 czy nawet 50%, ale jeśli nie przeprowadzi się reform, to żadne działania nie przyniosą oczekiwanego skutku. Nie ma żadnego znaczenia, czy część składek, która teraz trafia do OFE, a po planowanych zmianach ma być odprowadzana do ZUS, będzie waloryzowana w oparciu o wzrost nominalny PKB czy o stopę zwrotu z obligacji. Obecnie dwie osoby płacą składki na jednego świadczeniobiorcę, za kilkadziesiąt lat będzie to jeden do jednego.

Pytanie: Czy decyzja w sprawie zmiany systemu emerytalnego polegająca na zwiększeniu składki odprowadzanej do ZUS na indywidualne konta jest ostateczna? Czy przewidziane są inne rozwiązania w zakresie reform systemu emerytalnego dotyczące odprowadzanych składek?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 31 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8725)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie systemu odszkodowań  
za zniszczenia pól uprawnych  
dokonane przez zwierzynę łowną**

Szanowny Panie Ministrze! Trafiają do mnie skargi rolników dotyczące systemu odszkodowań za zniszczenia pól uprawnych mieszczących się w pobliżu lasu, których dokonuje zwierzyna łowna, zwłaszcza dziki. Według ustawy o prawie łowieckim oględzin i szacowania szkód, o których mowa w ust. 1, a także ustalania wysokości odszkodowania dokonują przedstawiciele zarządcy lub dzierżawcy obwodu łowieckiego. Na żądanie strony w oględzinach, szacowaniu szkód oraz ustalaniu wysokości odszkodowania uczestniczy przedstawiciel właściwej terytorialnie izby rolniczej. Paradoks polega na tym, że to właśnie koło łowieckie szacuje straty. Jednym słowem, jest sędzią w swojej sprawie.

Wyplacane odszkodowania są bardzo niskie, a uprawa staje się nieopłacalna. Spora część pól leży już odłogiem. A chyba nie o to chodzi w rolnictwie. Rolnicy mają propozycje konkretnych rozwiązań. Po pierwsze, proponują, aby oględzin i szacowania szkód dokonywały gminne komisje do spraw szacowania

szkód łowieckich powoływane przez wójtów, burmistrzów i prezydentów. Ponadto proponują, aby w skład komisji wchodził: przedstawiciel wójta, burmistrza, prezydenta jako jej przewodniczący, przedstawiciel właściwej terytorialnej izby rolniczej i przedstawiciel koła łowieckiego, na terenie którego wystąpiła szkoda. Odszkodowania mogłyby być wypłacane np. z puli budżetu państwa przez Lasy Państwowe. Wszak zwierzyna łowna jest „własnością” państwa, a nie kół łowieckich.

Ponadto dziki namnażają się. Nie prowadzi się odstrzału zwierzyny w wystarczającej ilości, gdyż dziczyna jest bardzo tania, a jej sprzedaż nieopłacalna. Chciałabym zapytać, jakie rozwiązania tych problemów mogłyby być zrealizowane. Czy możliwe jest podjęcie inicjatywy ustawodawczej zmieniającej dotychczasowe przepisy?

Z poważaniem

Poseł Renata Butryn

Warszawa, dnia 31 stycznia 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8726)

do ministra finansów

**w sprawie zakupu na potrzeby realizacji  
zadań statutowych niepublicznej placówki  
oświatowej środka trwałego, od którego  
należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.) kieruję do Pana zapytanie w sprawie zakupu środka trwałego na potrzeby realizacji zadań statutowych placówki oświatowej niepublicznej, od którego należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych z Wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych. W rozumieniu przepisów ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. z 2009 Nr 157, poz. 1240) przez wydatki bieżące rozumie się wydatki budżetowe niebędące wydatkami majątkowymi, np. wynagrodzenia i składki od nich naliczane, oraz wydatki związane z realizacją ich zadań statutowych.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem: Czy w myśl znowelizowanej ustawy zakup środka trwałego na potrzeby realizacji zadań statutowych placówki oświatowej niepublicznej o wartości przekraczającej wielkość ustaloną w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych, od którego należy dokonywać odpisów amortyzacyjnych przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych z Wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych stanowiących załącz-



nik nr 1 do ustawy, może być uznany jako wydatek bieżący?

Powyższe dotyczy dotacji podmiotowej otrzymywanej na podstawie art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

Z poważaniem

Posel Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8727)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie propozycji likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości jest kluczowe dla państwa oraz jego obywateli. Składa się na nie między innymi właściwie ukształtowane prawodawstwo, skuteczne orzecznictwo oraz bezpośrednie zagwarantowanie obywatelom dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Niewątpliwie brak ww. przesłanek może spowodować chaos i obniżyć stan praworządności w kraju.

Dlatego też z ogromnym niepokojem przyjąłem informację zawartą w apelu Rady Powiatu Jasielskiego z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie zmian w strukturze Sądu Rejonowego właściwego miejscowo. Przedmiotowe zmiany miałyby polegać na likwidacji wydziału pracy i wedle wiadomości podawanych przez samorząd jasielski – obowiązywać od 1 kwietnia br. W swym oświadczeniu samorząd powiatu jasielskiego wyraża ogromną dezaprobatę dla propozycji takich zmian oraz podaje liczne argumenty za utrzymaniem dotychczasowego statusu instytucji.

Przemawiają za tym względy geograficzne odnoszące się do powierzchni powiatu (2 miejskie i 8 wiejskich gmin) oraz demograficzne (ponad 30 tys. zatrudnionych w liczącym 114 tys. mieszkańców powiecie jasielskim). Warto także nadmienić, iż w południowo-zachodniej części województwa podkarpackiego stale prężnie funkcjonują liczne zakłady pracy, w tym spółki z udziałem Skarbu Państwa. Wśród nich są m.in. Zakład Tworzyw Sztucznych Gamrat SA, Rafineria Lotos Jasło SA, Fabryka Armatur Jafar SA.

Samorządowcy podkreślają, iż przeniesienie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle do miasta powiatu krośnieńskiego utrudni pracownikom powiatu jasielskiego dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Dodatkowo samorządowcy wyrażają opinię, iż powolne ograniczenie katalogu spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Jaśle niewątpliwie będzie miało bardzo negatywny wpływ na lokalne środowisko

prawnicze. Gwoli przypomnienia winien jestem także informację o nowej siedzibie Sądu Rejonowego, zaledwie przed dwoma laty oddanej do użytku. Koszt przedmiotowej inwestycji to 6 mln zł. Warto również przypomnieć o dużych odległościach pomiędzy miastami powiatu jasielskiego a krośnieńskiego.

Powstaje zatem uzasadniona obawa, że sprawy będą rozpoznawane w dłuższych terminach, a zmiany organizacyjne wprowadzą sporo zamieszania w pracę organizacyjną sądów i urzędników sądowych. Nie bez znaczenia są także obawy dotyczące kłopotów z przewlekłością prowadzenia spraw. Należy sądzić, iż przydatność wydziału pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle nie budzi żadnych wątpliwości.

Reasumując, po likwidacji wydziałów gospodarczych w Sądach Okręgowych w Tarnobrzegu i Krośnie oraz zniesieniu sądów grodzkich w obszarach Sądów Okręgowych w Przemyślu, Krośnie i Tarnobrzegu wśród społeczeństwa podkarpackiego panuje dość powszechne przekonanie o stopniowej degradacji województwa także pod względem prawnym.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę pana ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych kwestii i stosowną odpowiedź z uwzględnieniem poniższych pytań:

1. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje zlikwidować Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Jaśle, a jeśli tak, to jakie są przesłanki przedmiotowego zamiaru?

2. Czy przedmiotowe zamierzenie było konsultowane z Krajową Radą Sądownictwa i jaka jest opinia samorządu sądownictwa?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8728)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do pana ministra z zapytaniem w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie.

Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zlikwidować część wydziałów gospodarczych sądów, kierując się m.in. ilością rozpatrywanych spraw. Na liście planowanych do likwidacji wydziałów znajduje się Wydział Gospodarczy Sądu Okręgowego w Częstochowie. Planowana decyzja przekazania spraw gospo-

darczyczych do Katowic budzi sprzeciw nie tylko częstochowskiego sądu, ale przede wszystkim przedsiębiorców skupionych m.in. w Regionalnej Organizacji Pracodawców w Częstochowie oraz w Regionalnej Izbie Przemysłowo-Handlowej w Częstochowie.

Prognozowana rosnąca ilość spraw rozpatrywanych przez częstochowski sąd, do którego w ubiegłym roku wpłynęło ich aż 700, wyraża poważny ministerialny argument. Planowane przeniesienie wydziału gospodarczego do Katowic wiązać się będzie jedynie z dodatkowymi kosztami. Sprawy w większości wymagają przesłuchania sporej ilości świadków, wzrosną tym samym koszty zwrotów ich dojazdu. Wyjazd do Katowic to strata niemal całego dnia pracy wszystkich zaangażowanych w sprawę, a więc stron i świadków. To spowoduje wzrost kosztów i niezawinioną utratę zysków. W przypadku likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie liczba sędziowskich etatów się nie zmieni, natomiast wzrosną koszty prowadzenia postępowań, których czas prowadzenia jeszcze bardziej wydłuży się. Tak więc wątpliwy jest ekonomiczny zysk planowanych zmian, tym bardziej że przyczyni się on do postępującej degradacji Częstochowy na mapie gospodarczej Polski, miasta, które jest największym niewojewódzkim miastem w Polsce. Dla porządku przypomnę, że obszar działania Sądu Okręgowego w Częstochowie obejmuje miasto Częstochowę, powiaty częstochowski, lubliniecki, myszkowski, zawierciański, na którym zarejestrowanych jest niemal 60 tys. podmiotów gospodarczych.

W związku z powyższym proszę pana ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo odstąpi od zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Częstochowie?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8729)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zamiaru likwidacji  
urzędów pocztowych na terenie  
północnego subregionu woj. śląskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie docierają do mnie niepokojące informacje na temat likwidacji placówek Poczty Polskiej w gminach powiatów częstochowskiego, lublinieckiego, kłobuckiego i myszkowskiego. Z prośbą o wsparcie sprzeciwiające się takim rozwiązaniom występują wójtowie. Na początku lutego otrzymałam niepokojące pismo wraz ze stanowiskiem rady gminy od wójta Lelowa (powiat

częstochowski). Wcześniej z podobnym pismem zwrócił się wójt gminy Boronów (powiat lubliniecki).

Wszyscy doskonale rozumieją sytuację, w jakiej obecnie znajduje się Poczta Polska. Nie jestem przekonana, czy likwidacja placówek, ich przenoszenie do innych miejscowości oraz zastępowanie agencjami będzie dobrym rozwiązaniem dla lokalnych społeczności. Często składają się one z osób starszych, które nie korzystają z usług banków, nie wspominając o płatnościach elektronicznych, i wszystkich opłat dokonują właśnie na poczcie. Są także inne argumenty, jak utrudnienia dla lokalnych przedsiębiorców, osób dokonujących e-zakupów czy prowadzących działalność polegającą na sprzedaży swoich wyrobów przez Internet – wiąże się to bowiem z koniecznością ich wysyłki.

W związku z powyższym pragnę zadać panu ministrowi następujące pytania:

1. Jakie są przesłanki likwidacji placówek Poczty Polskiej w gminach powiatów, które wymieniłam w treści zapytania?

2. Proszę o przedstawienie mi analiz dotyczących zasadności podjęcia takich decyzji, w tym analizy finansowej.

Z wyrazami szacunku

Poseł Izabela Leszczyna

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8730)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji  
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego  
w Częstochowie**

Szanowny Panie Ministrze! Wraz z końcem marca zlikwidowany ma zostać Wydział Gospodarczy Sądu Okręgowego w Częstochowie. Tłumaczone jest to małą liczbą napływających doń spraw oraz słabą obsadą sędziowską, co przyczynia się do zbyt długiego oczekiwania na rozprawę. Sprawy napływające obecnie do Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie mają zostać przekazane w ręce sędziów z Sądu Okręgowego w Katowicach.

Po likwidacji wydziału uczestnicy postępowań zostaliby zmuszeni do dojazdu do Katowic, co wiąże się z kosztami, które i tak pokryje sąd. Innym mankamentem może być efekt dokładnie odwrotny do zamierzonego, czyli wydłużenie czasu wszystkich postępowań z terenu Częstochowy.

Poparcie dla odejścia od planu likwidacji wyraził pan Zbigniew Miszczyk, dyrektor Regionalnej Izby Przemysłowo-Handlowej w Częstochowie oraz przedsiębiorcy i mieszkańcy Częstochowy.

W związku z powyższym pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Jakie dokładne wyliczenia wpłynęły na decyzję o likwidację Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie w ramach wprowadzenia oszczędności?

2. Czy w sposób należyty rozważono wszystkie elementy mające wpływ na szybkość toku postępowań oraz na utrudnienia, jakie likwidacja Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie przyniesie stronom postępowań oraz świadkom?

Z wyrazami szacunku

Poseł Izabela Leszczyńska

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8731)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji jeleniogórskiego przedsiębiorstwa Dolfamex sp. z o.o.**

Pragnę wyrazić stanowczy sprzeciw wobec sposobu przeprowadzania przez Ministerstwo Skarbu Państwa prywatyzacji jeleniogórskiego przedsiębiorstwa Dolfamex sp. z o.o.

Z informacji dostępnych na serwisie internetowym resortu oraz dokumentów przekazanych mi przez radę pracowników przedsiębiorstwa i komisję zakładową NSZZ „Solidarność” wynika, że procedura prywatyzacyjna przyjęta przez kierowany przez Pana resort (przetarg na podstawie publicznego zaproszenia) nie przewiduje możliwości podjęcia przez członków załogi spółki rozmów z potencjalnym inwestorem w zakresie pakietu socjalnego.

Wybór takiego trybu sprzedaży udziałów spółki Dolfamex budzi sprzeciw, nie gwarantuje bowiem utrzymania miejsc pracy. Jest to szczególnie niepokojące, bowiem miasto Jelenia Góra dotknięte jest problemem poważnego wzrostu bezrobocia. Kilka miesięcy temu wskutek likwidacji jednego z zakładów pracy zwolnienia grupowe objęły ponad 300 osób. Firma Dolfamex jest natomiast pomimo kryzysu światowego w dobrej sytuacji finansowej i gwarantuje stabilne zatrudnienie dla ponad 140 pracowników. Prywatyzacja przedsiębiorstwa w trybie uniemożliwiającym negocjacje załogi z nowym właścicielem jest złamaniem składanych przez ministerstwo deklaracji, że interesy pracowników spółki będą stanowić ważny czynnik w procedurze prywatyzacyjnej.

W związku niepowodzeniem pierwszej próby sprzedaży przedsiębiorstwa wnioskuję do Pana Ministra o wstrzymanie procedury prywatyzacyjnej do czasu wypracowania rozwiązania zgodnego z intere-

sem społecznym i interesami pracowników Dolfamexu. Proszę również o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie były powody przyjęcia przez Ministerstwo Skarbu Państwa określonego trybu prywatyzacji przedsiębiorstwa Dolfamex?

Dlaczego resort, podejmując prywatyzację wspomnianej firmy, złamał deklaracje dotyczące negocjowania przez załogę pakietu socjalnego?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8732)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie prawnych uwarunkowań i sposobu wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru**

Szanowny Panie Ministrze! Wysokość wynagrodzenia wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458, z późn. zm.) ustala rada gminy w drodze uchwały, z zastrzeżeniem postanowień art. 37 ust. 3 tejże ustawy, iż maksymalne wynagrodzenie osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 – w urzędzie marszałkowskim: marszałek województwa, wicemarszałek oraz pozostali członkowie zarządu województwa – jeżeli statut województwa tak stanowi, w starostwie powiatowym: starosta, wicestarosta oraz pozostali członkowie zarządu powiatu – jeżeli statut powiatu tak stanowi, w urzędzie gminy: wójt (burmistrz, prezydent miasta), w związkach jednostek samorządu terytorialnego: przewodniczący zarządu związku i pozostali członkowie zarządu – jeżeli statut związku tak stanowi – nie może przekroczyć w okresie miesiąca siedmiokrotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.).

Jednocześnie warunki i sposób wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru oraz maksymalny poziom dodatku funkcyjnego oraz wysokość dodatku specjalnego określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 50, poz. 398, z późn. zm.).



Brak zmian powyższego rozporządzenia oraz fakt, iż kwota bazowa, o której mowa w art. 37 ustawy o pracownikach samorządowych, w ustawie budżetowej na rok 2011 jest niższa w stosunku do roku poprzedniego (w roku 2010 była to kwota 1835,35 zł, a w roku 2011 jest to kwota 1766,46 zł), powoduje nie tylko brak możliwości wzrostu wynagrodzenia, ale w wielu przypadkach prowadzi do sytuacji, gdzie rady zmuszone były podjąć uchwałę „zmniejszającą” poziom tego wynagrodzenia (siedmiokrotność w roku 2010 wynosiła 12 847,45 zł, a w roku 2011 wynosi 12 365,22 zł).

Biorąc dodatkowo pod uwagę postanowienia ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne oraz poziom inflacji w poszczególnych latach, takie działania skutkują nie tylko nominalnym, ale przede wszystkim realnym spadkiem poziomu wynagrodzeń osób zajmujących najbardziej odpowiedzialne funkcje w jednostkach samorządu terytorialnego, a więc na poziomie najbliższym przeciętnemu obywatelowi.

Mając na uwadze powyższe, chciałbym prosić Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo podejmie czynności zmierzające do likwidacji tak istotnej luki w systemie prawnym, a jeżeli już podjęło, to na jakim etapie jest opracowywanie stosownych przepisów?

2. Czy istnieje w chwili obecnej (mając na uwadze powołane przepisy) prawna możliwość zabezpieczenia przed spadkiem poziomu wynagrodzeń pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8733)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie budowy nowej  
Komendy Powiatowej Policji w Rykach**

Budynek obecnej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Rykach wymaga wykonania szeregu prac remontowych. Konieczne jest wykonanie termomodernizacji, wykonanie nowej elewacji oraz gruntownego remontu pomieszczeń higieniczno-sanitarnych, biurowych, jak również socjalnych (wymiany podłóg, wykładzin podłogowych, malowania). Ze względu na niewystarczającą powierzchnię terenu, jego podmokły charakter i kształt działki nie ma możliwości rozbudowy obiektu.

W 2007 r. rozpoczęto działania mające za zadanie zapewnienie nowej lokalizacji Komendy Powiatowej Policji w Rykach. W okresie od października 2007 r. do lipca 2008 r. gmina Ryki pozyskała działki od prywatnych właścicieli za kwotę w wysokości blisko 130 tys. zł. W lipcu 2008 r. podpisana została umowa na dokonanie zmian w planie zagospodarowania przestrzennego. Mimo tych starań, decyzje dotyczące budowy nowej komendy ciągle przesuwane są w czasie.

W związku z pilną potrzebą realizacji tego zadania proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim obecnie etapie realizacji jest plan budowy nowego budynku Komendy Powiatowej Policji w Rykach?

2. Czy „Program modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu” w jakimś okresie ujmował realizację tej inwestycji?

3. Jakie działania w tym zakresie podejmowane były przez władze samorządowe gminy Ryki?

4. Jak Pan Minister ocenia współpracę z samorządem gminy Ryki, np. w zakresie przekazania nieruchomości niezbędnej do realizacji tej inwestycji?

5. Kiedy ostatecznie rozpocznie się realizacja tego przedsięwzięcia? Od jakich czynników jest to uzależnione?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8734)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przeprowadzania egzaminów  
dla aplikantów radcowskich**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarła prośba o interwencję w sprawie kolokwium przeprowadzonego przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie dla aplikantów radcowskich I roku. Wspomniane kolokwium podzielone jest na 6 działów tematycznych, a procedura jego przeprowadzenia zakładała możliwość jego zdawania w dwóch terminach – pierwszym (podstawowym) i komisyjnym (poprawkowym). Otrzymanie 2 ocen niedostatecznych było równoznaczne z niezaliczeniem roku szkoleniowego. Jak się okazało, w roku 2010 liczba aplikantów I roku, którzy dwukrotnie otrzymali oceny niedostateczne, znacząco przewyższała ilość aplikantów, którzy w takiej sytuacji znaleźli się w latach ubiegłych. W obliczu tego budzącego liczne wątpliwości wyniku kolokwium Krajowa Rada Radców Prawnych podjęła decyzję o przeprowadzeniu dla aplikantów I roku dodatkowego egza-

minu warunkowego z przedmiotów, których poprzednio nie udało im się zaliczyć. Egzamin taki dla aplikantów kształconych przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie odbył się w dniu 10 lutego br. i przystąpiło do niego kilkaset osób. Jednym z 6 tematycznych bloków, w których przeprowadzany był wspomniany wyżej egzamin, była procedura cywilna. Z przekazanych mi informacji wynika, że wśród ok. 500 zdających egzamin warunkowy z tego przedmiotu wynik pozytywny uzyskało najprawdopodobniej ok. 8–9% ogółu zdających. Niestety weryfikacja tej informacji nie jest możliwa z uwagi na to, iż do dnia dzisiejszego wyniki przedmiotowego egzaminu nie zostały opublikowane w Extranecie – internetowej sieci Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, mimo iż w latach poprzednich taka publikacja była standardową procedurą. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że w poprzednich latach w systemie Extranet zamieszczane były numery identyfikacyjne aplikantów wraz z liczbą zdobytych przez nich punktów, co pozwalało im nie tylko na poznanie uzyskanego przez siebie wyniku, ale również porównanie go z wynikami pozostałych aplikantów oraz ustalenie, jaki jest odsetek osób, które egzamin zdały oraz tych, którym ta sztuka się nie udało. W przypadku egzaminu warunkowego przeprowadzonego przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie te możliwości zostały aplikantom odebrane bez podania przyczyn.

Bardzo słaby wynik egzaminów z 2010 r. dla aplikantów I roku aplikacji radcowskiej budzi w środowisku młodych prawników podejrzenie, iż sposób ich przeprowadzenia, szczególnie w odniesieniu do poziomu trudności i sposobu konstrukcji pytań, miał na celu faktyczne ograniczenie dostępu do zawodu radcy prawnego dla młodych ludzi. Ponadto postępowanie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie odnośnie do organizacji egzaminu komisyjnego i brak zwyczajowej publikacji jego wyników w systemie informatycznym rodzi w środowisku aplikantów podejrzenia, że nie chodziło o danie im kolejnej szansy na zaliczenie kolokwium, a jedynie formalną realizację uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z grudnia 2010 r. dotyczącej przeprowadzenia dodatkowego egzaminu dla aplikantów I roku, którzy otrzymali oceny niedostateczne w 2010 r.

W związku z przytoczonymi powyżej okolicznościami zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Czy ministerstwo monitoruje na bieżąco i posiada wiedzę odnośnie do sposobu przeprowadzania i wyników egzaminów dla aplikantów przeprowadzanych przez Krajową Radę Radców Prawnych, a w szczególności przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie?

Co Pan Minister zamierza zrobić, by zdawane przez młodych aplikantów testy miały faktyczną moc różnicowania i były standaryzowane?

Sądzę, że przydatne w tym względzie mogłyby być doświadczenia Ministerstwa Edukacji Narodowej

i Centralnej Komisji Egzaminacyjnej dotyczące organizacji egzaminów zewnętrznych.

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 17 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8735)

do ministra środowiska

### **w sprawie elektrowni wiatrowych powstających lub mających powstać w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie żywy jest temat pozyskiwania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii. Źródłem takiej energii są m.in. elektrownie wiatrowe, coraz częściej występujące w krajobrazie naszego kraju. W regionie, który reprezentuję, w szczególności w gminie Wieluń, rozważa się budowę takich elektrowni. Plany te budzą wiele kontrowersji wśród mieszkańców terenów, na których mają powstać wiatraki.

Zaistniała sytuacja skłania mnie do zadania Panu Ministrowi pytań z prośbą o udzielenie na nie odpowiedzi:

1. Czy ministerstwo przeanalizowało i opracowało wpływ elektrowni wiatrowych na funkcjonowanie życia ludzi mieszkających w ich otoczeniu? W szczególności chodzi tu o aspekt emitowanego hałasu oraz wpływ emisji CO<sub>2</sub> z surowców, z których są one konstruowane. Jeśli tak, to jakie zostały wyciągnięte z tego wnioski?

2. Czy ministerstwo przeanalizowało i określiło wpływ elektrowni wiatrowych na środowisko naturalne, w tym wpływ na zwierzęta, głównie ptactwo? Jeśli tak, to jakie zostały wyciągnięte z tego wnioski?

3. Czy ministerstwo przeanalizowało i określiło jakość energii pochodzącej z tego rodzaju elektrowni? Jeśli tak, to jaka jest jej jakość i czy produkcja takiej energii jest opłacalna?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8736)

do ministra gospodarki

**w sprawie dotrzymania terminu opłat  
za wydaną koncesję na sprzedaż  
napojów alkoholowych do 4,5% i piwa  
oraz powyżej 4,5%**

Szanowny Panie Ministrze! Zapytanie dotyczy ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, art. 75 ust. 1 pkt 1 oraz art. 18 ust. 7 pkt 2.

W związku z monitami, jakie otrzymuję od moich wyborców w sprawie ww. ustawy, mam pewne uwagi co do zasadności zapisów w przedmiotowej ustawie. Sądzę, iż jest ona zbyt rygorystyczna, jeśli chodzi o dotrzymanie terminu opłaty za wydaną koncesję na sprzedaż napojów alkoholowych (dotyczy to napojów alkoholowych do 4,5% i piwa oraz powyżej 4,5%).

W chwili obecnej już jeden dzień opóźnienia powoduje utratę koncesji, a opóźnienia wynikają nie tylko z niedbalstwa sprzedawców, ale również z różnych przyczyn losowych. Za zwłokę z tytułu wniesienia spóźnionej opłaty można by naliczać ustawowe (bądź karne) odsetki. Obecnie w przypadku niedokonania opłaty w wysokości i terminach określonych w ustawie automatycznie eliminuje to dany podmiot z działalności gospodarczej (mam tu na myśli podmioty sprzedające tylko alkohol) na okres minimum 6 miesięcy. Zaprzestanie działalności przez dany podmiot z powodu utraty koncesji powoduje brak wpływu środków finansowych do budżetu państwa z tytułu podatku od sprzedaży oraz opłat za inne świadczenia. Skutkuje to również utratą stanowisk pracy i zwiększeniem grupy ludzi bezrobotnych, tym samym obciąża to budżet państwa wypłatą świadczeń dla bezrobotnych. Moim zdaniem ww. zapis ustawy działa niekorzystnie dla wszystkich zainteresowanych stron.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie:

Czy nie należałoby dokonać zmian w przepisach, mianowicie w art. 18 ust. 12 pkt 5 ww. ustawy, tak aby wydłużyć okres opłaty za koncesje np. do 14 dni?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8737)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wykorzystania i utrzymania  
inwestycji stadionowych po zakończeniu  
Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Polska i Ukraina 18 kwietnia 2007 r. decyzją UEFA dostały organizację Euro 2012. Turniej ma zostać rozegrany od 8 czerwca do 1 lipca 2012 r.

Z powodu przyznania Rzeczypospolitej Polskiej tak wielkiej imprezy podjęto decyzję o budowie aren sportowych, na których mają zostać rozegrane przyszłe mecze. Nowe stadiony są budowane w Warszawie, Gdańsku i Wrocławiu oraz już zmodernizowany obiekt w Poznaniu. Wykonanie tak wielkich inwestycji nierealizowanych do tej pory w naszym kraju pochłonie ogromną ilość środków pieniężnych, nie wspominając o środkach na przyszłe ich utrzymanie.

Zaistniała sytuacja skłania mnie do zadania Panu Ministrowi pytania z prośbą o udzielenie na nie odpowiedzi:

Czy ministerstwo określiło plan wykorzystania i utrzymania inwestycji stadionowych po zakończeniu Euro 2012 w Polsce, jeśli tak, to co taki plan zakłada?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8738)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie sieci autostrad  
i superszybkich kolei**

Szanowna Pani Minister! W oparciu o artykuł, który ukazał się w „Rzeczpospolitej” dnia 15 lutego 2011 r., wynika, że opracowany został wstępnie projekt funkcjonowania w 2030 r. dwunastu wielkich metropolii oplecionych siecią autostrad i superszybkich kolei. Jest on ściśle związany z wizją zagospodarowania przestrzennego kraju. Według projektu ma powstać 12 obszarów metropolitalnych obejmujących Warszawę, Katowice, Kraków, Trójmiasto, Poznań, Wrocław, Bydgoszcz i Toruń, Szczecin, Lublin, Białystok oraz Rzeszów. W planach ma powstać o wiele gęstsza sieć autostrad, które mają łączyć bezpośrednio stolicę z Trójmiastem, Toruniem i Bydgoszczą, Białymstokiem, Rzeszowem czy Krakowem.



Plany dotyczące rozwoju dla sieci kolejowej przewidują szybkie poruszanie się między stolicą a Toruniem i Bydgoszczą oraz Trójmiastem.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z pytaniem, czy przygotowany przez ministerstwo projekt przewiduje modernizację infrastruktury kolejowej w obszarze Torunia i Bydgoszczy, która pozwoliłaby na uruchomienie połączeń szybkiej kolei. Ponadto pozwalam sobie zapytać o terminy ewentualnych działań inwestycyjnych na terenie województwa kujawsko-pomorskiego w kontekście planów resortu oraz prosić o przedstawienie źródeł finansowania przedmiotowego projektu.

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8739)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości przeznaczenia  
środków finansowych na budowę drogi  
krajowej S8 na odcinku Wyszaków – Białystok**

Szanowny Panie Ministrze! 9 lutego 2011 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku rozstrzygnęła przetarg na budowę obwodnicy Augustowa. Wybrana została oferta firmy Budimex – za 659,2 mln zł. Jak wynika z danych przytaczanych przez Ministerstwo Infrastruktury w załączniku nr 1 programu budowy dróg krajowych i autostrad, na ten cel przeznaczono wcześniej aż 1,446 mld zł. Różnica między przyjętą ofertą a zakładanymi kosztami jest więc znaczna. Jak wynika z naszych ustaleń z białostockim oddziałem GDDKiA, doliczając środki na działania dodatkowe, oszczędność w porównaniu do zaplanowanych wydatków powinna wynieść ok. 450 mln zł.

W tej sytuacji wnosimy o przekazanie zaoszczędzonych w przetargu środków – tj. wskazanych wyżej 450 mln zł – na przebudowę drogi S8 na odcinku Wyszaków – Białystok. Jest to inwestycja wpisana do załącznika nr 1a krajowego programu budowy dróg krajowych i autostrad jako możliwa do realizacji do roku 2013. Inwestycja ta wpisana jest również do realizacji w ramach unijnego Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Jak wynika z naszych informacji, zaoszczędzone w przetargu na obwodnicę Augustowa środki pokryłyby w pełni niezbędny do wykorzystania funduszy unijnych w tej inwestycji wkład własny strony polskiej. Takie rozdysponowanie zaoszczędzonych pieniędzy umożliwiłoby wybudowanie drogi krajowej S8 na odcinku Wyszaków – Białystok.

Wybudowanie tego odcinka drogi krajowej jest niezbędne do dalszego rozwoju woj. podlaskiego. To właśnie trasa Białystok – Warszawa jest dziś głównym korytarzem transportowym (dla ruchu ciężarowego, tranzytowego, jak i osobowego) łączącym nie tylko woj. podlaskie z resztą kraju, ale także kraje nadbałtyckie z zachodem i południem Europy.

Szybkiego wybudowania tej trasy domaga się również cała społeczność woj. podlaskiego. Konieczność jak najszybszej realizacji tej inwestycji wielokrotnie wyrażali (także w stanowiskach adresowanych do Pana Ministra oraz do pana premiera Donalda Tuska) zarówno parlamentarzyści wszystkich ugrupowań z woj. podlaskiego, jak i samorządowcy – m.in. marszałek województwa Jarosław Dworzański, prezydent Białegostoku Tadeusz Truskolaski, ale też radni wielu szczebli samorządowych. W tej samej sprawie zebrano tysiące podpisów mieszkańców regionu, które panu premierowi przekazał prezydent Białegostoku Tadeusz Truskolaski. Trwają protesty społeczne, manifestacje oraz blokady dróg (m.in. w Markach pod Warszawą), których celem jest wykazanie wagi tej inwestycji dla całej podlaskiej społeczności. Jest to tym istotniejsze, że w wypadkach samochodowych na drodze Białystok – Warszawa giną rocznie dziesiątki ludzi, właśnie z powodu ogromnego natężenia ruchu i niedostosowania parametrów drogi do takiego natężenia.

Jesteśmy przekonani, że jak najszybsza przebudowa drogi S8 leży w najlepiej pojętym interesie gospodarczym i społecznym całego kraju. Jesteśmy również przekonani, że środki zaoszczędzone na inwestycji w woj. podlaskim powinny zostać wykorzystane do realizacji kolejnej, niezwykle potrzebnej inwestycji w tym samym województwie.

Zwracamy się więc do Pana Ministra z pytaniem: Czy widzi Pan możliwość przekazania zaoszczędzonych na budowie obwodnicy Augustowa środków – w wysokości ok. 450 mln zł – na przebudowę drogi S8, odcinka Wyszaków – Białystok?

Z poważaniem

Posłowie Leszek Cieślak  
i Robert Tyszkiewicz

Białystok, dnia 10 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8740)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie programów promocji zatrudnienia i innych fakultatywnych zadań w ramach tzw. algorytmu oraz projektów systemowych Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”**

Szanowna Pani Minister! Pragnę poinformować Panią Minister, iż do mojego biura poselskiego wpłynął apel od dyrektorów powiatowych urzędów pracy z woj. lubuskiego dotyczący zmniejszenia środków Funduszu Pracy w stosunku do roku ubiegłego.

Środki te w 2010 r. wynosiły 149 mln zł, natomiast w tym roku są o 107 mln zł mniejsze i stanowią 28,2% wykorzystania roku ubiegłego.

Taka ilość nie jest wystarczająca do realizacji zadań urzędów pracy wynikających z ustawy o promocji zatrudnienia z dnia 20 kwietnia 2004 r., takich jak aktywizacja osób bezrobotnych. Należy zauważyć, że środki te zostaną zmniejszone o finansowanie zobowiązań i umów zawartych w 2010 r. W konsekwencji w bieżącym roku zostaną ograniczone wszystkie formy działań na rzecz osób bezrobotnych, co przy niskiej podaży miejsc pracy na otwartym rynku pracy może generować społeczne niezadowolenie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko rządu w tej sprawie?
2. Czy możliwe jest uruchomienie dalszych środków na realizację ustawowych obowiązków wykonywanych przez powiatowe urzędy pracy w woj. lubuskim?
3. Czy zamierza Pani podjąć jakieś działania mające na celu zwiększenie standardów usług rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8741)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie działań rządu w celu modyfikacji limitów produkcji cukru w związku z brakiem cukru na światowych rynkach oraz wstrzymania demontażu polskich cukrowni**

Panie Ministrze! W związku z perturbacjami na światowych rynkach cukru skutek klęsk żywioło-

wych, m.in. w Brazylii i Australii, oraz zapowiedziami radykalnego zmniejszenia podaży cukru i wzrostu cen cukru w Polsce nasuwa się wątpliwość co do realności limitów cukru przyjętych przez Unię Europejską.

Niskie limity cukru i likwidacja cukrowni spowodowały, że Polska z eksportera nieznacznych nadwyżek cukru po zaspokojeniu chłonnego rynku wewnętrznego stała się importerm cukru, ulegając tym samym wahaniom światowej koniunktury. W tej sytuacji należy rozważyć wystąpienie na forum Unii Europejskiej z inicjatywą modyfikacji limitów produkcji cukru. Polska ma nadal duży potencjał produkcyjny, mimo dewastacji przemysłu cukrowniczego w ostatnich latach. Należy rozważyć jednocześnie wstrzymanie demontażu polskich cukrowni, gdzie majątek produkcyjny i infrastruktura jest jeszcze do odtworzenia.

Czy Minister Rolnictwa w tej sytuacji zamierza podjąć działania na forum Unii Europejskiej w celu zwiększenia limitów dla polskich producentów cukru oraz wstrzymania demontażu majątku produkcyjnego i infrastruktury polskich cukrowni?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Maślowska

Lublin, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8742)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie ze skierowanym przez Ministerstwo Finansów do uzgodnień międzyresortowych projektem rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług od podatku VAT zwolnione będą turnusy rehabilitacyjne w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych bez względu na rodzaj organizującego je podmiotu. Jest to niezwykle istotne, gdyż od 1 stycznia br. z VAT zwolnione są jedynie turnusy organizowane przez zakłady opieki zdrowotnej oraz lekarzy i lekarzy dentyków, pielęgniarki i położne, jak też osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej. Tymczasem – jak Panu Ministrowi najpewniej wiadomo – organizatorem ogromnej większości turnusów re-

habilitacyjnych są przedsiębiorstwa prywatne niema-  
jące statusu zakładów opieki zdrowotnej. Od począt-  
ku bieżącego roku zmuszone one zostały do podwyż-  
szenia cen turnusów o należny podatek VAT.

W związku z przedmiotową sprawą proszę Pana  
Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące py-  
tania:

1. Kiedy wejdzie w życie rozporządzenie zmienia-  
jące rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych  
przepisów ustawy o podatku od towarów i usług,  
przewidujące zwolnienie od podatku VAT turnusów  
rehabilitacyjnych bez względu na status ich organi-  
zatora?

2. Skoro projekt ww. rozporządzenia zakłada  
zwolnienie z VAT wszystkich turnusów rehabilitacyj-  
nych z mocą wsteczną od 1 stycznia br., to z jakich  
względów Ministerstwo Finansów nie proponuje me-  
chanizmów zapewniających uczestnikom turnusów  
zwrot zapłaconego przez nich podatku?

3. Czy w trakcie konsultacji międzyresortowych  
nad projektem przyjętej przez Sejm w dniu 29 paź-  
dziernika ub.r. nowelizacji ustawy o VAT resorty  
zdrowia lub/i pracy i polityki społecznej zwróciły  
uwagę na możliwe niekorzystne dla osób niepełno-  
sprawnych propozycje zmian w przepisach art. 43  
ustawy o VAT?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8743)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie realnych możliwości zwiększenia  
liczebności śląskiego garnizonu Policji  
w 2011 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Dzięki przyjęciu przez  
Komendę Główną Policji zmodyfikowanych zasad na-  
liczania etatów śląski garnizon Policji zostanie  
wzmocniony o 473 nowe etaty. W przypadku jedno-  
czesnego wypełnienia 530 wakatów liczba policjan-  
tów strzegących bezpieczeństwa mieszkańców woj.  
śląskiego mogłaby więc wzrosnąć aż o 1003. Skądi-  
nąd wiadomo jednak, że ze względów logistycznych  
i finansowych jednoczesne zwiększenie liczebności  
śląskiej Policji aż o tysiąc funkcjonariuszy jest nie-  
możliwe.

Stąd też proszę Pana Ministra o udzielenie odpo-  
wiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są realne możliwości zwiększenia liczeb-  
ności śląskiego garnizonu Policji w 2011 r.?

2. Kiedy dokonane zostanie zwiększenie liczebno-  
ści śląskiego garnizonu Policji do nominalnego stanu  
etatowego?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie  
(nr 8744)

do ministra zdrowia

**w sprawie rodzajów podmiotów  
upoważnionych do prowadzenia staży  
podyplomowych lekarzy i lekarzy dentystów**

Szanowna Pani Minister! Jak wynika z uzyska-  
nych przeze mnie informacji, niektóre urzędy mar-  
szałkowskie kwestionują możliwość prowadzenia sta-  
ży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentystów przez  
grupowe praktyki lekarskie. Wedle samorządowych  
urzędników z przepisów art. 15 ust. 6 ustawy o za-  
wodach lekarza i lekarza dentysty oraz § 5 ust. 1 i 2  
rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 24 marca  
2004 r. w sprawie stażu podyplomowego lekarza  
i lekarza stomatologa ma bowiem jednoznacznie wy-  
nikać, że jedynymi podmiotami uprawnionymi do  
prowadzenia staży podyplomowych są zakłady opieki  
zdrowotnej, indywidualne praktyki lekarskie i indy-  
widualne specjalistyczne praktyki lekarskie. Tę opi-  
nię mają przy tym potwierdzać właściwe departa-  
menty Ministerstwa Zdrowia: nauki i szkolnictwa  
wyższego oraz prawny.

W związku z powyższym proszę Panią Minister  
o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia rzeczywiście stoi na  
stanowisku, że jedynymi podmiotami uprawnionymi  
do prowadzenia staży podyplomowych są zakłady  
opieki zdrowotnej, indywidualne praktyki lekarskie  
i indywidualne specjalistyczne praktyki lekarskie?

2. Jeśli tak, to jakie rozwiązanie sprawy staży  
podyplomowych aktualnie odbywanych w grupowych  
praktykach lekarskich przewiduje Ministerstwo  
Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 21 lutego 2011 r.



**Zapytanie**  
(nr 8745)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie stanu wyposażenia Policji  
w kamizelki kuloodporne**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z przedstawionej przez Pana Sejmowi RP informacji o realizacji w 2009 r. „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2011”, na koniec 2009 r., a więc już po trzech latach realizowania programu, Policja była niedostatecznie wyposażona w kamizelki kuloodporne. 31 grudnia 2009 r. stan ukończenia w kamizelki kuloodporne kamuflowane wynosił zaledwie 64,9%, w kamizelki na mundur – 18,1%, zaś w kamizelki typu Jackal – zaledwie 8,4%.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka była skala zakupów kamizelek kuloodpornych na potrzeby Policji w 2010 r.?
2. Kiedy stan ukończenia w kamizelki kuloodporne osiągnie wskaźnik 100%?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 18 lutego 2011 r.

**Zapytanie**  
(nr 8746)

do ministra infrastruktury

**w sprawie propozycji wydłużenia  
strefy wolnej od opłat na autostradzie A1  
w woj. śląskim**

Szanowny Panie Ministrze! W skierowanym do Pana piśmie wojewoda śląski wyraził opinię, że na autostradzie A1 w woj. śląskim wolne od opłat powinny być tzw. przejazdy lokalne na odcinku od węzła Rowień do węzła Pyrzowice. W ocenie wojewody rządowa propozycja ograniczenia możliwości bezpłatnych przejazdów jedynie do odcinka od węzła Sośnica do węzła Bytom byłaby niekorzystna dla mieszkańców powiatów: raciborskiego, rybnickiego, wodzisławskiego, Jastrzębia-Zdroju, Rybnika i Zor, gdyż utrudniłaby im szybki i bezpieczny dojazd do centrum aglomeracji. Ponadto wydłużenie strefy wolnej od opłat odciążałoby drogi lokalne, tym samym przyczyniając się do poprawy stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Infrastruktury popiera propozycję wydłużenia strefy wolnej od opłat na autostradzie A1 w woj. śląskim zgodnie z propozycją przedstawioną przez wojewodę śląskiego?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 21 lutego 2011 r.

## ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej  
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie odprawy mieszkaniowej  
przysługującej żołnierzom odchodzącym  
do cywila (8288)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie odprawy mieszkaniowej przysługującej żołnierzom odchodzącym do cywila (SPS-024-8288/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Kwestię wypłaty odprawy mieszkaniowej reguluje art. 23 i 47 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, ze zm.) oraz rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie warunków i trybu wypłaty odprawy mieszkaniowej (Dz. U. Nr 116, poz. 775). Krąg osób uprawnionych do otrzymania odprawy określa art. 23 wskazanej ustawy. Zgodnie z jego ust. 1 pkt 1 i 2 odprawa mieszkaniowa przysługuje żołnierzowi:

1) służby stałej zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej, zamieszkałemu w kwaterze, a także żołnierzowi służby stałej, który do dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie otrzymał decyzji o przydziale lokalu mieszkalnego – o ile nabył prawo do emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej lub został zwolniony z zawodowej służby wojskowej przed upływem okresu wymaganego do nabycia uprawnień do emerytury wojskowej, w przypadku wypowiedzenia mu stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej przez właściwy organ wojskowy;

2) służby kontraktowej zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej, o ile nabył prawo do emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej, jeżeli inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Natomiast zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy żołnierzowi służby stałej zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej, zamieszkałemu w lokalu mieszkalnym niebędącym kwaterą przysługuje prawo do zajmowania tego lokalu. W tym przypadku dyrektor oddziału regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej zawiera umowę najmu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że odprawa mieszkaniowa, stosownie do postanowień art. 23 ust. 9 ustawy, nie przysługuje żołnierzowi zawodowemu, jeżeli żołnierz:

1) został zwolniony z zawodowej służby wojskowej na skutek skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa umyślnego;

2) został zwolniony z zawodowej służby wojskowej na skutek orzeczenia wydanego w postępowaniu dyscyplinarnym;

3) otrzymał ekwiwalent pieniężny w zamian za rezygnację z kwatery, wypłacony na podstawie przepisów ustawy obowiązujących do dnia 30 czerwca 2004 r.;

4) otrzymał odprawę mieszkaniową wypłaconą albo zrealizowaną w formie rzeczowej na podstawie przepisów ustawy obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r.;

5) nabył lokal mieszkalny od Skarbu Państwa, Wojskowej Agencji Mieszkaniowej albo jednostki samorządu terytorialnego z bonifikatą lub z uwzględnieniem pomniejszenia w cenie nabycia;

6) otrzymał pomoc finansową wypłaconą w formie zaliczkowej lub bezzwrotnej do dnia 31 grudnia 1995 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1992 r. Nr 5, poz. 19, ze zm.);

7) nabył własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego od Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

Ponadto, zgodnie z art. 23 ust. 6 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, żołnierzowi zawodowemu zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej, który nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej (jeżeli inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze), w zamian za odprawę, na jego wniosek, przysługuje prawo do zajmowania lokalu mieszkalnego w wybranej przez niego miejscowości, w której Wojskowa Agencja Mieszkaniowa posiada zasób mieszkaniowy i internatowy, według uprawnień posiadanych w dniu zaistnienia wypadku lub choroby.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej organem właściwym rzeczowo do merytorycznego załatwienia sprawy w zakresie stwierdzania uprawnień, jak i ewentualnego wydawania decyzji w sprawie wypłaty odprawy mieszkaniowej, jest dyrektor oddziału regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej właściwy dla garnizonu, z którego żołnierz jest zwalniany z zawodowej służby wojskowej.

Pragnę również poinformować, że w resorcie obrony narodowej nie ma planów zmiany uregulowań prawnych zmierzających do ograniczenia przyznawania odprawy mieszkaniowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister  
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Od p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie uwzględnienia okresu pracy  
u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu  
świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej  
zawodowej służby wojskowej (8414)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie uwzględnienia okresu pracy u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej zawodowej służby wojskowej (SPS-024-8414/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że sprawa dotycząca świadczeń emerytalno-rentowych osoby wskazanej w zapytaniu była już wielokrotnie rozpatrywana i wyjaśniana przez poszczególne jednostki organizacyjne resortu obrony narodowej, a także była przedmiotem mojej odpowiedzi udzielonej w dniu 7 lipca 2009 r. na poprzednie zapytanie pana posła Jarosława Rusieckiego.

Stosownie do postanowień przepisów art. 14 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, ze zm.), emerytowi wojskowemu, który pracował po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, dolicza się, na jego wniosek, do wysługi emerytalnej okresy zatrudnienia sprzed dnia 1 stycznia 1999 r. oraz okresy opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. Okresy zatrudnienia dolicza się do wysługi emerytalnej tylko wówczas, gdy emeryt spełnia łącznie dwa warunki, a mianowicie jego emerytura wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru oraz ukończył on pięćdziesiąt pięć lat życia lub stał się inwalidą.

Natomiast staż pracy po zwolnieniu ze służby wojskowej nie wpływa na wysokość wojskowej renty inwalidzkiej, gdyż jej wysokość uzależniona jest od grupy inwalidzkiej i wysokości uposażenia na dzień

zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, które stanowi podstawę wymiaru świadczenia.

Z akt emerytalnych osoby wskazanej w zapytaniu wynika, że ma ona uprawnienia z tytułu zawodowej służby wojskowej zarówno do emerytury wojskowej, jak i do wojskowej renty inwalidzkiej. Jej wysługa emerytalna, łącznie z okresem zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej, wynosi ponad trzydzieści cztery lata. Zatem ma ona prawo do emerytury wojskowej w maksymalnym wymiarze 75% podstawy wymiaru. Jednakże z tytułu zaliczenia zainteresowanego przez Rejonową Wojskową Komisję Lekarską w Krakowie do pierwszej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i do drugiej grupy w związku ze służbą wojskową Wojskowe Biuro Emerytalne w Kielcach od dnia 1 października 1995 r. wypłaca jej wojskową rentę inwalidzką (80% podstawy wymiaru), jako świadczenie korzystniejsze. Ponadto wypłacany jest również dodatek pielęgnacyjny z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Odrębną kwestią jest natomiast wysługa lat w stopniu wojskowym przyjmowana do wyliczenia podstawy wymiaru zarówno emerytury, jak i renty inwalidzkiej.

Zainteresowany został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w dniu 22 października 1977 r. w stopniu wojskowym sierżanta sztabowego. Zgodnie z obowiązującymi w tym czasie przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. Nr 47, poz. 282, ze zm.), do dnia 31 grudnia 1978 r. do wysługi w stopniu zaliczana była tylko zawodowa służba wojskowa w stopniu oficerskim lub w charakterze podoficera zawodowego albo nadterminowego. Zainteresowany posiadał osiemnaście lat, jedenaście miesięcy i dwadzieścia trzy dni zawodowej służby wojskowej, stąd jego wysługa w stopniu kwalifikowała się do przedziału siedemnaście–dziewiętnaście lat.

Nie można utożsamiać wysługi emerytalnej (na którą składa się zatrudnienie przed służbą wojskową, zasadnicza służba wojskowa, zawodowa służba wojskowa i okres zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej), od której zależy wysokość emerytury, z wysługą w stopniu wojskowym determinującej wysokość podstawy wymiaru emerytury i renty.

W obecnym stanie prawnym zainteresowany nie może mieć okresu pracy cywilnej wykonywanej po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej przy ustalaniu świadczenia rentowego ani otrzymywać z tego tytułu dodatku.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego****w sprawie możliwości przejścia na emeryturę  
między 55. a 60. rokiem życia, a także  
możliwości udokumentowania pracy  
w warunkach szczególnych (8415)**

Stosownie do pisma z dnia 21 stycznia 2011 r., znak: DUS-0700-8-KP/11, dotyczącego wystąpienia Pana Marszałka z dnia 10 stycznia 2011 r., przy którym przesłane zostało zapytanie pana posła Jarosława Rusieckiego, przekazuję w załączeniu stanowisko prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zajęte w sprawie uprawnień pana C. S. do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do kwestii potwierdzania okresów zatrudnienia, uprzejmie informuję, że wszystkie rodzaje prac, których wykonywanie uprawnia do wcześniejszego przejścia na emeryturę, wymienione zostały w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.). Wykazy zawierają listę prac rodzajowo zróżnicowanych wedle kryterium branżowego. Ich uzupełnieniem są resortowe, szczegółowe wykazy stanowisk, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach.

W przypadku pracodawcy, który ma prawo stosowania konkretnego zarządzenia resortowego, możliwe jest korzystanie wyłącznie z wykazu prac wymienionych w załączniku do tego zarządzenia, bowiem tylko taka praca uprawnia do wcześniejszej emerytury. Równie istotne jest, aby nazwa stanowiska, na jakim zatrudniony jest (był) pracownik (stwierdzona w dokumentacji osobowej), dokładnie odpowiadała nazwie stanowiska wymienionego we właściwym resortowym akcie prawnym – nie może być podobna lub niepełna.

Jeżeli zatem pracownik ubiega się o przyznanie emerytury z tytułu wykonywania takiego zatrudnienia, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie tego świadczenia, o czym jednoznacznie stanowi zarówno § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...), jak i § 21 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49, z późn. zm.).

W zaświadczeniu powinien być podany okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jej rodzaj i nazwa stano-

wiska pracy – ze wskazaniem odpowiedniego wykazu, pozycji rozporządzenia, jak również zarządzenia resortowego. Nazwa stanowiska pracy w szczególnych warunkach, na jakim był zatrudniony pracownik, wykazana w świadectwie musi odpowiadać nazwie wymienionej w wykazie aktu resortowego, nie może być niepełna ani podobna.

Jako środki dowodowe dopuszczalne są również kserokopie dokumentów potwierdzające okresy pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, sporządzone przez archiwa na podstawie posiadanej przez nie pracowniczej dokumentacji osobowej.

Należy podkreślić, że na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu przed organem rentowym w żadnym przypadku nie można przedłożyć zeznań świadków.

Jeśli zakład pracy został zlikwidowany, ustalenie okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach może nastąpić wyłącznie na podstawie kopii istniejących dokumentów (potwierdzonych za zgodność z oryginałem), wydanych przez archiwum lub innego przechowawcę. Archiwum przechowujące dokumentację pracowniczą (bądź inny przechowawca) może zatem wydać tylko uwierzytelnioną kopię istniejącego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, natomiast nie jest uprawnione do stwierdzania takich faktów i tworzenia nowych dokumentów. Jako środki dowodowe dopuszczalne są również kserokopie dokumentów potwierdzające okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach, sporządzone na podstawie posiadanej pracowniczej dokumentacji osobowej, jeśli na ich podstawie można taki okres ustalić.

Postępowanie mające na celu ustalenie, czy osoba zainteresowana spełnia przesłanki do nabycia określonego w ww. przepisach świadczenia (również udzielanie porad w tych sprawach) należy – zgodnie z art. 115 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz z art. 68 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) – do kompetencji jednostek organizacyjnych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

ZUS jest instytucją zobowiązaną do ustalenia prawa i wysokości świadczeń z zakresu ubezpieczenia społecznego przy ścisłym i precyzyjnym stosowaniu obowiązujących przepisów. ZUS wyda więc decyzję przyznającą prawo do wcześniejszej emerytury, jeżeli na podstawie załączonego do wniosku świadectwa pracy (zaświadczenia) uzna, że dany pracownik wykonywał prace wymienione w wykazie załączonym do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...), a ponadto pracę taką wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W przypadku stwierdzenia braku odpowiednich dokumentów, czy też złożenia dokumentacji zawierającej nieścisłości albo budzącej jakiegokolwiek wątpliwości (np. wskazany przez pracodawcę rodzaj pracy nie został wymieniony w wykazie) ZUS ma prawo wydać decyzję odmowną, a osoby zainteresowane mogą dochodzić swoich praw w sądowym postępowaniu odwoławczym (w myśl art. 118 ust. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – zgodnie z art. 83 ust. 2 ww. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – na podstawie art. 477<sup>9</sup>–477<sup>14a</sup> ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego – Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.).

W postępowaniu sądowym dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia – i to zarówno wtedy gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony. Sąd ma bowiem obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz prawo do jego własnej oceny (art. 233 § 1 K.p.c.).

Stosownie do art. 365 § 1 K.p.c. prawomocny wyrok sądu – niezależnie od uzasadnienia tego rozstrzygnięcia – wiąże nie tylko strony i sąd, który go wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, w tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie zasadności zwrotu kosztów  
szkolenia oraz dodatku stażowego (8416)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zasadności zwrotu – w świetle postanowień umowy załączonej do zapytania – dodatku stażowego oraz kosztów szkolenia, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 10 stycznia 2011 r. ministrowi pracy i polityki społecznej, a następnie przesłane zgodnie z właściwością ministrowi sprawiedliwości, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W zapytaniu zawarto prośbę o wyjaśnienie sytuacji dwóch konkretnych osób, które zawarły umowę o współpracę ze spółką będącą agentem ubezpieczeniowym prowadzącym działalność w zakresie po-

średnictwa ubezpieczeniowego. Zapytanie poselskie zmierza zatem do uzyskania opinii organu administracji rządowej w konkretno-indywidualnej sprawie cywilnoprawnej, która może być przedmiotem rozstrzygnięcia sądu.

Tymczasem zgodnie z art. 195 ust. 1 uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.), zapytania poselskie składa się wprawdzie w sprawach o charakterze jednostkowym, ale dotyczących prowadzonej przez Radę Ministrów polityki wewnętrznej i zagranicznej oraz zadań publicznych realizowanych przez administrację rządową.

W tej sytuacji, odnosząc się do kwestii będących przedmiotem zapytania poselskiego, można jedynie ogólnie stwierdzić, co następuje.

W myśl art. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1154, z późn. zm.) agentem ubezpieczeniowym jest przedsiębiorca wykonujący działalność agencyjną na podstawie umowy agencyjnej zawartej z zakładem ubezpieczeń i wpisany do rejestru agentów ubezpieczeniowych. Agent ubezpieczeniowy będący osobą prawną lub osobową spółką prawa handlowego (agent instytucjonalny) czynności agencyjne wykonuje przy pomocy osób fizycznych niebędących agentami. Osobę wykonującą czynności agencyjne można nazwać pośrednikiem agencyjnym. Działa ona w imieniu i na rzecz agenta instytucjonalnego na podstawie określonej umowy, np. umowy zlecenia.

Załączona do zapytania umowa o współpracę jest umową cywilnoprawną, do której z mocy art. 750 K.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Należy wskazać, iż wśród regulacji prawnych dotyczących umowy zlecenia znajdują się przepisy bezwzględnie obowiązujące (ius cogens), np. dotyczące obowiązku informowania zleceniodawcy (art. 740 K.c.), wypowiedzenia umowy zlecenia (art. 746 K.c.), jak również przepisy względnie obowiązujące (ius dispositivum), np. dotyczące zasady odpłatności zlecenia (art. 735), wymagalności wynagrodzenia (art. 744 K.c.).

W tym miejscu należy przypomnieć, że w polskim prawie obowiązuje zasada swobody (wolności) umów, określona w art. 353<sup>1</sup> K.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

W ramach swobody kształtowania stosunku zobowiązaniowego strony mogą zawrzeć umowę nienazwaną, natomiast w razie wybrania jednej z umów nazwanych (a więc przewidzianej i uregulowanej bądź to w samym Kodeksie cywilnym, bądź w przepisach szczególnych) mogą ustalić treść konkretnej umowy w taki sposób, że postanowienia jej będą odbiegać od wzorca normatywnego (określonego w przepisach). Swobodę ograniczają wyłącznie przepisy dotyczące danego rodzaju umowy o charakterze norm

bezwzględnie obowiązujących, które nie dopuszczają możliwości regulacji stosunku prawnego w sposób odbiegający od wyznaczonego w danej normie prawnej. Innymi słowy, działanie tych przepisów nie może być ani wyłączone, ani ograniczone lub zmienione wolą stron. Natomiast normy względnie obowiązujące znajdują zastosowanie tylko wtedy, gdy same strony nie uregulowały konsekwencji prawnych w sposób odmienny od dyspozycji zawartych w takich normach, a więc gdy strony nie przyjęły innych postanowień albo nic nie postanowiły w danej kwestii.

W dołączonym do zapytania załączniku do umowy o współpracę z dnia 3 marca 2010 r. w § 7 ust. 5 i 6 zostały określone zarówno przypadki, gdy przedstawiciel-stażysta jest zobowiązany do zwrotu części wypłaconej zaliczki na poczet dodatku stażowego, jak i przypadki, gdy dodatek stażowy jest nienależny, a przedstawiciel-stażysta zobowiązany jest do jego zwrotu w całości. § 7 ust. 8 pkt 3 powołanego wyżej załącznika stanowi, że zwrot nadpłaty dodatku stażowego wypłaconego w formie zaliczki może nastąpić poprzez potrącenie kwoty nienależnie wypłaconej (nadpłaty) z wynagrodzenia należnego przedstawicielowi-stażysty z tytułu wykonywania umowy bez odrębnego wezwania.

W załączonej do zapytania umowie szkoleniowej zawartej w dniu 1 czerwca 2010 r. w § 3 zostały określone przypadki, gdy przedstawiciel ubezpieczeniowo-finansowy jest zobowiązany do zwrotu kosztów szkolenia i w jakiej wysokości, zaś w § 4 ust. 2 uregulowano, w jakim przypadku druga strona ma prawo potrącić koszty szkolenia z wynagrodzenia należnego przedstawicielowi ubezpieczeniowo-finansowemu.

Pomijając fakt, że przedstawiony w zapytaniu materiał nie jest wystarczający do ustalenia pełnego stanu faktycznego sprawy, należy stwierdzić, że minister sprawiedliwości nie jest uprawniony do oceny, czy w konkretnej indywidualnej sprawie zostały spełnione przesłanki określone w powołanych wyżej postanowieniach umownych, warunkujące możliwość żądania zwrotu dodatku stażowego lub kosztów szkolenia albo uprawniające do potrącenia określonych należności z wynagrodzenia przysługującego przedstawicielowi ubezpieczeniowo-finansowemu.

Mając na uwadze powyższe, wskazać trzeba, iż w przypadku zaistnienia sporu pomiędzy stronami umowy cywilnoprawnej ocena zasadności roszczeń wynikających z umowy należy do sądu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

### sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska - z upoważnienia ministra - na zapytanie posła Adama Krupy

#### w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz (8439)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Krupy z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8439/11, w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz, poniżej przedstawiam, co następuje.

1. Podczas realizacji zadania „Budowa zbiornika Racibórz Dolny (polder)” w roku 2010 zrealizowano następujące ważniejsze zadania:

a) przygotowanie wniosku o wydanie decyzji środowiskowej oraz uzyskanie decyzji środowiskowej dla inwestycji; decyzja nie jest ostateczna, gdyż wpłynęło odwołanie WWF Polska, które aktualnie jest rozpatrywane przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska;

b) opracowanie analizy kosztów i zysków oraz studium wykonalności dla projektu;

c) opracowanie wniosku do Funduszu Spójności Unii Europejskiej dla projektu;

d) osiągnięcie konsensusu z mieszkańcami Ligoty Tworkowskiej oraz Nieboczów w kwestii budowy wsi Nowe Nieboczowy; wycena nieruchomości zabudowanych oraz przygotowanie do sporządzenia ostatecznych deklaracji w formie umów notarialnych w kwestii przeniesienia do Nowych Nieboczów;

e) dalsze pozyskiwanie gruntów od osób fizycznych i prawnych oraz jednostek administracji pod realizację inwestycji oraz wykupy siedlisk w czaszy zbiornika;

f) uzgodnienie i pozyskanie dobrowolnych deklaracji zbycia gruntów od właścicieli na terenach pod budowę Nowych Nieboczów;

g) uzgodnienia wstępne z gminą Lubomia w zakresie: zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, budowy kaplicy oraz budowy świetlicy;

h) aktualizacja planu przesiedleń.

i) podpisanie umowy z Hydroprojekt Warszawa sp. z o.o. w zakresie aktualizacji projektu budowlanego, operatu wodnoprawnego, opracowaniu materiałów przetargowych oraz przygotowanie wniosku o realizację inwestycji poprzedzone uzyskaniem dofinansowania z WFOSiGW w Katowicach;

j) wstępne uzgodnienia ze Śląskim Urzędem Wojewódzkim w zakresie proceduralnym przy składaniu i ocenie wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji;

k) wstępne uzgodnienia z urzędem marszałkowskim w zakresie proceduralnym przy składaniu i ocenie wniosku o pozwolenie wodnoprawne dla inwestycji;

l) badania hydrogeologiczne pod nowy cmentarz;

m) przygotowanie i przeprowadzenie przetargu na prekwalifikację na wykonawcę budowy zbiornika;



wpłynęło 18 wniosków, które aktualnie rozpatrywane są przez komisję przetargową;

n) przygotowanie i ogłoszenie przetargu odnośnie do badań archeologicznych w obszarze budowy zbiornika.

2. Tak, prace przebiegają zgodnie z aktualną, przyjętą przez komitet sterujący „mapą drogową”. Zakłada się realizację inwestycji do 2015 r. Opóźnienia w realizacji inwestycji w stosunku do wcześniej zakładanego harmonogramu wynikają m.in. z braku ostatecznej decyzji środowiskowej w wyniku odwołania wniesionego do generalnego dyrektora ochrony środowiska przez WWF Polska.

3. Obecnie przedsięwzięcie realizowane jest jako komponent A „Projektu ochrony przeciwpowodziowej dorzecza Odry”. Finansowanie przewidziane jest z czterech źródeł, tj. budżetu państwa, pożyczki Międzynarodowego Banku Rozbudowy i Rozwoju, kredytu Banku Rozwoju Rady Europy oraz z Funduszu Spójności Unii Europejskiej. Wartość projektu należy przyjąć jako szacunkową, gdyż rzeczywisty koszt budowy zbiornika będzie dopiero znany po zakończeniu wszelkich procedur przetargowych związanych z wykonaniem samego zbiornika, jak i infrastruktury towarzyszącej.

4. Rozpoczęcie inwestycji obejmujące realizację prac ziemnych i budowlanych planowane jest na przełomie 2011/2012 r. Dokładna data rozpoczęcia budowy uzależniona jest od terminu rozstrzygnięcia przetargu na wyłonienie wykonawcy budowy zbiornika.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania złożone przez pana posła Adama Krupę.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie braku kontraktu z NFZ  
na pion specjalistyczny dla ZOZ Ars Medica  
w Gorlicach (8458)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8458/11, w sprawie braku kontraktów z NFZ na pion specjalistyczny dla ZOZ Ars Medica w Gorlicach uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w Dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 tejże ustawy.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do pytań zawartych w przedmiotowym zapytaniu, uprzejmie informuję, że ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r., następnie po dokonaniu przez Małopolski

Oddział Wojewódzki NFZ pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

Jednocześnie, mając na uwadze kwestię niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w 2010 r., uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej decyduje procedura konkursowa, która odbywa się zgodnie z obowiązującymi przepisami, w oparciu o kryteria określone zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., które nie gwarantują kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych oferentów.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Małopolski OW NFZ, na terenie Gorlic następujący świadczeniodawcy zostali wybrani do udzielania w 2011 r. świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna w zakresach, o których mowa w zapytaniu:

- 1) świadczenia w zakresie neurologii:
  - a) Zakład Opieki Zdrowotnej Medicor Gabinetu Specjalistyczne Diagnostyki Medycznej i Terapii,
  - b) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza,
- 2) świadczenia w zakresie otolaryngologii:
  - a) Zakład Opieki Zdrowotnej Medicor Gabinetu Specjalistyczne Diagnostyki Medycznej i Terapii,
  - b) Zakład Opieki Zdrowotnej Bas-Med Spółka Jawna Lekarzy Medycyny: Anna Piecuch-Pawłowska i Maria Orchel,
  - c) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza,
- 3) świadczenia w zakresie urologii:
- 4) Zakład Opieki Zdrowotnej Medicor II Zespół Lekarzy Specjalistów i Rodzinnych,
- 5) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza.

Oferty Zakładu Opieki Zdrowotnej Ars Medica Spółka Partnerska Lekarzy Medycyny: Grzegorza Orchela, Jana Bałajewicza, Roberta Tenerowic, uplasowały się na pozycjach, które nie dawały NFZ podstaw do zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w omawianych zakresach.

Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zawarcie funduszowi umów ze wszystkimi oferentami przystępującymi do konkursu z uwagi na przyjętą zasadę proponowania każdemu oferentowi liczby świadczeń adekwatnej do jego potencjału wykonawczego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z danymi przekazanymi przez fundusz świadczenia we wszystkich przedmiotowych zakresach zostały zabezpieczone na poziomie dostępności wyższym niż w 2010 r.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie posiada kom-

petencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie niepodpisania kontraktu przez NFZ  
ze Specjalistycznym Gabinetem Lekarskim  
Pulmonologicznym w Gorlicach (8468)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8468/11, w sprawie niepodpisania kontraktu przez NFZ ze Specjalistycznym Gabinetem Lekarskim Pulmonologicznym w Gorlicach uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w Dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 te samej ustawy.

Przeprowadzenie postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a tak-

że zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do pytań zawartych w przedmiotowym zapytaniu, uprzejmie informuję, że ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r., następnie, po dokonaniu przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

Jednocześnie, mając na uwadze kwestię niezakotraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w 2010 r., uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej decyduje procedura konkursowa, która odbywa się zgodnie z obowiązującymi przepisami, w oparciu o kryteria określone zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., które nie gwarantują kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych oferentów.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Małopolski OW NFZ, na terenie Gorlic następujący

świadczeniodawcy zostali wybrani do udzielania w 2011 r. świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna w zakresie leczenia gruźlicy i chorób płuc:

- 1) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza,
- 2) Zakład Opieki Zdrowotnej Umamed, Spółka Partnerska Lekarzy Medycyny: Urszuli Rydarowskiej-Polińskiej, Marii Jamro i Andrzeja Sokołowskiego,

Oferta indywidualnej praktyki lekarskiej pani M. W., o której mowa w zapytaniu pani poseł, uplasowała się na czwartym miejscu rankingu oceny ofert, tym samym nie zakwalifikowała się do zawarcia umowy z NFZ.

Reasumując, uprzejmie informuję, że małopolski oddział wojewódzki funduszu z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie, oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

W myśl art. 154 ust. 1 ww. ustawy, świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu może wnieść do dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania. Po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Decyzja jest zamieszczana w terminie 2 dni od dnia jej wydania na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Od decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu przysługuje odwołanie do prezesa funduszu. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu. Prezes funduszu rozpatruje odwołanie w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania i wydaje decyzję administracyjną w sprawie. Decyzja prezesa funduszu podlega natychmiastowemu wykonaniu. Od decyzji prezesa



NFZ świadczeniodawcy przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

Należy podkreślić, iż przysługujące świadczeniodawcy ww. środki odwoławcze od decyzji podejmowanych w trakcie postępowania konkursowego wnosi się do organów Narodowego Funduszu Zdrowia, a następnie do sądu administracyjnego. Sprawy dotyczące decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej wyłączone są spod nadzoru ministra zdrowia, o czym przesądza art. 163 ust. 5 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Marka Polaka**

**w sprawie ograniczenia mieszkańcom  
gm. Andrychów dostępu  
do świadczeń zdrowotnych (8475)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Polaka, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8475/11, w sprawie ograniczenia mieszkańcom gminy Andrychów dostępu do świadczeń zdrowotnych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w Dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 te same ustawy.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki to zadanie dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do pytań zawartych w przedmiotowym zapytaniu, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, o wybraniu oferty decydowała wyłącznie jej lokata w rankingu końcowym, natomiast o liczbie kontraktowanych u danego oferenta świadczeń decydował jego potencjał wykonawczy, obliczany w sposób jednolity na podstawie danych zawartych w ofercie (w szczególności w oparciu o łączny czas pracy personelu lekarskiego).

Na terenie miasta Andrychowa w przypadku ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych w zakresie okulistyki świadczenia zostały zakontraktowane w liczbie większej niż w 2010 r. (świadczeniodawcy: NZOZ Visus s.c., NZOZ Inter-Oko s.c.). W przypadku chirurgii ogólnej zakontraktowany został wykazany w ofercie potencjał przez świadczeniodawcę NZOZ Medican sp. z o.o., który nie umożliwił realizacji większej liczby świadczeń. Natomiast, mając na uwadze świadczenia w zakresie endokrynologii, uprzejmie informuję, że w ramach kwoty postępowania prowadzonego dla terenu powiatu wadowickiego dokonano wyboru jednego oferenta (w mieście powiatowym oddalonym o 12 km), który zabezpieczył 92% zaplanowanych do zakontraktowania świadczeń.

Reasumując, uprzejmie informuję, że małopolski oddział wojewódzki funduszu z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie, oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza**

**w sprawie rozstrzygnięć konkursowych  
Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ  
w Krakowie dotyczących poradni  
prowadzących działalność w zakresie opieki  
zdrowotnej na terenie pow. tarnowskiego (8476)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Michała Wojtkiewicza przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8476/11, w sprawie

rozstrzygnięć konkursowych Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w Krakowie w stosunku do poradni prowadzących działalność w zakresie opieki zdrowotnej na terenie powiatu tarnowskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do pytań zawartych w zapytaniu, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami przedłożonymi przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ wszystkie umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna obowiązujące w 2010 r. i latach wcześniejszych utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r., to jest z upływem okresu, na jaki zostały podpisane. W związku z powyższym Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r., zgodnie z przyjętym planem zakupu i w trybie określonym ww. ustawą, poprzez przeprowadzenie konkursu ofert.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych, w tym rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, ze zm.) oraz zarządzeniu nr 62/2009 /DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, począwszy od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa – zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów

oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm.

Zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego OW NFZ postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r. Po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

W kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach, które realizowały w 2010 r. świadczenia w ramach umów zawartych z NFZ, uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów w 2011 r. zdecydowała procedura konkursowa, która nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego, jaki następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i NFZ ogłasza konkursy ofert. Nakłady finansowe dedykowane na ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Natomiast obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 ww. ustawy) oraz praktyka orzecznictwa (decyzja UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.) nie pozwalają na stosowanie preferencji wobec dotychczasowych świadczeniodawców – takie bowiem praktyki byłyby uznawane za przejaw nierównego traktowania.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez oddział wojewódzki funduszu ze świadczeniodawcą – Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Centrum Zdrowia” Spółka Cywilna w Zakliczynie – zawarto umowy na 2011 r. o udzielanie ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych w zakresach: otolaryngologia, położnictwo i ginekologia oraz okulistyka. W pozostałych zakresach świadczeń, które były przedmiotem umowy zawartej na 2010 r. przez NFZ z ww. świadczeniodawcą, w roku bieżącym świadczeń udzielają świadczeniodawcy zlokalizowani w innych miejscowościach powiatu tarnowskiego, w tym najbliższej położonych od Zakliczyna: Wojnicz (14 km) i Tuchów (22 km).

Odnosnie do poziomu zabezpieczenia dostępności do świadczeń w rodzaju leczenie stomatologiczne na terenie powiatu tarnowskiego uprzejmie informuję, że w 2011 r. są one realizowane przez 34 świadczeniodawców (podobnie jak w 2010 r.), natomiast zakontraktowana liczba świadczeń wynosi 98% poziomu z roku 2010.

W kwestii unieważnienia postępowań konkursowych ogłoszonych dla obszaru powiatu tarnowskiego

w rodzaju leczenie szpitalne w zakresach położnictwo i ginekologia oraz neonatologia uprzejmie wyjaśniam, że na ww. postępowania wpłynęły oferty dwóch podmiotów – Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Centrum Zdrowia Tuchów oraz Szpitala Św. Elżbiety, które wskazywały to samo miejsce udzielania świadczeń od dnia 1 stycznia 2011 r. (Tuchów, ul. Szpitalna 1). Przedłożone dokumenty formalnoprawne oraz przeprowadzona wizytacja nie pozwoliły Małopolskiemu OW NFZ na jednoznaczne stwierdzenie, który z ww. oferentów, toczących spór, będzie od dnia 1 stycznia 2011 r. faktycznym dysponentem wskazanych pomieszczeń. W związku z powyższym, mając na względzie bezpieczeństwo pacjentów w oddziałach ginekologiczno-położniczym oraz neonatologicznym, komisja konkursowa zawniosowała o unieważnienie postępowania na podstawie art. 150 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Kolejne postępowania konkursowe mające na celu zabezpieczenie świadczeń w ww. zakresach ogłoszono w dniu 7 lutego 2011 r., z przewidywanym terminem rozstrzygnięcia do końca lutego br. Do tego czasu dostęp do szpitalnych świadczeń dla mieszkańców powiatu tarnowskiego jest zapewniony przez odpowiednie oddziały dwóch pełnoprofilowych szpitali zlokalizowanych na terenie Tarnowa oraz trzech szpitali znajdujących się w sąsiednich powiatach: dąbrowskim, brzeskim i nowosądeckim.

Reasumując, uprzejmie informuję, że Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadcze-



niodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Marka Kwitka**

**w sprawie problemów z uzyskaniem zezwolenia  
na wycinkę drzew i krzewów w międzywale  
Sandomierza i okolic w sytuacji konieczności  
wykonania prac minimalizujących ryzyko  
powodziowe w kolejnych latach (8488)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Kwitka z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8488/11, w sprawie problemów z uzyskaniem zezwolenia na wycinkę drzew i krzewów w międzywale Sandomierza i okolic w sytuacji konieczności wykonania prac minimalizujących ryzyko powodziowe w kolejnych latach, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez ministra spraw wewnętrznych i administracji w odniesieniu do pytania nr 3 oraz generalnego dyrektora ochrony środowiska w kwestiach poruszanych w pytaniach nr 1, 2 i 4.

Z pełnym zrozumieniem podchodzę do problemu dotyczącego ryzyka powodziowego na terenie Sandomierza i okolic. Jest to zagadnienie trudne i konieczne do rozpatrzenia w różnych aspektach, wymagające działań kompleksowych wielu instytucji, co wiąże się z procedowaniem w obrębie wielu różnych przepisów prawnych. W związku z powyższym niezwykle istotna jest kwestia odpowiedniej współpracy instytucji odpowiedzialnych za planowanie działań przeciwpowodziowych, jednostek samorządu terytorialnego oraz organów ochrony przyrody, które uczestniczą na zasadach określonych prawem w postępowaniach administracyjnych związanych z realizacją inwestycji przeciwpowodziowych. Bezpieczeństwo publiczne jest wartością nadrzędną, jednakże również i w przypadku działań zmierzających do zachowania odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa publicznego organy administracji zobowiązane są do postępowania zgodnego z zasadą sformułowaną w art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), czyli działania na podstawie obowiązujących przepisów prawa.

Odnosnie do pytania nr 1, czy zasady przezorności, na które powołuje się regionalny dyrektor ochrony środowiska (RDOŚ) w Kielcach, przemawiają za koniecznością ochrony wikliny i topoli, czy tysiące ludzi i domostw zlokalizowanych na terenach zalewowych Sandomierza, poniżej przedstawiam podstawy prawne działań podjętych przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Kielcach celem wyjaśnienia postępowania tego organu w kontekście obowiązujących przepisów prawa w zakresie ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 82 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej może, w drodze decyzji, na obszarach bezpośredniego zagrożenia powodzią, nakazać usunięcie drzew lub krzewów, jeżeli nie utrudni to ochrony przed powodzią. Stosownie do art. 85a tej ustawy ww. decyzja wymaga uzgodnienia z właściwym regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

Należy podkreślić, iż sprawy związane z usuwaniem drzew i krzewów na obszarach zagrożonych powodzią podlegają wymogom ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.) – dalej ustawa OOŚ. W związku z powyższym regionalny dyrektor ochrony środowiska uzgadnia wspomniane decyzje w przypadku, gdy nie naruszają one uregulowań wynikających z ww. ustaw. W przypadku usuwania drzew i krzewów z międzywala na terenie Sandomierza i okolic taka sytuacja również miała miejsce. Regionalny dyrektor ochrony środowiska w Kielcach uzgodnił w drodze postanowienia projekt decyzji nakazującej wycinkę drzew i krzewów, gdy po analizie akt sprawy stwierdził, że realizacja określonych w decyzji działań jest zgodna z powyższymi przepisami prawa i nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000.

Odnosząc się do podniesionej w interpelacji kwestii kierowania się przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Kielcach zasadą przezorności informuję, iż powyższa zasada wynika z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 174 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) i jest jedną z podstaw polityki Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego. Należy wskazać, iż szczególnie duży nacisk kładzie się na realizację zasady przezorności i prewencji w postępowaniach administracyjnych, dotyczących realizacji przedsięwzięć mogących mieć wpływ na obszary Natura 2000. Wspomniana zasada przezorności znajduje odzwierciedlenie w treści dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992 r., str. 7, z późn. zm.) – dyrektywa siedliskowa, której zapisy zostały

w pełni transponowane do prawa polskiego, przez przepisy ustawy o ochronie przyrody, w powiązaniu z innymi ustawami, m.in. ustawą OOS. Przepisy zawarte w powyższych ustawach należy interpretować w świetle uregulowań dyrektywy siedliskowej, czyli zgoda na realizację przedsięwzięcia może zostać udzielona jedynie po upewnieniu się, że przedsięwzięcie nie wpłynie negatywnie w istotny sposób na dany obszar Natura 2000. Powyższe podejście znajduje potwierdzenie w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (np. wyrok ETS w sprawie C-127/02 Waddenzee, C-239/04 Castro Verde), w których stwierdza się, że zezwolenie na realizację planu lub przedsięwzięcia może zostać udzielone jedynie pod warunkiem, gdy właściwe władze krajowe uzyskają pewność, że plan lub przedsięwzięcie nie będą miały negatywnych skutków dla tego terenu. W przypadku gdy organ ochrony przyrody ma wątpliwości co do braku takich skutków, zgodnie z zasadą przezorności ma obowiązek odmówić wydania zgody na realizację tej inwestycji.

Niezależnie od opisanej powyżej procedury, rozumiejąc konieczność podjęcia działań zmierzających do minimalizacji ryzyka powodziowego, zwracam jednocześnie uwagę na fakt, iż Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej na mocy art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 249 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) jest zobowiązane do podjęcia wszelkich koniecznych środków do osiągnięcia celu przewidzianego w dyrektywach, w tym przypadku w dyrektywie siedliskowej, która obliuguje każdy kraj członkowski Unii Europejskiej do zapewnienia odpowiedniej ochrony siedliskom przyrodniczym i gatunkom wymienionym w załącznikach do tej dyrektywy. W związku z tym wycinka drzew i krzewów w międzywałach nie może być regułą. Konieczność ochrony lasów łęgowych wymaga szczególnej ostrożności w podejmowaniu takich działań, tj. ograniczenia wycinki do przypadków, gdy dalszy rozwój roślinności w sposób istotny zwiększa zagrożenie powodziowe, a nie jest możliwe zastosowanie innych niż wycinka rozwiązań. Podczas planowania działań związanych z wycinką drzew i krzewów na obszarach szczególnie cennych pod względem przyrodniczym, w przypadku konieczności zapewnienia bezpieczeństwa terenom intensywnie zabudowanym, należy rozważyć możliwość zastosowania rozwiązań alternatywnych. Zasadne wydaje się także zweryfikowanie planowanych wycinek pod kątem ich wpływu na zwiększenie ryzyka wystąpienia powodzi na terenach położonych poniżej „oczyszczanych” odcinków międzywała. Należy zaznaczyć, że tylko działania kompleksowe, prowadzone na obszarze całej zlewni, a nie jednej gminy czy powiatu, są w stanie istotnie zmniejszyć ryzyko powodzi i ograniczyć ich skutki.

Odnośnie do pytania nr 2, jak dużo osób musi jeszcze ucierpieć, stracić życie, zdrowie lub dorobek całego dotychczasowego życia, aby władza państwa dostrzegła stan wyższej konieczności i umożliwi-

ła władzom samorządowym zadbanie o interes swoich mieszkańców, uprzejmie wyjaśniam, iż przedsięwzięcia związane z wycinką drzew i krzewów realizowaną w ramach ochrony przeciwpowodziowej nie są zwolnione z obowiązku analizy ich wpływu na obszary Natura 2000. Wydanie ww. decyzji nakazującej usunięcie drzew lub krzewów podlega wymogom określonym w art. 96 ust. 1 ustawy OOS, zgodnie z którym przed wydaniem tej decyzji dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej zobowiązany jest do rozważenia czy przedsięwzięcie to może potencjalnie znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000. W przypadku stwierdzenia możliwości wystąpienia znaczącego oddziaływania dalsze postępowanie w tym zakresie określone jest art. 96 ust. 3, art. 97 oraz art. 98 ustawy OOS. W sytuacji gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 wynika, że przedsięwzięcie to nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na ten obszar, regionalny dyrektor ochrony środowiska wydaje postanowienie w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia w zakresie oddziaływania na obszar Natura 2000. Należy jednak wskazać, że zgodnie z art. 98 ust. 3 ustawy OOS, jeżeli z ww. oceny oddziaływania wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na ten obszar, i jeżeli nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody, regionalny dyrektor ochrony środowiska odmawia uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że w sytuacji, gdy w trybie art. 96 ust. 1 ww. ustawy dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej stwierdził, iż nie istnieje możliwość wystąpienia potencjalnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, a regionalny dyrektor ochrony środowiska na podstawie zgromadzonej dokumentacji nie jest w stanie jednoznacznie wykluczyć możliwości wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania tej inwestycji na obszar Natura 2000, organ ten również jest zobligowany do odmowy uzgodnienia przedłożonego projektu decyzji, o ile nie zachodzą przesłanki wskazane w art. 34 ustawy o ochronie przyrody.

Zatem w sytuacji, gdy organ ochrony przyrody ustali, że wnioskowana wycinka drzew i krzewów nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, uzgadnia projekt decyzji. Natomiast w przypadku, gdy organ ten stwierdzi, że wspomniane przedsięwzięcie może negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 w sposób znaczący poprzez:

- pogorszenie stanu siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000,
  - negatywny wpływ na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony ten obszar,
  - pogorszenie integralności obszaru Natura 2000 albo jego powiązania z innymi obszarami,
- odmawia uzgodnienia ww. dokumentu, jeżeli nie stwierdzi obecności przesłanek, o których mowa w art. 34



ustawy o ochronie przyrody. Zgodnie z ww. artykułem zezwolenie na realizację przedsięwzięcia, mogącego znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, jest dopuszczalne, jeżeli przemawiają za nim konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, brak jest rozwiązań alternatywnych oraz zagwarantowano wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000. Ponadto w przypadku, gdy znaczące negatywne oddziaływanie dotyczy siedlisk i gatunków priorytetowych (zgodnie z załącznikiem I dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992 r., str. 7, z późn. zm.) takim siedliskiem są łągi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe), powyższe zezwolenie może zostać udzielone wyłącznie w celu: ochrony zdrowia i życia ludzi, zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego, uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego, lub wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej. Wobec powyższego nie ma możliwości uznania a priori pewnych działań za wynikające z wymogów nadrzędnego interesu publicznego. W przypadku każdego przedsięwzięcia, które uznano za mogące znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, wymagane jest rozważenie, czy za jego realizacją przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, które przeważają nad celami ochrony ww. obszaru. W przypadku przedsięwzięć ukierunkowanych na ochronę terenów zurbanizowanych przed powodzią istnieje duże prawdopodobieństwo, że zyskają one status inwestycji wypełniających przesłankę nadrzędnego interesu publicznego. Natomiast należy podkreślić, iż przyznanie takiego statusu jest możliwe po przeprowadzeniu oceny oddziaływania inwestycji na obszar Natura 2000 oraz udowodnieniu, że nie istnieją rozwiązania alternatywne w stosunku do planowanych inwestycji, które nie ingerują tak poważnie w cele ochrony obszaru Natura 2000, a jednocześnie mogą równie skutecznie zminimalizować zagrożenie powodziowe. Wskazane powyżej podejście jest zgodne z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (por. wyrok ETS w sprawie C-239/04 Castro Verde), jak i oficjalnymi wytycznymi metodycznymi Komisji Europejskiej, zawartymi w publikacji pt. „Zarządzanie obszarami Natura 2000. Postanowienia art. 6 dyrektywy siedliskowej 92/43/EWG” (wydanie polskie: WWF Polska, Warszawa 2007).

Odnośnie do pytania nr 3, dotyczącego kwestii dyspozycji kolejnymi miliardami złotych, aby po raz drugi przeznaczyć je na zasiłki celowe dla powodzi, w sytuacji gdyby wiosną 2011 r. woda po raz kolejny wdarła się do domów mieszkańców, uprzejmie wyjaśniam, iż w ustawie budżetowej na 2011 r. przewidziana została rezerwa celowa na przeciwdziałanie

i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Środki tej rezerwy przeznaczone zostaną również na działania związane z usuwaniem zdarzeń klęskowych z roku 2010, w tym na zasiłki celowe na remont i odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych. Pragnę zauważyć, że w roku ubiegłym na ten cel przeznaczonych zostało ok. 600 mln zł. Według wstępnych informacji, z 21,2 tys. domów (lokali) mieszkalnych zakwalifikowanych do odbudowy lub remontu, do końca 2010 r. powinno być odbudowanych lub wyremontowanych ok. 17,6 tys. domów, tj. ok. 83%.

Prace rządu nie ograniczają się tylko do przekazywania środków na usuwanie powstałych zniszczeń, lecz skierowane są przede wszystkim na prowadzenie działań prewencyjnych. Przykładem jest „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, w którym został ujęty obszar województwa świętokrzyskiego. Program obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – te obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj.: województwo podkarpackie (98,2% powierzchni województwa), małopolskie (96,9%), śląskie (36,5%), świętokrzyskie (64,4%) i lubelskie (11,2%). Ma on na celu stałe podnoszenie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego mieszkańców dorzecza górnej Wisły poprzez prowadzenie działań polegających m.in. na powiększaniu przepustowości koryt rzek, budowie kolejnych kanałów, modernizacji i rozbudowie systemu obwałowań, zabudowie i umocnieniu rzek oraz potoków. Na 39 inwestycji, ujętych zlewniowo, zawartych w programie, szeregi zadań dotyczy woj. świętokrzyskiego, m.in.: „Ochrona przed powodzią w zlewniach Nidzicy, Kanału Strumień oraz Koprzywianki i Opatówki”, „Ochrona przed powodzią w zlewni Nidy”, „Ochrona przed powodzią w zlewni rz. Czarnej Staszowskiej”, „Ochrona przed powodzią w zlewni rz. Łęg”. Od 2008 r. rozpoczęto realizację zadań ujętych w tym przedsięwzięciu. Do chwili obecnej na ten cel uruchomione zostały z budżetu państwa środki finansowe w wysokości ok. 250 mln zł, z tego dla woj. świętokrzyskiego ponad 73 mln zł. W roku bieżącym przyznane będą kolejne środki finansowe na realizację kolejnych zadań przewidzianych programem.

Ponadto w 2010 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przekazało:

— wojewodom na usuwanie skutków powodzi i prace zabezpieczające na wałach przeciwpowodziowych i innych urządzeniach melioracji wodnych będących w administracji wojewódzkich zarządów melioracji i urzędzeń wodnych,

— Ministerstwu Środowiska na działania realizowane przez regionalne zarządy gospodarki wodnej w zakresie usuwania skutków powodzi w infrastrukturze przeciwpowodziowej,

środki finansowe w wysokości ponad 393 mln zł. W ramach powyższych środków m.in. w 2010 r. wykonano „Odbudowę prawego wału rzeki Wisły w Koćmierzowie, pow. Sandomierz” (6,5 mln zł).



Odnosząc się do kwestii podniesionej w pytaniu nr 4, uprzejmie informuję, że w bliskim sąsiedztwie Sandomierza znajdują się dwa obszary mające znaczenie dla Wspólnoty: „Góry Pieprzowe” (PLH180020) oraz „Tarnobrzeska Dolina Wisły” (PLH180049). Zgodnie z art. 27a ust. 4 ustawy o ochronie przyrody w terminie 6 lat od dnia zatwierdzenia tych obszarów przez Komisję Europejską jako obszary mające znaczenie dla Wspólnoty, minister właściwy do spraw środowiska wyznacza je jako specjalne obszary ochrony siedlisk. Ponadto pragnę zaznaczyć, iż zgodne ze stanowiskiem Komisji Europejskiej jedynym kryterium brany pod uwagę podczas wyznaczania obszarów Natura 2000 jest kryterium naukowe.

Pragnę zaznaczyć, iż mając na uwadze szczególną wagę problemu, generalny dyrektor ochrony środowiska i prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej podjęli współpracę w tym zakresie, powołując zespół złożony z przedstawicieli GDOŚ i KZGW ds. opracowania procedur związanych z oczyszczaniem międzywał rzek celem stworzenia wspólnego stanowiska możliwego do zrealizowania w obrębie obowiązujących przepisów prawa.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpretacji złożonej przez pana posła Marka Kwitka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie pomocy w dofinansowaniu  
budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt  
na terenie gm. Libiąż (8494)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Tadeusza Arkita, posła na Sejm RP, w sprawie pomocy w dofinansowaniu budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt na terenie gminy Libiąż (pismo nr SPS-024-8494/11 z dnia 19 stycznia 2011 r.), przekazane przez ministra spraw wewnętrznych i administracji pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. nr BMP-0714-2-2/11/JD, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.) zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom należy do zadań własnych gminy. W tym celu gminy mogą prowadzić schroniska dla bezdomnych

zwierząt samodzielnie lub w porozumieniu z organizacjami społecznymi, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt.

Na podstawie informacji przekazanych przez ministra finansów uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) jednostki samorządu terytorialnego mogą otrzymać dotacje z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych objętych kontraktem wojewódzkim, o którym mowa w przepisach o rozwoju regionalnym.

Ponadto minister finansów poinformował, że nie ma podstawy materialnoprawnej do udzielenia dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie budowy schroniska dla zwierząt na podstawie art. 42 ust. 2 ww. ustawy, jako zadania własnego gminy niewymienionego w katalogu dotacji.

Jednocześnie pragnę poinformować, że zgodnie z informacją przekazaną przez ministra rozwoju regionalnego jest możliwe dofinansowanie ze środków unijnych projektów o charakterze lokalnym w ramach regionalnych projektów operacyjnych na lata 2007–2013. Za realizację tych projektów odpowiada zarządy poszczególnych województw. Ponadto minister rozwoju regionalnego poinformował, że z treści dokumentu pn. „Uszczegółowienie Małopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007–2013” wynika, iż w programie nie została przewidziana możliwość wsparcia projektów dotyczących budowy schronisk dla bezdomnych zwierząt.

W związku z powyższym w celu uzyskania szczegółowej informacji w zakresie możliwości dofinansowania przedmiotowej inwestycji w ramach ww. programu zainteresowana strona powinna skierować bezpośrednie zapytanie do instytucji zarządzającej Małopolskim Regionalnym Programem Operacyjnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posłów Barbary Bartuś  
i Roberta Telusa**

**w sprawie braku kontraktów na specjalistyczne  
usługi medyczne w Niepublicznym Zakładzie  
Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach  
(8500)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś i pana posła Ro-

berta Telusa przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8500/11, w sprawie braku kontraktów na specjalistyczne usługi medyczne w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 tejże ustawy, z zastrzeżeniem, iż bez przeprowadzenia postępowania zawiera się umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej ze świadczeniodawcami udzielającymi świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonującymi czynności w zakresie zaopatrzenia w środki pomocnicze i wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki

zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do pytań zawartych w przedmiotowym zapytaniu, uprzejmie informuję, że ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały rozstrzygnięte w dniu 16 grudnia 2010 r. Następnie, po dokonaniu przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert.

Jednocześnie, mając na uwadze kwestię niezakończoności świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w 2010 r., uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej decyduje procedura konkursowa, która odbywa się zgodnie z obowiązującymi przepisami, w oparciu o kryteria określone zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm., które nie gwarantują kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych oferentów.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Małopolski OW NFZ na terenie Gorlic następujący świadczeniodawcy zostali wybrani do udzielania w 2011 r. świadczeń w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, w zakresach, o których mowa w zapytaniu:

1) świadczenia w zakresie leczenia gruźlicy i chorób płuc:

a) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza w Gorlicach,

b) Zakład Opieki Zdrowotnej „UMAMED”, Spółka Partnerska Lekarzy Medycyny: Urszuli Rydarowskiej-Polińskiej, Marii Jamro i Andrzeja Sokołowskiego;

2) świadczenia w zakresie okulistyki:

a) Zakład Opieki Zdrowotnej MEDICOR II Zespół Lekarzy Specjalistów i Rodzinnych,

b) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza w Gorlicach;

3) świadczenia w zakresie położnictwa i ginekologii:

a) Zakład Opieki Zdrowotnej MEDICOR II Zespół Lekarzy Specjalistów i Rodzinnych,

b) Szpital Specjalistyczny im. H. Klimontowicza w Gorlicach,

a) Zakład Opieki Zdrowotnej „UMAMED”, Spółka Partnerska Lekarzy Medycyny: Urszuli Rydarow-

skiej-Polińskiej, Marii Jamro i Andrzeja Sokołowskiego.

Wszyscy wskazani świadczeniodawcy udzielali również świadczeń w 2010 r. Oferty Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach uplasowały się na pozycjach, które nie dawały NFZ podstaw do zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w omawianych zakresach.

Nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły funduszowi na zawarcie umów ze wszystkimi oferentami przystępującymi do konkursu z uwagą na przyjętą zasadę proponowania każdemu oferentowi liczby świadczeń adekwatnej do jego potencjału wykonawczego, bez zaniżania wartości kontraktu, tak aby sztucznie podzielić środki na wszystkich oferentów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z danymi przekazanymi przez fundusz świadczenia we wszystkich przedmiotowych zakresach zostały zabezpieczone na poziomie dostępności wyższym niż w 2010 r., z wyłączeniem zakresu medycyny sportowej, dla której obszarem kontraktowania była grupa trzech powiatów, gdzie po konkursie głównym nie wybrano świadczeniodawcy na terenie powiatu gorlickiego (5 pozycja NZOZ BAL-MED w Gorlicach na 6 złożonych ofert). Dopiero w wyniku postępowania uzupełniającego Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach został wyłoniony jako realizator świadczeń w zakresie medycyny sportowej na terenie powiatu gorlickiego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej w wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ramach poprawy dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej aktualnie w Ministerstwie Zdrowia prowadzone są prace nad zmianą rozporządzenia ministra zdrowia wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 190 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, które umożliwi Narodowemu Funduszowi Zdrowia monitorowanie poprawności prowadzenia list oczekujących na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w szczególności poprzez zapewnienie funduszowi bardziej szczegółowej informacji dotyczącej tych list, w tym w odniesieniu do osób oczekujących na udzielenie świadczenia będzie przekazywana informacja pozwalająca na identyfikowanie osoby (tj. imię i na-

zwisko oraz numer PESEL). Dane te umożliwią ustalenie przypadków, w których pacjent zapisuje się do kilku świadczeniodawców na to samo świadczenie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie prawidłowego przeprowadzania  
weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI (8502)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie prawidłowego przeprowadzania weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI (SPS-024-8502/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do liczby żołnierzy i pracowników Wojskowych Służb Informacyjnych wymienionych w „Raporcie o działaniach żołnierzy i pracowników WSI oraz wojskowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania w zakresie wywiadu i kontrwywiadu wojskowego przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych w zakresie określonym w art. 67 ust. 1 pkt 1–10 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego oraz o innych działaniach wykraczających poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej”, podanej do publicznej wiadomości postanowieniem prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 2007 r. (M. P. Nr 11, poz. 110) i wspomnianej przez pana posła Jana Widackiego, pragnę zwrócić uwagę na fakt, że nie jest sprecyzowane w zapytaniu, których 298 żołnierzy i pracowników Wojskowych Służb Informacyjnych spośród wymienionych w raporcie ono dotyczy. Tylko w części trzeciej wspomnianego raportu zostało wymienionych ponad trzystu żołnierzy zawodowych z różnych jednostek organizacyjnych Wojskowych Służb Informacyjnych. Ponadto aneks nr 13 raportu zawiera listę 295 oficerów Wojskowych Służb Informacyjnych z ich niepełnymi i powtarzającymi się danymi osobowymi.

Pragnę poinformować, że – według danych Służby Wywiadu Wojskowego – materiały z prac komisji we-



ryfikacyjnej, o której mowa w art. 63 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711, ze zm.), są rozproszone i Służba Wywiadu Wojskowego nie posiada pełnych danych statystycznych w zakresie kwestii zawartej w zapytaniu pana posła Jana Widackiego.

Natomiast według informacji Służby Kontrwywiadu Wojskowego do jej zasobu archiwalnego, zgodnie z § 7 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie trybu składania oświadczeń weryfikacyjnych w związku z likwidacją Wojskowych Służb Informacyjnych oraz sposobu ich ewidencjonowania, archiwizowania i udostępniania (Dz. U. Nr 135, poz. 954, ze zm.), przyjęto ostatecznie 2183 oświadczeń weryfikacyjnych złożonych w trybie art. 65 i 66 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego. W tej liczbie 1364 oświadczenia dotyczą wniosków o wyznaczenie na stanowisko służbowe, mianowanie na funkcjonariusza albo zatrudnienie w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, natomiast 819 oświadczeń dotyczy wniosków o wyznaczenie na stanowisko służbowe, mianowanie na funkcjonariusza lub zatrudnienie w Służbie Wywiadu Wojskowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu  
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie funkcjonowania  
Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób  
Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku  
(8506)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Roberta Tyszkiewicza, przesłane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 20 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8506/11, w sprawie funkcjonowania Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób Przeno-

szonych Drogą Płciową w Białymstoku uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W związku z koniecznością zachowania staranności w gospodarowaniu środkami publicznymi analizowane są różne rozwiązania organizacyjne, które mają na celu ograniczanie wydatków budżetowych. W ramach takich działań analizowane były również rozwiązania dotyczące funkcjonowania Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku. Ponieważ nie wyszły one poza zakres analiz, nie było potrzeby kontaktowania się z osobami interweniującymi w przedmiotowej sprawie u pana posła Roberta Tyszkiewicza.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie zagrożenia praw pracowniczych,  
do jakiego doszło w procesie konsolidacji  
Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA (8509)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na otrzymane w dniu 27 stycznia 2011 r. przy piśmie z dnia 20 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8509/11) zapytanie posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Grzegorza Pisalskiego z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie zagrożenia praw pracowniczych, do jakiego doszło w procesie konsolidacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA (dalej: JSW SA), przedstawiam poniższą informację.

Centralne Laboratorium Pomiarowe i Badawcze sp. z o.o. (dalej: CLPiB sp. z o.o.) należy do grupy kapitałowej Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, która posiada 61,81% udziału w kapitale zakładowym tej spółki. Z kolei Zakład Analityczno-Badawczy Labor-Koks sp. z o.o. (dalej: Labor-Koks sp. z o.o.) należy do grupy kapitałowej Koksowni Przyjaźń sp. z o.o., która posiada 100% udziału w kapitale zakładowym tej spółki i sprawuje nadzór właścicielski.

Zatwierdzona w dniu 29 sierpnia 2007 r. przez Zarząd JSW SA „Strategia w zakresie działalności laboratoryjnej w grupie węglowo-koksowej z dominującym udziałem JSW SA” zakłada utworzenie centrum pomiarowo-badawczego, w którym CLPiB sp. z o.o. pełni wiodącą rolę w procesie konsolidacji działalności laboratoryjnej grupy kapitałowej JSW SA oraz połączenie CLPiB sp. z o.o. i Labor-Koks sp. z o.o.

Połączenie CLPiB sp. z o.o. z Labor-Koks sp. z o.o. nastąpi na mocy art. 492 Kodeksu spółek handlowych w drodze przejęcia przez CLPiB sp. z o.o. (spółka przejmująca) Labor-Koks sp. z o.o. (spółka przejmowana) poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Z dniem zarejestrowania połączenia ww. spółek Labor-Koks sp. z o.o. zostanie wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego.

Ministerstwo Gospodarki ustaliło, iż w dniu 1 października 2010 r. pięć międzyzakładowych organizacji związkowych wystąpiło do Labor-Koks sp. z o.o. z żądaniem podjęcia w terminie do 8 października 2010 r. negocjacji dotyczących wypłaty dodatkowych świadczeń finansowych dla pracowników spółki. W trakcie negocjacji, w kontekście planowanego połączenia ww. spółek strona związkowa wystąpiła z żądaniami:

— zagwarantowania przejętym pracownikom Labor-Koks sp. z o.o. corocznie, w okresie 5 lat od dnia przejęcia rocznej wysokości wynagrodzenia brutto nie niższej niż wysokość wynagrodzenia brutto otrzymaną przez nich w Labor-Koks sp. z o.o. w 2010 r.,

— przyznania przyjętym pracownikom Labor-Koks sp. z o.o. gwarancji zatrudnienia na okres 5 lat od dnia ich przejęcia, a w przypadku niedotrzymania powyższej gwarancji zatrudnienia Koksownia Przyjaźń sp. z o.o. na pisemny wniosek pracownika, z którym rozwiązano umowę o pracę, zatrudni go w swoim przedsiębiorstwie za rocznym wynagrodzeniem brutto w wysokości nie niższej niż otrzymane przez tego pracownika w Labor-Koks sp. z o.o. w 2010 r.

Z uwagi na fakt, iż Labor-Koks sp. z o.o. nie spełniła żądań organizacji związkowych został wszczęty spór zbiorowy. W dniu 24 stycznia 2011 r. odbyło się spotkanie stron sporu z mediatorem, w trakcie którego nie osiągnięto porozumienia. W ocenie mediatora Zarząd Labor-Koks sp. z o.o. nie jest kompetentny do udzielania gwarancji pracowniczych w CLPiB sp. z o.o. po jego połączeniu z Labor-Koks sp. z o.o.

Pracownicy Labor-Koks sp. z o.o. zostaną przejęci przez CLPiB sp. z o.o. w trybie art. 231 § 1 Kodeksu pracy, który stanowi, iż w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Do sytuacji określonej w powyższym przepisie ma zastosowanie art. 2418 § 1 Kodeksu pracy. Celem tego przepisu jest ochrona pracowników w pierwszym okresie po zmianie pracodawcy. Z drugiej strony umożliwia on nowemu pracodawcy, niebędącemu stroną ani uczestnikiem dotychczasowego zakładowego układu zbiorowego pracy, uwolnienie się od jego postanowień po upływie roku od przejścia zakładu pracy lub jego części. Oznacza to, iż CLPiB sp. z o.o. z chwilą połączenia z Labor-Koks sp. z o.o. przez okres jednego roku będzie stosowała do przejętych pracowników Labor-Koks sp. z o.o. postanowienia zakładowego układu zbiorowego pracy obowiązującego w tej spółce. Po upływie powyższego terminu do przejętych pracowników będzie miał za-

stosowanie system wynagradzania obowiązujący w CLPiB sp. z o.o.

Minister gospodarki nie sprawuje nadzoru właścicielskiego zarówno nad CLPiB sp. z o.o., Labor-Koks sp. z o.o. i Koksownią Przyjaźń sp. z o.o. Minister gospodarki wykonuje prawa z akcji JSW SA, a zgodnie z art. 3751 Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zebrana w przedmiotowej sprawie przez Ministerstwo Gospodarki dokumentacja pozwala stwierdzić, iż nie miało miejsca naruszenie przepisów obowiązującego prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Ewy Drozd**

**w sprawie realizacji zadań przez TBS-y (8510)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Ewy Drozd w sprawie realizacji zadań przez towarzystwa budownictwa społecznego w kraju (przekazane pismem z dnia 20 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8510/11), uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W ramach działań antykrzysowych rządu, na mocy przepisów ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 65, poz. 545) z dniem 31 maja 2009 r. zlikwidowany został KFM, a jego aktywa netto przekazano na fundusz statutowy BGK. W ten sposób wprowadzona została zasadnicza zmiana sposobu finansowania inwestycji mieszkaniowych na wynajem w ramach programu społecznego budownictwa czynszowego realizowanego przez spółdzielnie mieszkaniowe i towarzystwa budownictwa społecznego w oparciu o ustawę z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.). W obecnym stanie prawnym BGK może udzielać, na warunkach preferencyjnych, we własnym imieniu i na własny rachunek, kredytów towarzystwom budownictwa społecznego i spółdzielniom mieszkaniowym na realizację przedsięwzięć mających na celu budowę lokali mieszkalnych na wy-

najem. Przy założeniu utrzymania aktualnych przepisów ww. ustawy, warunki i tryb udzielania tych kredytów określałoby rozporządzenie wykonawcze, którego przepisy umożliwiłyby kontynuację aplikowania przez inwestorów.

Przygotowany na podstawie delegacji zawartej w art. 15b znowelizowanej ustawy projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie warunków i trybu udzielania kredytów w ramach realizacji przez Bank Gospodarstwa Krajowego programów rządowych popierania budownictwa mieszkaniowego oraz niektórych wymagań dotyczących lokali i budynków finansowanych przy udziale tych kredytów został skierowany do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych we wrześniu 2010 r. W toku uzgodnień międzyresortowych, jak również równoległych konsultacji projektu rozporządzenia z udziałem Banku Gospodarstwa Krajowego do projektu zgłoszono szereg zastrzeżeń, w tym kwestionujących zasadność kontynuacji programu wsparcia społecznego budownictwa na wynajem w oparciu o model wprowadzony nowelizacją ustawy, których charakter nie pozwolił na zakończenie prac legislacyjnych w terminie umożliwiającym kontynuację procesu składania wniosków o kredyt w 2010 r.

Prowadzone od października prace nad projektem rozporządzenia koncentrowały się zatem na próbie wypracowania przez Bank Gospodarstwa Krajowego propozycji własnego produktu kredytowego, który – spełniając brzegowe warunki określone ustawą – bank byłby w stanie oferować w ramach realizacji rządowych programów jako kredyt udzielany z własnych środków, bez naruszania innych przepisów wiążących bank jako instytucję finansową. Działania banku zmierzały do określenia propozycji szczegółowych rozwiązań projektu rozporządzenia oraz dodatkowych uwarunkowań prawnych umożliwiających w jego ocenie kontynuowanie akcji kredytowej na preferencyjnych zasadach w ramach działalności własnej. Wyniki tych prac są obecnie przedmiotem analiz zmierzających do określenia możliwości nadania wypracowanym rozwiązaniom wymaganego kształtu legislacyjnego.

Jednocześnie informuję, że w dniu 30 listopada br. Rada Ministrów przyjęła dokument pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”. Dokument ten określa podstawowy model polityki mieszkaniowej państwa i ramy dla planowanych działań legislacyjnych w najbliższych latach. W zakresie rozwoju segmentu społecznego budownictwa na wynajem w ww. materiale przewiduje się trzy instrumenty, w oparciu o które ten segment rynku mieszkaniowego będzie rozwijał się:

— wprowadzenie nowej formuły realizacji inwestycji mieszkaniowych określającej zasady dochodzenia do uzyskania prawa własności mieszkania w drodze najmu (instrument 1),

— wsparcie budownictwa mieszkań chronionych (instrument 2),

— preferencyjne kredyty udzielane towarzystwom budownictwa społecznego i spółdzielniom mieszkaniowym (instrument 3).

Jak wynika z treści materiału przyjętego przez Radę Ministrów, ostatni z wymienionych powyżej instrumentów bezpośrednio odnosi się do programu wsparcia budownictwa społecznego czynszowego i spółdzielczego lokatorskiego realizowanego dotychczas w oparciu o preferencyjne kredyty udzielane ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego. W tym zakresie materiał przewiduje „określenie rozwiązań umożliwiających zachowanie preferencyjnych źródeł finansowania tego typu przedsięwzięć o charakterze uzupełniającym”.

W resorcie infrastruktury trwają obecnie prace zmierzające do przygotowania rządowego projektu założeń do ustawy zmieniającej ustawę regulującą zasady funkcjonowania i wspierania przez władze publiczne budownictwa społecznego, reformującej program społecznego budownictwa czynszowego realizowany przez towarzystwa budownictwa społecznego. Przewidywane kierunki zmian w zasadach realizacji programu obejmują m.in. weryfikację zasad adresowania programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego, finansowania programu czy kształtowania czynszów, jak również wprowadzenie możliwości przekształcania na własność mieszkań wybudowanych ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego lub BGK w ramach realizacji rządowych programów popierania budownictwa mieszkaniowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie programu zwalczania  
choroby Aujeszkyego u świń (8511)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Janiny Okrągły przesłanym przy piśmie z dnia 20 stycznia br., znak: SPS-024-8511/11, w sprawie programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W latach 2006–2007 program zwalczania choroby Aujeszkyego u świń był realizowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tylko na obszarze woje-



wództwa lubuskiego, a od 2008 r. jest realizowany na obszarze wszystkich województw.

Program na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej został wdrożony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszkiego u świń (Dz. U. z 2008 r. Nr 64, poz. 397, z późn. zm.).

Obowiązek zaopatrywania każdej przesyłki świń kierowanej do innego stada położonego na terytorium Polski, punktu skupu, punktu kopolacyjnego, rzeźni oraz na targi, pokazy, wystawy i konkursy z udziałem zwierząt, bez względu na status epizootyczny stada w odniesieniu do choroby Aujeszkiego, wprowadzony został w dniu 3 czerwca 2009 r. rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszkiego u świń (Dz. U. Nr 74, poz. 631).

Przyjęcie takiego rozwiązania miało na celu zapewnienie sprawowania ścisłego nadzoru nad każdym przemieszczeniem trzody chlewnej na terytorium Polski oraz poprawę sytuacji w zakresie realizacji przez posiadacza zwierząt obowiązku rejestrowania siedzib stad świń, które dotychczas nie zostały zarejestrowane lub wyrejestrowane w Centralnej Bazie Danych Systemu Identyfikacji i Rejestracji Zwierząt prowadzonej przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że wprowadzenie świadectw zdrowia spotkało się z dużym niezadowoleniem ze strony hodowców i producentów trzody chlewnej oraz organizacji zrzeszających producentów trzody chlewnej, izb rolniczych, jak i władz samorządowych. Mając jednak na względzie osiągnięcie zamierzonych w programie celów, obowiązek zaopatrywania każdej przesyłki świń w świadectwo zdrowia był utrzymywany od czerwca 2009 r. do końca 2010 r.

Analizując pod koniec 2010 r. sytuację na rynku wieprzowiny, podjęto decyzję o odstąpieniu od obowiązku zaopatrywania w świadectwo zdrowia przesyłek świń kierowanych bezpośrednio do rzeźni z gospodarstw nieobjętych restrykcjami w związku z realizacją przedmiotowego programu.

Przyjęcie takich rozwiązań możliwe było ze względu na fakt, że informacje zawarte w ww. świadectwie w części są tożsame z „informacjami dotyczącymi łańcucha żywnościowego”, o których mowa w załączniku II w sekcji III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 853/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55, z późn. zm.). Zgodnie z ww. rozporządzeniem podmioty prowadzące rzeźnie muszą otrzymywać przedmiotowe informacje, w tym w określonych przypadkach informacje dotyczące statusu gospodarstwa pochodzenia zwierząt oraz stanu zdrowia zwierząt, co do zasady nie później niż na 24 godziny przed przybyciem zwierząt do rzeźni.

Ponadto na bieżącym etapie realizacji programu zwalczania choroby Aujeszkiego, związanym z rozpoczęciem na części terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stałego monitorowania choroby, nie występuje już konieczność tak restrykcyjnego podejścia do nadzoru nad przemieszczaniem świń przy pomocy obowiązkowego wystawiania świadectw zdrowia dla wszystkich przesyłek świń, w tym kierowanych bezpośrednio do rzeźni.

Podjętą decyzję o odstąpieniu od zaopatrywania w świadectwo zdrowia przesyłek świń kierowanych bezpośrednio do rzeźni z gospodarstw nieobjętych restrykcjami, wzięto również pod uwagę, że od 2008 r., w związku z realizacją programu zwalczania choroby Aujeszkiego u świń, procent zakażonych zwierząt systematycznie się zmniejsza. Potwierdzeniem faktu, że w każdym kolejnym roku realizacji programu liczba wykrywanych stad i zwierząt zakażonych wirusem choroby Aujeszkiego jest coraz mniejsza, jest uznanie Polski za państwo członkowskie Unii Europejskiej prowadzące zatwierdzony program zwalczania i kontroli choroby Aujeszkiego u świń. W dniu 7 sierpnia 2010 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej została ogłoszona decyzja Komisji nr 2010/434/UE z dnia 6 sierpnia 2010 r. zmieniająca decyzję Komisji nr 2008/185/WE w odniesieniu do włączenia Słowenii do wykazu państw członkowskich wolnych od choroby Aujeszkiego, a Polski oraz regionów Hiszpanii do wykazu państw członkowskich, w których wprowadzony został zatwierdzony krajowy program kontroli tej choroby (Dz. Urz. UE L 208 z 7.08.2010, str. 5).

Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszkiego u świń, w przypadku świń przemieszczanych bezpośrednio do rzeźni ze stad o statusie stada zakażonego, podejrzanego o zakażenie lub zawieszono, istnieje obowiązek zaopatrzenia przesyłek świń w świadectwo zdrowia. Równocześnie ubój dokonywany jest pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce położenia rzeźni. Posiadacz zwierzęcia ma obowiązek powiadomić powiatowego lekarza weterynarii właściwego dla siedziby stada o planowanym terminie przemieszczenia świń do uboju, a ten informuje niezwłocznie powiatowego lekarza weterynarii właściwego dla danej rzeźni. Jednocześnie na powiatowym lekarzu weterynarii nadzorującym rzeźnię spoczywa obowiązek przekazania informacji o nadejściu określonej przesyłki świń do rzeźni.

Należy podkreślić, że zwierzęta ze stad podejrzanych o zakażenie, zakażonych i zawieszonych mogą być przemieszczone wyłącznie do rzeźni. Wyjątek stanowią prosięta ze stad zakażonych, które w przypadku braku możliwości ich odchowu w gospodarstwie mogą, w drodze decyzji powiatowego lekarza weterynarii, być przemieszczone do innego stada zakażonego w celu odchowania do wagi ubojowej.

W związku z powyższym w przypadku stad, z których świnie, zgodnie z decyzją powiatowego lekarza weterynarii, muszą być poddane ubojowi, utrzymany został obowiązek zaopatrywania ich w świadectwo zdrowia, przede wszystkim w celu zagwarantowania, że zwierzęta z tych stad nie zostaną przemieszczone do innych stad, stwarzając zagrożenie przeniesienia choroby do stad uznanych za wolne od wirusa choroby Aujeszkiego.

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, że mięso pozyskane od świń seropozytywnych może zostać, po zbadaniu przez urzędowego lekarza weterynarii, uznane za zdatne do spożycia przez ludzi i z punktu widzenia bezpieczeństwa konsumenta różnicowanie tego mięsa od mięsa pozyskanego od zwierząt seronegatywnych nie jest konieczne.

Podsumowując, wprowadzenie i realizacja programu zwalczania choroby Aujeszkiego na terytorium Polski podyktowana była przede wszystkim koniecznością zniesieniem barier w handlu wewnątrzwspólnotowym trzodą chlewną będących wynikiem wejścia w życie od dnia 1 lipca 2002 r. decyzji Komisji nr 2001/618/WE z dnia 23 lipca 2001 r. w sprawie dodatkowych gwarancji w wewnątrzwspólnotowym handlu trzodą chlewną odnoszących się do choroby Aujeszkiego, kryteriów przekazywania informacji o tej chorobie oraz uchylającej decyzje 93/24/EWG i 93/244/EWG (Dz. Urz. UE L 215 z 9.08.2001, s. 48, z późn. zm.) zastąpionej decyzją Komisji nr 2008/185/WE oraz chęcią ograniczenia strat bezpośrednich, tj. upadków prosiąt, zwiększonej zachorowalności tuczników, zaburzeń rozrodu u loch, oraz pośrednich, tj. zwiększonego wykorzystania paszy, słabszego przyrostu masy ciała oraz kosztów leczenia.

Mając na względzie powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że na obecnym etapie realizacji programu Aujeszkiego odstępianie od obowiązku wystawienia świadectwa zdrowia dla świń przemieszczanych bezpośrednio do rzeźni z gospodarstw nieobjętych restrykcjami powiatowego lekarza weterynarii jest uzasadnione, nie powoduje zagrożenia dla zdrowia konsumentów i nie stwarza zagrożenia epizootycznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących  
braku pieniędzy na zabezpieczenie  
brzegów rzeki Poprad po wybudowaniu  
nowego mostu kolejowego (8513)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Janczyka, skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka w piśmie SPS-024-8513/11 z dnia 20 stycznia 2011 r., przedkładałam informację w sprawie wątpliwości dotyczącej braku pieniędzy na zabezpieczenie brzegów rzeki Poprad po wybudowaniu nowego mostu kolejowego, zawartej w przedmiotowym zapytaniu.

1. Czy RZGW otrzyma pieniądze na ukończenie prac związanych z wykonaniem zabezpieczeń na rzece Poprad?

Zidentyfikowane szkody spowodowane powodzią na obszarze Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej (RZGW) Kraków oszacowano na ponad 652 mln zł, z czego blisko 18 mln zł stanowią szkody zidentyfikowane w rejonie rzeki Poprad. Na usuwanie tych szkód RZGW w Krakowie w roku 2010 otrzymał z puli środków rezerwy celowej budżetu państwa ponad 28 mln zł oraz 8,5 mln zł ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, co łącznie wynosi ok. 36,5 mln zł.

W pierwszej kolejności realizowane były zadania priorytetowe związane z ochroną życia ludzkiego lub mienia o znacznej wartości. Na rzece Poprad wykonano prace na łączną kwotę 1837 tys. zł w miejscowościach Barcice i Piwniczna.

2. Czy podjęto już jakiegokolwiek działania zmierzające do ukończenia tej inwestycji?

Zarządca infrastruktury kolejowej, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA, w trakcie realizacji inwestycji pod nazwą „Przywrócenie do stanu pierwotnego zniszczonej części mostu kolejowego na rzece Poprad, na linii kolejowej nr 96 Tarnów – Leluchów, na szlaku Nowy Sącz Biegonice – Stary Sącz” wykonał roboty polegające na regulacji koryta rzeki na długości 500 m wraz z przesunięciem o szerokość 40 m i umocnieniu brzegów rzeki na długości po 100 m, o łącznej wartości 2 799 924,95 zł.

Szkody powodziowe w rejonie nowego mostu kolejowego na rzece Poprad zostały oszacowane na kwotę 4,4 mln zł i zgodnie z informacjami udzielonymi przez Ministerstwo Środowiska zapotrzebowanie na te środki zgłoszone zostało do rezerwy celowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Podobny wniosek do MSWiA o zapewnienie odpowiedniej kwoty wystosował również wojewoda małopolski. Według zapewnień Ministerstwa Środowiska z chw-

lą przyznania tych środków mają zostać podjęte prace polegające na zabezpieczeniu brzegów rzeki.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie uwag dotyczących szczegółowych  
zapisów ujętych w projekcie pn. „Program  
ochrony przed powodzią w dorzeczu  
górnjej Wisły” (8514)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 20 stycznia 2010 r. (sygn. SPS-024-8514/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wiesława Janczyka w sprawie uwag dotyczących szczegółowych zapisów ujętych w projekcie pn. „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” jest dokumentem o charakterze ogólnym. Poszczególne przedsięwzięcia ww. programu zapisane są w ujęciu zadaniowym i zostaną określone w studiach wykonalności, jakie będą przygotowywane dla każdego zadania. Program został podzielony na trzy osie, w ramach których wyróżniono trzy rodzaje projektów dostosowane do specyfiki dorzecza górnej Wisły, biorąc pod uwagę zapisy dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (tzw. dyrektywa powodziowa) (Dz. U. UE. L. Nr 288, poz. 27). Oś III programu dotyczy zadań w układzie zlewniowym. Wyodrębnione zostały w niej zlewnie rzek – bezpośrednich dopływów Wisły oraz zlewnie niższego rzędu wymagające odrębnego potraktowania. Zadania projektowe w tej grupie, w ramach ochrony przed powodzią obejmują głównie ograniczenie szkód i strat (zapewnienie odpowiedniej przepustowości rzek i potoków, umocnienie ich koryt i ich zabezpieczenie w trakcie przejścia wielkich wód) oraz działania retencyjne dla ograniczenia wielkości powodzi, w tym także profilaktyczne związane z rekompensatą lub odbudową traconej w rozwoju retencji naturalnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż obecnie projekt „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” znajduje się w trakcie procedury uzy-

skania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, w ramach której w dniu 7 stycznia 2011 r. zakończyły się konsultacje społeczne. Podczas konsultacji społecznych uwagi do przedmiotowego programu zgłosiła również gmina Laskowa.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej nie ujęcia w projekcie „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” zadania pn. „Ochrona przed powodzią w zlewni rzeki Łososina” informuję, że w zadaniu nr 26 tego projektu pn.: „Ochrona przed powodzią w zlewni Dunajca bez zlewni Białej, w tym zabezpieczenia przed powodzią miasta Nowy Sącz” ujęta została również zlewnia rzeki Łososina (opis przedmiotowego zadania stanowi załącznik do niniejszego wystąpienia). Zgodnie z przygotowanym montażem finansowym programu planowane nakłady finansowe na realizację zadania nr 26 wynoszą 725,6 mln zł (poczynając od 2013 r. do 2030 r.).

Odnosząc się do kwestii budowy zbiornika Młynne na rzece Łososina, uprzejmie informuję, iż projektodawcy wskazali, iż przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie włączone do programu z uwagi na znikome efekty powodziowe w stosunku do kosztów jego budowy.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż usuwanie szkód powodziowych nie stanowi celu „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Celem omawianego programu jest zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego w dorzeczu górnej Wisły poprzez efektywne planowanie i realizację środków ochrony oraz rozwój działań prewencyjnych mających za zadanie ograniczenie zagrożenia powodziowego. Na usuwanie szkód powodziowych w budżecie państwa przewidziana jest rezerwa celowa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, której dysponentem głównym jest minister spraw wewnętrznych i administracji.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie zatrudniania  
w urzędach administracji publicznej  
osób niepełnosprawnych (8515)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Sławomira Kopycińskiego z klu-



bu parlamentarnego lewicy z dnia 10 stycznia 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, że za 2010 r. deklaracje z tytułu obowiązkowych wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych złożyły 42 urzędy centralne i urzędy terenowe administracji rządowej na kwotę 17 553 876,00 zł.

Ponadto informuję, że w urzędach administracji rządowej nie zaniechano zakupu towarów i usług od firm zatrudniających osoby niepełnosprawne. Pomimo istnienia możliwości obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) z tytułu zakupu towarów lub usług u pracodawców odznaczających się wysoką koncentracją w zatrudnieniu osób niepełnosprawnych znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, tj. zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności, chorych psychicznie, upośledzonych umysłowo i niewidomych, nie można pominąć trybu przetargowego przy dokonywaniu zakupów towarów i usług dla urzędów administracji rządowej. Należy podkreślić, że podstawowym kryterium oceny oferty w ramach zamówienia publicznego jest cena. Możliwość wystawienia informacji o kwocie obniżenia wpłat na PFRON może być jedynie dodatkowym kryterium oceny ofert określonym w specyfikacji istotnych warunków zamówienia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił w 2009 r. stan zatrudnienia osób niepełnosprawnych. W związku z dostarczeniem w 2010 r. przez jeden z oddziałów zakładu orzeczenia o stopniu niepełnosprawności pracownika dokonano korekty deklaracji wpłat na PFRON, czego konsekwencją było zwrócenie nadpłaty do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W lutym 2010 r. na podstawie informacji przesłanej przez oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonano korekty deklaracji wpłat na PFRON za grudzień 2009 r., co pozostało bez wpływu na wysokość wpłaty ustalonej za grudzień 2009 r.

Przyczyną składania korekt deklaracji wpłat na PFRON nie był błąd pracownika, lecz opóźnienia organów wydających orzeczenia o stopniu niepełnosprawności lub równoważnych z tymi orzeczeniami, wynikające z dużej liczby składanych wniosków.

Minister pracy i polityki społecznej, jak również pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych inicjują, biorą udział lub obejmują patronatem szereg inicjatyw mających na celu aktywizację oraz zwiększenie świadomości osób niepełnosprawnych w kwestii zatrudnienia w administracji publicznej. Urzędy administracji mogły również korzystać z instrumentów wsparcia określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, ze zm.), np. w postaci zwrotu kosztów wyposażenia stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej lub przystosowania tego stanowiska do specyficznych potrzeb wynikających z niepełnosprawności.

Eksperci, minister pracy i polityki społecznej brali także udział w pracach nad zmianami w ustawie

z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, ze zm.) oraz ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, ze zm.) przyznającymi osobom niepełnosprawnym znaczne ułatwienia w zatrudnianiu w urzędach administracji publicznej. Muszę jednakże zauważyć, że próby ustawowego zagwarantowania osobom niepełnosprawnym pierwszeństwa w zatrudnieniu w administracji publicznej mogą wzbudzić zastrzeżenia co do konstytucyjności takiego rozwiązania oraz jego zgodności z ustawową zasadą wolnego i otwartego naboru na stanowiska w administracji publicznej. Kwestie te muszą być zatem przedmiotem wnikliwych rozważań na etapie dalszych prac parlamentarnych nad zmianami w ww. ustawach.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu  
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie reorganizacji Izby Skarbowej  
w Zielonej Górze (8516)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Jana Kochanowskiego w sprawie reorganizacji Izby Skarbowej w Zielonej Górze, przesłanym przy piśmie nr SPS-024-8516/1110 z dnia 20 stycznia 2011 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Wejście w życie zarządzenia nr 39 ministra finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. U. Min. Fin. Nr 10, poz. 45) oznacza de facto zakończenie okresu funkcjonowania w strukturach administracji podatkowej specyficznych jednostek organizacyjnych, jakimi były ośrodki zamiejscowe izb skarbowych. Ich likwidacja stanowi w swej istocie dokończenie wprowadzania w życie założeń reformy administracji publicznej z 1999 r. w zakresie administracji podatkowej. Utworzenie w ramach wprowadzonego zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa 16 nowych województw pociągnęło za sobą likwidację izb skarbowych w miastach, które utraciły status miast wojewódzkich. Zorganizowanie na bazie części zlikwidowanych izb skarbowych ośrodków zamiejscowych było rozwiązaniem tymczasowym, wprowadzanym z myślą o stworzeniu warunków do niezakłóconej zmianami obsługi podatników w okresie przejściowym oraz o zapewnieniu

pracownikom zlikwidowanych izb skarbowych czasu na poszukiwania innych możliwości zatrudnienia.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że jednym z głównych powodów wydłużania się okresu funkcjonowania tych jednostek była przyszłość zawodowa pracowników ośrodków zamiejscowych izb skarbowych. Przekształcenia ośrodków zamiejscowych, jakie miały miejsce przed wejściem w życie zarządzenia nr 39, miały ze względów społecznych charakter płynnego „wygaszania” działalności ośrodków zamiejscowych poprzez stopniowe zmniejszanie liczebności komórek, etatów i ograniczanie zadań, dając pracownikom tych jednostek czas na zdobywanie nowych kwalifikacji i poszukiwania alternatywnych możliwości zatrudnienia, w tym również w innych jednostkach administracji podatkowej lub skarbowej.

Przeciwko dalszemu utrzymywaniu ośrodków zamiejscowych izb skarbowych przemawiają jednakże ujemne następstwa ich funkcjonowania, a w szczególności zwiększone koszty funkcjonowania izb skarbowych jako całości. Koszty te związane były zarówno z kosztami osobowymi obejmującymi wynagrodzenia osób zajmujących stanowiska kierownicze oraz osób zatrudnionych na stanowiskach „dublujących” odpowiednie stanowiska w jednostce macierzystej, jak i kosztami rzeczowymi ponoszonymi na utrzymywanie dodatkowych siedzib, koszty transportu i podróży służbowych. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że znaczna odległość, jaka niekiedy dzieliła ośrodki od jednostek macierzystych, utrudniała nadzór nad ich pracownikami, a bariery w komunikacji i w organizacji szkoleń wewnętrznych stwarzały zagrożenia dla utrzymania jednolitego orzecznictwa podatkowego w drugiej instancji realizowanego przez więcej niż jedną jednostkę w województwie.

Do dnia 31 grudnia 2010 r. w Ośrodku Zamiejscowym w Gorzowie Wlkp. funkcjonował osiemnastoosobowy Wydział Podatków i Opłat oraz Spraw Ogólnych, w skład którego wchodziły następujące komórki organizacyjne:

- Referat Podatków Bezpośrednich i Opłat,
- Referat Podatków Pośrednich,
- Stanowisko ds. Ulg w Spłacie Zobowiązań Podatkowych,
- Stanowisko ds. Ogólnych.

Ośrodek funkcjonował w pomieszczeniach zajmowanych na podstawie umowy użyczenia od Urzędu Kontroli Skarbowej. Aktualny stan zatrudnienia pracowników Izby Skarbowej w Zielonej Górze świadczą pracę w Gorzowie Wlkp. wynosi siedemnaście osób, spośród których piętnastu osobom zatrudnionym w orzecznictwie wręczono wypowiedzenia dotychczasowych warunków pracy, a dwóm pracownikom zajmującym się sprawami ogólnymi wręczono wypowiedzenia umowy o pracę. Ostateczne zakończenie funkcjonowania gorzowskiej lokalizacji Izby Skarbowej w Zielonej Górze przewidywany jest na koniec czerwca br. Działanie to ma na celu skupienie

administracji podatkowej II stopnia w jednym ośrodku, co należy ocenić jako czynnik integrujący administrację podatkową w województwie. Okoliczność, że inne instytucje państwowe funkcjonują w Gorzowie Wlkp., nie oznacza, iż taki model funkcjonowania jest właściwy jako docelowy dla izby skarbowej.

Pragnę jednak podkreślić, iż wyznaczenie dotychczasowym pracownikom ośrodka zamiejscowego w Gorzowie miejsca świadczenia pracy w Zielonej Górze jest rozwiązaniem ostatecznym. Dyrektor Izby Skarbowej w Zielonej Górze dokłada wszelkich starań, aby wprowadzane zmiany były jak najmniej uciążliwe dla każdego pracownika. Czynione są starania, których efektem ma być znalezienie możliwości zatrudnienia tych osób w Urzędzie Skarbowym w Gorzowie Wlkp. lub w innych okolicznych urzędach skarbowych. Niezależnie od powyższego należy także brać pod uwagę, iż członkowie korpusu służby cywilnej mają możliwość, w trybie art. 64 ustawy o służbie cywilnej, podejmowania indywidualnych starań o przeniesienie do pracy w innych urzędach zatrudniających członków korpusu służby cywilnej.

W ocenie Ministerstwa Finansów działania podejmowane dotychczas w zakresie ograniczania zakresu funkcjonowania ośrodków zamiejscowych izb skarbowych nie wpłynęły na obniżenie poziomu obsługi podatników i na skuteczność poboru dochodów na rzecz budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, co daje podstawę do przyjęcia założenia, że decyzja o całkowitym zakończeniu działania tych jednostek także nie będzie miała wpływu na wypełnianie zadań przez izby skarbowe w zakresie orzecznictwa w II instancji. Ośrodki zamiejscowe działały bowiem jako organy odwoławcze, które mogły, ale nie były zobowiązane do przeprowadzania czynności z udziałem strony lub świadka. Mogły je także zlecać organowi, który wydał decyzję w I instancji. Również czynność zapoznania się z aktami podatkowymi na tym etapie postępowania nie jest regułą. Należy także mieć na uwadze, że zmiany zachodzące w otoczeniu prawnym, ekonomicznym i technicznym administracji publicznej wymuszają konieczność dostosowywania struktury organizacyjnej do zmieniających się warunków.

Ponadto postępująca informatyzacja, a w szczególności zrealizowanie kolejnych etapów projektu e-Podatki skutkować będzie uproszczeniem i ograniczeniem kontaktów pomiędzy podatnikiem a organem podatkowym. Dlatego też nieuniknione zmiany w organizacji i zakresie działania organów podatkowych będą zmierzały w kierunku zmniejszenia liczby jednostek administracji podatkowej, zwłaszcza w sytuacji kiedy wydatki na działalność bieżącą organów podatkowych ulegną istotnemu zmniejszeniu.

Mając powyższe na uwadze, dyrektor Izby Skarbowej w Zielonej Górze, podejmując decyzję o zaprzestaniu funkcjonowania tej izby poza główną siedzibą, zobowiązany był brać pod uwagę nie tylko przesłanki istotne z punktu widzenia pracowników ośrodka zamiejscowego w Gorzowie, lecz również czynniki

ważne dla sprawnego funkcjonowania izby skarbowej jako całości. Rodzaj zadań realizowanych przez izbę skarbową powoduje, że posiada ona ograniczony kontakt bezpośredni z podatnikami, a zatem nie zachodzi potrzeba przybliżania tego urzędu mieszkańcom północnej części woj. lubuskiego. Należy również pamiętać, że obniżenie kosztów funkcjonowania izby skarbowej stanowi jeden z elementów, który był brany pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o likwidacji ośrodka zamiejscowego.

Biorąc pod uwagę, iż jednym z podstawowych założeń, jakie zostały przyjęte w trakcie prac nad nowym zarządzeniem w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów, a następnie wprowadzone do zarządzenia nr 39 z dnia 21 września 2010 r., jest likwidacja ośrodków zamiejscowych izb skarbowych, nie można zatem zgodzić się na proponowane rozwiązanie, jakim byłoby pozostawienie pracowników zlikwidowanego ośrodka zamiejscowego w Gorzowie na dotychczasowych miejscach pracy. Godzenie się na dalsze funkcjonowanie Izby Skarbowej w Zielonej Górze w formie ośrodka zamiejscowego jest ze względów organizacyjnych nieuzasadnione, a od strony formalnej byłoby obejściem przepisów wprowadzanego w życie zarządzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie działań podjętych  
przez ministra sprawiedliwości dotyczących  
powołania wspólnego zespołu śledczego  
do zbadania katastrofy smoleńskiej  
w sytuacji złożenia ustnej oferty powołania  
takiego zespołu przez prezydenta Rosji  
Dimitrija Miedwiediewa (8522)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., przy którym przekazane zostało zapytanie pana posła Arkadiusza Mularczyka, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 589b K.p.k. można utworzyć wspólny zespół śledczy, jeżeli pozwala na to umowa międzynarodowa albo na zasadach wzajemności.

Rzeczpospolita Polska i Federacja Rosyjska są stronami umów międzynarodowych, które przewidują możliwość powołania wspólnych zespołów docho-

dzeniowych lub śledczych (Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej z dnia 15 listopada 2000 r. oraz Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji z dnia 23 października 2003 r.).

Należy jednak zaznaczyć, że z uwagi na zakres regulacji tych konwencji nie było możliwe utworzenie na ich podstawie takiego zespołu w sprawie katastrofy smoleńskiej. Tym samym ustalenia wymaga, czy możliwe jest utworzenie zespołu polsko-rosyjskiego jedynie na podstawie zasady wzajemności przewidzianej w art. 589 § 1 K.p.k. Trzeba jednak zaznaczyć, że zgodnie z art. 589b § 2 K.p.k. inicjatywa co do powołania wspólnego zespołu śledczego należy wyłącznie do prokuratora generalnego.

Mając powyższe na uwadze, minister sprawiedliwości wystąpił do prokuratora generalnego z prośbą o rozważenie możliwości jego wystąpienia do prokuratora generalnego Federacji Rosyjskiej z inicjatywą powołania wspólnego polsko-rosyjskiego zespołu śledczego w sprawie zbadania okoliczności katastrofy samolotu TU-154M pod Smoleńskiem. W ocenie ministra sprawiedliwości wnioszek taki mógłby mieć podstawę w art. 589b K.p.k., który dopuszcza taką możliwość na podstawie zasady wzajemności.

W odpowiedzi prokurator generalny w piśmie z dnia 26 kwietnia 2010 r. stwierdził, że brak jest możliwości prawnych powołania wspólnego polsko-rosyjskiego zespołu śledczego w tej sprawie.

Z treści wskazanego pisma wynika, że utworzenie takiego zespołu nie może mieć miejsca, bowiem Federacja Rosyjska nie jest stroną żadnej z umów międzynarodowych, które przewidują możliwość utworzenia takiego zespołu, i nie jest także możliwe jego powołanie na podstawie zasady wzajemności zgodnie z art. 589b K.p.k., gdyż przepisy regulujące procedurę karną w Federacji Rosyjskiej na to nie pozwalają.

Ponadto uprzejmie informuję, że do przygotowanego wówczas w Ministerstwie Sprawiedliwości projektu umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz o szczególnych formach współpracy w sprawach karnych włączony został nowy przepis, przewidujący możliwość współpracy w postępowaniach przygotowawczych w formie grupy koordynacyjnej składającej się z funkcjonariuszy obu państw, powoływanej za ich zgodą.

Po przeprowadzeniu niezbędnych uzgodnień w trybie określonym w ustawie o umowach międzynarodowych i uzyskaniu zgody prezesa Rady Ministrów na rozpoczęcie negocjacji tej umowy jej projekt został formalnie przekazany stronie rosyjskiej podczas wizyty ministra sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej Aleksandra W. Konowałowa w Polsce w dniach 3–4 czerwca 2010 r.

Odnosząc się do przywołanej w zapytaniu pana posła Arkadiusza Mularczyka opinii prawnej Biura Analiz Sejmowych na temat możliwości powołania



polsko-rosyjskiego zespołu śledczego w sprawie katastrofy smoleńskiej autorstwa doc. dr Beaty Bieńkowskiej, pragnę zauważyć, że opinia ta nie jest jedynym poglądem na ten temat.

Należy w tym kontekście wskazać na odmienne w swych wnioskach: opinię prawną wydaną w tej kwestii przez dr. K. Karsznickiego, zamieszczoną na stronie [www.pk.gov.pl/index.php?0.0252](http://www.pk.gov.pl/index.php?0.0252), oraz artykuł J. Kaczmarka („Gazeta Wyborcza” nr 27 z dnia 3 lutego 2011 r., str. 17).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Igor Działuk

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Adama Abramowicza**

**w sprawie planów likwidacji  
w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej  
wydziałów gospodarczego i pracy (8523)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Abramowicza w sprawie planów likwidacji w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej wydziałów gospodarczego i pracy, przesłane przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-024-8523/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować, że prace dotyczące zniesienia niewielkich wydziałów pracy i gospodarczych w sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na odnotowany, znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy oraz spraw gospodarczych. Wpływ spraw pracowniczych zmalał z 324 382 w 2001 r. do 105 122 w 2009 r. Wpływ spraw gospodarczych spadł natomiast z 95 980 (2000 r.) do 61 467 (2009 r.).

W związku z powyższym podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy oraz wydziałów gospodarczych w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tych komórkach organizacyjnych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry, utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy i wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia.

Analizą w zakresie zniesienia wydziałów pracy w sądach rejonowych objęte zostały dwie kategorie sądów rejonowych. W pierwszej wpływ spraw z zakresu prawa pracy nie przekracza 120 w skali roku,

a więc średnio jedynie 10 spraw w miesiącu. W drugiej wpływ spraw jest co prawda wyższy, lecz etatyzacja pionu pracy nie przekracza 0,5 etatu sędziowskiego.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej nie spełnia wskazanych powyżej kryteriów i dlatego też obecnie Ministerstwo Sprawiedliwości nie planuje likwidacji wydziału pracy funkcjonującego w wymienionej jednostce.

W kwestii zniesienia Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej uprzejmie informuję, że funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej. W 2009 r. do wskazanego wydziału wpłynęło 147 spraw gospodarczych z repertoriów „GC” i „GC-upr”. Średni wpływ spraw ze wskazanych repertoriów do wydziału gospodarczego sądu rejonowego w kraju wyniósł natomiast w omawianym okresie ok. 820 spraw. W I półroczu 2010 r. do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej wpłynęło 85 spraw z repertoriów „GC” i „GC-upr”, przy średniej krajowej wynoszącej ok. 420 spraw.

Odnosząc się do podniesionego w interpelacji argumentu odnośnie do znacznego wzrostu wpływu spraw gospodarczych do Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, należy wskazać, że w 2006 r. wpływ spraw „GC” do omawianej jednostki wyniósł 76, w 2007 r. – 62, w 2008 r. – 80 i w 2009 r. – 76. W przypadku tym nie mamy zatem do czynienia ze stałą tendencją wzrostową.

Sprawy gospodarcze z planowanego do likwidacji wydziału w Białej Podlaskiej przejmie Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. Z uwagi na niewielką liczbę spraw wpływających do Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej reorganizacja ta nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Świdnika nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych byłby zatem ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Reasumując, pragnę poinformować pana posła, że przygotowywane projekty rozporządzeń ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych oraz zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych znajdują się nadal w fazie konsultacji oraz uzgodnień i dopiero ich za-

kończeniu pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanych aktów prawnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Grzegorza Sztolcmana**

**w sprawie częstochowskiego odcinka  
autostrady A1 w kontekście „Programu  
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”  
(8530)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8530/11, przekazujące zapytanie pana posła Grzegorza Sztolcmana dotyczące kwestii budowy odcinka autostrady A1 z Tuszyna do Pyrzowic oraz odpłatności za korzystanie z obwodnicy autostradowej miasta Częstochowa, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Uprzejmie informuję, iż „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. i zastąpi dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. Inwestycja pn. „Budowa autostrady A1 Tuszyn – Pyrzowice” została ujęta w załączniku nr 2 do programu, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tego zadania dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W dniu 23 lipca 2010 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ogłosiła przetarg na wykona-

nie dokumentacji projektowej wraz z pełnieniem nadzoru autorskiego przez okres 36 miesięcy dla autostrady A1 na odcinku Tuszyn – Pyrzowice o długości 138,5 km. Rozważane jest wyłączenie do osobnej realizacji obwodnicy Częstochowy, żeby przyspieszyć realizację tego odcinka. Opracowanie dokumentacji technicznej i uzyskanie pozwoleń na budowę nie zamyka dalszej ścieżki realizacji ani w systemie tradycyjnym (przez GDDKiA), ani przez partnera prywatnego. W resorcie infrastruktury trwają analizy, na podstawie których zostanie podjęta decyzja o systemie realizacji przedmiotowego odcinka.

Jednocześnie informuję, że dobudowa trzeciego pasa ruchu dla ruchu lokalnego pociągnęłaby za sobą konieczność przeprowadzenia nowych długotrwałych postępowań administracyjnych z udziałem społeczeństwa wraz z prawdopodobnym procesem odwoławczym, dodatkowo przedłużającym procedurę przygotowania inwestycji do realizacji.

Przeprowadzenie nowej procedury środowiskowej wiązałoby się z koniecznością podjęcia następujących działań:

1) rozpoczęcia procedury przetargowej na wykonanie dokumentacji projektowej (wytyczenie nowych wariantów przebiegu) i środowiskowej, niezbędnej do wydania nowej decyzji środowiskowej – czas trwania ok. 3–5 miesięcy,

2) wykonanie nowej dokumentacji projektowej oraz raportu oddziaływania na środowisko uwzględniającego wyniki nowej inwentaryzacji przyrodniczej obejmującej pełen okres wegetacyjny, tj. 1 rok (nie można wykorzystać poprzedniego raportu oddziaływania na środowisko z uwagi na czas, jaki upłynął od momentu poprzedniej inwentaryzacji), oraz fakt, że w ramach dokumentacji projektowej powstałyby nowe warianty lokalizacyjne przedsięwzięcia – czas trwania ok. 1,5 roku,

3) wydanie nowej decyzji środowiskowej – czas trwania ok. 6 miesięcy.

Należy podkreślić, iż w ramach rozpoczętego postępowania istnieje ryzyko wybrania zupełnie innego wariantu przebiegu niż obecnie wskazany w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, co spowodowałoby kolejne opóźnianie realizacji inwestycji oraz konflikty społeczne. W liniach rozgraniczających obecnej inwestycji zostało wykupionych prawie 100% gruntów. Zmiana lokalizacji autostrady (nawet w niewielkim zakresie) wiązałaby się z koniecznością pozyskania nowych gruntów.

Odnosząc się do wyłączenia odcinka A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy z opłat autostradowych, pragnę poinformować, iż kwestia odpłatności za przejazd obwodnicami miast była przedmiotem dyskusji od dłuższego czasu, a umożliwienie bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowi często podnoszony postulat społeczny. Resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa. Społeczne i ekonomiczne koszty do-

stosowania poszczególnych odcinków do poboru opłat dla danej kategorii pojazdów nie powinny być niewspółmiernie wysokie w stosunku do spodziewanych przychodów. Kwestia ta jest szczególnie istotna w przypadku manualnego poboru opłat na terenach silnie zurbanizowanych, w szczególności położonych w pobliżu miast.

W związku z tym w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych w § 1a wymieniono odcinki autostrad zlokalizowane w okolicach pięciu największych aglomeracji (ludność ponad 600 tys.) i najbardziej zurbanizowanych miast.

Projekt powyższego rozporządzenia został przekazany do konsultacji społecznych z terminem uwag do dnia 21 stycznia 2011 r. Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych przez pana posła, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji  
inwestycji drogowej – budowy obwodnicy  
Zabierzowa na drodze nr 79 (8533)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8533/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie budowy obwodnicy Zabierzowa, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, znajduje się zadanie pn. „Budowa obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych de-

cyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji  
drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73  
na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska  
(8536)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak SPS-024-8536/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, znajduje się zadanie pn. „Przebudowa DK 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich



wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji  
inwestycji drogowej – udziału w budowie mostu  
w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87  
wraz z dojazdami (8539)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8539/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie realizacji inwestycji drogowej – udziału w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Zadanie inwestycyjne pn. „Udział w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami” zostało ujęte w załączniku 1a do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku 1a po-

twierdza jej priorytetowy charakter i rolę, jaką odgrywa w całej sieci drogowej.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków finansowych ponad ustalone w programie 82,8 mld zł bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie realizacji inwestycji drogowej –  
budowy autostrady A4 Kraków – Tarnów,  
węzeł Szarów – węzeł Krzyż (8541)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8541/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Józefa Rojka w sprawie realizacji inwestycji drogowej – budowa autostrady A4 Kraków – Tarnów, węzeł Szarów – węzeł Krzyż, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Zadanie inwestycyjne ujęte w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., jest realizowane. Na wszystkich trzech odcinkach – kontraktach są prowadzone roboty budowlane. Przy upływie czasu kontraktowego około 50% zaawansowanie robót mostowych wynosi około 25%, natomiast robót drogowych około 8%. Niskie zaawansowanie wykonania dróg spowodowane zostało trzema falami

powodziowymi, które miały miejsce od maja do lipca w 2010 r.

Jednocześnie informuję, że harmonogram wykonania robót kontraktowych jest napięty, ale realny przy założeniu braku nieprzewidzianych anomalii pogodowych. Harmonogram ten przewiduje zakończenie robót w lutym 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji  
drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 75  
na odcinku Niepołomice – Targowisko (8542)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8542/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, znajduje się zadanie pn. „Przebudowa/wzmocnienie nawierzchni DK 75 na odcinku (Kraków) Niepołomice – Targowisko”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji  
drogowej – przełożenia drogi krajowej nr 73  
umożliwiającego połączenie autostrady A4  
(węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4  
(węzeł Lwowska) (8543)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8543/11), przy którym przekazano interpelację pana posła Józefa Rojka w sprawie realizacji inwestycji drogowej – przełożenia drogi krajowej nr 73 umożliwiającego połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska), uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Inwestycja została ujęta w załączniku nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Obecnie jest ona na etapie przygotowania dokumentacji (brak decyzji środowiskowej oraz pozwolenia na budowę). Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2, tj. na liście zadań, których realizacja rozpocznie się po 2013 r., potwierdza wagę tego zadania dla całej sieci drogowej. Niestety, zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

— Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

— ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak również Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

— uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych

z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków powyżej kwoty 82,8 mld zł zapisanej w programie bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji  
drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73  
na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów  
(8544)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak SPS-024-8544/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Józefa Rojka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, znajduje się zadanie pn. „Przebudowa/wzmocnienie nawierzchni DK 73 na odcinku Dąbrowa – Tarnów”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związa-

nych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie zasad kontroli czynności  
zarządzania wspólnotami mieszkaniowymi  
przez członków wspólnot mieszkaniowych  
określonych w ustawie o własności lokali (8545)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na zapytanie pani poseł Elżbiety Witek z dnia 27 stycznia br., znak: SPS-024-8545/11, w sprawie zasad kontroli czynności zarządzania wspólnotami mieszkaniowymi przez członków wspólnot mieszkaniowych określonych w ustawie o własności lokali, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Prawa i obowiązki właścicieli lokali oraz zarząd nieruchomością wspólną reguluje ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903, z późn. zm.), dalej u.w.l.

W związku ze zgłaszanymi wątpliwościami w zakresie jej stosowania po wejściu w życie, tj. po dniu 1 stycznia 1995 r., miały miejsce następujące jej nowelizacje:

— ustawą z dnia 22 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy o własności lokali (Dz. U. Nr 106, poz. 682),

— ustawą z dnia 16 marca 2000 r. o zmianie ustawy o własności lokali oraz zmieniającą ustawę o zmianie ustawy o własności lokali (Dz. U. Nr 29, poz. 682).

Należy dodać, że o poprawności przepisów ustawy świadczy także w zasadzie brak skarg do Trybunału Konstytucyjnego. W całym okresie funkcjonowania ustawy, tj. przez ponad 15 lat, Trybunał Konstytucyjny rozpatrywał jedynie skargę konstytucyjną dotyczącą zbadania zgodności art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 3–4, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 u.w.l. z Konstytucją RP. Wyrokiem z dnia 5 marca 2002 r., sygn. akt SK 22/00, kwestionowane przepisy zostały uznane przez TK za zgodne z konstytucją. Ponadto Trybunał Konstytucyjny



tuczny postanowieniem z dnia 21 września 2010 r., sygn. akt P 21/10, umorzył postępowanie w sprawie stosowania art. 16 omawianej ustawy.

Równocześnie uprzejmie informuję, że w ostatnim okresie do Ministerstwa Infrastruktury coraz rzadziej wpływają uwagi lub wnioski wskazujące na konieczność nowelizacji u.w.l.

W świetle aktualnie obowiązującego stanu prawnego właściciele lokali posiadają uprawnienia kontrolne względem zarządu lub zarządcy, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy, i do zakresu tych uprawnień wchodzi:

— prawo kontroli działalności zarządu (art. 29 ust. 3),

— przyjmowanie dorocznych sprawozdań z działalności zarządu (art. 30 ust. 2 pkt 3),

— ocena pracy zarządu lub zarządcy (art. 30 ust. 2 pkt 2),

— podejmowanie uchwał w przedmiocie udzielenia absolutorium zarządowi lub zarządcy, któremu zarząd nieruchomością wspólną powierzono w sposób określony w art. 18 ust. 1 (art. 29 ust. 2, art. 30 ust. 2 pkt 3),

— prawo zmiany zarządcy, któremu zarząd nieruchomością wspólną powierzono w sposób określony w art. 18 ust. 1, albo prawo do odwołania zarządu i poszczególnych jego członków, prawo do zawieszenia w czynnościach zarządu lub poszczególnych jego członków (art. 18 ust. 1 i 2a, art. 20 ust. 2),

— prawo żądania ustanowienia zarządcy przymusowego przez sąd służące każdemu właścicielowi, jeżeli zarząd nie wypełnia swoich obowiązków albo narusza zasady prawidłowej gospodarki (art. 26 ust. 1).

Wszelkie uprawnienia kontrolne przysługujące właścicielom lokali na podstawie przytaczanych wyżej przepisów ustawy o własności lokali przysługują właścicielom lokali względem wybranego przez nich zarządu lub zarządcy, któremu powierzyli oni zarząd nieruchomością wspólną umową zawartą w formie aktu notarialnego. Ci zaś odpowiadają względem właścicieli lokali za wykonywanie umów i czynności w nich zawartych, które sami zlecieli. Jeśli natomiast ogół właścicieli lokali zleci czynności zarządzania jakimś zarządcy, to zakres kontroli sprawowanej przez właścicieli lokali nad działalnością tego zarządcy wynika zarówno z przepisów, jak i z postanowień zawartej umowy.

Warunki kontroli zarządu określa wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 1382/2007), zgodnie z którym: „Przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali nie dają podstawy do całkowitego i bezwarunkowego pozbawienia członka wspólnoty prawa do otrzymania kserokopii dokumentacji związanej ze sprawowaniem zarządu nieruchomością wspólną. Dopuszczalne jest jednak wprowadzenie określonych rozwiązań organizacyjnych związanych z technicznymi aspektami realizacji uprawnień kontrolnych przez członka wspólnoty”.

Ponadto dodaje, że minister infrastruktury, jako organ sprawujący nadzór nad działalnością zawodową w dziedzinie gospodarowania nieruchomościami, rozpatruje skargi na działalność zarządców nieruchomości posiadających licencję zawodową z zakresu zarządzania nieruchomościami. Administrowanie wspólnotą mieszkaniową należy do zakresu zarządzania nieruchomościami, a zatem na licencjonowanych zarządców nieruchomości pełniących funkcję administratora również może być złożona skarga na podstawie ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Jeżeli członkowie wspólnoty mieszkaniowej uznają, że zarzuty dotyczą naruszenia przez licencjonowanego zarządcę art. 186 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zarząd – jako organ reprezentujący wspólnotę mieszkaniową i działający na podstawie udzielonego przez członków wspólnoty mieszkaniowej pełnomocnictwa – może zwrócić się do ministra infrastruktury o wszczęcie wobec zarządcy nieruchomości postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej.

Rozpatrywanie skargi przez organ odbywa się w trybie postępowania administracyjnego, do którego odnoszą się przepisy art. 75 i art. 77 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.). Organ rozpatrujący sprawę bada ją i ocenia na podstawie zebranego materiału dowodowego.

Bez stosownych dokumentów organ nie jest w stanie ocenić, czy zarządca nieruchomości, którego skarga dotyczy, naruszył przepis art. 186 ustawy o gospodarce nieruchomościami i czy może być w stosunku do niego wszczęte postępowanie z tytułu odpowiedzialności zawodowej.

W związku z powyższym w celu rozpatrzenia skargi należy dostarczyć następujące dokumenty:

— umowę o zarządzanie nieruchomością,

— uchwałę o wyborze zarządu wspólnoty mieszkaniowej,

— dokument określający stan prawny nieruchomości z podaniem udziałów przypadających na poszczególnych właścicieli lokali (wypis z KW nieruchomości),

— dokumenty, z których wynika zasadność postawionych zarzutów.

Informując o powyższym, uwzględniając aktualny stan przepisów u.w.l., do poszczególnych pytań zgłoszonych przez panią poseł Elżbietę Witek przedstawiam następujące odpowiedzi.

1. Czy możliwe jest wprowadzenie takich zmian w zakresie przepisów prawnych ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 388), które konkretyzowałyby uprawnienia kontrolne członków wspólnot mieszkaniowych bądź obowiązywały do powoływania organów kontrolnych wspólnoty mieszkaniowej?

Przepisy prawne ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 388) zostały dwukrotnie nowelizowane ustawami z 1997 r. i 2000 r. wymienionymi na wstępie, które m.in. poszerzyły i skon-

kretyzowały uprawnienia kontrolne członków wspólnot mieszkaniowych.

2. Jakie Rada Ministrów zamierza podjąć działania celem rozwiązania przedstawionego przeze mnie problemu?

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, nie istnieje potrzeba podjęcia działań przez Radę Ministrów dla określenia zakresu czynności kontrolnych właścicieli lokali, bowiem regulacje w tym zakresie zawiera obowiązująca ustawa o własności lokali.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie ogłaszania terminów naboru  
wniosków do programu „Razem bezpieczniej”  
(8546)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8546/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Elżbiety Witek w sprawie ogłaszania terminów naboru wniosków do programu „Razem bezpieczniej”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z uchwałą nr 218/2006 Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rządowego programu ograniczania przestępczości i aspołecznych zachowań „Razem bezpieczniej” oraz uchwałą zmieniającą nr 219/2009 z dnia 7 grudnia 2009 r. w budżecie państwa na lata 2007–2015 na realizację programu zabezpieczono rezerwę celową w wysokości 3 mln zł (corocznie).

W celu podziału tej rezerwy minister spraw wewnętrznych i administracji zwraca się do wojewodów o przedstawienie maksimum siedmiu projektów zadań publicznych, których realizacja w danym roku przez podmioty pozarządowe oraz jednostki samorządu terytorialnego efektywnie wesprze działania administracji rządowej w ramach programu „Razem bezpieczniej”. Propozycje projektów powinny być wynikiem wnikliwej analizy, powstałej w oparciu zarówno o dane statystyczne na temat skali zagrożeń w województwie, jak i o wnioski z koordynowanych oraz współrealizowanych programów profilaktycznych oraz innych przedsięwzięć i inicjatyw z zakresu ograniczania przestępczości i aspołecznych zachowań.

Wojewoda przy wsparciu zespołu powołanego do koordynowania działań wojewódzkich w ramach programu „Razem bezpieczniej” dokonuje oceny nadesłanych projektów, a następnie najlepsze, jako rekomendowane z terenu województwa, przesyła do MSWiA (członkami zespołu są m.in. funkcjonariusze Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, jednostek samorządu terytorialnego).

Zespół koordynujący, wspierający realizację programu „Razem bezpieczniej”, działający przy ministrze spraw wewnętrznych i administracji dokonuje analizy i oceny przedłożonych przez wojewodów projektów (w ramach zespołu powoływane są grupy ekspertów, adekwatnie do obszaru działania programu).

Wylonione i najlepiej ocenione projekty przedłożone zostają do akceptacji ministra spraw wewnętrznych i administracji, który następnie zwraca się do ministra finansów o uruchomienie środków finansowych z rezerwy celowej budżetu państwa i przekazanie ich, zgodnie z wytycznymi, do budżetu wskazanych wojewodów.

Następnie wojewodowie zobligowani są do przeprowadzenia odpowiednich procedur w celu wyłonienia wykonawców projektów. Zgodnie z założeniami programu „Razem bezpieczniej” wojewoda przyznaje środki na realizację projektów w formie dofinansowania:

— zadań realizowanych przez organizacje pozarządowe – zlecenie zadań oraz przekazanie dotacji celowej na ich realizację następuje w formie umów zawieranych w oparciu o zasady i tryb przewidziane w ustawie o finansach publicznych oraz ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie;

— zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego – zlecenie zadania oraz jego realizacja następuje w formie porozumienia administracyjnego zawieranego pomiędzy wojewodą a daną jednostką samorządu terytorialnego przy uwzględnieniu zapisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz ustaw: o samorządzie gminnym, o samorządzie powiatowym lub o samorządzie województwa.

Zgodnie z powyższą procedurą dofinansowanie z programu „Razem bezpieczniej” otrzymały poniższe jednostki samorządu terytorialnego z woj. dolnośląskiego:

— w 2009 r.: starostwo powiatu dzierzoniowskiego, Urząd Miasta w Zgorzelcu, Starostwo Powiatowe w Legnicy,

— w 2010 r.: starostwo powiatu dzierzoniowskiego, starostwo powiatu Lubin, Urząd Miasta i Gminy w Prochowicach.

W latach 2007–2008 żaden projekt z woj. dolnośląskiego nie otrzymał dofinansowania.

Szczegółowe listy projektów dofinansowanych w danym roku znajdują się na stronie programu „Razem bezpieczniej” (MSWiA).

W odniesieniu do mechanizmu podziału rezerwy celowej należy jednak zaznaczyć, że przyjęta data określająca termin nadsyłania do MSWiA projektów

wojewódzkich – propozycji do dofinansowania przez wojewodów, powinna być co do zasady wyłącznie terminem przekazania tych propozycji. Nie wyklucza to bowiem możliwości wcześniejszego opracowania i przygotowania potencjalnych inicjatyw terenowych o charakterze profilaktyczno-prewencyjnym. Ponadto co-roczenie, na przełomie III i IV kwartału MSWiA organizuje dla koordynatorów wojewódzkich (z urzędów wojewódzkich i komend wojewódzkich Policji) spotkanie, którego celem jest m.in. weryfikacja działań i przyjęcie nowych rozwiązań w ramach programu, w tym procedury przyszłego podziału rezerwy celowej budżetu państwa, zabezpieczonej na realizację „Razem bezpieczniej”. Wnioski i propozycje ze spotkania z koordynatorami przedstawiane są następnie zespołowi koordynacyjnemu wspierającemu realizację zadań programu, który na posiedzeniach przyjmuje i rekomenduje ministrowi spraw wewnętrznych i administracji uzgodnione rozwiązania w zakresie dalszej realizacji programu.

Mając na uwadze tegoroczną procedurę podziału rezerwy celowej budżetu państwa, zabezpieczonej na realizację programu „Razem bezpieczniej” w 2011 r., uprzejmie informuję, że wykaz projektów wojewódzkich, które zostały zarekomendowane przez zespół koordynacyjny, został przedłożony do akceptacji ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie zamiaru wprowadzenia  
odpłatności za korzystanie z autostradowej  
obwodnicy Wrocławia (8547)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8547/11, przekazujące zapytanie poselskie pani poseł Elżbiety Witek dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnicy autostradowej Wrocławia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pani poseł zwróciła się o wyjaśnienie, czym spowodowana jest decyzja o płatnościach nałożonych na kierowców poruszających się w ruchu tranzytowym na wspomnianej obwodnicy, mimo że założeniem projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych jest umożliwienie bezpłatnego przejazdu obwodnicami.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płat-

nych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast szczegółowe rozwiązania dotyczące opłat za przejazd zawarte w rozdziale 5a wprowadzono ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2003 r. Nr 217, poz. 2124), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Zgodnie z wprowadzonym ww. ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat. Ponadto opłaty nie są pobierane od pojazdów samochodowych, za które została uiszczona opłata za przejazd po drogach krajowych, pobierana na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.), w okresie ważności tej opłaty (tzw. winieta).

Należy również zauważyć, że w prawie polskim nie funkcjonuje pojęcie obwodnicy, brak jest więc kryteriów jednoznacznie określających, które z odcinków autostrad stanowią obwodnice miast.

Zatem obecnie resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami. Mając jednak na uwadze, iż kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa.

Należy więc podkreślić, że poprzez wskazany projekt rozporządzenia resort infrastruktury zaproponował rozwiązanie wprost przeciwne do dotychczasowego, tak aby na wybranych odcinkach (w tym również na odcinku obejmującym obwodnice Wrocławia) wybrani użytkownicy wskazanych autostrad mieli możliwość korzystania z nich bez obowiązku ponoszenia opłaty. Zatem propozycja resortu zmierza ku ograniczeniu obowiązującej zasady odpłatności w sytuacjach wskazanych w projektowanym rozporządzeniu.

Przedmiotowy projekt poddany został konsultacjom społecznym zakończonym w dniu 21 stycznia 2011 r. Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji. Projekt rozporządzenia zostanie przedstawiony Radzie Ministrów wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wysokości podatku VAT w 2011 r.  
(8549)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8549/11, przy którym zostało przesłane zapytanie pani poseł Anny Sobeckiej: „Czy po 1 stycznia 2011 r. użytkownik samochodu wziętego w leasing w 2010 r. może odliczyć podatek VAT od rat leasingowych i zakupionego paliwa?”, uprzejmie informuję.

W okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. przepisy dotyczące zasad odliczania podatku od towarów i usług w odniesieniu do samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych zawarte są w przepisach art. 3–6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 246, poz. 1652).

W przypadku usługoborców użytkujących samochody osobowe na podstawie umowy leasingu zawartej w 2010 r. kwotę podatku naliczonego stanowi 60% kwoty podatku naliczonego od czynszu (raty) lub innej płatności wynikających z zawartej umowy, udokumentowanych fakturą (art. 3 ww. ustawy).

W odniesieniu do innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony, użytkowanych na podstawie umowy zawartej w 2010 r., zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy przysługuje pełne prawo do obniżenia kwoty podatku należnego (z uwzględnieniem zasad ogólnych), o ile w stosunku do tych pojazdów przysługiwało, na dzień poprzedzający dzień wejścia w życie ww. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (tj. na dzień 31 grudnia 2010 r.), prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od czynszu (raty) lub innych płatności wynikających z takiej umowy i do których nie miał zastosowania art. 86 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz zostaną spełnione wymogi określone w art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Zgodnie z tym przepisem możliwość odliczenia kwoty podatku w pełnej wysokości ma zastosowanie w odniesieniu do umowy zawartej przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez uwzględniania zmian tej umowy po tej dacie oraz pod warunkiem, że umowa została zarejestrowana we właściwym urzędzie skarbowym do dnia 31 stycznia 2011 r. W takim przypadku nie stosuje się ograniczonego odliczenia (w wysokości 60%) kwoty podatku od czynszu (raty) lub innych płatności wynikających z takiej umowy.

Odnosząc się natomiast do kwestii odliczenia podatku od nabycia paliwa, uprzejmie informuję, iż w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. nie stosuje się obniżenia kwoty lub zwro-

tu różnicy podatku należnego od nabywanych przez podatnika paliw silnikowych, oleju napędowego oraz gazu, wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych oraz innych pojazdów samochodowych, o których mowa w art. 3 ust. 1 ww. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. Brak możliwości odliczenia w powyższym okresie podatku od nabywanych ww. paliw wykorzystywanych do napędu samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych, o których mowa w art. 3 ust. 1 ww. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., dotyczy również tych samochodów i pojazdów, które są użytkowane na podstawie np. umowy leasingu zawartej w 2010 r. (art. 4 ww. ustawy).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie celowej dotacji rządowej  
dla samorządów na sfinansowanie  
świadczeń zdrowotnych (8550)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana Zbigniewa Matuszczaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 stycznia 2011 r., w sprawie celowej dotacji rządowej dla samorządów, przesłanym przy piśmie marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8550/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zapewnienia mieszkańcom Lubelszczyzny ciągłego dostępu do bezpłatnych świadczeń, uprzejmie informuję, że zgodnie z nowym brzmieniem art. 118 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 2009 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 178, poz. 1374) planowane środki na pokrycie kosztów finansowania przez oddziały wojewódzkie funduszu świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych dzieli się pomiędzy oddziały wojewódzkie funduszu, uwzględniając:

1) liczbę ubezpieczonych zarejestrowanych w oddziale wojewódzkim funduszu;

2) wydzielone, według wieku i płci, grupy ubezpieczonych oraz wydzielone grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczenia wysokospecjalistyczne;

3) ryzyko zdrowotne odpowiadające danej grupie ubezpieczonych, w zakresie danej grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w porównaniu z grupą odniesienia.

Zgodnie z delegacją zawartą w art. 119 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów, po zasięgnięciu opinii prezesa funduszu, wydał rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 193, poz. 1495), uwzględniając znowelizowane przepisy art. 118. Powyższe zasady podziału zostały zastosowane po raz pierwszy do planu finansowego NFZ na rok 2010.

Zmiana ww. przepisów dotyczących zasad podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ doprowadziła do istotnej modyfikacji sposobu podziału środków, a jednym z beneficjentów tej zmiany jest Lubelski OW NFZ. Wpływ tej zmiany na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w Lubelskim OW NFZ będzie bardziej widoczny w kolejnych latach wraz ze wzrostem ogólnej puli środków będącej w dyspozycji NFZ, który umożliwi większy wzrost udziału Lubelskiego OW NFZ w finansowaniu świadczeń opieki zdrowotnej.

Ponadto uprzejmie informuję, że w planie finansowym Lubelskiego OW NFZ na 2011 r. planowane koszty świadczeń opieki zdrowotnej wynoszą 3 178 445 tys. zł (plan finansowy NFZ na 2011 r. z dnia 13 sierpnia 2010 r.), co stanowi wzrost o 8,58% w porównaniu do planu finansowego oddziału na 2010 r. (plan finansowy NFZ na 2010 r. z dnia 16 grudnia 2009 r.) przy średniej dynamice wzrostu środków we wszystkich OW NFZ 4,83%. Wyżej wymienione środki pozwolą na poprawienie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do kwestii dotacji celowej dla samorządów w projektowanej ustawie o działalności leczniczej, uprzejmie informuję, że projekt ustawy o działalności leczniczej jest odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi on systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia. Ustosunkowując się do kwestii przejścia zobowiązań zakładu opieki zdrowotnej, informuję, iż przyjęte w projekcie rozwiązania miały na celu zwiększenie odpowiedzialności podmiotów tworzących za „swoje” zakłady, a nie finansowanie wykonywanych przez te zakłady świadczeń zdrowotnych. Projekt ustawy zawiera przepis zobowiązujący podmiot tworzący do podjęcia określonych działań w przypadku ujemnego wyniku finansowego zakładu. Może on w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej pokryć ujemny wynik finansowy za rok obrotowy tego zakładu, jeżeli wynik ten, powiększony o koszty amortyzacji, ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. Ujem-

ny wynik finansowy i koszty amortyzacji dotyczą okresu objętego sprawozdaniem finansowym.

W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy podejmuje decyzję o zmianie formy organizacyjno-prawnej (przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową albo jednostkę budżetową) albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

W związku z faktem, iż przekształcenie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe następować będzie bez uprzedniej likwidacji zakładu opieki zdrowotnej, w projekcie proponuje się wprowadzenie mechanizmów wsparcia tego procesu, dzięki którym powstająca spółka miałaby zapewnioną możliwość działania, bez obciążenia długami samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W przeciwnym razie mogłyby zdarzyć się sytuacje, w których spółka powstała w wyniku przekształcenia w krótkim czasie byłaby zagrożona upadłością (w przeciwieństwie do samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej spółka kapitałowa ma zdolność upadłościową). Byłaby to sytuacja niepożądana zarówno z punktu widzenia systemu ochrony zdrowia, w szczególności dostępności do świadczeń zdrowotnych, jak i z punktu widzenia wierzycieli samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, którzy w takiej sytuacji mogą zaspokoić swoje roszczenia do wysokości majątku spółki. Natomiast na podstawie obecnie obowiązujących przepisów w przypadku likwidacji wszystkie zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej przejmuje podmiot tworzący (w zdecydowanej większości przypadków jest to jednostka samorządu terytorialnego).

Wsparcie adresowane jest do podmiotów tworzących, które dokonają przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na zasadach określonych w niniejszej ustawie w okresie do dnia 31 grudnia 2010 r.

Elementem wsparcia będzie umorzenie zobowiązań publicznoprawnych zakładu oraz udzielenie dotacji podmiotom tworzącym w wysokości wartości umorzonych, w wyniku ugody, kwoty głównej lub odsetek z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych lub zobowiązań cywilnoprawnych wynikających z zaciągniętych kredytów bankowych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684, z późn. zm.), pozostałych do spłaty. Proponuje się również uwzględnienie w kwocie dotacji wartości uiszczonych przez podmiot tworzący podatku od towarów i usług od wniesionego do spółki aportu lub kwoty zobowiązania wynikającego z pożyczki udzielonej przez podmiot tworzący samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej na podstawie umowy zawartej przed dniem 31 grudnia 2009 r. we dług stanu na dzień przekształcenia, jednak nie większej, niż pozostała do spłaty w dniu 31 grudnia 2009 r. Ponadto wartość dotacji ustalana będzie

z uwzględnieniem kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości będących w posiadaniu przekształcanego w spółkę kapitałową samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Zaproponowane w projekcie rozwiązania są zgodne z polityką rządu w zakresie wpływania na proces przekształceń zakładów opieki zdrowotnej i jego wspierania. Ponownego podkreślenia wymaga fakt, iż dotacja nie ma na celu finansowania bieżącej działalności zakładów opieki zdrowotnej, ale ma sprzyjać ich przekształceniom. Na ich kształt miały wpływ także możliwości finansowe budżetu państwa.

Pragnę też poinformować, iż obecnie dobiegają końca prace sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowych projektów ustaw: o działalności leczniczej (druk nr 3489), o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3487), o systemie informacji w ochronie zdrowia (druk nr 3485), która zajmuje się m.in. projektem ustawy o działalności leczniczej. Następnie projektem będzie się zajmować sejmowa Komisja Zdrowia. W trakcie prac zgłaszane i wprowadzane są zmiany do projektu.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu RP wnioskodawca jedynie do czasu rozpoczęcia pierwszego czytania może wnieść autopoprawkę do przedłożonego projektu. Pierwsze czytanie projektu ustawy o działalności leczniczej odbyło się 27 października 2010 r., a zatem wniesienie ewentualnej autopoprawki nie byłoby nawet możliwe. Natomiast zgłaszanie poprawek przez posłów jest możliwe do zakończenia drugiego czytania projektu ustawy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie prac nad nowelizacją ustawy  
o broni i amunicji (8551)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8551/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Dariusza Lipińskiego w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o broni i amunicji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zmiana art. 10 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525,

z późn. zm.) została zaproponowana przez stronę społeczną, biorącą udział w pracach sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Zmiana ta, jak argumentowała strona społeczna, wynikała z potrzeby ograniczenia uznaniowości organów właściwych w sprawach pozwoleń na broń, przy wydawaniu przez nie decyzji administracyjnych w tym zakresie. W ocenie strony społecznej dotychczasowe brzmienie art. 10 ustawy o broni i amunicji daje organom Policji możliwość całkowicie dowolnej interpretacji przedstawionych przez osobę zainteresowaną uzyskaniem pozwolenia na broń okoliczności i dokumentów. W związku z tym dookreślono, co stanowi ważny powód ubiegania się o pozwolenie w poszczególnych celach, aby wykluczyć możliwość stosowania przez Policję uznaniowości przy rozstrzygnięciu spraw.

Strona rządowa, biorąc pod uwagę brak jednolitego orzecznictwa sądów administracyjnych w tym zakresie, uznała ww. propozycję za możliwą do zaakceptowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Sportu i Turystyki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie interpretacji art. 9 ustawy o sporcie  
(8552)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Dariusza Lipińskiego przekazane pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8552/11) w sprawie interpretacji art. 9 ustawy o sporcie uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) członek zarządu polskiego związku sportowego nie może łączyć tej funkcji z funkcją w innych władzach związku. Zgodnie z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) w związku z art. 7 ust. 3 ww. ustawy o sporcie najwyższą władzą stowarzyszenia jest walne zebranie członków lub walne zebranie delegatów. Tym samym należy



stwierdzić, iż w świetle powołanych przepisów nie jest możliwe łączenie funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego z mandatem delegata podczas walnego zgromadzenia członków lub delegatów danego polskiego związku sportowego.

Niemniej jednak należy wskazać, iż z uwagi na zapis art. 82 ust. 2 ustawy o sporcie, zgodnie z którym polskie związki sportowe, a także osoby prawne będące ich członkami dostosują swoją działalność, w szczególności obowiązujące w nich statuty oraz regulaminy, do wymagań ustawy w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, należy przyjąć, iż zakaz wyrażony w art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy o sporcie w pełnym zakresie będzie mógł być egzekwowany po dniu 15 października 2012 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Ryszard Stachurski

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie realizacji projektu inwestycyjnego  
„Droga wodna górnej Wisły” oraz projektu  
wykonawczego Kanału Śląskiego łączącego  
Wisłę z Odrą (8554)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Stanisława Rydzonia, przekazanego pismem znak: SPS-024-8554/11 z dnia 31 stycznia 2011 r., dotyczącego realizacji projektu inwestycyjnego droga górnej Wisły oraz projektu Kanału Śląskiego łączącego Odrę z Wisłą uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Jakie są szanse na zrealizowanie budowy kolejnych stopni wodnych Niepołomice i Podwale na górnej Wiśle oraz budowy Kanału Śląskiego?

Budowę stopni wodnych na całej długości rzeki Wisły, w tym poprzez przedłużenie skanalizowanego odcinka górnej Wisły, planowano w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku dla zakładanego wówczas znaczącego eksportu węgla z Polski. Do wywozu węgla ze Śląska do portów morskich w Gdańsku oraz w Szczecinie i Świnoujściu, przewyższającego znacząco możliwości przewozowe kolei, planowano tym samym nie tylko budowę kaskady stopni wodnych na Wiśle, ale również budowę Kanału Śląskiego, jako łączącego na południu drogi wodne Wisły i Odry. W ramach tych planów (określanych „Programem Wisła 2000”) znajdowała się m.in. rozbudowa skanalizowanej górnej Wisły, budowa Centralnego Portu

Węglowego Tychy oraz wspomnianego Kanału Śląskiego. Program ten, jak i jego założenia w związku z nowymi realiami gospodarczo-transportowymi, jakie wytworzyły się w Polsce w okresie transformacji, uległ przewartościowaniu. Wskutek powyższego nie zachodzą ekonomiczne przesłanki realizacji tych inwestycji hydrotechnicznych podyktowanych pierwotnie głównie potrzebami transportowymi.

Od stycznia 2003 r. Wisła na odcinku od Broszkowic do stopnia wodnego Przewóz, tj. od km 0+600 do 92+600, posiada warunki żeglugowe umożliwiające transport wodny barkami o ładowności 1000 t. Pomimo tego żegluga śródlądową przewozi się głównie niewielkie ilości kruszywa wydobywanego z koryta rzeki i z przeznaczeniem w zasadzie jedynie na lokalne potrzeby budownictwa.

Niemniej jednak za podjęciem budowy stopnia Niepołomice mogą przemawiać argumenty rozwojowe regionu, tj. dotyczące turystycznego i energetycznego wykorzystania wód Wisły oraz efektywnego wykorzystania stopnia wodnego Przewóz przez uprawiających turystykę wodną, a także dla jego ochrony w związku z erozją denną poniżej stopnia. W związku z powyższym Ministerstwo Gospodarki, na prośbę Stowarzyszenia Miłośników Ziemi Niepołomickiej, zamierza podjąć starania, aby energetyka wodna została odpowiednio ujęta w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” opracowywanym przez ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Reasumując, na chwilę obecną inwestycje wymienione przez pana posła Stanisława Rydzonia nie są ujęte w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko”, obejmującym grupę największych inwestycji publicznych, z perspektywą realizacyjną do 2015 r. Nie oznacza to jednak, że przy konstruowaniu dalszych zamierzeń inwestycyjnych oba wymienione projekty będą pozbawione szans na realizację.

Ad 2. Jakie są losy „Deklaracji współpracy na rzecz rozwoju energetyki wodnej w Polsce” i czy w ślad za nią podjęto stosowne działania?

Problematyka rozwoju energetyki wodnej, w szczególności budowa małych elektrowni wodnych, jest zagadnieniem istotnym w kontekście zarówno zwiększenia bezpieczeństwa dostaw energii, jak również dla rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii. „Deklaracja współpracy na rzecz rozwoju energetyki wodnej w Polsce”, podpisana 27 października 2009 r. przez ministra gospodarki, ministra skarbu państwa i prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, ma przede wszystkim na celu hydroenergetyczną adaptację istniejących i funkcjonujących stopni wodnych oraz reaktywowanie piętrzeń wody na nieużytkowanych budowach wodnych w celu budowy nowych, małych elektrowni wodnych.

Udostępnianie istniejących obiektów piętrzących przez jednostki organizacyjne odpowiedzialne za utrzymanie wód i tych obiektów oraz za gospodarkę wodną, którymi są regionalne zarządy gospodarki wodnej, jest praktycznym działaniem wynikającym

z wymienionej deklaracji. Realizacja nowych, małych elektrowni wodnych wymaga jednak dla każdej z nich indywidualnej oceny, uwzględniającej nie tylko aspekty społeczno-gospodarcze i techniczne, ale ważne również aspekty oddziaływania na środowisko, w tym z punktu widzenia ingerencji w stan ekologiczny wód powierzchniowych. W tym miejscu bowiem należy podkreślić, że budowa nowych stopni wodnych na rzekach nie powinna być wyłącznie rozpatrywana pod kątem energetycznego wykorzystania wód jako zadania nadrzędnego. Istotny będzie zawsze szerszy bilans korzyści i strat, który dla każdego projektu jest niezbędny.

Również minister gospodarki poprzez tworzone przepisy prawne zachęca potencjalnych inwestorów do podejmowania działań w zakresie rozwoju energetyki odnawialnej w Polsce. Celem powyższych działań jest zapewnienie optymalnych warunków prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie produkcji energii elektrycznej z OZE, w tym na obiektach hydrotechnicznych.

W związku z przyjęciem przez Radę Ministrów dokumentu pt. „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” oraz w związku z ww. „Deklaracją współpracy na rzecz rozwoju energetyki wodnej w Polsce”, podpisaną przez resort gospodarki, skarbu państwa oraz Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, minister gospodarki w dniu 11 stycznia 2010 r. podjął inicjatywę powołania zespołu roboczego ds. energetyki wodnej, do którego podstawowych zadań należy:

— współpraca przy wypracowaniu kryteriów inwentaryzacji urządzeń piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa;

— współpraca przy wypracowywaniu zasad udostępniania istniejących urządzeń piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa na cele energetycznego korzystania z wód podmiotom innym niż podmioty wykonujące prawa właścicielskie w stosunku do wód.

Pierwsze spotkanie zespołu odbyło się w dniu 5 maja 2010 r., w którym udział wzięli zarówno przedstawiciele KZGW, jak i Ministerstwa Skarbu Państwa.

Następnie w Ministerstwie Gospodarki toczyły się intensywne prace nad opracowaniem „Krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (KPD). Dokument ten prognozuje optymalny rozwój energetyki wodnej w Polsce do roku 2020. W zakresie rozwoju energetyki wodnej w KPD przewidziano m.in. koncepcję budowy stopnia wodnego Ciechocinek-Nieszawa z elektrownią wodną o mocy zainstalowanej 100 MW oraz łącznie ok. 100 MW w mniejszych elektrowniach wodnych w przedziale mocy do 10 MW. Powyższe wartości wskazane w dokumencie wypracowano m.in. w trakcie uzgodnień międzyresortowych z resortem środowiska i skarbu państwa. Ostateczne zatwierdzenie KPD przez Radę Ministrów w dniu 7 grudnia 2010 r. świadczy o rządowym wsparciu dla rozwoju hydroenergetyki w Polsce.

W dniu 6 grudnia 2010 r. pan premier Waldemar Pawlak, wykonując uprawnienia przewodniczącego Międzyresortowego Zespołu ds. Realizacji „Polityki

Energetycznej Polski do 2030 r.”, powołał zarządzeniem nr 3 Zespół Doradczy ds. Rozwoju Energetyki Wodnej. Zespół ten ma na celu przede wszystkim koordynowanie realizacji zadań wynikających z działania 4.10 zawartego w załączniku nr 3 do „Polityki energetycznej Polski do 2030 r.”, ale również doskonale wpisuje się w ww. deklarację. Pierwsze spotkanie zespołu odbyło się w dniu 28 stycznia 2011 r. i zakończyło się rzeczowymi deklaracjami ze strony jego członków. Uzgodniono, że pierwszym etapem będzie wypracowanie kryteriów do inwentaryzacji urządzeń piętrzących stanowiących własność Skarbu Państwa.

Na zakończenie pragnę nadmienić, iż istniejące w Polsce prawo promuje w sposób szczególny odnawialną energię elektryczną. Wprowadzony w 2005 r. system świadectw pochodzenia zapewnia znaczące wsparcie dla producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. System ten, będący formułą tak zwanych zielonych certyfikatów, jest mechanizmem rynkowym sprzyjającym optymalnemu rozwojowi energetyki odnawialnej. Ocena działania tego mechanizmu wskazuje, iż jest to rozwiązanie korzystne dla inwestorów, dające istotny impuls dla nowych inwestycji, a tym samym dla rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii, co w konsekwencji, jak wskazują obserwacje rynku, przekłada się na wzrost mocy zainstalowanej źródeł wykorzystujących zasoby odnawialne i wzrost produkcji energii elektrycznej w tych źródłach. Uzupełnieniem tego systemu jest wsparcie bezpośrednie, polegające na dofinansowaniu przedsięwzięć dotyczących odnawialnych źródeł energii (OZE) z funduszy unijnych, środków NFO-SiGW lub poprzez preferencyjne kredyty.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytanie zawarte w zapytaniu złożonym przez pana posła Stanisława Rydzonia.

Sekretarz stanu  
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Beaty Szydło**

**w sprawie wniosku gmin Brzeszcze, Oświęcim  
i Kęty o zabezpieczenie w ustawie budżetowej  
na 2011 r. środków z przeznaczeniem dla RZGW  
Kraków na wykonanie najpilniejszych robót  
zabezpieczających na rzece Sole na łączną  
kwotę 2500 tys. zł (8558)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymanym przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 stycz-

nia 2011 r., znak: SPS-024-8558/11, zapytaniem pani poseł Beaty Szydło dotyczącym zaplanowania w ustawie budżetowej na rok 2011 środków w wysokości 2 500 000 zł z przeznaczeniem dla Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Wydatki na funkcjonowanie regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz realizowane przez te jednostki zadania z zakresu gospodarki wodnej planowane są w ustawie budżetowej w części 22: Gospodarka wodna, dział 710: Działalność usługowa, rozdział 71018: Regionalne zarządy gospodarki wodnej. Podziału środków na poszczególne RZGW dokonuje minister środowiska, który jest dysponentem tej części budżetowej.

W ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) wydatki w części 22: Gospodarka wodna zostały zaplanowane w kwocie 329 487 tys. zł, w tym na działalność 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej – 267 588 tys. zł. Minister finansów nie posiada informacji, czy w ramach wydatków przeznaczonych na finansowanie zadań realizowanych przez RZGW w Krakowie w 2011 r. zostały przewidziane środki w kwocie 2500 tys. zł na sfinansowanie robót zabezpieczających na rzece Sole, o których mowa w zapytaniu pani poseł.

Poza wydatkami zaplanowanymi w ustawie budżetowej w ww. części, na zadania realizowane przez RZGW przeznaczane są corocznie środki z rezerw celowych, m.in. z rezerwy „Przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych”, która na 2011 rok została zaplanowana w kwocie 1 422 627 tys. zł. Propozycję podziału środków zaplanowanych w tej rezerwie opracowuje minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zadania z zakresu gospodarki wodnej mogą być dofinansowywane także ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W ustawie budżetowej na rok 2011 rezerwa celowa „Dofinansowanie zadań z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej”, utworzona na podstawie art. 410c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, została zaplanowana w kwocie 485 390 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zapobiegania wypadkom drogowym  
z udziałem łosi (8561)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego, skierowane do ministra środowiska przy piśmie wicemarszałka Sejmu RP z dnia 28 stycznia 2011 r., w sprawie zapobiegania wypadkom drogowym z udziałem łosi przedstawiam następujące informacje.

Realizowana na zlecenie Ministra Środowiska „Strategia gospodarowania i ochrony populacji łosia w Polsce” ma na celu określenie aktualnego stanu tej populacji w Polsce. Odstrzał łosi do celów badań naukowych umożliwiony został decyzją ministra środowiska z dnia 20 września 2010 r. po uzyskaniu pozytywnej opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody. Wyniki badań pozyskane tą drogą wpłyną znacząco na zwiększenie wiedzy nt. biologii, genetyki i stanu zdrowia krajowej populacji łosia. Wydana decyzja zezwalała na odstrzał do 90 osobników łosia w określonych obwodach łowieckich. W ramach decyzji do badań naukowych udało się pozyskać 49 osobników. 42 łosie zostały odstrzelone na terenie Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Białymstoku, z czego w województwie podlaskim – 39.

Podstawowym sposobem zmierzającym do zapewnienia bezpieczeństwa na drogach jest ustawianie znaku informacyjnego A-18 b „zwierzęta dzikie”, który ostrzega o możliwości napotkania na drodze dzikich zwierząt (również łosi), oraz zobowiązuje kierowcę do zachowania szczególnej ostrożności. W sprawie zasad umieszczania znaków drogowych A-18 b wypowiedziało się Ministerstwo Infrastruktury w piśmie z dnia 26 września 2005 r., zn. spr. TD-1s-021-21/05, stwierdzając, że działania w zakresie wprowadzania oznakowania pionowego realizowane są odpowiednio do kompetencji przez organy zarządzające ruchem na drogach. Organ zarządzający ruchem, stanowiąc o organizacji ruchu na danym terenie, współpracuje m.in. z „innymi jednostkami”, które są lub powinny być zainteresowane bezpieczeństwem ruchu na danym obszarze. Takimi „innymi jednostkami” mogą być np. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe lub dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich, do których należy się zwracać o wskazanie lokalizacji umieszczenia znaku.

Odnosząc się do podnoszonej przez pana posła koncepcji grodzenia kompleksów leśnych, należy zwrócić uwagę na fakt, że nie da się całkowicie wyeliminować możliwości występowania wypadków komunikacyjnych z dużymi zwierzętami nie tylko łownymi, ale również tymi objętymi ochroną gatunkową, ponieważ zwierzęta te przemieszczają się korytarzami ekologicznymi, a kompleksy leśne są naturalnym środowiskiem ich bytowania. Podstawowym środ-



kiem poprawy bezpieczeństwa na drogach winno być podniesienie świadomości kierowców o konieczności ograniczania prędkości w miejscach, gdzie potencjalnie mogą występować dzikie zwierzęta, zgodnie z zasadą: im mniejsza prędkość, tym większe bezpieczeństwo.

Grodzenie ciągów komunikacyjnych przebiegających przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe byłoby trudne do zrealizowania i powodowałoby znaczne koszty. Należy również podkreślić, że art. 26 ust. 1 ustawy o lasach jednoznacznie wskazuje, że lasy stanowiące własność Skarbu Państwa winny być udostępniane dla ludności. Masowe grodzenie uniemożliwiłoby realizację celów wytyczonych ww. ustawą oraz ustawą o ochronie przyrody odnośnie do swobodnego przemieszczania się zwierząt.

Kończąc, uprzejmie informuję, że na terenach o zwiększonym zagęszczeniu łośi, np. obszar Biebrzańskiego Parku Narodowego, cyklicznie podejmowane są akcje, których inicjatorem jest ww. park, pt.: „Jedź łośtroźnie”. Akcje polegają m.in. na informowaniu i uświadamianiu społeczeństwa (a przede wszystkim kierowców) o możliwościach kolizji z łośiami na drogach lokalnych poprzez stosowanie dodatkowych oznakowań (znaki, tablice informacyjne), rozdawanie ulotek oraz naklejek informacyjnych.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie przepisów wykonawczych  
w dziedzinie gospodarki odpadami (8562)**

Odpowiadając na zapytanie pana Kazimierza Gwiazdowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8562/11, dotyczące projektu rozporządzenia regulującego utylizację azbestu w urządzeniach przewoźnych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 38a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 i Nr 203, poz. 1351) minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki przetwarzania odpadów zawierających azbest w urządzeniach przewoźnych, w tym parametry takie, jak: temperatura, ciśnienie, czas prowadzenia procesu oraz stopień rozdrobnienia odpadów,

2) sposób i warunki przygotowania odpadów zawierających azbest do przetwarzania,

3) sposób i zakres prowadzenia monitoringu procesu, w tym parametrów, o których mowa w pkt 1, oraz metodykę i częstotliwość badań odpadów powstałych w wyniku prowadzenia procesów przetwarzania odpadów zawierających azbest,

4) warunki prowadzenia procesu odzysku dla odpadów powstających w wyniku przetwarzania odpadów zawierających azbest w urządzeniach przewoźnych, kierując się:

— zagrożeniami stwarzanymi przez odpady zawierające azbest,

— koniecznością zapewnienia skuteczności przetwarzania odpadów zawierających azbest w urządzeniach przewoźnych,

— koniecznością zapewnienia monitoringu skuteczności prowadzenia procesów przetwarzania odpadów zawierających azbest rozumianej jako doprowadzenie odpadów zawierających azbest do takiej postaci, że stwierdzenie obecności włókien azbestu nie jest możliwe,

— koniecznością zapewnienia właściwego przetwarzania każdej partii odpadów zawierających azbest.

W związku z powyższym odpowiedzialnym za wydanie omawianego rozporządzenia jest minister gospodarki, a nie minister środowiska. Minister środowiska, na tych samych zasadach co inni ministrowie, uczestniczy jedynie w uzgodnieniu projektu rozporządzenia.

Wobec powyższego kompetentnym do przekazania szczegółowych informacji na temat stanu prac nad przygotowaniem projektu rozporządzenia będącego przedmiotem zapytania poselskiego jest minister gospodarki. Jednocześnie uprzejmie informuję, że zwróciłem się do ministra gospodarki o udzielenie odpowiedzi na omawiane zapytanie posła Gwiazdowskiego.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie stosowania przepisów ustawy  
o utrzymaniu czystości i porządku w gminach  
(8564)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 28 stycznia br. nr SPS-024-8564/11, przy którym zostało przekazane zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wyrażam następującą opinię.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.) obowiązek uprzątnięcia wszelkich zanieczyszczeń (zimą i latem) z chodników położonych wzdłuż nieruchomości należy do właścicieli nieruchomości. Przy czym obowiązek ten odnosi się tylko do chodników będących wydzieloną częścią drogi publicznej służącą do ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości (obrys lub ogrodzenie nieruchomości). Właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

W przypadku gdy przedmiotowy chodnik jest oddzielony od nieruchomości pasem zieleni (drzew, krzewów, trawnikiem), będącym własnością gminy lub w zarządzie dróg, to obowiązek utrzymania czystości spoczywa na tych podmiotach, o czym stanowi art. 5 ust 4 i 5 tej ustawy.

Przedstawiając powyższe, pragnę zaznaczyć, że art. 5 ust. 1 pkt 4 był przedmiotem rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego (wyrok TK z 5 listopada 1997 r., K 22/97. OSPriP 1998 nr 2, poz. 51) w zakresie zgodności z zasadami Konstytucji RP, który stwierdził, iż nie narusza on zasad praworządności, równości oraz równej ochrony własności zawartych w konstytucji.

W odniesieniu do kwestii, do kogo należy sprzątnięcie chodnika położonego wzdłuż nieruchomości, ale oddzielonego od niej pasem zieleni, stanowiącym własność innego podmiotu, chciałbym dodatkowo nadmienić, że problem ten został przeanalizowany w głosie do ww. wyroku (A. Lipiński, „Głosa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 1997 r., K22/97”). Punktem wyjścia do wyjaśnienia takiej sytuacji było spostrzeżenie, że w obowiązującym stanie prawnym nie ma nieruchomości niczych. Jeżeli zatem określona nieruchomość gruntowa jest oddzielona od chodnika pasem gruntu niebędącego przedmiotem prawa własności właściciela tej nieruchomości, wówczas obowiązek uprzątnięcia takiego chodnika spoczywa na właścicielu (zarządcy, użytkowniku) tego pasa.

Biorąc pod uwagę taką konstrukcję prawną, uprawniony jest pogląd, iż wynikający z art. 5 ust. 1 pkt 4 przedmiotowy obowiązek dotyczy tylko chodników przylegających bezpośrednio do granicy nieruchomości.

W świetle przedstawionych wyżej wyjaśnień uprzejmie informuję, iż nie zamierzam podejmować działań w kierunku zmiany przepisu ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zakresie poruszonym w wystąpieniu pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie walki z bezrobociem  
w pow. grajewskim (8565)**

W związku z przekazaniem przy piśmie (SPS-024-8565/11) z dnia 28 stycznia 2011 r. zapytaniem poselskim Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie walki z bezrobociem w powiecie grajewskim uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został na kwotę 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS) wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Poselski Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze

przed 1 maja 2011 r., zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlegała będzie podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

O nowej wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ustalonych na finansowanie zadań w województwie w 2011 r. realizowanych przez samorządy województw i powiatów marszałkowie województw zawiadomieni zostaną do dnia 28 lutego.

Przy ustalaniu kwot środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w województwie algorytm podziału środków Funduszu Pracy w szczególności uwzględni:

— skalę napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia;

— udział osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych;

— stopę bezrobocia;

— kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczone w województwie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie

spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków składanych w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -  
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie inwestycji drogowych na terenie  
woj. podlaskiego, w tym obwodnicy  
miasta Grajewa (8566)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8566/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego, w sprawie inwestycji drogowych na terenie woj. podlaskiego, w tym obwodnicy miasta Grajewa, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

W opracowanym w resorcie infrastruktury „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., oprócz przebudowy drogi S8 Jeżewo – Choroszcz – Białystok oraz obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa, w załączniku nr 1, zostały ujęte zadania inwestycyjne o największym znaczeniu w całej sieci drogowej na terenie województwa podlaskiego:

- 1) budowa obwodnicy Augustowa łącznie z przebudową ul. Kardynała Wyszyńskiego na drodze nr 8,
- 2) budowa obwodnicy Wasilkowa na drodze nr 19,
- 3) budowa obwodnicy Szczuczyna na drodze nr 61,
- 4) budowa obwodnicy Bargłowa Kościelnego na drodze nr 61,
- 5) budowa obwodnicy Stawisk na drodze nr 61,
- 6) przebudowa drogi nr 8 odcinek Białystok – Kątrynka.

Ponadto w załączniku nr 1a, tj. na liście zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., ujęto:

- 1) przebudowę drogi S8 Wyszkiw – Białystok, bez odcinków Jeżewo – w Choroszcz – Białystok oraz obwodnic Zambrowa i Wiśniewa,



2) włączenie południowej obwodnicy Augustowa do sieci drogowej wraz z rekultywacją odcinka północnego,

3) przebudowę drogi nr 8 odcinek Katryńka – Przewalanka.

W załączniku nr 2 zostały ujęte zadania, których realizacja przewidywana jest po roku 2013:

1) droga ekspresowa S19 granica państwa (Kuźnica) – Białystok,

2) przebudowa drogi S19 Białystok – Międzyrzec Podlaski,

3) budowa drogi S61 od S8 (Ostrów Mazowiecka) – Łomża – Stawiski – Szczuczyn – Ełk – Raczki – Suwałki – Budzisko (granica państwa),

4) budowa obwodnicy Sztabina DK8 Białystok – granica państwa,

5) przebudowa drogi krajowej nr 8 Białystok – Augustów,

6) przebudowa DK16 na odc. Olsztyn – Augustów z wyłączeniem obwodnicy Ełku i odcinka Barczewo – Borki Wielkie.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowej kwoty powyżej 82,8 mld zł odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. Oznacza to że w roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazanie niezbędnych środków finansowych. Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 określającym zadania realizowane po 2013 r. oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obsiadczeniu miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

W dniu 20 października 2009 r. Rada Ministrów przyjęła rozporządzenie zmieniające przebieg dróg S8 i S19 oraz wprowadziła nową drogę S61, które wyznaczyły optymalny wariant przebiegu trasy Via Baltica w Polsce. Międzynarodowa trasa będzie przebiegała po śladzie: Budzisko – Suwałki – Raczki – Ełk – Szczuczyn – Stawiski – Łomża – Ostrów Mazowiecka – Wyszaków – Radzymin – Warszawa, omijając miasto Grajewo. Zatwierdzony wariant jest zgodny z wy-

nikami strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, tj. najmniej szkodliwym rozwiązaniem dla przyrody. Ponadto został on wysoko oceniony według kryteriów transportowych, społecznych, ekonomicznych.

Taki przebieg ma doprowadzić do zdjęcia ruchu ciężkiego z istniejących dróg krajowych przebiegających przez cenne obszary przyrodnicze oraz przenieść go na drogę ekspresową S61.

Mając powyższe na uwadze, obwodnica Grajewa nie została uwzględniona w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjętym przez Radę Ministrów dnia 25 stycznia 2011 r.

W sprawie remontu ulic w Grajewie informuję, iż w chwili obecnej w związku z faktem, iż potrzeby w zakresie budowy, remontu, przebudowy infrastruktury transportowej wielokrotnie przewyższają wielkość dostępnych środków, nie wszystkie inwestycje drogowe mogły zostać ujęte w planach na 2011 r. Informuję również, że Oddział GDDKiA w Białymstoku prowadził analizy bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach krajowych, których jest zarządcą. Zgodnie z wynikami tych analiz określono wykaz zadań, które muszą zostać zrealizowane celem zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego**

**w sprawie siedziby Urzędu Skarbowego  
w Legnicy (8569)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8569/11, interpelację pana Roberta Kropiwnickiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie siedziby Urzędu Skarbowego w Legnicy, uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące stanowisko.

Na podstawie wizji lokalnej przedstawicieli resortu, a także ekspertyz technicznych opracowanych na zlecenie Izby Skarbowej we Wrocławiu należy stwierdzić, że przebudowa obecnego budynku Urzędu Skarbowego w Legnicy mieszczącego się przy ul. Najświętszej Marii Panny 3 z dostosowaniem go do wymaganych norm techniczno-funkcjonalnych jest trudna i wymaga dużych nakładów finansowych porównywalnych z nakładami na wybudowanie nowego obiektu. W takiej sytuacji postanowiono pozyskać

inną, bardziej opłacalną nieruchomości i przystosować ją jako siedzibę jednostki. Wstępnie zaakceptowano przejęcie budynku powojkowego, jednak ostatecznie sprawy formalnoprawne związane z wyodrębnieniem działki gruntu i budynku z kompleksu wojskowego uniemożliwiły pozyskanie nieruchomości.

W roku 2010 prezydent miasta Legnicy zaproponował nieodpłatne przekazanie działki gruntu będącej w zasobie gminy Legnica i budowę nowego obiektu dla Urzędu Skarbowego. Propozycja ta została zaakceptowana przez Ministerstwo Finansów i według informacji uzyskanej od Izby Skarbowej we Wrocławiu przedmiotowa nieruchomość zostanie przejęta w I kwartale 2011 r. Program inwestycji na to przedsięwzięcie został zatwierdzony.

Finansowanie inwestycji w roku 2011 z uwagi na ograniczone, już rozdysponowane środki finansowe nie jest możliwe. Jedynie w ramach ewentualnych oszczędności na realizowanych zadaniach inwestycyjnych dopuszcza się wykonanie dokumentacji budowlanej. Rozpoczęcie realizacji inwestycji w 2012 r. uzależnione jest od sytuacji finansowej resortu i przyznanych limitów na wydatki majątkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie wyjaśnienia kwestii prawidłowego  
zastosowania aktualnie obowiązujących  
przepisów prawa w zakresie obowiązkowego  
odprowadzenia składek w przypadku  
zatrudnienia pracownika jednocześnie  
w wielu spółkach (8571)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8571/11, dotyczące zapytania posła Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia kwestii prawidłowego zastosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa w zakresie obowiązkowego odprowadzania składek w przypadku zatrudnienia pracownika jednocześnie w wielu spółkach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Umowy zlecenia są umowami prawa cywilnego i jako takie nie podlegają regulacjom prawa pracy (mają do nich zastosowanie przepisy art. 734–751 Kodeksu cywilnego), a osoby zatrudnione na podstawie takich umów nie są pracownikami w rozumieniu art. 2 Kodeksu pracy.

Należy podkreślić, że zgodnie z obowiązującą w polskim prawie zasadą swobody umów strony po-

siadają swobodę wyboru rodzaju umowy oraz kształtowania jej treści (art. 353<sup>1</sup> K.c.). Generalnie mają więc one prawo decydowania o wyborze podstawy świadczenia pracy – umowa o pracę, umowa zlecenia (z formalnego punktu widzenia nie jest również zabronione świadczenie przez zleceniobiorcę pracy na podstawie kilku umów zlecenia zawartych z różnymi zleceniodawcami). Granice tej swobody stron określają jednak przepisy obowiązującego prawa, jak np. art. 22 K.p., zgodnie z którym zatrudnienie w warunkach, w których pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem, jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu ww. warunków wykonywania pracy jest niedopuszczalne. W przypadku powierzenia wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia w warunkach określonych przepisami art. 22 K.p. pracownik może dochodzić swoich roszczeń przed sądem – ustalenie istnienia stosunku pracy.

Jak wynika z załączonej do zapytania korespondencji, pan M. K. wystąpił już przeciwko swoim „zleceniodawcom” (tj. spółkom: Impel HR Service, Seiso – obecnie Impel Airport Services oraz Cleaning Partner) z powództwami o ustalenie istnienia stosunku pracy. Skoro zatem sprawy te są przedmiotem toczących się postępowań sądowych, to pozostaje oczekiwać na ich rozstrzygnięcie.

Ponadto zbadania i oceny, czy praca osoby formalnie zatrudnianej na podstawie umów zlecenia była faktycznie wykonywana w warunkach charakterystycznych dla umowy o pracę, może dokonać Państwowa Inspekcja Pracy (właściwy terytorialnie inspektorat okręgowy). Inspekcja ta jest bowiem organem ustawowo powołanym do sprawowania nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy.

Natomiast minister pracy i polityki społecznej nie jest uprawniony do bezpośredniego oddziaływania na stosowanie (przestrzeganie) prawa pracy w praktyce, jak również do ingerowania w tok trwających postępowań sądowych.

Odnosząc się natomiast do kwestii ubezpieczeń, to na mocy art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. Do 31 grudnia 2009 r. ubezpieczeniu wypadkowemu podlegały te osoby, które były objęte ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi oraz wykonywały pracę na podstawie wyżej wymienionych umów w siedzibie lub miejscu prowa-

dzenia działalności przez zleceniodawcę. Do ubezpieczenia chorobowego zleceniobiorca może przystąpić dobrowolnie.

Osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia podlega ww. ubezpieczeniom od dnia wskazanego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. W przypadku ubezpieczenia chorobowego objęcie ubezpieczeniem następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie ubezpieczeniem, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, ustaje natomiast od dnia wskazanego we wniosku o wyłączenie, nie wcześniej niż od dnia, w którym wniosek został złożony.

W przypadku wykonywania jednocześnie kilku umów zleceń osoba spełniająca warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi z tytułu wykonywania jednocześnie kilku umów zleceń podlega obowiązkowo ubezpieczeniom z tytułu tej umowy zlecenia, która została zwarta najwcześniej. Należy jednak zwrócić uwagę, że osoba ta może jednak dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi także z tytułu pozostałych, wszystkich lub wybranych umów zleceń. Zleceniobiorca może również zmienić tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń, kierując się na przykład wysokością przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składek.

W powyższych przypadkach zleceniobiorca powinien poddać analizie swoją sytuację pod kątem określonych w umowach zlecenia przychodów i wpływu na przyszłe świadczenia emerytalne czy rentowe, jak również ewentualnego prawa do świadczeń na wypadek bezrobocia.

Następnie biorąc pod uwagę, że obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń i pełnienia funkcji płatnika spoczywa na zleceniodawcy (zleceniodawcach), zleceniobiorca powinien ustalić bezpośrednio ze swoimi zleceniodawcami, z których tytułów będą opłacane składki na ubezpieczenia społeczne, oczywiście na zasadach określonych w przepisach ubezpieczeniowych.

Istotne jest przy tym, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany z tytułu wykonywania umowy zlecenia, jeżeli w umowie określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, albo w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej, albo prowizyjnie. Jeżeli odpłatność za wykonywanie umowy została ustalona w innej formie, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak od kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Należy jednocześnie zauważyć, że roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w danym roku kalendarzowym nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce na dany rok kalendarzowy. Podstawę

wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe i wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania rocznego ograniczenia. Jednak w przypadku ubezpieczenia chorobowego podstawa wymiaru składek w danym miesiącu nie może być wyższa od 250% przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale.

Biorąc natomiast pod uwagę zmianę wprowadzoną rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 9 lipca 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 12, poz. 860), począwszy od dnia 1 lipca 2010 r. wobec osób wykonujących pracę na podstawie umowy zlecenia, dla których podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód z tytułu wykonywania umowy, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, stosuje się wyłączenia określone w tym rozporządzeniu (na takich samych zasadach, jak wobec przychodów pracowniczych).

W związku z powyższym kwota zawarta w umowie zlecenia nie zawsze stanowi w całości podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Odnosząc się natomiast do kwestii nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych, to zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. c ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, w przypadku osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, co najmniej wynagrodzenie, o którym mowa w tym przepisie, a w przypadku osób wykonujących pracę w okresie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania co najmniej 50% minimalnego wynagrodzenia za pracę, opłacają pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne za osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, oraz za osoby z nimi współpracujące.

Jednocześnie art. 104 ust. 3 stanowi, że w przypadku gdy kwoty, o których mowa w ust. 1, pochodzą z różnych źródeł, obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy powstaje wtedy, gdy łączna kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek ustalona zgodnie z ust. 1 wynosi co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, a w przypadku osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, o którym mowa w tym przepisie. Przepis art. 104 ust. 4 określa dodatkowo, iż osoba,



do której ma zastosowania przepis ust. 3, składa stosowne oświadczenie każdemu pracodawcy lub w terenowej jednostce organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli sama opłaca składki na ubezpieczenia społeczne.

Nie jest zatem możliwe, aby pozostając w zgodzie z prawem, pracodawca nie odprowadzał składek na Fundusz Pracy, jeśli podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowiła w przeliczeniu na okres miesiąca kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jeżeli osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia wykonywała ją u kilku pracodawców, wówczas obowiązek opłacenia składki na Fundusz Pracy powstaje, stosownie do art. 104 ust. 3 ww. ustawy, gdy łączna kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek wynosi co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę.

W zakresie prawa do zasiłku dla bezrobotnych ww. ustawa pozwala na zaliczenie do okresu uprawniającego do zasiłku jedynie takich okresów świadczenia usługi na podstawie umowy zlecenia, jeśli podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę w przeliczeniu na okres pełnego miesiąca. Należy tutaj dodać, że dla potrzeb uwzględnienia okresu świadczenia umów zleceń do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych, gdy umowy zlecenia były świadczone dla kilku pracodawców w tym samym okresie, pod uwagę brana będzie łączna podstawa wymiaru składek na Fundusz Pracy.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Mariana Starownika**

**w sprawie możliwości zaprzestania  
działalności oddziału bądź poradni  
specjalistycznej w zakładach opieki zdrowotnej  
oraz konsekwencji zaprzestania takiej  
działalności w kontekście podpisywania  
kontraktów na leczenie szpitalne  
z Lubelskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ  
na 2011 r. (8574)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła pana Mariana Starownika (znak: SPS-024-8574/11) w sprawie funkcjonowania oddziałów szpitalnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Siła wyższa (łac. *vis maior*, ang. *act of God* – wola boska, fr. *force majeure*) – ogólne określenie przyczyny sprawczej zdarzenia o charakterze przypadkowym lub naturalnym (żywiolowym), nie do uniknięcia,

takiego, nad którym człowiek nie panuje (*vis maior, quae humana infirmitas resistere non potest*).

W świetle poglądów przedstawicieli doktryny prawa cywilnego popartych orzecznictwem Sądu Najwyższego, m.in. wyrokiem SN z dnia 9 kwietnia 1952 r. (C 962/51), OSN z 1954 r. nr 1, poz. 2, wyrokiem SN z dnia 9 lipca 1962 r. (I CR 34/62), OSNCP z 1963 r. nr 12, poz. 262, OSNP z 2002 r. nr 12, poz. 18, siłą wyższą jest zdarzenie, które spełnia następujące kryteria: zdarzenie musi mieć charakter nadzwyczajny, zewnętrzny, a więc jego źródło musi znajdować się poza urządzeniem, z którego działaniem związana jest odpowiedzialność odszkodowawcza; zdarzenie musi być niemożliwe do przewidzenia w tym sensie, że stopień jego pojawienia się jest mało prawdopodobny w określonej sytuacji przy zachowaniu obiektywnych kryteriów dla oceny, czy możliwe było przewidzenie zdarzenia; zdarzenie musi być niemożliwe do zapobieżenia przy dołożeniu najwyższego stopnia staranności. Jeśli wszystkie wyżej wymienione przesłanki są spełnione, można mówić o wystąpieniu siły wyższej. Siłą wyższą stanowią takie zdarzenia, jak powódź, zamieszki, trzęsienie ziemi, wojna.

W związku z powyższym brak finansowania świadczeń zdrowotnych przez Lubelski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia nie wyczerpuje znamion siły wyższej. Tym samym nie ma zastosowania tryb art. 65 a ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) tj. czasowym całkowitym lub częściowym zaprzestaniu działalności szpitala spowodowanym siłą wyższą. Natomiast w tym przypadku kierownik szpitala powinien zastosować procedurę określoną w art. 65 a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy lub zwrócić się do organu założycielskiego o przekształcenie struktury organizacyjnej zakładu opieki zdrowotnej.

Ad 2. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) normuje wydawanie decyzji administracyjnych przez dyrektora oraz prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia jedynie w przypadku złożenia odwołania od rozstrzygnięcia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz w indywidualnych sprawach z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego. Przedmiotowych decyzji nie można uznać za skutkujących koniecznością zaprzestania działalności przez szpitale. Rozstrzygnięcie postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (wybór świadczeniodawcy) nie przyjmuje natomiast formy decyzji administracyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Sprawiedliwości  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie propozycji utworzenia  
sądu apelacyjnego oraz prokuratury  
apelacyjnej w Olsztynie (8576)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie propozycji utworzenia sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej w Olsztynie, przesłane przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-024-8576/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Trwające od dłuższego czasu starania lokalnej społeczności o powołanie w Olsztynie sądu apelacyjnego obejmującego właściwością obszar woj. warmińsko-mazurskiego oraz przesyłana w tej kwestii korespondencja były niejednokrotnie przedmiotem rozważań Ministerstwa Sprawiedliwości.

Główny argument przywoływany w celu poparcia wskazanej inicjatywy, czyli zmniejszenie odległości między sądem szczebla apelacyjnego a obywatelami zamieszkującymi terytorium woj. warmińsko-mazurskiego nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla jego utworzenia.

Sądy apelacyjne rozstrzygają wyłącznie sprawy odwoławcze, które stanowią niewielki odsetek (mniej niż 1%) wszystkich spraw rozpoznawanych przez sądy powszechne. Podstawowe znaczenie dla obywateli ma dogodny dostęp do sądów szczebla rejonowego oraz okręgowego. Warto również wskazać, że konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Idea sądownictwa trójszczeblowego miała na celu przede wszystkim uporządkowanie struktury organizacyjnej sądów powszechnych i podniesienie poziomu orzecznictwa. Ilość sądów apelacyjnych z zasady miała być niewielka i zgodnie z przyjętym założeniem miały to być duże jednostki sądowe, które zapewniałyby na obszarze swej właściwości ujednolicenie orzecznictwa. Powołanie sądu apelacyjnego dla woj. warmińsko-mazurskiego pozostawałoby w sprzeczności z założeniami, jakie legły u podstaw idei tworzenia sądów tego szczebla.

Ministerstwo Sprawiedliwości docenia deklarowaną przez pana posła możliwość zagospodarowania na siedzibę sądu apelacyjnego nieruchomości należących do zasobów komunalnych miasta Olsztyn, jednakże postulowana zmiana organizacyjna powodowałaby znaczne koszty, jakie musiałby ponieść resort sprawiedliwości na dodatkowe etaty, przystosowanie i wyposażenie pomieszczeń, a przede wszystkim na bieżące funkcjonowanie nowego sądu.

Z uwagi na przywołany w treści zapytania fakt, iż w Olsztynie znajduje się Wojewódzki Sąd Admini-

stracyjny, co zdaniem pana posła przemawia za utworzeniem w tym mieście również sądu apelacyjnego, pragnę zauważyć, że sądownictwo administracyjne jest funkcjonalnie i organizacyjnie odrębne od sądownictwa powszechnego.

Odnosząc się do pytania pana posła o szansę na utworzenie prokuratury apelacyjnej w Olsztynie, należy wskazać, że z dniem 1 kwietnia 2010 r. nastąpił rozdział funkcji ministra sprawiedliwości oraz prokuratora generalnego, i choć to minister sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi m.in. prokuratury apelacyjne oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, to czyni to po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego. W związku z tym informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie planuje w najbliższym czasie inicjować prac nad powołaniem prokuratury apelacyjnej w Olsztynie, o ile takiej potrzeby nie będzie sygnalizował prokurator generalny i postulowana zmiana nie okaże się niezbędną. Nadmieniam, że sieć sądów i sieć prokuratur kształtowana jest w taki sposób, by zapewnić właściwe warunki funkcjonowania jednostek sądowych i powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, co nie musi oznaczać analogicznej organizacji ich struktur.

Podsumowując, pragnę zapewnić pana posła, że Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi odpowiedzialną politykę w zakresie ustroju sądownictwa powszechnego, a minister sprawiedliwości, rozstrzygając w sprawie tworzenia lub znoszenia konkretnych jednostek organizacyjnych, dąży do zapewnienia odpowiednich warunków wykonywania ich ustawowo określonych zadań, przy równoczesnym poszanowaniu konstytucyjnych praw obywateli.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie likwidacji linii kolejowej  
Sucha Beskidzka – Żywiec (8577)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji linii kolejowej Sucha Beskidzka – Żywiec przekazuję poniższe informacje.

Przekazane uwagi dotyczą połączeń kolejowych na trasie Żywiec – Sucha Beskidzka, które stanowią połączenia regionalne. Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U.

z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) organizowanie i dotowanie regionalnych kolejowych przewozów osób wykonywanych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych należy do zadań własnych samorządu województwa. Samorząd województwa podejmuje decyzję w zakresie liczby pociągów na danej trasie oraz pory ich kursowania. Również samorząd określa wysokość środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie nierentownych przewozów regionalnych.

Wobec powyższego wszelkie pytania dotyczące połączeń na trasie Żywiec – Sucha Beskidzka należy kierować bezpośrednio do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego oraz Urzędu Marszałkowskiego Województwa Małopolskiego.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Infrastruktury wynika, że połączenia kolejowe na trasie Żywiec – Sucha Beskidzka zostały zastąpione komunikacją autobusową, najprawdopodobniej z uwagi na zły stan infrastruktury kolejowej. Dopuszczalna prędkość pociągów na tej trasie to 30–40 km/h, w zależności od odcinka. Dodatkowo wprowadzone są 23 ograniczenia prędkości na długości ponad 4 km. Koszt likwidacji ograniczeń oszacowano na kwotę ponad 8,5 mln zł, zaś podniesienia dopuszczalnej prędkości pociągów do 50–70 km/h oszacowano na kwotę ponad 89 mln zł. Ewentualne decyzje o modernizacji linii mogą być podejmowane przez samorządy zainteresowanych województw (np. w ramach regionalnych programów operacyjnych).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 10 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji  
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie zabezpieczenia transportu dla  
polskiej delegacji, która miała wylądować  
na lotnisku w Smoleńsku dnia 10 kwietnia 2010 r.**  
(8579)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8579/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie zabezpieczenia transportu dla polskiej delegacji, która miała wylądować na lotnisku w Smoleńsku dnia 10 kwietnia 2010 r., w odniesieniu do kwestii pozostającej w zakresie właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji, przewodniczącego Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego uprzejmie informuję, iż po wylądowaniu samolotu TU-154M

osoby ochraniające przez Biuro Ochrony Rządu miały być przewiezione do Katynia samochodami specjalnymi, które zapewniła Federalna Służba Ochrony na podstawie ustaleń dokonanych podczas rekonesansu.

Z wyrazami szacunku

Minister  
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Janusza Krasonia**

**w sprawie opłat za przejazd  
autostradą obwodnicą Wrocławia (8585)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8585/11, przekazujące zapytanie poselskie pana posła Janusza Krasonia dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnicy autostradowej Wrocławia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad nie pobiera opłat od pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, korzystających z autostrady wyłącznie na wskazanych w nim odcinkach. § 1a pkt 4 powołanego rozporządzenia stanowi, że jednym z tych odcinków jest autostrada A8 na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska.

Zatem w przedmiotowym projekcie rozporządzenia zaproponowano, aby na ww. odcinku kierowcy samochodów osobowych i motocykli poruszający się w ruchu lokalnym nie uiszczali opłat za przejazd tym odcinkiem.

Pragnę również zauważyć, iż projekt innego rozporządzenia przygotowywanego przez resort infrastruktury, mianowicie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, dotyczy tylko i wyłącznie pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t oraz autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.



## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie dalszej przebudowy drogi krajowej  
nr 15 na odcinku Czelusín – Żydowo – Gniezno  
(8587)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazanej przy piśmie z dnia 28 stycznia 2010 r. (znak: SPS-024-8587/11) w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinku Czelusín – Żydowo – Gniezno, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania w celu przygotowania do przebudowy przedmiotowego odcinka drogi krajowej nr 15. Działania w tym zakresie są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.).

Aktualnie dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres trzech lat (2011–2013) i zostało dostosowane do określonych możliwości finansowych państwa. Przede wszystkim ze względu na ograniczone możliwości finansowe państwa, wzmocnienie drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września ujęto w załączniku programu nr 1a, na liście zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r., a budowę obwodnicy Wrześni w załączniku nr 2, na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013.

W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r. W ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji także zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe o największym natężeniu ruchu. Kryteria wyboru zadań do realizacji określa załącznik nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów

drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Kulasa**

**w sprawie wniosków z Expo 2010 w Szanghaju  
dla promocji polskiej gospodarki w świecie  
(8588)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r., znak SPS-024-8588/11, przekazuję poniżej odpowiedź na zapytanie posła Jana Kulasa w sprawie wniosków z EXPO 2010 w Szanghaju dla promocji polskiej gospodarki w świecie.

Statystyki dotyczące liczby odwiedzających, jak i rozmach, z jakim gospodarze przygotowali Światową Wystawę EXPO 2010 w Szanghaju, pozwalają stwierdzić, iż było to największe przedsięwzięcie w historii imprez wystawienniczych. Tym istotniejsze i warte podkreślenia są zatem bardzo dobre notowania polskiej ekspozycji. Tereny wystawy odwiedziła rekordowa liczba gości, tj. 73 mln osób, z czego prawie 8,3 mln zapoznało się z polską ekspozycją. Udział Polski w EXPO 2010 w Szanghaju był najważniejszym wydarzeniem w zakresie promocji Polski na arenie międzynarodowej na przestrzeni ostatnich kilku lat. W zgodnej opinii gospodarzy, jak też odwiedzających ekspozycję gości z naszego kraju i innych państw Polska prezentacja na EXPO 2010 była bardzo udana. O zainteresowaniu polskim pawilonem i realizowanym programem promocyjnym świadczy także duża ilość pozytywnych publikacji prasowych i relacji w wiodących chińskich mediach.

Pozytywna ocena polskiego udziału w EXPO 2010 w Szanghaju wynika w opinii MG przede wszystkim z:

- trafnej i atrakcyjnej dla gości pawilonu generalnej koncepcji prezentacji, polegającej na podkreśleniu ważnych, szczególnie dla chińskich gości, elementów wspólnych dla kultury chińskiej i polskiej;

- doboru właściwej, uwzględniającej aktualny poziom rozwoju społeczno-gospodarczego ChRL, jak i historyczne doświadczenia naszego kraju, tematyki zasadniczych elementów ekspozycji z jej generalnym przesłaniem koncentrującym się w dużym stopniu na pokazaniu polskiej transformacji ekonomicznej i społecznej, w tym rozwoju gospodarczego, migracji ze

wsu do miast czy zmian w obyczajowości w efekcie awansu cywilizacyjnego polskiego społeczeństwa;

— intensywnej promocji polskiej gospodarki na rynku chińskim prowadzonej przez Polskę na wiele miesięcy przed inauguracją Wystawy Światowej EXPO 2010; opierając się na przeprowadzonych badaniach marketingowych wyselekcjonowano branże chińskiej gospodarki najbardziej perspektywiczne z punktu widzenia polskich przedsiębiorców; rok przed inauguracją EXPO 2010 rozpoczęto organizację licznych misji gospodarczych i wydarzeń artystycznych; misje te odwiedziły zarówno Szanghaj, jak i szereg innych chińskich prowincji, co sprzyjało rozszerzaniu promocji polskiego udziału w tym wydarzeniu na nawet dość odległe od Szanghaju obszary ChRL; warto podkreślić, iż większości misji przewodniczyli przedstawiciele kierownictwa szeregu resortów, co w odbiorze chińskich gospodarzy ma szczególnie istotne znaczenie;

— bogactwa i różnorodności programu promocji gospodarczej i kulturalnej Polski podczas EXPO 2010; połączenie polskiej tradycji z nowoczesnością odnosiło się nie tylko do formy i kształtu wnętrza pawilonu, ale, co najistotniejsze, do profilu różnorodnych przedsięwzięć kulturalnych i gospodarczych;

— zaangażowania osób pracujących w zespole obsługującym EXPO 2010; ze względu na znaczne ograniczenia budżetowe codzienną obsługą pawilonu, jak i szczegółami organizacyjnymi programu promocyjnego na miejscu zajmował się bardzo nieliczny zespół delegowany z PAIilZ i PARP, wspierany przez pracowników lokalnych i KG RP Szanghaj, należy podkreślić bardzo dobrą współpracę przedstawicieli pawilonu z lokalnymi, chińskimi mediami; mimo licznych imprez organizowanych codziennie w ramach tego gigantycznego wydarzenia program realizowany w polskim pawilonie, również za sprawą osób zajmujących się kontaktami z mediami, mógł liczyć na obecność przedstawicieli lokalnych środków masowego przekazu.

Jednym z istotnych elementów sukcesu Wystawy Światowej EXPO 2010 była udana realizacja programu gospodarczego. Jak powiedział na spotkaniu z dziennikarzami w polskim pawilonie w dniu 30 listopada 2010 r. marszałek Sejmu RP pan Grzegorz Schetyna: „Będziemy wzmacniać relacje z Chinami, ale kluczem są – i to będziemy podkreślać – dobre relacje gospodarcze i inwestycyjne. To jest ważna część świata, z dużymi możliwościami finansowymi i organizacyjnymi. Trzeba tu być”. Udział w Światowej Wystawie EXPO 2010 w Szanghaju znacznie zwiększył szansę na rozszerzenie polskiej obecności w ChRL.

Koncepcja polskiego programu gospodarczego na EXPO 2010 opierała się na idei stworzenia w pawilonie polskim (poprzez szereg bezpośrednich spotkań przedsiębiorców z Polski i Chin) platformy do poznania się, zaprezentowania profilu branż oraz poszczególnych firm i przeprowadzenia szeregu indywidualnych rozmów. Program ten promowano również

w Polsce wśród środowisk przedsiębiorców. W akcji informacyjnej wśród przedstawicieli zrzeszeń gospodarczych w Polsce i ChRL aktywnie uczestniczył Wydział Promocji Handlu i Inwestycji w Szanghaju (WPHI) (m.in. kierownik WPHI przeprowadził cykl spotkań i prezentacji w Polsce w lutym 2010 w takich miastach, jak: Warszawa, Gdańsk, Poznań, Wrocław, Kraków, Katowice i Łódź).

WPHI aktywnie uczestniczył także w realizacji programu gospodarczego. Realizacja programu to m.in. obsługa 28 misji (w tym spotkania matchmakingowe, tzw. okrągłe stoły w pawilonie polskim – główne wydarzenia w załączeniu<sup>\*)</sup>, jak też udział w przygotowaniu i obsłudze delegacji z kraju (szczebla rządowego lub regionalnego). Zasadniczym elementem, przygotowywanym przez WPHI, a szczególnie istotnym dla umożliwienia polskim przedsiębiorcom nawiązania kontaktów w ChRL, był odpowiedni dobór chińskich partnerów – słuchaczy i rozmówców uczestniczących w sesjach gospodarczych okrągłych stołów. We wspomnianych spotkaniach wzięło udział ponad 1300 przedstawicieli firm i zrzeszeń gospodarczych z Szanghaju i okolicznych prowincji (głównie Zhejiang i Jiangsu), jak i odleglejszych miejsc, m.in. z Kantonu, Pekinu i Hongkongu. Placówka uczestniczyła także w organizacji wizyt misji w innych miastach regionu przemysłowego Deltę Rzeki Jangcy. Równoległe z obsługą misji i delegacji w ramach programu EXPO 2010 wydział realizował zadania ujęte w zatwierdzonym przez ministra gospodarki programie promocji, które przyczyniały się do uzyskania efektu promocyjnej synergii (np. Dni Morza w pawilonie polskim – stoisko organizowane w tym czasie na targach „Exhibition for Logistics, Telematics and Transport”, promocja przez misję przedstawicieli Ministerstwa Gospodarki i władz wybranych miast z kraju przedsięwzięć w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego połączona z targami inwestycyjnymi CIFIT 2010 w Xiamen, czy też promocja technologii ochrony środowiska skoordynowana z targami branżowymi EPTEE 2010).

Głównym zadaniem promocji gospodarczej na EXPO 2010 było utrwalenie dobrej marki o polskiej ofercie w branżach w ChRL znanych (np. górnictwo, wybrane technologie ochrony środowiska, gospodarka morska), jak i rozszerzenie wiedzy i nawiązanie kontaktów w nowych obszarach i dziedzinach gospodarczych (sektor ICT, bankowość, ubezpieczenia, ochrona własności intelektualnej, nowe technologie środowiskowe, inkubacja przedsiębiorczości, wzornictwo przemysłowe, sektor małych i średnich przedsiębiorstw).

Szereg spotkań w pawilonie dotyczyło promocji Polski jako dogodnego miejsca do podejmowania działalności inwestycyjnej przez przedsiębiorców chińskich. Prezentowano zarówno możliwości w zakresie bezpośrednich inwestycji (w tym zasady działania polskich specjalnych stref ekonomicznych), jak

<sup>\*)</sup> Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

i w stosunkowo nowym obszarze, jakim jest formuła partnerstwa publiczno-prywatnego.

Efektów udziału Polski w EXPO 2010 należy oczekiwać w dłuższej perspektywie czasowej. Widoczne są jednak już dziś pierwsze efekty gospodarcze obecności Polski na EXPO 2010, m.in. wzrost zainteresowania chińskich przedsiębiorców i turystów naszym krajem, opinie uczestników polskich misji gospodarczych potwierdzają wysoką atrakcyjność chińskiego rynku oraz nawiązanie kontaktów biznesowych z chińskimi przedsiębiorcami, które w nieodległej perspektywie czasowej mają dużą szansę przekształcić się w konkretne dwustronne przedsięwzięcia gospodarcze. Wymiernym efektem udziału Polski w EXPO 2010 jest m.in.:

— ustanowienie Centrum Promocji i Dystrybucji Polskich Artykułów Spożywczych w Xijiao (dzielnica Szanghaju) – centrum rozpoczęło działalność we wrześniu 2010 r.;

— podpisanie umowy (czerwiec 2010 r.) w sprawie powołania pierwszego Polsko-Chińskiego Inkubatora Przedsiębiorczości – z polskiej strony przez prezesa forum parków technologicznych i przemysłowych, oraz listów intencyjnych w sprawie współpracy polskich parków technologicznych i przemysłowych z takimi parkami z Szanghaju; podpisane porozumienia dają nowe możliwości współpracy z chińskimi partnerami z branży chemicznej, elektronicznej, energetyki odnawialnej i nowoczesnych technologii budowlanych;

— decyzja o dalszym funkcjonowaniu oddziału Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych w ChRL;

— deklaracja powołania przedstawicielstwa Polskiej Organizacji Turystycznej w ChRL złożona w czasie Tygodnia Turystyki (wrzesień 2010),

— list intencyjny podpisany w dniu 1 listopada 2010 r. pomiędzy PARP a Shanghai Small Enterprises Production Development Service Center w sprawie współpracy we wspieraniu działań firm sektora MSP;

— zapowiedź podpisania porozumienia o współpracy między Urzędem Patentowym RP a Centralnym Biurem Patentowym ChRL (planowana wizyta delegacji w Polsce);

— oferta złożona w czasie Dni Morza w czerwcu 2010 (okrągły stół) w sprawie szerszego udziału strony chińskiej w rozbudowie bazy przeładunkowej w polskich portach;

— zapowiedź bliższej współpracy w zakresie technologii ochrony środowiska – udana prezentacja programu „GreenEvo” pilotowanego przez Ministerstwo Środowiska;

— oferta współpracy w zakresie bezpiecznej eksploatacji złóż węgla kamiennego;

— finalizacja indywidualnych umów polskich firm (np. z branży ochrony środowiska, artykułów spożywczych);

— podpisanie umowy o współpracy naukowej pomiędzy Politechniką Łódzką a Minzu University of China;

— podpisanie umów o współpracy pomiędzy Fundacją Polska Przedsiębiorcza a Hi-Tech International Business Incubator oraz Beijing Business Incubator Association, dotyczącej wprowadzania polskich firm na rynek chiński za pomocą sieci ponad 80 działających tam inkubatorów.

W maju 2010 r. w Pekinie minister rolnictwa i rozwoju wsi pan Marek Sawicki podpisał protokół między Generalnym Urzędem Nadzoru Jakości, Inspekcji oraz Kwarantanny Chińskiej Republiki Ludowej a Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie sprawowania nadzoru i wymagań weterynaryjnych dotyczących mięsa wieprzowego wywożonego z Rzeczypospolitej Polskiej do Chińskiej Republiki Ludowej. Podpisanie ww. protokołu stanowi znaczący krok w umożliwieniu eksportu mięsa wieprzowego i jego produktów z Polski na rynek chiński.

Obiecujące są pierwsze efekty misji polskiego sektora bankowego do Chin, zorganizowanej przez PARP w październiku 2010 r. Celem misji, w której uczestniczyli przedstawiciele wiodących polskich banków, było przede wszystkim poszukiwanie możliwości współpracy i rozwoju rynku finansowego po globalnym kryzysie finansowym. Przedstawiciele polskich banków byli zainteresowani także zbadaniem realnych możliwości działania w Chinach, gdzie funkcjonuje już prawie 80 banków z innych państw UE, oraz współpracą w zakresie finansowania i doradztwa inwestycji infrastrukturalnych (np. w energetyce), importu i eksportu, innowacji oraz finansowania miast i samorządu terytorialnego. Jako pierwszy efekt tej misji – polski PKO BP SA i chiński ICBC – największy pod względem kapitalizacji bank świata – zapowiedziały podpisanie listu intencyjnego w sprawie współpracy, co może zapoczątkować wspólne świadczenie usług finansowych inwestorom chińskim w Polsce i polskim firmom w Chinach.

Niemniej pozytywnym efektem zakończyła się misja morska zorganizowana przez PARP i WPHI w Szanghaju w czerwcu br. Do Chin udali się przedstawiciele największych polskich przedsiębiorstw z branży morskiej, by rozmawiać o współpracy handlowej z chińskimi producentami sprzętu morskiego oraz o nowej morskiej trasie transportowej do Europy. Przedstawiciele polskiego przemysłu morskiego wzięli udział w targach Transport & Logistics. Wizytowali stocznie i porty, a także Economic & Technological Development Zone w Ningbo oraz terminal morski w Szanghaju.

Istotnym elementem realizacji programu gospodarczego były spotkania przedstawicieli władz, jak i środowisk przedsiębiorców regionów/województw i wybranych miast polskich z partnerami chińskimi. Szczególnie ważnymi wydarzeniami były przyjazdy misji z woj. pomorskiego (Gdańsk jest miastem partnerskim Szanghaju), woj. małopolskiego (Kraków



jest miastem partnerskim Nankinu, stolicy prowincji Jiangsu) i woj. śląskiego. W trakcie wystawy Szanghaj i okoliczne prowincje odwiedziły także delegacje/misje organizowane w ramach programu wsparcia rozwoju gospodarczego wschodnich obszarów naszego kraju.

W przygotowaniu i realizacji programu spotkań przedsiębiorców w Szanghaju WPHI w Szanghaju współpracował z szeregiem lokalnych chińskich zrzeszeń gospodarczych, w tym ze sfery usług (np. bankowość czy sektor ubezpieczeniowy), sektora MSP czy nowoczesnych technologii/innowacyjności. Ugruntowano bądź nawiązano szereg nowych kontaktów, które już zaowocowały m.in. wizytami przedstawicieli chińskich miast w Polsce (np. strefa ekonomiczna miasta Nantong, Rada Gospodarcza CCPIT (China Council for Promotion of International Trade) Wuxi, kierownictwo parku technologicznego Suzhou, CCPIT Szanghaj, władze departamentu gospodarczego urzędu miasta Hangzhou – stolica prowincji Zhejiang).

Podsumowując powyższe, warto szczególnie zaakcentować cztery istotne elementy:

1. Jako olbrzymia impreza masowa wystawa światowa spełniła swój podstawowy cel, którym było przede wszystkim przybliżenie milionom chińskim gości ekspozycji Polski – europejskiego kraju o bogatej przeszłości i kulturze, a jednocześnie interesującego partnera gospodarczego, ciekawego kierunku dla chińskich turystów, istotnego centrum dla studentów, optymalnego kierunku dla zagranicznych inwestorów, inspirującego kraju dla ludzi kultury i sztuki.

2. Edukacyjna rola EXPO odnosi się także do gości z Polski, którzy mieli okazję uczestniczyć w sprawnie zorganizowanej imprezie w mieście stającym się centrum gospodarczym ChRL. EXPO 2010 w Szanghaju to impreza pokazująca na paru kilometrach kwadratowych globalny wymiar świata, z coraz istotniejszą rolą gospodarczą ChRL. To rosnące znaczenie w świecie ojczyzny Konfucjusza muszą mieć na względzie zarówno politycy gospodarczy, jak i przedsiębiorcy. Ugruntowana została również pozycja Szanghaju jako dominującej azjatyckiej metropolii, rosnącego centrum gospodarczego i kapitałowego.

3. Oferta gospodarcza zaprezentowana w ramach wystawy potwierdziła szerokie spektrum możliwości i kierunków rozszerzenia współpracy. Chiny wymagają obecności i organicznej pracy, Chiny wymagają również bliższego poznania i umiejętnego działania. Zasadniczą kwestią będzie zatem sprawna i szybka realizacja złożonych deklaracji i zapisanych postanowień, tak by polska infrastruktura w ChRL (w tym np. oddział PAUZ czy przedstawicielstwo POT) mogła możliwie szybko rozszerzyć zakres działań podejmowanych dotychczas przez placówki dyplomatyczne. Takie działania uwiarygodnią również często składane w czasie EXPO deklaracje o istotnej wadze, jaką nasz kraj przywiązuje do współpracy z Państwem Środka.

4. Skuteczne i sprawne działanie instytucji powinno być odpowiedzią na zainteresowanie podejmowaniem współpracy z ChRL, w tym z prowincjami wschodniego wybrzeża ChRL i południa ChRL, które z pewnością będzie jednym z efektów EXPO 2010. Udana realizacja programu gospodarczego powinna ponadto utrwalić przekonanie wśród licznych polskich przedsiębiorców o istotnej i profesjonalnej roli, jaką pełni we wsparciu ich działań w ChRL dyplomacja, w tym Wydział Promocji Handlu i Inwestycji. To przekonanie jest niezbędne dla kontynuacji działań promocyjnych w ChRL, dla których EXPO było impulsem na wyjątkowo dużą skalę. Placówka, również w kontekście przygotowań do realizacji programu PO IG 6.5, przedstawi oddzielnie propozycje organizacyjne umożliwiające dalszą intensyfikację działań. W realizacji kolejnych zadań WPHI będzie liczyć na dalszą udaną współpracę z instytucjami, które odegrały kluczową rolę w przygotowaniu poszczególnych punktów programu promocji gospodarczej w ramach EXPO 2010, a więc z PARP, PAUZ, resortami branżowymi, przedstawicielami administracji gospodarczej regionów, czy też reprezentantami izb i zrzeszeń branżowych z kraju.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Anny Paluch**

**w sprawie kontraktowania świadczeń  
zdrowotnych z zakresu neurochirurgii –  
hospitalizacji przez Małopolski Oddział  
Wojewódzki NFZ w Krakowie (8589)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Anny Paluch, posła na Sejm RP, z dnia 10 stycznia 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8589/11), w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych z zakresu: neurochirurgia – hospitalizacja przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz.

1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 cytowanej powyżej ustawy do zakresu działania funduszu należy w szczególności:

— określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej,

— przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie.

Mając na uwadze przytoczone przepisy prawa, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, mając na uwadze zagadnienia i pytania poruszone w treści zapytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w przypadku Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, w postępowaniu konkursowym na rok 2011 i lata następne w rodzaju: leczenie szpitalne, w zakresie: neurologia – hospitalizacja, ww. szpital był jedynym oferentem i bez żadnych problemów otrzymał umowę w omawianym zakresie. Ponadto, jak wskazuje Małopolski OW NFZ, wartość umowy na rok 2011 w porównaniu do wartości w roku 2010 zdecydowanie wzrosła. Kwota ta dotyczy świadczeń: A48 – kompleksowe leczenie udarów mózgu > 7 dni w oddziale udarowym oraz A51 – udar mózgu – leczenie trombolityczne > 7 dni w oddziale udarowym.

Natomiast, jak wskazuje Małopolski OW NFZ, omawiany świadczeniodawca nie otrzymał umowy na 2011 r. w zakresie: neurochirurgia – hospitalizacja. W postępowaniu konkursowym na rok 2011 i lata następne w rodzaju: leczenie szpitalne, w zakresie: neurochirurgia – hospitalizacja, Podhalański Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II w Nowym Targu uplasował się w rankingu oferentów na ostatniej pozycji. Należy jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego komisja konkursowa dodatkowo poddała analizie zakres realizowanych i sprawozdanych do MOW NFZ świadczeń w oddziale neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego w Nowym Targu, stwierdzając, iż większość sprawozdawanych świadczeń związanych z urazami zrealizowanych w oddziale neurochirurgii szpitala mogła być realizowana i sprawozdawana także w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej.

Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, pula środków finansowych określonych dla postępowania konkursowego w zakresie neurochirurgii została rozdysponowana pomiędzy oferentów, którzy uzyskali wyższą ocenę oferty. Niemniej jednak Małopolski OW NFZ

zadeklarował w 2011 r. zwiększenie środków finansowych dla oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej omawianego szpitala, uwzględniając możliwość rozliczenia większości świadczeń dotychczas wykonywanych w oddziale neurochirurgii.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w przypadku wpływającej do Ministerstwa Zdrowia korespondencji świadczącej o możliwych nieprawidłowościach w prowadzonych postępowaniach konkursowych Ministerstwo Zdrowia każdorazowo podejmuje działania mające na celu wyjaśnienie i zbadanie prawidłowości prowadzenia takich postępowań.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie  
Spraw Wewnętrznych i Administracji  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie remontu budynku komendy Policji  
w Zakopanem (8591)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8591/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie remontu budynku komendy Policji w Zakopanem, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie warto zaznaczyć, że Komenda Wojewódzka Policji w Krakowie rozważała ewentualną budowę nowej siedziby dla zakopiańskiej Policji w nowej lokalizacji. Jednakże przedsięwzięcie to uzależnione było m.in. od możliwości pozyskania odpowiedniego terenu w Zakopanem. W przedmiotowej sprawie prowadzone były rozmowy zarówno z samorządem powiatu, miasta, jak i gminy Zakopane. Nie przyniosły one do dnia dzisiejszego wymiernych efektów.

Należy również podkreślić, że ewentualne uruchomienie zadania inwestycyjnego zależy także od możliwości wydatkowania z budżetu Policji środków finansowych przeznaczonych na inwestycje związane z poprawą warunków służbowych w kolejnych latach. Jest to również uwarunkowane ewentualnym dofinansowaniem przedsięwzięcia uzyskanym np. w wyniku konstruktywnej współpracy z lokalnymi władzami samorządowymi.

W świetle powyższego Komenda Wojewódzka Policji w Krakowie wskazała omawiany obiekt wśród

najpilniejszych potrzeb remontowych w tzw. 3-letnim planie remontowym.

W ramach środków przyznanych w budżecie na 2011 rok Komenda Wojewódzka Policji w Krakowie planuje przeznaczyć środki finansowe m.in. na realizację zadania polegającego na przeprowadzeniu kompleksowego remontu obiektu Komendy Powiatowej Policji w Zakopanem. Planowany termin rozpoczęcia prac został wyznaczony na kwiecień 2011 r., natomiast zakończenie przedsięwzięcia ma nastąpić 31 października 2012 r.

Jednocześnie należy wskazać, iż zakres prac związanych z remontem siedziby KPP w Zakopanem zaplanowany do wykonania przez Komendę Wojewódzką Policji w Krakowie obejmuje:

- remont pomieszczeń budynku, w tym roboty ogólnobudowlane i instalacyjne,
- dostosowanie części parteru obiektu do przyjmowania osób niepełnosprawnych,
- renowację elewacji wraz z ociepleniem,
- remont elementów zagospodarowania terenu, w tym wykonanie 14 miejsc postojowych dla samochodów służbowych,
- montaż agregatu prądotwórczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Środowiska  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Szyszki**

**w sprawie stanowiska  
Ministerstwa Środowiska odnośnie do  
społecznego projektu zmiany ustawy  
o ochronie przyrody (8594)**

Odpowiadając na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8594/11, przy którym przekazano zapytanie poselskie posła Jana Szyszki w sprawie stanowiska Ministerstwa Środowiska odnośnie do obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody, informuję, co następuje.

Parki narodowe obejmują obszary wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi i są tworzone w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenia właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenia zniekształconych siedlisk przyrodniczych, siedlisk roślin, zwierząt lub grzybów. Chronio-

ne walory przyrodnicze generalnie zostały ukształtowane przez siły natury, jednak nie można pominąć wpływu działalności człowieka, która spowodowała zmiany w ekosystemach naturalnych. Warto tu wskazać choćby na prowadzony w górach wypas owiec czy też użytkowanie łąk biebrzańskich, które przyczyniły się do ukształtowania odmiennych od pierwotnie występujących w tych miejscach wartości przyrodniczych. Powyższe jest wynikiem koegzystencji człowieka z przyrodą i swoistą spuścizną kulturową, która również podlega ochronie w parku narodowym. Chronione w parkach narodowych walory przyrodnicze i kulturowe, podobnie jak przyroda poza nimi, stanowią dziedzictwo i bogactwo narodowe, stąd konieczne jest dążenie do jej zachowania dla przyszłych pokoleń.

Niechęć lokalnych samorządów w kwestii tworzenia nowych parków narodowych lub powiększania już istniejących wynika prawdopodobnie z obaw społeczeństwa dotyczących ograniczeń w możliwości rozwoju regionu. Obawy te w moim odczuciu są dużej mierze nieuzasadnione i wynikają głównie z niepełnej informacji przekazywanej dotychczas społecznościom lokalnym co do ich praw w odniesieniu do funkcjonowania parku narodowego. Oczywiście w parkach narodowych obowiązują ograniczenia, które określają wprost regulacje prawne, a w szczególności art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Zakazy wymienione w ustawie wcale nie muszą być uciążliwe dla społeczeństwa. Ustawa, o której mowa, określa również zasady, na jakich park narodowy jest udostępniany. Wprowadzanie pewnych i zarazem koniecznych ograniczeń, np. ograniczanie wstępu, dotyczy tylko niektórych stref i służy wyłącznie zachowaniu najcenniejszych walorów przyrodniczych. Podstawową cechą funkcjonowania parku narodowego powinno być wyznaczenie dużych, zwartych obszarów o względnie wysokim reżimie ochronnym. Właśnie ten element funkcjonowania parku budzi wśród mieszkańców okolic obszarów chronionych i cennych przyrodniczo zawsze dużo kontrowersji, a nawet sprzeciw. Dlatego też istotne jest wypracowanie wspólnych rozwiązań, które sprawią, że podstawowy cel przyrodniczy funkcjonowania parku narodowego zostanie zrozumiany i zaakceptowany przez społeczność lokalną, przy czym nie zostanie ograniczona możliwość rozwoju gmin i gospodarstw. Wyznaczenie poszczególnych stref ochronnych powinno również uzyskać aprobatę mieszkańców. Dotyczy to także zasad udostępniania parku.

Uświadamianie społecznościom lokalnym wagi i roli ochrony przyrody oraz wskazywanie korzyści płynących z tych działań jest niezmiernie istotne. Poprzez zrozumienie potrzeby ochrony przyrody zwiększa się również akceptacja społeczeństwa dla wprowadzanych w tym celu ograniczeń. Należy jednak zauważyć, że w związku z tym, iż na terenie Rospudy nie przewiduje się tworzenia parku narodowego, organizacja spotkania z mieszkańcami nie wydaje się konieczna. W przypadku podjęcia prac zmie-



rzających do utworzenia parku narodowego, bez względu na jego lokalizację, będą prowadzone konsultacje z lokalnymi społecznościami regionu, w którym planowane będzie utworzenie parku narodowego.

Podsekretarz stanu  
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

### Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie sytuacji i przyszłości  
Instytutu Reumatologii w Warszawie (8595)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Artura Górskiego (Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość) w sprawie sytuacji i przyszłości Instytutu Reumatologii im. prof. dr hab. med. Eleonory Reicher w Warszawie, przekazuję na ręce Pana Marszałka poniższe informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, że działalność Instytutu Reumatologii jest na bieżąco nadzorowana przez właściwe komórki urzędu ministra zgodnie z normami prawnymi zawartymi w ustawach (ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. – Dz. U. z 2008 r. Nr 159, poz. 993, z późn. zm., ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych – Dz. U. Nr 96, poz. 618, która weszła w życie z dniem 1 października 2010 r.).

Ponadto trudna sytuacja instytutu narastająca przez lata była kilkakrotnie przedmiotem obrad kierownictwa resortu, które zleciło kontrolę ww. jednostki. W wyniku powyższego ustalono, że przychody Instytutu Reumatologii pochodziły głównie z kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia (81% w 2010 r.), a działalność naukowa generowała straty (ok. 3 mln w skali roku). Na koniec 2010 r. zobowiązania osiągnęły kwotę ok. 40 mln zł, przy czym zobowiązania wymagalne już na dzień 31 sierpnia 2010 r. wyniosły 12 mln zł (w tym 7 690 005 zł na rzecz ZUS).

Przeprowadzony przez biegłego audyt potwierdził taką wysokość zadłużenia, a także daleko posunięty niedowład organizacyjny instytutu, w tym np. prowadzenie działalności bez wymaganego przepisami prawa planu finansowego.

Analiza merytoryczna przyczyn, które spowodowały tak złą kondycję finansową instytutu, że zagraziła ona utratą płynności finansowej i bytowi jednostki, dowiodła, że instytut nie realizuje podstawowych działań wskazanych w art. 2 cytowanej na wstępie ustawy, a ponadto w jego działalności nie jest realizowana norma zawarta w art. 3, który wskazuje na

wiodącą rolę w działalności instytutu badawczego badań naukowych i prac rozwojowych.

Wobec tego, iż zgodnie z art. 24 ustawy dyrektor podejmuje decyzje we wszystkich sprawach dotyczących instytutu, w tym ustala plany jego działalności, zarządza mieniem i odpowiada za wykonywanie zadań statutowych (tu działalność naukowa i badawczo-rozwojowa oraz wykonywanie świadczeń zdrowotnych na najwyższym poziomie referencyjności), podsekretarz stanu oraz dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wyższego nadzorujący Instytut Reumatologii przeprowadzili z pełniącym funkcję dyrektora panem profesorem szereg rozmów i konsultacji. Niestety nie dały one zamierzonych efektów, a zgodnie z unormowaniami ustawowymi instytut jest osobą prawną ze wszystkimi tego implikacjami i ministerstwo nie posiada legitymacji, aby ingerować w bieżące zarządzanie placówką we wszystkich obszarach.

Opisany stan rzeczy stanowił przesłankę do odwołania pana profesora z pełnionej przez niego funkcji dyrektora instytutu i powołania na to stanowisko doktora nauk medycznych, jako kandydata wyłonionego w postępowaniu konkursowym.

Zatrudnienie specjalistycznych kancelarii prawnych było konieczne wobec nie do końca przejrzystych zasad funkcjonowania instytutu i wynikiem ich zatrudnienia było złożenie wniosku do prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa. Śledztwo w tej sprawie prowadzone jest aktualnie przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Mokotów. Nadto zlecenie niektórych czynności kancelariom prawnym spowodowane było także koniecznością opracowania wielu aktów związanych z wejściem w życie pakietu ustaw dotyczących nauki. Nowa ustawa o instytutach badawczych wymaga sporządzenia statutu instytutu oraz dostosowania wszystkich regulaminów do nowych przepisów ustawy. Prace te, w ocenie kierownictwa właśnie z uwagi na ich rozmiar, przekraczały możliwości zatrudnionego w instytucie prawnika.

Stosowana w przeszłości polityka kadrowa spowodowała znaczne przerosty zatrudnienia. W chwili powołania nowego kierownictwa instytut zatrudniał 499 osób (447,88 w przeliczeniu na pełne etaty). Konieczne było zatem znaczne ograniczenie rozmiarów zatrudnienia. Według stanu na dzień dzisiejszy w instytucie zatrudnionych jest 438 osób (414,37 etatu).

Redukcją objęto przede wszystkim jednostki administracyjne – zwolnienia nie obejmowały tzw. białego personelu (lekarzy i pielęgniarek) oraz pracowników na etatach naukowych.

Trzeba jednak zauważyć, że w części klinicznej instytutu ma miejsce znaczny przerost zatrudnienia (na 222 łóżka przypada 76 lekarzy). Rozwiązanie tego problemu (sygnalizowanego związkom zawodowym) nie jest możliwe bez zwalniania z pracy lekarzy oraz ubiegania się o zwiększenie kontaktu z NFZ oraz poprawy wydajności pracy.

Weryfikacji wymaga polityka instytutu w zakresie kadry naukowej, która powinna stanowić trzon zatrudnionych oraz inicjować i podejmować zadania jednoznacznie wskazane w ustawie o instytutach badawczych.

W wyniku wdrożenia zasad obowiązujących od lat, a dotychczas stosowanych w ograniczonym zakresie, podjęto działania oceniające dorobek naukowy zatrudnionych pracowników naukowych, a tym samym ich dalszą przydatność do zatrudnienia w instytucie. Prace oceniające kadrę naukową trwają i po ich zakończeniu zostaną podjęte właściwe działania.

Istotne jest, że prowadzona przez instytut działalność naukowa generuje koszty rządu 5 mln zł, podczas gdy dotacja na działalność statutową wynosi 1,83 mln zł. Oznacza to konieczność dofinansowania w wysokości 3 mln zł i obecnie wydatki te są pokrywane z działalności leczniczej. Tak więc zapewnienie kontynuacji prac badawczych na co najmniej dotychczasowym poziomie wymaga nie tylko zwiększenia aktywności środowiska naukowego w pozyskiwaniu grantów, ale i redukcji zatrudnienia.

Rozwiązanie omówionych wyżej problemów zawiera się w przygotowanym i przedstawionym przez dyrektora projekcie restrukturyzacji i reorganizacji instytutu, który zaakceptował minister zdrowia jako organ nadzorujący. Celem programu jest poprawa kondycji finansowej placówki oraz realizacja jej zadań statutowych. Wobec tego, iż wprowadzenie zmian, o których mowa, wiąże się z szeregiem niepopularnych działań, takich jak zmiany kadrowe czy program oszczędnościowy, nie dziwi, że nie spotyka się to z akceptacją wszystkich zainteresowanych.

Z przykrością konstatujemy, że autorami pisma są osoby ze środowiska naukowego, dla których priorytetem powinien być (a niestety nie jest) byt instytutu i jego pozycja w obszarze nauki oraz dobro powierzonych mu pacjentów.

Przedkładając powyższe, mam nadzieję, że udzielona odpowiedź zostanie przyjęta przez pana pośła do akceptującej wiadomości.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu  
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie pośła Jana Widackiego**

**w sprawie adaptacji społeczności romskiej  
(8596)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Jana Widackiego, pośła na Sejm RP, z dnia

18 stycznia 2011 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8596/11), w sprawie adaptacji społeczności romskiej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień i informacji.

Romowie są mniejszością etniczną, do której przynależność podczas narodowego spisu powszechnego ludności i mieszkań przeprowadzonego w 2002 r. w Polsce zadeklarowało 12 731 obywateli RP, w tym: w województwie małopolskim 1678, dolnośląskim 1319, mazowieckim 1291, śląskim 1189, wielkopolskim 1086, łódzkim 1018, opolskim 847, podkarpackim 712, zachodniopomorskim 699, lubelskim 670, kujawsko-pomorskim 634, warmińsko-mazurskim 426, podlaskim 365, świętokrzyskim 338, lubuskim 272, pomorskim 187. Samorządy podkreślają, że Romowie są traktowani tak samo jak inni obywatele polscy, a w niektórych gminach województwa małopolskiego środki przyznawane rodzinom romskim są, ze względu na ich szczególnie trudną sytuację, znacznie wyższe niż przekazywane reszcie społeczności lokalnej.

Warto zwrócić uwagę, że społeczność romska traktowana jest w Polsce jako jedna z mniejszości narodowych i etnicznych, a co się z tym wiąże, zgodnie z umowami międzynarodowymi podpisanymi przez Polskę oraz prawem wewnętrznym (w tym zwłaszcza konstytucją) należy jej się pełna ochrona prawna i pomoc ze strony państwa. Polska przyjęła szereg aktów prawa międzynarodowego, w których znalazły się regulacje dotyczące ochrony mniejszości narodowych. Są to m.in.: Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r., Międzynarodowa konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej z 7 marca 1966 r., Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 16 grudnia 1966 r., Konwencja praw dziecka z 20 listopada 1989 r.

Polskie prawo z zakresu przeciwdziałania i zwalczania dyskryminacji rasowej w dziedzinie zdrowia jest zgodne ze standardami międzynarodowymi obowiązującymi w tym zakresie. Zarówno system opieki zdrowotnej (opieka lekarska), jak i programy promocji i ochrony zdrowia przygotowywane są i realizowane w zgodzie z konstytucyjnym zakazem dyskryminacji. Powszechność opieki zdrowotnej i ww. programów gwarantuje w założeniu, że osoby należące do grup migrantów, uchodźców, mniejszości narodowych lub etnicznych mają do niej pełny i dobrowolny dostęp na zasadzie równości i sprawiedliwości.

Polskie standardy opieki zdrowotnej uwzględniają także kwestie związane z odmiennością kulturową pacjentów tak w zakresie religii i przekonań, jak i języka, co pozwala na pełną realizację praw pacjenta wobec osób należących do ww. grup.

Podstawowe i najważniejsze przepisy prawa krajowego regulujące kwestie dostępu do ochrony zdrowia to:

1) art. 68 Konstytucji RP, który stanowi, iż „Każdy ma prawo do ochrony zdrowia. Obywatelom, nie-

zależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Warunki i zakres udzielania świadczeń określa ustawa. Władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku. Władze publiczne są obowiązane do zwalczania chorób epidemiologicznych i zapobiegania negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska”;

2) art. 30 i 41 Konstytucji RP, które dają wszystkim obywatelom prawo do poszanowania godności (a więc także prawo do intymności i poszanowania godności w czasie udzielania świadczeń zdrowotnych oraz ochrony przed poniżającym traktowaniem);

3) ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, która stanowi, że prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na zasadach w niej określonych mają:

— osoby objęte powszechnym, obowiązkowym i dobrowolnym ubezpieczeniem zdrowotnym, zwane dalej „ubezpieczonymi”,

— inne niż ubezpieczeni osoby posiadające obywatelstwo polskie i posiadające miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które spełniają kryterium dochodowe określone w przepisach o pomocy społecznej oraz posiadające obywatelstwo polskie i posiadające miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kobiety w ciąży i dzieci, które nie ukończyły 18. roku życia,

— osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego inne niż świadczeniobiorcy, którym świadczenia zdrowotne udzielane są na zasadach określonych w przepisach odrębnych i umowach międzynarodowych.

Zasady określające dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej, określone w ustawie oraz przepisach odrębnych, są jednakowe dla wszystkich grup osób uprawnionych i nie różnicują prawa do dostępu do opieki zdrowotnej ze względu na pochodzenie czy rasę.

Ustawa o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych określa również zadania władz publicznych w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. Są to:

— tworzenie warunków funkcjonowania systemu ochrony zdrowia,

— analiza i ocena potrzeb zdrowotnych oraz czynników powodujących ich zmiany,

— promocja zdrowia i profilaktyka mające na celu tworzenie warunków sprzyjających zdrowiu,

— finansowanie w trybie i na zasadach określonych ustawą świadczeń opieki zdrowotnej.

Do zadań własnych gminy w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej należy w szczególności:

— opracowywanie i realizacja oraz ocena efektów programów zdrowotnych wynikających z rozpoznanych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców gminy,

— przekazywanie powiatowi informacji o realizowanych programach zdrowotnych,

— inicjowanie i udział w wytyczaniu kierunków przedsięwzięć lokalnych zmierzających do zaznajamiania mieszkańców z czynnikami szkodliwymi dla zdrowia oraz ich skutkami,

— podejmowanie innych działań wynikających z rozeznanych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców gminy.

Do zadań własnych w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych przez powiat należy w szczególności:

— opracowywanie i realizacja oraz ocena efektów programów zdrowotnych wynikających z rozpoznanych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców powiatu – po konsultacji z właściwymi terytorialnie gminami,

— przekazywanie marszałkowi województwa informacji o realizowanych na terenie powiatu programach zdrowotnych,

— inicjowanie, wspomaganie i monitorowanie działań lokalnej wspólnoty samorządowej w zakresie promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej prowadzonych na terenie powiatu,

— pobudzanie działań na rzecz indywidualnej i zbiorowej odpowiedzialności za zdrowie i na rzecz ochrony zdrowia,

— podejmowanie innych działań wynikających z rozpoznanych potrzeb zdrowotnych.

Do zadań własnych w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych przez samorząd województwa należy w szczególności:

— opracowywanie i realizacja oraz ocena efektów programów zdrowotnych wynikających z rozeznanych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców województwa – po konsultacji z właściwymi terytorialnie gminami i powiatami,

— przekazywanie wojewodzie informacji o realizowanych na terenie województwa programach zdrowotnych,

— opracowywanie i wdrażanie programów innych niż określone w pkt 1 służących realizacji zadań w zakresie ochrony zdrowia,

— inspirowanie i promowanie rozwiązań w zakresie wzrostu efektywności, w tym restrukturyzacji w ochronie zdrowia,

— podejmowanie innych działań wynikających z rozeznanych potrzeb zdrowotnych mieszkańców województwa.

Do zadań wojewody w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej należy w szczególności:

— ocena zabezpieczenia opieki zdrowotnej na terenie województwa,

— ocena realizacji zadań z zakresu administracji rządowej realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego,



— przekazywanie ministrowi właściwemu do spraw zdrowia kwartalnych informacji o programach zdrowotnych.

Do zadań ministra właściwego do spraw zdrowia należy w szczególności:

— prowadzenie oraz współuczestniczenie w prowadzeniu edukacji w zakresie zapobiegania i rozwiązywania problemów związanych z negatywnym wpływem na zdrowie czynników środowiskowych i społecznych,

— ocena dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej w konsultacji z samorządami wojewódzkimi,

— opracowywanie i finansowanie oraz ocena efektów programów zdrowotnych, a także nadzór nad ich realizacją,

— finansowanie świadczeń wyspospecjalistycznych,

— współdziałanie z organizacjami pozarządowymi o charakterze regionalnym lub ogólnokrajowym działającymi na rzecz ochrony zdrowia,

— sprawowanie nadzoru nad ubezpieczeniem zdrowotnym,

— przedkładanie Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej do dnia 30 czerwca roku następnego informacji o dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz sprawozdania finansowego funduszu;

1) ustawa o zakładach opieki zdrowotnej, która stanowi, iż żadne okoliczności nie mogą stanowić podstawy do odmowy udzielenia świadczeń zdrowotnych, jeżeli osoba zgłaszająca się do zakładu opieki zdrowotnej potrzebuje natychmiastowego udzielenia świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia;

2) art. 30 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentystry, który stanowi, że lekarz ma obowiązek udzielić pomocy lekarskiej w każdym przypadku, gdy zwłoka w jej udzieleniu mogłaby spowodować niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia oraz w innych przypadkach niecierpiących zwłoki;

3) art. 19 ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej, który stanowi, iż pielęgniarka, położna ma obowiązek udzielenia pomocy w każdym przypadku niebezpieczeństwa utraty życia, poważnego uszczerbku na zdrowiu pacjenta, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi.

Obowiązujące obecnie standardy, a także realizowane przez Ministerstwo Zdrowia oraz placówki podległe programy wypełniają postanowienia programu działań w ramach deklaracji podjętej na Światowej Konferencji przeciwko Rasizmowi, Dyskryminacji Rasowej, Ksenofobii i Związanej z Nimi Nietolerancji (Durban, 31 sierpnia – 8 września 2003 r.), przede wszystkim w kontekście zwalczania i przeciwdziałania dyskryminacji rasowej i ksenofobii w obszarach ochrony zdrowia wobec osób żyjących z HIV/AIDS, jak również osób należących do mniejszości narodowych, etnicznych i językowych, a także cudzoziem-

ców i migrantów oraz kształcenia medycznego ukierunkowanego na poszanowanie praw człowieka.

Respektowanie odmienności kulturowej pacjentów realizuje się m.in. poprzez odpowiednie dostosowanie programów studiów lekarskich i innych kierunków medycznych. Aktualnie programy studiów, uwzględniające już standardy Unii Europejskiej, przewidują naukę, ale także wymóg praktycznej znajomości języka obcego, co ułatwić powinno w przyszłości komunikowanie się lekarza z pacjentem, który nie włada językiem polskim. Program studiów medycznych uwzględnia także szkolenie z zakresu etyki, którego główne założenia zgodne są z normami etycznymi obowiązującymi w Polsce, m.in. Kodeksem etyki lekarskiej oraz Kodeksem postępowania lekarskiego, a służyć ma poszerzaniu wiedzy studentów studiów medycznych i pielęgniarzkich o wiedzę dotyczącą etyki zawodu oraz problemów natury etycznej dotyczących pochodzenia, wyznania lub innych odmienności kulturowych pacjenta.

W związku z zadaniami ujętymi w programie działań w ramach deklaracji podjętej na Światowej Konferencji przeciwko Rasizmowi, Dyskryminacji Rasowej, Ksenofobii i Związanej z Nimi Nietolerancji realizowane są następujące działania:

1) opracowanie i wdrożenie systemu promowania badań profilaktycznych i szczepień ochronnych dla osób pochodzenia romskiego. W przypadku wykrycia konkretnego czynnika chorobotwórczego (zakaźnego) u cudzoziemca ustawa o chorobach zakaźnych i zakażeniach u ludzi zezwala na poddanie konkretnej osoby izolacji, kwarantannie bądź hospitalizacji (art. 5 i art. 14 ww. ustawy). Szczepienia i badania kwalifikacyjne do szczepień wyżej wymienionych osób finansowane są przez regionalne oddziały Narodowego Funduszu Zdrowia na podstawie indywidualnych umów zawartych ze świadczeniodawcami na terenie województw. Trudności, które wynikają z obowiązku zaszczepienia cudzoziemców, dotyczą najczęściej problemów organizacyjnych związanych z przemieszczaniem się tych osób i ich dalszą migracją do kraju docelowego, co w konsekwencji prowadzić może do niemożności objęcia pełnym cyklem szczepień wyżej wymienionych osób (w przypadku szczepień DTP, WZW typu B, p/polio);

2) opracowanie i wdrożenie systemu zatrudniania pielęgniarek/pielęgniarzy środowiskowych pochodzenia romskiego. Zadanie realizowane jest we współpracy z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji. Przepisy polskie w odniesieniu do zawodu pielęgniarki i położnej nie wprowadzają ograniczeń w dostępie do tych zawodów ze względu na pochodzenie – głównym aktem prawnym regulującym zasady i warunki wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej jest ustawa o zawodach pielęgniarki i położnej. Ponadto, aby uzyskać zatrudnienie na stanowisku pielęgniarki/pielęgniarza środowiskowego, należy ukończyć szkolenie specjalizacyjne lub kurs kwalifikacyjny w odpowiedniej dziedzinie pielęgniarstwa zgodnie z zapisem art. 5 pkt 25 ustawy o świad-

zeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Należy zwrócić uwagę, że nie istnieją żadne dodatkowe ograniczenia dla osób pochodzenia romskiego, co więcej – w ramach programu na rzecz społeczności romskiej na lata 2004–2013 przewidziano także instytucję „pielęgniarki romskiej”, czyli pielęgniarki środowiskowej o tym samym pochodzeniu;

3) przeciwdziałanie uzależnieniu od narkotyków. Środowisko polskich Romów, które z pewnością nie jest wolne od problemów narkotykowych, właściwie z profesjonalnej pomocy nie korzysta. Ponadto przeprowadzone w roku ubiegłym na zlecenie Krajowego Biura Przeciwdziałania Narkomanii rozpoznanie potrzeb dotyczących świadczeń zdrowotnych w zakresie leczenia uzależnienia od środków odurzających i psychotropowych nie przyniosło bardziej szczegółowych informacji na temat potrzeb w tej dziedzinie zgłaszanych przez Romów i przeszkodach w ich zaspokojeniu. Mimo to, w związku z prowadzonymi wspólnie z biurem i z Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia pracami nad systemem akredytacji placówek leczenia uzależnień, w standardzie dotyczącym zapewnienia dostępności opieki nad pacjentem wymagającym ponadstandardowych oddziaływań rozważane jest umieszczenie opieki nad uzależnionymi pochodzenia romskiego. Zapis ten mógłby stać się bodźcem do utworzenia w którymś ze stacjonarnych ośrodków, we współpracy ze środowiskiem Romów, odpowiedniej oferty;

4) zapobieganie dyskryminacji w dostępie do opieki zdrowotnej przy jednoczesnej promocji zdrowego i świadomego macierzyństwa (np. wobec kobiet romskich). Dostęp do leczenia HIV/AIDS. Należy z całą stanowczością podkreślić, że badania w kierunku HIV/AIDS nie są warunkiem przyjęcia do ośrodka dla cudzoziemców i osoba taka może odmówić takiego badania. Praktykowane testy wykonywane są w interesie tych pacjentów i w trosce o ich zdrowie. Warto także podkreślić, iż jednym z głównych problemów w walce z pandemią HIV/AIDS jest zapewnienie szerokiego dostępu do leczenia antyretrowirusowego. Znaczący postęp w tym zakresie dokonał się w Polsce na przestrzeni ostatnich lat. Aktualnie ponad 2400 pacjentów – każdy, który spełnia kryteria medyczne – otrzymuje bezpłatne leczenie ARV i ma dostęp do zaawansowanej diagnostyki, w tym do genotypowania. Bezpłatna terapia ARV, jak również specjalistyczne testy diagnostyczne są oferowane osobom osadzonym w zakładach penitencjarnych, osobom zażywającym narkotyki w programach metadonowych, nieubezpieczonym, bezdomnym i innym. Obcokrajowcy posiadający kartę stałego pobytu oraz rezydujący w Polsce mają takie same prawa w dostępie do opieki medycznej, jak obywatele polscy. Z niektórymi państwami Polska podpisała umowy o dwustronnej współpracy w zakresie zapewnienia opieki medycznej, w szczególności pomocy w nagłych przypadkach. Jednak większość uchodźców przybywa do Polski z krajów, które nie podpisały z naszym krajem

tego rodzaju umów. W takich przypadkach osoby te zobowiązane są do płacenia za wykonane usługi medyczne. Nie dotyczy to jednak kobiet ciężarnych, które z reguły w trakcie trwania ciąży otrzymują bezpłatnie leczenie ARV. Osoby ubiegające się o azyl, uchodźcy w ośrodkach repatriacyjnych mają te same prawa do opieki medycznej, jak obywatele polscy. Nielegalni imigranci natomiast koszty leczenia pokrywać muszą sami. Wszyscy emigranci, niezależnie od ich statusu prawnego, korzystać mogą z anonimowego i bezpłatnego testowania połączonego z poradnictwem okołotestowym. Jednak ci, którzy nie mają prawnie uregulowanej sytuacji związanej z pobytem w naszym kraju, nie otrzymują bezpłatnego leczenia ARV. Włączenie terapii ARV ze wskazań życiowych może mieć miejsce po uprzedniej zgodzie ministra zdrowia.

Zwiększona podatność oraz zapadalność Romów na niektóre choroby (cukrzyca, astma, zapalenie oskrzeli, zapalenie płuc, gruźlica oraz wirusowe zapalenie wątroby typu B) wynika przede wszystkim z ich katastrofalnej sytuacji socjalnej. Dlatego też wydaje się, iż poprawa opieki zdrowotnej tej społeczności powinna być wyzwaniem przede wszystkim dla jednostek samorządu terytorialnego.

Jednocześnie należy stwierdzić, iż pomimo ich trudnej sytuacji ekonomicznej i bytowej niosącej zagrożenia dla zdrowia psychicznego, a związanej z czynnikami jednostkowymi (biologicznymi i psychicznymi) oraz społecznymi, uznanie tej mniejszości narodowej za grupę bardziej niż inne narażoną na zapadalność na zaburzenia psychiczne byłoby nieuzasadnione.

Dodać należy, że w dniu 28 grudnia 2010 r. Rada Ministrów przyjęła projekt „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego”. Główne założenia programu koncentrują się na promocji zdrowia psychicznego i zapobieganiu zaburzeniom psychicznym oraz zapewnieniu osobom z zaburzeniami psychicznymi kompleksowej i dostępnej opieki psychiatrycznej. Realizacji tych celów służyć będą działania w zakresie upowszechnienia wiedzy na temat zdrowia psychicznego, kształtowania zachowań i stylów życia korzystnych dla zdrowia psychicznego oraz rozwijania umiejętności radzenia sobie w sytuacjach zagrażających zdrowiu psychicznemu, zapobiegania zaburzeniom psychicznym i przeciwdziałania nietolerancji, wykluczeniu i dyskryminacji osób z problemami zdrowia psychicznego, tworzenia instytucji poradnictwa i pomocy w kryzysach, upowszechnienia środowiskowego modelu psychiatrycznej opieki zdrowotnej oraz zróżnicowanych form pomocy i oparcia społecznego. Przyjęcie „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego”, poprzez wieloaspektowe podejście do problematyki ochrony zdrowia psychicznego, umożliwi wprowadzenie systemowych rozwiązań zmierzających do poprawy sytuacji osób chorych psychicznie, jak również sprzyjających unowocześnieniu lecznictwa psychiatrycznego.



Odnosząc się do kwestii korzystania społeczności romskiej z opieki zdrowotnej refundowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zauważyć należy, że zgodnie z postanowieniami art. 188 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniodawcy działający w ramach umów z Narodowym Funduszem Zdrowia obowiązani są do gromadzenia i przekazywania funduszowi danych dotyczących udzielanych świadczeń zdrowotnych. Świadczeniodawcy, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, są obowiązani do gromadzenia i przekazywania funduszowi danych, o których mowa w art. 190 ust. 1 (art. 189 ust. 2 ww. ustawy).

Zakres niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, w tym sposób obliczania średniego czasu oczekiwania na udzielenie świadczenia opieki zdrowotnej, szczegółowy sposób rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, funduszowi lub innemu podmiotowi zobowiązanemu do finansowania świadczeń ze środków publicznych, w tym także rodzaje wykorzystywanych nośników informacji oraz wzory dokumentów, biorąc pod uwagę zakres zadań wykonywanych przez te podmioty oraz uwzględniając potrzebę ochrony danych osobowych, określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 801, z późn. zm.).

W myśl § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia świadczeniodawcy udzielający świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonych w ustawie tworzą i prowadzą w formie elektronicznej rejestr świadczeń opieki zdrowotnej, zwany dalej „rejestrem świadczeń”. W rejestrze świadczeń gromadzone są dane charakteryzujące każde udzielone świadczenie opieki zdrowotnej finansowane ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonych w ustawie. Rejestr świadczeń obejmuje m.in. dane charakteryzujące osobę, której udzielono świadczenia zdrowotnego, zgodnie z przepisami § 4 ww. rozporządzenia, tj. identyfikator osoby oraz kod identyfikatora, określone zgodnie z tabelą nr 7 załącznika nr 3 do ww. rozporządzenia (m.in. numer PESEL; osobisty numer identyfikacyjny, seria i numer dowodu osobistego, seria i numer paszportu, seria i numer innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, identyfikatorem dziecka, któremu nie został nadany numer PESEL, jest identyfikator jednego z rodziców lub identyfikator opiekuna prawnego dziecka; imię – imiona – i nazwisko; adres miejsca zamieszkania, a jeżeli osoba, której udzielono świadczenia, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także adres miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; datę urodzenia; płeć; dane charakteryzujące uprawnienie

do świadczeń – m.in. kod tytułu uprawnienia określony zgodnie z tabelą nr 8 załącznika nr 3 do ww. rozporządzenia).

Ponieważ żaden przepis ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych ani rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych nie nakazuje świadczeniodawcom gromadzenia danych o narodowości osób, którym udzielono świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ani minister właściwy ds. zdrowia, ani Narodowy Fundusz Zdrowia nie są w posiadaniu danych, na podstawie których można by określić, jaki procent społeczności romskiej korzysta z opieki zdrowotnej refundowanej przez NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel**

**w sprawie planowanej likwidacji radomskiego  
Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej  
w Warszawie (8600)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłanym przy piśmie nr SPS-024-8600/11 z dnia 28 stycznia 2011 r. zapytaniem pani poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie likwidacji radomskiego Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ośrodki zamiejscowe izb skarbowych w pierwszym okresie swojego funkcjonowania po utworzeniu w 1999 r. posiadały struktury organizacyjne identyczne de facto z tymi, jakie miały izby skarbowe. Od momentu ich powstania rozpoczął się jednakże proces przekształceń tych jednostek, który miał charakter sukcesywnego zmniejszania zakresu ich działalności poprzez stopniowe ograniczanie liczby komórek, etatów i zadań. Zgodnie z regulaminem organizacyjnym Izby Skarbowej w Warszawie obowiązującym od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. ośrodki zamiejscowe tej izby funkcjonowały samodzielnie już tylko w zakresie logistyki. Jediną komórką organizacyjną ośrodka zamiejscowego w Radomiu w tym okresie był czteroosobowy Samodzielny Referat Logistyki. Pozostałych dwudziestu czterech pra-



owników Izby Skarbowej w Warszawie świadczących pracę w ośrodku zamiejscowym w Radomiu podlegało bezpośrednio kierownictwu komórek organizacyjnych w jednostce macierzystej. Biorąc powyższe pod uwagę, nie można zgodzić się z przedstawianym przez pracowników b. ośrodka zamiejscowego w Radomiu twierdzeniem, iż do dnia 8 października 2010 r. nie posiadali oni wiedzy o zbliżającej się perspektywie całkowitego zakończenia funkcjonowania tej jednostki.

W kwestii rzekomego blokowania przez dyrektorów Izby Skarbowej w Warszawie podejmowanych przez pracowników ośrodka zamiejscowego w Radomiu prób zmiany pracy pragnę poinformować Pana Marszałka, że kierownictwu tej izby nie są znane takie przypadki. Ogłoszenia o naborach na wolne stanowiska pracy w urzędach skarbowych udostępniane są publicznie na stronach internetowych Biuletynu Informacji Publicznej KPRM oraz izby skarbowej i każda osoba zainteresowana ogłoszeniami o wolnych stanowiskach pracy mogła bez przeszkód składać swoje aplikacje. Ponadto, po ogłoszeniu zarządzenia nr 39 ministra finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. U. Min. Fin. Nr 10, poz. 45) kierownictwo Izby Skarbowej w Warszawie zobowiązało naczelników 28 urzędów skarbowych zlokalizowanych w woj. mazowieckim w sąsiedztwie siedzib ośrodków zamiejscowych do przekazywania izbie skarbowej informacji o wolnych i zwalnających się stanowiskach pracy w tych urzędach oraz do zatrudniania w pierwszej kolejności pracowników ośrodków zamiejscowych. W efekcie tego polecenia do urzędów skarbowych, w tym także do urzędów skarbowych w Radomiu, przeniesionych zostało już kilku pracowników ośrodków zamiejscowych.

W odniesieniu do wyrażonych w zapytaniu wątpliwości dotyczących możliwości zatrudnienia w urzędach skarbowych wszystkich pracowników b. ośrodka zamiejscowego w Radomiu pragnę poinformować, że naczelnicy urzędów skarbowych zobowiązani zostali także do dokonania stosownej analizy stanu zatrudnienia i przedstawienia możliwych do zrealizowania w określonym przedziale czasowym przeniesień pracowników ośrodków zamiejscowych do pracy w urzędach skarbowych. Naczelnicy nie zgłaszali zatem informacji o przeniesieniach, których realizacja z jakichkolwiek przyczyn mogłaby nie dojść do skutku, np. zatrudnieniu na stanowiskach pomocniczych poza korpusem służby cywilnej, na zastępstwo, na czas określony lub z ograniczonymi skutkami finansowymi na rok 2011. Stąd też w odpowiedzi ministra finansów na interpelację z dnia 26 października 2010 r. wskazana została realna liczba przeniesień pracowników ośrodków zamiejscowych na wolne stanowiska pracy w urzędach skarbowych, jakie mogą być dokonane w 2011 r. W związku z występującym w jednostkach administracji publicznej zjawiskiem fluktuacji zatrudnienia powodowanym niemożliwymi do przewidzenia w danej chwili przypadkami można także

oczekiwać, że pojawi się ponadto pewna dodatkowa liczba wolnych miejsc pracy.

Przy rozpatrywaniu możliwości ewentualnych przeniesień pracowników ośrodków zamiejscowych izb skarbowych do pracy w urzędach skarbowych istotną dla tej kwestii przeszkodę stanowić będzie jednakże okoliczność, że pracownicy ośrodków zamiejscowych zatrudnieni są na czas nieokreślony na stanowiskach, z którymi związany jest na ogół odpowiedni dla izb skarbowych poziom wynagrodzenia. Dlatego też realne możliwości ich zatrudnienia na wszystkich stanowiskach pracy w urzędach skarbowych, jakie mogłyby się hipotetycznie zwolnić w roku 2011, będą możliwe do wykorzystania przy wprowadzeniu, za zgodą zainteresowanych, bardzo znaczących zmian istotnych warunków umowy o pracę zarówno w zakresie stanowiska, rodzaju umowy, jak i wynagrodzenia. Z informacji przekazanej przez Izbę Skarbową w Warszawie wynika, iż prawdopodobnie z tego właśnie powodu zainteresowanie pracowników ośrodków zamiejscowych ofertami pracy w urzędach skarbowych było jak dotychczas małe.

Z uwagi na trudną sytuację rodzinną lub osobistą niektórych pracowników ośrodków zamiejscowych mających np. problemy zdrowotne lub opiekujących się małymi dziećmi kierownictwo Izby Skarbowej w Warszawie przyjęło założenie, że około 10 osób będzie mogło pracować w urzędach skarbowych do końca 2011 r. na etatach izby.

W związku z poruszoną w zapytaniu pani poseł kwestią zatrudniania w uruchomianym Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów pracowników gospodarstwa pomocniczego Izby Skarbowej w Warszawie, a nie pracowników ośrodka zamiejscowego w Radomiu uprzejmie wyjaśniam, że niektórzy pracownicy zlikwidowanego gospodarstwa pomocniczego, które również miało swoją siedzibę w Radomiu, otrzymali propozycje podjęcia pracy w centrum ze względu na posiadane przez nich kwalifikacje w zakresie księgowości i logistyki. Aktualnie trwają jednak rozmowy o zatrudnieniu w centrum także trzech pracowników b. ośrodka zamiejscowego (kierowca, logistyk i informatyk). Z uwagi na specyfikę Centrum Przetwarzania Danych nie ma w tej chwili możliwości zatrudnienia w centrum pozostałych pracowników ośrodka.

Nawiązując z kolei do poddanych pod wątpliwość przez panią poseł trudności w prawidłowym funkcjonowaniu izby skarbowej, jakie rodziły się w związku z faktem świadczenia przez część pracowników izby pracy w oddalonych ośrodkach zamiejscowych, pragnę wyjaśnić, że miały one swój rzeczywisty wymiar w zakresie dodatkowych kosztów funkcjonowania oraz w zarządzaniu i nadzorze nad pracownikami.

Koszty utrzymania dodatkowej siedziby w Radomiu wynosiły (wg danych za 2009 r.) 4650,61 zł w przeliczeniu na 1 etat. Dla porównania, na 1 etat w Warszawie koszty te wynosiły 4282,79 zł. Do tego należy jeszcze dodać dodatkowe koszty związane z prowadzeniem spraw w ośrodku zamiejscowym. Narzędzia

informatyczne pozwalają co prawda na składanie deklaracji podatkowych i wymianę informacji, jednakże w przypadku orzecznictwa prowadzonego w II instancji są one niewystarczające do całościowego załatwienia sprawy. Izba skarbową zmuszona jest do wielokrotnego, kosztownego i uciążliwego przemieszczania dokumentów pomiędzy jednostką macierzystą a ośrodkiem w celu umożliwienia „warszawskim” podatnikom wglądu do akt swoich spraw. Dodatkowe koszty na utrzymanie taboru samochodowego związane były nie tylko z koniecznością przewozu akt podatkowych, ale również pracowników odbywających podróże służbowe pomiędzy izbą a ośrodkiem (paliwo, materiały eksploatacyjne, przeglądy, naprawy) oraz na rozmowy telefoniczne, w dużej mierze wykonywane w ramach komunikacji wewnętrznej pracowników ośrodka z jednostką macierzystą w Warszawie.

Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że znaczna odległość utrudnia nadzór nad pracownikami ośrodków zamiejscowych. Naturalne w tej sytuacji bariery w komunikacji oraz trudności w organizacji szkoleń wewnętrznych dla pracowników ośrodka stwarzały zagrożenia dla utrzymania jednolitego orzecznictwa podatkowego realizowanego w drugiej instancji przez więcej niż jedną jednostkę w województwie. Powyższa sytuacja tworzyła również utrudnienia w organizacji pracy i negatywnie wpływała na wykonywanie zadań izby jako całości.

Pragnę wyjaśnić, że izby skarbowe są jednostkami organizacyjnymi obsługującymi organ podatkowy, jakim jest dyrektor izby skarbowej posiadający ustawowo określony katalog zadań, stąd też kierownictwo Izby Skarbowej w Warszawie, podejmując decyzję o uproszczeniu struktury organizacyjnej, było zobowiązane brać pod uwagę przesłanki istotne nie tylko z punktu widzenia pracowników ośrodka zamiejscowego w Radomiu i lokalnej społeczności, lecz również szereg innych czynników ważnych dla sprawnego wykonywania podstawowego zadania administracji podatkowej, jakim jest wymiar i pobór należności budżetowych obecnie i w przyszłości. Zmiany zachodzące w otoczeniu prawnym, ekonomicznym i technicznym administracji publicznej wymuszają konieczność dostosowywania struktury organizacyjnej do zmieniających się warunków. Postępująca informatyzacja, a w szczególności zrealizowanie kolejnych etapów projektu e-Podatki skutkować będzie uproszczeniem i ograniczeniem kontaktów pomiędzy podatnikiem a organem podatkowym. Dlatego też nieuniknione zmiany w organizacji i zakresie działania organów podatkowych będą dalej zmierzały w kierunku zmniejszenia liczby jednostek administracji podatkowej.

Obowiązkiem ministra finansów jest racjonalna organizacja poboru podatków. W realizacji tego zadania minister finansów kieruje się obiektywnymi aktualnymi potrzebami służby skarbowej. Realizowana reforma nie jest zatem, jak to sugeruje pani poseł, instrumentem degradowania Radomia, lecz rzeczywistą koniecznością wynikającą z analiz efek-

tywności rozwiązań organizacyjnych administracji podatkowej.

Aspiracje miasta, czy też wygoda grupy pracowników byłego OZ w Radomiu nie są przesądzającą wartością, uzasadniającą nieefektywne wykorzystywanie środków publicznych na utrzymanie administracji. W tym zakresie minister finansów nie miał obowiązku prawnego brać pod uwagę głosu społeczności lokalnych, które w oczywisty sposób nie sprzyjają omawianej reformie. Projekt zarządzenia był natomiast przedłożony do opinii ogólnopolskich związków zawodowych zrzeszających pracowników administracji skarbowej.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że reorganizacja dotyczyła nie tylko Radomia, lecz także innych miast, w których funkcjonowały ośrodki zamiejscowe izb skarbowych, stąd poglądy pani poseł o celowej degradacji tego miasta poprzez likwidację zbędnej agendy Izby Skarbowej w Warszawie są nieuzasadnione. Ponadto chcę zwrócić uwagę, że to właśnie w Radomiu funkcjonuje Trzeci Mazowiecki Urząd Skarbowy oraz Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów, co także przeczy tezie pani poseł i dowodzi, że cele reorganizacji wynikały wyłącznie ze względów merytorycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego**

**w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej  
nr 2 (DK2) na odcinku Siedlce – Warszawa  
(8601)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8601/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Krzysztofa Borkowskiego dotyczące stanu bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 2 od Warszawy do Siedlec, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Przebudowa drogi krajowej nr 2 na odcinku Zakręt – Siedlce miała na celu m.in. zwiększenie bezpieczeństwa ruchu. Zastosowane w osi wysepki jako dopełnienie pasów środkowych wielofunkcyjnych mają na celu uniemożliwienie podejmowania przez kierowców manewrów wyprzedzania tam, gdzie zdaniem zarządzającego ruchem jest to niebezpieczne.

Analiza bezpieczeństwa ruchu drogowego przed rozpoczęciem przebudowy drogi krajowej na tym odcinku została podparta zaleceniami programu Gambit. Wykazano konieczność fizycznego ograniczenia możliwości wykonywania manewru wyprzedzania i niedozwolonych skrętów w lewo jako podstawowych czynników wypadkogennych na drodze krajowej nr 2 występujących przed jej przebudową.

Należy zauważyć, iż dane statystyczne dotyczące liczby wypadków po przebudowie drogi krajowej nr 2 nie są na chwilę obecną dostępne, ponieważ przebudowa całego odcinka od miejscowości Zakręt do miasta Siedlce nie została jeszcze zakończona.

Przebudowa w znacznym stopniu uwzględniła potrzebę ruchu pieszego, o czym świadczy fakt budowy ciągów pieszych i pieszo-rowerowych na długości około 70% odcinka Zakręt – Siedlce, w tym 100% na odcinku Zakręt – Mińsk Mazowiecki.

Wysepki mają za zadanie chronić pojazd zatrzymujący się w osi drogi i oczekujący na możliwość wykonania skrętu w lewo. Minimalizuje to prawdopodobieństwo najechania na tył pojazdu. Ponadto taka organizacja ruchu wpływa korzystnie na płynność jazdy na kierunku głównym i bezpieczeństwo w obrębie skrzyżowań, albowiem uniemożliwia ich wykorzystywanie do manewru wyprzedzania.

Ponadto wszystkie wysepki, zgodnie z zatwierdzonym projektem stałej organizacji ruchu, oznakowane są znakami pionowymi zarówno na poboczu drogi (znaki A-30 i T-18d), jak i w osi jezdni (znaki U-5 i C-9). Od strony najazdu znaki U-5 i C-9 są zawsze znakami aktywnymi, tak aby wyraźnie wskazywały kierowcy pasy ruchu.

Ograniczenie poziomu swobody ruchu poprzez wprowadzenie wysepki jest konieczne, a kanalizacja ruchu ma na celu przede wszystkim poprawienie warunków bezpieczeństwa.

W sprawie przebudowy lub likwidacji wysepki należy stwierdzić, że ewentualne działania w tym zakresie spowodują powstanie nowych miejsc zagrożeń dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, co ma zawsze miejsce w sytuacjach, gdy przy wymuszonym modelu zachowania na dłuższym odcinku umożliwiona jest jazda z większą swobodą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Krzysztofa Tyszkiewicza**

**w sprawie zwrotu 1/2 nieruchomości położonej w Płocku, zabranej na mocy decyzji prezydenta nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. uchylonej decyzją ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa, jako że decyzję prezydenta podjęto z rażącym naruszeniem prawa (8602)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8602/11) doręczone w dniu 2 lutego 2011 r. dotyczące zapytania pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie nieruchomości położonej w Płocku, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Decyzją prezydenta miasta Płocka z dnia 30 grudnia 1977 r. nr 532/77 zostały wywłaszczone za odszkodowaniem trzy nieruchomości położone w Płocku.

Nieruchomość o pow. 779 m<sup>2</sup> stanowiła współwłasność J. i I. N. w 1/3 części, S. i S. P. w 1/3 części, E. N. w 1/3 części (§1 ust. 1 pkt 1 decyzji).

Nieruchomość o pow. 898 m<sup>2</sup> stanowiła współwłasność O. P. w 3/8 części, H. C. w 2/8 części, A. C. w 1/8 części i A. T. w 2/8 części (§1 ust. 1 pkt 2 decyzji).

Natomiast nieruchomość o pow. 470 m<sup>2</sup> stanowiła w 1/2 własność B.L. S., a w pozostałej części własność Skarbu Państwa (§1 ust. 1 pkt 3 decyzji).

Odwołanie od ww. decyzji z dnia 30 grudnia 1977 r. złożyli jedynie następcy prawni właścicielki drugiej wymienionej nieruchomości (§1 ust. 1 pkt 2 decyzji) i decyzją z dnia 28 lutego 1978 r. (znak: GT.IV.8229/3/78) wojewoda płocki utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 30 grudnia 1977 r. w części dotyczącej tej nieruchomości położonej w Płocku.

Decyzją z dnia 30 grudnia 1993 r. (znak: PO-GK.III.053K-R-992/91) minister gospodarki przestrzennej i budownictwa, działając na wniosek spadkobierców O. P., stwierdził nieważność decyzji prezydenta miasta Płocka nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. i utrzymującej ją w mocy decyzji wojewody płockiego (znak: GT.IV.8229/3/78) z dnia 28 lutego 1978 r. w sprawie wywłaszczenia na rzecz państwa nieruchomości o pow. 0,0898 ha, położonej w Płocku, oznaczonej nr hip. 46.

Pismem z dnia 30 marca 2010 r. (znak: OGN.I.0717-8/09/10) prezydent miasta Płocka wystąpił z wnioskiem o wyjaśnienie, czy decyzja ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa z dnia 30 grudnia 1993 r. obejmowała swą oceną wywłaszczenie wszystkich trzech nieruchomości czy tylko drugiej nieruchomości z wymienionych.

W związku z pismami Z. i J. R., ubiegających się o zwrot 1/2 części nieruchomości położonej w Płocku, Ministerstwo Infrastruktury pismami z dnia 19 kwietnia 2010 r. (znak: BO8g/787-I-88/10) oraz z dnia 8 czerw-



ca 2010 r. (znak: BO8i/787-J/3-88/10) udzieliło wyjaśnień państwu R. odnośnie do złożonego wniosku przez prezydenta miasta Płocka z dnia 30 marca 2010 r. oraz odnośnie do decyzji ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa z dnia 30 grudnia 1993 r. (znak: PO-GK.III.053K-R-992/91).

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2010 r. (znak: BO8i-787-J/2-88/10) minister infrastruktury wyjaśnił, działając na podstawie art. 113 § 2 K.p.a., że decyzją ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa z dnia 30 grudnia 1993 r. (znak: PO-GK.III.053K-R-992/91) została stwierdzona nieważność decyzji wojewody płockiego (znak: GT.IV.8229/3/78) z dnia 28 lutego 1978 r. w całości oraz została stwierdzona nieważność decyzji prezydenta miasta Płocka nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. w części dotyczącej wywłaszczenia drugiej z wymienionych nieruchomości (§1 ust. 1 pkt 2 decyzji).

Pismem z dnia 8 lipca 2010 r. państwo J. i Z. R. wystąpili z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. postanowieniem z dnia 8 czerwca 2010 r.

Postanowieniem z dnia 12 października 2010 r. (znak: BO4sk/787-WP-88/10) minister infrastruktury stwierdził uchybienie terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. postanowieniem z dnia 8 czerwca 2010 r.

Na powyższe postanowienie z dnia 12 października 2010 r. skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego złożyli J. i Z. R.

Pismem z dnia 2 grudnia 2010 r. (znak: BO8sk-787-NP-88/10) minister infrastruktury, działając na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz.1270), przekazał skargę Z. i J. R. na postanowienie ministra infrastruktury z dnia 12 października 2010 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę.

Niezależnie od powyższego w przedmiotowej sprawie pismem z dnia 6 września 2010 r. (znak: BP JP-032/178/10) pani poseł Julia Pitera wystąpiła do ministra infrastruktury z zapytaniem, czy są podstawy do wszczęcia z urzędu postępowania o stwierdzenie ww. decyzji z dnia 30 grudnia 1977 r. w części dotyczącej wywłaszczenia nieruchomości położonej w Płocku.

Wobec ustalenia na podstawie zebranych dokumentów, iż w części dotyczącej nieruchomości położonej w Płocku ostateczna w sprawie jest decyzja prezydenta miasta Płocka z dnia 30 grudnia 1977 r. minister infrastruktury pismem z dnia 22 listopada 2010 r. (znak: BO8i-787-J-88/10) wystąpił do wojewody mazowieckiego jako organu wyższego stopnia, zgodnie z art. 157 § 1 K.p.a. o pilne rozważenie możliwości wszczęcia z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji prezydenta miasta Płocka nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. w części dotyczącej wywłaszczenia nieruchomości położonej w Płocku

stanowiącej w 1/2 własność B.L. S. (§1 ust. 1 pkt 3 decyzji).

Tak więc minister infrastruktury reagował na wszystkie wystąpienia zarówno państwa Z. i J. R., jak i prezydenta miasta Płocka dotyczące przedmiotowej sprawy i bez zwłoki podejmował stosowne działania, natomiast ocena legalności decyzji o wywłaszczeniu ww. nieruchomości należy do wojewody mazowieckiego jako organu, który jest w sprawie właściwy. Z tego też względu minister infrastruktury nie mógł zajmować merytorycznego stanowiska, tak jak tego oczekivaliby skarżący.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że pozwolą one na wyeliminowanie wątpliwości przedstawionych w zapytaniu pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza.

Podsekretarz stanu  
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie adaptacji społeczności romskiej**  
(8604)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane pismem SPS-024-8604/11 z 31 stycznia br. zapytanie pana posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego ludność pochodzenia romskiego wykazana w spisie ludności przeprowadzonym w 2002 r. wyniosła 12,9 tys. osób, co stanowi 0,03% ogółu ludności w Polsce. W opinii przedstawicieli stowarzyszeń reprezentujących społeczność romską liczba Romów obywateli polskich jest w rzeczywistości znacznie większa.

Dzieci i młodzież pochodzenia romskiego mają ustawowo zagwarantowany dostęp do edukacji na równych prawach ze wszystkimi uczniami objętymi obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje szczegółowymi danymi dotyczącymi poziomu wykształcenia społeczności romskiej w Polsce. Trudno również odpowiedzieć na pytanie, ile dzieci romskich uczęszcza do szkół poszczególnych typów. Rodzice romscy zapisujący dziecko do szkoły nie są obowiązani do ujawniania swojego pochodzenia etnicznego.

System informacji oświatowej gromadzi dane dotyczące liczby uczniów należących do poszczególnych mniejszości narodowych lub etnicznych jedynie na

podstawie deklaracji rodziców w sprawie zorganizowania dla ich dzieci zajęć umożliwiających podtrzymywanie poczucia tożsamości narodowej, etnicznej i językowej, w szczególności nauki języka lub w języku mniejszości.

Rodzice romscy świadomie nie korzystają z możliwości organizowania nauki języka romskiego w systemie szkolnym. Niektóre szkoły podejmują natomiast inne zadania edukacyjne mające na celu wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów romskich. Do zadań tych należy organizowanie – jeśli jest taka potrzeba – zajęć wyrównawczych z języka polskiego i innych przedmiotów oraz zatrudnianie asystenta edukacji romskiej i nauczyciela wspomagającego (przygotowanego do prowadzenia zajęć szkolnych w środowisku wielokulturowym).

Podejmowanie przez szkoły dodatkowych zadań na rzecz uczniów romskich powoduje wzrost kosztów utrzymania szkoły ponoszonych przez organ prowadzący. Z tego względu jednostki samorządu terytorialnego prowadzące szkoły, które realizują takie działania, otrzymują dodatkowe środki finansowe w ramach części oświatowej subwencji ogólnej. W bieżącym roku dodatkowymi działaniami wspomagającymi objęto 2537 uczniów pochodzenia romskiego. Nie można jednak utożsamiać tej liczby z liczbą uczniów romskich spełniających obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, gdyż nie wszystkie szkoły podejmujące dodatkowe zadania edukacyjne na ich rzecz zgłaszają odpowiednie dane do systemu informacji oświatowej, a ponadto nie we wszystkich szkołach, do których uczęszczają uczniowie romscy, jest potrzeba podejmowania takich zadań.

Uczniowie romscy uczęszczają do szkół publicznych, ucząc się w grupach klasowych razem ze swoimi nieromskimi rówieśnikami. W niektórych środowiskach romskich pojawiają się jednak problemy edukacyjne. Najpoważniejszym problemem jest słaba znajomość języka polskiego wśród większości dzieci rozpoczynających naukę szkolną. Staje się to przyczyną niepowodzeń szkolnych najmłodszych Romów. Nauczyciele są wówczas zobowiązani organizować dodatkowe zajęcia wyrównawcze i podejmować działania wychowawcze, aby umożliwić uczniom pokonywanie kolejnych progów edukacyjnych.

Sytuacja edukacyjna uczniów romskich jest od wielu lat przedmiotem szczególnego zainteresowania rządu.

Z myślą o poprawie startu szkolnego dzieci romskich i wyrównywaniu ich szans edukacyjnych ustanowiono w 2000 r. pilotażowy program rządowy na rzecz społeczności romskiej w województwie małopolskim na lata 2001–2003.

Najważniejszym komponentem programu był moduł edukacyjny obejmujący działania, których celem było zorganizowanie różnych form pomocy najmłodszym dzieciom romskim w pokonywaniu barier edukacyjno-adaptacyjnych oraz uświadomienie rodzicom romskim znaczenia edukacji dla prawidłowego funkcjonowania ich dzieci w społeczeństwie obywatel-

skim, a w efekcie obniżenie wskaźnika uczniów niepełniających obowiązku szkolnego.

Programem pilotażowym objęto ok. 500 uczniów romskich (z grupy etnicznej Romów Karpackich, Bergitka) w 60 szkołach i przedszkolach na terenie 15 gmin województwa małopolskiego. W ostatnim roku realizacji programu na 427 uczniów klasyfikowanych w szkołach podstawowych i gimnazjalnych 337 było promowanych do następnej klasy, a 69 ukończyło szkołę (w tym 46 szkołę podstawową, a 23 gimnazjum). Wzrosła liczba dzieci uczęszczających do klasy „0” (m.in. w wyniku finansowania ich nauki ze środków programu pilotażowego).

Zadania realizowane w ramach modułu edukacyjnego programu pilotażowego były finansowane z rezerwy rządowej będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw mniejszości narodowych i etnicznych oraz z budżetu resortu oświaty. Od 2002 r. wprowadzono, wspomniany wyżej, systemowy mechanizm wspomagania finansowego szkół podejmujących dodatkowe zadania edukacyjne na rzecz uczniów romskich. Obecnie samorządy terytorialne prowadzące szkoły, które organizują dodatkowe zajęcia wyrównawcze (z języka polskiego i innych przedmiotów obowiązkowych) oraz zajęcia służące podtrzymywaniu tożsamości etnicznej Romów lub zatrudniają asystentów edukacji romskiej i nauczycieli wspomagających, mają prawo do otrzymania dodatkowych środków finansowych wynikających z przeliczenia części oświatowej subwencji ogólnej wagami P9=0,2 lub P10=1,5. Wybór wagi zależy od wielkości szkoły, przy czym małe szkoły otrzymują wyższe kwoty.

Doświadczenia uzyskane w wyniku realizacji programu pilotażowego posłużyły do opracowania celów i założeń rządowego programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce na lata 2004–2013. Program ten został ustanowiony uchwałą nr 209/2003 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2003 r.

Podobnie jak w przypadku programu pilotażowego, koordynatorem rządowego programu ogólnopolskiego jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. Ministerstwo Edukacji Narodowej współdziała w realizacji modułu edukacyjnego, dofinansowując część zadań edukacyjnych. Środki z budżetu resortu oświaty są przekazywane na sfinansowanie zadań służących wyrównywaniu szans edukacyjnych uczniów romskich, w tym na:

- wyposażenie uczniów romskich szkół podstawowych, gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych w podręczniki i przybory szkolne,
- zakup wyprawek dla dzieci romskich w wieku przedszkolnym,
- dofinansowanie kursów języków obcych,
- zakup pomocy dydaktycznych, strojów i obuwia sportowego.

Na sfinansowanie wymienionych zadań realizowanych w latach 2004–2010 resort edukacji przeznaczył ponad 5 mln zł.

Wnioskodawcami realizowanych zadań są jednostki samorządu terytorialnego będące organami prowadzącymi szkoły oraz stowarzyszenia i organizacje romskie lub organizacje działające na rzecz Romów z terenu całej Polski.

Poza wymienioną wyżej łączną kwotą dotacji na realizację modułu edukacyjnego programu rządowego przekazano również dodatkowe środki finansowe na wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów romskich w ramach części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. W 2006 r. łączna kwota zwiększenia subwencji z tego tytułu wyniosła ponad 8780 tys. zł, w 2008 r. zwiększenie subwencji wzrosło do ponad 11 540 tys. zł, a w roku 2009 – do 12 861 tys. zł (dane dotyczące roku 2010 będą dostępne po opracowaniu przez resort finansów sprawozdań z działalności finansowej i wykonania budżetu państwa).

Opis założeń, celów i sposobu realizacji rządowego programu na rzecz społeczności romskiej, a także wyjaśnienie roli i zakresu zadań asystenta edukacji romskiej i nauczyciela wspomagającego znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji [www.mswia.gov.pl](http://www.mswia.gov.pl), w zakładce dotyczącej religii i mniejszości narodowych i etnicznych. W tym samym miejscu publikowane są sprawozdania z realizacji w kolejnych latach rządowego programu romskiego w pełnym jego zakresie (a więc również w zakresie działań edukacyjnych dotyczących dzieci i młodzieży romskiej, pomocy stypendialnej dla uczniów i studentów pochodzenia romskiego, a także działań na rzecz kształcenia dorosłych Romów).

Na mocy ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141) została powołana Komisja Wspólna Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych, przy której działa Zespół do Spraw Romskich. Na forum zespołu, w skład którego wchodzi liczni przedstawiciele społeczności romskiej, są rozpatrywane różne sprawy dotyczące sytuacji Romów w Polsce, w tym m.in. kwestie dotyczące edukacji dzieci i młodzieży romskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie przewidywanego terminu remontu  
i modernizacji dworca kolejowego  
w Wolbromiu w woj. małopolskim (8607)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbysława Owczarskiego, skierowane do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-024-8607/11 z dnia 31 stycznia 2011 r., w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Wolbromiu w woj. małopolskim przedstawiam poniższe informacje.

Budynek dworca w Wolbromiu wybudowany został w 1910 r. Jest to budynek murowany, otynkowany, posiada dach o konstrukcji drewnianej częściowo kryty blachą.

W roku 2009 wykonano w ograniczonym zakresie naprawę pokrycia dachowego oraz naprawiono przewody kominowe. Z uzyskanych od PKP SA informacji wynika, iż obecnie w budynku nie są realizowane żadne funkcje obsługi podróżnych, a operatorzy przewozowi nie wykazują zainteresowania ich przywróceniem.

W związku z likwidacją kasy biletowej pomieszczenie poczekalni od września 2010 r. zostało wyłączone z eksploatacji.

Zakres prac remontowych niezbędnych do wykonania przedstawia się następująco:

- częściowa naprawa pokrycia dachowego,
- impregnacja ochronna drewnianych elementów zewnętrznej elewacji budynku wraz z wymianą uszkodzonych elementów,
- naprawa i konserwacja stolarki okiennej i drzwiowej,
- odnowienie elewacji zewnętrznej,
- odnowienie pomieszczenia poczekalni.

Szacunkowy koszt najpilniejszych robót remontowych wynosi około 300 tys. zł. Natomiast gruntowna przebudowa obiektu dworcowego wraz z modernizacją poczekalni, kas biletowych i węzłów sanitarnych wymagać będzie nakładów finansowych w kwocie około 2 mln zł.

Z uwagi na brak zainteresowania przejęciem dworca przez samorząd lokalny nie planuje się obecnie przystąpienia do jego przebudowy, gdyż nakłady niezbędne na ten cel przekraczają możliwości finansowe PKP SA.

Należy przy tym nadmienić, iż PKP SA dysponuje aktualnie 2625 dworcami o powierzchni użytkowej około 1,4 mln m<sup>2</sup>. Obiekty te są różnicowane pod względem wielkości, zakresu pełnionych funkcji oraz stanu technicznego i estetycznego.



Zarówno stan techniczny, jak i poziom estetyki poszczególnych dworców kolejowych był i jest uzależniony przede wszystkim od możliwości finansowania ich eksploatacji, bieżącego utrzymania, niezbędnych remontów oraz inwestycji.

Niestety brak wystarczających środków finansowych nie pozwala na utrzymanie całego zasobu nieruchomości dworcowych w oczekiwanym przez społeczeństwo standardzie estetycznym, technicznym i funkcjonalnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie przewidywanego terminu remontu  
i modernizacji dworca kolejowego  
w Miechowie w woj. małopolskim (8608)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbysława Owczarskiego, skierowane do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-024-8608/11 z dnia 31 stycznia 2011 r., w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Miechowie w woj. małopolskim przedstawiam poniższe informacje.

Według przekazanych Ministerstwu Infrastruktury informacji zarządcą budynku dworca w Miechowie jest Rejon Zarządzania Dworcami w Krakowie Oddział Dworce Kolejowe PKP SA.

W ocenie zarządcy budynek dworca jest w dobrym stanie technicznym. Remontu wymaga jedynie jego wnętrze.

Zakres prac remontowych niezbędnych do wykonania przedstawia się następująco:

- naprawa i konserwacja stolarki okiennej i drzwiowej,
- uzupełnienie wybitych szyb,
- naprawa instalacji oświetleniowej wraz z wymianą lamp oświetleniowych,
- malowanie ścian holu dworca, poczekalni i korytarza,
- podłączenie budynku do miejskiej sieci kanalizacyjnej.

Planowany ww. zakres robót wyceniono na kwotę około 60 tys. zł. Realizacja robót remontowych, finansowana ze środków własnych PKP SA, planowana jest w miesiącach czerwcu i lipcu bieżącego roku.

W najbliższym czasie nie przewiduje się przebudowy peronów na stacji Miechów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu  
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Sławomira Neumanna**

**w sprawie konieczności przerejestrowywania  
samochodów przez obywateli RP pracujących  
w Królestwie Danii (8611)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Sławomira Neumanna (pismo nr SPS-024-8611/11 z dnia 31 stycznia br.) w sprawie konieczności przerejestrowania samochodów przez obywateli RP pracujących w Królestwie Danii uprzejmie informuję.

Obywatel polski, który przyjeżdża do Danii z zamiarem osiedlenia się na stałe lub czasowo i przywozi ze sobą pojazd, zobowiązany jest do zarejestrowania go w terminie 14 dni od przyjazdu oraz do zapłacenia podatku rejestracyjnego w wysokości około 60% wartości pojazdu.

Osoby, niezależnie od posiadanego obywatelstwa, które mają miejsce zamieszkania w Danii, nie mogą korzystać z pojazdów na zagranicznych numerach rejestracyjnych. Kary za nieuiszczenie podatku rejestracyjnego są uzależnione od charakteru sprawy. Wielu cudzoziemców, w tym Polaków, nie dopełnia obowiązku przerejestrowania pojazdu (głównie z braku wiedzy). Konsekwencją tego jest zajmowanie przez SKAT (duńska administracja skarbową) samochodów na obcych tablicach rejestracyjnych i nakładanie na posiadaczy pojazdów stosownych opłat. Kwestia stosowania powyższych przepisów wobec obywateli polskich była już badana przez MSZ, MI, MG oraz KPRM. Duńskie przepisy zostały uznane za zgodne z prawodawstwem unijnym.

W celu uzyskania urzędowego potwierdzenia w zakresie możliwości korzystania z samochodu na polskich numerach rejestracyjnych należy zwrócić się do SKAT i złożyć wniosek o wydanie zgody na poruszanie się pojazdem na zagranicznych tablicach rejestracyjnych, wniosek 21,059E – informacja na stronie internetowej: [http://www.skat.dk/blanketter/21059E\\_P216E\\_0606\\_ApplicationForMotorVehicleInDenmark.pdf](http://www.skat.dk/blanketter/21059E_P216E_0606_ApplicationForMotorVehicleInDenmark.pdf).

Obywatele polscy planujący pobyt w Danii w okresie od 1 do 3 lat mają ponadto możliwość zwrócenia się do SKAT z wnioskiem o umożliwienie płacenia

podatku rejestracyjnego kwartalnie (z góry). Należy przy tym zauważyć, że w powyższym przypadku spłacana jest jedynie część należnego podatku rejestracyjnego, obliczana proporcjonalnie do okresu korzystania z pojazdu na terenie Danii, wniosek 21,036 E – informacja na stronie internetowej: <http://www.skat.dk/blanketter/21036.pdf>

Regulacje dotyczące poruszania się samochodem w Królestwie Danii, rejestracji samochodów i pobierania podatku rejestracyjnego zawarte są w następujących duńskich aktach prawnych:

- rozporządzenie o rejestracji (Registreringsbenedtgørelsen),
- ustawa o podatku rejestracyjnym (Registreringsafgiftsloven),
- ustawa prawo drogowe (Færdselsloven),
- ustawa celna (Toldloven).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu  
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie remontu drogi krajowej na odcinku  
Jankowo Dolne – Trzemeszno (8614)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8614/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, dotyczące remontu drogi krajowej nr 15 na odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Oddział GDDKiA w Poznaniu prowadził analizy bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach krajowych, których jest zarządcą. Zgodnie z wynikami ww. analiz określono wykaz zadań, które muszą zostać zrealizowane celem zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego. Do realizacji w roku bieżącym wybrano zadania najpilniejsze.

Zarządca drogi świadom jest argumentów podnoszonych przez mieszkańców gminy Trzemeszno, jak również zagrożeń opisanych przez pana posła. W ramach posiadanych środków są podejmowane systematyczne działania, mające na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego również na drodze krajowej nr 15.

Uprzejmie wyjaśniam, iż długość odcinka drogi krajowej nr 15 Jankowo Dolne – Trzemeszno wynosi

18 km. W ciągu 3 lat zostało przebudowanych 14 km drogi obejmujących wzmocnienie nawierzchni jezdni i jej poszerzenie z 6,0 m do 7,0 m. Wykonano przebudowę skrzyżowań z wydzieleniem lewoskrętów oraz poprawę warunków ruchu pieszego poprzez wybudowanie chodników i zatok autobusowych.

Do dokończenia przebudowy zostały odcinki Trzemeszno – Lubiń, Lubiń – granica województwa i skrzyżowanie w Wymysłowie o łącznej długości ok. 4 km.

Ponadto informuję, iż przebudowa ww. odcinka drogi nie została ujęta w opracowanym w resorcie infrastruktury „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowej kwoty powyżej 82,8 mld zł odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. Oznacza to, że w roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazanie niezbędnych środków finansowych. Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 określającym zadania realizowane po 2013 r. oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obszarach miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Obrony Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Łukasza Gibały**

**w sprawie przekazania przez MON 254 ha  
gruntów dla Międzynarodowego Portu  
Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków-Balice  
(8617)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Łukasza Gibały w sprawie przekazania przez MON 254 ha gruntów dla Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków-Balice (SPS-024-8617/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Omawiana sprawa dotyczy procesu przekazywania i udostępniania jednostkom samorządu terytorialnego nieruchomości lotniskowych, który stanowi realizację uregulowań zawartych w ustawie z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711, ze zm.) Nieruchomości temu podlegające zostały wytypowane przez ministra obrony narodowej i ministra infrastruktury i wykazane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2008 r. w sprawie wykazu lotnisk wojskowych, które mogą być wykorzystane na potrzeby lotnictwa cywilnego (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 12).

Przywołane rozporządzenie Rady Ministrów dla lotniska Kraków-Balice przewidywało przekazanie na rzecz jednostki samorządu terytorialnego nieruchomości w dwóch formach:

1) darowizny – 33,4591 ha (zgoda ministra skarbu państwa: DERiR-RS-555-53/09 DERiR/6132/RSz/09 z dnia 5 listopada 2009 r.);

2) użyczenia – 254 ha (zgoda ministra skarbu państwa: DERiR-RS-555-53/09 DERiR/4818/RSz/09 z dnia 11 września 2009 r.).

W dniu 23 grudnia 2009 r. aktem notarialnym Repertorium A nr 11184/2009, wojewoda małopolski dokonał darowizny 33,4591 ha na rzecz województwa małopolskiego.

Do dnia dzisiejszego nie zrealizowano wskazanego wyżej użyczenia nieruchomości, a stosowna zgoda ministra skarbu państwa wygasła w dniu 11 września 2010 r.

Odnosząc się bezpośrednio do postawionego przez pana posła Łukasza Gibałę pytania, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Obrony Narodowej nie ma możliwości bezpośredniego przekazania nieruchomości na rzecz Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków-Balice. Wynika to z faktu, że zgodnie z przywołanymi na wstępie aktami prawnymi reprezentantem Skarbu Państwa dla wytypowanych nieruchomości lotniskowych jest wojewoda małopolski, a beneficjentem właściwa jednostka samo-

rządu terytorialnego (gmina, powiat, województwo), która złoży stosowny wniosek. Ponadto, zgodnie z ustawą o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego, rozporządzenie Rady Ministrów wskazuje nieruchomości, które mogą być wykorzystane w celu założenia lub rozbudowy lotniska cywilnego użytku publicznego. Natomiast podjęcie decyzji o wyborze podmiotu, który prowadził będzie taką działalność, przynależne jest właściwej jednostce samorządu terytorialnego. Dalsze udostępnienie nieruchomości dla zarządzającego lotniskiem realizowane może być w drodze dzierżawy, najmu lub użyczenia.

Równocześnie pragnę zauważyć, że aktualnie lotnisko jest wykorzystywane przez Międzynarodowy Port Lotniczy im. Jana Pawła II Kraków-Balice na podstawie umowy dzierżawy zawartej z Agencją Mienia Wojskowego, która obowiązuje do dnia 31 grudnia 2030 r. Umożliwia ona prowadzenie inwestycji oraz reguluje sposób rozliczenia nakładów po zakończeniu dzierżawy.

W przypadku podpisania umowy użyczenia z jednostką samorządu terytorialnego jednostka ta przejmuje cesją prawa i obowiązki Agencji Mienia Wojskowego i dalej autonomicznie podejmuje decyzję o formie udostępnienia nieruchomości zarządzającemu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu  
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie karygodnego zaniechania  
rozszerzenia wykazu świadczeń  
gwarantowanych o nowe programy zdrowotne  
m.in. leczenie raka jelita grubego, nerki, płuca,  
piersi, wątroby, leczenie WZW typu B i C,  
pierwotnej osteoporozy u kobiet, leczenie  
hormonem wzrostu niskorosłych dzieci  
i innych programów (8624)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Czesława Hoca z dnia 1 lutego 2011 r. (sygnatura SPS-024-8624/11) w przedmiocie wdrażania nowych terapeutycznych programów zdrowotnych, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.



Minister zdrowia podejmuje stałe i nieprzerwane wysiłki mające na celu udostępnienie pacjentom nowych, bardziej skutecznych metod leczenia, w tym także w ramach terapeutycznych programów zdrowotnych. Poniżej pragnę przedstawić stan zaawansowania prac nad poszczególnymi terapeutycznymi programami zdrowotnymi:

1) leczenia raka jelita grubego – minister zdrowia otrzymał zmodyfikowaną wersję programu od konsultanta krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej, negocjacje z firmami farmaceutycznymi odnośnie do cen poszczególnych leków;

2) leczenie raka nerki – nowa wersja programu w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych;

3) leczenie raka głowy i szyi – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych;

4) leczenie niedrobnokomórkowego raka płuca – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych;

5) leczenie raka piersi – minister zdrowia otrzymał zmodyfikowaną wersję programu od konsultanta krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej;

6) leczenie raka wątroby – program skierowany do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych;

7) leczenie szpiczaka mnogiego – program skierowany do oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych

8) leczenie raka płuca – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych;

9) leczenie WZW B i C – program podpisany przez ministra zdrowia, wejście w życie zaplanowane na 1 kwietnia 2011 r.;

10) leczenie reumatoidalnego zapalenia stawów – zmodyfikowana wersja programu weszła w życie 30 grudnia 2011 r.;

11) leczenie łuszczykowego zapalenia stawów – program skierowany do uzgodnień wewnętrznych;

12) leczenie tętniczego nadciśnienia płucnego – opracowywanie treści programu;

13) leczenie niewydolności nerek ketoanalogami aminokwasów – program przed skierowaniem do Agencji Oceny Technologii Medycznych;

14) leczenie ciężkiej astmy alergicznej – program przed skierowaniem do Agencji Oceny Technologii Medycznych;

15) leczenie pierwotnej osteoporozy u kobiet w wieku pomenopauzalnym – oczekiwanie na dokumenty od podmiotów odpowiedzialnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie utrudnień w dostępie do świadczeń  
rehabilitacyjnych i poważnych wątpliwości  
związanych ze stanem kontraktacji usług  
medycznych na rzecz pacjentów  
z pow. limanowskiego (8628)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Janczyka, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8628/11, w sprawie utrudnień w dostępie do świadczeń rehabilitacyjnych i poważnych wątpliwości związanych ze stanem kontraktacji usług medycznych na rzecz pacjentów z powiatu limanowskiego uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Zgodnie z art. 97 ust. 3 ww. ustawy do zakresu działania funduszu należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jak również przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie.

Podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zgodnie z art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu.

Umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w dziale VI cytowanej na wstępie ustawy, a zatem w trybie konkursu ofert albo rokowań, o czym stanowi art. 139 ust. 1 te same ustawy.

Przeprowadzenie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należą do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 ww. ustawy. Fundusz zobowiązany jest zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący za-

chowanie uczciwej konkurencji. Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców określa prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 przywołanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość, dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Odnosząc powyższe do kwestii poruszonych w zapytaniu pana posła, uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ główne konkursy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna były prowadzone w okresie wrzesień–grudzień 2010 r., następnie, po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań (dla poradni przyszpitalnych) oraz dodatkowych konkursów ofert, z których większość została już rozstrzygnięta.

W kwestii ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych w zakresie logopedii uprzejmie informuję, że na terenie powiatu limanowskiego świadczenia w 2011 r. udzielane są przez dwóch świadczeniodawców: Samodzielny Publiczny Zakład Podstawowej Opieki Zdrowotnej – Dobra oraz Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Medicus Kulka Holding dr n. med. K. K. – Mszana Górna.

Odnosząc się do kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w 2010 r., uprzejmie informuję, że o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach świadczeń decydowała procedura konkursowa, która nie gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Nakłady finansowe dedykowane na ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne na terenie powiatu limanowskiego, mimo iż wyższe niż w 2010 r., nie pozwoliły na zawarcie funduszowi umów ze wszystkimi oferentami przystępującymi do konkursu.

Reasumując, uprzejmie informuję, że Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w struk-

turze umów zawartych na 2011 r. zamierza szczególnie dokładnie monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie umów, mające na celu ich zwiększenie lub zmniejszenie, oraz poprzez działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umów.

Minister zdrowia natomiast nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze na zasadach określonych w cytowanej na wstępie ustawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że właściwy oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zobowiązany jest do udzielania świadczeniobiorcom wszelkich niezbędnych informacji o możliwości udzielenia świadczenia przez świadczeniodawców posiadających umowę o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi  
na zapytanie posła Bogusława Kowalskiego**

**w sprawie zgłaszania kandydatów  
do izb rolniczych (8631)**

W odpowiedzi na pismo znak: SPS-024-8631/11 z dnia 4 lutego br., przy którym otrzymałem zapytanie pana posła Bogusława Kowalskiego z dnia 2 lutego 2011 r., w sprawie zgłaszania kandydatów w wyborach do izb rolniczych, informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ustawy o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, z późn. zm.) członkami samorządu rolniczego z mocy prawa są: osoby fizyczne i prawne, będące podatnikami podatku rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym, osoby fizyczne i prawne, będące podatnikami podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od

osób fizycznych i podatku dochodowym od osób prawnych oraz członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych posiadający w tych spółdzielniach wkłady gruntowe. Art. 23 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że czynne i bierne prawo wyborcze w wyborach do walnego zgromadzenia mają członkowie izby, natomiast w art. 25 mówi się, że wybory do walnego zgromadzenia zarządza, w drodze uchwały, Krajowa Rada Izb Rolniczych (KRIR), a także poprzez tę uchwałę uszczegóławia zasady i tryb przeprowadzenia wyborów, w tym określa terminarz wykonania poszczególnych czynności związanych z przeprowadzeniem wyborów.

Należy również zauważyć, że art. 28 ustawy nakłada na gminy obowiązek przygotowania spisu uprawnionych do udziału w głosowaniu, udostępnienia do wglądu oraz możliwości wniesienia zażalenia w sprawie nieprawidłowości spisu, natomiast uchwała nr 8/2010 podjęta przez KRIR 1 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania wyborów do walnych zgromadzeń izb rolniczych w § 10 określa sposób przygotowania spisu, w przypadku gdy członek izby rolniczej posiada prawo wyborcze z więcej niż jednego tytułu: „W przypadku gdy członek izby rolniczej posiada prawo wyborcze z więcej niż jednego tytułu, umieszcza się go w spisie tylko jeden raz, z odnotowaniem tego faktu w odpowiedniej rubryce spisu”.

W kwestii kandydatów na członków rad powiatowych należy zauważyć, że art. 27 ust. 8 ustawy o izbach rolniczych jasno precyzuje, że „Kandydować można tylko w jednym okręgu wyborczym”. Ponadto § 12 ust. 1 ww. uchwały KRIR doprecyzowuje, iż kandydatem na członka rady powiatowej izby rolniczej może być wyłącznie członek tej izby znajdujący się w spisie uprawnionych do głosowania w okręgu wyborczym, w którym kandyduje, a ponadto zgodnie z § 13 ust. 3 te same uchwały komisja okręgowa odmawia pisemnie rejestracji kandydata, który nie znajduje się w spisie uprawnionych do głosowania w okręgu, w którym startuje. Kierując się zapisami regulaminu komisji wojewódzkiej, należy zauważyć, że komisja współdziała w wykonywaniu zadań związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem wyborów z zarządem izby rolniczej oraz wójtami lub burmistrzami (prezydentami miast), w szczególności w sprawach właściwego i terminowego sporządzenia spisów członków izby rolniczej uprawnionych do głosowania w okręgu wyborczym oraz wykonania innych czynności wyborczych.

Z powyżej przytoczonych przepisów wynika, że prawidłowo przygotowane przez gminy spisy wyborcze w zestawieniu z pracą wojewódzkich, okręgowych i obwodowych komisji wyborczych uniemożliwiają wielokrotne kandydowanie (bierne prawo wyborcze) w wyborach do samorządu rolniczego.

Minister  
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

## Odpowiedź

### sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia - z upoważnienia ministra - na zapytanie poseł Marzeny Machałek

#### w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych w szkołach (8632)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem pani Marzeny Machałek, posła na Sejm RP, przekazany przy piśmie z dnia 4 lutego 2011 r., nr SPS-024-8632/11, w sprawie likwidacji gabinetów dentystycznych w szkołach, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) ze względu na specyficzne potrzeby zdrowotne dzieciom i młodzieży do ukończenia 18. roku życia przyznano prawo do następujących bezpłatnych dodatkowych świadczeń zdrowotnych lekarza stomatologa i materiałów stomatologicznych: indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, świadczenia niezbędne w okresie wieku rozwojowego, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb leczniczych związanych z leczeniem próchnicy i jej powikłań (chorób miazgi, zęba i ozębnej), całkowite opracowanie i odbudowa zniszczonego, złamanego kąta w zębach siecznych oraz kosmetyczne pokrycie niedorozwoju szkliwa w zębach stałych. Ponadto w sierpniu 2009 r. minister zdrowia podpisał rozporządzenie w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133). Jednym z celów ww. regulacji jest zabezpieczenie usystematyzowanej, planowej i udokumentowanej profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami. Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń profilaktycznych opieki zdrowotnej. Rozporządzenie zakłada współpracę pielęgniarki lub higienistki szkolnej z lekarzem dentystą sprawującym profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem.

Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana nad uczniami przez lekarza dentystę obejmuje między innymi prowadzenie edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia jamy ustnej, profilaktyczne badania stomatologiczne, profilaktykę próchnicy zębów i profilaktykę ortodontyczną. Wykaz profilaktycznych świadczeń stomatologicznych dla dzieci do ukończenia 19. roku życia znajduje się w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).



Profilaktyczna opieka zdrowotna sprawowana przez pielęgniarkę albo higienistkę szkolną obejmuje w zakresie stomatologii prowadzenie grupowej profilaktyki fluorkowej. W myśl rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej grupowa profilaktyka fluorkowa metodą nadzorowanego szczotkowania zębów prowadzona jest u uczniów w klasach I–VI przy pomocy preparatów fluorkowych. Przedmiotowa profilaktyka wykonywana jest na terenach, gdzie poziom fluoru w wodzie pitnej nie przekracza wartości 1 mg/l. Zgodnie z dostępnym mi raportem Instytutu Matki i Dziecka z 2010 r. w roku szkolnym 2009/2010 objętych grupową profilaktyką próchnicy zębów było w miastach 87% uczniów szkół podstawowych, na wsiach odsetek ten był nieco mniejszy i wyniósł 83%. Indywidualnie ukierunkowane profesjonalne zabiegi profilaktyczne, tj. lakierowanie i lakowanie zębów stałych, zostały zabezpieczone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji, zestawienie porównawcze wyników prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa wg wytycznych WHO) wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stopniowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36, 2010 r. – 0,53).

Oczywiście nie należy zapominać, że działania zmierzające do poprawy stanu zdrowia jamy ustnej ludności kraju powinny również być ukierunkowane na podniesienie świadomości zdrowotnej społeczeństwa. Przede wszystkim winno się to odbywać poprzez edukację zdrowotną kobiet ciężarnych i matek małych dzieci, kontynuowaną poprzez rozwój programów edukacyjnych dla dzieci przedszkolnych i szkolnych (realizowanych przez nauczycieli przy wsparciu personelu medycznego).

Informuję, że 23 września 2010 r. minister zdrowia podpisała rozporządzenie w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki oko-

łoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem, w którym to ujęte zostały działania edukacyjne wobec kobiety ciężarnej m.in. w zakresie zdrowia jamy ustnej. W ww. rozporządzeniu wśród zalecanych badań diagnostycznych i konsultacyjnych wykonywanych u kobiet w okresie ciąży znajduje się również badanie stomatologiczne.

Działania edukacyjne w zakresie zdrowia jamy ustnej skierowane do matek małych dzieci zostały uwzględnione w wykazie świadczeń gwarantowanych pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej sprawowanych podczas wizyt patronażowych (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – Dz. U. Nr 139, poz. 1138, z późn. zm.). Jednak mimo przedstawionych wcześniej pozytywnych tendencji obniżania się zachorowalności na próchnicę zębów u dwunastolatków sytuacja epidemiologiczna całej populacji nie jest zadowalająca, np. w wieku 6 lat próchnicę zębów ma 39,5% dzieci (2010 r.). Dlatego zgadzam się, że sprawą ogromnej wagi jest położenie odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą, ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci. Objęcie profilaktyką i leczeniem próchnicy dzieci, które są populacją najbardziej obciążoną ryzykiem zachorowalności na próchnicę o ciężkim przebiegu, a większość jej stanowią dzieci pochodzące ze środowisk wiejskich i małych miast oraz rodzin wielodzietnych, pozwala na obniżenie występowania próchnicy i potrzeb leczenia stomatologicznego w Polsce (wielkość tych potrzeb w skali populacji kraju wynika bowiem głównie z zaniedbań stanu zdrowotnego osób o najwyższym ryzyku próchnicy).

Dotychczasowe programy zapobiegania próchnicy zębów stosowane w kraju koncentrowały się na dzieciach w wieku szkolnym. Pilnie należy więc wprowadzić program edukacyjny ukierunkowany na wdrożenie i utrwalenie nawyku szczotkowania zębów pastą z fluorem u dzieci w wieku przedszkolnym. Ministerstwo Zdrowia podejmuje szereg działań mających na celu wdrożenie programu poprawy zdrowia jamy ustnej dzieci w wieku przedszkolnym. W ramach programu stomatologiczną opieką profilaktyczną objęte zostałyby dzieci przedszkolne w wieku 4–6 lat, uczęszczające do przedszkoli na terenie całego kraju. Ze względu na limit środków finansowych otrzymanych na realizację programów polityki zdrowotnej nie było możliwości wdrożenia przedmiotowego programu do realizacji w ramach programów zdrowotnych ministra zdrowia. Podejmowane są próby finansowania go w ramach Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy.

Jednocześnie informuję, że aktualnie trwają prace zespołu konsultantów krajowych w dziedzinach stomatologicznych, które dotyczą opracowania właściwej strategii zmierzającej do poprawy stanu zdro-

wotnego uzębienia populacji polskiej, z położeniem odpowiedniego nacisku na rozwój opieki stomatologicznej nad dziećmi i młodzieżą (ze szczególnym zwróceniem uwagi na małe dzieci).

Z poważaniem

Sekretarz stanu  
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5  
Poznań – Wrocław (8635)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 lutego 2011 r., znak SPS-024-8635/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Michała Stuligrosza w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Kaczkowo – Korzeńsko” została ujęta w załączniku 1. do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającym inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Planowana data realizacji przedmiotowego odcinka to 2012 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Poznań (A2 węzeł Głuchowo) – w. Kaczkowo” została ujęta w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Natomiast inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku w. Korzeńsko – Wrocław (A8, w. Widawa)” została wpisana do załącznika nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza wagę tego zadania dla całej sieci drogowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na objęciach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Nawiązując do pytania drugiego, informuję, iż resort infrastruktury sukcesywnie podejmuje działania, aby w związku z organizacją Euro 2012 zapewniona była sprawna komunikacja międzyregionalna i międzynarodowa na kluczowych odcinkach dróg łączących miasta, w których mają odbyć się mecze mistrzostw Europy 2012, oraz odcinkach przygranicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej  
na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka  
i Jana Kulasa**

**w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży  
w szkołach (8642)**

W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana posła Jerzego Borowczaka oraz pana posła Jana Kulasa w sprawie dożywiania dzieci i młodzieży w szkołach,

przesłanej przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8642/11, uprzejmie informuję Pana Marszałka.

Problem niedożywienia dzieci i młodzieży jest jednym z poważniejszych problemów społecznych, wymagających konieczności podjęcia działań mających na celu ograniczenie i likwidację tego zjawiska. Bardzo trudno jest określić dokładną liczbę niedożywionych dzieci, przede wszystkim z uwagi na ukrywanie przez część rodzin problemów związanych z ubóstwem. Sygnały napływające od pracowników socjalnych, nauczycieli, pedagogów szkolnych czy też pracowników służb medycznych wskazują, że z uwagi na czas przebywania w szkole, czas dotarcia do szkoły i powrotu do domu w zasadzie każde dziecko (bez względu na status materialny) powinno zjeść w tym czasie przynajmniej jeden posiłek, najlepiej gorący.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 3 i pkt 14 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 Nr 175, poz. 1363, ze zm.) do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym należy m.in. dożywianie dzieci oraz zapewnienie posiłku osobom, które nie są w stanie go sobie zapewnić.

Od roku 1996 zadanie dożywiania uczniów wspierane było ze środków rezerwy celowej budżetu państwa, w ramach dotacji do zadania własnego lub też w ramach programów rządowych. Zadanie realizowane było do roku 2001 w ramach przyjmowanych uchwałą Rady Ministrów jednorocznych programów realizowanych ze środków przewidzianych w budżecie państwa i środków własnych gmin.

W latach 2002–2003 i w roku 2005 wsparcie to realizowane było w ramach rządowych programów przy podwyższonym kryterium dochodowym (do 150% kryterium określonego ustawą o pomocy społecznej).

Pomimo rosnących z roku na rok środków na realizację tego zadania (zarówno środków własnych gmin, jak i środków budżetu państwa) pomoc w tym zakresie nie była wystarczająca. Zawsze pewna liczba uczniów kwalifikujących się do tej formy pomocy nie była nią objęta, z uwagi na brak środków finansowych lub brak warunków technicznych do przygotowania lub wydawania posiłków. Do 2005 r. w ramach rządowych programów nie były objęte pomocą w zakresie dożywiania dzieci do 7. roku życia i młodzież szkół ponadgimnazjalnych. Dopiero w ramach Rządowego Programu „Posiłek dla potrzebujących”, realizowanego w 2005 r., rozszerzono zakres podmiotowy w stosunku do poprzednich programów (realizowanych w latach 2002 i 2003) i objęto pomocą dzieci do 7. roku życia, młodzież szkół gimnazjalnych, a także osoby starsze, chore i niepełnosprawne.

Dodatkowym ograniczeniem, oprócz niedostatecznych środków finansowych na ten cel, był fakt, że środki przyznawane na realizację programów rządowych czy też w ramach dotacji do zadania własnego były zawsze pomocą jednoroczną, bez gwarancji jej kontynuacji ani też możliwości zaplanowania ta-

kiej pomocy, w tym także jej wysokości, na kolejne lata.

Dlatego też rząd w roku 2005, uznając za sprawę najwyższej wagi konieczność kontynuacji pomocy państwa dla gmin w zakresie dożywiania, szczególnie w odniesieniu do dzieci i młodzieży, przyjął także zasadę gwarancji stałego dofinansowania tego zadania z budżetu państwa, w określonym przedziale czasowym. Stało się to możliwe dzięki nowelizacji ustawy o finansach publicznych w zakresie możliwości realizowania programów wieloletnich w obszarze pomocy społecznej.

W dniu 29 grudnia 2005 r. przyjęta została przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, ze zm.). Zgodnie z art. 13 planowane środki budżetu państwa na realizację programu nie mogą być niższe niż 500 mln zł rocznie. Środki te planowane są w budżetach wojewodów oraz w rezerwie celowej budżetu państwa. Jednocześnie środki, jakie gminy powinny przeznaczać na realizację programu, nie mogą być niższe niż 250 mln zł rocznie w trakcie realizacji programu wieloletniego, tj. w latach 2006–2009. Tak więc zaplanowana w ustawie o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” łączna wielkość środków w latach 2006–2009 nie mogła być niższa niż 2 900 000 000 zł.

W trakcie realizacji programu w kolejnych latach wielkość środków wydatkowanych na realizację programu przedstawiała się następująco:

— rok 2006 – środki budżetu państwa: 484 164 329 zł, środki własne gmin: 265 559 388 zł, łączne wydatki na realizację programu: 749 723 717 zł,

— rok 2007 – środki budżetu państwa: 527 107 262 zł, środki własne gmin: 283 972 501 zł, łączne wydatki na realizację programu: 811 079 763 zł,

— rok 2008 – środki budżetu państwa: 527 185 875 zł, środki własne gmin: 281 202 864 zł, łączne wydatki na realizację programu: 808 388 739 zł,

— rok 2009 – środki budżetu państwa: 518 454 304 zł, środki własne gmin: 297 842 703 zł, łączne wydatki na realizację programu: 816 297 007 zł,

— rok 2010 (dane z roku 2010 będą dopiero po zakończeniu okresu sprawozdawczego, a termin przedstawienia Radzie Ministrów sprawozdania za rok 2010 to dzień 30 czerwca 2011 r. – art. 12 ust. 1 ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego).

Jak wynika z powyższego zestawienia, w latach 2007–2008 tak wydatki budżetu państwa, jak i wydatki środków własnych gmin były wyższe niż przewidziane w ustawie o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. Wszystkie wnioski wojewodów, także w latach późniejszych, o środki finansowe przewidziane w budżecie państwa były realizowane w 100% i w żadnym województwie nie zostały zmniejszone wnioskowane przez wojewodów kwoty. Wnioski wojewodów odzwierciedlały potrzeby w zakresie środków finansowych budżetu państwa, uzgodnione z gminami, na



realizację programu w poszczególnych województwach.

Dodać należy, że wojewodowie w latach 2007–2008 przenieśli na realizację programu wieloletniego, w ramach posiadanych uprawnień, dodatkowe środki, dlatego środki budżetu państwa są wyższe niż zaplanowane w ustawach budżetowych na te lata.

Także więcej niż planowano w ustawie wydatkowały gminy ze środków własnych.

Jednocześnie pragnę poinformować Pana Marszałka, że od roku 2008 nie było dzieci, uczniów lub osób dorosłych, tj. beneficjentów programu, którzy spełniali określone ustawą podwyższone kryterium dochodowe uprawniające do bezpłatnej pomocy, a którzy nie byli objęci programem ze względu na brak środków. Sytuacja taka ma miejsce po raz pierwszy od roku 1996, tj. od czasu wspierania przez kolejne rządy zadania własnego gminy.

W ustawie budżetowej na rok 2009 została zwiększona o 50 mln zł, z 500 mln zł do 550 mln zł, wielkość środków rezerwy celowej budżetu państwa, które zostały przeznaczone na realizację programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”.

Przeprowadzona w roku 2008 nowelizacja ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” pozwoliła na udzielanie pomocy w formie posiłku głodnym dzieciom i uczniom, bez konieczności ustalania sytuacji materialnej rodziny w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego. Zmiana ta weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 r. Obecnie liczba dzieci i młodzieży, która może zostać objęta pomocą w formie posiłku bez konieczności przeprowadzania rodzinnego wywiadu środowiskowego i wydawania decyzji administracyjnej, wynosi 20% ogólnej liczby uczniów dożywianych w danej gminie na podstawie wydanych decyzji administracyjnych.

W okresie się od stycznia do grudnia 2009 r. bezpłatną pomocą w formie dożywiania zgodnie z nowymi przepisami objęto 11 043 dzieci i uczniów, w tym z obszarów wiejskich 6386, natomiast w okresie styczeń – wrzesień 2010 r. łącznie 33 339 dzieci i uczniów.

W roku 2009 Sejm RP uchwalił ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706), nowelizując art. 17 ustawę o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”. Przyjęte rozwiązanie przedłuża okres działania programu wieloletniego do roku 2013. Wprowadza też niezbędne korekty wynikające z konieczności realizacji programu w dalszych latach, jak również dokonuje zmian wynikających z monitoringu realizacji programu w latach 2006–2009. Nowelizacja ustawy nie wprowadziła dodatkowych kosztów realizacji programu, które obciążałyby budżety gmin. Przewiduje się, że wielkość minimalnych środków niezbędnych po stronie jednostek gminnego samorządu terytorialnego będzie analogiczna do tej w latach 2006–2009. Jak wynika z dotychczasowej realizacji programu, samorządy gmin-

ne przeznaczają zdecydowanie więcej środków własnych na realizację programu, niż wynikałoby to z przepisów ustawowych. Natomiast po stronie budżetu państwa przyjęto, że w latach 2010–2013 środki będą zapisywane w ustawach budżetowych na kolejne lata w wysokości środków z roku 2009, tj. 550 mln zł rocznie w okresie realizacji programu, tj. w latach 2010–2013 – 2,2 mld zł. Łączny przewidywany koszt realizacji programu wyniesie w kolejnym etapie jego realizacji 3,1 mld zł.

Łączny koszt realizacji programu wieloletniego w latach 2006–2013 wyniesie 6 mld zł.

W roku 2011 wielkość środków budżetu państwa przewidzianych na realizację programu wynosi 550 mln zł i została podzielona na dwie części:

1) 350 mln zł zostało zapisanych w części budżetu państwa, której dysponentami są wojewodowie – środki te, od momentu podpisania przez prezydenta RP ustawy budżetowej na dana rok, są możliwe do przekazanie do poszczególnych gmin, jeżeli zostały podpisane z gminami stosowne porozumienia;

2) 200 mln zł to rezerwa celowa budżetu państwa, której podziału dokonuje minister pracy i polityki społecznej na podstawie 3 wskaźników:

— liczby osób korzystających z pomocy w ramach programu (dane z wydziałów polityki społecznej urzędów wojewódzkich),

— średniego poziomu dochodów na mieszkańca (dane z Ministerstwa Finansów),

— średniej stopy bezrobocia w województwie (dane z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej) – podstawa prawna: § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 25, poz. 186, ze zm.).

Środki te uruchamiane są przez ministra finansów na wniosek ministra pracy i polityki społecznej na podstawie wniosków wojewodów. Terminy uruchomienia poszczególnych transz określa „Harmonogram zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego” „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011”, będący załącznikiem do uchwały nr 123 Rady Ministrów z dnia 27 lipca 2010 r. w sprawie harmonogramu zadań wykonywanych w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” na rok 2011 (M.P. z 2010 Nr 57, poz. 772):

— I transza w wysokości 50 mln zł – do dnia 15 kwietnia 2011 r.,

— II transza (po korekcie zapotrzebowania) w wysokości 100 mln zł – do dnia 15 lipca 2011 r.,

— III transza (po korekcie zapotrzebowania) w wysokości 50 mln zł – do dnia 30 września 2011 r.

Obecnie, na wniosek resortu pracy i polityki społecznej, zbierane są przez poszczególne wydziały polityki społecznej urzędów wojewódzkich dane dotyczące prognozy wielkości środków tak budżetu państwa, jak i budżetów własnych gmin na rok 2011 – ostateczny termin przekazania niezbędnych danych to dzień 8 kwietnia 2011 r.

Po 5 latach realizacji programu do resortu pracy i polityki społecznej jedynie sporadyczne napływają zapytania, kierowane przez jednostki samorządu terytorialnego, w sprawie realizacji programu, do którego przystępuje rokrocznie prawie 100% gmin w kraju. Sporadycznie też zgłaszane są problemy dotyczące nieprawidłowości w realizacji programu tak przez koordynatorów wojewódzkich (województw), jak i koordynatorów gminnych (wójtów, burmistrzów i prezydentów miast).

W moim przekonaniu realizowane działania pozwalają na skuteczne udzielanie pomocy uczniom i dzieciom wymagającym wsparcia w zakresie bezpłatnego dożywiania.

Pragnę także poinformować Pana Marszałka, że przedłożone sprawozdania z realizacji programu za lata 2006–2009 zostały przyjęte przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Wszystkie te sprawozdania znajdują się na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Jednocześnie pragnę zapewnić Pana Marszałka, że w sytuacji ewentualnego zagrożenia prawidłowej realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” rząd podejmie stosowne działania przeciwdziałające takiej sytuacji.

Minister  
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Jarosława Stawiarskiego**

**w sprawie pozbawienia rolników  
swobodnego dojazdu do swoich pól uprawnych  
z drogi krajowej nr 74 na odcinku  
Annopol – Gościeradów (8648)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jarosława Stawiarskiego (pismo znak: SPS-024-8648/11 z dnia 7 lutego 2011 r.) w sprawie dojazdu do pól uprawnych z drogi krajowej nr 74 na odcinku Annopol – Gościeradów, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu. W przypadku budowy lub przebudowy drogi budowa

lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi.

W zezwoleniu na lokalizację zjazdu określa się miejsce lokalizacji zjazdu i jego parametry techniczne, a w zezwoleniu na przebudowę zjazdu – jego parametry techniczne, a także zamieszcza się, w przypadku obu zezwoleń, pouczenie o obowiązku:

1) uzyskania przed rozpoczęciem prac budowlanych pozwolenia na budowę, a w przypadku przebudowy zjazdu – dokonania zgłoszenia budowy albo wykonania robót budowlanych oraz uzyskania zezwolenia zarządcy drogi na prowadzenie robót w pasie drogowym;

2) uzgodnienia z zarządcą drogi, przed uzyskaniem pozwolenia na budowę, projektu budowlanego zjazdu.

Zjazd wybudowany zgodnie z ww. przepisami uznaje się za wybudowany legalnie. W przypadku zjazdów wybudowanych kilkadziesiąt lat temu to o ich legalności decydowało również uzyskanie zgody zarządcy drogi. Wówczas zapis art. 29 brzmiał: „Wykonanie lub przebudowa zjazdu z drogi do pól uprawnych i zabudowań należy:

1) w wypadku budowy lub modernizacji drogi – do zarządcy drogi,

2) w pozostałych wypadkach – do właściciela lub użytkownika gruntów przyległych do drogi, po uzyskaniu zgody zarządcy drogi”.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż w rozumieniu ww. ustawy o drogach publicznych za zjazd wybudowany legalnie może być uznany nie każdy dojazd urządzony przez właściciela czy użytkownika nieruchomości przyległych do drogi publicznej, ale tylko ten, który został wykonany przez zarządcę drogi lub za jego zgodą. Legalne zjazdy z dróg krajowych figurują w ewidencji zjazdów (Bank Danych Drogowych) prowadzonych przez rejony Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA). Tym samym nie może być przebudowywany przez zarządcę drogi w ramach prac prowadzonych na drodze dojazd, który stanowi samowolny obiekt. Taki nielegalny dojazd stanowi wyłącznie miejsce, w którym odbywa się nieformalny przejazd w pasie drogowym do nieruchomości przyległych do drogi. Takich nieurządzonych, nieformalnych przejazdów zgodnie z art. 29 ww. ustawy nie można traktować jako zjazdu. W momencie stwierdzenia, że przed przebudową dojazd do ww. działek odbywał się poprzez wypłycony rów, czyli nielegalnie, zjazdy te zostały usunięte z projektu przebudowy.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż właściciel nieruchomości przyległych do drogi nieposiadający zjazdów z drogi krajowej oraz innej możliwości dojazdu do swoich posesji może wystąpić do zarządcy drogi krajowej z wnioskiem o wydanie zezwolenia na lokalizację zjazdu i w przypadku uzyskania takiego zezwolenia w formie decyzji administracyjnej wykonać zjazd z drogi własnymi staraniami i na własny koszt. Należy jednak pamiętać, iż zarząd drogi odpowiedzialny również za bezpieczeństwo na drogach pu-

blicznych winien brać pod uwagę w pierwszym rzędzie zasadę zapewnienia bezpieczeństwa ruchu na drodze, któremu niewątpliwie zagraża zbyt duża liczba zjazdów z dróg o szczególnym natężeniu ruchu, jakim są np. drogi krajowe.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż naczelną zasadą przy lokalizacji zjazdu z drogi publicznej jest zasada bezpieczeństwa w ruchu drogowym, która może ograniczać uprawnienia właścicieli nieruchomości przyległej do tej drogi. Zgodnie bowiem z art. 140 K.c. prawo własności może zostać ograniczone, o ile ograniczenia te wynikają z przepisów prawa, a do takich przepisów należy art. 29 ust. 3 ustawy o drogach publicznych, w myśl którego „ze względu na wymogi wynikające z warunków technicznych dróg publicznych, zarządca drogi może odmówić wydania zezwolenia albo wydać zezwolenie na lokalizację zjazdu na czas określony”.

Zgodnie zaś z art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) przez dostęp do drogi publicznej rozumie się bezpośredni dostęp do tej drogi albo dostęp do niej przez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie odpowiedniej służebności drogowej. Zatem nie zawsze nieruchomości musi posiadać bezpośredni dostęp do drogi publicznej. Zaś w orzecznictwie sądów administracyjnych w odniesieniu do dopuszczalności zjazdów z dróg publicznych na teren nieruchomości podkreśla się przede wszystkim, że z faktem bezpośredniej dostępności („przylegania”) działki do drogi publicznej nie wiąże się z mocy samego prawa możliwość ustanowienia zjazdu z tej drogi na działkę. Możliwość ustanowienia w takiej sytuacji zjazdu z drogi publicznej nie jest bowiem wprost związana z prawem własności gruntu czy z działaniami jego właściciela podejmowanymi na podstawie tzw. prawa sąsiedzkiego, lecz stanowi uprawnienie o charakterze rzeczowym, które związane jest z określoną nieruchomością, przyznawane w drodze zgody zarządu drogi, mającej formę decyzji administracyjnej (uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 21 maja 2007 r. sygn. akt VI S.A./Wa 376/07). Należy przy tym pamiętać, iż odpowiedzialność organów administracji dróg publicznych za właściwe kształtowanie warunków komunikacji drogowej, m.in. przez wyrażanie zgody w przedmiocie wykonania lub przebudowy zjazdów z dróg przez nie administrowanych, mieści w sobie również obowiązek przestrzegania wytycznych projektowania dróg zawierających podstawowe dla bezpieczeństwa ruchu normy techniczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza**

**w sprawie wpisania do „Programu  
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”  
zadania inwestycyjnego  
pn. „Obwodnica Łapczyce woj. małopolskie  
na drodze krajowej nr 4” (8651)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Michała Wojtkiewicza, przekazane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-8651/11), w sprawie obwodnicy m. Łapczyce w woj. małopolskim w ciągu drogi krajowej nr 4, przedstawiam następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na budowie obwodnicy m. Łapczyce na drodze krajowej nr 4 nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu. Mimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako inwestor przedmiotowego zadania, podjęła działania w celu przygotowania jej do realizacji. Dla ww. zadania uzyskano w czerwcu 2010 r. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Należy ponadto wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Pod-



stawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Infrastruktury  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel**

**w sprawie planowanego przesunięcia  
w czasie realizacji niektórych inwestycji  
drogowych w regionie radomskim (8654)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak SPS-024-8654/11, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Marzeny Wróbel w sprawie planowanego przesunięcia w czasie realizacji niektórych inwestycji drogowych w regionie radomskim, uprzejmie przekazuję przedmiotowe informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycje pn.: „Budowa drogi S7 odcinek Radom – Skarżysko Kamienna oraz Radom (Jedlińsk) – Radom (S12, obwodnica)” zostały ujęte w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Natomiast zadanie pn. „Budowa drogi S12 odcinek Sulejów – Radom – Puławy – Kurów” zostało wpisane do załącznika nr 2 programu, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu  
w Ministerstwie Edukacji Narodowej  
- z upoważnienia ministra -  
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie nadzoru nad merytoryczną  
poprawnością oceny ustalonej przez organ  
sprawujący nadzór pedagogiczny w procedurze  
odwoławczej określonej w art. 9c ust. 9  
ustawy Karta Nauczyciela (8662)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Piotra Babinetza (nr SPS-024-8662/11) z dnia 1 stycznia 2011 r. w sprawie nadzoru nad merytoryczną poprawnością oceny ustalonej przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny w pro-

cedurze odwoławczej określonej w art. 9c ust. 9 Karty Nauczyciela, uprzejmie przedstawiam następującą opinię.

Procedury dotyczące ustalenia oceny dorobku zawodowego za okres stażu zostały określone w przepisach art. 9c ust. 6–11 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, ze zm.). Zgodnie z ww. przepisami ocenę dorobku zawodowego nauczyciela za okres stażu ustala dyrektor szkoły, w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia złożenia przez nauczyciela sprawozdania ze stażu, z uwzględnieniem stopnia realizacji planu rozwoju zawodowego nauczyciela. Przed ustaleniem oceny dyrektor jest zobowiązany:

1) w przypadku nauczyciela stażysty i nauczyciela kontraktowego – zapoznać się z projektem oceny opracowanym przez opiekuna stażu i zasięgnąć opinii rady rodziców;

2) w przypadku nauczyciela mianowanego – zasięgnąć opinii rady rodziców.

Rada rodziców powinna przedstawić swoją opinię w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o dokonywanej ocenie dorobku zawodowego nauczyciela. Nieprzedstawienie opinii rady rodziców nie wstrzymuje ustalenia oceny.

Ocena dorobku zawodowego nauczyciela może być pozytywna lub negatywna, sporządzana jest na piśmie i zawiera uzasadnienie oraz pouczenie o możliwości wniesienia odwołania. Od oceny dorobku zawodowego nauczycielowi służy odwołanie do organu sprawującego nadzór pedagogiczny w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania. Organ sprawujący nadzór pedagogiczny rozpatruje odwołanie w terminie 21 dni. Ocena dorobku zawodowego nauczyciela ustalona przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny jest ostateczna.

W przypadku gdy ostateczna ocena dorobku zawodowego nauczyciela jest negatywna, ponowna ocena dorobku może być dokonana po odbyciu, na wniosek nauczyciela i za zgodą dyrektora szkoły, jednego dodatkowego stażu w wymiarze 9 miesięcy. W przypadku niedotrzymania przez organ sprawujący nadzór pedagogiczny terminu rozpatrzenia odwołania nauczyciel może złożyć wniosek o podjęcie postępowania kwalifikacyjnego i jest dopuszczony odpowiednio do rozmowy kwalifikacyjnej na stopień nauczyciela kontraktowego, egzaminu na stopień nauczyciela mianowanego lub może się ubiegać o akceptację komisji na stopień nauczyciela dyplomowanego.

Przepisy ustawy Karta Nauczyciela stanowią zatem jednoznacznie, iż w przypadku gdy nauczyciel złoży odwołanie od oceny dorobku zawodowego ustalonej przez dyrektora szkoły, organ sprawujący nadzór pedagogiczny ustala tę ocenę. Ocena dorobku zawodowego za okres stażu nie jest ustalona w drodze decyzji administracyjnej, stąd w przypadku odwołania złożonego przez nauczyciela nie ma podstaw do posiłkowania się przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczącymi odwołań od de-

cyzji administracyjnych. Stanowisko takie znajduje potwierdzenia w aktualnie obowiązującym orzecznictwie sądowym. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 czerwca 2007 r. sygn. akt II SA/Wa 272/07 podniesiono, że ani ustawa Karta Nauczyciela, ani też przepisy powołanego rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie uzyskiwania stopni awansu zawodowego przez nauczycieli nie przewidują wydawania decyzji administracyjnej w sprawie uzyskania przez nauczyciela oceny dorobku zawodowego. Wskazać natomiast należy, że odbycie stażu zakończone pozytywną oceną dorobku zawodowego nauczyciela, jak też uzyskanie akceptacji komisji kwalifikacyjnej warunkuje uzyskanie stopnia awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego. Nie należy jednakże utożsamiać tej oceny dorobku zawodowego nauczyciela ze stanowiskiem organu administracji publicznej, wyrażonym w formie decyzji administracyjnej.

Zgodnie z art. 9h ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela minister edukacji narodowej sprawuje nadzór nad czynnościami podejmowanymi w postępowaniu o nadanie stopnia awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego przez organy sprawujące nadzór pedagogiczny. Czynności podjęte z naruszeniem przepisów ustawy, przepisów o kwalifikacjach nauczycieli lub przepisów w sprawie uzyskiwania stopni awansu zawodowego przez nauczycieli są nieważne. Nieważność czynności stwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, minister edukacji narodowej.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, iż minister edukacji narodowej zarządzeniem nr 7 z dnia 23 marca 2010 r. powołał zespół opiniodawczo-doradczy, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli. W skład zespołu powołani zostali przedstawiciele: środowisk samorządowych, strony rządowej – w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, partnerów społecznych i związków zawodowych, środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz parlamentarzystów. Zaplanowano, że prace zespołu będą trwały do 30 czerwca 2011 r. Zadaniem zespołu jest m.in. wyrażenie poglądów odnośnie do zmian w zakresie systemu awansu zawodowego nauczycieli, w kierunku nadania mu bardziej motywującego charakteru, a także jego ściślejsze powiązanie z wynikami kształcenia i wychowania.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu  
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.